KARANLIK CADI GÜNLÜKLERİ #3

LAURIE FOREST

GÖLGE ASA

BENİ BİR SİLAH OLARAK
KULLANMALARINA İZİN VERMEYECEĞİM.
NE PAHASINA OLURSA OLSUN!

OLİMPOS

Çeviren: Alp Levi

DÜNYAYI DEĞİŞTİRECEK SIRRINI DAHA FAZLA SAKLAYAMAYACAKTI

THG 0686764 ZE
ZE 1419860

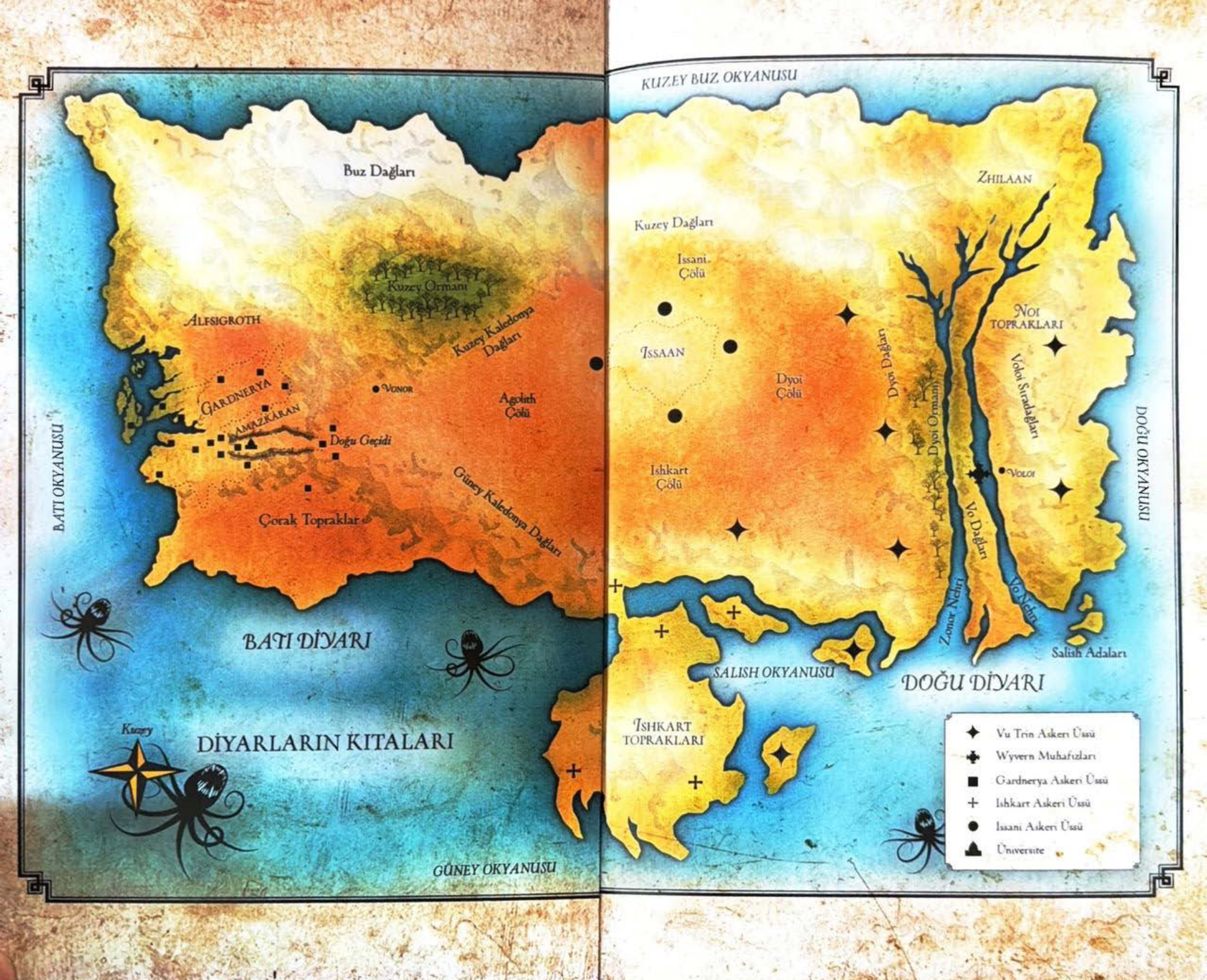
Elloren Gardner, tüm Erthia'daki en kudretli sırrı saklıyordu: Kehanet'teki Karanlık Cadı oydu ve ya mutlak bir zaferin mimarı olacaktı ya da... yıkımın nihai silahı olarak kullanılacaktı.

Sevdiği herkesten koparılmış, yapayalnız bırakılmış, av hâline gelmiş Elloren'ın sığınabileceği tek kişi kalmıştı: Büyü-bağ eşi Komutan Lukas Grey. Gardnerya'nın Büyücü kuvvetleri tüm Erthia'yı fethetmeye hazırlanırken Elloren'ın Lukas'la güçlerini birleştirmekten başka çaresi yoktu. Ancak bu şekilde kendini Gardneryalı lider Marcus Vogel'ın, o her şeyi yutan Gölge Asa'nın sahibinin ellerine düşmekten koruyabilirdi.

Bir savaşçıya dönüşmek için yalnızca birkaç haftası olan ve henüz büyüsüne hükmedemeyen Elloren, onu öldürmekle görevlendirilen düşmanların arasında beklenmedik müttefikler bulacaktı. Artık ayağa kalkma vaktiydi. Karşı koyma vaktiydi. Şimdiye kadarki en yıkıcı kaybın içinden geçip yoluna devam etme vaktiydi.

Sanat Yönetmeni: Kathleen Oudit
Kapak Tasarımı: Mary Luna
İllüstrasyon: Steve Stone | BA-Reps

RLAR İÇİNDİR!
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin
Ay Işığı KİTAPLIĞI

KUZEY BUZ OKYANUSU
Buz Dağları
Kuzey Ormanı
ALFSIGROTH
Kuzey Kaledonya Dağları
GARDNERYA
VONOR
AMAZKARAN
Doğu Geçidi
Agolith Çölü
Güney Kaledonya Dağları
Çorak Topraklar
BATI OKYANUSU
BATI DİYARI
DİYARLARIN KITALARI
Kuzey
GÜNEY OKYANUSU
ZHILAAN
Kuzey Dağları
Issani Çölü
ISSAAN
Dyoi Çölü
Dyoi Dağları
Dyoi Ormanı
NOI TOPRAKLARI
Volot Sıradağları
VOLOI
Ishkart Çölü
Vo Dağları
Zonor Nehri
Vo Nehri
Salish Adaları
DOĞU OKYANUSU
SALISH OKYANUSU
DOĞU DİYARI
ISHKART TOPRAKLARI
Vu Trin Askeri Üssü
Wyvern Muhafızları
Gardnerya Askeri Üssü
Ishkart Askeri Üssü
Issani Askeri Üssü
Üniversite

LAURIE FOREST

GÖLGE ASA

Gölge Asa
Laurie Forest
Orijinal Adı: The Shadow Wand

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2018, Laurie Forest

Çeviren: Alp Levi
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Zehra Uzun
Son Okuma: Onat Özyılmaz
Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım
Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Nisan 2026
ISBN: 978-625-8729-51-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z Beylikdüzü /İstanbul
Tel: (0212) 671 61 51 Faks: (0212) 671 61 50
Sertifika No: 52098

LAURIE FOREST

GÖLGE ASA

@ayisigikitap

Çeviren: Alp Levi

OLİMPOS

Başından beri bu hikâyenin yolcusu olan Liz'e.
Annem ve Diane'e; cesur mirasınız
bu sayfalarda yaşıyor.

✷

Gardnerya Kehaneti

(İlk Çocuklar'ın Rahip Görücüleri tarafından,
Demirağaç çakıl falından derlenmiştir)

✷

Büyük bir Kanatlı Varlık yakında yükselecek,
korkunç gölgesini diyara düşürecek.

Ve tıpkı gecenin gündüzü, gündüzün
de geceyi ortadan kaldırması gibi,

bu varlığın karşısına çıkmak üzere
başka bir Karanlık Cadı belirecek,

güçleri aklın hayalin ötesinde olacak.

İkisi savaş alanında çarpışırken
gökler yarılıp açılacak, dağlar titreyip
sarsılacak, sular kıpkırmızı akacak.

Ve kaderleri, bütün Erthia'nın
geleceğini belirleyecek.

✷

Noi Kehaneti

(Vo'nun Kutlu Hizmetkârları tarafından, Kara Ginkgo çay yaprağı falından kehanet edilmiştir)

✷

Büyük Tanrıça Vo tarafından dünyaya
bir Ejder çocuğu getirilecek,
ve o, ejderha tanrıçasının kendi
ateşi, gücü ve adaletiyle dolacak.

Ama Gölge'ye bürünmüş bir başka
Karanlık Cadı da yükselecek.

Erthia'yı korku ve yozlaşmanın
ağlarıyla örmek için.

İkisi savaş meydanında karşılaşacak,
dünyanın bütün renkleri solup gittiğinde.

Ve Gölge onları tükettiğinde.

✶

Amaz Kehaneti

(Tanrıça'nın Kâhinleri tarafından, Kutsal Kızıl Karaağaç zar falından öngörülmüştür)

✶

Tanrıça'nın kızları, kulak verin!

Canlıların Lanetli Dünyası'ndan büyük bir Gölge Gücü yükseliyor.

**Bu karanlığın ortasında,
bir Ejder erkeği ve bir Karanlık Cadı yükselip çarpışacak, dünyaya yıkım yağdıracak.**

✶

Kutlu Kızlar, silahlarınızı kuşanın!

Vakit Erthia'yı kurtarma vaktidir!

GİRİŞ

On beş yıl önce...

Edwin Gardner, kedere boğulmuş bir hâlde ipek minderli koltuğunda oturuyordu.

Üzgün kız kardeşi Vyvian'ın süslü salonunda oradan oraya dolaşmasını izlerken ailesinin lanetli büyü mirasından kurtulabilmeyi diliyordu.

Bir de Vyvian'ın az önce verdiği haberlerin bu denli korkunç olmamasını.

Vyvian dünyayı değiştiren bugünün ortasında bile, inanılmaz bir şekilde, her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. Işıldayan uzun siyah saçları ustaca örülmüştü, yerinden kurtulmuş tek bir tel bile yoktu. Vücuduna oturan, çam dalı desenli gece mavisi ipek tuniği ve uzun eteği kusursuzca ütülenmişti. Dahası, bu son derece şatafatlı odanın her yerinden lüks akıyordu. Duvar diplerine koyu renkli, cilalanmış Demirağaçlar yerleştirilmişti, kapkara dalları başlarının üzerinde birbirine dolanıyordu. Ayaklarının altında meşe yaprağı desenli bir halı seriliydi. Vyvian'ın kan kırmızısı güllerle dolu, uçsuz bucak-

sız bahçesine bakan, parlak vitray asmalarla çevrili muazzam pencereler vardı.

Edwin acı bir kederle, *Her şeyin en iyisi*, diye düşündü. Tüm bu zenginlik, annesinin zalim, ateşli hükümdarlığıyla sağlanmıştı. Edwin, gelecek nesillerin annesinin korkunç, yozlaştırıcı büyüsünü miras almaması için dua etti.

Vyvian, köşede birbirlerine sersefil sarılmış üç çocuğa bakmaya tenezzül etmeden odayı arşınlamayı sürdürürken Edwin'in kederi onu parçalamak üzereydi.

Kardeşi Vale ve Vale'in bağ-eşi Tessla ölmüştü.

Edwin'in boğazı düğümlenmişti, bu dünyadaki en sevdiği iki kişiyi kaybetmenin acısıyla nefes alıp verişi düzensiz ve boğuktu. Saçını başını yolmak ve perişan hâlde göklere haykırmak istiyordu. Güçlü kız kardeşine, Gardnerya'nın tüm canavarlığına öfkeyle yumruğunu sallamak istiyordu. Ama yıkılamazdı. Onun korumasına muhtaç üç çocuk vardı. Vale ve Tessla'nın çocukları.

Rafe, Trystan ve Elloren.

✶

Tessla'yı daha birkaç ay önce, Valgard'daki evinde onunla yüzleştiğinde, endişe içinde, "Gardneryalılarla savaşamazsın," diye uyarmıştı. "Annemin ne kadar zalim olabileceğini bilmiyorsun. Gücü gölgelere bulandı, Tess. Onu yiyip tüketiyor."

Tessla da ona, "Savaşmak zorundayım," diye karşılık vermiş, sesi meydan okurcasına sertleşmişti. "Tüm Faeleri topluyorlar, Edwin! Çocukları da. Onlara yardım etmeliyiz!"

"*Yapamazsın.*"

"Yapmak *zorundayız*. Anlamıyor musun? Gardneryalılar, Keltlerle Urisklerin bize yaptıklarının aynısını yapıyorlar! Çocuklar kaçırılıyor. *Bütün aileler*. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ailenin, halkının öldürülmek üzere bir araya

toplanmasını izlemenin? Çocukların çığlıklarını duymanın?" Tessla'nın yanakları kızarmıştı, yeşil gözleri alev alev yanıyordu.

O anda öylesine güzeldi ki Edwin ona bakmakta zorlanmıştı.

Tessla'yı ikna etmeye çalışmıştı. "*Kendi* çocuklarını düşün." Vale ve Tessla bu yenilmez kötülükle savaşırken çocuklar giderek daha uzun süreler Edwin'in yanında kalıyordu. "Sana bir şey olursa Rafe, Trystan ve Elloren ne yapacak?"

Tessla başını iki yana sallamıştı. "Bu *felaket* karşısında oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Kazanamazsın, Tess!"

Edwin, Tessla ve Vale'in ölüme meydan okuduklarının farkındaydı. Gizlice Direniş için çalışarak annesinin ve Gardnerya ordusunun korkunç gücünü kendilerine karşı kışkırtıyorlardı. Hem Vale hem de Tessla, Sırt'ın Doğu Geçidi'nden Fae çocuklarını ve ailelerini kaçırıyorlardı ve ikisi de hem Beck Keeler, Fain Quillen ve Jules Kristian'la hem de başkalarıyla iş birliği içindeydi.

Edwin'in içinde daima var olan korku düğümü daha da sıkılaşmıştı.

Vale ve Tessla'nın yakalanıp idam edilmelerinin, ardından Direniş faaliyetleri özenle örtbas edilerek savaş kahramanları gibi gösterilmelerinin an meselesi olduğundan korkuyordu.

Karanlık Cadı'nın itibarını kurtarmak için.

✶

Şimdi burada oturmuş, kederden yanıp kavruluyordu çünkü korktuğu başına gelmişti: Vale ve Tessla, üç gün önce bir grup Asrai Fae çocuğunu Pyrran Adaları'na gönderilmekten kurtarmaya çalışırken enselenmişti. İkisi de en yakın askeri üsse götürülmüş ve annesinin emriyle idam edilmiş, Direniş faaliyetlerinin gerçeği pek az kişi dışında herkesten gizlenmişti.

Dahası o sabah, Edwin'in kulağına, bu felaketi dehşet verici bir fırtına gibi izleyen ve Batı ve Doğu Diyarlarında şok dalgaları yaratan bir haber ulaşmıştı.

Annesi, Karanlık Cadı, ölmüştü.

Onu Ejderateşiyle öldürürken kendisi de ölen bir Icaral tarafından katledilmişti. Batı ve Doğu Diyarlarını alabildiğine köleleştirmek isteyen ateşli bir hükümdarlığa yakışır bir sondu bu. Uçsuz bucaksız ormanları yok etmiş, Doğu'nun yemyeşil ovalarını ve güney Urisk topraklarını kavrulmuş çöllere çevirmişlerdi.

Edwin'in içinde kötü bir his kıvrılıp bükülüyor, nefesini kesiyordu.

Gardneryalılar intikam peşine düşeceklerdi. Ve artık zayıf değildiler. Gardnerya, Edwin'in annesi sayesinde, eski büyüklüğünün on katına ulaşmıştı ve halkı uzun bir süre boyunca bölgenin en büyük gücü olacaktı. Tek rakipleri, kırılgan bir ittifak içinde oldukları Alfsigr Elfleriydi.

Ve bir sonraki Yüce Büyücülerini arayacaklardı.

Edwin çocuklara bakarken içinde müthiş bir endişe kabarmaya başladı.

Yeğeni Rafe Gardner, yaprak desenli halının üzerinde oturmuş, amcasıyla halasını dikkatle izliyordu. Beş yaşındaki küçük Rafe, çok daha büyük bir çocuğun ciddiyetine sahipti ve kendini hemencecik küçük kardeşlerinin koruyucusu ilan etmişti. Kollarını korumacı bir tavırla minik Trystan'a dolamış, için için ağlıyordu.

Trystan tekrar tekrar, "Baba. Anne. Baba. Anne," diye ağlayıp sızlarken iyice küçülmüş, acıyla tortop olmuştu.

Edwin'in yüreği sızladı. Trystan ağlak ve ürkek, narin bir çocuktu. İki yaşındaki zayıf bebeğin bakışlarında şaşkınlık ve korku vardı.

Üç yaşındaki Elloren de onların yanındaydı.

Kardeşlerinin dibine kıvrılmış, Tessla'nın onun için diktiği battaniyeye sarınmıştı. Bu battaniye, Elloren henüz Tessla'nın rahmindeyken sevgiyle dikilmişti, kumaşın üstüne parlak yeşil yaprakları olan dallı budaklı bir ağaç ve etrafına küçük kuşlar, koşuşturan hayvanlar nakşedilmişti. Elloren yorganın kıvrımlarına doğru usulca inildiyordu.

Edwin kendini tutamayıp Elloren'ın yanına gitti, diz çöktü ve onu kucakladı. Kız ona ve battaniyesine tutunmak için küçük kollarını uzattı, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Edwin, Vyvian'a baktı ve kız kardeşinin yüz ifadesini görünce buz kesti.

Vyvian, çocuklara sanki iğrenç yaratıklarmış gibi öfkeyle bakıyordu, Vale ve Tessla'ya duyduğu nefret apaçık ortadaydı ve bu masum çocuklara da yansıyordu. Edwin, Vyvian'ın yüzündeki zalim, amansız ifadeyi görünce Elloren'a daha sıkı sarıldı ve ne yapması gerektiğini anladı.

Çocukların ona ihtiyacı vardı ve Edwin onları seviyordu.

"Çocuklar benimle kalacak," dedi Vyvian'a, sesi kısık ama kararlıydı ve tehditkâr kız kardeşinin karşısında bu kadar sağlam durabildiğine şaşırdı.

Vyvian'ın kaşları daha da çatıldı, yumruklarını sıkıp açtı, Edwin'e müthiş bir öfkeyle baktı. Alışılmadık bir şekilde sarsılmış görünüyordu ve Edwin bunun tamamen yanlış nedenlerden kaynaklandığının farkındaydı.

"Peki," dedi Vyvian ve çocuklara kin dolu son bir bakış atarak dudaklarını büzdü, sanki bu korkunç meseleyi başından savmak ve onlardan kurtulmak istiyormuş gibiydi. Odadan çıkmak üzere ilerledi ama kapıda durup ağır ağır döndü, gözleri çocuklara sabitlendi, nefret ve kin kusan bakışları onları ölçüp biçen bakışlara dönüşürken Edwin'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Vyvian gözlerini bir kez daha Edwin'e dikti ve yüzündeki ifadeyle sesi taş gibi sertleşti. "Onlara asa testi yapman gere-

kecek," diye üsteledi. "Bir an önce. Güçleri varsa bana derhâl haber vereceksin. Annem bunda *ısrar ederdi.*" Sesi çatallandı, gözleri yaşardı. Gözlerini kırpıştırarak onları bastırdı. "Aile mirasımız annemle birlikte ölmemiş olabilir." Zarif elini şöyle bir sallayarak çocukları işaret etti. "Anne babaları haindi ama doğru şekilde yetiştirilirlerse belki halkımızın kahramanları olarak büyüyebilirler."

Edwin gözlerini kırpıştırarak kız kardeşine baktı ve o anda ondan nefret ettiğini hissetti.

Anne babaları.

Hayır, Vyvian, diye bağırmak istedi ona. *Kardeşimiz ve onun bağ-eşi!*

Ama Edwin, Vyvian'ın gözlerinin tamamen kapalı olduğunun farkındaydı. Onun bakış açısı kaskatıydı. Vyvian'ın gözünde dünya Habis Varlıklar ve Gardneryalılar olarak ikiye bölünmüştü. Ve tarafınızı seçmek zorundaydınız.

Hayır.

Edwin ne yapacağını biliyordu. Vyvian'ın istediği şey değildi. Ama Vale ve Tessla'nın isteyeceği şey de değildi.

Affet beni, Vale. Affet beni, Tessla.

Korumacılık dolu müthiş sevgi dalgası onu sararken Elloren'ı sımsıkı kucakladı.

Çocuklardan herhangi biri annesinin gücünü miras almışsa bunu Gardneryalılardan saklayacaktı. Çocukları *tüm bunlardan* koruyacaktı.

Onlar çocuklara dokunamayacaklardı.

Ne Gardneryalılar ne de Direniş.

Bu kötü büyü mirası *burada* son bulacaktı.

✶

Birkaç ay sonra Edwin, Rafe, Trystan ve Elloren'ı asa testinden geçirmeye karar verdi.

Onları üç ayrı seferde sınadı, her seferinde Valgard'ın çok uzağına gitti ve her çocuğu ormanın derinliklerine götürdü, orada hiç kimse açığa çıkacak büyülere tanık olamazdı.

Edwin, çocukların büyülü güçleri olmaması için dua ediyordu.

Endişeli duaları şimdiye dek çoğunlukla kabul olmuştu.

Rafe'in annesinin güçlü yeteneklerini miras almış olabileceğinden korkuyordu. Rafe kibar bir çocuktu ama şaşırtıcı derecede baskın bir kişiliği vardı. Zarif bedeni özgüven doluydu, bu yaştaki bir çocukta pek görülmeyen çelik gibi bir azmi vardı. Ancak büyü gücünden neredeyse tamamen yoksun sayılırdı, sadece çok az miktarda toprak büyüsünü taşıyordu.

Trystan'ın güçlü bir Büyücü olacağı açıktı. İki yaşındaki bu büyümüş de küçülmüş çocuk büyülü sözleri söyleyebiliyor, su büyüsüne erişebiliyordu. Ama o Yüce Büyücü falan değildi. Onda büyükannesinin o çılgın, muhteşem gücünden eser yoktu, su büyüsü Beşinci Seviye'nin ötesini geçmiyordu. Hem o hassas ve sessiz bir çocuktu, şiddete meyilli değildi.

Sırada Elloren vardı.

Edwin, nazik Elloren'la el ele ormana girerken dua etti.

Kadim Varlık, lütfen bu çocuk güçten yoksun olsun.

Elloren onun yanında seke seke yürürken öyle masumdu, ormanda öyle huzurluydu ki... Tüm güçsüz Gardneryalılar gibiydi.

Ancak Elloren'ın tahtaya duyduğu ilgi –küçük parçalar toplayıp çekmecelerine tıkıştırması, ceplerine doldurması, yatağının altına saklaması– Edwin'i epeydir rahatsız ediyordu.

Edwin Elloren'a baktı ve kendini zorlayarak gülümsedi. Kız ona bin katıyla karşılık verdi.

Vale'in keskin yüz hatlarını almış, diye düşündü. Böylesine nazik ve neşeli bir çocuk için fazlasıyla köşeli ve keskin hatlar. Ama sonra düşünceleri değişti.

Babaannesinin kopyası.

Edwin bu ürkütücü düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Vale de kudretli annelerine çok benziyordu, o da güçlüydü ama bir Yüce Büyücü değildi. Elloren ahşaba ilgi duyuyor olabilirdi ama Edwin'in kendisi de ellerini ahşaptan ayıramıyor, saatlerini kemanlar oyup yaratarak geçiriyordu. Ve o sadece Birinci Seviye bir Büyücüydü.

Hayır, Elloren güçsüz olacak, diye avuttu kendini. *Tıpkı benim gibi.*

Edwin küçük bir açıklıkta durdu, güneşin ışınları üzerlerine vuruyor, kuşlar cıvıldıyordu. Küçük Elloren kıkırdadı ve olduğu yerde bir akçaağaç tohumu gibi fır döndü, güneşe bakıp gülümsedi. Dönüp durmaktan başı dönünce durdu ve amcasına sırıttı.

"Al, Elloren," dedi Edwin, elini pelerininin cebine sokarken içinde bir endişe yükseldi. "Sana bir şey getirdim." Asayı çıkarıp yeğenine uzattı.

"Bu ne için?" diye sordu Elloren, meraklı bir bakışla asayı küçük ellerine aldı.

"Bu bir oyun," dedi Edwin, yakındaki bir kütüğün üstüne bir mum koydu ve yeğenine dönüp asayı işaret etti. "Bu sihirli bir çubuk ama nasıl kullanacağını sana göstermem gerek." Bir dizinin üstüne çöktü ve kızın parmaklarını asanın sapına doğru yönlendirdi, elleri onun küçük elinin üstünde tedirginlikle titredi. "Çubuğu şöyle tut, Elloren."

Elloren, Edwin'in tir tir titrediğinin açıkça farkına vararak yüzünde endişeli bir ifadeyle ona baktı ama Edwin bir kez daha kendini zorlayarak gülümsedi ve yeğeni de cesaretlenip ona aynı şekilde karşılık vererek parmaklarını asanın sapına doladı.

"İşte böyle, Elloren," dedi Edwin, ellerini kızın ellerinden çekip ayağa kalktı. "Şimdi senden birkaç komik kelime söylemeni isteyeceğim. Bunu yapabilir misin?"

Elloren başını aşağı yukarı sallarken gülümsemesi genişledi.

Edwin gerildiğini hissetti. Ne itaatkâr bir çocuktu. Karşısındakini memnun etmeye nasıl da istekliydi.

Nasıl da kolay kullanılabilir.

Edwin, mum yakma büyüsünün sözcüklerini birkaç kez tekrarladı. Kadim Dil'e ait kelimelerdi bunlar, yabancı, tonlamaları hassas, kolayca telaffuz edilemeyen kelimeler.

Yeğenine, "Bunu aklında tutabilir misin?" diye sordu.

Elloren kararlı bir tavırla odaklanarak asayı dümdüz önüne doğrulttu ve Edwin, onun hatırlayabilmesi için kelimeleri birkaç kez daha tekrarlarken başını evet anlamında salladı.

Edwin endişeden düğümlenmiş boğazı, çaresizlik dolu bir umut ve keskin bir korkuyla küt küt atan kalbiyle, "Hadi bakalım," dedi usulca.

Elloren büyülü sözcükleri net ve doğru bir şekilde söyledi, kolu hafifçe titredi, vücudu kasıldı.

Ve başı geriye doğru savruldu.

Asanın ucundan müthiş bir ateş şeridi fışkırıp kütüğü patlattı, büyük bir ağacı delip geçti ve arkasındaki birkaç ağacı daha havaya uçurdu. Orman infilak edip çatırdayarak kükreyen bir alev canavarına dönüşürken Edwin geriye doğru sendeledi, Elloren haykırdı.

Edwin asayı Elloren'ın elinden alıp kenara fırlattı, yeğenini kucağına aldı ve orman arkalarında yerle bir olurken ağaçların arasından can havliyle koştu.

*

Edwin, sonraki yılı Elloren'a bunu unutturmaya çalışarak geçirdi.

Kız alev alev yanan kâbuslardan haykırarak uyandığında hatırladığı şeyin bir fırtına olduğu konusunda ısrar etti. Vahşi, tuhaf bir fırtına; görülmemiş şiddette şimşeklerin neden olduğu bir cehennem.

Bunu ona defalarca kez, tekrar tekrar söyledi.

Elloren zamanla ona inandı ve gerçek anıları sönüp giderek zihninin derinliklerine gömüldü.

✶

Ama orman hatırlıyordu.

Ağaçlar birbirine dolanmış köklerinden süzülen özsuyu kadar yavaşça, birbirlerine usul usul haber saldılar. Fısıltılar durmak nedir bilmeksizin Kuzey Ormanı'na doğru ilerledi. Ormanın Dryad Muhafızlarına doğru.

III'e doğru.

Karanlık Cadı geri döndü.

BAŞLANGIÇ

BİRİNCİ BÖLÜM

Habis Varlıklar

THIERREN STONE

Günümüz

Dördüncü Ay

Kuzey Gardnerya Ormanı

Thierren'ın atı seçkin Büyücülerden oluşan birlikle ilerliyordu. Gardnerya'nın Kuzey Ormanı'nın derinliklerine doğru ilerlerken askerlerin tümü at sırtındaydı, genç ve kendinden emin komutanları Sylus Bane'in peşinden gidiyorlardı.

Hafif esen rüzgârda sayısız yaprak hışırdıyordu ve Thierren, onu sarıp sarmalayan ormana müthiş bir hayranlıkla bakıyordu.

Daha önce hiç böyle ağaçlar görmemişti. Yaşlı ağaçlar. Kadim, el değmemiş bir orman.

İlkel.

Gövdeleri öylesine kocamandı ki çepeçevre sarabilmek için onun gibi üç kişi gerekiyordu. Hışırdayan koyu zümrüt yeşili yapraklarıyla, renkleri bulutlu göğün altında daha da koyulaşmış kapkara, gösterişli Demirağaçlar, batıda arada bir gümbürdeyen gök gürültüsü. Havada ağaçların balçığımsı kokusu.

Ve bir şey daha.

Huzursuzlanmaya başlayan Thierren'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Gölgeler uzayıp karardıkça ağaçlar onlara doğru giderek eğiliyormuş gibiydi. Üstelik bu, pek de sıcak bir karşılama sayılmazdı.

Ağaçlar bizi burada istemiyor.

Bu düşünce aklına öylece geliverdi ve Thierren kafasında kurduklarına güldü. Ormana yan yan baktı, sonra bir nefes verip başını iki yana salladı, vücudu atıyla uyumlu hareket ediyordu. Onca şey dururken ağaçlardan korkmak için hiçbir neden yoktu. Hiçbir şeyden korkmak için neden yoktu. Thierren yepyeni, tertemiz ve kenarlarında beş parlak gümüş şerit bulunan asker üniformasına baktı. Bu gümüş şeritler, su ve rüzgâr Büyücülüğündeki neredeyse eşsiz ustalığına işaret ediyordu.

Yanında tıknaz ve üstü başı darmadağın Branneth heyecanla sırıtarak, "Birkaç Fae avlamaya hazır mısın?" diye sordu. "Sivri kulaklı kafalarını *patlatmaya* hazır mısın?"

Thierren sürekli gözüne girmeye çalışan, sinir bozucu ölçüde kaba saba bulduğu Branneth'a baktı. İkisi de Beşinci Seviye Gardnerya Büyücüleriydi ama benzerlikleri o kadardı. Branneth, ailesinin geri kalanı gibi son derece küfürbaz ve sık sık ahlaksızlıklar yapan biriydi. Oysa kendi ailesi, en dindar ve inançlı Gardneryalılar olan Styvian mezhebine mensuplardı.

Gerçek Gardneryalılar.

Birlikleriyle ilerlerken Thierren zorlukla gizlediği bir ayıplamayla Branneth'a baktı. Boynunda gümüş küre kolyesi yoktu ve üniformasına, en dindar Gardneryalıların artık ısrarla takmayı tercih ettiği Kadim Varlık'ın beyaz kuşu değil, Erthia küresi işlenmişti. Thierren, kendi boynunu süsleyen gümüş kolyenin ağırlığını hissetti. Bu, Kadim Varlık'ın Erthia küresini takmanın doğru yoluydu, yeryüzünü Kutsal Büyücüler'e zincirlemenin sembolüydü. Ve kendi üniforması da beyaz kuşla işaretlenip kutsanmıştı.

Daha güçlü bir esinti hız kazanmaya başladı ve rüzgârda açık bir emir duyulur gibi oldu.

Gidin.

Thierren gerilerek dikkatle etrafa bakındı. Tüylerini diken diken eden bir ürperti, sanki bir iskeletin parmakları onu yokluyormuşçasına boynuna dokundu ve omurgasından geçip gitti. Onu *algılıyormuş* gibi.

Bu ses ağaçlardan geliyordu.

Thierren hayal gücüne mantıklı bir açıklama getiremeden önce içinde haklı bir öfke parladı. Ormana kötü kötü baktı. Lanetli vahşi doğa. *Kadimler Kitabı*'nda, vahşi doğanın Habis Varlıklar'ın ini olduğu ve ağaçların Gardneryalılar tarafından kullanılmak üzere oduna dönüştürülmesi gerektiği yazıyordu.

Kutsal Büyücüler'i yüceltmek için asalar, tapınaklar ve barınaklar yaratacak odun.

Vahşi doğa bu yüzden yerle bir edilmeliydi. *Kitap*'ın emrettiği gibi boyun eğdirilmeli ve hükmedilmeliydi.

Thierren kararlılıkla, *Seni yok edeceğiz*, diye yemin etti. *Seni ve içinde saklanan tüm kötülükleri yakıp kül edeceğiz.*

Boş bir tehdit değildi bu. Gardnerya kuvvetleri, yeni çiftliklerin yolunu açmak ve gizlenmiş Faeleri ortaya çıkarmak için Kuzey Ormanı'nın büyük bir bölümünü yakıp yok ediyorlardı. Bunlar Gardneryalıların Diyar Savaşı sırasında soyunun kurutulduğunu düşündüğü kötücül Faelerdi ama bazı Fae çeteleri, kuzeyin ücra ormanlarında dikkatlice saklanarak hayatta kalmışlardı.

Ta ki Büyücüler ormanı ciddi anlamda yakmaya başlayıncaya kadar.

Bu Faeler canavardan farksızdı; şiddet ve günah dolu, suçlu, ahlaksız yaratıklardı. Thierren, Faelerin oluşturduğu ciddi tehdit hakkında bilgilendirilmişti. Bu yaratıklar vahşi doğanın kötücül gücünü, onları kendi topraklarından kovmak amacıyla masum Büyücülere saldırmak için kullanıyorlardı.

Thierren'ın içini baş döndürücü bir cesaret duygusu kapladı.

Bu Faeler ne kadar tehlikeli olursa olsun, gerekirse kendi hayatını feda ederek halkını bu korkunç tehdide karşı korumaya hazır olmak heyecan vericiydi. Ve büyük, kutlu bir hikâyenin parçası olmak. Tek gerçek hikâyenin.

Kadim Varlık'ın İradesi.

Branneth düşünceli bir tavırla aniden, "Aralarında kadınların da olduğunu duydum," dedi. Thierren'a bakarak kalın kaşlarını oynattı, yeşil gözlerini kısıp ona pis pis sırıttı. "Onlardan kurtulmadan önce hepsini bir güzel soyup iyice incelememiz en iyisi olur bence." Sanki Thierren'la çok iyi arkadaşlarmış gibi bir kez daha sırıtınca geniş, lekeli dişleri ortaya çıktı.

Çenesi seğiren Thierren başını çevirip gözlerini önüne, at üstünde ikişer ikişer ilerleyen asker sırasına dikti.

Hakarete uğramış gibi bir tavırla, *Faeleri soymak*, diye düşündü.

Bu ahlaksızca bir fikirdi ve çok... *yanlıştı.* İblisleri soymak kadar kâfirce bir düşünceydi.

Thierren bu kez hiç gizlemediği bir tiksintiyle Branneth'a baktı. Bu salak herif hoşnutsuzluğunun bir şekilde farkına varmış olacaktı ki yüzündeki sırıtış kaybolup gitti ve yutkundu, balgam çıkardı, tükürdü ve önlerindeki yola odaklandı.

Nesi var bunun? diye düşündü Thierren. Böyle bir arzu sadece Büyücüler ve bağ-eşleri arasında kabul görülürdü.

Aklına Elisen'ın yüzü gelince tedirginliği hafifledi.

Güzeller güzeli, harika Elisen.

Thierren elindeki bağ izlerine baktı ve Elisen'ın dolgun dudaklarını, parlak yeşil gözlerini düşündü. O göz alıcı simsiyah saçlarını. Ay ışığında koyu yeşil parıldayan yumuşacık tenini.

Elisen, Thierren'ın onu bir kez öpmesine izin vermişti, aklını başından alan kısacık bir öpücük. Daha sadece iki hafta önce, Thierren'ın malikânesinin gür çalı çitlerinin arkasında, yanlarında bir refakatçinin olmadığı bir an bulmuşlardı. Thierren o

yumuşak dudakları, avuçlarının altında Elisen'ın ince belinin hatlarını, vücudunu onunkine bastırdığını hâlâ hissedebiliyordu.

Çok geçmeden onu daha fazla hissedebileceğini düşündü. İkisi de on sekiz yaşına yeni basmışlardı ve bağları bir hafta içinde mühürlenip tamamına erecekti.

Bu Fae avını geride bırakır bırakmaz.

Büyücü Sylus Bane ona daha bu sabah, *Büyük işler başaracaksın*, demişti.

Thierren, annesinin bilgeliğini hatırlayarak pes edip Branneth'a baktı.

Saflığımız ve dürüstlüğümüz, Büyücüler'i Kadim Varlık'ın lütfunda tutar. Styvian olmayan Büyücüler bizim makamımızdan faydalanırlar ama Hasat Zamanı geldiğinde, Kadim Varlık'ın buyruklarına bizim gibi uymazlarsa, Kadim Varlık onları huzurundan kovacak ve onlara Habis Varlıklar adını verecek.

Hayat basitti. *Kitap*'ın kanunlarına uyarsanız kutsanırdınız. Uymazsanız kovulurdunuz.

Gidin buradan.

Ağaçlardan bir nefret dalgası yükseldi ve tedirgin edici bir akım hâlinde dosdoğru Thierren'ın içinden geçip gitti. Atların birkaçı da havadaki kötülüğü hissedebiliyormuş gibi ürkerek geri çekildi. Thierren atını dizginlerken ağaçlara baktı ve Branneth'ın de aynısını yaptığını gördü. Fırtına yaklaşıyor, etraflarındaki gölgeler giderek kararıyordu.

Branneth, Thierren'a endişeli bir bakış attı. "Bence bu ormandaki ağaçları olduğu gibi kesmemiz en iyisi." Ağaçlara dönerek yutkundu. Tepelerindeki yaprak örtüsü tedirgin edici bir şekilde kabarıyor, dallar birbirine dolanıyordu, havadaki akım giderek şiddetleniyordu.

Düşmanlıkla.

Bu akım ağaçlardan uğursuz bir rüzgâr gibi esse de Thierren onun karşısında geri çekilmeyi reddediyordu. *Kitap*'ı kelimesi

kelimesine ezberlemişti ve bu hikâyenin nasıl son bulacağını biliyordu.

Ağaçlara bakarak, *Tamamen yok olmanızla*, diye düşündü. Cesaret ve rahatlama, Hasat Zamanı'nı başlatıp Kutsal Büyücüler adına savaşmak için duyduğu şiddetli arzuyla birlikte onu sarmaladı.

Rüzgâr şiddetlendi, ağaçlar daha da yakınlaşıp tepelerine dikilmiş gibi göründü. Atlar sıçrayıp kişnedi, bir kez daha dizginlenmeleri gerekti.

Gidin buradan.

"Sen de hissediyor musun?" diye sordu Branneth, sesi artık boğuk bir fısıltıya dönüşmüş, korkusu yüzüne yayılmıştı. "Etrafımız sarılmış gibi. Sanki..." Kendini saçma sapan bir hikâye uydurduğuna ikna etmeye çalışıyormuşçasına yüzünü buruşturdu. "Sanki bir *tuzağa* doğru gidiyormuşuz gibi." Boğuk bir sesle kıkırdadı ama ormanın gölgelerine bakıp kendi kendine mırıldanırken korkusu gözlerinden okunuyordu. "Tek iyi Fae ölü Fae'dir." Onun onayını bekliyormuş gibi Thierren'a döndü. "Ha, Thierren?"

Komutan Bane, grubun başında elini kaldırarak dikkatlerini çekti. Havaya yanmış odun kokusu yayılmıştı.

Yolun sonuna geldiklerinde hep birlikte yavaşlayıp durdular ve yayan giden iki Büyücü asker onlarla buluştu. Thierren, yolun aniden sona ermesine şaşırarak ne kadar kuzeye geldiklerine hayretle baktı.

İnanılmaz, diye düşündü, farkındalık tüylerini ürpertti. *Kuzey Yolu'nun sonu. En uzak noktası. Önümüzde kilometrelerce uzanan vahşi doğadan başka bir şey yok.*

Büyücülerden biri öne çıktı, Komutan Bane'i yumruğunu göğsüne dayayarak selamlarken yüz ifadesi ciddiydi. Başını önlerindeki sık ormana doğru hafifçe çevirdi.

"Hemen ilerdeler," dedi. "Bir sürü Fae'i ortaya çıkardık. Hepsi Dryad."

Ağaç Faeleri.

Thierren önlerindeki ormana baktı, kalp atışları hızlandı, Faelerle ilk çarpışmasını beklerken tüm duyuları keskinleşti. Ona güç veren derin bir nefes aldı, kutlu bir amaçla yeniden canlandığını hissetti, Büyücüler'i savunmak için korkunç Habis Varlıklar'la nihayet savaşmaya can atıyordu.

"Burada atlardan iniyoruz, Büyücüler." Komutan Bane'in sakin ama baskın sesi grubun önünden yankılandı.

Tümü birden atlarından indi, huzursuz hayvanları ağaçlara bağlayıp Süvari Büyücüsü'ne teslim ettiler ve komutanın emin adımlarını takip ederek ormana doğru yayan ilerlediler, duman kokusu giderek ağırlaşıyordu.

Thierren rüzgâr ve hava büyülerini aklından geçirip büyücülüğünü şeritlerine dokurken asasını çıkarıp hazırda tuttu.

Bu Ağaç Faeleri tehlikeliydi, bazıları element güçlerinin birden fazla şeridine erişebilir ve bu gücü dalları aracılığıyla besleyebilirdi. Bazen saldırılarında vahşi hayvanları da kullanırlardı. Dryadların daha güneyde, ağaçların kesilmesine karşılık olarak Büyücülere küçük kasırgalar ve yırtıcı kuş sürüleriyle pusu kurdukları haberini yeni almışlardı.

Büyücülere ait olan topraklarda.

Önemi yok. Birliği ormanın derinliklerine doğru ilerlerken Thierren tehditkâr ağaçlara kötü kötü baktı. *Çok yakında hem sizi hem de Fae uşaklarınızı yok etmek için büyük bir kasırga yaratacağım.*

Bir çocuğun tiz çığlığı Thierren'ı sarsıp adımlarını yavaşlattı. Şaşkınlıkla diğer askerlere baktı ama onlar sesi umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Thierren tedirginlikle birliğini takip etti, köklerin üstünden atladı, çizmelerinin topukları yumuşak, yosunlu toprağa hafifçe battı.

Ağlayan bir çocuğun sesi.

Bir bebeğin havayı yarıp geçen haykırışı.

Kısık, perişan bir ses tonuyla, yabancı bir dilde yalvarıp yakaran kadınlar.

Thierren kafasının daha da beter karıştığını hissetti. Ağaçların arasından geçti ve daha da sık bir orman hattıyla son bulan küçük bir çayırlığa baktı. Çayırın kenarlarında, askerlerin ağaçları ateşe verdiği yerlerde alevler yükseliyordu.

İşte oradaydılar.

Dryadlar.

Sivri kulaklı, orman yeşili Ağaç Faeleri, gerilerindeki el değmemiş Kuzey Ormanı ağaçlarının önünde yan yana duruyorlardı.

Kendi bedenleriyle bir set çekmiş gibiydiler.

Ama... Bu, Thierren'ın şimdiye dek gördüğü en acınası, en kolay aşılabilecek setti.

Şaşkına döndü. Dryadların resimlerini görmüştü, çürümüş bitkilerle kaplı korkunç yaratıklardı. Deli deli bakan gözleri, sivri dişleri vardı. Şeytani ve tehlikeliydiler.

Bu Faeler resimlerdekilere hiç benzemiyordu.

Evet, yemyeşildiler. Tenleri Gardneryalı teninden daha koyu yeşil ışıldıyordu, saçları siyahtı, iri yeşil gözleri ve sivri kulakları vardı. Eritilip bir araya getirilmiş yapraklardan yapılmış gibi görünen giysiler giymişlerdi.

Ama o korkunç resimlerle aralarındaki benzerlik bu kadardı.

Kar beyazı saçlı yaşlı bir Dryad kadını, ellerini dua ediyormuş gibi birleştirmişti. Dizlerinin üzerine çökmüş, anlaşılmaz kelimeler söyleyerek yalvarıyordu. Genç bir çocuk ona tutunmuştu, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, yüzünü kadının giysilerine gömmüştü. İkisinin yanında en fazla on yaşında bir kız duruyordu, avucunda büyük bir taş vardı, yüz ifadesi nefret doluydu ve zorlukla nefes alıyordu. Ağzından sert, düşmanca heceler püskürüyordu. Taşı çayırın öbür ucundaki uzun Büyücü hattına fırlattı ama atışı zayıftı ve taş çok uzaklarına düştü.

Kadınlar, yaşlılar, çocuklar, gençler.

Tümü kapkara isle kaplanmış gibiydi, koyu renk taneler sanki üstlerine yağdırılmış gibi tenlerine ve giysilerine yapışmıştı. Nefes nefeseydiler, kambur duruyorlardı, sanki görünmez bir güçle zemine bağlanmışlardı.

Thierren ortaya, "Onlara ne oldu?" diye sordu.

"Bize rüzgârla saldırmaya çalıştılar."

Thierren yanındaki sakallı askere döndü.

Adam ona bıkkın bir bakış attı. "Şuradaki genç." Belki en fazla on iki yaşında, gömleksiz ve üstü başı koyu lekelerle kaplı bir çocuğu işaret etti. Çocuk, Büyücülere bağıra çağıra lanetler yağdırıyordu. "Bir daldan püskürttüğü sularla iki Büyücü'yü beş metre geriye fırlattı. Kerlin'in bacağını bir ağaca çarpıp kırmasına neden oldu. Biz de onları demir tozuyla kapladık. Bu onları sakinleştirdi. Lanetli güçlerini ellerinden aldı."

Thierren zihni allak bullak hâlde Fae hattına geri döndü.

Bir bebek vardı. Yanakları yuvarlacıktı. Demirle kaplıydı ve bağırıp çağırıyordu. Güzel bir genç kadının kucağındaydı. Bebek minik elleriyle kendi yüzünü tırmalamaya çalışırken Büyücülere dehşet dolu bir bakış attı. Genç kadın onu çaresizce sakinleştirmeye çalışıyordu, parmaklarını cildinden nazikçe çekip demiri silerken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Komutan Bane, yanındaki teğmene, "Bulunan kelpileri etkisiz hâle getirdiniz mi?" diye sordu. Yalvaran, tehditler savuran, ağlayan Fae grubunu görmezden gelerek birkaç evrağı incelerken ses tonu sıkkındı.

"Onları zehirledik, Büyücü. Tüm su yollarına demir sürgüler yerleştirdik."

Komutan Bane memnun bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı, sonra elindeki parşömeni rulo yapıp omuz çantasına tıkıştırdı. Hem bıkkın hem de memnun gözlerle Fae hattını inceledi.

Çocuklar ağlarken ve yaşlı kadın durmaksızın yalvarmaya devam ederken Komutan Bane hayretle, "Safkan Ağaç Faeleri,"

dedi. Tekrar teğmene baktı. "Onları saklandıkları yerden çıkarmakla iyi iş başardın."

Thierren çocuklara bakarken safra tadı ağzını doldurdu. Konuşacak yaşta olanlar muhtemelen Dryad dilinde konuşuyordu ama gözlerini kapadığında ağlama seslerinin Gardneryalı çocukların ağlamalarıyla tıpatıp aynı olduğunu fark etti.

Gardneryalılara görünüş olarak da çok benziyorlardı.

Midesi kasıldı, başı döndü ve bacakları titredi. Yukarı bakınca Dryadların tepesindeki ağaç dallarında beyaz bir ışığın parladığını gördü.

Beyaz kuşlar. Sis kadar yarı saydamlardı. Onları izliyorlardı.

Ağaçlardan korkunç bir nefret dalgası boşandı ve Thierren'ın başı daha beter dönmeye başladı. Yatkınlık bağlarında şiddetli bir çekiş hissetti; ağaçlar onun büyüsünü ele geçirmek için bir oyun oynuyormuş, gücünü ta içinden koparıp almaya çalışıyormuş gibiydi. Bir kalkan oluşturmaya çabaladı, havayı çağırıp şeritlerinin etrafında kalın bir duvar oluşturdu. Duvarı kat kat güçlendirdi ama buna rağmen ağaçların amansız saldırısını, kalkanına çarpan ve delmeye çalışan dalları hissetmeye devam ediyordu.

Bebek durmaksızın ağlarken aklı karmakarışıktı.

Thierren, birliğinde aldığı eğitimi düşündü. O zamanlar ona aşikâr gelen, aptal ve duygusal Büyücülere verilmiş tavsiyeler olduğunu düşündüğü şeylere yarım yamalak kulak vermişti.

Değerli olduklarını düşünmeni sağlayabilirler. Büyük Gölge zihinlerimizi böyle kandırır. Buna kanmamalısın. Ve Kitap*'ın Kutlu İradesine boyun eğmelisin.*

Ama Thierren karşısına bir bebeğin çıkmasını hiç beklemiyordu. Ya da bu güzel genç kadının. Dahası, ruhunun derinliklerinde bunun bir illüzyon olmadığını hissediyordu.

Genç kadın bebeği pışpışlarken hareketleri sallanan bir dal misali yumuşak ve zarifti. Thierren'ın yatkınlık gücü kadına doğru sertçe sarsıldı.

Genç kadın başını kaldırdı, doğrudan Thierren'ın gözlerinin içine baktı.

Bakışları çarpıştığında Thierren neye uğradığını şaşırdı. Kadının yaz yaprakları gibi yemyeşil gözleri yaşlarla doluydu. Koyu yeşil dudakları açılınca ıstırabı Thierren'ın kalbine kadar işledi.

Yan tarafından ağır aksanlı Ortak Dil'le konuşulan kelimeler yükseldi. "Büyücüler. *Durun.*"

Thierren başını ak saçlı yaşlı kadına çevirdi. Kadın kollarını onlara yalvarır gibi açmıştı, yeşil gözleri müthiş bir telaşla doluydu. Sanki hayati öneme sahip bir uyarıyı onlara iletmeye çalışıyormuş gibi arkasındaki karanlık ormanı işaret etti.

"Ormanımızı rahat bırakın," derken sözlerinde uğursuz bir ağırlık vardı. "Ağaçlar ölürse biz ölürüz. Siz ölürsünüz. Hepimiz ölürüz."

Kadının sesindeki telaş Thierren'ın kalbinin derinliklerine işledi ve içine doğruları duyduğuna dair bir kurt düştü. Tüm bu olanlara engel olmaya yönelik şiddetli, kafa karıştırıcı bir dürtü duydu.

Yaşlı kadın onları, "Gölge geliyor," diye uyardı, alçak sesi kaçınılmaz bir kesinlikle alev alev yanıyordu.

Komutan Bane, Fae'e neredeyse aldırmaz bir tavırla, "Diz çök," diye emretti ve Thierren adamın bundan zerre kadar etkilenmemiş olmasına hayret ederek gözlerini hızla ona çevirdi. Komutan Bane'in gözlerinde şeytani bir parıltı vardı, sanki bütün bu olanlar onu heyecanlandırıyormuş gibiydi.

Bir tiksinti dalgası Thierren'ı sarstı. Genç Fae kadına baktı, bakışları tekrar birbirini buldu. İkisi de bir kâbusta gönülsüzce oynayan oyunculardı sanki. Thierren bir anda kadınla bebeği kaptığı gibi buradan kaçırmaktan başka bir şey istemez oldu.

Genç kadın, Fae lehçesiyle Thierren'a seslendi, sesi kederli olduğu kadar ahenkliydi. Thierren ona cevap vermek için ağzını açarken Komutan Bane'in sesi gürledi.

Bir parşömenden, "Gardnerya hükümetinin emriyle," diye okudu, "sizlere geri çekilmeniz ve egemen toprağımızı bize teslim etmeniz emredilmektedir." Dünyanın en kolay şeyini söylemiş gibi iç çekerek parşömeni tekrar sarıp tuniğinin cebine soktu. Öne çıktı, asasını çıkardı ve gevşekçe Faelere doğrulttu. "Size *diz çökün* dedim."

Faeler bunun için büyük çaba sarf ediyormuşçasına geri çekildiler ama meydan okumalarından ödün vermediler, Büyücülerle sık orman arasındaki bariyeri güçlendirircesine kollarını uzattılar. Çoğunun yüzündeki nefret daha da şiddetlendi. Genç oğlan Dryad dilinde boğuk bir sesle öfke dolu sözler haykırmaya devam ederken gözleri hiddet dolu yarıklara dönüştü. Genç kadın bebeği göğsüne bastırdı, ağzı korkuyla büzüldü.

Thierren dehşete kapıldı. Genç kadınla bebeği kurtarmak için duyduğu çaresiz arzu şiddetlendi. Faelerin tepesindeki dallarda yeniden beyaz kuşlar parladı. Yana yana dizilmiş bu ruhani yaratıkların aynısı bazı Gardneryalıların üniformalarını süslüyordu. *Onun* üniformasını süslüyordu.

Thierren gözlerini kırpıştırdı ve aklını tamamen yitirip yitirmediğini merak etti.

"Diz çökün," diye kükredi Komutan Bane. "*Derhâl.*"

Thierren, Komutan Bane'e, *Bekle,* diye bağırmak istedi; dünyadaki her şey aniden çöküyormuş gibiydi. *Görmüyor musun? Bir yanlışlık var, durmamız gerek. Bu, bizim düşündüğümüz gibi değil. Bunlar canavar savaşçılar değil.*

Bunlar aileler.

Yaşlı kadın, Komutan Bane'in tehditkâr duruşunu, asasını görmezden geldi. Doğrulup ayağa kalktı ve sendeleyerek öne çıktı, avuçlarını onu durdurmak istercesine Komutan Bane'e doğru uzattı.

Komutan Bane, asasını bir engerek kadar hızla geri çekip öne doğru savurdu. Asasının ucundan bir buz şeridi fırlayıp dosdoğru yaşlı kadının göğsüne saplandı.

Kadın şiddetli bir *küt* sesiyle yere düşüp kanlar içinde kalırken tiz çığlığı hırıltıya dönüştü.

İşte o zaman kaos patlat verdi. Faeler kadının yanına koşmak için demirlere karşı çığlık çığlığa debelendiler. Çocuklar korkuyla haykırdılar.

Komutan Bane bu manzarayı duygusuzca izledi. "Gardnerya hükümetinin emriyle," diye tekrarladı, "sizlere geri çekilmeniz ve egemen toprağımızı bize teslim etmeniz emredilmektedir."

Çocuk ağır aksanlı Ortak Dil'iyle, "Asla geri çekilmeyeceğiz!" diye bağırdı, sıska vücudu doğrulup dimdik ayağa kalktı. Ormanın gücü de onunla birlikte karanlık, kaçınılmaz bir gelgit gibi yükseldi. Thierren bunu ta kemiklerinde hissedebiliyordu.

İçindeki güç şeritlerinde hissedebiliyordu.

Çocuk ellerini yumruk yaptı. "Şu anda zayıfız ama Muhafızlarımız zayıf değil. Bize yaptıklarınızı öğrenecekler. Ağaçlar onlara anlatacak. Ve ormanın tüm gücüyle peşinize düşecekler!"

Komutan Bane neşeyle gülümserken gözleri iri iri açıldı. Hayret dolu sevincini paylaşmak istercesine etrafını saran Büyücülere baktı. Sonra çocuğa dönüp sırıttı. "Ah, *ağaçlar* peşimize düşecek, öyle mi? Güdük ahşap bacaklarıyla mı?"

Thierren başını kaldırdı, tepelerindeki ağaç örtüsü her yandan onlara doğru yaklaşıyordu. Hışırtıları kulaklarını doldurdu. Yatkınlık bağlarının üstündeki baskı güçlendi.

Çocuk katıksız bir vahşetle, "Biz ağaçların yanındayız!" diye bağırdı.

Komutan Bane onu hor gören bir ses çıkardı ve gözlerini devirerek yanındaki sakallı Büyücü'ye baktı. "Kadim Varlık aşkına, onları susturmamız gerek." Tam bir asker gibi dimdik duruyordu. "Büyücüler!" diye emrederek önce soluna, sonra sağına, asker hattına baktı. "Asalarınızı hazırlayın!"

Genç kadın, ölen Fae kadınının yanında diz çökmüştü, kucağındaki bebek cıyaklarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Başını kaldırdı ve kederli gözlerini Thierren'inkilere dikti.

İçindeki dehşet iyice kabaran Thierren kendini daha fazla tutamadı. Açıklığa doğru fırlayıp hızla Büyücü hattına döndü. "*Durun!*" diye bağırdı ve bir avucunu öne uzattı.

Komutan Bane asasını hafifçe indirip ona baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Thierren, başını döndüren bir üzüntüyle, *Evet,* diye düşündü. Önündeki Büyücü hattına, "Çocukları var!" diye bağırdı. "Durmak zorundayız!"

"Onlar *Fae!*" diye hırladı Komutan Bane. "Geri çekil, Büyücü Stone. *Hemen!*"

Thierren omzunun üstünden genç kadına baktı. Faeler ağlayıp bağrışan küçük çocuklar dışında sessizliğe bürünmüştü. Tüm gözler onun üstündeydi. Yine genç kadınla göz göze geldi. Ve aniden, onunla arasında öylesine güçlü bir hısımlık bağı hissetti ki kendini koruma içgüdüsü tuzla buz oldu.

Tekrar Komutan Bane'e döndü. "Durmak zorundayız," dedi, bu kez daha sertçe. "Bu bir hata."

"Yüce Kadim Varlık aşkına, Thierren, kenara çekil!" diye haykırdı Komutan Bane.

Thierren yerinden kıpırdamadı. "*Hayır.*" Kararlılıkla Faeleri işaret etti. "Onlar savaşçı değil. Aralarında *çocuklar* var."

Komutan Bane ensesini kaşıdı, sonra sanki bu işgüzarca aptallığı daha önce görmüş ama bunu Thierren'dan hiç beklemiyormuş gibi bir tavırla başını iki yana salladı.

"Thierren, buraya ne yapmaya geldiğimizi biliyorsun," dedi makul ve dingin bir sesle. Haylaz bir çocuğu azarlayan bir baba gibi. "Ve bunun nedenini de biliyorsun." Faelere bakmadan onları işaret etti. "Önümüzde duran bu kâfirler, *kendi* çiftliklerimiz için *kendi* toprağımızı temizlemeye çalışmaktan başka bir şey yapmayan Büyücü çiftçilerle askerlere saldırdı. Şuradaki *çocuk,*" –bakmaya tenezzül etmeden öfkeli genç çocuğu işaret etti– "aramızdan birini öldürmeye çalıştı." Delici bakışları

haklı bir öfkeyle Thierren'ı delip geçti. "Hayatının geri kalan her ânını... *kâfir Faeler* için feda etmek mi istiyorsun?"

Thierren kendi haklı öfkesine yenik düşerek kolunu kaldırdı ve asasını Komutan Bane'in göğsüne doğrulttu. "Durmalıyız. *Hemen.*"

Komutan Bane asasını bir yılan kadar hızlı salladı ve kapkara dallar fırlayıp Thierren'ın asasına dolandı, onu elinden aldı. Thierren tepki veremeden Komutan Bane asasını tekrar kıpırdattı ve dallar ileriye atılarak vücudunu boylu boyunca sardı, kollarını iki yanına yapıştırdı ve ciğerlerindeki havayı boşalttı. Komutan Bane asasını hızla geri çekti ve Thierren'ın bacaklarını saran dallar gerilip ayaklarını yerden kesti. Thierren, onu saran bağlara karşı direnirken şiddetli bir *küt* sesiyle nemli zemine düştü.

Sylus Bane, Büyücü hattına, "Hazır!" diye emretti.

Büyücüler asalarını kaldırdılar.

Thierren tüm kontrolünü, aklını kaybederek, "*Hayır!*" diye haykırdı. Orman karanlığa gömüldü.

"Nişan al!"

"*Durun! Hayır!*" Thierren, ağaçlardan dalga dalga öfke yayılırken hiddetle bağırdı. "Aralarında *çocuklar* var!"

"*Ateş!*"

Büyücülerin güçleri asalarından püskürüp onlara tüm şiddetiyle çarparken Faeler haykırdılar. Öfke ormanı sardı. Küçük çocuğun, genç kadının ve Fae bebeğin kan donduran çığlıkları Thierren'ın haykırışlarına karıştı.

@ayisigikitap

İKİNCİ BÖLÜM

Orman Muhafızları

VYVIAN DAMON

Dördüncü Ay
Büyücüler Konseyi Salonu
Valgard, Gardnerya

Gök gürledi ve Büyücü Vyvian Damon kemerli vitray tavana baktı. Dışarda şiddetli bir fırtına kopuyor, şimşekler çakıyor, rüzgâr heybetli Büyücüler Konseyi binasına çarpıyordu. Tepede gri bulutlar yoğunlaşıyordu.

Vyvian, Büyücüler Konseyi'nin on iki üyesinin tamamıyla birlikte Demirağaç'tan yapılmış oval bir masanın etrafında oturuyordu. Üzerine beyaz kuşlarla çevrelenmiş devasa bir ağaç resmi işlenmişti. İçinde baş döndürücü bir sabırsızlık yükselirken masanın en uzak ucunda ellerini pürüzsüz, koyu renk köklere yaslamıştı.

Odanın kemerli Demirağaç kapıları açıldı ve Yüksek Büyücü Marcus Vogel, peşinde iki Konsey elçisiyle odaya girdi. Konsey üyeleri ayağa kalkarken Vyvian'ın kalp atışları hızlandı ve içinde bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Genç Yüce Rahip tam anlamıyla bir zarafet *timsaliydi*, baştan çıkarıcı yüz hatları kusursuzdu, bakışları yeşil ateş gibiydi.

Vogel'ın bastırılmış gücünün verdiği his odanın dört bir yanına yayıldı ve tüm renkler siyah ile grinin tonlarına dönüşürken Vyvian'ın güç bağlarında yankılandı.

Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı ve kafa karıştırıcı renk değişimi, ortaya çıktığı kadar çabucak kaybo-luverdi.

Vogel masanın başındaki, üzerine işlenmiş ağaç resminin dallanıp budaklanarak oluşturduğu heybetli taç şeklinin ardındaki yerini aldı. Vyvian ve diğer Konsey üyeleri bir kez daha yerlerine otururken köşeli çeneli iki elçisi Vogel'ın arkasında doğaüstü bir şekilde tamamen hareketsiz kaldılar. Yüksek Büyücü'nün sakin bedeninin üstünde, ters çevrilmiş devasa bir Demirağaç odanın cam tavanının destek kirişlerine zincirlerle tutturularak muazzam bir ahşap avize hâline getirilmiş, ağacın simsiyah odunu zımparalanıp cilalanarak pırıl pırıl parlatılmıştı. Ağaç dallarının kıvrımlarıyla köşelerine yerleştirilmiş Büyücü ışığı fenerleri, fırtınanın kararttığı odayı yumuşak bir ışıkla dolduruyordu.

Konsey Büyücüsü Snowden, kalemini kristal mürekkep hokkasına daldırıp kararmış ucunu önündeki parşömenin üstünde bekletirken havadaki gerilim yoğunlaştı. Vogel'a bakarak Konsey'in kararlarıyla hükümlerini kısa ve düzenli satırlarla yazmaya hazırlandı.

Vyvian kendi önündeki nizami kâğıt tomarına baktı, her sayfanın üstü Konsey'in *B* mührüyle işaretlenmişti. Fener ışığı, Gardnerya topraklarında son zamanlarda keşfedilen işgalcilerin özenle çıkarılmış listelerinin üzerinde titreşti: büyülü Faeler, Fae kanı taşıyanlar, Fae Adaları'ndan kaçan Uriskler ve Kutsal Büyücüler'i yozlaştırmaya kararlı, türlü Habis Varlıklar. Neyse ki hepsi Büyücü Muhafızları tarafından yakalanarak Pyrran Adaları'na gönderilmişti.

Büyücü topraklarının arındırılışı büyük ölçüde bizzat Vyvian tarafından yönetilmişti.

Sakinleştirici bir nefes aldı, raporların kusursuzca düzenlendiğinden ve Yüksek Büyücü Vogel'ın yorulmak nedir bilmeden gösterdiği çabalarından memnun kalacağından emindi.

Ama yine de artık derisinin hemen altında yaşayan ve Vogel gibi parlayan bir yıldızın gözünde kendini kanıtlama arzusunu artıran, onu asla terk etmeyen tedirginliğini üstünden bir türlü atamıyordu. Henüz ele geçirdiği Konsey koltuğuna tutunmak için kendi ailesinin aşağılık, hain üyelerinin –yozlaşmış kardeşiyle erkek yeğenlerinin yanı sıra beklenmedik biçimde isyankâr olan ve Kadim Varlık bilir nerelere kaçıp ortadan kaybolan kız yeğeninin– aksine, tamamıyla sadık ve inançlı biri olduğunu kanıtlaması gerektiğini biliyordu.

Elloren'ın bağ-eşi Lukas Grey bile o rezil kızın nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyordu.

Vyvian'ın içindeki tedirginlik artıp öfkeye dönüştü. *Seni bulacağım, Elloren. Ve bulduğum zaman...*

"Başlayalım, Büyücüler," dedi Vogel, soluk yeşil gözleri bir şahininkiler kadar keskindi, uzun parmakları önündeki masanın üzerine koyduğu koyu gri asanın üstündeydi.

Vogel'ın sesinin ipeksi tınısı Vyvian'ı heyecanlandırmış, odanın her yerine yayılan gücünün içgüdüsel farkındalığına kapılırken öfkesini bir kenara atmıştı.

Vogel hararetli bakışları vereceği haberin ateşiyle kaynarken uzun bir süre sessiz kaldı. "Noi topraklarında bir erkek Icaral bulundu."

Bu sözler odaya bir çekiç darbesi gibi indi. Vyvian, Konsey'in kalanıyla şok ve dehşete kapılırken etrafından hayret ve öfke dolu haykırışlar yükseldi. Bir süre sonra oda sessizliğe büründü ve tüm gözler Vogel'a çevrilmiş hâlde dayanılmaz derecede gergin bir an hüküm sürerken Yüksek Büyücü hareketsiz kaldı.

"Nerede?" Vyvian'ın nefes nefese sorusu ağzından kaçıriverdi. Sage Gaffney'nin iblis bebeğinin hayatta kalan tek erkek Icaral olmadığına duyduğu şaşkınlık ihtiyatını bastırmıştı.

Vogel sorgulayan bakışlarını üzerine dikti ve Vyvian, o bakışların dosdoğru omurgasından aşağı kayıp gittiğini hissetti. Hava Vogel'ın büyüsüyle âdeta uğulduyordu ve Vyvian'ın zayıf toprak bağları onun gücüne doğru gerilmişti.

"Casuslarımız, Icaral'ı Vu Trin ordusunun Oonlon üssünde buldu." Vogel'ın ağzından çıkan sözler Vyvian'ın içinde âdeta kıvrıla kıvrıla ilerledi. "Icaral iblisi bir Kelt... ve o, sevgili Carnissa Gardner'ımızı öldüren Icaral'ın oğlu." Vogel'ın Vyvian'a diktiği bakışları sertleşirken odada hiddet dolu haykırışlar patlak verdi. "Kullandığı isim Yvan Guriel."

Öfkeli mırıltılar odayı sararken Vyvian'ı daha da şiddetli bir şok dalgası sarstı.

Yvan Guriel. Elloren'in yatağına giren Kelt.

O bir Icaral.

"Kehanet'teki Icaral," diye fısıldadı Vyvian, neredeyse nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Zemin ayaklarının altından kayıp gidiyormuş gibiydi. Kehanet'teki Icaral Sage Gaffney'nin bebeği değil, Valentin Guryev'in lanetli oğluydu – annesini öldüren Icaral iblisi.

Adı Yvan Guriel değildi.

Yvan Guryev'di.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sarsılmış olan Vyvian, Vogel'ın delici bakışlarına karşı koymaya çalıştı. Vogel'ın bakışları ısrarla ona odaklanıyordu, korku Vyvian'ın midesini sımsıkı sararken içinde umutsuz bir azim belirdi – *Elloren'in Valentin Guryev'in iblis oğluyla birlikte bulunduğunu hiç kimse asla bilmemeli.*

Büyücü Greer, Vogel'a ciddi ve ısrarcı bir sesle, "O hemen öldürülmeli," dedi.

Vogel'ın delici bakışları odanın Demirağaç kapılarının iki yanında bekleyen iki Beşinci Seviye Büyücü Muhafız'a kaydı. "Mavrik Glass'ı çağırın," diye emretti.

Muhafızlar kapıları açtılar ve uzun boylu, epey çekici bir Beşinci Seviye Büyücü, koyu renk pelerini arkasında dalgalanarak hızlı adımlarla odaya girdi. Zarif ve yakışıklıydı, hareketleri akıcıydı, eli belindeki maun asanın sapını kavramıştı. Diğer yanında türlü ağaçlardan yapılmış üç asa vardı, kolunun üstüne iki asa daha tutturulmuştu.

"Asa Ustası Glass," dedi Vogel, dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. "Konsey'e Vu Trin'den aldığımız şeyi göster."

Büyücü Glass, Vogel'a bilmiş bir gülümsemeyle baktı ve tuniğinin cebine uzanıp altı adet oniks lümentaşı diskini yuvarlak masaya yerleştirdi. Her taşın üstünde aynı safir Noi rünü vardı ve yumuşak, lacivert bir ışık yayıyorlardı.

Vyvian şaşkınlıkla nefesini tuttu. Vogel'a bakarak, "Bunlar Noi portal taşları mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Vogel.

Odadakiler tedirgin tedirgin kıpırdanarak tıpkı Vyvian gibi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Kâfir büyülerinin kullanımı, *Kadimler Kitabı*'nda kesinlikle yasaklanmıştı.

Büyücü Greer geri çekildi, kara sakallı yüzü tiksintiyle gerildi. "Noi büyüsü kirlenmiş bir sihirdir."

"Bu büyüyü bizimkiyle karıştırma riskini alamayız," diye araya girdi Yaşlı Büyücü Snowden. Ak saçlı adam öfkeye kapılmış gibi görünüyordu.

Vogel, "Karıştırmıyoruz," diye ona katıldı. Önündeki gri asayı daha sıkı kavradı, bakışları hepsinin üzerinde dolaştı. "*Tüketiyoruz.*"

Asasının ucunu taşlara teker teker bastırdı ve her bir dairesel rünün mavi parıltısı Vogel'ın asasına emilip geride karanlık bir iz bırakırken Vyvian geri çekilip şaşkınlıkla gözlerini kır-

pıştırdı. Rün şekilleri dalgalı gölgelerle doldu, dönüşen desenlerinden gri duman şeritleri kıvrıla kıvrıla yükseldi.

Vogel, asasından hafif bir gölge kıvrımı yükselirken, "Bu kâfirler güçlü," dedi. "Portal yetenekleri ve üstün rün büyüleri onlara çok uzun zamandır avantaj sağladı. Bu güç, Büyücülerin elinde olmalı. Sadece *bizler* Kadim Varlık'ın iradesini yerine getirmek için büyü kullanabiliriz. O yüzden sadece bizler buna hükmetmeliyiz. *Tamamına*."

Vogel ters çevrilmiş ağaç avizeye bakıp odaklandı ve bir dalın arkasında karanlık kanatlar belirdi. Oraya gizlenmiş bir kuş, uçarak Vogel'ın omzuna kondu.

Konseyin geri kalan üyeleriyle birlikte Vyvian da hem hayranlık hem de tiksintiyle geri çekildi.

Kuş bir kargaya benziyordu ancak başının tepesi *gözlerle* doluydu. Bu gözlerin pek çoğu, içlerinde kopmak üzere olan bir fırtına saklıyorlarmış gibi griydi.

Ama kuşun başının orta yerindeki göz...

Vogel'ın gözlerinin soluk, alev alev yanan yeşiliydi.

"Nasıl bir büyü bu böyle?" diye fısıldadı Büyücü Gaffney, sözleri bariz bir endişeyle doluydu. Kuşun yanları, göğsü ve siyah başının tepesi, tüten gölge rünleriyle kaplıydı.

Vogel ve kuş başlarını ürkütücü bir uyumla Büyücü Gaffney'ye çevirdi. Vyvian'ın tüyleri ürperdi.

"Bir rünik göz," dedi Vogel. Vyvian, Vogel'ın sadece kendi iki gözüyle değil, kuşun başının ortasındaki yeşil gözle de gördüğünden emindi.

Büyücü Greer, gözlerini kuştan ayırmadan, "Bu... bu *şeyin* neden bu kadar çok gözü var?" diye sordu.

Vogel ve kuş ona aynı anda dönerken Vyvian bir kez daha ürperdi.

"El koyduğum büyünün bir etkisi," dedi Vogel.

Konsey'den tedirgin mırıltılar yükseldi.

"Bu değiştirilmiş kuşlardan daha var mı?" diye sordu Büyücü Greer.

Vogel çenesini kaldırıp sakin bir sesle, "Bir tek bu var," diye yanıtladı. Kuş havalanıp Mavrik Glass'ın omzuna kondu. Genç Büyücü bu canavar kuştan hiç etkilenmemiş gibiydi, bilmiş gülümsemesi ışıldıyordu. "Şimdilik," diye ekledi Vogel, Konsey'e manalı bir bakış attı, olasılıkları zihinsel olarak aktarıyormuş gibiydi.

Büyücü Snowden, Vogel'a daha da takdirle bakarak, "Bir rünik casus," diye hayranlıkla mırıldandı.

Büyücü Rahip Alfex, "Askeri bir avantaj," diye saygıyla araya girdi. "Kadim Varlık'ın bize bahşettiği bir avantaj."

Vyvian, kâbustan farksız kuşu ve Vogel'ın gri asasını inceledi. Bir anlığına hiç dokunulmaması gereken tehlikeli bir büyüye bulaştıkları hissine kapıldı. Yozlaşmış, ilkel ve *yanlış* bir büyü.

Hükmedilemeyen bir büyü.

Ama sonra zihninde daha başka, daha güçlü bir düşünce belirdi.

Ya bu büyü kâfir ırkların eline geçerse?

Hayır, diye düşündü Vyvian ısrarla, bu gölge büyücülüğe duyduğu içgüdüsel korkuyu reddetti. Vogel haklıydı. Tabii ki haklıydı. Gardneryalılar, Diyarların bütün büyülerine hâkim olmalıydı. Çünkü Gardneryalılar göklerdeki Kadim Varlık'ın önderlik ettiği tek ırktı.

"Onlara daha fazlasını göstereyim mi, Ekselansları?" diye sordu Mavrik Glass.

Vogel başını hafifçe eğerek onu onayladı.

Mavrik'in bilmiş gülümsemesi kurnaz bir sırıtışa dönüştü. Tamamen farklı bir taş çıkarıp Konsey'in incelemesi için havaya kaldırdı. Bu koyu renk lümentaşı diski farklı bir gölge rünüyle işaretlenmişti, karmaşık işaretin iç kısımlarındaki dalgalı de-

senler, yoğun sisten yapılmış saat mekanizmaları gibi vızıldayarak birbirlerini döndürüyordu.

Mavrik, belindeki maun asayı kınından çıkarırken taşı sımsıkı tuttu. Sonra gözlerini kapadı, başını eğdi ve yüz ifadesi yoğun bir konsantrasyonla gerilirken asasının ucunu kendi omzuna getirdi.

Genç adamın hatları bulanıklaşıp karanlık bir sise dönüşünce Vyvian nefesini tuttu. Glass'ın bedeni önce biçimsizleşti, ardından yeniden belirginleşerek bu kez örgülü siyah saçlı, keskin hatlı, kaslı bir Vu Trin kadın askerine dönüştü. Üzerinde bir Noi askerinin siyah üniforması vardı, kâbuslardan fırlamış o kuş omzuna tünemişti.

Odadaki herkes nefesini tuttu.

Büyücü Flood, "Bir gizleme büyüsü," diye mırıldandı. Vogel'ın yeni keşfettiği yeteneklere hayran kalmış gibi görünüyordu. Gizleme her zaman sadece Faelere ait bir güçtü, tıpkı portal büyüsünün her zaman Noi'nin Vu Trin güçlerinin hakimiyeti altında olması gibi.

Mavrik Glass'ın Noilere özgü sahte koyu renk gözlerinde kurnaz bir bakış vardı. Vogel'a, "Portal taşları tamamen dolu sayılır," derken kalın erkek sesi, kadın görünümüyle tezat oluşturuyordu. Sırıtarak Konsey üyelerine baktı. "Bu akşam Doğu Diyarı'nı ziyaret edeceğim."

Mavrik asasıyla omzuna hafifçe vurup Gardneryalı formuna geri dönerken, "Icaral henüz tam gücüne ulaşmadı," dedi Vogel. "Büyücü Glass, rünik gözle portaldan geçecek. Icaral yaratığının peşine düşerek onu bulacak. Ve onu öldürecek."

Vyvian girdiği şoktan çıkarak rahatladığını hissetti, her şeyin yoluna girdiği bir dünyanın vaadi, Vogel'ın yeni rünik güçlerine duyduğu korkunun yerini almıştı.

Evet, kendi öz yeğeni bir Icaral iblisiyle düşüp kalkıyordu. O *meşhur* Icaral iblisiyle.

Ama Yvan Guryev birkaç gün içinde ölecek, diye teselli bulmaya çalıştı, kendini düzenli nefes alıp vermeye zorladı. Büyük Kehanet, Gardneryalı gücüyle paramparça olacak, annesinin ölümünün intikamı alınacaktı.

Vyvian, Gardnerya gücünün artık durdurulamaz hâle geldiğini fark etti ve tüyleri diken diken oldu. Portal büyüsü, hava casusları ve gizleme yeteneği artık Büyücülerin elindeyken Hasat Zamanı'nı durdurmak imkânsızdı.

Konsey üyeleri birbirlerine kafa sallıyor, sanki Vogel'ın inanılmaz güç gösterisine hemencecik uyum sağlamışlar gibi alçak ve sakin seslerle konuşuyorlardı, gözleri yeni bir amaçla parlıyordu.

Kapı tek bir kez vurulunca herkesin dikkati bu sese yöneldi.

Vogel kuşa bakıp başını aşağı yukarı salladı ve yaratık, kendi iki gözü hariç tüm gözlerini kapadı, gölge rünleri ortadan kayboldu. Kapılar bir kez daha açılırken kuşun gözden öylece kaybolabilmesi Vyvian'ı bir kez daha hayrete düşürdü.

Genç ve sıska bir askeri haberci odaya girdi. Gergin görünüyordu, yutkunurken dimdik duruyordu, iki muhafız kapıyı arkasından kapatırken bakışları Vogel'a kilitlenmişti.

Sessizlik çöktü.

Haberci titrek sesle, "Büyücülerin En Yücesi, Kuzey'den haber var," dedi.

Vogel yavaş ve sakin bir sesle, "Ne haberiymiş bu?" diye sordu.

"Komutan Sylus Bane'in birliği... vahşi doğadan başka bir Fae çetesini daha ortaya çıkardı, Ekselansları." Habercinin kaşları çatıldı. "Bu kez on sekiz kişi. Dryadlar."

Oda endişeli mırıltılarla dolarken Vyvian içten içe irkildi.

"*Dryadlar mı?*" diye bağırdı Büyücü Snowden.

Büyücü Rahip Alfex, gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde, "Ağaç Faeleri mi?" diye sordu. "Bu mümkün değil."

"Onların *ölmüş olması* gerekiyordu," dedi Büyücü Greer tükürür gibi. "Tamamının. Nasıl oluyor da sürekli daha fazlasını bulup duruyoruz?"

En sonunda herkes susup Vogel'a baktı, havaya müthiş bir gerginlik hâkimdi.

"İşte başladı." Vogel'ın odada yankılanan sesi kısık ve ciddiydi. Gözlerini kapayıp *Kadimler Kitabı*'ndan rahiplere özgü bir tonla alıntılar yaparken sözleri coşku doluydu. "İşte bakın, vahşi doğa yozlaşacak ve topraklara gölgeler salacak. Ve Kadim Varlık'ın sürüsü, bu yozlaşmanın üstüne güç ve *ihtişamla* çökecek."

Vyvian'ın içinde heyecan dolu kıvılcımlar çakıyormuş gibiydi, bu tehlikeli ruhani destanın doğru tarafında yer almaya kararlı bir şekilde dimdik oturdu: İlk Çocuklar, Habis Varlıklar'ın tüm gücüyle karşı karşıyaydı.

Vogel'ın tuniğinin göğsünde incelikle işlenmiş beyaz bir kuş vardı ve arkasındaki duvarda yeni tasarlanmış Gardnerya bayrağı asılıydı: Siyah zemin üstünde Kadim Varlık'ın beyaz kuşu.

Kadim Varlık'ın sürüsü, diye tekrarladı Vyvian, gözlerinde mutluluk gözyaşları parıldıyordu.

Vogel gözlerini açıp haberciye baktı. "Bu Dryadların icabına bakıldı mı?"

"E-evet, Ekselansları," diye kekeledi genç adam. "Hepsi öldürüldü. Biri bile sağ bırakılmadı."

Rahatlama dolu sesler yükseldi.

Haberci, "Ama... tehditler var, Ekselansları," diye ekleyince odaya orada hiç de hoş karşılanmayan şüphe dolu bir hava yaydı.

İçerideki herkes Konsey'in üstüne çektiği dikkatinin altında ufalmış gibi görünen haberciye bakarken Vyvian'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Vogel, gözlerini kırpmadan, "Tehditler mi?" diye sordu.

"Ortaya çıkarılan Dryadlar," dedi genç adam, sesi gergindi, "Ortak Dil konuşabilenler... Eh, kendileri için savaşacak savaşçıların olduğunu söylediler."

Salon bir kez daha endişe ve öfke dolu konuşmalarla çınladı. Büyücü Snowden ve Büyücü Flood, göğüslerine Kadim Varlık'ın koruma sembolü olan beş köşeli yıldız işareti yaptılar.

Büyücü Flood sert bir sesle, "Bu Faeler tehlikeli," dedi.

"Onlar Büyücüler için tehdit değil," diye karşılık verdi Büyücü Greer.

Büyücü Snowden beyaz kaşlarını çatarak, "Bazıları ağaç dallarını asa gibi kullanabiliyor," dedi. "Ormandan hatırı sayılır miktarda güç çekebiliyorlar."

"O zaman onları demir uçlu oklarla avlarız," dedi Büyücü Greer pis pis sırıtarak. "Bu güçlerini biraz olsun bastırır."

Vogel etrafındaki şaşkın ve öfkeli tepkilere aldırış etmeden haberciye, "Başka ne dediler, Büyücü?" diye sordu. Konsey Büyücüleri sustu ve oda bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Haberci, yeniden üstüne çevrilen gözlerden rahatsız olmuş gibi etrafına bakındı. Vogel'a köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bakıp yutkundu. "Dryadların bizi peşimize düşmekle tehdit ettiklerini söylediler. Ağaçların gücüyle."

Şimdi tüm gözler, bu zorlu zamanlarda onun rehberliğine muhtaçlarmış gibi Vogel'a çevrildi.

Vogel kollarını odayı kucaklıyormuş gibi açtı, gözlerini kapatırken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, gri asasını sımsıkı kavradı. "Benimle dua edin, Büyücüler."

Vyvian, çıt çıkmayan odada herkesle birlikte başını eğerek Vogel'ın duasına katıldı ve hep birlikte tanıdık sözlerin ritmine kapıldılar.

"Ey en kutsal Kadim Varlık, zihinlerimizi arındır, kalplerimizi arındır, Erthia'yı arındır. Bizleri Habis Varlıklar'ın lekesinden koru."

Odadaki herkes gibi Vyvian da göğsünün üzerinde beş köşeli kutsama yıldızının işaretini yaptı. Yıldızın her bir köşesi, bir yatkınlığı temsil ediyordu.

Vogel kollarını yavaşça indirdi ama başı hâlâ eğikti, Konsey de duvar kadar sessizdi.

Bekliyorlardı.

Sonunda Vogel başını kaldırıp gözlerini açtı, bakışlarından kaçılamıyordu. Hepsini kendine çekiyordu. Vyvian'ı baş döndürücü bir coşkuyla dolduruyordu.

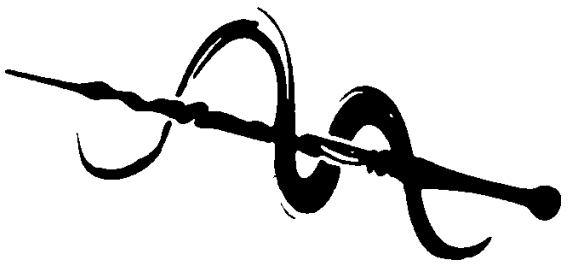
Onun gücü. Vyvian bu gücün Vogel'dan ve onun kadar güçlü asasından yayıldığını, havada süzüldüğünü hâlâ hissedebiliyordu.

Göklerde arka arkaya şimşekler çakarken ve gök gürültüsü cam tavandan yankılanırken Yüksek Büyücü keskin bakışlarını haberciye sabitledi. "Komutanına, Kuzey Ormanı'na bir adet Beşinci Seviye Büyücü birliği göndermesini söyle," diye emrederken sesinde ürkütücü bir kararlılık vardı. "Kadim Varlık'ın hesap günü geldi çattı. Bu Dryadlar, Büyücülerimizin peşine düşeceklerini, Kutsal Büyücüler'e saldıracaklarını, ağaçların gücüyle savaşacaklarını mı söylüyorlar? Pekâlâ. O zaman tüm ormanı yerle bir edeceğiz." Gözlerini ölümcül bir öfkeyle kıstı. "Sonra geride kalan şu Dryadları bulacağız. Ve onları yok edeceğiz."

Vogel Konsey'e doğru döndü ve bir başka gök gürültüsü binayı sarsarken asasının ucunu kaldırdı. "Kutsal Büyücüler, Kadim Varlık bizi Erthia'yı fersah fersah ele geçirmemiz için çağırdı. Yakında Kutsal Büyücüler Diyarı'nın sınırları her türlü Habis İstilacı'ya karşı rün büyüsüyle korunacak. Ve Büyücü toprakları, onların lanetli lekelerinden arındırılacak." Vogel'ın karanlık asasından gölgeli büyü şeritleri dalgalı bir duman sarmalında kıvrıla kıvrıla yükseldi ve Vyvian bunun saf güzelliğine hayran kaldı.

"Hasat Zamanı geldi," dedi Vogel, gözleri yukarıdaki şimşeklerle birlikte ışıldıyordu. "Kutsal Büyücü topraklarımızdaki tüm Habis İstilacıları teker teker yok etme zamanı geldi."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kâfir

THIERREN STONE

Beşinci Ay
Valgard, Gardnerya

Komutan Sylus Bane, Thierren Stone'a, "Büyücü Muhafızları'ndan ihraç edilirsen," dedi, "çürüğe çıkacağının farkında mısın, Büyücü? Tüm loncalardan sonsuza dek menedileceğinin farkında mısın? O fakir Aşağı Nehir çiftçileri bile ırkına ihanet eden birini işe almaz."

Sylus Bane masasında oturuyordu, etrafı Thierren'a kötü kötü bakan yüksek rütbeli askerlerle çevriliydi.

Thierren da Sylus Bane'e öfkeyle baktı, mahmur gözleri bu ayıplamanın farkında bile değilmiş gibiydi. Onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Hiçbir şey umurunda değildi.

Thierren eve döndüğünde, annesiyle babası en büyük oğullarının, altın çocuklarının şaşırtıcı değişimini görüp üzülmüşlerdi, akılları allak bullak olmuştu. Thierren'ın sürekli gördüğü kâbuslar, gecenin geç saatlerinde kopardığı korkunç çığlıklar ve uykusuzluğu onları korkutuyordu. Onu tuhaf saatlerde, tuhaf yerlerde, sanki korkunç bir kâbusu izliyormuşçasına duvara gözlerini dikmiş bakarken buluyorlardı.

Annesiyle babası ilk başlarda onu anlamaya çalışmıştı. Hatta oğullarının Habis Varlıklar'la yakın teması yüzünden lekelendiğine o kadar eminlerdi ki şeytan çıkarma ayini yapması için bir rahibe ödeme bile yapmışlardı.

Ama Thierren'ın kontrolden çıkmasıyla endişeleri çok geçmeden öfkeye dönüşmüştü. Bütün gece sokaklarda dolaşıyordu. Yasa dışı içkiler bulup evlerinde, onların gözü önünde içmeye çalışıyordu. İlk içki şişesine el koyup kırmışlardı ama Thierren daha fazlasını bulmuştu. Bu içkiler, üstüne bir hastalık gibi yapışan o korkunç sahneyi hafifletebiliyordu.

Genç Dryad kadının yüzünü aklından çıkaramıyordu.

Bebeği.

Ailesi bir dünya rahip ve şifacıya danışmıştı; annesinin yüzü utançtan gerilmiş hâlde, yaşlı gözlerle ellerini ovuşturarak oğlunun ahlaki zayıflığını anlatırdı. Habis Varlıklar'la tek karşılaşmasının onu nasıl yıktığını ve giderek daha da rahatsız edici davranışlar sergileyen bu uğursuz *yaratığa* nasıl dönüştürdüğünü. Gardnerya askeri üniformasını parçalıyordu. Gardnerya bayrağını yakıyordu.

Thierren içebildiği kadar içti. Kelt bir çiftçiden nilantyr satın aldı ve acı meyveleri çiğnemeye başladı, onların karanlık hiçliğine gömüldü. Kısa sürede artık onun dünyası hâline gelen sonsuz kâbusu biraz olsun hafifletebilen tek şey bu oldu.

Bağ-eşi Elisen onu bir kez görmeye gelmiş ve gözyaşlarına boğularak ayrılmış, yanına bir daha yaklaşmayı reddetmişti. Ailesi çaresizce bağı koparmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Thierren onları umursamıyordu. Tek düşünebildiği genç Fae kadını ve çocuklardı. Bir de çığlıklarının sesi.

Her yere beyaz kuşlar asmaya başlamıştı. Kâğıttan kesip iplere takıyor, sonra da ipleri kirişlere çiviliyordu. Başlangıçta bu, annesi ve onu ziyarete gelen rahipler için umut verici bir şeymiş gibi görünmüştü. Belki de Kadim Varlık'ın yoluna geri dönüyor olduğuna dair bir işaretti.

Ama sonra daha önce gördükleri her şeyden daha kötü bir şey yaşanmış ve Thierren'ı odasında, etrafı *Kadimler Kitabı*'ndan yırtılmış sayfalarla çevrili bulmuşlardı. Ellerindeki sayfayı un ufak ederek küçük, kıvrımlı şeritler hâline getiriyordu.

Ailesi, Thierren'ı Valgard Sanatoryumu'na göndermeyi o anda ciddi manada düşünmeye başlamıştı.

Thierren, Komutan Sylus Bane ve diğer askerlerin önünde dururken tüm bunları soğukkanlılıkla değerlendirdi, onları sanki bir at arabasının içindeymiş ve geçip giden manzarayı seyrediyormuş gibi süzdü. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Ama onlara uymayacak, onların kendi söyledikleri yalanlara inanmalarına izin vermeyecekti.

"*Çocuklar* vardı," dedi amansızca, bakışları Sylus Bane'e kilitlenmişti.

Sylus alaycı bir ses çıkardı, ağzı iğrenç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır, Thierren, onlar *kâfir dölüydü*. Kim olduğunu unutuyorsun."

Thierren onu umursamadı. "*Bebekler* vardı."

Sylus'ın alaycı gülümsemesi kaybolup gitti, gözleri kısıldı. "Onlar *Fae dölleriydi*."

Thierren'ın içinde buz fırtınası kadar şiddetli bir öfke uyandı. Bugünlerde öfkesi vahşi bir şeydi. Kasırga gibiydi.

Sylus Bane de bunu açıkça hissedebiliyordu. O da Thierren'ın başka bir şeye dönüştüğünün farkındaydı. Gardneryalı olmayan bir şeye. O anda kılıcını ona saplamak istedi. Ama ne yazık ki kaidelerden ayrılamazdı.

"Böylesine nüfuzlu ebeveynin olduğu için şanslısın," dedi Sylus, sesi tiksinti doluydu. "Senin için durmadan yalvardılar ve seni Muhafızlar arasında, tüm rütbelerin sökülmüş hâlde kabul edecek tek komutanı buldular." Sylus'ın dudakları sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı, bakışları sinsiydi. "Ama inan bana, bir kraken sürüsünün arasına dalsan senin için daha iyi olurdu.

Çünkü senin büyücülüğün, yeni komutanınınkine kıyasla çocuk oyuncağı. Ve o... hainleri terbiye etmesiyle meşhurdur."

Thierren dalgın dalgın, *Kim?* diye düşündü. "Kimmiş o?"

Sylus Bane'in sırıtışı genişledi. "Büyücü Lukas Grey."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kaçış

SPARROW TRILLIUM

Beşinci Ay
Güneydoğu Fae Adası

Sparrow, Güneydoğu Fae Adası'nın doğu kıyısında durmuş, çalkantılı Voltic Denizi'nin ötesindeki Batı Diyarı kıtasına bakıyordu.

Tepede fırtına bulutları toplanmıştı. Arada bir şimşekler çakıyor, dalgaları aydınlatıyordu. Kabaran bulutlar rüzgârlı, uçsuz bucaksız gökyüzünde süzülürken Sparrow önündeki tehditkâr deniz manzarası karşısında kendini ufacık hissediyordu.

Akşam havası alışılmadık ölçüde soğuktu. Sert bir rüzgâr ince gri iş kıyafetlerini uçuşturunca Sparrow titreyerek kollarını kendi etrafına doladı. Tuzlu rüzgâr mor saçlarını soluk eflatun rengi yüzüne yapıştırırken çalkantılı denizin ötesindeki karanlık, devasa kara parçasını izliyordu.

Gardnerya anakarasının en batı ucu.

Sparrow'un kaşları çatıldı; uzak kıyı şeridinde fosforlu bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerleyen, ışık saçan koyu yeşil çizgiyi görünce endişesi giderek arttı.

Gardnerya'nın yeni rünik sınırı. Büyücülerin gizemli biçimde güçlenen rünik büyüsüyle yaratılmış, müthiş bir hızla peş peşe dizilen binlerce Gardneryalı rünüyle oluşturulmuştu.

Özellikle de Gardneryalıların tek bir yaşlı Işık Büyücüsü olduğu düşünüldüğünde bu daha da şaşırtıcı bir şeydi.

Sparrow, saçlarını kulaklarının sivri uçlarının arkasına itip gözlerini kısarak o heybetli rünik bariyere baktı, onu acımasız ve güçlü bir düşmanmış gibi ölçüp biçti.

Gardneryalıların inşa ettiği büyülü sınır, Gardnerya anakarasının batı kıyılarını kuzeye kadar alabildiğine çevreliyor ve Fae Adaları'nın en doğu ucuyla Gardnerya arasında uzanan, Sparrow'un krakenlerin istila ettiği kısa okyanus şeridini izlediği noktaya kadar geliyordu.

Gardnerya, Sparrow ve Effrey gibi Uriskleri çalışma adalarında, anakaranın dışında tutmaya kararlıydı.

Toprakların tamamı rünik sınırla çevrelendiğinde hiç kimse Doğu Diyarı'na ulaşmak için kıtadan kaçamayacaktı.

Rünik sınır her hafta biraz daha güneye doğru ilerliyordu ve yakında Gardnerya anakarasının batı kıyıları olduğu gibi geçilmez hâle gelecekti. Fae Adaları'nın da geçilmez bir rünik sınırla çevrelenmesi an meselesiydi.

Kaçmak için zamanı tükeniyordu.

Sparrow göz ucuyla okyanustan tuhaf bir gölgenin geçip gittiğini gördü ve onu takip etmek üzere bakışlarını kuzeye çevirirken sırtında farklı bir ürperti hissetti.

Bir kraken canavarı. Kaygan siyah gövdesini dalgaların arasından kaydırarak kuzey yönüne doğru ilerliyordu.

Eskiden burada nadiren görülürlerdi, bu yaratıklara genellikle derin okyanusta, kıyıdan çok uzaklarda rastlanılırdı. Ama krakenler her nedense Gardnerya anakarasına giderek yaklaşıyorlardı.

Sanki oraya çağrılmışlar gibi.

Sparrow, tüylerinin korkuyla ürpermesini görmezden gelerek durumu değerlendirdi. Korkunç, yürek parçalayıcı seçenekleri aklında tartmaya alışkındı. Tüm Uriskler gibi.

Hayır. Bu gece o gece olamaz.

Krakenler bu kadar yakınındayken çalkantılı suları çürük bir tekneyle aşmaya çalışmak çok tehlikeliydi. Planı iptal edecekti. O ve Effrey beklemek zorundaydı.

"Kaçışını mı planlıyorsun?"

Sparrow hafifçe irkilip olduğu yerde döndü, terliklerinin topukları soğuk ve ıslak kuma gömüldü, kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Tilor, sadece birkaç adım ötesindeki dallı budaklı deniz çamlarının gölgesinden onu boncuk gibi gözleriyle izliyordu. Sparrow'un içini tiksinti kapladı.

Zalim, kibirli piç kurusu.

Acınası yaratık üstünde kenarına tek bir şerit işlenmiş, ütülü Gardnerya askeri tuniğiyle öylece durmuş, ona pis pis bakıyordu. On dokuz yaşındaki Sparrow'dan biraz büyük, güçsüz, büyüsüz bir Büyücü'ydü. Ama gerine gerine dolaşıp Urisklere emirler yağdırarak, sanki onların Yüce Büyücüleri'nden birinin gücüne sahipmiş gibi davranıyordu.

Sparrow derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Normalde bu isyankâr düşüncelerin aklının ucundan bile geçmesine izin vermezdi. Ses tonundaki en ufak bir başkaldırı bile bu vahşi Kargaların gazabını üstüne çekmeye yeterdi.

Köşeli çeneli Tilor sırıtarak ona doğru yürüdü. Sparrow birdenbire uzun eteğinin kenarının hemen altında, çizmesinin yanında kınına sokulup gizlenmiş çalıntı bıçağı hatırlamasına rağmen yüzündeki sakin ifadeyi bozmadı.

Saygıyla başını eğdi. "Okyanus kenarında yürümeyi severim, Büyücü Bannock."

Tilor, Sparrow'un itaatkâr tavrı onu gözle görülür bir biçimde yatıştırmış gibi göğsünü şişirdi.

Sparrow içinden, *Yırtacağımı bilsem bu bıçağı çektiğim gibi seni ikiye bölerdim*, diye haykırdı. Ama bu lanet adada mahsur olduğu için bundan yırtması mümkün değildi.

Tilor'la hoşbeş ediyormuş gibi yapmak tehlikeli bir oyundu ama başka seçeneği var mıydı ki? O, çalışma grubunun atanmış Büyücü gardiyanıydı ve Sparrow'un başka çaresi olmadığının farkındaydı. Bu fırsattan giderek daha fazla yararlanıyordu.

Alçak herif.

Bakışları Sparrow'un üstünde dolaştı. Burnunun dibine kadar girip, "Sadece yürüyüşe çıktığını duyduğuma sevindim," diye mırıldandı. Son zamanlarda hep çok yakınına giriyordu. Elini uzatıp Sparrow'un uzun saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, kulağının ucunu okşadığında kız dişlerini sıkıp geri kaçma dürtüsüyle mücadele etti.

"Gerçekten çok güzelsin," diye mırıldandı Tilor ama sonra kendi duyguları onu hem şaşırtmış hem de utandırmış gibi kaşlarını çattı. Elini indirdi. Sparrow'un içinde mide bulantısıyla birlikte Tilor'un iğrenç suratını tırmalama dürtüsü kabarırken bakışlarını dikkatlice ondan kaçırdı.

Sis düdüğü çalınca ikisi birden hemen kuzeydoğu yönüne, uzun ve kayalık bir yolun ucuna dikilmiş deniz fenerine baktı. Son derece yüksek yapı, bu mesafeden ufak ve ince duruyordu, gökyüzünü suçlayıcı bir tavırla işaret eden solgun bir parmak gibiydi.

"Dün gece orada görevliydim." Tilor dönüp Sparrow'a yüzünde soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Bir grup kaya yarasası anakaraya sızabileceğini zannetti." Başını sanki yaramaz çocuklardan bahsediyormuş gibi iki yana salladı.

İki farklı duygu Sparrow'u aynı anda yıldırım gibi çarptı: Urisklerin kulaklarıyla ve gizli toprak güçleriyle alay eden bu

hakaret sözcüğüne duyduğu öfke ve cam kadar keskin bir endişe. Çünkü onun hangi Urisklerden bahsettiğinin farkındaydı, kaçabilmeleri için bir iki gün kazanmak amacıyla yerleri Sparrow ve diğer Uriskler tarafından özenle gizlenmişti.

"Yolun yarısına kadar geldiler," diye devam etti Tilor, "ve kraken onları yuttu." Bu son kısmı söylerken derin derin iç çekti.

Sparrow yaşadığı şoka rağmen ayakta durabilmek için var gücüyle çabaladı.

Hayır. Hayır, olamaz. Enna'lys. Ve Marrillya. Ve sarıp sarmalanarak kalabalık tekneye bindirilmiş, Sparrow'un onun için sevgiyle diktiği bez bebeği sımsıkı tutan küçük Silla'nil. Gizlice deniz kabukları biriktiren tatlı Silla'nil. Al yanaklı, toz pembe bukleli Silla'nil. Şarkılar söyleyen, minicik bir kuş gibi sürekli cıvıldayan o çocuk. Zalim Gardneryalılar bile onun narin, neşeli ruhunu yok edememişlerdi.

Tilor burnunu çekerek kaşlarını çattı. "Dürbünümden her şeyi tüm netliğiyle gördüm. Canavarın onları öldürdüğünü gördüm. Gerçekten korkunçtu. Bir çocuğun kafasını kopardı." Bezgin bir ses çıkardı. "Aslında kendi hataları. Cidden, akılları neredeydi? Kıyıdan görülebilen krakenleri fark etmediler mi?" Omuz silkti, dudaklarını büzerek uzun bir nefes verdi. "Eh, en azından akşamın eğlencesi çıktı. Ne kadar korkunç olsa da." Omzunun üzerinden uçurumun ötesindeki fabrikalara, seralara ve çiftliklere bakıp gözlerini devirdi. "Bu lanet yere biraz heyecan katacak *her şeye* varım."

Öfke beraberinde korkunç, kalbi parça parça eden bir kederle birlikte buz gibi pençelerini Sparrow'a geçirdi. Bununla savaşmaya çalıştı. Bastırmaya çalıştı ama bu sefer başaramadı. Öfkesi çok büyüktü ve kabaran bir gelgit gibi yükseliyordu.

"Bu *haksızlık*." Sesi okyanusun kapkara derinlikleri kadar acımasızdı. "Bize olan davranışlarınız. *Haksızlık*."

Tilor başını hızla ona çevirdi ve Sparrow'a sanki onu tokatlamış gibi baktı.

Aptal, aptal! Sparrow'un zihninin derinliklerinde kalan son mantık kırıntıları kafasının içinde tiz bir siren gibi yankılandı. Ama artık bunu umursamıyordu. Tilor her ne kadar alt edemeyeceği kadar kaslı olsa da Sparrow'un parmakları, bıçağını çekip onu yere serme dürtüsüyle seğiriyordu.

Tilor'un şaşkın ifadesi silindi ve yüzünde ona meydan okuyan bir gülümseme belirdi.

"Ruhunuz yok sizin," dedi. "*Kitap*'ta öyle yazıyor. Siz içi boş kabuklar gibisiniz." Kederle iç çekerek Sparrow'u şöyle bir süzdü. "Mesela seninki nefis bir kabuk ama içi boş. Bir gün öldüğünde sanki hiç var olmamışsın gibi olacak." Ağzı acı bir gülümsemeyle büküldü. "Yani size nasıl davrandığımızın bir önemi yok, değil mi?"

Sparrow'un şiddetli öfkesi, kalbinin derinliklerinde oluşan yakıcı bir kederle daha da şiddetlendi.

Silla'nil. Valgard yolunda olması gereken çocuk. Oradan Verpakya'ya, sonra da Geçit'ten Doğu'ya gidecek ve bir gün Noi topraklarının güvenliğine kavuşacaktı. Sparrow'un çığlığı boğazına kadar yükseldi, ağzından kaçmak üzereydi.

Tilor tekrar saçlarıyla oynamak için elini uzatınca ona saldırmamak için tırnaklarını avuç içlerine geçirdi.

Tilor sanki onun durumuna acıyormuş gibi Sparrow'un yanağını okşayarak, "Buradan nefret ettiğini biliyorum," dedi. "Ama kaderine razı olmalısın. Kadim Varlık, bize hizmet etmeni emrediyor. *Kitap*'ta öyle yazıyor. Bizden ya da gücümüzden kaçamazsın. Hele de artık Karanlık Cadı'mız varken."

Tilor'un sözleri, Sparrow'un midesine indirilmiş bir diğer yumruk gibiydi. Önce Vogel iktidarı ele geçirmişti, şimdi de... şimdi de Karanlık Cadıları mı vardı?

Sparrow, bu Karanlık Cadı'nın kim olabileceğini gayet iyi biliyordu.

"Fallon Bane." Tilor saygı dolu bir nefes verdi, gözlerinde aşk sarhoşu bir ifade vardı. "Ishkartlar onu öldürmeye çalıştı ama başaramadılar. İyileşiyor. Ve gücü artıyor."

Sparrow'u korku sardı. Durum akıl sır erdiremeyeceği kadar korkunçtu. Fallon Bane, o ve Effrey'nin kâbuslardan fırlamış bu yerde olmasının sebebiydi. Tüm bunlar, aylar önce, Büyücü Elloren Gardner'ın elbisesi için Fallon'ın kendi elbisesine seçtiği kumaşın aynısını seçtiği o gün yüzündendi.

Sparrow ve Effrey'nin şimdiye dek tanıdıkları en nazik Büyücü olan Büyücü Heloise Florel, Fallon dükkâna geri dönüp ona o elbiseyi dikmesini yasakladıktan sonra bile zorbalığına boyun eğmeyi reddetmişti. Öfkelenen Büyücü Florel, Fallon Bane'in kindarlığını ciddi ölçüde hafife alarak ona sessizce karşı çıkmıştı.

Çok geçmeden Fallon hiç kimsenin bir daha Büyücü Florel'le iş yapmamasının emredildiği haberini yaymıştı.

Böylece Heloise Florel işini kaybedip beş parasız kalmıştı. Sparrow, Effrey'yle yasak elbise üstünde çalıştıkları için Bane ailesi tarafından satın alınarak Gardnerya anakarasında kalan tüm Urisklerin de çok geçmeden yollanacağı, Fae Adaları'ndaki bu çalışma kampına gönderildiklerini hatırlayarak gerildi.

"Yürüyüşünü tamamla." Tilor'un soğuk ama hoşgörülü sesi Sparrow'u içinde kopan fırtınadan çekip çıkardı. "Sonra benim odama gel."

Sparrow'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Senin odana mı?"

Tilor'un yüz ifadesi sertleşti. Sanki gerçekten gücenmiş gibi, "Evet, *benim* odama," dedi. "Beni yeterince oyaladın. Geçen kış sana fazladan *yemek* getirdim. Fazladan *battaniye* ve daha kalın *giysiler*." Doğruldu ve sanki sahip olmak üzere olduğu

bir şeyi değerlendiriyormuş gibi bakışlarını Sparrow'un üstünde gezdirdi. "Yeterince *sabrettim*, Sparrow. Buradaki diğer bütün Büyücülerin davranacağından daha sabırlı davrandım. Yürüyüşünü tamamla. Ve odama gel. Beklemekten bıktım." Yüzünde Sparrow'un neredeyse kalbini durduran bir acımasızlık belirdi, sanki Tilor onun içinde patlayan isyanı hissedebiliyormuş ve bunun için onu cezalandırmaya hazırmış gibi.

Tilor öfkeyle uzaklaşıp çam ormanına girmeden hemen önce durdu, bir kez daha ona döndü, sefil yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Sparrow," dedi, "beni çok bekletirsen komutanımıza gece vakti neler gevelediğini anlatırım." Başını iki yana salladı. "Bana bunu yaptırma, Sparrow."

Sparrow, onun kafasını keskin bir baltayla ikiye ayırdığını hayal ederek, "Yaptırmam, Büyücü," diye söz verdi.

Büyücü vücudunu tepeden tırnağa bir daha süzdü, sonra tekrar dönüp uzaklaştı.

Yağmur yağmaya başlarken Sparrow onun ayak seslerinin uzaklaşıp kaybolmasını bekledi. En sonunda o iğrenç aptalın gittiğinden emin olunca arkasına döndü ve bir geyik kadar hızla koşarak bir başka çamlıktan geçip sahile yöneldi.

✶

Sparrow çalılıklardan çıktığında minik Effrey başını kaldırdı. Küçük, gizli teknelerinin içine sığışmış çocuğun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sarındığı pelerinle battaniyenin altından büyük sivri kulakları görünüyordu, loş ışıkta menekşe rengi teni koyu mora dönmüştü, şiddetlenen yağmur ikisini birden sırılsıklam etmeye başlarken mor gözleri dikkatliydi. Yolculukları için gerekli birkaç eşya tekneye önceden yüklenmişti.

Akşamın dördüncü borusu gardiyanların değişiminin ve nöbette geçici bir boşluğun haberini verdi. Sparrow sulara sert bir bakış attı.

Dalgaların arasında kayıp giden bir kraken yoktu, daha önce gördüğü de muhtemelen kuzey açıklarına gitmişti. Bu canavarlar sürü hâlinde yüzer ve genellikle tek bir yönde ilerlerdi, bu yüzden o kraken de muhtemelen çoktan uzaklaşmış daha büyük bir grubun parçası olmalıydı.

Sparrow telaşla, "Derhâl gidiyoruz!" diye tısladı. Dört ayak üstünde hızla Effrey'ye doğru ilerledi. Orada kalıp Tilor'un yatağına girmeyecekti, dahası Gardneryalıların Effrey'nin gerçekte ne olduğunu öğrenmeleri an meselesiydi. Öğrenirlerse ikisi de ölürdü.

Sparrow omzunun üstünden adanın iç kısmına son bir bakış atarak bir hareketlilik olup olmadığını kontrol etti, dalgaların ve yağmurun ötesinde başka bir ses var mı diye dinledi. Hiçbir şey görüp duyamayınca eteğini yukarı toplayarak tuniğinin kemerinin altına sıkıştırdı. Sonra tekneyi itti ve okyanusun soğuk suları uyluklarına çarpıncaya dek ilerledi. Effrey dengede durabilmek için uzaklaşırken kendini teknenin içine attı, kürekleri kaptı ve anakaraya doğru yola koyuldu.

✶

Sparrow, Gardnerya anakarasına doğru yolun yarısına gelinceye dek mola vermedi.

Altlarındaki dalgalar tekneyi ağır ağır sallarken şiddetli rüzgâr ve şakır şakır yağan yağmur bir an için dindi. Sparrow nefes nefese kalmıştı, dudakları yağmur damlalarıyla kaplıydı, omuzlarıyla kolları okyanusun sert akıntısına karşı kürek çekmekten alev alev yanıyordu. Bu akıntılar kapılıp kendilerini

rotalarından çok uzakta, Güney Voltic Denizi'nin tehlikeli girdaplarının arasında bulmak istemezlerdi.

Buz gibi yağmurun altında sırılsıklam olmuş Sparrow tir tir titriyordu. Endişeyle Effrey'ye baktı, çocuğun battaniyesi yağmur ve deniz suyuyla ıslanmıştı, soğuktan dişleri takırdıyordu. Şimdiden çok kötü soğuk almıştı.

"Noi topraklarında kendim olabilir miyim?" diye sordu Effrey. Cevabını duymaktan hiç bıkmadığı bir soruydu bu.

"Evet," dedi Sparrow, kendini sesine iyimser bir tını katmaya zorlayarak. "Orada kendin olabilirsin."

Ama burada olamazdı. Burada Effrey bir Urisk kızı gibi giyinmek zorundaydı çünkü Urisk erkeği, yani toprak büyüsü gücüne sahip olabilecek bir erkek olmak, Batı Diyarı'nda kesin ölüm demekti.

Sparrow tekneleri çalkalanan suda sallanırken ve şimşekler dünyayı düzensiz aralıklarla aydınlatırken gerilerinde kalan Fae Adaları'na baktı. Denizde kambur duran bir canavarın sırtına benziyorlardı. Bakışlarını anakaraya, onlar ve hasretini çektikleri Doğu arasında uzanan şeytani, devasa kara parçasına çevirdi.

Sparrow, Doğu Diyarı'nın sularında bir yerlerde yüzen, iyice donatılmış bir kamarası olan, daha büyük bir teknenin hayalini kurdu. Effrey'yi yatırabileceği rahat bir yatak. Yumuşak battaniyeler. Bol bol yiyecek. Kitaplar. Ve mesleğine dair bütün araç gereçler: dikiş makinesi, iplikler, kumaşlar, bir terzinin ihtiyaç duyabileceği her şey.

Bu, tüm dünyada istediği tek şeydi. Ücret karşılığında terzilik yapmak ve küçük bir teknede bile olsa kendilerine ait bir ev. Doğu Diyarı'nın sularında sağ salim yaşayabilecekleri, sıcak ve kuru bir ev.

Bu acımasız dünyada bir dağın tepesinde saray düşlemek gibi bir şeydi.

Yine de adına Gardnerya denen bu hapishanenin ardına kadar açık çenelerinin arasında asılı kaldığı bu kısacık, kutlu anda, Sparrow güvende olmanın tadını çıkardı. Tilor yoktu. Tehditkâr Büyücü askerler yoktu. İstismar tehdidi yoktu.

Özgürlük.

Effrey'nin battaniyesinin altından cılız, kemik beyazı bir sürüngenin küçük kafası görünüverdi. Küçük yaratık, alev alev yanıyormuş gibi duran yakut kırmızısı gözlerini Sparrow'a dikince anlık güvenlik yanılsaması tuzla buz oldu.

Sparrow dehşet içinde geri çekilip, "*Hayır*," dedi. "Ah, *hayır*. Bana bunun çalıntı bir ejderha *olmadığını* söyle."

Ejderha gözlerini kıstı, başındaki sivri, fildişi rengi boynuzları parlıyordu. Yüzünde kanlı kesikler, boynunda parlak koyu yeşil Gardnerya rünleriyle işaretlenmiş metal bir tasma vardı. Bu rünlerin bulunması, büyük miktarda guldene mal olurdu. Bu da ejderhanın zengin Büyücülerden birine ait olduğu anlamına geliyordu.

Effrey'nin titreyen dudakları büzüldü, kaşları kederle çatıldı. "Onu kurtarmak *zorundaydım*. Onu çukurda yem olarak kullanıyorlardı! Kimsesi yoktu. Benden başka."

Battaniyenin altına gömülen ejderha, parlak kırmızı gözlerini ona meydan okurcasına Sparrow'a dikti.

Çukur ejderhalarının büyümesini engelleyen rünik tasmayı tanıyan Sparrow, "O tasma olmasa muhtemelen yetişkin bir ejderha olurdu!" diye bağırdı. "Effrey... o şey tehlikeli. Ve Büyücüler yem ejderhaları için bile çok para ödüyorlar." İçinde giderek artan bir korku hissetti. "Bizi yakalarlarsa ve onu aldığımızı öğrenirlerse..."

"Onu *bulamayacaklar*," dedi Effrey ısrarla, canavara sımsıkı sarıldı. "Onu saklayacağım. Kanadı yakında iyileşecek ve uçabilecek."

"O bir mehtapten," dedi Sparrow, başının giderek dönmeye başladığını hissediyordu. "Uğursuz olduklarına inanılır. Kargalar onu bu yüzden yem olarak kullanıyorlar."

Gök gürleyip yağmur hızlanırken Effrey fildişi rengi ejderhayı göğsüne bastırdı. "Onlar için uğursuz olan her şey bizim için uğurlu olmalıdır." Ejderhayla birlikte Sparrow'a sanki dünyanın en mantıklı sözlerini söylemiş gibi baktılar.

Sparrow'un ağzı büzülüp ince, sinirli bir çizgi hâlini aldı. *Aptal çocuk, aptal ejderha.*

Tekneleri aniden şiddetle yana doğru yalpaladı.

Sparrow bu beklenmedik hareketlilikle haykırdı, bir eliyle teknenin kenarına tutunmaya çalışıp diğeriyle Effrey'yi sımsıkı tutarken devasa bir yumruğu andıran bir kafa okyanustan beyaz köpükler püskürterek fırladı, muazzam çenesi, mürekkep karası gözleri ve kırbaç gibi oradan oraya savrulan dokunaçları ortaya çıktı.

Akkor demir gibi bir korku Sparrow'un göğsünü delip geçti.

Kraken!

Öne atılıp Effrey'yle ejderhayı teknenin zeminine itti, sonra tümünün birden erzaklarıyla birlikte okyanusa düşmemesi için can havliyle teknenin kenarına tutundu. Tekne çılgınca sallanırken canını yakacak kadar soğuk dalgalar onları sırılsıklam etti.

Tekne bir kez daha yumruk yemiş gibi şiddetle sarsıldı. Alabora olmanın kıyısına geldiklerinde Effrey çığlığı bastı ve Sparrow korkuyla başını çevirdi.

Her yana saçılan sular, krakenin önlerinde açılan ağzının görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. Kılıç büyüklüğünde dişlerle dolu, kâbuslardan fırlamış bir mağaradan farksızdı. Önlerindeki canavar devasa bir mürekkepbalığının, yılanın ve sivri dişli bir örümceğin lanetli bir melezi gibiydi. Kafası giderek aşağı, aşağı, daha aşağı eğilirken salamurayı andıran iğrenç

kokulu nefesi onlara soğuk hava üfledi. Çok sayıda dokunacın ucundaki pençeleri teknenin yanlarına yapışıp ahşabı parçaladı.

Kraken, Sparrow'un tüm vücudunda yankılanan çok sesli, boğuk bir hırıltı kopardı.

Sparrow titreyen eliyle sırılsıklam eteğinin altına uzandı ve onları korumak için boşuna bir çabayla bıçağını çekti. Effrey'ye sımsıkı sokulurken çocuk ağlayarak ona yapıştı. Büyük kraken canavarı hırlayıp gurulduyor, dikenli dokunaçlarıyla tekneyi sallıyordu.

Gözyaşları Sparrow'un görüşünü bulandırdı.

Böyle bitecek demek.

Özür dilerim, Effrey. Çok özür dilerim.

Küçük ejderha, Effrey'nin ellerinden kurtulup devasa canavara doğru koştu.

Kraken ejderhayı fark edip geri çekildi, kaygan boynu kıvrılıp büküldü, sonra ileri atıldı ama küçük canavarın hemen önünde titreyerek durdu.

Sparrow donakaldı.

Ejderhanın gümüşi silüeti, krakenin devasa gözlerinden birinde yansıyordu. Gözlerini deniz canavarına dikti ve ağzından bir küçük çığlık, tıslama ve tıkırtı sağanağı boşandı.

Effrey yüzünü Sparrow'un göğsüne gömüp hıçkıra hıçkıra ağlarken Sparrow krakenin o kocaman, zarımsı gözüne baktı.

Canavarın ince uzun boynu şaşırmış gibi geri çekildi. Sonra tekrar eğildi ve o muazzam canavar başını küçük ejderhanınkine değdirdiğinde Effrey inledi.

Tekne hoyrat dalgalarla yukarı aşağı sarsılıyordu ve Sparrow şaşkınlıkla en yakınındaki kara pençeye baktı, bir koç boynuzu kadar büyüktü ve sivri ucu tahtaya saplanmıştı.

Birbirleriyle konuşuyorlar, diye düşündü hayretle.

Canavarın pençeleri tıkırdayarak gevşedi ve kraken geri çekildi. Tuzlu su püskürterek okyanus yüzeyinin altında kay-

bolduğunda oluşan dalgalar kemiklerini sarsacak kadar ani bir güçle teknelerine çarptı.

Yağmur tüm hızıyla devam ediyor, şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu.

Tir tir titreyen Sparrow sırılsıklam olmuş Effrey'ye sarılıp krakenin karanlık silüetini dalgaların arasında endişeyle aradı.

Bir adadan farksız siyah, çıkıntılı kafası arkalarında, bu kez yavaşça belirdi, Sparrow'un tüm vücudu korkudan kaskatı kesilirken devasa gözleri dalgaların hemen üstünde yükseldi. Sparrow, Effrey'yi geri çekti ve krakenin dokunaçları tekrar yukarı uzanıp tekneye tutunurken bıçağını hazırda tuttu.

Sonra ilerlemeye başladılar, anakaraya doğru gittikçe hızlanarak süzüldüler. Krakenin gövdesi neredeyse tamamen suyun altındaydı, devasa siyah kuyruğunun ucu ileri geri savruluyordu.

Sparrow baş döndürücü bir şaşkınlıkla fark etti: *Bizi itiyor.*

"Ne oluyor?" diye sordu Effrey, gözleri kocaman açılmıştı, soğuktan titriyor, hıçkırarak ağlıyordu.

Küçük ejderha teknenin kıçından Sparrow'a muzaffer bir bakış attı ve Sparrow şaşkınlıkla kalakaldı. Ayaklarını yerden kesen bir rahatlama dalgasına kapılırken sesini buldu. "Ejderha. Sanırım krakenle konuştu." Hayret dolu bir nefes verdi. "O... o bizi kurtarıyor."

Effrey gözyaşlarıyla karışık neşeli bir kahkaha patlattı. "Raz'zor'un uğurlu olduğunu *söylemiştim* sana!"

Sparrow, canavara minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi heyecanla. "Teşekkür ederim, Raz'zor."

Ejderha başını eğip ona tüm dişlerini göstererek gülümsedi, sonra tekrar Effrey'ye döndü, ince vücudu için için yanıyormuş gibi ışıldıyordu. Effrey'ye sokuldu.

"O sıcak, Sparrow," dedi Effrey neşeli bir gülümsemeyle, sürüngen canavara sımsıkı sarıldı.

Raz'zor Sparrow'a baktı, yaratığın köşeli yüzündeki umut Effrey'nin umudunu yansıtıyordu ve Sparrow neşeyle gülümsedi. Çünkü o an şaşırtıcı, beklenmedik ve kutsanmış bir andı.

Sparrow hesabını yapmıştı: Genç bir Urisk terzisi ve kız kılığına girmiş bir Urisk oğlanı, Fae Adaları'ndan kaçarak Gardnerya'ya ulaşmaya çalışıyordu. Oradan Gardnerya hakimiyeti altındaki Verpakya'ya, tehlikeli doğu çölüne ve sonra da Noi topraklarına gideceklerdi.

Şansları sıfıra yakındı.

Effrey'nin ve uğursuz ejderhanın gözlerindeki umut Sparrow'un kalbini kırıyordu. Kıyıda Gardneryalılar devriye geziyor olmalıydı, sınır muhafızları ya da mültecilere işkence etmeye can atan öfkeli Büyücülerden oluşan gönüllü gruplar.

Ama en azından bu kutlu ânı yaşamışlardı ve önemli olan da bu değil miydi? Onları kıyıya götüren korkunç bir kraken. Effrey'yi soğuktan kurtaran uğursuz bir çukur ejderhası. Doğuya doğru ilerleyip parlak yarım ayı ortaya çıkaran fırtına. Dağılmaya başlayan bulutların arasından parıldayan yıldızlar, ayın gümüşi ışığına boğulmuş okyanus.

Sparrow soğuk, tuzlu havayı ciğerlerine çekti ve bu kısa özgürlük ânının tadını çıkardı.

Evet, bırak da Effrey umudunu korusun. Bu, Sparrow'un ona hediyesi olacaktı.

Ancak kıyıya yaklaştıklarında kraken Voltic Denizi'nin derinliklerinde kaybolup gitti ve kendilerini giderek savunmasız hissetmeye başladılar. Sparrow kürekleri eline aldı, gözleri kara sahili taradı, özgürlük kaybolup gider ve adına Gardnerya denen bu zindan hakimiyeti yeniden ele geçirmeye başlarken onlara saldırabilecek birileri var mı diye bakındı.

Kendisiyle Effrey'ye sadece biraz zaman kazandırmış olduğunun farkındaydı. Muazzam güçler toplanıyordu ve günleri sayılıydı.

Fallon Bane yüzünden. Yeni Karanlık Cadı.

Marcus Vogel'dan sonra belki de aralarındaki en acımasız olanı.

Neden Fallon Bane olmak zorunda? diye kederle düşündü Sparrow. Ama bunun gerçekten önemi var mıydı? Askerlerin zayıf Direniş'i hor gören, alaycı sözlerini duymuştu. Urisk halkının tek umudu olan Kehanet'teki Icaral, Büyücü Muhafızları'nın peşine düştüğü, annesinin kollarında çaresiz bir bebekti. Icaral bebeğin öldürülmesi, Kehanet'in gerçekleşmesi ve Karanlık Cadı'nın yükselişiyle tüm umutların yok olup gitmesi an meselesiydi.

Soğuk bir korku karanlık kanatlarıyla Sparrow'u sardı.

Tüm gücüne kavuşmuş ve yanına Marcus Vogel'ın güçlerinin desteğini de almış bir Karanlık Cadı, Kargaların Hasat Zamanı'nı Erthia'nın en ücra köşelerine kadar getirecekti. Eninde sonunda Gardneryalı olmayan herkesi öldürecek ya da köleleştireceklerdi.

Sparrow Effrey'ye baktı, çocuğun yüzündeki aptalca umudu görünce göğsü çaresizlikle sıkıştı. Effrey ve ejderhasını kurtarmaya çalışacaktı. Kendini kurtarmaya çalışacaktı.

Deneyecekti.

✶

Sparrow, kıyıdaki siyah kayalıklara çarpmadan hemen önce tekneden atladı. Buz gibi sular etrafında mürekkep misali çalkalanırken küçük teknelerini dar, korunaklı bir koya yönlendirdi. Bulutların dağılıp kaybolmasıyla onları aydınlatan ay ışığı artık bir tehdit hâline gelmişti. Çocuğu tekneden çıkarırken telaşla sessiz olmasını işaret etti ve Effrey, inci beyazı ejderhayı pelerininin altına gizledi.

Çizme topuklarının kumlara sürtünme seslerini duyan Sparrow, kayaların arkasında çömeldiği yerde donakaldı.

Sert bir erkek sesi, sağlarındaki büyük kayanın hemen ötesinden, "Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı.

Effrey'yle gecenin karanlığına gizlenirken Sparrow titreyerek kayaların arasından şöyle bir baktı.

Genç bir Urisk kadını kumların üstünde diz çökmüş, mavi ellerini teslimiyetle havaya kaldırmıştı, başı eğikti, bedeni titriyordu.

Sparrow korku dolu gözlerle üç erkek Büyücü'nün kadının etrafını sarmasını izledi. İkisi Üçüncü Seviye asker, elinde fener tutan daha yaşlı, kara sakallı olansa Dördüncü Seviye Büyücü'ydü. Hepsi de asalarını genç kadının başına doğrultmuştu, fenerden yayılan ışık şeritleri kadının sinmiş bedenini tarıyordu.

Dördüncü Seviye Büyücü, "Evraklar?" diye sordu.

Kadın yerinden kımıldamadı.

Sakallı Büyücü onu hor gören bir ses çıkarıp bir büyü mırıldandı. Asasından çıkan siyah sarmaşıklar kadının vücuduna çarparken Sparrow irkildi. Sarmaşıklar ağzını, sonra da tüm vücudunu sarıp onu ıslak kumsala devirdiğinde kadın kısa, boğuk bir çığlık attı.

Onu karga tulumba götürürlerken Sparrow'un içinde öfke ve Büyücülerin üstüne atlayıp onlara saldırma arzusu kabardı ama asa gücü olan üç Büyücü'ye karşı koyamayacağını biliyordu. Üstelik daha önce hiç bıçak kullanmamıştı.

Canını kurtarma ve özgür kalma arzusuyla yanıp tutuşan Sparrow, Effrey'yi kolundan tuttu ve ters yöne doğru koşmaya başladılar. İliklerine kadar işleyen soğuğu umursamadan sahil çimenliklerini aşarken erkeklerin hırıltılı kahkahaları ve kadının boğuk çığlıkları Sparrow'un paniğini daha da artırdı.

En sonunda küçük bir kayalığın tepesinde terk edilmiş bir yapıya benzer bir şey gördüler.

Kayalığı tırmanınca karşılarında harabeye dönmüş bir ahır buldular. Sahilde adamlar birbirlerine bağırmaya başladığında Sparrow'un kalp atışları hızlandı.

Köhnemiş Demirağaç'tan inşa edilmiş yapının etrafını dolaşıp karanlık, terk edilmiş ahıra girdiler, içinden koşarak geçip son bölmeye ulaştılar ve kapısını çekip kapadılar.

Sparrow karanlıkta Effrey'nin korku dolu gözleriyle buluştu. Ay ışığı kapının tahta çıtaları arasından görünen bir pencereden içeri sızıyordu.

Ahırın kapısı gıcırdayarak açıldı ve çarpıp kapandı. Sparrow'un boğazı düğümlendi. Effrey'ye sımsıkı sarıldı, sırtlarını ahırın en uzak ve karanlık köşesindeki duvara yaslayıp çömeldiler, ejderha hâlâ Effrey'nin ıslak pelerininin altındaydı.

Ayak sesleri onlara doğru yaklaşır, fener ışıkları duvarlarda oradan oraya gidip gelirken Sparrow şiddetle titremeye başladı.

Demir parmaklıkların ardında sert ve zarif yüz hatları olan, asker kıyafetli genç bir Gardneryalı adam göründü. Onlara doğru müthiş bir hiddetle yaklaşıyordu, etrafına korkunç bir öfke yayıyordu. Adam nefes nefeseydi, dişlerini sıkmıştı. Fenerini pencerenin pervazına sertçe indirdi. Boynuna parlak koyu yeşil bir rün damgalanmıştı ve ellerinde mühürlenmemiş siyah bağ izleri vardı. Bir saman balyasının gerisinden kırmızı bir cam şişe aldı, kaldırdı, tıpasını açtı ve hışımla bir yudum içti. Sparrow ilaca benzer ağır kokuyu ahırın öte yanından bile rahatça alabiliyordu.

İçki.

Korkusu daha da arttı. Sparrow, Büyücüler içip kendilerini Urisk kadınlarıyla baş başa bulduklarında neler olacağını biliyordu.

Effrey'nin ona yaslanmış minik bedeni titrerken nefesini tuttu.

Bulma bizi. Bulma bizi.

Bu çaresiz yakarış Sparrow'un kalbinin her atışında yankılandı. Terden nemlenmiş eli yavaşça eteğinin kenarının altına girip bıçağının kabzasını buldu ve adamın belindeki kının içinde bir asa ve üniformasının kollarında Beşinci Seviye Büyücü şeritleri olsa da onu doğruca Karga'nın göğsüne işlenmiş beyaz kuşa saplamaya hazırlandı.

Genç adam şişeyi yere bıraktı ve tuniğini öfkeyle söker gibi çıkardı.

Vücudu cascavlak ortaya çıkıp sert kasları gerildi, Gardneryalı teni fenerin ışığında koyu yeşil parlarken Sparrow telaşa kapıldı.

Öfkeli genç adam hızlı hızlı nefes alıp verirken duraksadı ve avucunda tuttuğu askeri tuniğe baktı. Yapabilseydi o üniformayı alev alev yanan yeşil gözleriyle kül edermiş gibi görünüyordu. Sonra şişeyi aldı ve içkiyi tuniğin üstüne, kendi üstüne başına ve etrafındaki samanlara boşalttı. Asasını çıkarıp bir büyü mırıldanınca ucunda küçük bir ateş parladı.

Sparrow'un telaşı, adamın ne yapmak üzere olduğunu anladığında gerçek bir paniğe dönüştü.

Hızla doğruldu, ahırın kapısını savurup açtı ve avuçlarını öne doğru uzatarak kapıdan dışarı fırladı. "*Dur!*"

Genç adam bariz bir şok içinde geri çekilerek başını hızla Sparrow'a çevirdi. Effrey arkasında inildemeye başlayıp Raz'zor kısık, tehditkâr bir sesle hırladığında adamın yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı.

Büyücü yutkundu, bakışları şaşkındı, asasının ucundaki ateş giderek ufaldı ve sönüp gitti.

Sparrow boğuk, hırıltılı bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu, zemin altından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordu. Dilini tutmaya alışkındı ama bu Karga'yla nasıl konuştuğunun ne önemi vardı ki? Adam onları köşeye kıstırmıştı, asası elindeydi ve adalardan kaçtıklarının farkına varmış olmalıydı.

Genç Büyücü asasını indirdi ve Sparrow'a sanki hortlak görmüş gibi baktı. Ejderhanın hırıltısı yükselince bakışları arkasına kaydı. Sparrow döndü. Başı dönmeye başlarken yüzündeki kan olduğu gibi çekildi.

Bir fener kadar solgun ejderha samanların arasına çömelmiş, saldırmaya hazır şekilde gerilmişti, birer yarıktan ibaret gözleri kızıl bir ateşle parlıyordu.

Ve Effrey, tatlı Effrey.

Çocuk titreyen elinde sahilden aldığı bir taşı tutuyordu, onu kullanmaya hazırdı. Etrafına parlak, mor bir ışık saçan taş hem yasak toprak gücünü hem de cinsiyetini ele veriyordu.

Buraya kadarmış, diye düşündü Sparrow. *Her şey bitti.* Raz'zor ve Effrey cesur olmasına cesurdu ama karşılarında Beşinci Seviye bir Büyücü duruyordu.

Sparrow yavaşça o lanet olasıca Büyücü'ye döndü, artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Gözyaşları görüşünü bulandırırken boğuk bir sesle, "Kendini neden patlatacaktın?" diye sordu.

Büyücü yutkundu, koyu yeşil gözleri çaresizliğe benzer bir duyguyla doldu. Asker tuniğini tutup havaya kaldırdı. Boğuk bir sesle, "Onları öldürdük," dedi. Sesine ağır bir yük binmişti, dudakları acı içinde titriyordu, kaşlarını çatmıştı. "Muhafızlarımız ormana girip Dryadları öldürdü. Kadınları. Çocukları. Bebekleri. Ben *denedim*..." Adamın bütün yüzü katlanamayacağı kadar korkunç bir kâbusun içindeymişçesine gerildi. "Onları durdurmaya çalıştım... Engelleyemedim..." Kalın sesi çatallandı, sözcükleri boğazında düğümlendi.

Bakışları birbirine kilitlendi ve Sparrow'un duyduğu korku, adamın gözlerindeki o dehşet uçurumunu gördüğünde o an için yatıştı. Bu Dryadların başına gelenler çok uzak bir göldeki şiddetli bir dalgalanma gibiydi, hepsini içine çekiyordu ve hiç kimseyi korkunç etkisinden yoksun bırakmıyordu.

Sparrow sertçe, "Boynundaki ne?" diye sorup parmağını kendi boynunda gezdirdi, sonra aniden durdu. Büyücülerin dikkatini vücuduna çekmek asla iyi bir fikir değildi ve bu adam zaten yarı çıplaktı. Bıçağının kabzasını daha sıkı tuttu.

Savaşarak ölmeye hazırdı.

Genç adamın gözleri Sparrow'un bu bıçağı ona saplaması pek de umurunda değilmiş gibi duygusuz bir ifadeyle eline kaydı. Sonra bir kez daha gözlerine baktı ve dudakları acı bir ifadeyle büzüldü. "Büyücü Muhafızları beni izlenebilir bir rünle işaretledi. Onlardan kaçamayayım diye. Ailem beni askeri hapishaneden kurtarmak ve tekrar askere aldırmak için çok para ödedi." Ağzı neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama artık bunların bir parçası olmayacağım," diye öfkeyle mırıldandı, sesi alçak ve kararlıydı, gözleri öfkeli yaşlarla parlıyordu.

Aralarında geçen bu belli belirsiz anlayış Sparrow'u şaşkınlığa sürükledi.

Ona doğru bir adım attı, adamın acı dolu bakışlarına karşılık verirken başka seçeneği kalmamıştı. "Bunun bir parçası değilsen," dedi anlayışlı bir sesle, "o zaman bize *yardım et.*" Bunu söylerken midesi kasıldı, daha demin yok olmaktan kurtardığı bu Büyücü'den yardım isteyerek kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkındaydı. Ama başka seçeneği var mıydı ki?

Gergin sessizlik uzadıkça uzadı ve genç Büyücü'nün yüzü müthiş bir şaşkınlığa büründü. Sparrow yüz hatlarındaki üst sınıfa özgü zarafeti fark etti.

Adam onu baştan aşağı süzdü ve Sparrow gözlerinde herhangi bir şehvet belirtisi göremese de tedirgin oldu. Sonra yeşil gözleri tekrar onunkileri buldu ve yüzü şaşkınlık ve endişeyle gerildi. "Islanmışsın."

Sparrow sırtını dikleştirdi, adamın onun vücudunu fark etmesine tepki olarak bıçağının kabzasını daha sıkı tuttu. Dudakları titriyor olsa da sesinde tehditkâr bir ton vardı. *Uzak*

dur, Büyücü. "Adalardan kaçtık," dedi. "Tekneyle. Doğu'ya gitmeye çalışıyoruz."

Adamın gözleri biraz açıldı. "Tüm o yolu... *bu gece* mi geldiniz?"

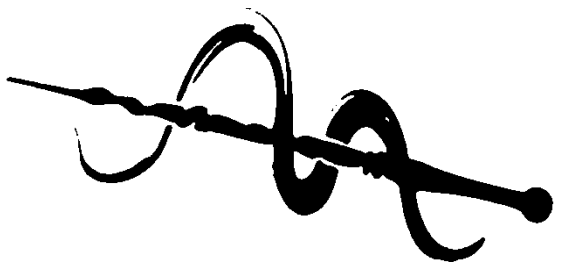
Sparrow başını sertçe aşağı yukarı salladı, giysilerinin ıslak soğukluğu ve adama duyduğu korku yüzünden şiddetlenen titremesini bastıramıyordu. Tüm bu lanet olasıca Büyücülere duyduğu korku yüzünden.

Adam, "Orada krakenler var," deyince Sparrow aniden ona bağırmak istedi. *Evet, orada krakenler olduğunu gayet iyi biliyorum, seni geri zekâlı Karga.* Effrey arkasında hırıltılı bir sesle öksürdü ve inildemeye başladı.

Büyücü aniden ona yalvarırcasına, "Bunu neden yaptın?" diye sordu, sanki bu soru bir can simidiymiş gibi Sparrow'a doğru bir adım attı. "Neden ölümü göze aldın?"

Duyduklarına inanamayan Sparrow gerildi ve hayatı boyunca söylediği en doğru sözcükleri söyledi. "Çünkü siz Büyücüler *canavarsınız.*"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yükselen Gölge

WYNTER EIRLLYN

Altıncı Ay
Amazkaran

Kuşlar Wynter Eirllyn'e doğru büyük, tüylü sarmallar çizerek uçtular.

Her türden kuş vardı.

Wynter yüksek otlakların çiyle kaplı serin çimenlerinin üstünde diz çöktü, gecenin karanlığı hâlâ gerisindeki Kaledonya ormanlarına ve önünde uzanan, Amaz koruyucularının evi olan Amazkaran şehri Cyme'e tutunuyordu.

Sevgili Ariel'ı için duyduğu keder kalbinin ta derinlerine demir atmıştı. Onun artık daimi yoldaşı olan bir kederdi bu, asla dindirilemeyecek ya da teselli bulamayacak bir özlemdi.

Wynter doğuya, şafağın henüz sökmediği gökyüzüne doğru, *Seni seviyorum, Tatlım*, dedi, sanki Ariel bu hayattan ayrıldıktan sonra oraya gömülmüş ve bu sözler her nasılsa bir gün onu orada bulacakmış gibi.

Çivit mavisi gökyüzünün kenarları sisle çevriliydi ve şehrin güney sınırını çevreleyen solgun, ışıldayan Sırt'ın zirveleri uçuk pembe bir renk almıştı. Kuş tüylerinin yumuşak okşayışı

onu sararken Wynter, bu güzel rengin göklere doğru ağır ağır yükselmesini izledi.

Son birkaç haftadır her şafak vakti bu ıssız yerde kanatlı dostlarıyla buluşuyor, onların düşüncelerini okuyor ve kendi empatik görüntüleri aracılığıyla onlarla konuşuyordu. Bazılarını ejderha hısmı Naga'nın izini sürmeleri için Doğu'ya göndermişti.

Diğerlerini de Batı'ya göndererek onların göreceklerini görmek istemişti. Şimdi kuşlar ona sürüler hâlinde akın ediyordu.

Etrafında toplaşırlarken Wynter hareketsiz kalıp başını eğdi, kuşlar ince vücuduna dokunabilmek için itişip kakışırlarken heyecanlı ve gergindi.

Farklı farklı diyarlardan gelen türlü türlü kuş vardı.

Altın Maelorin turnaları ve mavi kulaklı sığırcıklar. Pembe sakalar ve gümüş Alfsigr güvercinleri. Doğu'nun kızıl çöllerinde gizlenebilmelerine olanak sağlayan parlak safran sarısı ve cart kırmızı çizgili iki dev çöl atmacası.

Başının tepesi mor renkte minicik bir sinekkuşu Wynter'ın kulağının dibinde vızıldıyordu, öyle hızlı kanat çırpıyordu ki kanatları bulanık görünüyor ve Wynter'ın boynuna serin bir esinti gönderiyordu. Kuş omzuna kondu ve gövdesini solgun tenine bastırdı.

Wynter tüm hısımlarını dinlemek için başını daha da eğdi, elleri bir kuşu bulurken gözlerini kapadı. Bir tane daha. Ve bir tane daha.

Kuşların bir gidip bir gelen hafızalarından binlerce resim kendi duyularına hücum ederken içinde sıcak ve telaşlı bir korku kıvılcımı parladı.

Doğaya *yanlış* bir şey gönderiliyordu.

Kuşların ağaçlardan topladıkları bir şey.

Yansıması olmayan mürekkep karası su birikintileri. Yukarıya değil, aşağıya doğru yükselen, gölgelere bürünmüş bir ateş. Etrafı ağır ağır sararak tüm renkleri yok eden, dünya dışı bir sis duvarı.

Bir hiçlik. Delinmesi imkânsız, karanlık, doğal etkenler aracılığıyla yayılmaya başlamış bir hiçlik.

Bir gölge.

Wynter derin, titrek bir nefes aldı ve empatik zihnini kanatlı dostlarına açtı, kuşların toplu hayallerine teslim olarak kendi isteğiyle bir uçurumun kenarından boşluğa atladı.

O anda başka bir dünyaya sürüklendi, yanıp kül olmuş bir zeminde çömeldi, kâbustan farksız bir manzarada gizlice etrafına bakındı.

Çevresini ölü ağaçlar sarmıştı, kömürleşmiş eğri büğrü dalları kan kırmızısı bir gökyüzüne uzanıyordu. Ve ölü ormanı yavaşça, sessizce kuşatan bir gölge duvarı vardı.

Wynter gördüğü hayalde titrek bacakları üstünde doğruldu, ağaçların yanından geçerek küçük bir açıklığa girdi ve kuşların neden bu kadar korktuğunu görmeyi bekleyip kanatlarını etrafına sımsıkı sararken yoğun, gri bir sisle karşılaştı.

Çalkalanıp kabaran gölge duvarının içinde bulanık bir silüet belirdi: Genç bir Gardneryalı kadının silüeti.

Elinde çelik grisi asa tutuyordu ve hem kadından hem de asadan gölge dumanları yükseliyordu.

Kadın yaklaştığında Wynter onu tanıdı, kuşların vahşi uyarı çığlıklarını duydu, uzun zaman önce hissettiği gücü hatırladı. Elloren Gardner'ın koluna bir anlık dokunuşla algıladığı muazzam gücü. Tıpkı aylar önce Yvan Guriel'ın eline bir kez dokunarak onun gizli Icaral kanatlarını algılayabildiği gibi.

Wynter kuşlara, "*Hayır*," dedi, başını iki yana sallayarak ona gösterdikleri kâbustan kurtulmaya çalıştı, yıpranmış kanatlarını etrafına daha da sıkı sardı. "Elloren olamaz."

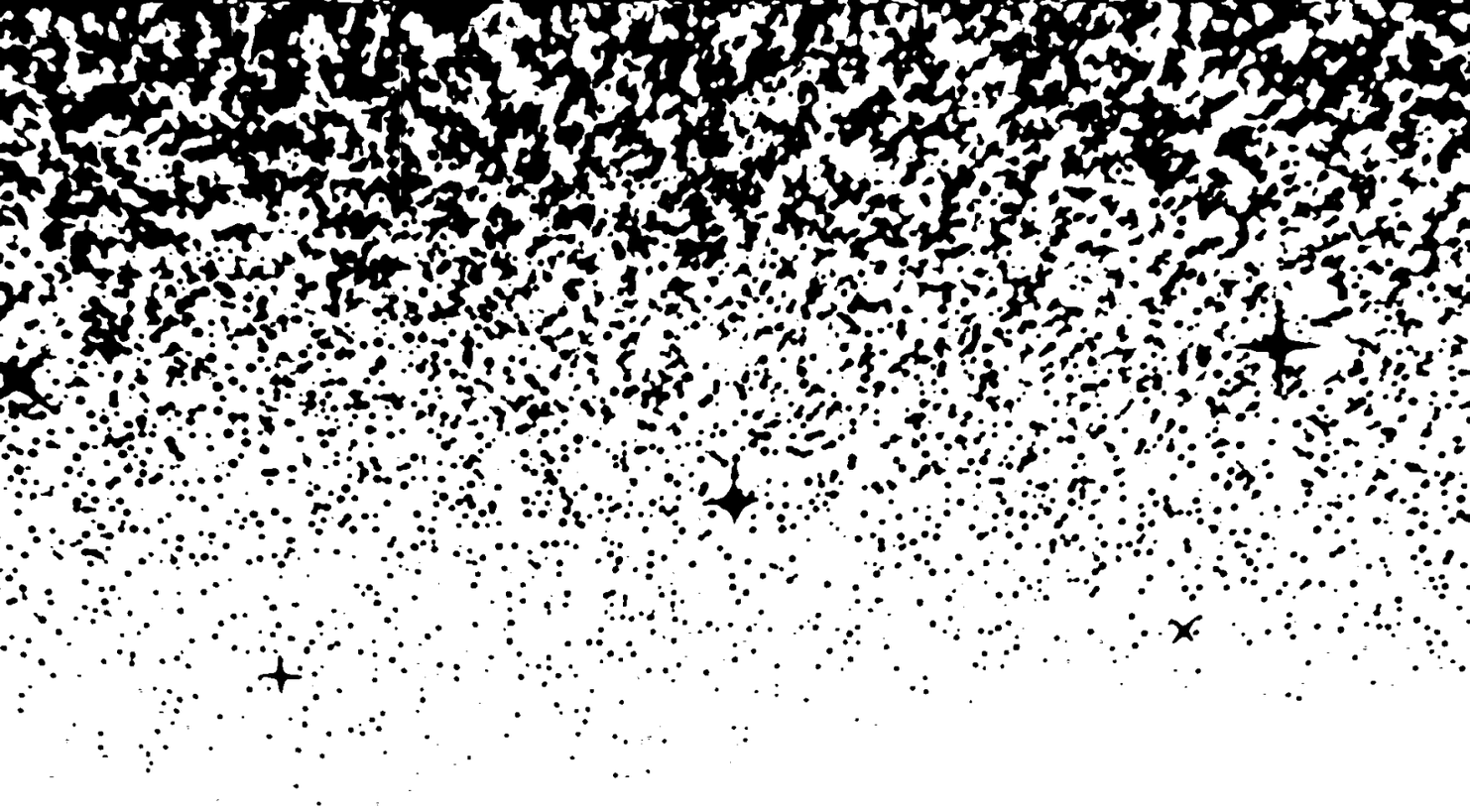
Çok sayıda kuşun bedenini ve düşüncesini ısrarla ona bastırarak bu sahneden ayrılmasına engel olduklarını hissedebiliyordu. Gözleri yaşlarla doldu, gördüklerinin kesinliği onu sardı.

Wynter önündeki korkunç Elloren görüntüsüne, "Gölge senin peşinde," diye fısıldadı, kuşları ve ormanı okurken arkadaşı için kederlenmişti. "Tüm gücüyle senin peşine düşecek."

Çünkü Gölge biliyordu. Gölge'nin düşmanı olan orman da biliyordu.

Kehanet gerçekleşmişti ve bundan kaçış yoktu.

Icaral yükselmiş... ve Karanlık Cadı geri dönmüştü.

BİRİNCİ KISIM

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#366

✶

Erthia'nın Batı ve Doğu Diyarı'ndaki tüm Icarallar yakalanacak ve idam edilecektir. Icaralların saklanmasına ya da kaçmasına yardım etmek, Gardnerya Kutsal Büyücü Diyarı'na karşı işlenebilecek en ağır suçlardan biri olarak kabul edilecektir. Bu suçla bağlantısı olan herkes cezalandırılacaktır.

VU TRIN ORDUSU İÇ EMRİ

Rün Üstadı Chi Nam'a gönderilmiştir
Komutan Vang Troi tarafından düzenlenmiştir

✶

Karanlık Cadı'nın gücünün vârisi olan Büyücü Elloren Gardner büyükannesinin büyü yeteneklerine eşit veya ondan daha üstün yetenekler sergilerse derhâl idam edilecektir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlık Cadı

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Merkez Agolith Çölü

Elimde sımsıkı tuttuğum Efsanelerdeki Asa'yla çölü seyrederken derin ve güç verici bir nefes aldım, sinirlerim gerginlikle tutuşmuş, yanıyordu.

Aniden Yvan'ın ilk gerçek asa testim için burada, benimle olmasını her şeyden çok istedim.

Neredesin, Yvan? diye düşündüm, önümdeki çorak kırmızı kum deryasını izlerken kalbim sıkıştı. *Vu Trin, gücünün sınırlarını öğrenmek için seni de mi bir çöle götürdü?*

Yvan'dan haftalardır ayrıydım, Vu Trin ordusuyla birlikte, özenle inşa edilmiş bir rünik geçitten geçerek doğuya seyahat etmiş, ardından hızlı atlarla günlerce yol katederek buraya, Merkez Agolith Çölü'nde, gücümü test edip bana onu nasıl kullanacağımı öğretecekleri gizli, ıssız bir yere gelmiştim.

Gerçek Karanlık Cadı'nın bulunduğu gerçeğinin gizlenebileceği kadar ücra bir yere.

Agolith Çölü'nün kızıl kumları, batmak üzere olan kan kırmızısı güneşin etkisiyle daha koyuya boyanmıştı. Alacaka-

ranlık çökerken yüzümü ve ellerimi okşayan hava serinlemeye başlamıştı, çöl dünyası günün korkunç sıcağından hızla kurtuluyordu. Çorak çöl manzarası küçük mor kaktüs kümeleriyle, çalı çırpılarla ve birkaç kavisli taş oluşumuyla bezeliydi ama gördüklerim çoğunlukla kum denizinden ibaretti.

Yükseklerde tek başına daireler çizen bir kuş dışında her şey sessiz ve boştu.

Asayı daha sıkı kavrayıp başparmağımı soğuk, sarmallı kabzasında gezdirdim, içimi kasvet dolu bir beklenti sardı.

Hafifçe dönüp omzumun üstünden Komutan Kam Vin'e baktım. Kız kardeşi Ni Vin hemen yanındaydı, ikisi de benim gibi Vu Trin ordusunun siyah üniformasını kuşanmıştı. Yanlarında asık suratlı altı Vu Trin Büyücüsü duruyor, beni izliyor ve bekliyorlardı. Bu Büyücülerden dördü gençti ama ikisi –ak saçlı Chi Nam ve kel kafalı Hung Xho– Lo Voi'ydi; hem rün hem de portal büyüsünde usta, güçlü, yaşlı cadılar.

Rünlerle işaretlenmiş değneğine yaslanmış, beni dikkatle izleyen Rün Üstadı Chi Nam aralarında en güçlüsüydü.

Hepsi beklemeyi sürdürüyordu, havaya gerginlik hâkimdi.

Yvan'ın şu anda burada benimle birlikte olması için duyduğum arzu kalbimde bana nefes aldırmayacak kadar güçlü bir özlem duygusu uyandırırken tekrar önümüzdeki boş çöle döndüm.

Bunu son yaptığımda yanımdaydı. İkimizin de Kehanet'in iki unsuru olduğumuzun farkına vardığımız an. Ama onunla birlikteyken her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine, bunu atlatacağımıza, dünyayı daha iyi bir yer hâline getirebileceğimize inanıyordum. Ne var ki gücümün gerçek boyutunu öğrenmenin eşiğindeyken bundan artık o kadar da emin değildim.

Korkuyordum.

Aslında Kehanet'in öngördüğü ölümcül varlık olduğumun kanıtlanmasından korkuyordum.

Tıpkı Yvan gibi, kehanetlerin tehlikeli, çoğu zaman kendi kendini gerçekleştiren batıl inançlardan ibaret olduğuna inanmak istiyordum. İçimde büyüyen gücün, büyükanneminki gibi sapkın bir güç olmadığına inanmak istiyordum. Ama buradaki tek tük çöl ağaçlarının bile içimde telafisi imkânsız bir şey olduğunu hissettikleri aşikârdı.

Bir ormandan her geçişimizde ağaçlar rüzgârda durmak bilmeden, alçak ve suçlayıcı bir sesle *Karanlık Cadı* diye sesleniyorlardı. Bir ormanı ateşe verdiğimden ve Yvan'la gerçek kimliğimi keşfettiğimizden beri ağaçlar nefretlerini bana giderek artan bir yoğunlukla gönderiyorlardı, o kadar ki saldırgan ormandan en sonunda çıkıp bu daha çorak araziye ulaşmak beni rahatlatmıştı.

Efsanelerdeki Asa'yı hazırda tutarken, *Ya doğruysa?* diye düşündüm. *Ya bu güçten faydalandığımda tıpkı büyükannem gibi olma tehlikesiyle karşı karşıya kalırsam?*

Ya Yvan ve Erthia'daki bütün iyi şeyler için bir tehlike oluşturursam?

Bir kez daha Asa'ya baktım ve onu kullanmaya dair iyice şiddetlenen bir isteksizlikle doldum, Naga'yı kurtardığımızdan beri uykuda olsa bile. Kardeşim Trystan artık bu asayla en basit mum yakma büyüsünü yapamasa bile.

"Bunu kullanamam," dedim Kam Vin'e titrek bir sesle. Dönüp Asa'yı ona uzattım. "Fazlasıyla güçlü olduğunu hissediyorum. Küçük bir dalla neler yapabileceğimi sana anlattım."

Kam Vin'in yüz ifadesi sertleşti. "İşte bu yüzden Agolith'teyiz, Elloren Gardner." Uçsuz bucaksız çölü işaret etti. Elini savurarak, "Burada hiçbir şey yok," dedi. "*Fersahlar boyunca* hiçbir şey yok."

Çölün kızıl kumlarına bakarken ve korkunç bir şeyin serbest kalmak üzere olduğu hissi giderek kuvvetlenirken içimi bir korku kemirdi. İncecik bir dal parçasıyla nasıl muazzam, ölümcül bir ateş yarattığımı hatırlıyordum.

Ormanın nasıl haykırdığını hatırlıyordum.

"Bana başka bir asa ver," dedim ısrarla, çöle sırtımı döndüm ve Asa'yı tekrar Kam Vin'e uzattım. "Zayıf bir asa. O zaman yaparım."

Kam Vin küçümseme dolu bir ses çıkarıp yumruğunu beline dayadı. Güneşin yakut rengi ışığı, göğsüne çaprazlamasına bağlanmış gümüş yıldız silahlarında parıldıyor ve yüzündeki sert ifadeyi kesinlikle yumuşatmıyordu. "Aptallık ediyorsun, Elloren Gardner."

"Umurumda değil," diye karşılık verdim. "Büyü yapmayacağım. Zayıf bir asa olmadan olmaz."

Gözlerini kıstı ve uzun bir süre bana ters ters baktıktan sonra çenesiyle genç Chim Diec'e işaret verdi.

Chim Diec bir balıkçıl kadar soğuk ve zarifti. Gruptakilerin pek çoğu gibi o da bana derin bir şüpheyle yaklaşıyor ve benden uzak durmaya özen gösteriyordu. Yanıma dikkatle yanaştı, sonra siyah tuniğinin cebine uzandı ve dörtlü bir demetten basit bir tahta asa çıkardı. Soluk renkli tahtadan yapılmıştı ve üstünde maun ağacından kıvrımlı damarlar vardı.

Üvez ağacı.

Chim Diec ağır bir aksanla, "Bu asa, bir ağaç dalından belki biraz daha güçlüdür," dedi.

Kalbim küt küt atarken Efsanelerdeki Asa'yı belimdeki asa kemerine takılmış kına sokup yeni asayı elime aldım.

Ona dokunduğum an daha zayıf gücünü hissettim, büyüm azalmaya ve ayaklarımdan toprağa geri çekilmeye başladı. Ahşabının daha az katmanlı, kabaca bir araya getirilmiş olduğunu, işçiliğinin uydurukluğunu hissedebiliyordum.

Kendi Asa'ma dokunduğumda âdeta sonsuzluğa uzanan ahşap katmanlarını hissedebiliyordum ve bazen, orman etrafımı sardığı zaman, elimde olduğunda, Erthia'dan ona ulaşmaya çalışan güce zar zor tutunabiliyordum. O küçük dal parçasından

bir büyü gönderdiğim günden beri elime ne zaman bir asa alsam hep böyle oluyordu. Gerçekte ne olduğumu keşfettiğimden beri.

İçimde bir şey uyanmıştı. Ve yıkıcılık potansiyeli beni korkutuyordu.

Elimde tuttuğum bu asa bana gerçekten zayıf gelse bile sonuçta yine de bir asaydı.

Yaratabildikleri rünik kalkanları hatırlayarak büyücülere gergin bir sesle, "Geri çekilin," diye emrettim. "Ve güçlü, birleşik bir kalkan oluşturun."

Kam Vin'in sabrı hızla tükeniyormuş gibiydi, zaten gergin olan ağzı daha da büzülmüştü. "Buna gerek yok," diye tersledi beni. "Hem bunu yapmak en az bir saatimizi alır."

"Dediğimi yapın," diye ısrar ettim.

Rün Üstadı Chi Nam, Kam Vin'e Noi dilinde bir şeyler söyledi ve Kam Vin başını ciddi bir tavırla, isteksizce aşağı yukarı salladıktan sonra bana ters ters baktı. Sonra Kam Vin, Ni Vin ve diğer Vu Trin askerleri, atların kazıklara bağlanmış olduğu yere doğru geri çekildi.

Rün büyücüleri Chi Nam ve Hung Xho, rün taşlarını büyücülerin etrafında bir daire şeklinde dizdiler, sonra sırayla her bir taşın üstüne çömeldiler ve parlayan mavi rün kalemleriyle taşlara rünik kodlar yazmaya başladılar.

Chi Nam ve Hung Xho kalkanın iskeletini özenle örerken ışıldayan mavi çizgiler bir taştan diğerine uçtu ve büyücülerin üstünde ilmek ilmek yayıldı.

En sonunda iki yaşlı büyücü ayağa kalktı ve Chi Nam rünik asasını etraflarına örülmüş ağlara dokundurdu.

Yarı saydam, mavi bir kubbeyi andıran kalkan bir cızırtıyla canlandı ve örülmüş ipliklerin üstünü, Vu Trin büyücülerinin ve atlarının büyük çoğunluğunun etrafını tamamen sarıncaya dek genişledi. Etrafındaki geniş bir alana masmavi bir ışık yaydı.

Chi Nam ve Hung Xho, ellerinde parlak mavi rün kalemlerle bana döndüler, yüzlerinde beklenti dolu ifadeler vardı.

Kam Vin, parlak kubbenin altından, "Korunaklıyız," derken sert sesinde sabırsızlık vardı.

Önümdeki sahneyi tedirginlikle baştan aşağı inceledim. Ni Vin'in yağız kısrağı açıktaydı ama kalkanın çok gerisinde, güvenli bir mesafede bağlı duruyordu.

Döndüm. Günbatımının renkleri solmuştu ve ufuklarda kızıla çalıyordu, çölümüz mavi rün ışığıyla parıldıyordu. Bakışlarımı asaya çevirdim, bağ işaretleriyle kaplı elimle sapını sıkıca kavradım. Boğazım düğümlenmişti ama kuru, kumlu hava yüzünden değildi.

Önümde telaşlı *hışır, hışır, hışır* sesleri yükseldi ve gözlerim yukarıya doğru kaydı. Benden pek uzak olmayan bir yerde, küçük bir çöl hayvanı çalıların arasından koşarak bir kovuğa girdi.

Evet, işte böyle, diye düşündüm. *Siper al. Mümkün olabildiğince derinlere in.*

Duraksadım, küçük hayvanın benden uzakta, toprağın derinliklerinde saklanmak için zamanının olmasını istiyordum.

Sonra derin, titrek bir nefes aldım ve asayı kaldırdım.

Mum yakma büyüsünün sözlerini söylemeye başladım, sözler sanki asa onları benim içimden çekiyormuşçasına dilimden boşandı ve olan oldu.

Sözcükler Erthia'nın gücünü çekerken vücudumun alt kısmı için için kaynamaya başladı. Bu his beni şaşırtmamıştı, bunu daha önce de hissetmiştim.

Ama sonra şeritlerimde dolaşan enerjinin gümbürtüsü yepyeni bir şekilde kaynaştı. Güç kasılıp yoğunlaştı, asayı tuttuğum elime doğru şaşırtıcı bir kuvvetle ani bir hamle yaptı, ateş büyüsü yatkınlık bağlarımdan alev alev yanarak geçip gitti.

Asayı tutan elim sımsıcak yanmaya ve canımı yakmadan kıpkırmızı parlamaya başlarken nefesimi tuttum. Parmaklarım asaya yapışmış gibiydi, tüm vücudum ona doğru kasıldı, ciğerlerimdeki havayı söküp aldı ve beni olduğum yere çiviledi. Ayaklarımdan başlayan titremeler, panik beni sararken yavaşça

bacaklarıma doğru yayıldı. Çok geçmeden tüm vücudum şiddetli bir enerjiyle sarsılmaya başladı ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Nefesimi tutup direnmeye çalıştım, tamamen Erthia'nın muazzam ve öngörülemez gücünün insafına kalmıştım.

Erthia'dan fışkıran bir diğer muazzam güç dalgası vücudumdan ve kolumdan geçerek asaya doğru ilerlerken haykırdım.

Asanın ucundan ateş püskürdü ve kalın alev akıntıları hâlinde hızla çöle yayıldı, hepsi birleşerek çöldeki her türlü yeşilliği tutuşturan bir alev tufanına dönüşürken tamamen bu gücün insafına kalmış bir vaziyette olduğum yer de tir tir titredim.

Ateş denizi ileri atılıp araziyi olduğu gibi sardı, kenarlarında patlayan çok sayıda ateş topu yoluna çıkan her şeyi tarumar etti.

Ateş ufka doğru parladı, ötedeki tepelere doğru yayıldı, ısısı giderek artarak gökyüzüne doğru yükseldi. Bu muazzam ateş okyanusu zirveye ulaşıp geriye doğru kıvrılmaya başladığında kara duman sütunları yükseldi, her şey kıyametten farksız bir ateş âlemine dönüştü.

Oluşan muazzam kemer bir dalga gibi üzerimize hücum etmeye başladığında elimi dehşet içinde asadan ve kendi başına bir hayat bulmuş bu kuvvetten çekmeye çalıştım.

Boğazımdan bir çığlık koptu.

Asayla kurduğum vahşi bağ aniden bozuldu ve elimi üstünden sökercesine çekip geriye doğru yuvarlandım, asa elimden düştü, kükreyen cehennem üstüme yıkıldı, ateşten bir gökyüzü yeryüzüyle buluştu.

Cadıların dilinde çılgınca bağırışlar. Kavurucu sıcaklık üstümüze çullanırken ateşin kulakları sağır eden, her yeri kaplayan kükremesi eşliğinde haykıran atlar.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Ateş göz kapaklarımın ardında kıpkırmızı parlarken, sıcaklık giderek yükselirken korkunç acıyı bekledim. Vu Trin giysilerim onu giyen kişiyi ateşten korumak için yapılmıştı ama beni *bundan* korumaları mümkün değildi.

Yanarak ölecektim.

Ateş içimi yakarken haykırdım ve kendi etimin eriyip açığa çıkmış sinir uçlarına, sonra kemiklere ve nihayetinde toza dönüşmesini bekledim. Hiç durmadan haykırdım, içimden dayanılmaz sıcaklığıyla kükreyip geçen, gücüyle beni kenara atılmış bir bez bebek gibi sarsan ateş sesimi boğdu.

Pes ettim, ölümün kızılı karanlığa çevirmesini bekleyip tıpkı denizde boğulanların en sonunda suya teslim olması gibi ben de ateşe teslim oldum.

Karanlık geldi ve kükreme dinmeye başladı.

Yerde yatarken vücudumu yokladım, sağlam ve tek parça olduğunu hissettiğimde hayrete düştüm. Ateşin kuru çıtırtısı her yerdeydi, ağzımda dumanın acı tadını alırken serin bir esinti yanağıma dokundu.

Yanağımın *derisine.*

Sersemlemiş bir hâlde uzanıp mucize eseri hâlâ yerli yerinde duran etime dokundum.

Kendimi uzaklarda atların telaşlı kişnemelerinden, kendi dillerinde çılgınca birbirlerine seslenen büyücülerin haykırışlarından tuhaf bir şekilde kopmuş hissediyordum. Gürültü uzak bir hayalden ibaret gibiydi.

Gözlerimi açıp oturdum, neyle karşılaşacağımdan korkuyor, bedenimin tamamen sağlam olduğuna tam olarak güvenemiyordum.

Önümde yanıp kül olmuş, duman altı bir manzara vardı, taş oluşumlar bile yok olmuştu. Uçsuz bucaksız çöldeki çalılıklar alabildiğine yanmıştı ve her şeyin üstü kara duman bulutlarıyla kaplı kan kırmızısı bir gökyüzüyle örtülüydü.

Ellerimi şaşkınlıkla kaldırıp defalarca çevirdim.

Siyah isle kaplı olsalar bile hâlâ oradaydılar, güç şeritleriyle işaretlenmişlerdi. Vücuduma baktım. Ateşe dayanıklı Vu Trin üniformam da isle kaplı ama sağlamdı. Öte yandan seyahat çantamla belimden sarkan asa kemerim yanmış, geride

sadece birkaç buruşuk deri parçası kalmıştı, Efsanelerdeki Asa ortalıkta yoktu.

Ellerimi gözlerime yaklaştırdım, gördüklerim beni şaşkına çevirmişti. *Yaralanmamıştım.*

Parmağımı pervasızca bir merakla yanı başımdaki küçük bir çalıyı sarmış alevlerin arasına soktum. Isı, onu yoğun bir balla kaplıyormuş gibi çevirdiğim parmağımı sarmaladı ama... *hiçbir şey olmadı.* Elimi, sonra da kolumu olduğu gibi ateşe soktum. Yine hiçbir şey olmadı.

Ateşten etkilenmiyordum.

Bunun nedeni aklımın bir köşesinde yankılandı.

Yvan. Onun öpücüğü.

Yvan'ın bana Ejderateşi'ni vererek tıpkı kendisi gibi beni de buna karşı bağışık hâle getirdiğini fark ettim. Ama büyücüler. Ve atları...

Birbirlerine Noi dilinde haykırıp seslenirlerken başımı hızla çevirip onların coşku dolu seslerine odaklandım. Karanlık silüetlerini dumanın içinde gördüğümde vücudum rahatlayıp gevşedi. Etraflarındaki kalkanın mavi parıltısı hızla sönüp gitti.

Hayatta kalmışlardı.

Ama sadece kalkan sayesinde.

Kalkanın dışında kalan atı, Ni Vin'in kısrağını gördüm ve içim burkuldu. Hayvan neredeyse kumların içine erimiş hâlde cansız yatıyordu.

Büyücülerin kalkanları dağılırken sebep olduğum yıkımın şokuyla başımı tekrar onlara çevirdim. Lo Voi cadılarından biri, kel kafalı Hung Xho, beni işaret etti ve Komutan Kam Vin'e kendi dilinde bir şeyler söyledi. Hem sesi hem de el kol hareketleri suçlama doluydu. Chi Nam, Kam Vin, Ni Vin ve Chim Diec'le hararetli bir tartışmaya girmiş, cadılar iki kanada ayrılmış gibiydi.

Titrek bacaklarımın üstünde doğrulurken Hung Xho beni öyle katıksız bir nefretle süzdü ki olduğum yerde donakaldım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Dillerinden sadece birkaç kelime anlayabilsem de bana attıkları öfke dolu bakışlar ve parmaklarını doğrultuşlarından korkunç gücüm konusunda birbirleriyle tamamen farklı fikirlerde oldukları açıktı. Ve o anda, hepsinin yüzüne işlemiş korkudan anladım ki...

Ben büyükannemin bile hiç olmadığı kadar güçlüydüm.

Onlar da buna tamamen hazırlıksız yakalanmışlardı.

Sarsılmış bir hâlde büyücülerin birbirlerine bağırıp çağırmalarını izlerken bir bölünme ve çatışma aracı hâline geldiğimi, müttefikleri birbirine düşürdüğümü fark ettim.

Genç Büyücülerden biri, diken saçlı, ayakları yere sağlam basan güçlü kuvvetli bir kadın olan Quoi Zhon, sürüden ayrılan katil bir karga gibi fırlayıp doğrudan üzerime geldi.

İçimde önce şaşkınlık, sonra korku patlak verdi.

Kam Vin, "Elloren!" diye bağırıp Ni Vin'le birlikte bana doğru koşmaya başladı, Quoi Zhon göğsüne bağlanmış gümüş yıldızlardan birine uzanır, ben de küt küt atan kalbimle hızla geri geri gitmeye başlarken rün kılıçlarını kınlarından çıkardılar.

Quoi Zhon'un eli öne doğru savrulduğunda içgüdüsel olarak yana kaçtım ve dengemi kaybettim.

Yere düşmemle gümüşi bir ışıltı vızıldayarak kafa derimi sıyırıp geçti, ardında yakıcı bir acı bıraktı. Tam da o sırada Kam Vin'in kılıcı Quoi Zhon'un bacaklarının arkasında geniş bir yay çizdi.

Quoi Zhon dizlerinin üzerine çöktü, acıyla haykırdı. Ben panikle geri geri sürünmeye devam ederken öfkeli gözlerini üzerime dikti.

Quoi Zhon bir yıldıza daha uzandığında Kam Vin dirseğini kadının koluna indirdi ve gümüş yıldız korların üzerine düşüp ateşin yansıyan ışığıyla parıldadı. Ardından kadının ba-

şının arkasına bir tane daha vurarak onu kumların üzerine yüzüstü yığdı.

Chi Nam rün değneğinin sapını yere vurdu ve parlak mavi bir ışık dünyayı aydınlatırken şiddetli bir çatırtı duyuldu. Işık hızla dağıldı ve Chi Nam'ın etrafının safir mavisi ışıktan yapılmış gibi görünen mızraklarla sarılı olduğu ortaya çıktı. Hepsi ak saçlı büyücü kadının etrafında süzülüyordu, Hung Xho'ya ve bana karşı onun yanında yer almış gibi görünen büyücülere doğrultulmuştu.

Kam Vin, Ni Vin ve Chim Diec, gümüş yıldızlarıyla Hung Xho ve müttefiklerini hedef aldı. Hung Xho ve etrafını sarmış büyücü kadınlar, tehditkâr bir mavi ışık yayan rün kılıçlarını çekmişlerdi. Açmazda oldukları apaçık ortada olan büyücü kadınlar yine hummalı bir tartışmaya başladılar.

İki silahlı grubun karşı karşıya gelmesini izlerken kalbim göğsümde çarpıyor, boynumdan kan süzülüyordu, hayatımın tehlikede olduğunun farkındaydım. Hayatta kalma içgüdüm devreye girdi ve kömürleşmiş zemine bakarak bir asa aradım ama ne kendi Asa'mı ne de Chim Diec'in bana verdiği bulabildim.

Bu arayışın boşuna olduğunu hemen fark ettim.

Mucize eseri yanmamış bir asa bulabilsem onunla ne yapabilirdim ki? Hepsine doğrultup düşmanlarımla birlikte müttefiklerimi de mi öldürecektim? Geri kalan tüm atları da mı yakacaktım? Çölde tek başıma kalırdım ve muhtemelen açlıktan ölürdüm.

Erthia'nın gelmiş geçmiş en güçlü Büyücü'sü bendim... ama kendimi korumak için bir asa bile kullanamıyordum.

Hararetli tartışmalar devam ederken keskin bir taş alıp olası bir silah olarak kullanmak için hazırladım. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Ama sonra Hung Xho ve müttefiklerinin silahlarını indirip yere attıklarını görüp rahatladım.

Chi Nam rün değneğini kumlara vurdu ve mızraklar bir ışık parlamasıyla ortadan kayboldu. Hung Xho, Chi Nam ve

Kam Vin'e baktı, sonra eliyle bir şey kesiyormuş gibi yapıp beni işaret etti. Hung Xho'nun yanındaki iki genç büyücü aniden bana doğru koşmaya başladılar.

İçimi bir korku sardı ve geriye doğru kaçarak keskin taşı fırlatmaya hazırlandım ama iki büyücü yarı baygın Quoi Zhon'u kaldırıp hayatta kalan atlardan birine götürünce taşı indirdim. Grubun yarısı, yani beni öldürmek isteyen yarısı, üç ata bindi. Nefret dolu sözler eşliğinde dörtnala uzaklaştılar.

Geride birbirine sokulmuş, bir şeyler fısıldaşan dört büyücü kalmıştı.

Ni Vin'in yüzü kararsızlıkla gerilmişti, Kam Vin genç Chim Diec'e bir şeyler anlatıyordu. Belki de hayatımı bağışlamalarını istiyordu. Chi Nam rün değneğine sakince yaslanmış, onları dinliyordu.

Ni Vin'in bakışları arada bir kısrağının kömürleşmiş, harap olmuş cesedine kayıyor, yüzü acıyla buruşuyordu.

İçimden bir pişmanlık dalgası geçti. *Ni Vin'in kısrağı. Onun sevgili kısrağı.*

Öldüğünü sandığım kısrak hiç beklenmedik şekilde gürültülü bir haykırışla canlandı, başını şiddetle bir o yana bir bu yana salladı, ağzından köpükler fışkırdı. Gözleri açıldı, acı içinde kıvranırken bakışları korkuyla çılgına dönmüştü.

Göğsüm sıkıştı, ağzım açık kaldı.

Bir şey yapmalıydık. Böyle kıvranıp acı çekmesine izin veremezdik. Sanki bir kâbusa hapsolmuş gibi etrafıma bakındım ve dağılan dumanın arasında ince, solgun bir şekil gördüm.

Efsanelerdeki Asa.

Sanki kendini bana sunuyormuş gibi ayaklarımın dibinde, yerden fırlamış düz bir taşın üstünde sapasağlam duruyordu. Asa'ya doğru koştum ve titreyen ellerimle onu kaptım, gücüm sarmal desenli ahşaba doğru atıldı. Sendeleyerek kısrağa doğru ilerleyip birkaç adım ötesinde durdum, sebep olduğum dehşet

karşısında şaşkına döndüm, atın acısını dindirmek için duyduğum çaresizlikten midem bulanıyordu.

Gözüme başımın üstünde dönüp duran beyaz bir kuş takıldı. Kuş bir yıldızın ışığı gibi parladı ve zihnimin karanlık bir köşesini aydınlattı.

Birdenbire baktığım şey bir at değil, üniforması tanınmayacak kadar yanıp kavrulmuş, vücudunun alt kısmı eriyip toprağa karışmış bir askerdi. Bakışları bana çevrilmişti ve yürek parçalayan bir dehşetle doluydu. Ama sadece o değildi. Etrafıma bakındım ve ölen, yanan, haykıran, her ırktan ve diyardan askerler gördüğümde dehşete kapıldım. Askerlerle dolup taşan bir savaş meydanı; Gardneryalılar, Alfsigr, Noi, Ishkart, Amaz. Sadece askerler değil, hayır, kadınlar, erkekler, çocuklar, hatta bebekler, hepsi yanmıştı, benim korkunç büyüm yüzünden feci şekilde yaralanmışlardı.

O anda gücümün kötücül özünü tam olarak anladım.

Görüntü kayboldu ve yerini yine can çekişen ata bıraktı.

Ni Vin sevgili hayvanının yanında duruyor, kınından çıkardığı rün kılıcını yaralanmamış elinde tutuyordu. Atı her zamanki ciddi yüz ifadesiyle incelerken gözlerim onun erimiş eliyle kulağına, vücudunun neredeyse yarısını kaplayan yara izlerine takıldı.

O da içimde yaşayan yıkıcı büyüyü tatmıştı.

Ni Vin kılıcını kısrağının boynuna hızla indirince irkildim. Hayvan hareketsiz kalırken durup izledi, yüzünde duygudan eser yoktu, yıllardır ona yoldaşlık etmiş atın ölümünü kabullenmiş gibiydi.

Ona yalvarır gözlerle baktım. "Üzgünüm, Ni Vin," dedim güçlükle. "Çok üzgünüm."

Dönüp gözlerimin içine baktı.

Ve işte oradaydı; bana sırtını dönüp, kılıcını silerek tekrar kınına sokmadan önce bir anda belirip kaybolan, kederle beslenmiş bir öfke.

Perişan hâlde dönüp bir zamanlar muhteşem bir hayvanın durduğu yerde yatan kanlar içindeki et yığınına baktım. Hepsi benim suçumdu. Ölümle dolup taşan bir savaş meydanının görüntüsü bir kez daha zihnimi doldurdu, başımı döndürdü.

Asa'yı yere attım, dizlerimin üstüne çöktüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

✶

Bir an sonra, gözyaşlarım kömürleşmiş toprağa düşerken, Chi Nam daha konuşmadan sakinleştirici varlığını hissettim. Yanımda durdu, buruşuk ellerini omuzlarıma koydu.

"Topla kendini, çocuğum."

Gözyaşlarına ve dumana boğulmuş hâlde ona baktım. Yıpranmış vücudu, kırışık yüzü ve yaşlılıktan incelmiş cildi, bağlarımda gizlenen o korkunç güce hükmetmeyi öğrenmeme yardımcı olabilme yeteneğinden bir anlığına şüphe duymama neden oldu. O anda, içimdeki bu *şey*le karşı karşıyayken, cehennem alevleriyle yüzleşen samandan farksızdı. Hepimiz öyleydik.

Gücümün pençelerinin beni kavradığını, yatkınlık bağlarımı yakıp geçtiğini hissediyordum. İstemediğim bir güçtü bu. Korkunç bir güçtü.

"Hiçbirinizin işine yaramam," dedim öfkeyle. "Bu gücü kontrol *edemiyorum.*" Ni Vin'in ölü atını işaret ettim. "Bak ne oldu!" Ni Vin'e müthiş bir pişmanlıkla baktım.

Kadının yüzü gerildi ve bana sırtını döndü.

Chi Nam'ın ellerini üstümden çekmeye çalıştım, sinir krizinin eşiğinde olduğumu hissediyordum. "Bundan iyi bir şey çıkmaz! Bu güç beni bir kez ele geçirdi mi kölesi ediyor. Kontrol *edemiyorum*!"

Chi Nam'ın ellerinden fırlayan enerji dalgası ince bir çizgi hâlinde omuzlarımdan geçti. Bir ışıltıyla içime işlerken yarattığı

güçlü titreşim nefesimi kesti. Enerji vücudumda dolaşıp beni yatıştırarak bağlarımda gezinirken Chi Nam'la göz göze geldim.

"Böylesi daha iyi," dedi. Büyüsü daha güçlenip beni zorla sakinleştirdi. Artık pek de samana benzemiyordu.

Chi Nam omuzlarımı daha sıkı kavradı. "Bu korkuyu bir kenara bırak ve kendini topla."

Başımı iki yana salladığımda yeniden su yüzüne çıkan korkuma mavi büyüsünü daha da bastırdı.

"*Evet*, gücün aşırı," dedi kesin bir sesle, "ama ona hükmetmeyi *öğreneceksin*. Kendini o tek düşünceye bağlaman gerek, tamam mı?" Ellerini kanayan kafama usulca dayadı. Bir mavi ışık daha parladı ve kafa derimdeki zonklayan ağrının neredeyse bir anda dindiğini, yırtılan derimin kendini onardığını hissettim.

Chi Nam beni bıraktı, Efsanelerdeki Asa'yı yerden aldı ve bana uzattı. Duraksadım, sonra dikkatli bakışları altında asayı ondan aldım. Mum yakma büyüsünün sözleri dudaklarımda dans ederken bağlarım ânında asaya doğru gerildi, salıverilmek için sabırsızlanıyorlardı. Chi Nam, elini tekrar omzuma koymak için uzanıp, "Unutmamalısın," dedi. "Efsanelerdeki Asa, Zhilin, *seni* seçti, Elloren Gardner."

Ne kadar çok şeyin tehlikede olduğu düşüncesi zihnimde yankılanarak başımı döndürdü. Hem benim büyüm hem de Vogel'ın giderek artan gücü kâbuslardan fırlamış gibiydi.

Vogel'ın Lupinleri nasıl öldürdüğünü, masum aileleri, çocukları nasıl acımasızca katlettiğini, Diana'nın tüm ailesine nasıl kıydığını hatırladım. Gardneryalılar ve müttefikleri Alfsigr Elflerinin, Diyarları ele geçirip korkunç dünya görüşlerini dayatmaya kararlı olmaları beni kahrediyordu.

İçimi fırtına bulutları gibi kaplamaya başlayan ıstırabı bastırmaya çalışırken Chi Nam'a boğuk sesle, "Şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

Ak saçları küllere bulanmış Chi Nam yere çömelip oturdu ve sorumu düşünürken dilini şaklattı. "Eh, koşmadan önce emeklemeyi öğrenmemiz gerek, değil mi? Şimdilik seni hayatta tutmamız gerekiyormuş gibi görünüyor." Zorlanarak tekrar ayağa kalktı ve büyücü ona değneğini geri verirken Kam Vin'le bakıştı.

"Müttefiklerimizin sayısı azalıyor, Elloren Gardner," dedi dedi Kam Vin, yüzünde sert ve endişeli bir ifade vardı. Chim Diec'e bir bakış attı. Zarif büyücü kadın beni ciddi, kararsız bir ifadeyle izliyordu. Yanında duran Ni Vin'in yüzüyse tamamen ifadesizdi, bakışları yine dalgındı.

"Diğer büyücüler nereye gitti?" diye sordum Kam Vin'e. Elimi uzatıp kafa derimdeki iyileşmiş yaradan kalan kurumuş kana dokundum.

Kam Vin, diğer büyücülerin at üstünde gittikleri yöne bakarak, "Voloi'deki Noi Meclisi'ne," dedi. "Meclis'in Kin Hoang suikastçılarını peşine takmasını istiyorlar. Derhâl idam edilmeni istiyorlar."

Benzim attı. Benim de tahminim bu yöndeydi ama bu kadar açık duymak, bunu korkutucu bir gerçekliğe çevirmişti. Kam Vin'e baktım. "Ne yapmalıyım?"

Kam Vin tereddüt etti, sonra Chi Nam'la Noi dilinde konuşmaya başladı. Söyledikleri arasında anlayabildiğim yegâne kelimeler bir isimden ibaretti: Lukas Grey. Yaşlı büyücü kadının yüzünde bir gülümseme belirince şaşakaldım. Kam Vin'le bakışırken ikisinin yüz ifadesi de gizem doluydu.

"Ah, evet, Lukas Grey." Chi Nam elinin tersiyle omzuma vurdu ve kendi kendine kıkırdadı. "O bir kedi gibidir. O daha alt rütbeyken onunla dövüşürdüm. Bunu bir oyun hâline getirir ve beni sınardı. Bundan zevk alıyormuş gibiydi." Düşünceli bir ifade takındı. "Gücünde zarafet var. Ve gerçekten çok güçlüdür." Kam Vin'e doğru sakin, hesapçı bir bakış attı. "Evet, o

işimizi görür. Kin Hoang, Lukas Grey'e denk bir rakip olur." Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü.

Duyduklarıma inanamayarak elimi kaldırdım. "*Bir saniye.* Beni *Lukas*'a geri göndermeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsınız, değil mi?"

"Düşünme aşamasını geçtik," dedi Kam Vin sertçe. "Ona ulaştığında onun himayesine gir. *Hemen.*"

Kam Vin'e, Chi Nam'a ve sessiz Chim Diec'e baktım, dilim tutulmuştu. Böyle olmamalıydı. Beni buraya, bu güce hükmetmeyi öğrenip sevdiğim herkesi kurtarabilmem adına eğitilmem için getirmişlerdi. Gardneryalılar ve müttefiklerine *karşı* savaşmayı öğrenebilmem için.

Şimdi beni Gardnerya'ya, dostum olduğunu iddia edip sonra sevgili amcamın ölümünü kullanarak beni kendisine zorla bağlayan adama geri göndermek mi istiyorlardı? Gidip ona beni koruması için yalvarmam mı gerekiyordu?

"*Hayır,*" diye itiraz ettim, bu fikri düşünmek bile beni tiksindirmişti. "Ondan *nefret* ediyorum."

"Bu en iyi yol," diye ısrar etti Kam Vin. "Seni hayatta tutmak istiyorsak."

"Lukas, Gardnerya ordusundan ayrılmayı düşünüyormuş gibi görünüyor," dedi Chi Nam, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Arada bir görüşüyoruz."

Başım dönüyordu. *Lukas Grey? Chi Nam'la mı görüşüyordu?* Ama sonra onun Marcus Vogel'a duyduğu bariz nefreti ve küçümsemeyi hatırladım. Lukas'a Gardnerya ordusuyla ilişkisini kesmesi için bağıra çağıra yalvardığımı ve onun bunu reddettiğini hatırladığımda Vogel'a olan kendi nefretim içimde kaynamaya başladı.

Chi Nam'a şüphe dolu bir bakış attım. "Beni Gardnerya'ya geri gönderirseniz gücümü kontrol altına almayı nasıl öğrenebilirim? Gardneryalılar benim ne olduğumu öğrenirlerse orada kendimi bile koruyamam. Bunu yapmayı denersem etrafımdaki

herkesi öldürürüm. Hatta Valgard'ı bile yerle bir edebilirim." *Gardneryalı olan ya da olmayan sayısız sivili öldürerek.*

"Bu yüzden gücünü gizli tutacaksın," dedi Kam Vin.

Sarsılmaz bakışlarına aynı şekilde karşılık verip, "Kim olduğumu öğrenirlerse," dedim, "Vogel bana diz çöktürmenin ve beni kullanmanın bir yolunu bulur."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık.

"Bu bir kumar, Elloren Gardner," dedi Chi Nam, gözlerinde sert bir ışıltı vardı. "Ama senin gücünün kritik bir eşik olduğuna inanıyorum. Öldürülürsen peşimize düşecek olanla başa çıkamayacağımızdan korkuyorum."

Yine korkunç bir sessizlik oldu.

Chi Nam belki de gözlerimdeki ıstıraba yanıt olarak elini uzattı ve doğrulup ayağa kalkmama yardım ederken bana cesaret verici bir bakış attı. Tuniğinin cebinden üstüne gece mavisi rün deseni işlenmiş bir oniks rün taşı çıkardı. Rün masmavi parıldadı. Chi Nam taşı avucuma koyduğunda soğuğunu hissettim.

"Bunu sakla ve her zaman yanında taşı," dedi elini benim elimin üstüne kapatarak. "İhtiyacın olursa beni çağırır. Anladın mı?" Başımla onayladım, o da uzanıp kolumu sıktı. "İşte *bu kadar*, çocuğum. Güçlü ol. Başka yolu yok." Bana içimi delip geçen bir bakış attı. "Vogel'ı yeneceksek bunun için senin gücüne ihtiyacımız *olacak*. Seni almaya *geleceğiz*."

"Konuşacak zaman yok," diye araya girdi Kam Vin, Hung Xho ve müttefiklerinin gittiği yere endişeyle bakıyordu. Sert bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Gitmen gerek, Elloren Gardner. *Derhâl*." Kız kardeşi Ni Vin'e döndü. "Onu Phi Na Portalı'na götür. Atını hızlı sür. Duraksamak onun kaderini mühürler."

Telaşlandım. Yalvarır gözlerle Kam Vin'e, Chi Nam'a ve Chim Diec'e baktım. "Ama... *siz* nereye gideceksiniz?"

Kam Vin bana kasvet dolu bir teslimiyetle baktı. "Niem'e gidip Vang Troi'den senin hayatını bağışlamasını dileyeceğiz."

Vang Troi. Kuzey Kulesi'nin avlusunda safir ejderhasından inen, alnı gümüşten, boynuzlu bir başlıkla süslenmiş güçlü komutanlarının görüntüsünü hatırladım.

"Sizi dinler mi?" diye sordum.

Kam Vin, etrafımızı saran enkazı, gecenin karanlığı çökerken ta uzaklardan bile görülebilen alevleri inceledi. Gözlerinde çok ciddi bir ifadeyle bana döndü ama ben rün taşını sımsıkı tutarken bana cevap vermedi.

"Lukas Grey'i bul," dedi Chi Nam. "Kendini korumak için onun bağ-eşi olmanın sana verdiği mevkiyi kullan. Ve mümkünse bunu Gardneryalıların Lupinleri öldürmek için kullandıkları silahı bulmak için de kullan. Sonra seni almaya geldiğimizde silahı bana ver. Silahı bulabilirsen belki de Vang Troi'yi hayatını, hayatımızı bağışlamaya ikna edebiliriz."

İKİNCİ BÖLÜM

Büyü Bağımlılığı

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Verpakya Eyaleti, Gardnerya

Küçük orman açıklığına serilmiş portatif yatağıma uzanmış, kamp ateşinin titrek ışığında Ni Vin'i izliyordum. Gecenin karanlığı bizi sarmıştı.

Ni Vin, siyah askeri kıyafetiyle devrilmiş bir ağacın üzerinde oturmuş, küçük bir bileği taşıyla kıvrık rün kılıcını biliyordu. Kılıcın keskin ağzı alevlerin dans eden ışığında parıldıyor, rünler Noi mavisi ışıldıyordu.

Batıya doğru yol alırken önce Phi Na çölü portalından Kaledonya vahşi doğasına, oradan da gizli bir geçitle Kuzey Sırt'ın altından geçerken Ni Vin'le birlikte seyahat etmeye zor alışmıştım.

Gardnerya'nın henüz ilhak ettiği Kelt Eyaleti'ne doğru ilerliyorduk.

Ni Vin için silahlarını bilemenin bir tür takıntı olduğunu artık biliyordum. Her gece oturup rün kılıcını, rün bıçaklarını ve gümüş yıldızlarını biliyordu, oysa tüm bu silahlar zaten ustura gibi keskindi.

Bu takıntısını anlıyordum çünkü ben de tahtaya karşı aynı şekilde çekim duyuyordum, gerçi şu anda ona duyduğum çekime karşı canla başla mücadele ediyordum yoksa tüm kontrolümü kaybedip içinden büyü gönderme dürtüsüne yenik düşecektim. Artık Gardnerya'nın Verpakya Eyaleti olarak bilinen vahşi doğada seyahat ederken öfkeli ağaçlar ve sarkık dallarıyla her türlü temastan kaçınıyordum. Ormanın tiksinti ve korku dolu atmosferi, bağlarımdan keskin sızılar hâlinde geçip gidiyordu.

Ağaçlar büyümün muazzamlığını sessizce ölçüp tartıyorlarmış gibiydi.

Orman zeminine saçılmış dallarla çalı çırpıyı tararken gözlerim oradan oraya kayıyordu. Bu çalı çırpının bazıları öylesine düz ve yıpranmıştı ki o anda asa olarak kullanılabilirlerdi. Bağlarımdaki güç gözümle gördüğüm her bir tahta parçasına doğru uzanmaya çalışırken istem dışı gerildi.

Ölü tahtaya dokunmak, kontrol edemediğim ve gittikçe daha da güçlenen bir bağımlılık gibi gelen şeyi beslemek için giderek daha fazla can atıyordum. Tahtaya duyduğum hasret, gittikçe Ariel'ın nilantyr uyuşturucusuna duyduğu özlemi andırmaya başlıyordu.

Direncime rağmen özlemim daha da kuvvetlense bile bu dürtüyle savaşmak için asa elimi tırnaklarım avucuma batacak kadar sıktım. Asa'yı kullandıktan sonra bu dürtümün gerçekte ne olduğunu en sonunda anlamıştım.

Salıvermek istediğim, tarif edilemez bir güce olan erişimim.

Kaba beze sarılmış ve sol çizmemin yanına tıkıştırılmış Efsanelerdeki Asa'ya dokunmaktan özellikle korkar olmuştum. Varlığını hissedebiliyordum, zihnimin derinliklerinde bana uzanan yıldız ışığı ağacını hissedebiliyordum ama bu çekime karşı koyuyor, ondan korkuyordum.

Tüm asalardan korkuyordum.

Kendimden korkuyordum.

İnce yatağımda uzanmış, Ni Vin'in taşa sürtünen bıçağının tiz hışırtısını dinlerken bunları düşünmeye dalmıştım. Bıçak ateşin ışığını yansıtıyor, dile getirilmeyen bir uyarı gibi parlıyordu.

Yolculuğun büyük kısmında ikimiz de sessizliğe gömülmüştük, gücüm sanki başımızdan atamadığımız tehditkâr bir üçüncü yol arkadaşı gibiydi. Ni Vin'in kısılmış gözleri arada bir bana kayıyordu ve bıçağının keskin ağzını boğazımdan geçirmeyi hayal edip etmediğini merak ediyordum.

O, gücümün gerçek doğasını bir süredir biliyordu. Bu güç, ona erimiş eli ve kulağı kadar tanıdık bir düşmandı. Artık ben de bunun ne olduğunu biliyordum. Büyükannemin savaş maceralarındaki romantikleştirilmiş büyülerle alakası bile yoktu. Ni Vin'in ailesinin büyük kısmını öldüren, halkının yaşadığı köylere korku salan ve onları yok eden ateşti bu. Bir keresinde onu "yaşamaya lanetlendiğini" söylediğini hatırlıyordum.

Bıçağı bilemeyi sürdürürken hayatımın onun silahlarının ustura gibi keskin bıçağının ucunda dengelenmiş olduğunu fark ettim. Bakışlarındaki acımasız kararsızlıktan korkmam gerekiyordu ama nasıl yıkıcı bir güce sahip olduğumu öğrenmenin yarattığı şok, diğer tüm endişelerimi gölgede bırakmıştı.

✶

Ertesi sabah Ni Vin'in yanında, at sırtında neredeyse hiç konuşmadan yol alırken sadece gücümü korumak için yemek yedim ama kurutulmuş meyve parçalarıyla karıştırılan yağlı tahıldan yapılmış kare şeklindeki keklerin tadını zar zor alabiliyordum. Hayatta kalmak için su içiyordum fakat o bile dilimde ekşi bir tat bırakıyordu ve sürekli olarak ne tür bir kötülüğü beslediğimi merak ediyordum.

Güney Sırt'a varmadan hemen önce korunaklı bir nehir kıyısına vardık. Sabah güneşi suları ışıldatıyor, böceklerin vızıltısı havada yankılanıyordu.

Ağır Vu Trin giysilerimi üstümden istemeye istemeye çıkardım. Noi dokuması beni ateşten ve oklarla bıçakların sivri uçlarından koruyordu ama bu giysinin bana yeni bir halk tarafından kabul edilebileceğim yanılsamasını vermesi de en az o kadar önemliydi. Bunları kuşanarak kendimden başka bir şeye dönüşebiliyordum.

Giysileri katlayıp nehir yatağının kayalık zeminine bıraktım, dişlerimi sıktım ve hafif bir yeşil ışıkla parıldayan vücudumu hızla nehre daldırdım. Su öylesine soğuktu ki titremeye başladım; Ni Vin yassı bir kayanın üstünde oturmuş, beni ifadesiz bakışlarla izlerken tüylerim diken diken oldu. Arkadaşım Sage'in ön koluma çizdiği kalkan koruması rünüyle karnıma kazıdığı iblis gücü algılayan rünün karmaşık siyah çizgileri, soğuk tenimde iyice belirgin hâle gelmişti.

Birkaç ay önce Amaz topraklarında Sage'le yeniden bir araya gelmemin anıları, arkadaşlarıma ve aileme karşı duyduğum şiddetli özlemi uyandırdı.

Neredesin Sage? diye düşündüm. *Icaral bebeğin güvende mi, Noi topraklarına ulaşabildin mi? Orada kardeşlerimin, Diana'nın, onun kardeşi Jarod'ın ve sevdiğim diğer herkesin yanında mısın?*

Yvan da seninle birlikte mi?

Gerildim, sevdiklerimin yanında olmaya duyduğum şiddetli arzuyu içime iyice gömülünceye dek bastırdım.

Kararlılıkla çabucak yıkandım. İşim bittiğinde nehirden çıktım, kaba bir battaniyeye sarındım ve Ni'nin önümdeki geniş, yassı taşın üstüne bıraktığı güzel Gardneryalı kıyafetleriyle pelerine ters ters bakarak doğruldum. Kaçmam gerekirse diye hazırda bulundurmam için Chi Nam'ın bana hazırladığı kıyafetlerdi bunlar.

Sabah esintisi battaniyemin kenarını havalandırdı ve soğuk bir ürperti ayak bileklerime dolandı.

Bile isteye zehir içiyormuşum gibi hissederek halkımın giysilerini titizlikle giymeye koyuldum: ipek iç çamaşırları ve çoraplar, ince ve koyu renk deri çizmeler, siyah uzun etek. Kollarımı vücuduma oturan tunikten geçirdim, Ni sırtımdan aşağı uzanan bağcıkları sıkıca çekerken nefesim kesildi, ardından düğümü ben attım.

Bana uzattığı koyu renk pelerini omuzlarıma sarıp iliklediim.

Sonra beze sarılı Efsanelerdeki Asa'yı sol çizmemin yan tarafına geri yerleştirdim ve Chi Nam'ın rün taşını tunik cebimin ta dibine soktum. İpeğin altından hissettiğim taş, giderek tırmanan korkumu bastırabilen tek şeydi.

✶

Sabahın ilerleyen saatlerinde Ni'yle Güney Sırt'a vardık, engebeli zirveler tepemizde yükseliyordu.

Ni Vin'in mavi Noi rünleriyle işaretlenmiş bir taşı önümüzdeki güneşin ışınlarının vurduğu düz kaya duvarının üstünde sallamasını izledim. Sırt kayalarının bu kısmı, Valgard Katedrali'nden daha yüksekti. Ne kadar yüksekte olduğumuzdan ürkerek gözlerimi kapayıp ona yapıştığım hâlde Yvan'ın bu Sırt'a nasıl kolaylıkla tırmandığını hatırladığımda özlemimin acısı içimi delip geçti.

Bugün orayı tırmanmayacaktım.

Ni Vin'in taşının üstündekilere benzer bir safir rün kemeri, Sırt taşlarının üstünde önce silik bir çizgi, sonra net işaretler olarak belirdi. Ni Vin, taşını dairesel rünlerin üstüne hafifçe bastırdı ve Sırt taşının bir kısmı bulanıklaşıp ortadan kaybolarak Gardnerya'nın yeni ilhak edilmiş Kelt Eyaleti'ne giden yolum olacak tüneli ortaya çıkardı.

Seyahat çantamı omzuma asarak Ni Vin'e döndüm ve yolumu aydınlatacak dhantu taşını bana vermesini bekledim.

Ama o elini kılıcının kabzasına götürdü ve yüz ifadesi bir yırtıcı kuş misali sertleşti.

Acımasız bakışları beni olduğum yere çivilerken benzim attı, başım döndü. Beni bir çırpıda öldürebilirdi ve ikimiz de bunun farkındaydık.

"Daha önce beni öldürmeyi düşündüğünü biliyorum," dedim alçak ve dikkatli bir sesle.

"Şu anda da düşünüyorum," diye karşılık verdi düz bir sesle.

"Sevdiğim herkes," dedim titreyen sesimle, "Gardneryalılar kazanırsa *hepsi* yok edilecek."

Eli kılıcının kabzasından ayrılmadı. "Aklın başındayken bizim yanımızda olduğunu biliyorum, Elloren Gardner. Ama Gardneryalılar... düşmanlarının akıllarına girmenin yollarını bilirler."

Ona ne diyebilirdim ki? Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Mahvolmuş Icarallar ve perişan olmuş Ejderhaların görüntüsü zihnimi doldurdu. Bir Karanlık Cadı'ya hükmedecekleri anlamına gelecekse Gardneryalılar bunun için ne tür yöntemlere başvururlardı? Şayet kim olduğumu öğrenirlerse gücümü ele geçirmek için her şeyi yapacaklarını ikimiz de biliyorduk.

Nasıl hükmedeceğimi bilmediğim, beni onlara karşı savunmasız bırakan gücümü.

Kehanet'i en korkunç sonucuna sürükleyecek olan gücümü.

"Seni hayatta tutmak riskli," dedi, rüzgârsız bir gece kadar durgun bir sesle.

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak güçlükle, "Ölürsem," dedim, "hâlâ Marcus Vogel, Fallon Bane ve Gardnerya ordusu sorunuyla başa çıkmanız gerekir. Bir Icaralınız var ama Yvan eğitimsiz ve henüz Gardneryalıları alt edecek kadar güçlü değil."

Ni Vin gözlerimin içine baktı.

"Hem Vogel'ın hepinizin düşündüğünden daha güçlü olduğunu ikimiz de biliyoruz," diye bastırdım, hayatım pahasına pazarlık yapıyordum.

Eli kılıcının kabzasına sımsıkı yapıştı. "Seni Gardnerya'ya geri götürmek..." Başını sertçe iki yana sallarken dudakları büzüldü. "Bu seni doğrudan Vogel'ın ellerine teslim etmek anlamına gelir. Chi Nam ve kız kardeşimin planından şüphe duyuyorum."

Dayanılmaz bir gerginlik içinde bir an sessiz kaldık.

"Biliyorum," dedim en sonunda, sesim titriyordu. "Ben de bu plandan şüphe duyuyorum. Ama Vogel'ı alt etmek için benim gücüme ihtiyaç olacaksa hayatta kalmam gerek." Çizmemin içine uzanıp Efsanelerdeki Asa'yı çıkardım, sarılı olduğu bezi açtım ve asayı havaya kaldırdım. Asa kendi fosforlu ışığıyla parlıyormuş gibiydi. "Ve Zhilin... Karanlık Cadı olmama rağmen... *beni* seçti."

Asa'ya sabitlenen gözleri fal taşı gibi açıldı ve Ni yutkundu, ince boynu yukarı aşağı kıpırdandı.

Gücüm asa elime doğru tedirgin edici bir şiddetle akmaya çalışırken beni izleyen koyu gözlerinin içine baktım. "Beni hayatta tutmak *gerçekten de* riskli," diye itiraf ettim. "Bunu biliyorum. Ama ölümüm Vogel'ı yenme umudunu tamamen ortadan kaldırabilir."

O bunu düşünürken bıçak sırtında bekledim, kaşları çatıldı, eli hâlâ kılıcının kabzasını sımsıkı tutuyordu.

Uzun bir ânın ardından Ni Vin elini kabzadan çekti.

Cebine uzanıp bana rünlerle işaretlenmiş dhantu taşını uzatırken ciğerlerime tekrar havanın dolduğunu hissettim. Onu elinden aldım, safir ışığını ortaya çıkaracak Noi dilindeki sözleri çoktan ezberlemiştim.

Çenesiyle tüneli işaret ederek, "Git, Elloren Gardner," dedi. "Çok dikkatli ol. Ve Gardneryalıların kim olduğunu öğrenmelerine izin verme."

Yüzü kararırken onu başımla onayladım.

"Eğer öğrenir ve seni kendi saflarına çekerlerse," dedi Ni Vin, sesi ciddiydi, "peşine düşmekten başka çarem kalmaz."

Beni öldürmek için.

Başımı bir kez daha yukarı aşağı salladım. Sonra Asa'yı beze sardım ve seyahat çantama soktum, katmanlı kumaşın dikişindeki küçük bir yırtığa sıkıştırdım. Asa burada gizli kalabilir, fark edilme ihtimali de azalırdı. Çantayı yüklenip Ni'nin yaralı yüzüne baktım.

Sonra döndüm ve karanlığa karıştım.

✶

Nemli tünellerde uzunca bir süre yol aldım, dhantu taşının mavi ışığı etrafımı ürkütücü bir renge boyarken klostrofobik sessizlik ve koşuşturan böceklere duyduğum korkuyu bastırmak için elimden geleni yapıyordum.

Tünelin ucuna vardığımda içeri sızan akşamüstü güneşinin ışığını görünce içimi bir rahatlama kapladı ve vahşi doğaya ulaşmak için tünelden hevesle çıktım. Ni Vin'in talimatına uyarak dhantu taşını tünelin içinde bıraktım, Sırt taşları girişi yutarken çıkışın kenarındaki rünik semboller hızla kayboldu.

Ni Vin'in verdiği haritayı takip ederek saatler boyunca yürüdüm, en sonunda Yvan ve Andras'la birlikte aylar önce ziyaret ettiğim, eskiden Kuzeydoğu Keltanya'da bulunan at pazarına vardım. Bir ağaç hattının arasında duraksayıp akşamüstü manzarasını dikkatlice incelerken pazarın neşeli atmosferinin rahatsız edici biçimde değiştiğini fark ettim. Artık ağıllarda sadece Gardneryalı askeri atlar vardı, yanlarından üstüne beyaz kuşlar işlenmiş siyah bayraklar sarkıyordu. Birkaç sıska, yaşlı

Kelt onlarla ilgileniyordu. Bu pazarı genellikle hıncahınç dolduran genç Kelt erkeklerden eser yoktu.

İki Gardnerya askeri şık üniformalarıyla bir çite yaslanmıştı, ak saçlı ve asık suratlı bir Kelt onlara çanta içinde bir şey uzatırken bir şakaya gülüyorlardı. Adam uzaklaşırken iki asker etrafı şöyle bir taradı, sonra çantadan yeşil bir şişenin ucunu çıkarıp içindekini boyunlarına asılı su mataralarına telaşla boşalttılar.

İçki. Büyücüler Konseyi'nce yasaklanmıştı.

Kalbim çarparken cesaretimi topladım ve bu âni fırsat bilerek onlara doğru yürüdüm.

Kendimi geri dönüşü olmayan bir yola çıkıyormuş gibi hissederek ağaçların arasından sıyrıldım, üzerimdeki resmî Gardneryalı kıyafetlerimle tıpatıp güçlü büyükanneme benziyordum. Adamların ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Ellerindeki mataralara imalı imalı baktıktan sonra bakışlarımı tekrar onlara çevirdim. "Beni Komutan Lukas Grey'e götürün," diye emrettim. "Adım Elloren Gardner. Onun bağ-eşiyim."

Saniyeler sonra halam Vyvian'ınkinden daha lüks bir at arabasında, etrafımı saran dört Beşinci Seviye Büyücü asker eşliğinde yola çıkmıştım. Kendimi etrafımda olup bitenlerden garip bir şekilde kopmuş hissediyordum, yolculuk öylesine rahattı ki yolda tek bir taş bile yokmuş gibiydi.

Çok geçmeden ağaçlar seyreldi ve Keltanya'nın Merkez Kavşağı göründü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Geniş kavşak aynı yöne, kuzeydoğuya doğru ilerleyen Keltlerle tamamen tıkanmıştı.

Tamamının mülteci olduğunu fark ettim; Gardnerya'nın eyaleti hâline gelen Keltanya'dan kaçmak için yola çıkmış bu insan seli karşısında şaşkına döndüm.

Arabam bizi ana yoldan ayıran mesafeyi hızla aştı.

"Yol açın! Yol açın!" Muhafızlarım sert emirler yağdırdı ve biz insan seline zıt yönde güneybatıya doğru ilerlerken trafik önümüzde ikiye bölündü, Keltler arabanın etrafından aceleyle uzaklaşırken yüzlerine korku işlenmişti.

Ve özenle gizlenmiş ama herkesin gözlerinde görülebilen bir nefret.

Araba yavaşladığında perişan hâldeki annesinin elini sımsıkı tutan küçük bir Kelt kızıyla göz göze geldim. Kucağında sarı saçları tıpkı kendisininkiler gibi örülü, yıpranmış bir bez bebek vardı. Boğazım düğümlendi. Fernyllia'nın torunuyla yaşıtmış gibi görünüyordu ve mavi gözleri bana korkuyla bakarken tombul yanaklı yüzünde sarsılmış bir ifade vardı.

Büyücü Muhafızlarımdan biri aniden, "Nasılmış?" diye bağırdı kaçan mültecilere. Küçük kız korkuyla irkilip gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Siz de bize aynısını yaptınız!" diye hırladı. "Bizi evlerimizden zorla çıkardınız! Topraklarımızı aldınız! Nasılmış?"

Keltler başlarını çevirirken araba hızlandı ve küçük kız gözden kayboldu.

Gardnerya'nın dişlerinin küçük kızın, tüm bu kişilerin üstüne kapandığı hissine kapıldım. Ve her yanımı çevreleyen, tüm dünyayı altüst eden muazzam güçleri hissettim.

Benim içimde de muazzam güçler var, diye hatırladım aniden. Gücümün kontrolünü ele geçirip bu zulmü durdurmak için onu kullanmaya dair şiddetli bir arzuya kapıldım.

Büyü yatkınlık bağlarımdan alev alev bir rüzgâr gibi akıp geçerken arabanın ahşap iskeletini fark ettim ve bedenim bir titremeyle sarsıldı.

Asa elim istemsizce kasıldı. Onu istiyordum.

Ölü ahşabı istiyordum.

Gücü istiyordum.

Koltuğun kenarındaki tahtayı kavramak, bir büyünün sözlerini söylemek ve büyümü doğrudan ona göndermek için

hissettiğim arzuyla mücadele ederken kendime telaşla, *Buna hükmedemiyorsun!* dedim. *Gücünün esiri olacaksın ve etrafında kim varsa öldüreceksin! Tahtaya dokunma!*

Pencerenin koyu renk kadife perdelerini çekip kapadım ve asa elimi sıkıca kavradım. Büyücü ateşi şeritlerimden hızla geçip giderken derin ve titrek bir nefes aldım.

Paniğe dönüşmeye başlayan bir korku beni esiri etmeye çalışırken aldığım her ölçülü nefeste kendime, *Sabırlı olmalısın*, diye hatırlattım.

Kendimden korkuyordum.

Çağlayan duygularım ve aynı şiddette çağlayan gücümle savaşırken, *Hayatta kalmalısın yoksa onlarla savaşamazsın*, diye ısrar ettim.

Asa elimi ovuşturdum, alev alev yanan güç içimden geçerken tutup sıktım, sonra nefes alıp verişim yavaşlayıp ateşin gücü hızla dağılırken usulca okşadım. Derin, titrek bir nefes aldım ve kendimi durumumu değerlendirmeye zorladım.

Hayatta kalmam gerekiyordu.

Çünkü istesem de istemesem de ben bir silahtım.

Direniş'in ihtiyaç duyduğu bir silah.

Pek yakında Gardnerya'nın lüks, çürümüş kalbine geri dönecek ve iyice derinlere gizlenecektim. Lukas Grey'le olan bağlantım beni koruyacaktı.

Direniş beni sahiplenip kullanmak için gelinceye kadar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wyvern Muhafızları Büyücüsü

TRYSTAN GARDNER VE VOTHENDRILE XANTHILE

Altıncı Ay
Doğu Diyarı
Wyvern Muhafızları'nın Kuzey İkiz Adası

Vothendrile Xanthile, rün gemisinin gece gökyüzünde Wyvern Muhafızları Karakolu'na doğru uçmasını izliyordu. Geminin yanlarıyla zeminine işlenmiş muazzam, vızıldayan rünler, gemiyi Vo Nehri'nin dalgalı akıntısında yansıyan loş bir safir mavisi gölgeye bürüyordu.

Vothe'ın yırtıcı Wyvern-şekildeğiştiren duyularının her biri tetikteydi, gördüğü her şey, aldığı her koku keskinleşmişti.

Cam kürelerin içine yerleştirilmiş rünik meşalelerden yayılan mavi ışık, Vothe ve diğer safir üniformalı Vu Trin askeri çıraklarının üzerinde ışıldıyordu. Tümü birden hazır olda durmuş, geniş iniş sahasında bekliyorlardı ve gözleri yaklaşan gemiye çevrilmişti. Havada dokunulsa patlayacak kadar şiddetli, onların boş bakışlı askeri duruşlarıyla taban tabana zıt bir gerginlik vardı.

Sert bir rüzgâr güçlü kuvvetli bedenine çarpınca Vothendrile refleks olarak derin bir nefes aldı, kendi rüzgâr büyüsü nehirden aşağı akan Wyvern yapımı hava akımına karşı harekete geçti. Omzunun üstünden Wyvern Muhafızları'nın Kuzey İkiz Adası'nın zirvesine bir bakış attı. Bu devasa, dikey ada Vu Trin Ejderha Muhafızları Karakolu'nu oluşturan iki muazzam kara parçasından biriydi ve zifir karası, devasa Vo Nehri etraflarını çevreliyordu.

Vothe tekrar yaklaşan gemiye baktı, kararlılığı geminin suya değmesiyle iki katına çıktı. Merdiven indirilirken safir mavisi, Wyvern işaretli yelkenleri içe doğru çöktü.

Gemiden ilk inen Wyvern Muhafızları Komutanı Ung Li onlara doğru bir fırtına gibi yaklaştı.

Uzun boylu, zarif hatlı liderlerinin yüzü güçlükle gizlediği bir öfkeyle kaplıydı. İniş platformunu arşınlarken adımları hızlıydı ve sanki hâlâ hararetli bir tartışmanın içindeymiş gibi kimsenin gözüne bakmıyordu.

Vothendrile'ın şekildeğiştiren dikkati komutanın arkasından inen genç adama kaydı, kendi saldırganlığının aynası bir düşmanlığın içine adım atıyordu.

Trystan Gardner.

Vuulnor'un, yani Karanlık Cadı'nın torunu.

Trystan Gardner yaklaşırken Vothendrile onun hakkında iki şeyin farkına vardı.

Birincisi, bu Gardneryalı şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Trystan Gardner'ın çarpıcı görünüşüne tepki olarak Vothe'ın içinde bir şimşek çaktı ama Vothe, bir Büyücü'ye karşı hissettiği çekimden rahatsız olarak bunu hızla bastırdı.

Uzun boylu ve ince yapılıydı, koyu yeşil gözleri ve keskin hatları vardı. Ve o *cildi*. Koyu yeşil mücevherlerle kaplanmış gibi parıldıyor, yeşil ışıltısı titreşen mavi meşale ışığından etkilenmiyordu. Yıpranmış çivit mavisi Noi giysileri bile ne kadar yakışıklı olduğunu gizleyemiyordu.

Vothe'ın Trystan Gardner hakkında fark ettiği ikinci şeyse içinde bulunduğu durumdan hiç de korkmuş gibi görünmediğiydi.

Gardneryalının adımları güçlü ve kararlı, yüzü ifadesizdi ama *gözleri*... Platformun ortasındaki yolun iki yanında duran her bir Vu Trin çırağı ve askerinin saf nefret dolu bakışlarını izlerken gözleri akkor alev gibi için için yanıyordu.

Vothendrile gözlerini bu Büyücü'nün ateşli gözlerine dikerek ona meydan okumanın nasıl bir şey olacağını biraz kasvetli ve heyecanlı bir zevkle merak etti. Üstünden en ufak bir korku kokusu bile alamıyordu.

Bir an gözlerini kapadı ve havada ağır ağır kaynayan büyüyü okumak için derin bir nefes aldı. Trystan Gardner'ın büyülü aurası kendisininkiyle birleştiğinde irkildi.

Vothe'ın kara gözleri açıldı ve içlerinde bir şimşek çaktı.

Bu Büyücü'de ateş vardı. Ve su. Neredeyse çalkantılı bir okyanus dolusu; Karanlık Cadı'nın Beşinci Seviye torununun içinde hapsolmuş, salıverilmeyi bekleyen müthiş bir fırtına.

Vothe geride kalıp Trystan Gardner'ın arkasına geçti, yolun iki yanında sıralanmış diğer asker çırakların öfkesini gördükçe kararlılığı daha da arttı. Onlara güven verici, vahşi bir bakış attı.

Bu Trystan Gardner güzel olduğu kadar tehlikeli bir adamdı.

Ve Vothendrile onu Wyvern Muhafızları Karakolu'ndan kovmaya kararlıydı.

✶

Trystan Gardner yuvarlak komuta odasında ona dik dik bakan, ellerini önündeki obsidiyen masanın üstüne koymuş Ung Li'nin bakışlarına aynı keskinlikle karşılık verdi. Burada olma isteği, Ung Li'nin onu kovma isteği kadar güçlüydü.

Trystan ona, *Devam et*, dedi kararlı gözleriyle. *Benden kurtulmak için elinden geleni yap. Kalacağım ve seninle savaşacağım.*

Ung Li'nin arkasındaki devasa pencereler ince oniks ejderha oymalarıyla çevreliydi. Kemerli cam geniş Vo Nehri'nin uçsuz bucaksız manzarasına bakıyordu; kuzeydoğu yönünde ışıltılı Voloi şehri, nehrin batı yakasındaysa karanlık Vo Dağları'nın heybetli silüeti görülüyordu. Odadaki her şey Wyvern Muhafızları'nın simgesi olan safir, oniks ve kemik renklerindeydi.

Ung Li kara gözlerini Trystan'a dikerek, "Nereye gidersen git bir muhafız sana eşlik edecek," dedi. Karalara bürünmüş dört Vu Trin askeri Ung Li'nin iki yanına geçti ve Trystan'ı tıpkı Ung Li'nin yaptığı gibi sert bakışlarla dikkatle süzdüler.

Birkaç Vu Trin çırağı da Trystan'ın arkasında odaya yayılmıştı. Trystan onların öfke dolu bakışlarının sırtını dağladığını hissedebiliyordu.

Sesindeki alaycı tonu gizleyemeden, emre itaatsizliğe çok yaklaşarak Ung Li'ye sakince, "Tutuklu muyum?" diye sordu.

Ung Li'nin bakışları daha da keskinleştiğinde Trystan bu sözleri ağzından kaçırdığına pişman oldu. Ung Li sanki en korkunç şüpheleri doğrulanmış gibi onu daha da yakından ölçüp biçmeye koyuldu.

Trystan gözlerini onun ürkütücü bakışlarından ayırmadı. Wyvern Muhafızları hiyerarşisinin ve Vu Trin çıraklarının onu burada istemediği apaçık ortadaydı. Burada olmasının tek nedeninin Vu Trin'in parlak ve öngörülemez Yüksek Komutanı Vang Troi'nin Trystan'ın Wyvern Muhafızları'na kabul edilmesine ve kendini kanıtlama fırsatı verilmesine dair emri olduğu açıktı.

"Sen Beşinci Seviye bir Büyücü'sün," diye cevapladı Ung Li, sesi kısık ve nefret doluydu, kara gözlerini kırpmıyordu. "Aynı zamanda Vuulnor'un torunusun. Dahası, halklarımız arasında savaş tehlikesi var. Eğer Vu Trin olmak istiyorsan, Trystan Gardner, gittiğin her yerde sana bir muhafız eşlik edecek." Avucunu ona doğru uzatırken bakışları saldırgan bir hâl aldı. "Asanı ver."

Trystan'ın tüm vücudu kasıldı, Ung Li elini inatla uzatmayı sürdürürken su gücü çalkantılı bir akıntıya kapıldı.

Asasını kınından çıkarıp komutana teslim ederken bağlarından görünmez bir yıldırım geçti, asası elinden ayrıldığı anda yokluğunu derinden hissetti.

Aniden Tierney Calix'in yokluğunu, asasının kaybından daha da yoğun bir şekilde hissetti ve onun da Kuzey İkiz Adası'nda kendisiyle birlikte görevlendirilmiş olmasını diledi. Son birkaç haftadır birlikte doğuya seyahat ederken Elloren'ın alaycı Asrai-Fae arkadaşıyla çok yakınlaşmıştı. Ama Tierney, Wyvern Muhafızları'nın Güney İkiz Adası'na atanmıştı ve bu akşamki ani ayrılıkları ikisin de kafalarını allak bullak etmişti.

Tierney tıpkı Trystan gibi bu kararın altında başka bir amaç olduğunu sezerek hararetle itiraz etmiş ama Ung Li'nin kılı bile kıpırdamamış, ikisini de Tierney'nin Wyvern Muhafızları'nın tüm Fae bölüklerinin bulunduğu Güney İkiz Adası'nda görevli Fae Vu Trin çıraklarına katılacağı, Trystan'ın ise Kuzey İkiz Adası'nda görev alacağı konusunda bilgilendirmişti.

Trystan'ı tamamen yalnız kaldığından emin oluyordu.

Trystan müthiş bir şüphecilikle, *Bu bir sınav,* diye düşünmüştü, *Karanlık Cadı'nın torununun ne kadar dayanabileceğini görmek için bir sınav.*

Göğsü endişeyle sıkışsa da arkadaşlarına ve ailesine duyduğu gereksiz özlemi bastırdı. Her ne kadar bir asi olsa da burada Vuulnor'un torununa kucak açılmayacağını biliyordu.

Kardeşi Rafe çok daha iyi durumdaydı, doğuya yolculuklarının ilk dolunayında Gardnerya mirasını terk ederek Lupin olmuştu. O sert bakışlı kehribar gözleri yeni bağlılığının tartışmasız kanıtıydı. Tierney de Vu Trin tarafından ânında benimsenmişti, tüm Fae Vu Trin asker çırakları hoş karşılanmış ve Vu Trin'e olan derin bağlılıkları sorgulanmamıştı.

Vu Trin hiyerarşisi, ilk başlarda Trystan'ın bağlarındaki Karanlık Cadı gücünün yankısından kurtulmaya can atacağını

ve onların koruması altındaki ilk dolunayda Lupin olacağını varsaymıştı.

Yanılmışlardı.

Trystan'ın fırtınalı, elemental gücü damarlarında akan kan kadar hayati bir önem taşıyordu ve ayrılmaz bir parçası hâlini almıştı.

Şimdiyse Vu Trin, Karanlık Cadı'nın bir torunuyla, muazzam bir ateş ve su büyüsü taşıyan ve güçlü bir Beşinci Seviye Büyücü'den başka bir şey olmaya hiç de niyeti olmayan Trystan'la yüzleşmeye hazır görünmüyordu.

Ung Li'nin ürkütücü bakışları onu dağlarken Trystan orada öylece duruyordu.

"Vothendrile Xanthile seni korumakla görevlendirildi," dedi Ung Li en sonunda. Yüzünde Trystan'ın tüylerini diken diken eden sinsi bir bakış vardı.

Trystan'ın arkasındaki Vu Trin çıraklarından biri hızlı adımlarla öne çıktı.

Trystan'ın nefesi kesildi, şimdiye dek gördüğü en güzel ve göz kamaştırıcı genç adamla göz göze gelirken kafasında dört dönen tüm düşünceler uçup gitti.

Uzun boylu, koyu renk gözlü çırağın asil duruşu özgüven doluydu, kaslı vücudunu vurgulayan safir mavisi Vu Trin çırağı üniformasının işçiliği kusursuzdu, geniş göğsüne Noi halkının yıldız ışığı ejderha tanrıçası Vo'nun resmi işlenmişti. Noi halkının keskin yüz hatlarına ve koyu renk gözlerine sahipti, siyah saçları kısa kesilmiş ve hafifçe dikilmişti ama uçları ışıltılı gümüş rengindeydi, sivri kulakları da bir dizi gümüş halkayla bezeliydi.

Ve gece karası teninin her yerinde incecik yıldırım şeritleri çakıyordu.

Gerçek yıldırımlar.

Trystan, Vothendrile'ın kara gözlerinin içine baktı ve güçleri çarpıştı; Trystan'ın ateş bağlarından bir enerji parıltısı geçti,

görünmez yıldırımları önünde duran genç adamın içinde yaşayan şiddetli fırtına gücüne karşılık verircesine çaktı.

Bakışlarında yaşayan.

Vothendrile'ın göz bebekleri dikey yarıklardan ibaretti. Wyvern-şekildeğiştirenlerin gözleri gibiydi.

Trystan şaşkınlıkla onun bir Zhilon'ile Wyvern'i olduğunu fark etti, onlar hakkında kitaplar okumuştu. Doğu Diyarlı bir Fırtına Wyvern'iydi, halkının toprakları buranın kuzeydoğusunda, çok uzaktaydı. Bazı Fae gruplarıyla birlikte bu toprakların hava durumuna hükmeden Wyvren şekildeğiştirenler. Bir zamanlar *bütün diyarların* hava durumu onlardan sorulurdu.

Karanlık Cadı onları Batı Diyarı'ndan kovmadan önce.

Aralarında bir şimşek çakarken Vothendrile'ın dudakları düşmancıl bir sırıtışla kıvrıldı ve Trystan içinde bulunduğu âna hızla geri döndü.

Hor görüldüğü âna.

Trystan, Vothendrile Xanthile'a karşı hissettiği sinir bozucu çekimi telaşla bastırarak Wyvern'in ezici bakışlarına karşı koydu, şekildeğiştirenin şimşekleri Trystan'ın bağları arasından kasten acı veren bir akıntı gibi fışkırdı.

Tırmanan acı Trystan'ın kararlılığını daha da pekiştirdi.

Hadi, devam et, beni kovmaya çalış. Trystan, Vothe'a ters ters baktı. *Demek burada hor görülüyorum. Öyle olsun. Orada da hor görülüyordum. Ama burada kalacağım. Ve hoşunuza gitse de gitmese de hepinizle birlikte Gardneryalılarla savaşacağım.*

Ung Li, Trystan'ın Vothe'la bakışmasını bölerek, "Vothendrile sana kışlanı gösterecek," dedi.

Trystan gözlerini komutanın sert bakışlarına dikti ve yumruğunu buranın geleneklerine uygun bir şekilde kalbine vurarak kararlı bir tavırla Ung Li'yi selamladı. "Hoiyon, Nor Ung Li." Trystan'ın protokole titizlikle uymasında ve imalı bir tavırla onların dilinde konuşmasında yepyeni bir meydan okuma saklıydı.

Ung Li bundan zerre kadar etkilenmemiş gibiydi. Trystan'a sert bir bakış daha atıp öfkeli gözlerini Vothendrile'a çevirdi ve sanki Trystan Gardner'dan tamamen kurtulmak en çok istediği şeymiş gibi parmağını kapıya doğru uzattı.

✶

Vothendrile Xanthile adımlarını Trystan Gardner'ınkilere uydurarak yürüyor, çizmelerinin topukları Wyvern Muhafızları'nın Kuzey İkiz Adası dağının içinden geçen koridorun taş zemininde yankılanıyordu. Dağın yüzeyinde dairesel ejderha amblemleri vardı. Siyah ejderha oymaları tavanı süslüyordu, obsidiyen taşın üzerindeki kabartmalı sürüngenimsi devasa bedenleri duvarlara tutturulmuş rünik meşalelerden yayılan mavi ışığa boğulmuştu.

Vothe yanlarından geçen her Vu Trin çırağı ve askerinin kendisine attığı cesaret verici bakışları gördü, yüzlerindeki ifadeler sözsüz bir dayanışmayı anlatıyordu: *Onu buradan kov gitsin.*

"Bir muhafızım var demek," dedi Trystan Gardner, sözlerinde ufak bir alaycılık vardı.

Vothendrile başını Gardneryalıya çevirdiğinde ona dik dik bakan gözlerle karşılaştı, aralarındaki hava gerilir gibi oldu.

Vothe'ın içinde bir şimşek çaktı. "Muhafızın olacak tabii," diye karşılık verdi, hırlamamayı başararak. "Gün boyu seni ben koruyacağım, gece vakti de kışlanda başka bir muhafız duracak." Vothe bu Büyücü'den yayılan küçümseme karşısında şaşkına dönmüştü. Başına muafız dikilmesini sorgulama cüretine hayret etmişti.

Sahiden, bu ne cüretti? Hele de buraya zorla girdikten sonra. Karanlık Cadı'nın torunu. Burada, saygın Wyvern Muhafızları Karakolu'nda. İtirazlara rağmen. Vothe'ın hızla herkesi örgütleyip Vu Trin Mahkemesi ve Noi Konseyi'ne gönderdiği

dilekçeye rağmen. En yüksek rütbeli askeri büyücüleri olan Yüksek Komutan Vang Troi, tüm bunları görmezden gelmişti.

Neredeyse hiç kimse Karanlık Cadı'nın torununun burada istemiyordu.

Yürürlerken Büyücü soğuk bir sesle, "O zaman nereye gidersem peşimden mi geleceksin?" diye sordu.

Vothe gözlerinin önünde şimşekler çakmasına rağmen yüzüne hoş bir gülümseme kondurdu. "Evet, Gardneryalı. Wyvern Muhafızları'nın ve Ung Li'nin verdiği emirlerden bir santim bile saparsan seni o narin Gardneryalı boynundan tuttuğum gibi Vu Trin Mahkemesi'ne sürükleyeceğim."

İkisi de yavaşlayıp dururken Trystan Gardner bu sözlere alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ona bakarken gözlerinde şiddetli bir öfke parladı ve Vothe, Büyücü'nün su gücünün birdenbire şiddetli, amansız bir biçimde yükseldiğini hissedip aniden şaşkına döndü.

Trystan, Vothe'ı baştan aşağı süzdü ve gözlerinin ardında Büyücü'nün kendi şimşekleri parladı. "Deneyebilirsin," diye karşılık verdi dudaklarını büzerek.

Ah, özgüvene bak. Vothe parlak siyah boynuzlarını başından yukarı kıvrılmaya bırakırken yüzünde sakin, eğlenir bir ifadeyle ona sırıttı. "Sana kim olduğumu söylediler mi?" diye mırıldandı.

"Doğu ejderhalarının soyundan gelen bir Zhilon'ile Wyvern-şekildeğiştiren olduğunu tahmin ediyorum," dedi Trystan ciddiyetle. "Epey güçlü olmalısın."

"Öyleyim, Trystan Gardner. Bunu sakın aklından çıkarma," diye mırıldandı Vothe, aniden kanatlarını gösterişli bir şekilde açma dürtüsüyle doldu. "Beşinci Seviye bir Büyücü olduğundan eminim. Güçlerin olağanüstü ve *giderek artıyor.* Ama seni alt edemeyeceğimi *bir an olsun* düşünme."

Gardneryalı ona yine buz gibi bir küçümsemeyle baktı fakat bu kez gözlerinin ardında müthiş bir meydan okuma

belirdi. Trystan'ın dudağı bir kez daha soğuk bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Yeni muhafızıma güvenim tam, Vothendrile."

Büyücü yeniden yürümeye başladı ve Vothe arkasından şimşek gözlerini kısarak onu takip etti.

Vay canına, bu adam kendini çok iyi gizliyor, diye düşündü boynuzlarını geriye çekerken. Tamamen beklenmedik bir şeyle karşı karşıya olduğu hissiyle sarsılmıştı ve bu onu tedirgin etmişti.

Trystan Gardner'ı düşündüğünden daha dikkatle takip etmesi gerekecekti. Büyücü Gardner'ın hedefi olduğu tehditlere rağmen kendinden başka hiç kimseye hesap vermediği açıktı. Hayır, bu adam kolayca gözü korkutulacak biri değildi.

Daha çok çabalamam gerekecek sadece.

"Burada istenmiyorsun," dedi Vothe tiksintiyle.

Yine o alaycı sırıtış. "Farkındayım," dedi Trystan. "Ama *buradayım* ve bir yere gittiğim yok, o yüzden bana alışsan iyi olur."

Vothe sesindeki alaycılığı gizleyemedi, gizlemek de istemiyordu. "Herkesin senden nefret ettiği bir yerde mi olmak istiyorsun yani?"

Trystan sakinliğini bozmadı ama bir kez daha yavaşlayıp Vothe'ın karşısına dikilirken gözlerinde bir alev parladı.

Konuşmaya başladığında sesi kontrollü, neredeyse kibardı ancak Vothe altında yanan ateşi hissedebiliyordu. "Bir orduya katılıp Gardneryalılar, Alfsigrler ve diğer müttefikleriyle gücümün son damlasına kadar savaşabileceğim bir yerde olmak istiyorum." Trystan, Vothe'a doğru öfkeli bir adım attı. "Benden nefret etmen umurumda değil. Bütün Wyvern Muhafızları benden nefret etse de umurumda değil. Neyle karşı karşıya olduğuna dair *en ufak bir fikrin yok.*"

Büyücü arkasını döndü ve sanki Vothe'ı başından savıp buraya yerleşerek işine gücüne bakmaya can atıyormuş gibi hızlı adımlarla tekrar yürümeye koyuldu. O anda Vothe bu

Gardneryalının gerçek, sarsılmaz, saplantılı niyetini hissedip tedirgin oldu.

Büyük, spiral bir merdivenden yukarı çıkarlarken Karga'nın gücünün akışı ve üstünden kokusunu alabildiği duygular ağzından çıkan sözlerle çelişmediğinden Vothendrile'ın içinde hoş olmayan, çelişkili bir his uyandı.

Ya doğruyu söylüyorsa?

Merdiveni paldır küldür tırmanırlarken Trystan'ın gerisinden alaycı bir sesle, "Karanlık Cadı'nın torununun gerçekten bizim tarafımızda olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu.

Trystan ona şöyle bir baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Ne düşündüğün gerçekten umurumda değil, Vothendrile."

Merdiven bittiğinde bir diğer karanlık, kavisli koridora girdiler. Vothendrile öne geçti, ikisi de içlerinde kaynayan öfkeye dalıp gitmiş gibiydi.

Kışla kapılarının numaralarını sayıyor, giderek şüphelenmeye başlıyordu. Köşeyi döndüklerinde yıldırımları aniden parlayıverdi ve Ung Li'nin ne yaptığını anladı.

Trystan yanında donakaldı.

Ölüm Fae'i Sylla önlerinde duruyordu; ufak tefek karanlık figürü, koridorun sonundaki duvarları, tavanı ve zemini geçilmez bir tünel gibi kaplayan kalın, tülümsü örümcek ağlarıyla çevriliydi. Üstünde Wyvern Muhafızları'nın safir mavisi üniformasının siyah bir versiyonu vardı, kumaşına beyaz ejderha yerine parlak siyah bir ejderha işlenmişti. Ölüm Faelerinin giydikleri her şey ânında gece karasına bürünürdü. Kısa ve kıvırcık saçları, gür kirpikli iri gözleri, koyu renkli dolgun dudakları vardı ve yüzüyle sivri kulakları tıpkı teni gibi kapkara, oniks metal hızmalarla kaplıydı.

Sylla onlara anlaşılması imkânsız gözlerle bakarken Vothe tedirgin edici bir farkındalığa vardı.

Gardneryalıyı kovmak için Ölümhısımları'nı kullanıyorlar, onu doğanın korkunç yönleri olan ölüm, çürüme, hastalık ve

korkuya yakınlıklarıyla Wyvern Muhafızları'nın pek çoğunu ürküten üç ilkel Ölüm Fae'inin yanına yerleştiriyorlardı.

Ama onları canavarca paryalar olarak kullanmak yanlış, diye düşündü Vothendrile öfkeyle. Bu elemental olmayan Faelerin içlerine kapanık oldukları, çekingen ve tuhaf davranışları yüzünden alay edildikleri ve uğursuz sayıldıkları doğruydu ama Vothendrile, Sylla, Viger ve Vesper'e korkudan değil, güçlerinin merkezinde sağlam ve gerekli bir şey olduğuna inandığı için saygı duyuyordu. En az kendi hava güçleri kadar, her şeyin doğal nizamıyla bağlantılı bir şey.

Sadakatlerinin Wyvern Muhafızları'nın amaçlarına sıkı sıkıya bağlı olduğuna inanıyordu.

Yerdeki örümcekler Vothe ve Trystan'a doğru hızla ilerledi, sonra garip sarmallar çizerek pantolonlarından yukarı tırmandılar. Her türden örümcek vardı. Kurt örümcekleri, huni yuvalı örümcekler, kahverengi keşiş örümcekleri ve bir iki tane kara dul.

Trystan sakince başını kaldırıp Sylla Vuul'a baktı. Vücudunda yukarı aşağı koşuşturan örümceklerin ve o anda boynunun derisini dolaşmakta olan kara dulun farkında değilmişçesine şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla, "Adım Trystan Gardner," dedi. "Komşu olacağız gibi görünüyor."

Sylla sessiz kaldı ama başını yana eğdi, hızmaları hafif bir tıngırtıyla birbirine çarptı, iri kara gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti.

Örümcekler aniden daireler çizerek Vothendrile'la Trystan'ın üstünden indiler ve duvarları tırmanıp ağdan tünellerine geri döndüler.

Trystan başını saygıyla Sylla'ya doğru eğdi, olduğu yerde döndü ve kapının kilidini açtı, kapıyı ardına kadar açarken Vothe'a sinirli bir bakış attı.

İçeriye göz gezdirirken Vothe, Trystan'ın yanında donakaldı.

Duvara kan kırmızısı bir yazı yazılmıştı. Noi dilinde olduğundan Trystan Gardner'ın okuyamayacağını düşündüğü, öfke ve şiddet dolu bir kelime. Ama Vothe, Büyücü'nün yüzündeki anlık bıkkın ifadeden onun bu kelimeyi anladığını görebiliyordu.

BÖCEK

"Ne demek bu?" diye sordu Trystan, zırhı aniden darmadağın olmuş gibiydi. Sesi şoktan boğuk çıkıyordu, bakışları sanki bir travmayı yeniden yaşıyormuş gibi donuktu.

"Şey demek..." Vothe neden bilmiyordu ama tereddüt etti. O da bugün erken saatlerde, burada olması çok tehlikeli birini korumakla görevlendirildiği için Vang Troi'nin akıl sağlığından şüphe ederken aynı kelimeyi öfkeyle, boş boş tekrarlamıştı.

"Ne?" diye bastırdı Trystan ve yüzündeki acı dolu ifade, Vothendrile'ı açıklayamadığı bir şekilde sarstı. "Ne demek?"

Vothe kendi huzursuzluğuyla mücadele etti. *Kendine gel,* diye hırladı içinden. *Sen bir Zhilon'ile Wyvern'isin. Bu Gardneryalının yanında yumuşayayım deme. O tehlikeli.*

"*Böcek* demek," dedi sesini düz tutmaya çalışarak.

Trystan içeri girdi ve siyah dolabının boya lekeli kapağını açtı. İç yüzlerine de hakaretler yazılmıştı.

PİS BÖCEK EVİNE DÖN

Trystan Gardner'a tahsis edilmiş üniformalar dolabın dibine fırlatılıp atılmıştı. Paramparça edilmiş, kırmızı boyayla kaplanmıştı.

Trystan donakaldı, yaşadığı perişanlık suratından apaçık okunuyordu. Adamın hâli Vothe'ı duraksattı.

Onun kim olduğunu unutma! diye sertçe azarladı kendini. *Ona gerçekten acıyor musun? Karanlık Cadı'nın torununa? Delirdin mi sen?*

Trystan uzun ve gergin bir süre sessiz kaldı, sırtı Vothe'a dönüktü. Sonra dolabın kapağını kapayıp olduğu yerde döndü, gözleri alev alev yanıyordu. Vothe o bakışın gücünü en derinlerinde hissetti, kendi yıldırımları da buna karşılık canlanmaya başladı.

"Bunları giyeceğim öyleyse," dedi Trystan, hızlı bir hareketle üstündeki yıpranmış çivit mavisi Noi tuniği ve pantolonunu gösterdi.

Vothe, bu Büyücü'nün Noi kıyafetlerini giymesine izin verilmesini düşününce öfkelendi. "Burada böyle giyinemezsin. Üniformalı olman gerek."

Trystan'ın gözlerinde bir öfke parladı. "Bir önerin var mı?"

Vothe dişlerini gösterdi. "Buradan çekip gitmen."

Trystan'ın tüm vücudu görünmez şimşekler saçtı. İleriye doğru bir adım attı, kapının kolunu tutmak için kaldırdığı kolu Vothe'ınkine sürtündü ve fırtına büyüsünün bir parıltısı üzerine çarptı. Müthiş bir büyüydü bu. Muhtemelen Vothe'ın ona yapabileceği her şeyden daha güçlüydü.

Koridora geri çıkmasıyla Trystan kapıyı yüzüne çarptığında Vothe'ın endişesi daha da arttı.

Kapıya öfkeyle baktı ve içi içini kemirirken, *Burada olmamalı,* diye düşündü. *Onu kovmaya çalışarak doğru olanı yapıyorlar. Onda O'nun gücü var. Ya da ona yakın bir şey.*

Vu Trin neyle karşı karşıya olduğunun farkında değil.

✶

Trystan masasının başına geçerken kapısının altından sürünerek içeri giren örümcek sürüsünü gördü ve bunun onu kovmak

için tasarlanmış yeni bir işkence olup olmadığını merak etti. Buradan ayrılmak gibi bir niyeti yoktu.

Vogel'la savaşmak için batıya geri dönme zamanı gelene kadar. Vu Trin ordusuyla birlikte.

Örümcekler etrafında dolanırken ayağa kalktı, kapısını açtı ve koridora çıktı. Ölüm Fae'i komşusu, o sessiz genç kadın, hâlâ kalın örümcek ağlarının arasında duruyordu.

Örümcekler kadına doğru akın etti ve kısa, zayıf gövdesine tırmanmaya başladı.

Trystan ve Ölüm Fae'i uzunca bir süre birbirlerine baktılar.

"Vothendrile'dan korkuyorsun," dedi kadın en sonunda. Sesi gece karası atan bir nabız, karanlık varlığı böceklerin telaşlı fırtınasının ortasındaki sessizlik gibiydi. Bakışları kapkaranlık bir ormanın gölgesini andırıyordu ve Trystan kendini gecenin orta yerinde duruyormuş gibi hissetti.

Kadının ürkütücü ve doğal olmayan varlığına rağmen imalı sorusuna öfkelendiğini hissetti. "Vothendrile'dan korkmuyorum," dedi kısaca. "Benim de şimşek gücüm var."

Kadın usulca gülse de ışıldayan kara gözlerinde neşeden eser yoktu. "Hayır, gücünden değil. Güzelliğinden."

Trystan'ı korku sardı, Gardnerya'da suç sayılacak bu çekimin etkisiyle tüm kasları gerildi.

Ölüm Fae'i başını yana eğdi, küçük ve limon yeşili bir akrep tuniğinin yakasından çıkıp boynuna dolanırken Trystan'ı merakla süzdü.

Trystan irkilerek bunun Erthia'nın en zehirli akreplerinden biri olan Ölümizcisi akrebi olduğunu fark etti.

Kadın sakince, "Ben Sylla Vuul," derken Trystan'a diktiği iki gözünün etrafında altı kara göz daha belirdi. Trystan ürperdi.

Bir yanı kendini kibarca tanıtmasını komik bulmuştu. Buradaki en dost canlısı kişinin bu kadar korkutucu ve tuhaf olması bir hayli ironikti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sylla Vuul," dedi Trystan usulca.

Kadın başını tekrar yana eğdi. "Benden korkmuyorsun?" dedi soru sorarcasına.

"Hayır," diyerek onu onayladı Trystan.

Bir diğer parlak yeşil akrep pantolonunun paçasından aşağı sürünürken kadın başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe aşağı yukarı salladı. "Bilmen gerek, Trystan Gardner," dedi Fae, sesi sakindi, "Vothendrile kadar güzelsin. Seni okuyabiliyorum."

Trystan'ın nefesi daraldı. "Nasıl yani?"

"Ölümhısımları korkuyu okuyabilir. Gerçekte kim olduğunu biliyorum."

Uzunca bir süre öylece durdular, Trystan ipek ağlarıyla yanına inen birkaç örümcekle göz göze geldi.

"Yanılıyorlar," dedi Ölümhısmı. "Senin hakkında da bizim hakkımızda olduğu kadar yanılıyorlar. Onlara karşı sabırlı ol, Trystan Gardner." Sayısız gözünde kedere benzer bir şey belirdi. "Yanlış şeylerden korkuyorlar."

Trystan derin bir nefes aldı, ince vücudunda zehirli akrepler dolaşan bu Ölümhısmı'yla arasında garip bir dayanışma hissetti. Yine de akrepler *gerçek* bir tehditti, onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirlerdi.

"Haklısın," dedi kasvetli bir sesle. "Gerçekten de yanlış şeylerden korkuyorlar. Şu an herkesin korkması gereken tek şey var."

Ölüm Fae'i başını evet anlamında salladı, dayanışmaları hissedilir şekilde güçlendi ve konuştuğunda sözleri Trystan'ın üstünde zifiri karanlık bir sis gibi dalgalandı, büyüsünden geçerek vücuduna yayıldı.

"Büyük Gölge."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Wyvern Muhafızları Fae'i

TIERNEY CALIX

Altıncı Ay
Doğu Diyarı
Wyvern Muhafızları'nın Güney İkiz Adası

Mahmur gözleri ve yırtık pırtık Noi kıyafetleriyle Tierney, son birkaç haftadır koruyucuları olan genç Vu Trin askerleri Kiya Wen ve Soyil Vho'nun hemen ardından rün gemisinin merdiveninden indi. Önündeki askerlerin kara sırtlarını izleyerek askeri akademinin Güney İkiz Adası dağının eteklerinde yer alan, gece karanlığına gömülmüş iniş platformuna adım attı.

Kudretli Vo Nehri'nin kıyısına.

Safir mavilerini kuşanmış Noi askeri çırakları onlara doğru ilerlerken Tierney etrafındaki engin nehrin ve rünlerle işaretlenmiş iniş platformuyla adanın etrafını saran terasların hemen ötesinde, kuzeyden güneye yorulmak bilmeden akan sularının Faelere özgü farkındalığına vardı. Siyah saçlı öğrenciler, Kiya Wen ve Soyil Vho'yu yumruklarını kalplerine götürerek selamlarken diğer çıraklar gemiyi platformun metal direklerine bağladılar. Çalışırken meraklı bakışları yeni Asrai Su Fae öğ-

rencisine kayıp durdu. İkisi de başlarıyla Tierney'ye dostane bir selam verdi.

Tierney onlara büyüsünü gizlemeden aralarında yürüdüğüne hâlâ inanamıyormuş gibi utangaç bir tavırla başını aşağı yukarı sallayarak karşılık verdi. Uzun mavi saçları arkasında bir Asrai feneri gibi dalgalanıyordu, teni dalgalı koyu maviydi ve sivri kulakları açıkta öylece duruyordu.

Kendini saklama, kaçmaya hazırlanma, varlığı pahasına savaşma dürtüsüyle boğuştu.

Ama genç askerlerin bakışları dostçaydı.

Muazzam bir yük omuzlarından ağır ağır kalkıyormuş gibi hisseden Tierney, Kiya Wen ve Soyil Vho'nun ardından geniş platformda ilerlerken önündeki devasa ada dağına bakmak için başını gökyüzüne doğru kaldırdı.

Obsidiyen Wyvern Muhafızları binaları ada dağını katmanlar hâlinde çevreliyor, dar kara parçası, bulutların arasından bir tanrıçanın küt uçlu mızrağı misali dimdik yükseliyordu. Işıldayan mavi sislere boğulmuş rün gemileri huzursuz safir yıldızlardan oluşan bir takımyıldız gibi gece karanlığında süzülüp suların üstünden akıp giderken içlerinde şimşekler çakan ejderhalar, Wyvern Muhafızları'nın üst kısımlarında bir o yana bir bu yana uçuyordu.

Nehirden esen sert rüzgâr ansızın Tierney'yi sarmaladı, saçlarını dağıttı ve onu çağırıyormuşçasına vücuduna dolandı. Bu okşamayla içini bir coşku kapladı ve tüm duyuları teker teker canlandı, aniden dururken yorgunluğu yok olup gitti. Dönüp büyük nehre baktı ve bakışlarını iniş platformunun ve yanındaki geniş terasların hemen ötesindeki ışıltılı siyah suyun uçsuz bucaksızlığına çevirirken tüm Diyarlardaki en büyük nehrin karanlık ihtişamının karşısında nutku tutuldu.

Nehrin de tüm dikkatini ona verdiğine dair kuvvetli bir hisse kapıldı.

Tierney tam olarak anlam veremediği yoğun bir duyguya kapılıp titrek bir nefes aldı. Nehrin dışında her şey arka planda sönüp gitti: Vu Trin askerleri, ışıldayan rün gemisi, ada-dağ, Voloi'nin ışıltılı kıyı şeridi. Her şeyi bir kenara bıraktı, geride sadece sular kaldı.

Sadece Vo Nehri kaldı.

Çağıldayan kara dalgalar Tierney'ye doğru önce küçük, çekingen kabarıklar, sonra daha büyük dalgalar hâlinde kıvrıldı. Vo Nehri'nin engin suları onun varlığıyla uyanıyormuş gibiydi, hareketleri rüzgârdan ve uzak okyanusun çekiminden bağımsızdı.

Bir dalga terasın kenarına çarpıp dağıldı, fışkıran serin sular Tierney'nin üstüne bir sis gibi yağdı ve bu temas içinde saf bir coşku dalgasını tetikledi.

Asrai.

Bu kelime sularla ona geldi, içinden bir dalga gibi geçip giderken Tierney'nin gözleri yaşlarla doldu.

Kendini uzun zamandır özlemini duyduğu bir rüyaya dalmış gibi hissetti, nehre doğru koşmaya başladı ve terasın kenarıyla arasındaki mesafeyi hızla kapadı. Vu Trin askerleri geri çekildi ve dalgaların terasın kenarında peş peşe kırılmalarını sessizce, neredeyse huşu içinde izlediler.

Tierney terasın kaygan taş korkuluğuna tırmandı ve Vo Nehri ona coşkuyla çarptığında kollarını heyecanla açarak onu selamladı.

Sanki onu neşeyle sahipleniyormuş gibi.

Coşku dolu bir çığlık koparak nehrin çağrısına teslim oldu ve nehre daldı.

Suyun derinliklerine doğru süzülürken, Asrai vizyonu uyanıp nehre duyduğu hayranlığa kapılıp giderken Vo Nehri dört bir yanını saran serin bir kucaklamayla yanına sokuldu, karanlık sular aydınlanarak masmavi bir ışıltı saçtı, balıklar ve kelpiler onunla birlikte yüzmek için etrafına akın etti.

Tierney ağzını açtı ve sulardan kocaman bir nefes aldı, nehirle birleşti, Su Fae'i ciğerlerini nehirle doldurdu. Kendini en sonunda eve dönmüş gibi hissetti.

✶

Sırılsıklam olan ve hâlâ coşkuyla titreyen Tierney, Vo Nehri'nin tatlı suyunu tenine çekerek kurulanırken Wyvern Muhafızları'nın birinci kat kışlalarının oniks ve safir süslü sonu gelmez koridorlarında Kiya Wen ve Soyil Vho'nun peşinden gidiyordu.

Çizmelerinin topukları Vu Trin savaş sahneleri ve ejderha tanrılarının resmedildiği mermer zeminlerde tıkırdıyor, cam küre lambalardan yayılan safir rün ışığı yeni dünyasını gerçeküstü bir rüya manzarasına dönüştürüyordu.

Kiya Wen üstüne bu kanattaki tüm kapılar gibi kıyıya çarpan dalga deseni işlenmiş, yuvarlak metal bir plakayla işaretli siyah ahşap bir kapının önünde durdu. Genç Vu Trin askeri dönüp Tierney'ye gülümsedi.

Onu Noi dilinde, "Burası kalacağın yer," diye bilgilendirdi ve Tierney, Vu Trin'in kulağının arkasına yeni işlediği Noi çeviri rününe dokunmadan edemedi. Bunca dili anlayabilmenin şoku içinde hâlâ canlıydı, muhteşem bir şeydi.

Kiya Wen koyu renk üniformasının cebinden bir rün diski çıkardı ve onu oniks kapının ortasına işaretlenmiş mavi Noi rününün üzerine yerleştirdi. "Böyle açılıyor," dedi. Kapıyı hızlıca çaldı.

"Girin," dedi ahenkli bir ses Noi dilinde.

Kiya Wen kapının siyah metal kolunu tutup açtı.

Ve işte orada, küçük odanın ortasında, Tierney'ye söylendiği gibi başka bir Asrai Su Fae'i dönüp duruyordu.

"Bu, Çırak Asra'leen Filor'ian," dedi Kiya Wen resmî bir tavırla. "Wyvern Muhafızları ortağın."

Teni su rengine çalan sivri kulaklı genç kadınla yüz yüze gelince Tierney'nin gözleri sahici bir şaşkınlıkla kocaman açıldı. Kadın, Tierney'nin görünüşünü üç yaşında değiştirdiğinden beri gördüğü tek büyülenmemiş Asrai'ydi.

Asra'leen Filor'ian'ın koyu mavi teni, Tierney'ninki kadar değişken ve dalgalıydı. Yumuşak, sık bukleleri köpük beyazıydı ve başının etrafına konmuş bir bulutu andırıyordu. Olduğu yerde dönüp durdu, zarif ellerini indirdi ve etrafında asılı kalan su sarmalı bir anda ince vücudunu saran bir sise dönüşüp ortadan kayboldu.

Asra'leen'in çivit mavisi dudakları coşkulu bir gülümsemeyle kıvrılırken iri mavi gözleri hissedilir bir sıcaklıkla büyüdü.

Ve Asra'leen'in etrafındaki hava müthiş bir kristal gökkuşağı cümbüşüne dönüştü.

"Tierney!" diye haykırarak ileri atıldı ve sanki çok uzun zamandır görmediği, çok sevdiği bir dostuymuş gibi ona sarıldı. Tierney kendini parıldayan gökkuşaklarıyla çevrili hâlde buldu.

Asra'leen geri çekildi ve Tierney'nin kollarını gevşekçe tuttu. "Evine hoş geldin," dedi içten bir sıcaklıkla, gülümsemesinde sinsilikten eser yoktu.

Tierney ani bir duygu seline kapıldı, ağzı açık hâlde ona bakakaldı.

Onun da üzerinde safir mavisi, beyaz ejderha işaretli Vu Trin askeri çırağı üniforması vardı.

Ve Asrai Su Fae'i olduğu apaçık ortadaydı.

Tierney'nin içinde tuttuğunu bile fark etmediği gerginlik, Batı Diyarı'ndan kurtulduğunu ve gerçek kimliğiyle özgür olduğunu anladığı anda aniden serbest kaldı. Tierney yaşaran gözlerini telaşla kırpıştırdı, konuşmaya çalışırken etrafında çalkantılı kara bulutlar belirdi.

Asra'leen bulutlara baktığında gülümsemesi soldu ve Su Fae'inin gökkuşağı renginde ışıldayan gözlerinde anlayış belirdi. "Burada güvendesin," dedi şefkatle Tierney'ye sarılarak. "Bu-

rada hepimiz güvendeyiz." Asra'leen'in nazik bakışları, yanında kınında duran rün kılıcına bakarken bariz biçimde sertleşti. "Ve artık silahlıyız."

✶

Ertesi sabah Tierney gökkuşağı benekli Asra'leen'in peşinden Wyvern Muhafızları'nın devasa merkezi salonuna girerken buraya hayran kalmaktan kendini alamadı. Salon, Güney İkiz Adası'nın tam ortasına oyulmuş muazzam bir alandı. Odanın tam ortasında ejderha tanrıça Vo'nun kaymaktaşından yapılmış devasa bir heykeli yükseliyordu, etrafı ejderha silahlarını tanrıçanın hizmetinde havaya kaldırmış Vu Trin kadın askerlerinin oyma figürleriyle çevriliydi.

Tierney yanından geçen safir mavisi üniformalı sayısız Vu Trin askeri çırağı izlemek için durdu. Askerlerden bazıları bir kattan diğerine yükselen silindirik sütunların içine kurulmuş rünik asansörlere doğru ilerliyordu. Plaka şeklindeki asansörler, Vu Trinleri Güney İkiz Adası'nın birçok katına sorunsuz bir şekilde taşıyabiliyordu.

Yanından geçen Vu Trin çıraklarının neredeyse tamamı genç, siyah saçlı Noi kadınlarıydı, Noi erkekleri rün silahlarının gücünü artırmak veya rünler yaratmak için gerekli rünik büyüden yoksundular. Ama çırakların arasında sivri kulaklı, mücevherler gibi ışıldayan Urisk kadınları ve hatta birkaç Urisk erkeği de vardı. Gözüne sarışın Issani kadınlar, altın rünlerle işaretlenmiş başörtüleri takan koyu kahverengi tenli Ishkartlı Vu Trin çırakları, tenleriyle saçları gri renkte, yaylarını omuzlarına asmış Elfhollen erkekleri ve kadınları da ilişti.

Hepsinin bir kulağının arkasına Doğu ve Batı Diyarlarının başlıca dillerinde akıcı konuşabilmeleri için bir Noi çeviri rünü işlenmişti.

Dahası, burada Wyvern-şekildeğiştirenler de vardı: Zhi-lon'ile Wyvernleri uzun boylu ve son derece çekiciydiler, oniks rengi tenleri parlak beyaz şimşeklerle bezeliydi, bazıları sadece kısmen dönüşmüştü, obsidiyen boynuzları ve koyu renk kanatları tamamen görünür hâldeydi.

Artık ben de bunun bir parçasıyım, diye düşündü Tierney hayretle, gıcır gıcır Vu Trin çırağı üniformasına bakarken bir an için müthiş bir minnet duygusuna kapıldı.

Tek bir orduda, tek bir toplumda böylesine bir çeşitlilik olması inanılmaz bir şeydi ve bu gerçek, Tierney'yi bir hayret dalgasından diğerine sürüklüyordu.

Onu bedeli ne olursa olsun bunu savunmak için şiddetli bir arzuyla dolduruyordu.

Asra'leen, Tierney'ye bakıp coşkuyla gülümsedi, sonra üniformasının cebinden rünik bir saat küresi çıkardı ve saate baktı. Parlak mavi küreyi Tierney'nin incelemesi için havaya kaldırdı. "Bir saat sonra yoklamaya katılmamız gerekiyor." Küreyi tunik cebine geri koydu. "Birkaç hafta boyunca bölük komutanımız Fyordin Lir'le eşleşeceksin. Tüm yeni Asrailerle yakından ilgilenir."

Tierney kendi halkından bu kadar çok kişiyle tanışma beklentisiyle daha da heyecanlandı: Asrai'lon bölüğü tamamen Su Faelerinden oluşuyordu.

Asra'leen neşeyle, "Fyordin inanılmaz derecede güçlüdür," derken safir mavisi bir Vhion'ile ejderhası salona girip bir grup Noi Vu Trin çırağıyla birlikte yanlarından geçti.

Tierney'nin dikkati şaşkınlıkla onlara takıldı.

Ejderhalar... ortalık yerde.

Boyun eğdirilmemiş ejderhalar.

Arkadaşlarıyla kurtulmasına yardım ettikleri ejderhayı hatırlayınca yüreği sızladı.

Neredesin, Naga? Doğu'ya ulaşabildin mi?

"...ve Vo Nehri'ni kendi hısmı olarak ilan etti."

Tierney'nin başı hızla yeniden Asra'leen'e döndü. Asra'leen duygularındaki savunmacı yoğunluğu fark ettiğinde sessizleşti ve gülümsemesi kaybolup gitti.

Tierney'nin zihni, Vo Nehri'nin karanlık sularında yüzmenin, Vo'nun karanlık sularıyla *bir olmanın* verdiği hisse, dün gece Vo Nehri'yle arasında oluşan, ona göre bir sevgilinin dokunuşlarından bile daha özel, daha derin bağa kaydı.

"İyi misin?" diye sordu Asra'leen, gökkuşağı benekli gözleri endişeyle parıldadı.

Tierney bir an konuşamadı, başka bir Fae'in *onun* Vo'suna bağlandığı düşüncesi onu derinden sarsmıştı.

Tierney, Asra'leen'in kendi hısımlık bağını Wyvern Muhafızları'nın hemen güneyinde küçük bir adadaki şelaleyle kurduğunu biliyordu. Dün gece geç saatlere kadar sohbet etmişlerdi ve Asra'leen şelalesiyle ilk kez temas kurduğu ânı anlatmıştı. O tek dokunuşla arasında çok derin ve anlamlı bir Asrai bağı oluşmuş, ânında kurulan bağlantının verdiği o duygu eşi benzeri olmayan bir coşku dalgası yaratmıştı. Şimdi Asra'leen bu güzel şelaleyi olabildiğince sık ziyaret etmeye çalışıyor, sularına dalıyor ve sayısız balık, kurbağa, su böceği ve bitkilerle çevrili hâlde mutlu mutlu onunla bir oluyordu. Erthia'nın suyunun bu ufak tezahürü artık Asra'leen'in kalbinin ayrılmaz ve çok değerli bir parçasıydı.

Tierney tüm Asrailerin en sonunda kendi sularını, kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri ve karşılığında kendilerini sahiplenen su kütlesini bulduklarını kelpilerinden biliyordu.

Tierney dün gece kendi suyunu bulmuştu ve onu paylaşmaya hazır değildi.

Sesinde bariz bir sertlikle, "Fyordin Lir'in Vo'yu sahiplendiğini mi söyledin?" diye üsteledi.

Benim nehrim.

Asra'leen'in gözleri haylaz bir ışıkla parladı. "Eh, artık paylaşmak zorunda kalacak, değil mi? Görünüşe göre sen ve Fyordin aynı hısımlık bağını kurmuşsunuz."

Tierney'nin içindeki tüm Fae içgüdüleri bu fikre itiraz etti.

Hayır. Nehir benim.

Asra'leen sakinleştirici bir sesle, "Halledersiniz," dedi, etrafında rengârenk bir güç alanı ışıldarken dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hadi. Gidip diğerleriyle tanışalım."

✶

Tierney, Wyvern Muhafızları'nın kemerli çıkışının eşiğinde duraksayıp parlak güneş ışığının altında gözlerini kırpıştırdı. Güney İkiz Adası'nın tabanını çevreleyen geniş obsidiyen teras önünde uzanıyor, askeri çıraklarla dolup taşıyordu. Sağında bir Ateş Fae'i bölüğünün şok edici manzarası vardı, kızıl saçlı çırakların yarattığı alevler havada ışıldıyordu. Solundaysa bir Elfhollen Fae bölüğü vardı, sıra sıra dizilmiş dağ Faeleri terasın kenarına kurulmuş hedeflere ok atıyordu.

Ama Tierney'nin asıl nefesini kesen şey tam önündeki bölüktü.

Asra'leen, Tierney'ye neşeyle, "Myl'lynian'ir," dedi. Güneşin aydınlattığı devasa terasa geri dönüp mavi, narin elini Tierney'ye şakacı bir tavırla uzatırken onu Asrai dilinde, *Hadi gel, dostum*, anlamına gelen kelimelerle çağırdı. Asra'leen'in kristal gökkuşağı güç alanı gün ışığında parıldıyordu, köpük rengi saçları Vo Nehri'nden esen rüzgârla uçuşurken göz kamaştırıcı bir beyaza dönüşmüştü.

Tierney yerinden kımıldayamıyor, önündeki masallardan fırlamış gibi duran manzarayı izlerken konuşamıyordu. Vo Nehri onu selamlamak için akıntısını değiştiriyor ve terasın korkuluklarına çarparak fışkırıyordu.

Nehrin kenarındaki geniş terasta yirmiyi aşkın Asrai Su Fae'i toplanmıştı. Hepsinin Tierney gibi değişken koyu mavi teni, su gibi dalgalanan kıvırcık saçları, geniş yüz hatları, sivri kulakları vardı ve hepsi de onun gibi Wyvern Muhafızları askeri çıraklarının safir mavisi üniformasını giyiyordu.

Şaşkına dönen Tierney hepsini tek bir bakışta süzdü: mavi-siyah tenli genç bir Asrai kadını serin sabah havasında devasa su dalgaları yaratıyordu, uzun lacivert bukleleri sazlarla süslenmişti; fildişi beyazı deniz kabuklarından yapılmış bir taç takan genç bir adam nehrin kenarında durmuş, yüzeyden yukarıdaki beyaz bulutlara uzanan ince bir su hortumu yaratıyordu; kaslı ve geniş omuzlu genç bir kadın olduğu yerde dönüp duruyor, ellerini çevirerek ışıldayan sulardan devasa yılanbalıklarına benzeyen şekiller oluşturuyordu, kıvır kıvır buklelerini süsleyen siyah kabuklar güneşin altında havada asılı duran su yaratıklarıyla birlikte parıldıyordu.

Asrai Faeleri dört bir yanında güçlerini kullanıyor, Erthia'nın sularına bağlılıklarını açık açık gösteriyorlardı.

İnce ve çevik yapılı, androjen görünümlü bir Asrai, Vo Nehri'nin üstüne peş peşe su okları fırlatıyordu, dikenli mavi saçları soluk nilüferlerle süslenmişti. Yüzünde somurtkan bir ifade olan genç bir adam kenarda küçük bir yağmur fırtınası oluşturuyor, büyüsü ters çevirdiği avuçlarından süzülüyordu. Tierney'nin onu izlediğini fark edip kafasını çevirdiğinde çivit mavisi gözleri iri iri açıldı, yarattığı fırtınada buna şaşırmış gibi şimşekler çaktı.

Kelpilerinin ona öğrettiği yasak Asrai dili özgürce konuşuluyor, akıcı ritmini duyan kulakları bayram ediyordu. Bir silah rafına bir dizi rünik silah dayanmıştı, Noi su gücü rünleri kılıçların kabzalarında, yayların, mızrakların ve daha birçok silahın üstünde safir mavisi parlıyordu.

Bir an için dünya ekseninden kayar gibi oldu ve Tierney, içinde çalkalanan büyü acı bir sevinçle yükselip kabarırken,

boğazından kopmak isteyen saf duygu dolu bir sesi güçlükle bastırdı.

Hepimiz özgürüz. Asrai Fae olmakta özgürüz.

Sadece Asrai Fae de değil...

Asrai Fae askerleri.

Gözleri yaşlarla doldu ve adına Doğu Diyarı denen bu kutsanmış yerin tadını çıkarırken boğazına düğümlenen duygularla boğuştu.

"Fil'lori mir Asrai'il," dedi Asra'leen, parıldayan gözleri şefkatliydi, eli hâlâ ona uzanmıştı. *Benim Asrai kız kardeşim.*

Hissettikleri kalbine fazla gelen Tierney öne çıktı.

Varlığı meraklı bakışları üzerine çekti, genç Asrai erkeklerinin çoğu ve genç kadınlardan bazıları onu görünce dönüp bir daha baktı, su büyüleri dağıldı ya da siyah mermer terasa boşandı.

Meraklıydılar ama Tierney'nin hâlâ alışmaya çalıştığı bir şey daha vardı.

Hayranlık.

Üstüne çektiği bu hayran bakışlar tedirgin edici bir değişiklikti ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Gardnerya'da sert bakışlı sivri suratıyla Büyücülerin en çirkini gibi görünürken tiksinti ve nefret dolu bakışlara alışmıştı ama artık her şey değişmişti.

✶

Buraya gelirken Trystan'la bu konuyu konuşmuştu, bir kayanın üzerinde yan yana oturmuş, manzara giderek gün batımının kan kırmızısı ışığına bulanırken Merkezi Ishkart Çölü'nün kızıl kumlarını seyretmişlerdi.

Trystan ona buruk bir bakış atarak, "Ne kadar muhteşem güzellikte olduğunun farkında mısın?" diye sormuştu. Yeşil gözleri parlamıştı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," demişti Tierney, bu şaşırtıcı değişime karşı kaşlarını çatmıştı. "Gardnerya'da kimse beni gerçekte olduğum gibi görmüyordu sanki," diye içini dökmüştü, her daim nazik ve onu asla yargılamayan Trystan'a kalbini açmak çok kolaydı. "Ama şimdi bile hâlâ sadece görünüşümle değerlendiriliyor gibiyim."

Trystan başını sallamış, sonra ona anlamlı bir bakış atmıştı ve Tierney'nin Asrai formuna bakarken dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Böylesi yine de biraz daha iyidir herhâlde."

Tierney elinde olmadan gülümsemiş, Trystan'a alaycı bir bakış atarak pes etmişti. Kolunu kaldırmış, kendi değişken renginin büyüsüne kapılarak cildinin muhteşem, alacalı koyu mavi tonunu incelemişti. Sonra elini dizine geri indirmiş, Trystan'ın sakin gözlerinin içine baktığında efkâr dolu, tanıdık acı geri dönmüştü.

"Gerçekten kim olduğumun hiç görülmeyeceğinden korkuyorum," diye itiraf etmişti, sesini kendi kulağıyla bile zor duymuştu.

Trystan uzun bir süre sessiz kalıp düşüncelere dalmıştı. Sonra ona dönmüştü, gözleri bastırılmış duygularla dolup taşıyordu.

"Anlıyorum," demişti en sonunda.

✶

"Asrai'a'lore Yl'orien'ir!" Saçları sazlarla süslenmiş Asrai güneşli terasın diğer ucundan Tierney'ye seslendi ve androjenik, ince yapılı Fae'le birlikte ona yaklaşırken bu coşkulu çağrısı kızın onu daldığı anılardan kopardı. *Ailemize hoş geldin, Su Fae'i.*

Tierney hemencecik kabul edildiğini fark edince içinde neşeli bir su gücü sarmalı yükseldi.

Asra'leen gülümseyip elini saçları sazlı kadına doğru zarafetle uzatarak Asrai dilinde, "Bu Torryn," dedi. "Bu da Ra'in."

Zambak taçlı Fae ince kolunu Asra'leen'in boynuna dolayıp turkuaz kirpikli muhteşem gözleriyle Tierney'ye gülümsediğinde Asra'leen'in yüzü ışıl ışıl oldu.

"Aramıza katıldığın için mutluyuz," dedi Ra'in Asrai dilinde. Tierney güzelliklerinin, yazın ilk günlerinde çağıldayan bir dere kadar ahenkli seslerinin ve Ra'in'in, tıpkı Fae doğalarının artık burada hapsolmamış olması gibi, hapsolmayı açıkça reddeden çarpıcı kişiliğinin onu büyülediğini hissetti. Gönül rahatlığıyla kendin olabilme özgürlüğü inanılmaz bir şeydi.

Vo Nehri'nde, terasın taşlarının rün gemilerinin suya indirilmesi için aşağı doğru eğim yaparak sularla birleştiği yerdeki kıvrımlı korkuluğun hemen ötesinde, müthiş bir şapırtı duyuldu.

Çalkantılı nehirden ansızın sulardan yapılmış bir ejderha fırladı ve Tierney başını şaşkınlıkla geriye attı. Su ejderhası göklere doğru döne döne yükselirken yelkenler kadar büyük yarı saydam kanatlarını açtı.

Su ejderhasının yükselişinin ardından tamamen sudan yapılmış bir Fae erkeği püsküren sulardan çıkageldi, terasa adım attı ve su gücünün patlaması Tierney'yi bir kasırganın gücüyle sarmaladı. Genç adamın parıldayan silüeti sudan ete dönüştü, dikenli ıslak saçları güneşte mavinin her tonunda ışıldadı, kulakları sivrildi. Bir elini omzunun üstünden aşırdı, pantolonunu ve vücudunu kolayca silkeledi, hareketleri akan bir nehir gibi güçlü ve zarifti.

Tierney onu büyülenmiş gibi izlerken su büyüsü o güçlü, genç Asrai'ye doğru savruldu. Adamın varlığının saf gücüyle içinde kopan fırtına bulutlarının ortaya çıkmasını engellemek için çırpındı.

Son derece yakışıklıydı, vücudu lacivertti ve boylu poslu, güçlü kuvvetliydi. Tunik giymemiş olması Tierney'yi şoke etmişti, nabız gibi atan kasları Vo Nehri'nin tatlı sularıyla kaplıydı ve lacivert meme uçları gözünün önündeydi.

Adam ona yaklaşırken Tierney bakışlarını hızla başka yöne çevirdi ve utançla yutkundu, kalbi küt küt atıyordu.

"Fyordin mi bu?" diye sordu Asra'leen'e gergin bir sesle.

"Evet," dedi Asra'leen ve elini Fae'e doğru kaldırdı. "Fyordin!" Çıplaklığı burada normal karşılanan bir şeymiş gibi ona dostça el salladı.

Fyordin onlara yanaştı ve Tierney adamın su gücü içinden heyecan verici bir akıntıyla geçip giderken bir kez daha sarsıldı. Derin bir nefes aldı ve başını kaldırarak Fyordin'in lacivert gözlerinin içine baktı.

Adamın dudakları yukarı kıvrıldı ve gücü hissedilir bir ilgiyle parladı. Tierney adamın sivri kulaklarına dizili metalik mavi halkalara baktı, küstahça ortalıkta salınan meme uçlarının da delinmiş olduğunu görünce utançtan yüzü kızardı.

"Bu Tierney Calix," dedi Asra'leen. Tierney'nin kalbi hızla çarpmaya başladı ve gözlerini Fyordin'den bir kez daha kaçırırken tüm gruba bir sessizlik çöktü.

Fyordin sessizliği bozarak, "Asrai'il," dedi, otoriter sesi Tierney'nin içine işledi. Sesinin merkezindeki fırtınalı gücünü hissedebiliyordu. Ve içinde boğulup gitmemek için kendi içinde çalkalanan bütün gücünü toplamak zorunda kaldı.

Elini uzatınca Tierney yutkundu, sinirleri gerildi, elini tutmak için uzanmasıyla fırtınalı güçleri birbirine değince nefesini tutmamak için kendini zorladı.

Adamın mavi dudakları daha da yukarı kıvrıldı, gözleri parladı. "Hayır," diyerek azarladı. "Bir Vor'ish'in gibi değil. Asrai gibi." Elini Tierney'nin onu tuttuğu yerden yukarı kaydırdı, parmakları ön kolunu kavradı.

Fyordin'in ön kolundan boşanan sular Tierney'nin tenini parlak şeritler hâlinde sardı, kolundan yukarı nabız gibi atan bir heyecan gönderirken tuniğinin kumaşını sırılsıklam etti. "Suyunu benimkiyle birleştir, Asrai," dedi Fyordin, kızın kalbi hızla çarparken. "Asrai'il birbirini böyle selamlar."

Gardnerya geleneklerini bir kenara bırakıp Asrai geleneklerini benimseme teklifinden beklenmedik bir şekilde etkilenen Tierney derin bir nefes aldı ve derisinden, birleşmiş kollarının etrafından ve Fyordin'in suyunun içinden akıp gitmesi için bir su akıntısı çağırdı. İki akıntı çarpıştı, birleşti ve Tierney'nin içini sarhoş edici bir heyecanla dolduran bir güçle şiddetlendi. Başını kaldırıp ona baktı ve gözleri yaşlarla dolarken bir an için Fyordin'in kolunu bırakmak istemedi.

Asrai'il. Benim halkım.

Fyordin'in ağzı daha geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kolunu daha sıkı tuttuğunda Tierney'nin içinden bir sıcaklık dalgası geçti. "Evine hoş geldin, Asrai'il."

Fyordin onu tutmaya devam ederken ve Tierney'nin etrafında sadece ondan değil, oradaki tüm Faelerden gelen daha kuvvetli bir çağıltı dönerken duygularını bastırmaya çalışsa da gözyaşlarına engel olamadı.

Lacivert saçları sarmal örgüler hâlinde örülmüş ve sıra sıra küçük soluk deniz kabuklarıyla süslenmiş genç bir Asrai kadını, "Artık Gardnerya'da mahsur değilsin," diye haykırdı.

Hayatı boyunca hiç hissetmediği bir duygu sevgi dolu bir dalga gibi onu sararken Tierney'nin kalbi ardına kadar açıldı.

Aidiyet.

"Ben My'raid," dedi saçları soluk deniz kabuklarıyla süslenmiş kadın sevecen bir sesle. Fyordin, Tierney'yi bıraktı ve gücü diğer tüm Asrailerin gücüyle birlikte geri çekildi.

Tierney o ortak duygu seline kapılarak genç kadına, "Ben Tierney Calix," dedi. Kolunu uzattı ve genç kadın onu tutup sıktı, sonra da etrafına sıcak bir sis bulutu gönderdi. Tierney büyüsünün saf gücünü tutamayıp kendi güç akışıyla bu sis bulutunu içine çekti.

Kadın kollarının etrafında dönen sulara şaşkınlıkla baktı. "Çok güçlüsün, Asrai'il," dedi. "Gücünün gerçek boyutunu muhtemelen bilmiyorsun. Çoğumuz Doğu'ya ilk geldiğimizde

bunun farkında değildik." Ona bakıp neşeyle gülümsedi. "Ama şimdi buradasın ve özgürsün. Bizimle ve tüm Fachısımlarıyla birlikte, yeni bir Sidhe ülkesi kuracaksın."

Tierney yarı çıplak, görkemli Fyordin'e baktı ve kendini onun büyüleyici bakışlarına ve daha da büyüleyici gülümsemesine kaptırdı. Adamın gözleri ona içinden bir sıcaklık dalgasının geçtiğini hissettiren yoğun bir ilgiyle kilitlendi. Daha önce hiçbir genç adam ona böyle bakmamıştı. Tierney sıcak bir pınarın içindeymiş gibiydi ve başka bir Asrai tarafından öpülmenin nasıl bir şey olacağını merak ederken kızardığını hissetti.

"Asrai adını geri almalısın," dedi Fyordin, yüz ifadesi ciddileşirken gülümsemesi söner gibi oldu, "ve bu sahte Gardneryalı ismini bir kenara atmalısın."

Tierney duraksadı. "Daha önce Asrai adımı güvenle hiç kullanamadım, o yüzden alışkın değilim..."

"Ama artık kullanabilirsin," dedi My'riad, göl mavisi gözlerinde bir duygu parlaması belirdi. "Kargaların gücü burada geçmez."

Bu hakareti duymasıyla huzursuz oldu ve yeni keşfettiği aidiyet duygusu sarsıldı.

Kargalar.

Buraya gelirken sözcüğün birçok kez mırıldandığını duymuştu, kendi aralarında konuşan Vu Trin askerleri, Trystan'ı kastederek bu kelimeyi sık sık kullanmışlardı. Kendi Gardneryalı ailesi ve Gardneryalı büyüsü ortadan kalkmayı reddeden on beş yaşındaki Asrai erkek kardeşi için kullanıldığını da duymuştu. Gardneryalı annesi, babası ve Asrai erkek kardeşi onunla birlikte Doğu'ya kaçarken ve manevi ailesi yakınlardaki Noi topraklarının başkenti Voloi'ye yerleşmek zorunda kalıp Gardneryalı mülteciler olarak yeni rollerine atılırken *Karga* kelimesinin bu kadar rahatça kullanılması onu giderek endişelendiriyordu.

Tierney kahvaltıda Wyvern Muhafızları'nın devasa yemek salonunda Asra'leen'le birlikte kulak misafiri olduğu konuş-

mayı hatırladığında, bu hakaretin yarattığı tedirginlik daha da içine işledi. Dün gece Trystan Gardner'ın odasının her yerine hakaretler yazıldığını ve onu kabul etmeye istekli tek Vu Trin çırakların üç ilkel Ölüm Fae'i olduğunu duymuştu.

Fyordin sesinde hafif bir meydan okumayla, "Bizimle savaşmaya hazır mısın, Asrai'il?" diye sordu ve su gücünün ince bir parıltısı Tierney'nin etrafında dolaşırken göz kamaştırıcı derin mavi bakışlarında uçarı bir ışıltı belirdi.

Tierney, Fyordin'in yakışıklı yüzü ve iri yapılı, yarı çıplak vücudunun önünde düşüncelerinin allak bullak olmasına izin vermemeye çalışarak doğruldu.

"Hazırım," dedi ve kendi görünmez su gücünü ona gönderdi.

Fyordin ona öyle yoğun bir bakış attı ki Tierney bu bakışın omurgasından aşağı kaydığını hissetti.

"Fae gücün olan Asrai for'din eğitimin hızlı ve yoğun olacak," dedi Fyordin daha ciddi bir tavırla. "Muhtemelen batıya gönderileceğiz. Çok yakında. Vu Trin böceklerle savaşmak için seferber oluyor."

Tierney hızla geri çekildi.

Böcekler.

Başının üzerinde bastıramadığı bir fırtına bulutu oluşurken içinde bir tedirginlik hissetti. "Vogel ve güçleriyle savaşmaya hazırım," dedi Fyordin'in gözlerine bakarak. "Ama bu savaşta bizim yanımızda olan Gardneryalılar da olduğunu bilmen gerek."

Tierney etrafındaki enerjinin aniden değiştiğini, tedirginleştiğini ve daha bir an önce hissettiği o hoş, kucaklayıcı tavırdan uzaklaştığını hissedebiliyordu.

Fyordin'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, görünmez su gücü kabardı, artık çekici değildi, kaotik bir enerjiyle çalkalanıyordu. "Böceklerin bizim yanımızda yeri yok."

"Onlara Gardneryalı deniyor," diye karşılık verdi Tierney.

Etrafındaki su gücünün geri çekildiğini hissediyor, bir parçası o gücü, o aidiyet hissini geri kazanmak istiyordu. Ama bunun yerine o lanet olasıca, inatçı, yıkıcı duruşunu korudu.

Bu senin özel yeteneğin, değil mi? diye düşündü Tierney acı acı. *Nereye gidersen git kendini bir yabancı hâline getirmek.*

Dikkatlerin üstüne çevrildiğini hissettiğinde boynunun yan tarafı karıncalandı. Etrafındaki Asrailerin su büyüsüyle dolu dikkatleri değil. Hayır. Bu yabancı bir şeydi.

İçindeki su gücünü bir anlığına gece kadar karartıp dalgalı mavisini derin bir su birikintisinin bulanık tonlarına çeviren bir şey.

Bakışları bir puslanın iğnesi gibi karanlık, uzak bir silüete doğru döndü. Uzun boylu, sessiz, gece karası gür saçlarıyla uyumlu, simsiyah giysili genç bir adama. Lasair Ateş Perileri bölüğünün hemen ötesindeki kıvrımlı terasın taştan korkuluğuna yaslanmış, alevler etraflarında dönüp yükselirken dikkatini tamamen ona vermişti.

Tierney bu mesafede bile bundan emindi...

O adam Wyvern Muhafızları'ndaki üç Ölüm Fae'inden biriydi.

Ölüm Faelerinin korku duyulan ve sadece Vu Trin kuvvetlerinin asi komutanı Vang Troi, Trystan'ın güçlerinden olduğu gibi onların da eşsiz büyülü yeteneklerinden yararlanmak istediği için burada bulunan paryalar olduklarını sabahki konuşmalardan öğrenmişti.

Karanlık Fae'in varlığıyla sarsılan Tierney, Fyordin'e döndüğünde genç adamın öfke dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Burada bulunanların yarısı," diye hırladı Fyordin, sevecen tavrı tamamen kaybolurken görünmez su gücü kabarıyordu, "Keltler tarafından büyülenip yetiştirildi. Batıda Keltler tarafından korunduk. Halkımızı *Gardneryalılar* tarafından katledilmekten onlar kurtardı. Diğer yarımızsa Doğu'ya kaçırıldı ve

bizi *Gardneryalılar* tarafından katledilmekten kurtaran Noiler tarafından büyütüldü."

Tierney'nin tüyleri diken diken oldu. "Beni evlat edinen ailem *Gardneryalı*," dedi acı bir sesle. "Beni *Gardneryalılar* tarafından katledilmekten kurtardılar. En yakın arkadaşlarımdan bazıları *Gardneryalı*. Hepsi de Vogel'la savaşmaya hazır."

Fyordin'in kaşları daha da çatıldı. "Buraya Trystan Gardner'la birlikte geldiğini duydum."

Tierney bir meydan okuma havasıyla, "Evet," deyince Fyordin ânında ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Böcekler buraya ait değildir," diye tısladı alçak ve tehditkâr bir sesle. "Hele Karanlık Cadı'nın torunu hiç değildir. Kendi isteğiyle gitmezse kovulması gerekecek."

Tierney gözlerini Fyordin'in ürkütücü bakışlarından kaçırmadı. "Trystan Gardner benim arkadaşım."

Daha derin bir sessizlik çöktü, önceki sevecen ve dostça hava hepten yok olup gitti.

"Öyleyse belki sen de buraya ait değilsindir," dedi Fyordin soğuk bir sesle.

Sözleri Tierney'yi delip geçen bir bıçak gibiydi. Keskinliğiyle canını yakıyordu. Ama bu kibirli Fae'e onu ne kadar incittiğini gösterecek değildi.

Acısını bastırıp Fyordin'e kötü kötü bakarken başının üzerindeki fırtına bulutu güçlendi. "Asrai'il'e ne oldu?" diye hırladı. "Yoksa sadece ben kendi fikrimi ifade etmediğimde mi geçerli?" Ona doğru bir adım attı, öfkeden deliye dönmüştü. "Vo'yu sahiplendiğini duydum, Fyordin."

"Evet," dedi genç adam, gözlerinde bir fırtına parladı.

Tierney'nin yüzüne içi boş bir gülümseme yayıldı. "Sahiplenişine meydan okuyorum."

Şaşkınlıkla nefesler tutulurken Fyordin onu baştan aşağı süzdü ve dudakları küçümsemeyle kıvrıldı ama Tierney içindeki fırtınanın tenine çarptığını hissedebiliyordu. "Kime kafa

tuttuğunu bilmiyorsun," diye uyardı Fyordin tehditkâr bir gülümsemeyle. "Beni alt etmek için bir orduya ihtiyacın var."

Tierney geri adım attı, başını eğdi ve ellerini açıp yukarı kaldırarak zihninde bir Asrai çağrısı yaptı.

Doğruca Vo Nehri'ne bir çağrı.

Onun Vo'suna.

Terasın kenarından sular püskürdü. Yirmiden fazla kelpi nehirden fırlarken haykırışlar yükseldi ve terasın dört bir yanındaki askeri çıraklar şaşkınlıkla geri çekildi. Kelpiler etrafında toplaşırken vücutları karanlık sularla çalkalandı, ağızlarında buzlardan keskin dişler oluştu. Sevgili kelpisi Es'tryl'lyan yanına gelirken Tierney etrafını çevreleyen Asrailerin yüzlerindeki telaşlı ifadeleri gördü.

Kelpilerinin herhangi bir Fae'le ittifaklarının olmadığını ve onların Asrai büyüsü ile ilkel güçler arasındaki çizgide, ölüm getirecek su gücüyle bağlantılı olduklarını biliyordu.

Ölüm güçleri.

Tierney, Fyordin'e gülümserken Es'tryl'lyan'ın sırtının akan, serin yüzeye dokunmak için elini uzattı. "Benim bir ordum var, Fyordin Lir. Ve Marcus Vogel'ın güçleriyle, bizimle ittifak kuracak herkesle birlikte savaşmayı planlıyoruz."

Tierney öfkeyle arkasına dönüp hepsinden uzaklaştı. Kolunu savurarak kelpilerini suya geri gönderdi. Geniş terası geçip Ölüm Fae'ine doğru kararlı adımlarla ilerlerken tepesindeki fırtına bulutu güçlendi ve şimşekler çaktı.

"Tierney," diye seslendi Asra'leen arkasından, çizmeli ayaklarının ıslanıp kayganlaşmış terasa vuran şapırtıları duyuldu.

Tierney su büyüsü öfkeyle çalkalanırken dişlerini sıktı ve isteksizce durdu, bakışları hâlâ terasın en uzak köşesinden onu izleyen Ölüm Fae'indeydi.

"Tierney, lütfen," diye yalvardı Asra'leen, sesi pişmanlıkla doluydu.

Tierney uzun uzun iç geçirip ona döndü. Pişman bakışlarından gerçekten endişelendiğini, o parlak ışıltısının söndüğünü görebiliyordu. Ama bu, Tierney'nin içindeki öfkeli kırgınlığı dindirmeye yetmiyordu.

"Sanırım artık benden uzak durman gerekiyor," dedi ve bunu söylerken bile ona karşı her zaman nazik davranan Asra'leen'e fena hâlde haksızlık ettiğinin farkındaydı.

Genç Fae'in yüzü kırgınlıkla gerildi ama kendini çabucak toparladı, gözlerinin laciverdi inatçılıkla karardı. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Tierney, Asra'leen'in tutku dolu, sağlam bir iradeyle desteklenmiş sözlerini duyunca mavi kaşını kaldırdı.

Onu yanlış yargılamışım, diye düşündü. *Dans eden gökkuşakları ve küçük bir şelaleye olan sevgisiyle göründüğünden daha sağlam bir karakteri var.*

"Bunun senin için... karmaşık olduğunu anlıyorum," dedi Asra'leen tereddütle. Arkasındaki terasta toplanan Asrailere doğru baktı.

Tierney'nin bakışları kısa bir an Fyordin'in gözleriyle buluştu, güçlü Fae elini kaldırıp Vo Nehri'nden bulutların arasına bir su hortumu fışkırtırken ikisi arasında bir öfke parlaması geçip gitti.

Bir uyarı.

Peki, diye düşündü Tierney genç adama dik dik bakarak. *Hodri meydan. Vo'yu sahipleneceğim.*

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Asra'leen, köpük beyazı kaşlarını çatarak. "Gidersen cezalandırılırsın..."

"Fyordin Lir'le talim yapmayacağım," diye çıkıştı Tierney elini hışımla savurarak. "Başka bir bölüme atanmak için dilekçe vereceğim." Uzakta duran karanlık genç adama doğru başını eğdi. "Ve oraya gidip o Ölüm Fae'iyle konuşacağım."

Asra'leen'in yüz hatlarında telaş belirdi. Ölüm Fae'ine yan yan bakarak yutkundu. Alçak ve duygu dolu bir sesle, "Tierney,"

diye uyardı onu. "Ona yaklaşma. Onlar bizim gibi değiller. Büyüleri elemental değil. Onlarınki ilkel ve tehlikeli. Wyvern Muhafızları'nda bile olmamalılar. Buradaki tüm dinler onları şeytani olarak nitelendiriyor."

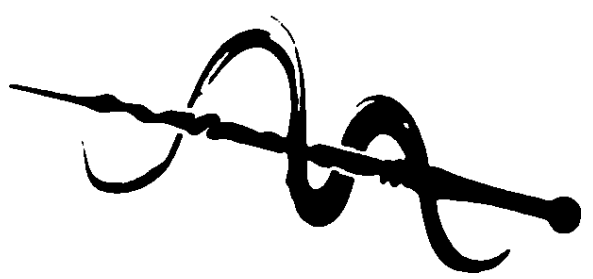
"*Hayır*," dedi Tierney tükürürcesine. "Gardnerya'dan daha yeni geldim. Beni birinden uzaklaştırmak için dini argümanlardan daha iyi bir şey bulman gerek. Kimin şeytan olup olmadığını kendim anlarım."

Asra'leen, Ölüm Fae'ine gergin bir bakış atarak Tierney'nin kolunu tuttu. "Onlar korkularını okuyup ondan beslenebilirler. Seni esir alabilirler, öldürebilecek hayvanlarla sınarlar. Böylece korkunun bir ucunu ele geçirip sana hükmedebilirler." Sesi sertleşti. "Tierney, o seni gizlice takip ediyor olabilir. Onlar böyle yaparlar. Ondan uzak dur."

Tierney şüphelenmeye başlamıştı. "Ama Trystan Gardner'a bir şans vermeye istekli olanlar da onlar." Kararını pervasızca veren Tierney, Asra'leen'den uzaklaştı ve Ölüm Fae'ine doğru ilerledi.

"Tierney... bekle!" diye bağırdı Asra'leen arkasından ama Tierney hem onu hem de yanlarından geçtiği Ateş Faelerinin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek karanlık silüete ve ona kilitlenmiş bakışlarına doğru ilerledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ölüm Fae'i

TIERNEY CALIX

Altıncı Ay
Doğu Diyarı
Wyvern Muhafızları

Ölüm Fae'ine yaklaşmak, bir boşluğa yaklaşmak gibiydi. Tierney, Wyvern Muhafızları'nın taş terasında ilerleyip aralarındaki mesafeyi hızla kapatırken Fae'in karanlık bedeni hareketsizdi. Bir an için adımlarını hızlandırsa bile yavaşlıyormuş gibi hissetti, tüm dünya kararırken onunla hareketsiz Fae arasındaki mesafe âdeta geriye doğru uzanıyordu.

Kalbi hızla çarpan Tierney, terasın korkuluğuna yaslanmış, taşı solgun elleriyle kavrayan Ölüm Fae'inin hipnotik silüetine doğru ısrarla ilerlemeye devam etti. Adam uzun boylu ve ince yapılıydı ama Tierney bedeninde muazzam bir güç saklı olduğunu hissediyordu. Köşeli yüzü gölgelere gömülmüştü, Wyvern Muhafızları üniforması sanki biri safir mavisi kumaşın ve ortasından aşağıya doğru uzanan ejderha işlemesinin üstüne mürekkep dökmüşçesine kapkaraydı.

Tierney tırnaklarının da siyah ve uçlarının sivriltilmiş olduğunu fark etti.

Pençeler.

Birini kolayca paramparça edebilecekmiş gibi görünen pençeler.

Adama yaklaştıkça gözlerinin mürekkep karası genişleyip etrafındaki akı alabildiğine kapladı, dipsiz bir uçurum gibiydi. Tierney durdu, inatla görmezden geldiği ve giderek artan bir korkuyla vücudu kasılırken kulaklarında nabzının sıcak uğultusu yankılanıyordu. Ayaklarını hareket etmeye zorladı, adama yaklaştıkça dünya giderek kararmaya başladı, Ölüm Fae'i artık sadece ikisini birden saran soluk gümüşi bir sisle aydınlanıyordu.

Tierney önünde hareketsiz kaldı.

Dünya durmuş, içinde sadece ikisi kalmış gibiydi. Tüm sesler kesilmiş, teras, Wyvern Muhafızları dağı ve onları çevreleyen nehir karanlığa gömülmüştü.

Ölüm Fae'i hafifçe doğruldu, Tierney'ye yöneltiği bakışları rahatsız edici bir merakla keskinleşti, obsidiyen boynuzlar siyah saçlarının arasından sarmallar hâlinde çıkıp yükselmeye başladı.

Tanrılar aşkına, gözleri siyah, diye düşündü Tierney hayret içinde, nefesi boğazında düğümlendi.

Erthia'nın merkezi kadar siyah.

Gece göğünün en derin yerleri kadar siyah.

Fae'in tuniğinin eteğinin altından oniks yılanlar çıkıp beline, kollarına ve solgun boynuna dolanmaya başladığında Tierney yutkundu.

Yılanları aynı anda başlarını kaldırıp mor dillerini çıkararak gözlerini üzerine diktiğinde durup bekledi. Birden Ölüm Fae'inin de ağzını açıp aynı şekilde dışarı çıkaracağı çatallı mor bir dilinin olduğu gibi komikçe bir düşünceye kapıldı.

"Neden beni izliyorsun?" diye sordu. Sesinde suçlama yoktu, sadece merak vardı.

Ölüm Fae'i başını yana eğdi, Tierney'nin içindeki bir noktaya odaklanmış gibiydi. "Akraba olduğun Ölümhısımları var," diye cevapladı. Tierney'nin içinden bir ürperti geçti, adamın sesi

kemiklerinde yer altından gelen bir uğultu misali yankılandı. "Kelpi akrabaların bizim de akrabalarımızdır," dedi, sislere gömülmüştü. "Bir de Gardneryalı senden bahsetti."

Tierney kelpilerini çağırdığında diğer Asrailerin yüzlerine yansıyan korkuyu hatırlayarak bu sözleri düşündü. Çoğu Su Fae'inin suyun öldürücü gücüyle bağlantılı olan ve sahiplendikleri sulara tehdit olarak gördükleri herkesi boğdukları bilinen acımasız su atlarından pek hoşlanmadıkları açıktı.

Ölüm onlarla kol kola geziyordu.

Ama yine de kelpilerin Erthia'nın sularına duydukları vahşi sadakat Tierney'nin kalbinin derinliklerinde yankılanıyor, Tierney de onları bunun için sevmekten kendini alamıyordu.

Ölüm Fae'inin dipsiz kuyudan farksız gözlerinin içine baktı ve hem korkutucu hem de son derece yanlış anlaşılan yaratıklara duydukları karşılıklı hayranlık sayesinde içinde ona karşı bir yakınlık hissetti.

Fae'in ona giderek yaklaşan, hissedilir karanlığına karşı omuzlarını dikleştirdi. "Trystan Gardner'a iyi davrandığını duydum ve sana bunun için teşekkür etmek istedim. O benim arkadaşım."

Ölüm Fae'inin kaşları çatıldı, gümüşi sisi Tierney'nin etrafında kıvrılıp büküldü.

Fae'in omuzlarının üzerinde ve yanlarında aniden bir sürü oniks örümcek ve akrep belirdi, birleşip vücudundan aşağı boşandılar ve sisli taş terasa, Tierney'ye doğru hücum ettiler. Yaratıklar iki siyah yılanla birlikte pantolonuna tırmanıp gövdesinin etrafında koşuştururken Tierney yüzünü buruşturdu.

Zehirli nehir örümcekleri, mağara akrepleri ve su yılanları.

Bir ısırık ölüm demekti.

Bu tehditkâr tavra tepki olarak içinde bir isyanın kabardığını hissetti. Işıldayan kara böcekler ve yılanlar onu çevrelerken Ölüm Fae'inin bakışlarına korkusuzca karşılık verdi ve su gücü saldırgan bir enerjiyle yükseldi.

Ölüm Fae'i boynuzlu başını yana eğdi ve o tedirgin edici, hiç kırpmadığı zifiri karanlık gözleriyle onu incelemeyi sürdürürken kara dudakları yukarı kıvrıldı.

Karanlık gözleri bir anda genişledi.

Birden başı dönen Tierney nefesini tuttu, zemin sanki onu Fae'in dipsiz gözlerinin içine fırlatmak üzere altüst olmuş gibi hissetti.

Büyüsüne kapılmamak için gözlerini sımsıkı kapadı, öfkesi şiddetli bir dalga gibi yükselirken neredeyse dengesini kaybedecekti. Derin bir nefes alıp ayakta durmaya çabaladı, sonra gözlerini yavaşça açtı ve Fae'in acımasız çekiciliğiyle bir kez daha karşı karşıya geldi.

"Bırak beni," dedi öfkeyle, üzerine atılma hissi bir kez daha içini sararken. Tierney her kasını gererek bir fırtına çağırdı, cildinden koyu bulutlar fışkırdı, ince beyaz şimşekler saçarak ikisini de saran bulutlar Fae'in gümüşi sisini geri püskürttü.

Ölüm Fae'i sanki şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve baskısı azaldı.

Tierney dengesini yeniden kazanmak için geriye doğru sarsak bir adım attı, sonra kendini dik durmaya zorlayarak Fae'e ters ters baktı, öfkesi yatağından taşan bir nehir gibiydi. "Kelpiler ve karanlık sulara yakınlığım var," diye hırladı. "Göl diplerine tutkunum. Gizli akarsulara. Fırtınalı havaya. Sevdiğim şey berrak, güzel sular değil, içinde türlü türlü şeyin yaşadığı derin sular. Tehlikeli şeylerin." Öfkesi giderek tırmanırken gözlerini imalı imalı çevirerek hâlen karnının üstünde koşturan böceklere ve koluna dolanan yılana baktı.

Tekrar Ölüm Fae'inin kapkara gözlerine döndüğünde öfkeli bakışlarında alev alev yanan bir meydan okuma vardı. "Hadi, Ölüm Fae'i. Beni korkutmaya çalış. Korkutmak için yanlış Asrai'yi seçtin. Ben *çok* uzun zamandır karanlıkta yaşıyorum."

Ölüm Fae'inin gözlerinin akı tekrar ortaya çıkarken mürekkep karası bakışları Tierney'nin yüzünde dolaştı ve ağzında

bir gülümseme belirir gibi oldu. "Doğanın tehlikeli şeylerinden mi hoşlanıyorsun?"

Tanrılar aşkına, diye düşündü Tierney bir kez daha. Dünyası yer altından gelen o ipeksi sesin etrafında kararmaya başladı, geriye sadece Fae'in gümüşi sisle aydınlanan görüntüsü kaldı.

Bir de mağaraların derinliklerinden farksız gözleri.

Tierney ona korkusuzca baktı. "Evet."

Ölüm Fae'i tüm heybetiyle doğrulup ona doğru bir adım attı, yaklaşırken hafif gülümsemesi daha da belirginleşti.

Tierney aniden bir kez daha o karanlık bakışların içine düştü, büyülenmiş gibiydi, kendini gece karası bir akıntıya kapılmış gibi hissetti.

"Emin misin?" diye sordu Fae, nefesi Tierney'nin kulağını okşadı, sesi içinde garip, baştan çıkarıcı, güç akımlarını ısıtan bir yankıyla çınladı.

Tüm dünya neredeyse tamamıyla zifiri karanlığa gömüldü.

Tierney'nin içinde bir endişe belirdi, şaşırtıcı derecede baştan çıkarıcı bir güce dönüşen bu şeye karşı savaşsa da çekiciliği Tierney'de geniş bir nehrin derinliklerine dalmak gibi sarhoş edici bir his uyandırdı.

"Neden beni etkin altına almaya çalışıyorsun?" diye sordu sakince, gücü daha da ısınıp kabarırken gözlerini onun bakışlarından ayırmadı.

"Merak," dedi Fae, o dipsiz gözleriyle onu incelerken gülümsemesi bile gece karasıydı. Sanki içindeki bir şey dikkatini dağıtmış gibi kaşları hafifçe çatıldı. "Korkuların beni meraklandırıyor."

Tierney, bu Fae'i ne kadar baştan çıkarıcı bulduğunu görmezden gelmeye çalışarak biraz alaycı tavırla, "Doğru mu yani?" diye sordu. "Beni yutmak üzere olan bir iblis misin?"

Ölüm Fae'inin dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi ve Tierney tüylerinin ürperdiğini hissetti. Ama adamın

ona kilitlediği bakışları keskinleşip tedirgin edici bir hâle büründüğünde uçtu gitti.

Tierney Calix.

Adamın kalın sesinin zihninin derinliklerinde yankılandığını duyunca şaşkınlıkla donakaldı.

İrkildi ve bir nefes verip hızla geri çekildi, görünmez bir fırtına gücüyle Fae'in ona musallat olan büyüsüne karşı saldırıya geçti. "*Çık* kafamın içinden," diye hırladı korkudan buz keserken.

Güçleri çarpıştı, Fae büyüsünün bir duvarı diğer büyünün duvarıyla buluştu, ikisi de geri adım atmadı, kapkara bir duvar, fırtınalı bir dalgaya karşı koyuyordu.

Ölüm Fae'i pis pis sırıtarak, "Kimse Ölüm'ü dışarıda tutamaz," dedi ve dişlerini göstererek Tierney'nin fırtınasına direndi. "Ürkek biriysen Ölüm'e yaklaşma."

"Adın ne?" diye sordu Tierney. Fae'in büyüsünü zorla kendinden uzaklaştırırken bu kez hiç korkmuyordu.

Güçleri amansız bir şekilde karşı karşıya geldiğinde Fae gözlerini kırpıştırdı, siyah dudakları seğirdi. Pes ederek boğazından yükselen bir hırıltıyla, "Viger," dedi. "Viger Maul."

"Eh, Viger," diye karşılık verdi Tierney. "Benim hiç de ürkek biri olmadığımı bilmelisin. Ama zihnim bana aittir ve ona hükmetmeye çalışırsan iki kat daha sert karşılık veririm."

Viger'ın büyüsü aniden geri çekildi. Tierney'nin gücü Fae'in etrafındaki korumasız alana hücum etti, bedeni artık onun bulutlarıyla çevriliydi, arada bir çakan şimşekler sert yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Örümcekler, akrepler ve yılanlar ona doğru sürünerek geri dönüp sanki hiç orada olmamışlar gibi giysilerinin eteklerinin altında kaybolurken sessiz kaldı.

"Ben zihinlere hükmetmem," dedi en sonunda, gözlerinin akı geri dönerken sesine pişmanlığı andıran bir tını karıştı.

"Ama bana senin korkudan beslendiğin anlatıldı," dedi Tierney.

Fae'in kaşları öfkeyle hafifçe çatıldı. "Hayır. Ben korkuyu okurum," diye karşılık verdi biraz bıkkınca. "Her şeyden daha iyi. Sözlerinden daha iyi. Yüzündeki ifadeden daha iyi." Tierney, Fae'in kömür karası gözlerinde aniden beliren dünyadan bıkmış usanmış ifadeyi görünce şaşkına döndü. Viger on dokuz yaşındaki Tierney'den çok da büyük olamazdı ama o anda gözüne çok yaşlı göründü.

İçinde ister istemez karanlık bir merak uyandı. "Korkularımda ne okuyorsun?" diye sordu, kelpilerinden çok daha tehlikeli bir şeyle oynuyormuş gibi hissediyordu.

Ölüm Fae'inin dudakları tekrar kıvrıldı ama Tierney'ye tekrar yaklaşıp gözlerinin akı kararır, sisli karanlığı onun bulutlarına sızarken yüzünde neşeden eser yoktu.

Vogel'dan korkuyorsun, dedi Tierney'nin zihninde bir ses. *Korkmalısın da. Sevdiğin herkes için korkuyorsun.* Tierney'nin kasları kafasının içine musallat olup bir kez daha yankılanan o kalın sese tepki olarak kasıldı.

Asla olduğun kişi olarak görülmemekten korkuyorsun, diye devam etti kadife kadar yumuşacık o ses. *Bir yere ait olmamaktan korkuyorsun.* Yüz ifadesi daha da kardı, yüzü artık onun yüzüne daha yakındı, sert hatlarına anlayışa benzer bir şey yayılıyordu. *Asla bu iki korkuyu birden gideremeyeceksin, Asrai. İkisini birden elde edemezsin. Yalnız başınasın.*

Tierney geri çekildi, anlam veremediği bir keder onu aniden delip geçmiş gibiydi, rahatsız edici bir enerji su gücünü titretiyordu. "Bu kadarı yeter," dedi sertçe, bu yabancı Fae'in içinde uyandırdığı kırılganlık onu şaşkına çevirmişti.

Viger'ın siyah dudakları onu şaşırtan bir şey keşfetmiş gibi aniden aralandı. Alnı kırıştı, gözlerinde şaşırtıcı bir şefkat parıltısı belirdi. *Asla gerçekten sevilmemekten korkuyorsun.*

Tierney'nin içinde savunmacı bir öfke parladı ve Fae'den daha da uzaklaştı. "Çık içimden."

Yapamam. Ölüm Fae'i inatla ona odaklanmışken zihnindeki sözcükler neredeyse keder doluydu. *Ölümhısımları için korkuyu okumak, nefes almak gibidir.*

"O zaman benden uzaklaş, Viger."

Viger pençelerini savurduğunda aralarındaki enerji değişti, etraflarını ağır ağır sarması için gönderdiği karanlık bir kara duman fırtınasına dönüştü. "Sen bana geldin," diye hırladı, gözleri parlayıp sonra tekrar kapkara kesilirken tedirgin edici derecede sivri dişlerini gösterdi. "Beni sen davet ettin ve korkularını öğrenmek istedin." *Öyleyse içindekilerle yüzleş, Asrai,* diye tısladı Tierney'nin kafasının içindeki ses.

Tierney'nin hayatının her korkunç ânı ve geleceğe dair duyduğu tüm endişeler bir araya gelip içinde bir kasırga gibi yükseldi, korkularının her biri tarafından kuşatıldı.

Üç yaşındayken anne babasından koparılışı.

Çocukken su büyüsüyle oynaması ve Gardneryalılar tarafından neredeyse yakalanması.

Vogel'ın iktidarı ele geçirdiği gün.

Çok sevdiği kelpilerinden ikisini demir kazıklarla dolu bir gölde ölü bulması.

Kelpilerinin gördüğü, Gardnerya askerlerinin demir silahlarıyla şişlenen Fae mültecilerinin görüntülerini okuması.

Kafasına demir mızrak saplanmış bir Lasair Fae çocuğu.

Ve sonra Vogel'ın ejderha ordusunun Vo Dağları'nın üstünden tam da bulundukları yere doğru uçmasının ve buradaki herkesin bu saldırıyı durduramayacak kadar aciz oluşunun hayali.

Ruhsuz ejderhaların paramparça ettiği ailesi ve arkadaşları.

Tierney'nin içini müthiş bir korku sardı, onu derinliklerine sürükledi. Onu zayıf düşüren, boğucu, dehşet dolu bir korku.

Boğuk bir çığlık koparıp gözlerini Ölüm Fae'inden ayırarak büyüsünden kurtuldu. Ardından dönüp ona ıstırap dolu,

suçlayıcı bir bakış attı. Viger'ın gözlerinde duygusal acıya varan derin bir pişmanlık belirdi. Ama tüm bunlar Tierney'ye çok ağır gelmişti.

Arkasına döndüğü gibi oradan kaçtı.

*

Tierney o akşam Wyvern Muhafızları'nın nehir kenarındaki terasına bir kez daha gitti. Kudretli Vo Nehri'nin sularına yakın olmak için can atıyordu, duyguları Ölüm Fae'i ile karşılaştığından beri hâlâ çalkantılı bir akarsu gibiydi.

Vo'dan esen serin rüzgâr terasın taş korkuluğuna yaslanan Tierney'nin mavinin her tonundaki saçlarını dalgalandırdı. Zihni bir tek onun varlığına uyanan Vo nehriyle yatışan bir kasırga gibiydi. Dalgalar sıçrayıp ona doğru usulca süzüldü ve ayaklarına çarptı. Nehir tedirginliğini hissedebiliyordu sanki.

Tierney bir nefes verdi, suların okşamasıyla omuzları gevşedi.

Rün gemileri havada ve Vo Nehri'nin mürekkep karası sularının üstünde süzülüyordu, güvertelerinde parlak safir mavisi rünler vızıldıyordu. Önündeki nehrin ötesinde, Wyvern Muhafızları'nın Kuzey İkiz Adası'nın sarmal katmanları yükseliyordu. Adanın uzun ve rünlerle aydınlatılmış yolları, Kuzey ve Güney İkiz Adalarını devasa bir merdivenin basamakları gibi birbirine bağlıyordu.

Tierney doğuya döndü ve Noilaan'ın parıldayan başkenti Voloi'yi seyretti. Doğu kıyısını saran nefes kesici, yüksek Voloi Sıradağları'nın dikey duvarına inşa edilmiş şehir kat kat yükseliyordu.

Başını çevirdi ve Vo Nehri'nin batı kıyısını saran ve Noilaan'ı batıdaki her şeyden ayıran Vo Dağları'nın oluşturduğu devasa siyah duvara baktı. Zhilon'ile Wyvernlerinin yarattığı şiddetli fırtına, istilacılara karşı bir bariyer olarak bu sırt hat-

tının üstünde asılı duruyor, kabaran bulutlar mavi şimşekler saçıyordu.

Tierney bu Wyvern yapımı fırtına kuşağının tarihini biliyordu.

Fırtına kuşağı, Karanlık Cadı'yı dışarıda tutmak adına Diyar Savaşı sırasında yaratılmıştı.

Soğuk taş korkuluğa tutundu, Vo Sıradağları'ndan devasa Voloi şehrine ve tekrar batıya doğru bakarken şehrin savunmasızlığı konusunda endişelenerek kaşlarını çattı.

Noi halkı Vo Dağları'nın eteklerinde, Vo Nehri'nin batı yakasını tamamen kaplayan, nehrin kuzey ve güney kısımlarını çevreleyerek Noilaan'ın tamamını kuşatan bir rünik sınır oluşturmuştu. Buradan mavi bir şeride benziyordu ancak yakından bakıldığında Tierney bu sınırın Valgard katedralinden daha yüksek olacağını tahmin ediyordu. Üzerindeki rünler Noilaan'ın tamamını kaplayan, zar zor görülebilen bir kubbe oluşturuyordu ve sayelerinde şehre izinsiz giriş imkânsız hâle geliyor, rün gemilerinin uçuşunu ve tüm şehre güç sağlayan rünik büyücülüğü mümkün kılıyordu.

Tierney gece karanlığına baktı, kubbe kalkanın hafif mavi parıltısını ve devasa yüzeyini kaplayan sayısız yarı saydam rünün ara sıra görünen bir parçasını yakalamak için gözlerini kısarak odaklanması gerekti.

Kaşları iyice çatıldı.

Bu Vogel'ı dışarıda tutmaya yetecek mi?

Tierney'nin ensesi karıncalandı, birinin dikkatinin üstünde olduğu hissi artarken su büyüsüne bir rahatsızlık dalgası yayıldı.

Olduğu yerde döndü ve obsidiyen taşları dağların taş duvarlarına yerleştirilmiş birkaç rün fenerinin ışığıyla soluk maviye boyanmış loş terası taradı. Vu Trin askeri çırakları nehir kenarındaki terasın geniş kavisli yüzeyinde dolaşıyordu, bazıları tek başınaydı, bazıları gruplar veya çiftler hâlindeydi ve şüphe-

siz bu muhteşem manzaranın ve nehirlerin en görkemlisine bu denli yakın olmanın saf neşesinin tadını çıkarıyorlardı.

Askerlerden hiçbiri terasın kenarında duran, gecenin gölgelerine bürünmüş Su Fae'inin farkına varmadı.

Yine de Tierney birinin gözlerinin pürdikkat üstünde olduğu hissinden kurtulamadı. Bu his, hafif bir manyetik çekim misali, belirli bir yönü işaret eden bir duygu hâlini alırken su büyüsü içinde çalkalanmaya başladı.

Hissin kaynağını bulmak için başını kaldırıp Wyvern Muhafızları Karakolu'nun taş duvarına baktı ve gözleri adanın tabanını saran ve obsidiyen taşa oyulmuş devasa fildişi ejderha heykelinin bacağına oturmuş karanlık figüre takıldı.

Su büyüsü etrafına endişeyle daha da sıkı sarılırken içinde pervasız bir ilgi parladı.

Viger Maul.

Adam devasa kabartma heykele tutunmuş zarif bir örümcek misali yerçekimine karşı koyuyor olması dışında aldatıcı biçimde gayet normal görünüyordu. Kısa, dikenli saçları, sarmal yarım ay şeklindeki boynuzlarından yoksundu.

Tierney gerildiğini hissetti, Viger'ın zihnini kendi korkularıyla doldurmasını ve başka bir dünyadan gelen o acı sesinin kafasının içinde yankılanmasını beklerken kalp atışları hızlandı ama...

...hiçbir şey olmadı.

Viger'ın üstüne diktiği gözlerinin içine baktı, diğer askeri çırakların akşam yemeğinde ona anlattıklarının doğru olup olmadığını merak ederken içinde karışık duygular ve merak uyandı.

Ölüm Faeleri sahiden ilgilerini çekenlerin peşine mi düşerlerdi? Onu doğanın en korkunç yöntemleriyle öldürürler miydi? Dikkatlerini çekmek aynı zamanda Ölüm'ü de çekmek mi demekti?

Tierney bunların hiçbirine inanmak istemiyordu ama Viger buradaydı, ona bakıyordu.

Karanlık büyüsünün üstüne çullanmasını bekledi fakat o tuhaf güçlerini nazikçe, dikkatlice kendine saklıyormuş gibiydi. Adam gözlerini Tierney'den hiç ayırmadan, siyah bir dumana dönüştü ve devasa ejderhanın üzerindeki obsidiyen taşlarda gizlenerek bakışlarından saklandı.

Tierney'nin içini dumana dönüşme yeteneğine duyduğu şaşkınlığı gölgeleyen tarif edilemez bir üzüntü kapladı.

Alaycı bir kahkaha attı. *Geri dönmesini gerçekten istiyor musun?* Onu kasıtlı olarak korkutan bu Fae'e karşı duyduğu tuhaf çekim onu şaşırtıyordu.

Ama o ne yaptı ki? Sadece sana kendi korkularını gösterdi.

Fae'in arkasından uzunca bir süre baktı, yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Hem Viger'ın içinde uyandırdığı duygulardan korkuyor hem de ona tekrar yaklaşmak için şaşırtıcı bir arzu duyuyordu.

Üstelik bu kez kaçmayacaktı.

Su büyüsü diğer yönden hafifçe bulandığında Tierney gerildi ama yine de başka bir Su Fae'inin kendininkine karşı dalgalanan gücünün aşırı çekiciliğiyle iç çekmeden edemedi.

Kalın bir ses Asrai dilinde, "Ölüm Fae'ini sevgilin mi yapacaksın?" diye sordu onu azarlarcasına.

Tierney özel alanına izinsiz girildiği için öfkeye kapıldı.

Ve o sesi tanıdığı için.

Dönüp baktığında Fyordin Lir'in tüm Asrai Fae ihtişamıyla orada durduğunu gördü. Uzun boyluydu ve son derece yakışıklıydı, Asrai cildi Vo Nehri'nin gece renklerini yansıtıyordu. Tierney ışıldayan oniks taşın üstüne yaslanmış kendi eline baktı.

Kendi cildinin de Vo Nehri'nin yansıması hâline geldiğini, üstünde dalgalı bir karanlık akıntının dolaştığını görünce hayrete düştü.

Tekrar Fyordin'e döndü. Genç adam terasın korkuluğuna yaslanmıştı ve yüzünde kibir dolu bir ifadeyle çalkantılı bir su küresini avucunda tembelce dengeliyordu. Koyu renkli dudaklarını büküp Tierney'ye imalı bir bakış attı ve başını onun gerisindeki bir şeye, sanki Tierney'yi de bunu görmeye davet ediyormuşçasına salladı.

Tierney onun işaret ettiği yere bakınca bir kez daha şaşkına döndü, su büyüsünden daha derin bir çalkantının geçip gittiğini hissetti.

Viger terasın uzak köşesinde yeniden belirmişti, uzun ince vücudu taş korkuluğa yaslanmıştı, açıkça ona bakıyordu.

Derken tekrar kara dumana dönüşüp kıvrıla kıvrıla gece göğüne doğru yükseldi.

"Sanırım sana âşık oldu," diye takıldı Fyordin, su küresini avucuna geri çekerek.

Tierney ona dik dik bakıp ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Hiç değilse bu kez yarı çıplak değildi, safir mavisi Wyvern Muhafızları tuniğini giymişti. Tierney tuniğin altındaki kaslı vücudunun ne kadar muhteşem göründüğünün hatırasını tüm gücüyle bir kenara itti.

Kalbi küt küt atsa ve su büyüsü onunkine yanaşmaya çalışsa bile ondan hiç etkilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Giyinik olduğuna sevindim, Fyordin," dedi.

Genç adam koyu renk kaşını şüpheci bir tavırla kaldırdı, bu hareketi bile büyüleyiciydi.

Tierney onun kuvvetli çekiminden rahatsız olarak iç geçirdi. "Batı Diyarı'nda erkekler gömleksiz dolaşmaz," diye açıkladı iğneleyici bir sesle. "Ve ben Gardneryalı hassasiyetlerine sahibim. *Gardneryalılar* tarafından yetiştirildim çünkü. Epey lekeliyim yani."

Fyordin'in gözleri parladı, muazzam su büyüsü Tierney'ninki kadar huzursuzlaşırken dudakları büzüldü. Tierney aniden iki-

sinin de Vo Nehri'nin görsel birer yansıması olduğunun farkına bir kez daha vardı.

"Ne istiyorsun, Fyordin?" diye çıkıştı en sonunda, kendisininki gibi gece nehri rengini almış cildine hayranlıkla bakmamak için kendini zor tutarak. "Dışlandığımı sanıyordum."

Fyordin dönüp taş korkuluğa yaslandı ve ikisini birden izliyormuş gibi görünen Vo Nehri'ni inceledi.

Nehir ikisini de sahiplenmiş gibi görünüyordu.

"Seni dışlamak istemiyorum." O keskin lacivert gözlerini Tierney'ye çevirdi ve ona kendi gücüne sızdığını hissedecek kadar ateşli bir bakış attı.

İçinde Fyordin'in büyüsüyle daha da yoğunlaşmış bir acı alevlendi. "Buraya ait değilim sanıyordum," dedi meydan okurcasına. Kasten Batı Diyarı'nın ortak dilinde konuşurken lanet olasıca sesi çatallandı.

Fyordin'in çenesi seğirdi, bakışlarından aniden kontrol edilemez bir mahcubiyete benzer anlık bir şey geçti. Dönüp Vo Nehri'ne baktı, onun da Tierney'den rahatsız olduğu açıktı. Tierney genç adamın gücünün çalkantılı akıntılarında bunu hissedebiliyordu. Asrai dilinde kesik kesik, neredeyse sabırsız bir tavırla, sanki özür dilemek ona yabancıymış ve bu sözler ondan koparabileceği yegâne örneğiymiş gibi, "Aitsin," dedi.

Tierney ona ters ters bakarken içinde aniden sert bir dürtü kabardı; daha önce yaptığı gibi kolunu tutmak istedi ama bu kez Asrai selamı için değil, içindeki fırtınayı ona gerçekten göstermek içindi.

Kırgınlıkla çalkalanan Tierney, bu kibirli Asrai'ye bir saniyesini daha ayırmaktansa parmaklıklardan atlayıp geceyi Vo'nun dibinde, nehrin onu sarmalayan kollarında geçirmeyi misliyle tercih ederdi.

"İçinde büyük bir güç var," dedi Fyordin, gece vakti kulağa daha da belirgin gelen kalın sesiyle. Tierney ona isteksizce bir bakış attığında yıldızlarla kaplı gökyüzünü izlediğini gördü.

"Bahse girerim ki hava durumunu kontrol edecek kadar büyük bir güç." Ona anlamlı bir bakış attı.

Tierney derin bir nefes aldı, havayı etkileme yeteneği kaotik ve fırtınalı duygularıyla öylesine bağlantılıydı ki *kontrol* kelimesi gülünç bir abartı gibi geliyordu.

"Havayı değiştirebilirim," diye itiraf etti sonunda. "Ama... bu güç... çok değişken." Bir an duraksadı, boğazı düğümlendi. "Hava gücüm beni ve ailemi çok fazla tehlikeye attı. Pek çok kez." Kontrolünü kaybettiği anların anıları zihninin kenarlarını tırmalıyordu: son derece uygunsuz zamanlarda oluşuveren fırtına bulutları, durup dururken boşanan yağmurlar, küçük kar fırtınaları. Ve sürekli yakınlarda bir yerde pusuda bekleyen, saldırmaya hazır Gardneryalılar.

Tierney kendini o korkunç anıları bastırmaya zorladı.

Hadi devam et. İçine at hepsini. Korkularınla yüzleşmek yerine onları bastır.

Viger'ın boynuzlu kafası ister istemez zihninde belirdi. O kara dudakları ve kapkara, anlaşılmaz bakışları.

Fyordin artık onu dikkatlice izliyordu, tamamen ona dönmüştü ve az önceki sert, kibirli hâlinden eser kalmamıştı. Tierney onun bu yadsınamaz Asrai görüntüsü karşısında bir kez daha şaşkına döndü. Sivri kulakları ve teninin dalgalı Fae rengi. Ortalık yerde. Hiç korkmadan. Kollarına bağlanmış rün bıçakları. Onun gizlenmemiş Asrai formuna bakmak bile başını döndürüyordu.

"Batı'da mı büyüdün?" diye sordu. Büyüsünü her salıverdiğinde içini saran korkuyu, gücünü bastırıp koşarak saklanma dürtüsünü üstünden atmanın ne kadar zaman alacağını merak etti.

Kelpileri bile çoğu zaman su altında kalıyor, kıyıya çıkmaya çekiniyorlardı.

Saklanıyorlardı.

Hâlâ.

Fyordin fırtınalara boğulmuş, tepesinde şimşekler çakan Vo Sıradağları'na gergin bir bakış atarak, "Orada büyümedim," dedi. "Ailem Diyar Savaşı'ndan önce kaçmayı başardı. Asrai gruplarından bir tek onlar hayatta kaldılar." Bir kez daha Tierney'nin gözlerinin içine baktı. "Burada annem, babam ve kardeşimle birlikte büyüdüm."

Tierney hayrete düştü. "Ailen burada mı?" Tierney, Gardneryalı ailesinin kollarına verilirken kendi annesinin onun Asrai adını haykırdığı ve birkaç Asrai tarafından sürüklenerek götürüldüğü ânı hatırlayınca boğazı düğümlendi.

Tierney'nin Gardneryalı ebeveynleri, onu Fae katliamından korumak için kendi hayatlarını tehlikeye atmıştı.

Su gücü kaosa sürüklenirken taş zemine baktı ve gözlerini şiddetle kırpıştırarak gözyaşlarını bastırdı. Başının üstünde bir fırtına bulutunun oluştuğunu, içinde şimşekler çaktığını hissedebiliyordu. Tierney, annesiyle babası ölmemiş, Batı'nın dehşetini tam manasıyla anlamayan ve asla anlayamayacak olan bu kibirli Fae'in önünde kendini açmak istemiyordu.

"Bölüğümüzde kal, Asrai'il," dedi Fyordin ve Tierney bu yeni şefkatli ses tonu karşısında şaşkına dönerek bakışlarını ona çevirdi. Genç adamın derin nehirlerin rengindeki gözleri bu loş ışıkta Vo'nun derinlikleri kadar karanlık ve meraklıydı, kulaklarındaki metalik mavi halkalar terasın rünik ışığının parıltılarını yansıtıyordu.

Tierney dişlerini sıkarak, "Yani şimdi yine 'Asrai'il' mi oldum?" diye sordu, gözyaşlarını hoyratça silerken sesi titredi.

"Her zaman öyle olacaksın," dedi Fyordin bu kez açık açık özür dileyen gözlerle.

Tierney tüm kaslarını gererek fırtına bulutunu içine çekmeyi başardı, kontrolden çıkmak üzere olan gücünün hâkimiyetini eline aldı.

Güç bela.

Sonra Fyordin'e baktı.

Asrai dilinde, "Wyvern Muhafızları'na sadığım," dedi dürüstçe. "Asrai'ye de. Ne olursa olsun. Açık açık konuştuğum için benden nefret etsen bile."

"Senden nefret etmiyorum." Fyordin ona doğru bir adım attı, su gücünün şiddetli bir akımı serbest kalarak Tierney'nin etrafına dolanmaya başladı. "Bölüğümüzde kal, Tierney Asrai'ir. Fae gücüne tamamıyla hâkim olmana yardım etmek istiyorum. Sana bu gücünü rünik silahlar kanalıyla kullanmayı öğretmek istiyorum."

Tierney ona kötü kötü bakarken içinde isyankâr bir ateş yandı. "Trystan Gardner da tam desteğime sahip."

Fyordin'in su büyüsü, Tierney'ninkine rakip olacak kadar şiddetli ve öfkeli bir dalga oluşturdu. "Gardneryalıların Doğu Diyarı'nda yeri yok," dedi ürkütücü bir kararlılıkla.

Vo Nehri'nin serin esintisi Tierney'nin saçlarını dalgalandırıp boynunu okşarken yüzü daha da asıldı.

İçini Verpax Üniversitesi'ndeki tuhaf arkadaş çevresine geri dönme arzusu sardı ve bu arzu, acımasız Fae'in gözlerine bakarken hızla güçlendi. Ama arkadaşları dört bir yana dağılmıştı, Trystan Kuzey İkiz Adası'nda bir başınaydı ve Ölüm Faelerinden başka arkadaşı yoktu, Lupinler kuzeydoğuda bir yerdeki bir Vu Trin askeri üssüne götürülmüştü, Wynter ise Amazlar tarafından korunuyordu.

Hem Elloren hem de Yvan, Vogel'ın karanlığının kök salıp büyüdüğü Gardnerya'da mahsur kalmıştı.

Tierney, Fyordin'e sert ve öfkeli bir bakış atarken içini korku ve hayal kırıklığı sardı.

İnatçı, başa çıkılmaz aptal.

Ama sonra o ve arkadaşlarının Vogel'a karşı sadece iş birliği yaptıkları zaman etkili bir şekilde savaşabildiklerini hatırladı.

Aralarındaki ciddi fikir ayrılıklarına rağmen.

Tierney Vo'ya bakıp isteksizce, *Belki de*, diye düşündü, *birlikte çalışmak, Vogel'la başa çıkabilmek için ne yapılması ge-*

rektiği konusunda tamamen yanılan, kibirli ve katı bir Asrai'yle iş birliği yapmaya çalışmak anlamına geliyordur.

Fyordin'e döndüğünde onun da aynı öfkeyle ona baktığını gördü, ikisinin su güçleri kontrol altında olsa da çılgınca çalkalanıyordu.

Tierney bu yabancı Fae'i mantıklı davranmaya davet ederek Su Fae'i dilinde, "Fyordin," dedi, "ben batıda, Trystan Gardner ve onun erkek ve kız kardeşinin de dâhil olduğu bir Direniş grubunun üyesiydim. Aramızda gizli Faeler vardı. Amazlar. Lupinler. Icarallar. Bir Gardnerya askeri üssünü yok ettik. Boyun eğdirilmemiş bir ejderhayı kurtardık. Kalan Lupinleri Batı Diyarı'ndan çıkardık. Ama tüm bunları yapabilmek için *hepimizin* gücü gerekti."

Fyordin başını iki yana salladı ve ona itiraz dolu, inatçı bir bakış attı.

"Beni dinle," diye bastırdı Tierney. "Benim bir şeyden öylece nefret etme lüksüm yok. Senin de bunu bırakman gerek. Gardneryalılar dünyayı Kutsal ve Habis Varlıklar olarak ikiye ayırıyor. Biz de bu şekilde düşünürsek bu savaşı kazanamayız."

Fyordin, "Gardneryalılar konusunda asla aynı fikirde olmayacağız," diye üstelediğinde Tierney içinde kopan fırtınayı hissetti. Sözleri onu derinden yaralıyor ve buradaki Gardneryalı ailesi için, Trystan için duyduğu endişeyi artırıyordu.

İçinde çalkalanan büyüden bir yusufçuk kanadının dokunuşu kadar hafif bir titreşim geçip gitti. Gözleri Fyordin'in arkasına, yukarı kaydı.

Viger Maul adanın oniks kayalıklarında bir çıkıntının üstüne oturuyordu, bakışları ona sabitlenmişti ama Tierney, Ölüm Fae'inin iflah olmaz ilgisinden ürkmeyecek kadar gergindi.

Buyur, diye düşündü, Viger'ın gözlerinin içine bakarken, *Korkumu oku. Hepsini oku.*

Tekrar sarsılmaz Fyordin'e döndü ama birbirlerine bakarken, ikisi de geri adım atmazken bile Viger'ın dikkatinin üzerinde olduğunun farkındaydı.

Öfkesi giderek artarken, *Viger Maul ile zaman geçirmek nasıl olurdu acaba?* diye merak etti. *Korkularının tamamıyla yüzleşmek, artık hiçbirinden saklanmamak?*

Karanlık her şeyin ortaya dökülmesi.

Bu bir rahatlama olurdu, diye düşünmeden edemedi. *Korkunç bir rahatlama.*

Ve Doğu Diyarı'na ilerleyen Vogel'a karşı muhtemelen gerekli bir hazırlık.

İçindeki korku şiddetlenirken Fyordin'e dönüp, "Neler olacağını tam olarak anlamıyorsun," dedi. "Anlasaydın zamanını kusurlu olsalar bile müttefiklerimizle savaşarak boşa harcamazdın." Kararlılıkla Fyordin'e yaklaştı, sert bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Bu şeyle hep birlikte savaşmamız gerek. Her birimiz. Yoksa Vogel'ın kâbusu hepimizi yutacak."

Karşılıklı duygu fırtınaları yükseldi, güçleri dizginlenemeyen bir şiddetle birbirine çarptı.

Tierney, Fyordin'den gözlerini zorlukla ayırdı, aniden ondan uzaklaşma ihtiyacı hissetti. Viger Maul'dan uzaklaşma ihtiyacı hissetti. Nehirden başka her şeyden uzaklaşma ihtiyacı hissetti.

Fyordin sessiz kalırken terasın korkuluğuna tutundu, kendini yukarı çekti, sonra kollarını kaldırdı ve dosdoğru Vo Nehri'ne daldı.

Bedeni soğuk sulara çarptığında dün gece nehrin dalgaları onu karşılarken yaptığının aksine, su yüzeyinin hemen altında yüzmek için kendini yukarı çekmedi.

Hayır.

Aşağıya, en derin karanlığa doğru bir ok gibi daldı. Nehrin devasa yatağına dokununcaya kadar. Vo Nehri'nin baskısı, ona karşı direnen Asrai bedenini sarmalamış yatıştırıcı bir dokunuş gibiydi.

Tierney sırt üstü uzandı ve kollarını nehir yatağının yumuşak zeminine uzattı.

Erthia.

Temiz nehir suyundan derin bir nefes aldı ve orada büyüyüp serpilen, Wyvern Muhafızları'ndan ve Noi topraklarından bağımsız bütün yaşamın büyüleyici hissiyle dolarken suyu iyice ciğerlerine doldurdu. Nehir her nefesinde içine akıyordu, ona sanki kendi damarlarını besleyen devasa bir damar ağı gibi bağlanmıştı. Vücudu suya dönüşüp güzel bir kaos içinde kaybolup gittiğinde Tierney kısacık bir an için orada sonsuza dek kalmayı düşündü.

Ama sonra hissetti.

Vo Nehri'ne akan suyun dış kenarlarında bir huzursuzluk vardı. Neredeyse algılanamayacak kadar küçük bir temas noktası yankılanıyordu.

Uzaklarda sulara sızan bir gölge vardı.

Yavaşça, kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Hayat o bulaşma noktasından uzaklaşıyordu, bitkiler geri çekiliyor, böcekler karaya doğru kaçışıyor, balıklar daha temiz sulara doğru hızla yüzüyorlardı.

Tüm duyuları keskinleşen bir güç patlamasıyla kendini tekrar bedeninde buldu.

Hareketsiz kaldı ve suları dinledi.

Elloren'ın ona Vogel'ın gölgeli ağacı ve giderek artan doğaüstü gücü hakkında anlattıklarını çok net bir şekilde hatırlarken zihninin derinliklerinde ölü bir ağaç görüntüsü canlandı.

Ölü orman.

Onu tedirgin eden bir diğer anıda bu Gölge gücüyle daha önce nerede karşılaştığını hatırladı: Alfsigr Marfoir suikastçılarının Wynter'ı almaya geldikleri gece.

Tierney, Marfoir'in Gölge büyüsüyle yapılmış, Vo Nehri'ni de istila etmeye başlayan Gölge'yle aynı doğa dışı ve kirletici hissi veren rün işaretlerini hatırladı.

Uçsuz bucaksız suyun dibinde uzunca bir süre tamamen hareketsiz kaldı. Vo Nehri görüntüleri ona dalgalar hâlinde, parça parça gönderdi.

Ardından sessizliğe büründü ve Tierney tek bir şeye odaklandı: Gölge'nin dokunuşu, nehrin tek ve ince koluyla ilk teması.

Nehre yönelik bu tehdit Tierney'nin zihninde yekvücut oldu ve içindeki her şey ona karşı koymak için ayaklandı, azmi tüm korkusunu bastırdı.

Yumruklarını sıkarak etrafındaki nehre, *Senin için savaşacağım*, diye yemin etti. *Seni bu Gölge gücünden koruyacağım. Seni Vogel'dan, Gardneryalılardan ve Alfsigr'den koruyacağım.*

Nehre olan sevgisi giderek güçlenirken gücü içinde girdaplar oluşturdu.

Sularını zehirlemelerine izin vermeyeceğim.

Müthiş bir kararlılıkla Vo Nehri'nin yatağından fırlayıp yüzeye yükseldi.

ALTINCI BÖLÜM

İsyan

THIERREN STONE

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Thierren, Valgard askeri karakolunun komuta odasında Lukas Grey'in karşısında dururken neredeyse bastıramayacağı kadar şiddetli bir isyanla sarsılıyordu.

Çünkü artık Gardneryalıların tarafında değildi.

Thierren tam bir asker gibi dimdik dururken, *Kendine hâkim ol,* diye uyardı kendini. *Büyücülere sırt çevirdiğini gizlemen gerek. Lukas Grey tehlikeli biri. Dikkatli olmazsan gerçek duygularını sezer.*

Komuta odasının koyu renk Demirağaç duvarlarına sabitlenmiş Verpakya Karaağacı'ndan yapılma meşalelerde yanan kehribar rengi ışık odaya yayılıyordu. Duvarlardan yükselerek tavana doğru dallanıp budaklanan zımparalanmış Demirağaçlar odanın bir ormanın derinliklerindeymiş gibi görünmesine neden oluyordu; bu tipik bir Gardnerya tasarımıydı.

Thierren, Lukas Grey'in ihtişamlı biri olduğunu düşündü. Keskin zekâsıyla birlikte yaydığı güç kesinlikle ürkütücüydü. Ama Thierren korkmuyordu. Gardneryalıların Dryadları kat-

letmesine tanık olduktan sonra, Sparrow'la tanıştıktan sonra korkacak değildi.

Cesur, kararlı Sparrow.

Thierren'ın kendini yok etmemesinin, asasını çektiği gibi Lukas Grey'i ve bu şeytani üsteki diğer tüm Gardnerya askerlerini buz oklarıyla şişlememesinin tek nedeni olan genç kadın.

Sparrow onu uçurumun kenarından geri getirmiş ve ona tepetaklak olmuş bir dünyaya bakışını, kendi halkı ve kendisi hakkındaki yanlış, fena hâlde ve kalbini paramparça edecek ölçüde *yanlış* olan inançlarını yeniden düşünmesi için meydan okumuştu.

Thierren artık tek bir amaç için yaşıyordu: Tüm bunların bir parçası olmanın kefaretini ödemek ve buna karşı savaşmak.

Ve Sparrow'la Effrey'nin Doğu Diyarı'na ulaşmasına yardım etmek.

✶

Thierren son birkaç gününü Sparrow ve Effrey için sahte çalışma belgeleri temin etmekle geçirdi ve birikiminin çoğunu bu iş için harcadı. O ve Sparrow haftalarca her gece geç saatlere kadar uyanık kalmışlardı; gizlice bir araya geliyor, kurdukları tedirgin edici, son derece karmaşık ittifak yüzünden ıssız ahırlarda neredeyse sabahlara kadar kafa kafaya verip konuşuyorlardı.

Bu ikisinin de kesinlikle kabullenmek istemediği bir bağdı ve Thierren bunun nedenini giderek daha net anlıyordu.

"Büyücüler bizi hiç rahat bırakmadı," demişti Sparrow birkaç gün önce ona, manalı bakışları çok şey anlatıyordu.

Uzunca bir süre birbirlerinin gözlerinin içine bakmışlardı.

Sonra Thierren asasını sessizce Sparrow'a uzatmış, ona pişmanlık dolu bir bakış atmış ve kızın bıçağı varken kendini silahsız bırakmıştı. Thierren bunun çok da matah bir jest olmadığının farkındaydı ama Sparrow'un ona söylediklerine ve

söylemediklerine kulak verdiğini göstermek için aklına gelen tek şey buydu.

Sparrow'a silahlı tek kişi olmanın gücünü vermek, onun karşı karşıya olduğu şeyle, tedavisi olmayan bir zehir gibi içlerine işlemiş güç dengesizliğiyle karşılaştırıldığında devede kulak kalırdı. Çünkü baskıcı sistemin tüm gücü Büyücülerin tarafındaydı.

Thierren'ın tarafındaydı.

Sparrow ilk başta uzattığı avucundaki asaya, sonra da Thierren'a şaşkın gözlerle bakmıştı. Ama sonra ametist rengi gözlerinde daha açık, meraklı bir parıltı belirmiş ve asayı Thierren'ın elinden alarak belindeki kılıcın yanına koymuştu.

O andan itibaren gizli buluşmalarının her birine Thierren'ın asasını sessizce uzatması, Sparrow'un da onu sessizce almasıyla başlamışlardı. Bu, her şeyden çok Thierren'ın onu dinlemeye hazır olduğunun bir sembolüydü. Gerçekten dinlemeye. Bu hareket kültürleri arasındaki baskıcı dinamiği değiştirecek değildi ama aralarında hiç beklenmedik biçimde alevlenmiş narin dostluk kıvılcımını besleyen bir başlangıçtı. Thierren, Sparrow'un geçirdiği travmaya duyduğu saygıdan, Sparrow ise bariz nedenlerden dolayı bu dostluğu ağırdan almaya özen gösteriyordu.

Yine de onu ve Effrey'yi devlet tarafından onaylanmış Urisk işçileri kılığında Sözleşmeli İşçi Loncası Ofisi'ne getirdiğinde, küçük ejderhaları Raz'zor'un kanatları iyileşene kadar onun yanında gizlerken Thierren'ın kalbi şaşırtıcı bir güçle sıkışmıştı. Thierren Sparrow'un gözlerinin içine bakarken onun da kendisinden ayrılmak istemediğini fark etmişti ve normalde ihtiyatlı olan yüz ifadesi, birbirlerine ciddi ve kısa bir veda ederlerken şiddetli bir duygu ile parlamıştı. Thierren onların gidişini izlerken asasını çekip odadaki tüm Büyücüleri öldürmemek, Sparrow ve Effrey'yle Doğu'ya kaçmamak için kendini zor tutmuştu.

Ama boynunda Büyücü Muhafızı rün damgası varken onları koruyamazdı. Bu damga, Büyücü Muhafızları'nın onu uzaktan bile ânında öldürebilmesini sağlıyordu.

Bu yüzden onlar uzaklaşırken kendine hâkim olmuştu. İkisi de suratsız Büyücüler tarafından görevlendirilmek üzere bir Urisk izdihamında hızla kaybolmuşlardı. Thierren arkalarından uzun uzun bakmıştı, kalbi sıkışmış, göğsüne şiddetli bir azim yayılırken rüzgâr ve su büyüsü içinde fırtınalar koparmıştı.

Evet, Lukas Grey'in verdiği her cezaya katlanacak ve o iğrenç işareti etinden söküp atıncaya dek sadık asker rolünü oynayacaktı.

Sonra da Sparrow ve Effrey'nin Doğu'ya güvenle ulaşmasına yardım edecekti. Ardından Batı'ya geri dönecekti. Büyücülerle savaşmak için.

✶

Lukas Grey, Beşinci Seviye Büyücü Muhafızlarını başından savdı ve ikisi görkemli odada yalnız kaldı. Sonra Lukas koyu yeşil gözlerini bir yırtıcı kuşun dikkatiyle Thierren'a dikti.

"Seni özel elçim olarak atıyorum," dedi, yeşil gözleri tepkisini ölçer gibi üzerine çivilenmişti.

Thierren şaşırdı, kafası karıştı.

Dryadların öldürülmesini engellemeye çalışmanın, asasını Sylus Bane'e doğrultmanın cezası neredeydi?

Ona Büyücü Lukas Grey'den merhamet beklememesi defalarca söylenmişti.

Odaya ağır bir sessizlik çöktü.

Lukas en sonunda ölümcül bir sakinlikle, "Amacın nedir, Büyücü Stone?" diye sordu.

Seninle savaşmak, diye hırladı Thierren içinden. *Gerekirse Muhafızların her bir askeriyle savaşmak, Sparrow ve Effrey'yi ve küçük ejderhalarını bu kâbus gibi diyardan kurtarmak.*

"Özgürlüğümü hak etmek isterim," dedi Thierren dikkatlice.

Lukas ayağa kalktı, masasının önüne doğru yürüdü ve asasını kınından çıkardı.

Thierren kendini toplayıp gergin bir nefes aldı, bu Büyücü'nün ona yapacağı her türlü işkenceye hazırdı. Lukas kolunun üstünü sıkıca tutup asasının ucunu doğrudan boynundaki rün işaretine bastırarak bir dizi büyü mırıldanırken Thierren yutkundu.

Çember şeklindeki takip rününün çizgileri karıncalandı, Lukas asasını Thierren'ın derisinden çekip geniş Demirağaç masasının ön kenarına kurulurken damganın yakıcı hissi kaybolup gitti.

Thierren uzanıp boynunu ovuşturdu, rünün sürekli, artık neredeyse hissedilmeyen yanması tamamen geçmişti. Şaşkınlıktan neredeyse dengesini kaybedecekti. "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"Seni özgür bıraktım," dedi Lukas, gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Bu bir tuzak. Tuzak olmalı. İyice köşeye sıkıştığını hissederek şaşkına dönen Thierren ona kötü kötü baktı. "Bunu neden yapasın ki?" diye sordu. Savunmacı öfkesinin ses tonuna karışmasına engel olamadı.

Lukas'ın gözleri, *Ah, güzel, işte burada. Gerçek Thierren,* diyen sinsi bir ifadeyle kısıldı.

"Seni neden özel elçim olarak atadığımı biliyor musun, Büyücü Stone?" diye sordu neredeyse dost canlısı bir tavırla.

Thierren dilini tutamadan itaatsizlik sözleri ağzından kaçıverdi. "Umurumda değil, Büyücü Grey." Lukas'ın onun ne olduğunu bir şekilde öğrendiği açıktı.

Lukas etkilenmiş gibi görünerek kısa bir kahkaha patlattı ve Thierren'a onu onaylar gibi bir bakış attı. "Seni özel elçim olarak atadım çünkü Gardnerya davasına defalarca ihanet ettiğini duydum."

Thierren şaşkınlıkla kalakaldı.

Bu bir tuzak olmak zorunda.

Komutan Lukas Grey hakkında her şeyi biliyordu. Tehlikeli olduğu kadar kurnaz biriydi.

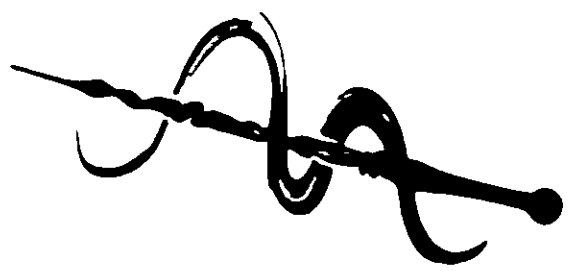
Ne oyunlar çeviriyordu?

"Senin büyün benimkini tamamlıyor," diye devam etti düz bir sesle. "Su ve hava, değil mi? Benim en zayıf iki yeteneğim." Kara kaşını kaldırıp başını davetkâr bir tavırla yana eğdi. "İkimiz birlikte çok güçlü bir silah oluruz."

Thierren sert bir sesle, "Ne için?" diye sordu.

Lukas'ın gözleri karardı, gülümsemesi kaybolup gitti, dudaklarından dökülen sözcükler acımasız, sesi kısıktı. "Büyücüler Konseyi'ni yıkmak ve Marcus Vogel'ı öldürmek için."

YEDİNCİ BÖLÜM

Rün Gözü

YVAN GURYEV

Altıncı Ay
Oonlon Askeri Üssü
Noi Toprakları, Doğu Diyarı

Yvan Guryev büyük Oonlon ovasına bakıyordu. Kızıl kuru çalılıklarla kaplı uçsuz bucaksız arazi, tüm kıtaya tepeden bakan Buztoprak Dağları'nın uzak zirvelerine kadar uzanıyordu.

Düşünceleri Elloren'a kaydı ve sadece küçük bir dal parçasıyla nasıl bir cehennem yarattığını hatırlayınca ateşi özlemle parladı.

Ayrılıkları bazen dayanılmaz hâle geliyor, geceleri onu uyutmuyordu. Ateşi püskürüp Elloren'ın ateşini, Ejderateşiyle bağlanmış aşkını bulmak için nafile bir çabayla aranıp dururken cildi alev alev yanıyordu.

Ama Elloren her neredeyse ateşinin ulaşamayacağı kadar uzaktaydı ve bu bazen hem Ejderateşi hem de kalbi kopup gitmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Neredesin, Elloren? Vu Trin seni de ıssız bir yere mi götürdü? Seni bir daha ne zaman göreceğim?

Yvan kanatlarını açıp onu bir şekilde, bir yerlerde bulma dürtüsünü bastırdı ve arkasına, Dikentopraklar'ın kuzey ucuna toplanmış Vu Trin askerlerine baktı. Bu doğal kaya oluşumları sanki binlerce büyük taş bıçak Erthia'yı delip geçerek göklere saplanmış gibi görünüyordu ve bu kasvetli günün kurşuni ışığında bile obsidiyen gibi parlıyordu.

Vu Trin Yüksek Komutanı Vang Troi delici siyah gözleriyle onun gözlerinin içine baktı ve başını bir kez onaylarcasına salladı.

Yvan döndü ve gözlerini bir kez daha buzla kaplı dağlara dikti. Önündeki tundra boyunca esen rüzgâr ateş kırmızısı saçlarını şakaklarına yapıştırıyor, siyah Vu Trin üniformasının eteklerini ve açtığı kanatlarının tüylerini dalgalandırıyordu.

Ellerini yumruk yaptı, derin bir nefes alıp soğuk havayı ciğerlerine çekti ve gövdesinin tam orta yerinde duran, günlerdir güçlendirdiği Ejderateşi topuna odaklandı.

Direniş kuvvetleri için güçlü bir silaha dönüştüğünü hissedebiliyor, onlar için bir savaşçı olma arzusu ejderha güçleriyle birlikte yükseliyordu.

Gövdesini bunca ateşle doldururken ona uzanma arzusuna direnmek neredeyse dayanılmaz bir şeydi. İçini yakıp geçerken o ateşin salıverilişini *hissetmeye* yönelik, neredeyse karşı konulamaz arzuya direnmek. Bunun yerine ateşin gücünün giderek artmasına izin verdi.

Artık ne kadar güçlü bir silaha dönüştüğünü görme vakti gelmişti.

Yvan kendini bıraktı, göğsündeki altın renkli cehennemi salıverdi ve titrek bir nefes alarak kendini ona açtı.

Ateş içini doldurup tundranın buz gibi soğuğunu ortadan kaldırırken tüm vücudu coşkuya çok benzer bir hisle gerildi. Başını geriye attı, görüşü altın rengine bürünüp tüm dünya aydınlanırken ağzı yanmanın katıksız zevkiyle açıldı.

Ve içindeki ejderha serbest kaldı.

Yvan yumruklarını daha da sıktı ve bakışlarını dağlara doğru indirip ateşe hükmederek onu ellerinden, kollarından, omuzlarından, tüm vücudundan erimiş katmanlar hâlinde geçen kıvrımlı sarmallara dönüştürdü.

Yumruklarını biraz daha, biraz daha, biraz daha sıktı.

Akkor alevler gözlerinin önünde çıtırdarken kanatlarını alabildiğine açtı ve Wyvern boynuzları saçlarının içinden zorlayıcı, tatmin edici bir acıyla yükseldi. Dişleri sivrildi ve hissettiği yangın şiddetlenip içindeki her şey serbest kalmak için can atarken giderek artan bir vahşilikle dişlerini sıktı.

Boğazından yükselen korkunç hırıltıyla kollarını yukarı ve geriye doğru savurdu, sonra da avuçlarını açıp şiddetle öne doğru uzattı.

Ateş avuçlarından bir barajdan boşalan su misali fışkırır, tundrayı kaplayıp ovaları doldururken hırıltısı bir kükremeye dönüştü.

Başındaki boynuzlar sertleşti, tırnakları pençelere dönüştü ve kendini avuçlarından durdurulamaz bir güçle ovaya doğru püsküren sıcak, şiddetli gücünün hissine kaptırdı.

Son parlak alev şeridini salıverip onu artık dans eden bir ateş gölüne dönüşmüş ovaya gönderdiğinde çalıların ve çimlerin her zerresi tutuştu. Alevlerle can buldu.

Yvan bir an için kendi kudreti karşısında şaşkına döndü.

Senin için de böyle mi, Elloren? diye merak etti, Wyvern eşiyle, aşkıyla, tüm kalbiyle birlikte olma arzusunun tanıdık acısıyla. *Önündeki dünyayı ateşe boğduğun zaman?*

Yorgun düşen Yvan ellerini indirdi ve gözlerini hayretle kırpıştırarak yarattığı cehenneme baktı. Gözlerinin önündeki alevler dindi, boynuzları geri çekilirken kanatları ve vücudu gevşedi ve arkasındaki Dikentopraklar'a, Vu Trin ordusuna doğru dönmeye başladı.

Hava değişti, aniden bir tehdidin keskin kokusu yükseldi.

Yvan dönüşünün ortasında donakaldı, burun delikleri genişledi.

Gözleri yükselen obsidiyen oluşumlardan birinin tepesinde duran karanlık bir şeye takıldı ve tüm kasları içgüdüsel olarak bir kez daha kasıldı.

Bir kuş. Onu izliyordu.

Alnının ortasında yeşil bir göz açıldığında Yvan'ı bir korku dalgası sardı, sonra ortadaki üç gözün etrafında dönüp duran gölgelerle dolu birçok göz daha açıldı. Yvan bunun ne olduğunu hemen anladı.

Vogel'ın kara büyüsü.

Vu Trin'in onu dikkatli olması için uyardığı büyü.

Vogel gelmişti.

Bir Vu Trin askeri safları bozup ona doğru koşarken hızla arkasını döndü. Diğer askerler bağırıp silahlarını çekerken kadının etrafında parlak, koyu yeşil bir kalkan belirdi ve ortalık bir anda karıştı.

Yvan çömeldi, ulaşabileceği Ejderateşi küçücük bir közden ibaretti ve neredeyse tamamı arkasında alev alev yanan ovaya yayılmıştı.

Ona doğru koşan kalkanlı Vu Trin askeri asasını çekti ve Yvan, kadın asasını geriye doğru çekip öne doğru savururken onun büyüyle şekil değiştirmiş bir Büyücü olduğunu anladı. Havada bir karanlık mızrak yığını belirdi ve doğruca üzerine uçtu.

Yvan üstüne gelen mızraklardan kaçmaya çalıştı ancak hepsi ona kilitlenmişti, hamle yaptığında dönüp yön değiştirdiler.

Acı dalgaları vücudunu tekrar tekrar sardı. Sarmaşıklardan yapılmış mızraklar göğsünü, kolunu, kanatlarını, bacağını deşti.

Kalbini deşti.

Etrafı Vu Trin askerlerinin bağırışları, uçan silahların şekil değiştirmiş Büyücü'nün sihirli kalkanına çarpmasıyla yükselen safir mavisi rünik patlamaların gümbürtüsüyle çınladı. Kadın

askerlere sarmaşık mızraklarla karşılık verdi. Yvan yere yığıldı, tüm bedeni korkunç bir acıyla gerildi.

Hayatı uçup giderken başını çevirdi, yanağını yere yasladı. Görüşü kararmaya başlıyordu. Bakışlarını artık sadece bir karış uzağında duran kuşun çok sayıdaki gözüne çevirdi.

Kuş onu izliyordu.

İzliyordu.

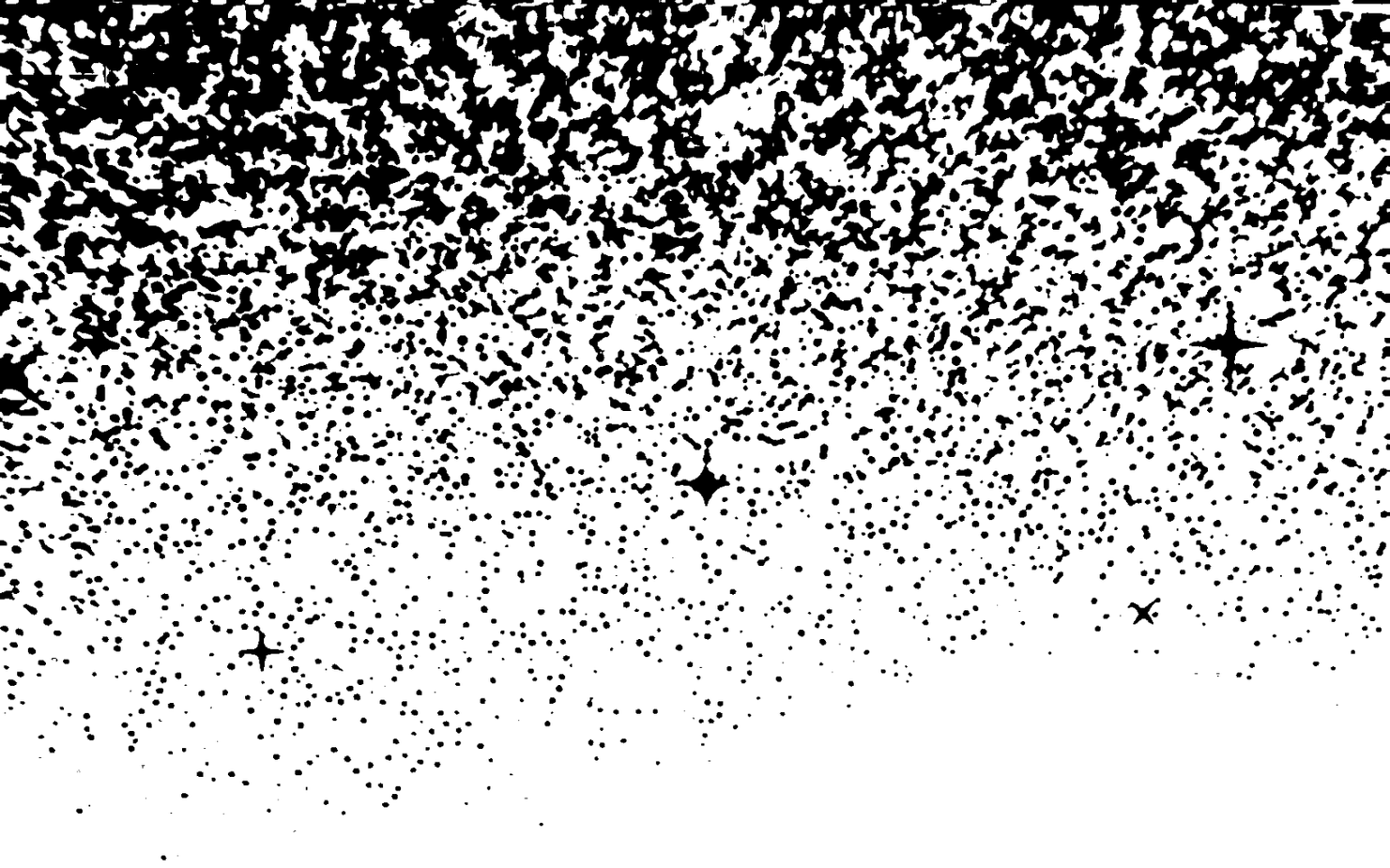
Ölmesini bekliyordu.

Yvan'ın içinden bir isyan yükseldi ve kanı toprağa akıp içindeki ateş bir kez daha alevlenirken, tüm dünyası acı ve alevlerle sarılırken kuşun acımasız, korkunç bakışlarına karşılık verdi.

Kuşun uçup gitmesiyle içinde parlayan ateşe teslim olurken aklından son iki düşünce geçti.

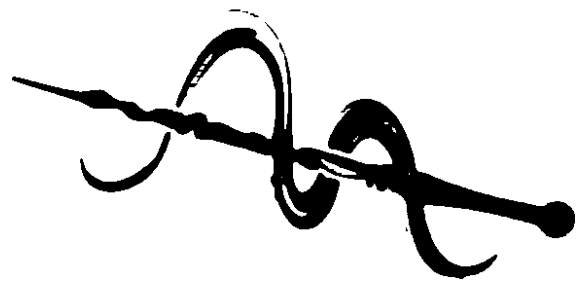
Bensiz güçlü ol, Elloren.

Onlarla savaş.

İKİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Komutan Lukas Grey

—

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Gardnerya Kelt Eyaleti

Yvan.

Hızla ilerleyen arabam beni Vogel'ın Dördüncü Bölük güçlerinin komutanı Büyücü Lukas Grey'le yeniden bir araya gelişime giderek yaklaştırırken başımı eğip bağ işaretleriyle kaplı ellerime baktığımda düşünebildiğim tek şey oydu.

Güvende misin, Yvan? Bu soruyu kendime sürekli soruyordum. Bir ayı aşkın süredir ondan ayrıydım ve beni doğruca yanına götürecek bir geçit bulabilmeyi diliyordum.

İçim hem kararlılık hem de korkuyla dolarken ve arabam beni Gardnerya'nın yeni ilhak edilmiş Kelt Eyaleti'nin derinliklerine, Lukas'ın karargahına doğru götürürken, *Sana geri döneceğim,* diye yemin ettim.

Ellerimi çevirdim, avuç içlerime baktım ve parmaklarımın her birini çevreleyen siyah çizgileri inceledim.

Beni Yvan'dan sonsuza dek ayıran çizgiler.

Dehşetim alevlendi, hayal kırıklığı ve öfkeyle kızgın kıvılcımlar saçtı, Ejderateşi bağlarımın etrafında müthiş bir hızla

canlandı. Tenime kalıcı olarak işlenmiş bu karanlık, sarmal izlere her baktığımda içimde orman yangını gibi yükselen öfkeyi bastırmakta zorlanıyordum. Bana sürekli Lukas'ı son gördüğüm anı hatırlatıyorlardı.

Rızam olmadan bana bağlandığı anı.

Yüzümü buruşturdum, Lukas'ın, rahiplerin ve askerlerin beni bağ sunağına yapıştırıp ellerimi üzerine zorla bastırdıklarını, Lukas'ın tören boyunca ne kadar öfkeli olduğunu, hışımla odaya dalıp tekrar dışarı çıktığını, bana neredeyse bir kez bile dönüp bakmadığını hatırladıkça öfkem daha da şiddetlendi.

Artık ona, Vogel'dan tamamen kopmayı reddeden bu adama bağlıydım.

Yumruklarımı sıktım ve öfkemi üzerine basarak söndürdüm, Lukas'ın beni koruma altına almasını sağlamazsam neyin tehlikeye gireceğinin farkındaydım. Derin bir nefes alıp arabanın penceresinden dışarıya baktım, gün önümde uzanan manzaralar kadar fırtınalı ve karanlıktı.

Geçtiğimiz her Kelt köyü, Gardnerya'nın Keltanya'yı ilhak etmesiyle sarsıcı bir değişimden geçmişti. Geriye kalan Keltler, Yvan'la birlikte buraya geldiğimde gördüğümden daha da fakir, hasta ve yılgın görünüyorlardı. Siyah ipek üniformalı Büyücü askerler her yerdeydi, sersefil düşmüş Keltlerin aksine hepsinin keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu, harap dükkanların ve meyhanelerin önünde gülüşüyorlardı.

Kelt çiftçileri denetleyen Gardneryalılar vardı, artık burada yaşayan varlıklı Gardneryalı ailelerin sayısı da az değildi. Büyücüler yanından geçip gittiğimiz evlerin daha güzel olanlarında yaşıyorlarmış gibi görünüyordu. Ama belki de en ürpertici manzara, neredeyse her evde ve kasaba meydanında dalgalanan ve orayı bulaşıcı bir hastalığın belirtisi misali damgalayan siyah Gardnerya bayraklarıydı. Dahası, bayrakların tümünde o yeni tasarım vardı: Siyah zemin üstünde Kadim Varlık'ın beyaz kuşu.

Vogel'ın bayrağı.

Siyah bayrakları gördükçe daha da beter bir dehşet üstüme çullandı, atlı arabanın çanta gözüne yerleştirilmiş seyahat çantamın astarına gizlediğim Efsanelerdeki Asa'ya dokunmaya can atıyordum.

Elimden ve gücümden çok uzaktaydı.

✶

Gardnerya karargahına vardığımızda arabadan indim ve iki yeni yüksek rütbeli Büyücü asker bana yaklaşmamı işaret etti. Gökyüzü daha da bulutlanmıştı ve havada rahatsız edici bir serinlik vardı, etrafımdaki kapkara çadır denizi gökyüzünün kasvetini yansıtıyordu.

Etrafıma bakındım, çizmeli ayaklarım nemli zemine temas ettiğinde midem kasıldı, Lukas'la tekrar yüzleşeceğimi düşündükçe endişem artıyordu. Koyu renk pelerinime iyice sarınıp çiselemeye başlayan yağmuru yüzümden uzak tutmak için kapüşonlu başımı eğdim, hızlı adımlarla yürümeye başlarken soğuk damlalar ellerime düştü.

Beni gören her asker durup bakakaldı, ani varlığım hepsini şaşkına çevirmiş gibiydi. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaparak şiddetlenen yağmurun altında ilerledim.

İleride epey sıkı korunan büyükçe bir çadır vardı ve hareketliliğin merkeziymiş gibi görünüyordu. Tepesinde büyük bir Gardnerya bayrağı dalgalanıyordu. Bunun eski bayrak olduğunu fark etmemle irkildim, Erthia küresi merkezini bir ünlem işareti gibi vurguluyordu.

Lukas'ı orada bulacağımı kimseye sormadan anladım.

Cesaretimi topladım ve dimdik yürüyen askerlerin peşinden çadıra doğru ilerledim. Etrafımdaki şaşkın bakışlara aldırış etmeden omuzlarımı dikleştirip kendimi Lukas Grey'le yüzleşmeye hazırladım.

Son görüşmemizin nasıl kanlı bıçaklı son bulduğunu düşünerek parmaklarımı büyü-bağ izlerime iyice bastırdım.

İçim azimle dolarken, *Önemli değil*, dedim kendime. *Onu ikna edeceğim.*

Güçlü Dryad doğalarımızdan ötürü Lukas Grey'e yalan söyleyemiyor olabilirdim ama hayatta kalmak, sevdiğim herkes ve her şey uğruna Direniş'le birlikte savaşabilmek için gerçeği saklayabilir, onun koruması altına girmenin bir yolunu bulabilirdim.

Büyük çadırın girişine yaklaştık, üstümüzdeki siyah branda artık bizi yağmurdan koruyordu.

Bana eşlik eden askerlerden biri girişte duran asık suratlı, sakallı muhafıza kim olduğumu söyledi. Adam beni öfkeli bir tavırla süzdükten sonra başını onaylarcasına sallayıp içeri girdi. Kin dolu bakışları beni tedirgin etmişti, bağ günümüzde Lukas'la dövüştüğümü, hemen sonra ortadan kaybolduğumu, bileklerimde birleşim izlerinin olmadığını kaç kişinin biliyor olabileceğini düşünmeye başladım.

Ya da kardeşlerimin Gardnerya'ya ihanet edip Lupinlerle Doğu'ya kaçtığını.

Sakallı asker tekrar ortaya çıktı, çadır girişini açtı ve elini sabırsızca sallayarak beni içeri aldı.

Pelerinimin kapüşonunu indirip içeri girdim.

Lukas'ı tekrar görmenin yarattığı şaşkınlığa hazır değildim, sinirlerim iyice gerildi.

Her zamanki gibi olağanüstü ölçüde yakışıklı olan Lukas, çadırın içine kurulmuş ağır bir masada oturuyordu, etrafı askerlerle çevriliydi. Birkaçının üstünde tıpkı Lukas gibi büyülü güçlere sahip olduklarını gösteren işaretler vardı ama Lukas'ın bu karargâhta eski üniforma giyen çok az sayıdaki Büyücü'den biri olduğunu fark ettim, göğsünde beyaz kuş yerine gümüş Erthia küresi vardı.

Lukas hiç acele etmeden önüne konulan belgeleri imzaladı ve astlarıyla teker teker konuştu. Askerler onun huzuruna çıkıyor, önünde eğiliyor ve verdiği emirleri yerine getirmek için çadırdan çıkıp gidiyorlardı. Lukas her zamanki gibi etrafına güç yayıyordu ve çadırdaki diğer tüm askerlerin saygılı vücut dili bunu doğrular nitelikteydi.

Devasa çadırın içi sıcacık ve kuruydu, ortasındaki soba duman çıkarmayan Verpakya Karaağacı kütükleriyle doluydu. Gürül gürül yanıyordu ama yine de titremeye başladığımı hissedip kendime hâkim olmaya çalıştım.

Lukas varlığımı fark etmişse de belli etmedi, dahası muazzam yatkınlık güçlerini hissedemiyordum. Ateş ve toprak büyüleri erişime kapalıydı, ben de kendi korkunç gücüm üzerinde aynı kontrolü elde etmek için can atıyordum.

İçimde bir duygu kasırgası koparken kenarda durup ona yaklaşabileceğime dair bir işaret bekledim. Çadırdaki diğer adamlar da beni Lukas gibi görmezden geliyor, varlığımı tamamen yok saymak için ellerinden geleni yapıyormuşçasına gözlerini kaçırıyorlardı.

Ellerimi esnetirken üstlerindeki büyü-bağ izlerinin fena hâlde farkındaydım. Gözlerim Lukas'ın ellerini kaplayan aynı kıvrımlı siyah izlere takıldı. O ânın hatırası bir kez daha tüm şiddetiyle üzerime çarptı. Lukas'ın ellerimi zorla aşağı bastıran elleri, rahibin bağ büyüsünü okurken mırıldandığı sözler.

Ve amcam.

Sevgili amcam Edwin.

Tıpkı şu anda etrafımı saranlara benzeyen askerler tarafından dövülmüş ve hapsedilmişti, ölüden farksızdı. O askerler ellerinden gelse Rafe ve Trystan'ı da öldürürlerdi.

Yvan'ı öldürürlerdi.

İçimde Gardnerya ordusuna dair bastırılması imkânsız bir nefret kabardı. Bakışlarım oradan oraya dolaştı, her asayı, her

tahta iskemleyi, çadırın Dağ Ladini'nden yapılmış destek kirişlerini taradı.

Asa taşımıyor olabilirim, diye tısladım içimden öfkeyle, *ama tek ihtiyacım olan şey bir tahta parçası. Herhangi bir tahta parçası işimi görür, hepinizi yok edecek kadar büyük bir ateş yaratabilirim.*

Etrafımdaki her tahta parçasını teker teker gözden geçirirken çadır yavaş yavaş boşaldı.

Lukas'ın yanında tek bir asker duruyordu. Genç adamın gözleri benimkilerle buluştu ve delici bakışlarında gördüğüm beni tanıdığına delalet parıltı karşısında daha beter gerildim. Uzun boylu ve sert mizaçlıydı, köşeli yüz hatlarında soylu bir duruş ve tıpkı Lukas'ınki gibi vahşi bir hava vardı. Yine tıpkı Lukas'ınki gibi onun askeri üniformasının kenarlarına da Beşinci Seviye Büyücü olduğunu gösteren beş gümüş çizgi işlenmişti.

Lukas birkaç evrak daha imzalayıp genç adama uzattı.

Sonra önüne istiflenmiş emir yığınını okumaya devam edip başını kaldırma zahmetine girmeden, "Çıkabilirsin, Thierren," dedi.

Thierren, Lukas'ın önünde şöyle bir eğilip bana son bir manalı bakış daha attı. Sonra çıkışa doğru hızlı adımlarla yürüdü, arkasında dalgalanan pelerıniyle yanımdan geçerken bu kez bana bakmamaya özen gösterdi.

Artık çadırda Lukas'la yalnız kalmıştım.

Gülümsemeye ve samimi davranmaya çalışsam da öfkemin ağırlığı içimi boşaltmış gibiydi ve Lukas'a karşı dürüst olmaya yönelik o tanıdık, kaçınılmaz Dryad dürtüsü üstün geldi. Etkisiyle Lukas'a karşı hissettiğim, canımı yakacak kadar ani ve katkısız nefretle oracıkta öylece durup yumruklarımı sıkmaktan başka bir şey yapamadım.

Lukas tüy kalemini bıraktı, koltuğunda arkasına yaslandı ve buz gibi yeşil gözlerini bana dikti. "Ne istiyorsun, Elloren?"

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

Ellerimi sıkıp gevşettim, üstlerindeki büyü-bağ izlerini söküp atmak istiyordum. "Geri döndüm ve kalacağım." Bu sözleri ağzımdan zorla çıkarırken sesimdeki öfkeli isyankârlığı gizleyemedim.

Lukas gözlerini kısıp alaycı bir ses çıkardı, sonra dikkatini tekrar önündeki kâğıt yığınına verdi. Birkaçını ağır ağır imzalarken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O Kelt çocuğu senden sıkıldı mı?"

Bir öfke dalgasıyla sarsıldım. Büyü-bağ izleriyle kaplı ellerimi avuç içleri dışarıya bakacak şekilde havaya kaldırdım, çizgiler hâlen sapasağlamdı. *Bekâretimin ispatı.*

Lukas hiç etkilenmemiş gibi onlara şöyle bir bakış attı ama sonra gözleri benimkilerle buluştu ve Büyücüateşi bana doğru ani ve hissedilir bir güçle parlarken yüzünde şiddetli bir öfke belirdi. "Sana ne istediğini sordum," dedi çelik kadar sert bir sesle.

"Kalacak bir yere ihtiyacım var," dedim tükürürcesine, sonra hemen kendimi azarladım.

Böyle olmayacak. Ona karşı bu kadar dürüst olma dürtüsüne karşı koymalısın. Koruması altına girebilmen için onu cazibenle büyülemen gerek.

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Ben... yanındaki yerimi almaya hazırım." Sözcükler dudaklarımdan kaynamış ağaç özü gibi ağır ağır döküldü. İşe yaramıyordu. Artık hem sözlerimle hem de ses tonumla ona karşı dürüst olma dürtüsüyle savaşamıyordum.

"Komutan Grey, böldüğüm için özür dilerim."

Dönüp baktığımda kara pelerinli Thierren'ın çadırın girişinde durduğunu gördüm, kapüşonu yağmurda ıslanmıştı. Keskin bakışları bir anlığına bana kaydı. "Teğmen Browlin geldi."

Lukas bana bakmadan, "İçeri al," diye emretti, Büyücüateşi'ni yine zapt etmişti. "Büyücü Gardner'la işimizi bitirdik."

Aniden başım döndü. "Ama... Lukas, ben..."

"Onu dışarı çıkar," diye emretti yine bana bakmadan.

"Lukas," dedim boğuk bir sesle, Thierren yaklaşıp kolumu nazik bir ısrarla tutunca düşüncelerim allak bullak oldu. Utanca yenik düşmüş bir hâlde adamın elinden kaçtım, öfkeli yaşlar gözlerimi yakarken Lukas sakince emirleri imzalamaya döndü ve Thierren da beni sessizce dışarı çıkardı.

✶

Çadırdan sendeleyerek çıktım, yeni gelen teğmenin yanından geçerken adam beni öfke dolu bir şaşkınlıkla süzdü. Kolumu Thierren'ın gevşek tutuşundan kurtarıp uzaklaştım.

"Büyücü Gardner," diye seslendi Thierren arkamdan, sesinde arada kalmışlık vardı ama gözlerimde biriken, saklamak için canla başla çabaladığım gözyaşlarını silerken onu duymazdan geldim.

Artık akşam karanlığı çökmüştü ve yağmur çiseliyordu. İçimde ne yapacağımı bilememenin giderek artan telaşıyla ıslak toprağın üzerinde ağır adımlarla yürüyordum. Yanlarından geçip giderken etrafımdaki askerler bana şaşkın gözlerle baktılar, bana saygı gösteriyormuş gibi yapmaları gerekip gerekmediği ya da beni açıkça hor görme özgürlüklerinin olup olmadığı konusunda kararsız kalmış gibiydiler.

Zihnim tam bir kargaşa içindeydi, titreyen ellerimle pelerinimin kapüşonunu ıslak kafamın üstüne çektim.

Lukas bana yardım etmeyecekse nerede güvende olabilirim? Şu anda bile peşimde olabilecek silahlı Vu Trin suikastçılarından beni kim koruyacak?

Büyümün üzerinde hiçbir kontrolüm olmadan kendimi korumaya çalışırsam tüm Gardnerya'ya kim olduğumu ifşa etmiş olurdum. Asker sivil ayırt etmeden etrafımdaki herkesi öldürürdüm.

Nereye gideceğimi, nereye döneceğimi bilmeden çadırların arasında körü körüne dolaştım.

Hiç param yok. Eşyalarımın nerede olduğunu bilmiyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız olmamıştım.

Efsanelerdeki Asa...

İçimde daha parlak bir endişe ateşi yanarken adımlarım durdu.

Asa... Beni bekliyor olması gereken arabadaydı. Seyahat çantamın astarında saklıydı.

Ve o arabanın nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Kendi etrafımda dönerek onu ararken giderek artan bir telaş kaslarımı yakıp geçiyordu. Arabadan iz yoktu.

Ya Asa bulunursa?

Kendimi acilen sakinleştirmem gerekiyordu. Çadırların arasında, oradan oraya dolaşan izinli askerlerin uzağında, mahrem sayılabilecek bir yere sığındım ve tahta bir destek direğine yaslanıp nefeslenmeye çalıştım. Yağmur iyice şiddetlenmişti, sular siyah brandanın kenarlarından düzensiz çizgiler hâlinde akıyordu, pelerinim iyiden iyiye ıslanmıştı.

Yardım bulmam gerek. Bir de o arabayı.

Sırılsıklam ve soğuktan titrer vaziyetteyken aniden Chi Nam'ın rün taşını hatırladım. Kalbim hızla çarparken taşı cebimden çıkardım ve ışıldayan oniks yüzeyine kazınmış safir rünü parmaklarımla çılgınca ovuşturdum. Rünü açıp Chi Nam'ın yardımını çağıracak Noi büyüsünü kısık sesle söyledim.

Hiçbir şey olmadı.

Telaştan göğsüm sıkışırken taşı bir kez daha ovuşturup büyüyü söyledim. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım büyünün karmaşık telaffuzunu doğru söyleyemiyordum ve rün taşı bir türlü yanmıyordu.

Telaşım iyice tırmanıp kontrolden çıkarken taşı tuniğimin içine tıkıştırdım.

Diğer tek seçeneğim midemin kaldıramayacağı bir şeydi: Vyvian halamdan yardım istemek. Bunu düşünmek bile bağlarımın intikamcı bir ateşle alev alev yanmasına yol açtı, asa elim seğirdi.

"Büyücü Gardner."

Tok ve ısrarcı bir erkek sesi duyunca irkildim.

Dönüp baktığımda beni Lukas'ın çadırından dışarı çıkaran sert yüzlü asker Thierren'ı gördüm. İçine sıkıştığım daracık yere baktı, sert tavırlarına müthiş bir endişe hâkimdi.

"Komutan Grey sizi yerleştirmeni istedi," dedi ama sözcüklerinin gerisinde çağıldayan bir enerji vardı ve bir an için şiddetli bir rüzgâr ve su gücü hissettim.

Kafam karışmış bir şekilde Thierren'ın gözlerinin içine bakıp kendimi toplamaya çalıştım. Sözleri uykusuz ve tedirgin zihnimde bir an için hiçbir anlam ifade etmemişti.

Ama... Lukas beni kovmuştu. Fikrini mi değiştirdi?

Thierren uzlaşmacı bir tavırla avucunu uzattı. "Sizin için bir araba ayarlamam emredildi. Komutan Grey'in ailesinin Valgard'daki malikânesine gideceksiniz. Yolculuk bir günden biraz fazla sürer. Sanırım bunlar sizin." Seyahat çantamı kaldırdığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Asa.

Bu ani gelişme karşısında bir an için donakaldım ve çantayı kaptığım gibi içine saklanmış Asa'yı çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

Thierren'ın gözlerine bakıp sesimi duygudan olabildiğince arındırmaya çalıştım. "Şey... beni arabaya mı götürüyorsun yani?"

"Elbette," diye yanıtladı, yeşil gözleri üzerime kilitlenmişti.

Kendimi dik durmaya zorlarken kalbim hızla çarpıyordu. "Lukas da oraya gelecek mi?"

Thierren kısa ama anlamlı bir duraklamanın ardından, sesinde ikimiz de rol yapıyormuşuz gibi hissetmeme yol açan

bir gizem tınısıyla, "Evet, Büyücü," dedi. "Burada halletmesi gereken bazı işleri var. Valgard'a varışınızdan kısa süre sonra sizinle orada buluşacak."

İçimi kötü bir his kapladı. Lukas'tan ayrılmak olası tehditlere karşı savunmasız kalacağım anlamına geliyordu. Ama yine de bu yolculuğu sağ salim atlatabilirsem Lukas'ın koruması altına girme yolunda atılmış bir adım sayılabilirdi bu.

"Muhafızlarım olacak mı?" diye üsteledim, Thierren'ın koruma ihtiyacımı diretmemi sorgulamayacağını umarak.

Bir duraksama daha oldu, gözlerinde yine aynı gizemli bakış belirdi. "Evet, Büyücü," diye onayladı, yeşil gözlerinde sorularımın ardındaki soruları daha derinden anladığını gösteren bir ışıltı vardı. "Ben ve üç yüksek seviye Büyücü size eşlik edecek."

Birbirimizi dikkatle incelerken gözlerimi onun tuhaf bir şekilde bilgece bakan gözlerinden ayırmadım.

"Tamam o zaman," dedim. "Gidelim."

Cesaretimi toplayıp ona doğru yürürken Thierren'ın dudaklarının kenarı çok hafifçe yukarı doğru seğirdi.

Bana uzattığı çantayı aldım ve nefesimi tutarak kumaşın hemen altında Asa'nın sarmal sapını aradım. Onu orada sapasağlam bulduğumda içimi bir rahatlık kapladı ve kendimi yüz ifademi sakin tutmaya zorladım.

Sonra çantayı omzuma attım, son bir kez Thierren'a baktım ve peşinden arabaya bindim.

@ayisigikitap

İKİNCİ BÖLÜM

Evelyn Grey

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

"Büyücü Evelyn Grey sizinle derhâl görüşmek istiyor."

İri yapılı, somurtkan ve soluk mor tenli bir Urisk kadını az önce açtığı araba kapısının önümde duruyordu. Yağmur damlaları altına geçip yağmurdan korunmam için tuttuğu çadır bezine vuruyordu. Onun hemen arkasında, yolculuk boyunca arabamı koruyan diğer üç askerle birlikte uzaklaşan Thierren'la göz göze geldim. Pelerininin kapüşonunu başına geçirmişti.

Muhafızlarımın benden uzaklaştığını görünce endişelenerek koltuğumdan kalktım. Saatlerce süren yolculuk yüzünden bacaklarım uyuşmuştu ama önümdeki malikânenin büyüklüğünü görünce arabanın kapısının önünde donup kaldım. Vyvian halamın konağı bu malikâneye kıyasla küçük bir kulübe sayılırdı.

Grey malikânesi fazlasıyla genişti ve bu denli devasa bir yapının suikastçılara karşı yeterince korunmasının mümkün olmayacağından endişelendim. Gerçi... malikâne Malthorin Körfezi'ne bakan yüksek bir uçurumun kenarında, yüksek bir arazi üzerinde yer alıyordu.

Kocaman bir uçurum, bu iyi, diye düşündüm. *Malikâneye batı yönünden yaklaşmayı zorlaştırır.*

Ayrıca etrafı büyük direklerine çakılmış, ışıldayan Gardnerya rünleriyle izinsiz girişlere karşı korunuyormuş gibi görünen dikenli demir bir çitle çevriliydi.

Malikânenin iki katı zımparalanmış devasa Demirağaçlarla desteklenmişti ve geçidi andıran girişleri, sanki tüm yapı bir ormandan yapılmış gibi, daha fazla ağacın sık dallarıyla çevrelenmişti. Devasa bir botanik bahçesinin içinde özel, bakımlı bir orman vardı, malikâneye bağlı bu devasa cam yapının içindeki ağaçlar yağan yağmurda bulanık görünüyordu.

Malikânenin pencereleri göz alıcıydı ve diken üstünde olmama rağmen yanlarından geçerken zarif işçilikleri gözüme çarptı; camlar baklava biçimindeydi ve zarif vitray asmalarla çevriliydi. Çatının kenarlarından şelale gibi dökülen, saksılara dikilmiş çok sayıda minyatür ağaç ve çiçekli asmalarla dolu bir çatı bahçesi vardı.

Tedirginlikle kaşlarımı çattım.

Bir saldırganın bunca yeşilliğin içinde saklanması çok kolay olurdu.

Başkomutan Lachlan Grey'in aile evinin çok sayıda Büyücü muhafızla çevrili olduğunu görünce bir nebze rahatladım. Muhafızlar sadece kapıları korumuyor, bahçede de devriye geziyorlardı. Thierren de aralarındaydı.

Bu, koruma büyüsü yapılmış kapıyla birlikte beni hayatta tutmaya yetecek mi?

Önümde duran Urisk kadını, "Büyücü," diye seslenerek beni kendime getirdi. Düşüncelere dalıp duraksamıştım.

"Kusura bakma," dedim hemen. "Teşekkür ederim."

Seyahat çantamı omzuma asıp arabanın kayganlaşmış katlanır merdiveninden dikkatle indim. Gerginlikten kaskatı kesilmiş olsam da Gardnerya'nın başkentine yaptığım iki günlük yolculuğu tamamlamaya hazırdım.

Ben arabadan inerken Urisk kadını beni çadır bezinin altına aldı, dudaklarını sımsıkı büzmüştü. Yağmur brandanın kenarlarından uzun şeritler hâlinde akıyor, kadının pelerinini sırılsıklam ediyordu.

Etrafına yağmurda yükselen sis misali düşmanlık yayılıyordu ve buna ne kadar şaşırsam da bir Urisk olarak Başkomutan Lachlan Grey'e hizmet etmek gibi korkunç bir zorunluluğu olmasına üzülmeden edemedim.

Yine de çatısı iç içe geçmiş Demirağaç dallarından yapılmış kemere doğru hızlı adımlarla ilerlerken tavırları beni hem şaşırtmış hem de tedirgin etmişti. Araba uzaklaşırken omzumun üstünden arkama baktım.

Arkamda, demir parmaklıklı çitin hemen ötesinde Valgard ve Malthorin Körfezi'nin manzarası uzanıyor, Gardnerya'nın başkentinin belirgin, puslu altın rengi ışıkları sisin arasından bile görünüyordu. Bakışlarım körfezin dış kenarında asılı duran, soluk yeşil ışıkla parıldayan bir çizgiye takıldı, ötesindeki Fae Adaları sislere gömülerek görünmez hâle gelmişti.

O da ne?

Ne var ki bu tuhaf manzaraya kafa yoracak vaktim yoktu, yağmur iyiden iyiye şiddetlenmeye başlamıştı, çadır bezinin üstüne ardı arkası kesilmez çakıl taşları atılıyormuş gibiydi. Gardnerya'nın bu bölgesinde, bu mevsimde kopan fırtınalar meşhurdu. Şiddetli bir rüzgâr saçlarımı savururken adımlarımızı hızlandırdık.

Pelerinli, beli bükülmüş Urisk kadınları bu şiddetli yağmura rağmen Grey ailesinin malikânesini çevreleyen tertemiz ve bakımlı bahçelerde çalışıyorlardı, askerlerse bahçenin hemen ötesindeki dövme demirden giriş kapısını koruyordu.

Kendi güvenliğimden duyduğum endişeye pişmanlık karıştı. Gardnerya'nın bu topraklardaki Büyücü olmayan herkesi zorunlu olarak tahliye etme kararı yıl sonunda yürürlüğe girdiğinde tüm bu kadınlara ne olacaktı?

Bakışlarım mülkün kuzeydoğu ucuna ve hemen ötesindeki gür ormana kaydı. Asker kalabalığının bu ıssız yaban arazisinin yakınında çok daha yoğun olduğunu fark ettim.

Dallarla kaplı kemerin altından geçtik, ayaklarımın altında taştan bir yol vardı, geometrik kutsama yıldızı deseni siyah ve orman yeşili taşlarla döşenmişti. Öfkeli Urisk kadını beni sabırsız bir el hareketiyle devasa bir Demirağaç kapıya yönlendirirken eteğimin kenarının yağmurdan karardığını fark ettim.

Yavaşladı, kapıyı açtı ve beni düzenli bir vestiyere soktu. Ben pelerinimin başlığını indirirken çadır bezini çabucak katlayıp bir kenara koydu ama bana durup ıslak pelerinimi asmam için zaman vermedi.

İlerlemem için elini bir kez daha sallayarak, "Büyücü Evelyn *bekliyor*," diye tısladı.

Beni yemyeşil Demirağaç ormanlarının tasvir edildiği muhteşem yağlıboya tablolarla süslenmiş, fenerlerle aydınlatılmış bir dizi koridordan aceleyle geçirirken onun peşinden gittim. Kadın en sonunda ahşabına gösterişli bir sonbahar avı sahnesi –yaylarına oklar takmış ve bir geyik sürüsüne nişan almış Gardneryalılar– oyulmuş süslü bir kapının önünde durdu.

"Orada kal," diye emretti, eğitilmesi gereken bir köpekmişim gibi ayaklarımı işaret ederek. Sonra kapılardan birini açıp içeri girdi ve arkasından kapatarak beni koridorda tek başıma bıraktı.

Kulak kesildiğimde kalın ahşabın ötesinden gelen mırıltıları duyabiliyordum. Çok geçmeden kapılardan biri aralandı ve Urisk kadını koridora döndü.

"Büyücü Evelyn Grey şimdi sizi kabul edecek," dedi belamı bulmak üzereymişim gibi hafif bir alaycı gülümsemeyle. Ardından geri çekildi ve gözlerinde iğrenç bir parıltıyla kapıyı ardına kadar açtı.

İsteksizce içeri girdim ve kapı arkamdan bir tıkırtıyla kapanırken yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Lukas'ın annesi Büyücü Evelyn Grey odanın diğer ucunda duruyordu, sırtı bana dönüktü.

Neredeyse tüm duvarı kaplayan, önünde orman yeşili püsküllerle bağlanmış gösterişli bordo perdeler asılı baklava desenli pencerelerden dışarıyı izliyordu. Uzun boyluydu, şık giyimliydi ve duruşunda Vyvian halam gibi bir asalet vardı.

Kalbim hızla çarparken cesaretimi topladım, seyahat çantamı bir sandalyenin yanına bıraktım ve etrafıma şöyle bir göz gezdirerek odanın ortasına doğru birkaç adım attım.

Bir yanda siyah mermerden büyük bir şömine yanıyor, günün nemli soğuğunu bastırıyordu. Önüne minderi iyice kabartılmış sandalyeler gruplar hâlinde dizilmişti, bitişik duvarda geniş bir kitaplık vardı. Demir ayaklar üstünde duran cam kaplı meşalelerin yumuşak ışığı, pencerelerden süzülen loş gri parıltıyı ısıtıyordu ve pahalı görünümlü seramik vazolar odanın her yerine ustalıkla yerleştirilmişti. Her şey geleneksel Gardnerya renklerindeydi: Halkımızın Habis Varlıklar'ın döktüğü kanını simgeleyen koyu kırmızı, boyun eğdirilmiş vahşi doğayı simgeleyen yeşil, biraz Demir Çiçek mavisi ve yıllar süren baskıları simgeleyen, her yerde görülen siyah.

Uzaklarda gök gürledi.

Büyücü Grey hafifçe döndü, beni ağır ağır süzerken bir eli zarifçe pencerenin pervazına dayadı. Ürkütücü bir güzelliği vardı, bir tablo kadar zarifti, siyah kadife tuniği muhafazakâr bir tarzda yüksek yakalıydı ve ne onun ne de uzun eteğinin üzerinde herhangi bir süsleme vardı. Kırağı çalmış kış camı kadar sert ve soğuk yeşil gözlerini bana dikti. Lukas'ın çarpıcı güzelliğini ve odayı dolduran duruşunu kimden aldığını artık anlıyordum. Kapkara saçlarından geçen beyaz-gümüşi çizgi haşin güzelliğini daha da vurguluyordu.

Karşısında kendime duyduğum güvenimi kaybetmemeye çabaladım.

Ben onun bir şey söylemesini beklerken Büyücü Grey beni sanki ezmemek için kendini zor tuttuğu, istenmeyen bir böcekmişim gibi ağır ağır süzmeyi sürdürdü. Bir an sonra da arkasını döndü, bir elini beline koydu ve pencereden güzel bahçelerine, ötesindeki okyanus manzarasına baktı.

"Büyücü Gardner," dedi gergin ve ölçülü bir sesle, "kaç genç kadın oğluma büyü-bağlanmak için *her şeyini* verirdi, biliyor musun?"

Boğazım kurudu. Ne cevap vereceğimi bilemedim. Şömine rafındaki siyah mineli saat de cevabımı bekliyormuş gibiydi, sessizliği bozmak için sabırsızca tik tak ediyordu.

Evelyn Grey pencereye arkasını dönüp bir kez daha bana baktı. "Ama o, ona bağlanmadan önce fiziksel olarak zapt edilmesi, hatta *boyun eğdirilmesi* gereken birini seçti."

İçimdeki öfke çeliğe vurulan çakmaktaşı gibi kıvılcımlar saçtı. *Beni o zorladı. Büyümü kontrol edebilseydim sefil oğlunu yere serip ortadan kaybolurdum.*

Kaşları daha da çatıldı. "Sana bağlandığı için pişmanlık duyuyor." Bunu nispeten sakin bir sesle söylemişti ama bana sanki oğlunu tutsak eden şeytani bir yaratıkmışım bakarken ses tonundaki çaresizliği hissettim. "Bahsin geçtiği zaman yüzündeki ifadeyi görmen gerek. *Gerçekten* çok pişman."

Neden burada olduğumu hatırlayınca midemin kalktı, ağzıma gelen safra boğazımı yaktı. *Lukas'ın koruması altına girmezsem Vu Trin beni öldürecek.*

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak, "Bağlanma sırasında kendimi kaybetmiştim," dedim. "Amcam daha yeni ölmüştü. Bunu atlatmam zaman aldı ve... Lukas'ın anlayacağını düşünüyorum."

Evelyn Grey gözlerini iri iri açtı ve başını abartılı bir nezaketle aşağı yukarı salladı. "Öyle mi?" Dudakları kıvrıldı, yeşil buz parçalarını andıran gözlerini kıstı. "Seni çok sıcak karşıladı, değil mi?"

Alaycı bakışları altında küçüldüğümü hissettim.

"Nerelerdeydin, Büyücü Gardner?" Sesi taş gibi sertleşmişti.

Soru boğazıma bir kanca gibi takıldı. Beni bir kedi gibi hareketsizce izliyordu.

"Ben... Kelt Eyaleti'nden henüz geldim..." diye söze başladım, Keltanya'nın yeni adını kullanmayı hatırlayarak. "Lukas'la birlikteydim..."

"Hayır," diye sözümü kesti zehir gibi bir sesle. "Ne demek istediğimi *biliyorsun*."

Zihnim allak bullak oldu.

"O sana bağlandı ve bağı *mühürledi*," diye devam etti, "ama sen kaçtın ve birleşme olmadığı için Mühürleme büyüsünün bozulmasına izin verdin." Gözleri üstünde herhangi bir iz olmayan bileklerime kaydı. "Oğlumdan nereye gittiğin ve onu neden böyle küstahça reddettiğin konusunda net bir cevap alamıyorum," diye devam etti, "o yüzden *sana* soruyorum. Geçen ay. *Neredeydin?*"

Kendimi zihnimde mantıklı bir düşünce oluşturmaya zorladım, hazırladığım mazereti ağzımdan çıkarmaya çalıştım. "Kardeşlerimle iletişim kurmanın bir yolunu arıyordum," diye yalan söyledim.

"Ah, evet, şu hainler."

Başımı sertçe aşağı yukarı salladım.

"Bir yol buldun mu peki?" Sesinde ağdalı bir alaycılık vardı.

Keder içimi delip geçerken başımı iki yana salladım. *Hayır, seni cadı, bulamadım*, diye acı acı düşündüm. *Nerede olduklarını bilmiyorum. Hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum.* "Düşündüm ki... onları bulabilirsem..." diye kekeledim, "onları durdurabilirim diye düşündüm."

Başını yana eğip, "Neyi durduracaktın?" diye sordu.

"İsyanlarını."

"Sen de isyan etmeye yabancı değilsin, değil mi?" diye sorunca içimi bir korku dalgası sardı. Bana uzun uzun baktı,

sonra da hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. "Berbat bir yalancısın, Elloren Gardner."

Donakalmıştım. Evelyn Grey pencereden uzaklaşıp etrafımda dolanmaya başlarken bile nefeslenmeye çalışıyordum.

"Bir Kelt'le yatakta bulunduğunu biliyorum," dedi. "Vyvian'la birlikte bu gerçeği saklamak için neler yapmak zorunda kaldığımızdan haberin var mı?" Hareketsiz bedenimin etrafında bir tur atıp sonra tam önümde durdu. Bakışları ateş gibi yanıyordu, öfkelenmeye başlarken kontrolünü kaybetmek üzereydi. "Ve şimdi *benim* Lukas'ıma bağlandın. Büyükannesinin şerefli adını lekelemek için her fırsatı kollayan hain bir ailenin kızı, ahlaki değerlerden nasibini *zerre kadar* almamış bir kız." Ağzı müthiş bir öfkeyle çarpıldı. "Oğlumun itibarı *iki paralık* mı olacak?"

"Ben k-kardeşlerim gibi değilim," diye kekeledim yalanımı.

Burnumun dibine girdi. "Sen benim oğluma layık değilsin," diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından. "Onun çizmelerine bulaşmış çamuru temizlemeye bile layık değilsin!" Ellerimi sertçe tuttu.

Tırnakları tenime batarken küçük bir çığlık atıp geri çekilmeye çalıştım.

Beni sıkıca tutup bağ izlerine öfke dolu bir çaresizlikle baktı. "Bu büyüyü bozmanın bir yolu olsaydı," dedi dalgın dalgın, "*bozardım*. Bir yolunu bulmaya *çalıştım*." Sesi sertleşti. "Bir *Kelt'le* yatağa girmek," dedi acı acı, sonra sessizleşti. Gözlerini ellerime dikmişti, zihninin çarkları harıl harıl dönüyordu. "Irk hainlerine artık ne yaptığımızı biliyor musun, Elloren Gardner?" Benimle değil de daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi, bakışları ellerime çivilenmişti. "Onları *idam ediyoruz*."

"Kelt'le hiç yatmadım," diye ısrar ettim, bu iğrenç kadından kurtulmak için hissettiğim çaresizlik giderek artıyordu. "Hepsi bir yanlış anlaşılma. Ellerim. Onlar bunun *ispatı*." Sage'in ellerinde olduğu gibi kanlı kesik izleri yoktu. Bekâretimin kesin kanıtıydılar.

Evelyn Grey donakaldı, gözleri düşüncelere dalmış gibi donuklaştı. Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi ve ellerimi sanki onları ilk kez açık açık görüyormuş gibi inceledi.

İçimi çaresiz bir telaş sardı ve ellerimi hızla geri çektim, bu esnada tırnakları tenimi çizdi. Bir adım geriledim ve ellerimi küt küt atan kalbimin üstünde kenetledim.

Büyücü Grey doğrulup bana pis pis sırıttı. "Bu gece Büyücüler Konseyi balosuna gideceksin." Bunu kendi zekâsıyla gurur duyuyormuş gibi gözlerinde kötücül bir ışıltıyla, yepyeni bir kararlılıkla söylemişti.

Sertçe yutkundum. Sinsi bir planı varmış gibi görünmesi hoşuma gitmemişti. Ayrıca suikastçıların peşimde olması ihtimali varken bir baloya korumasız gidemezdim. "Önce Lukas'a sormalıyım," diye ısrar ettim, elim ayağım titriyordu. "Bir rün şahini gönderirim..."

"*Hayır*," diye sertçe reddetti, öfkelenmişti. "*Ben* ne dersem onu yapacaksın."

Birdenbire, tıpkı bu kadından yayılan bilinmeyen tehdidin farkına vardığım gibi, etrafımdaki onca ahşabın da farkına vardım. Odayı destekleyen ve başımın üzerinde dalgalı kirişler oluşturan Demirağaç gövdeleri ve birbirine dolanan dalları. Ayaklarımın altındaki Demirağaç kalaslar.

Ölü odun. Her yanımda.

Zihnimde bu tahtaların kaynağı canlı Demirağaçların görüntüsü canlanırken topuklarımda güç kıvılcımları hissettim ve ayak parmaklarımı kıvırıp açtım, güç bağlarımda bir ateş uyanmıştı. Kendimi derin, titrek bir nefes almaya zorladım ve Lukas'ın annesiyle bu malikâneyi olduğu gibi ateşe verme arzusunu bastırdım.

Tam arkamdaki bir şey Evelyn'in dikkatini çekti ve ben de büyülü şiddete doğru çekilme hissinden kurtularak geriye döndüm.

"Büyücü." Eşikte teni lavanta, saçları menekşe rengi, gözleri ametist moru, daha genç bir Urisk kadını duruyordu. Büyü-

leyici bir güzelliği vardı ve onu daha önce gördüğüm hissine kapıldım. Benimle yaşıt gibi görünüyordu. "Bizi Oralyyr gönderdi." Başını eğerek zarif bir reverans yaptı.

Kadının yanında duran, taş çatlasın sekiz yaşındaki cılız, küçük Urisk kızı da hareketi sarsakça taklit etti. Küçük kızın geniş, yarasa gibi kulakları vardı ve cildi Urisklerin en soylu sınıfına özgü koyu mordu. Duruşlarının katılığında, saygı dolu reveranslarında donup kalmış hâllerinde rahatsız edici bir şey vardı, yanlış bir hareket yaparlarsa Büyücü Grey'in kellelerini uçuracağından korkuyormuş gibiydiler.

Büyücü Grey onları tiksintiyle süzdükten sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Sparrow ve Effrey sen buradayken hizmetçilerin olacak, Sparrow sana her daim eşlik edecek ve nereye gidip geldiğini bana rapor edecek. Ayrıca seni dansa götürmeleri için iki asker göndereceğim. Onlar da bana rapor verecekler. Anlaşıldı mı, Büyücü Gardner?"

Ben onun zarif parmağının ucunda sallanan kafese kapatılmış bir kuştum.

İçimde alarm çanları çalmaya başladı. "Hizmetçiye ihtiyacım yok," dedim, güç bela sakladığım endişeyle.

Büyücü Grey beni bakışlarıyla olduğum yere çiviledi. "Artık *benim* çatım altında yaşıyorsun, Büyücü Gardner. *Benim* kurallarıma uyacaksın. Kendi kurallarına değil."

Elimi tunik cebime sokup Chi Nam'ın bana verdiği taşa dokundum ve uyluğuma bastırdım. "Evet, Büyücü," dedim, içimde hızla kabaran öfkeye rağmen. *Senden nefret ediyorum, cadı. Senden ve o lanet olasıca ailenden. Özellikle de o lanet olasıca oğlundan.*

Evelyn keskin bakışlarını benden ayırmadan genç kıza, "Effrey," dedi, "Büyücü Gardner'ın pelerinini al. Sonra onu Sparrow'la birlikte odasına götürün."

"Emredersiniz, Büyücü Grey," diye karşılık verdi çocuk hemen.

Ben pelerinimin kopçasını çözüp üstümden çıkarırken Effrey yanıma koştu. Uzattığımda onu aldı ve Sparrow'un yanına dönerken kumaşın üçgen şekilli bir parçası peşinden sürüklendi. Sparrow'a ulaşmadan hemen önce küçük, yuvarlak bir masaya çarptı ve masanın kenarına yerleştirilmiş, Demir Çiçeklerle süslenmiş zarif bir vazoyu sarstı.

Vazo tehlikeli bir şekilde sallanırken Sparrow'un gözleri kocaman açıldı. Bir anda ileri atıldı ve vazoyu çevik parmaklarıyla yakalayıp yerli yerine koydu.

Effrey donakalmıştı, vazoya dehşet içinde bakarken ağzı bir karış açıldı. Çocuk yavaşça Büyücü Grey'e döndü, olduğu yerde sindi ve onu koruyabilecekmiş gibi pelerinime sarıldı. Yerlere kadar eğildi. "Lütfen, Büyücü, *lütfen. Çok özür dilerim*, Büyücü."

Küçük kızın sakarlığını izlerken hafızamda bir anı canlandı ve birden hatırladım: Valgard'daki elbise dükkânı. O ikisini daha önce gördüğüm yer orasıydı. Geçen yıl, Vyvian halamla şehre ilk geldiğimde. Çocuk oradaydı, habire kumaş rulolarına takılıp düşüyordu. Bir de zarif Sparrow. İkisi de oradaydı.

Evelyn Grey yakındaki bir ikram masasına doğru yürüdü ve parlak kırmızı, kristal bir sürahiden kendine içki doldurdu. "Effrey," dedi. "Sakarlığın yüzünden seni Oralyyr'e dövdüreyim mi?"

Effrey'nin gözleri fal taşı gibi açılırken bir çocuğa böyle zulmedildiği için öfkem alevlendi, asa elimi yumruk yaptım.

Evelyn çocuğa olan ilgisini tamamen kaybetmiş gibi Effrey'ye sırtını dönerek sakin bir ses tonuyla, "Sparrow," dedi. "Büyücü Gardner'ı odasına götür. Bu akşam Büyücüler Konseyi Salonu'nda düzenlenecek Zafer Balosu'na katılacak." İçkisinden bir yudum alıp fırtınanın aydınlattığı bahçelere bakarken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onu iyice temizle. En azından *görünürde* saygın biri hâline getirmeye çalış."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vazolar

—

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Sparrow ve Effrey'nin peşinden malikânenin öbür ucuna doğru gidiyordum, Lukas'ın kalpsiz annesiyle yüzleştiğimden beri sersem gibiydim. İncelikle döşenmiş bir sürü koridor ve odadan geçtik. İçimdeki büyülerim ve duygularım, dışarıda şiddetlenen fırtına kadar çalkantılıydı.

Gök gürledi, ses Demirağaç duvarlardan yankılandı.

Lukas'ın bir an önce buraya gelmesi gerek. Evelyn Grey'in bana bir şekilde zarar vermek niyetinde olduğundan emindim. Buradaki Büyücü ordusu sayesinde Doğu'nun güçlerine karşı güvende olabilirdim ancak Büyücülere karşı güvende değildim.

Ama Lukas'ı bulursam beni korumaya razı gelir miydi?

Aynı zamanda küçük bir kütüphane de olan oturma odasının en ucundaki Demir Çiçek işlemeli ahşap bir kapıya vardık. Sparrow kapıyı açtığında eşikte donakaldım, bakışlarım içerideki kocaman, dört direkli, cibinlikli yatağa çivilendi. Üstüne zümrüt yeşili, ağaç desenli muhteşem bir yorgan serilmişti ama gözlerimi ve büyümü cezbeden şey o değildi. Beni çeken asıl

şey cibinliğin direkleri, pürüzsüz sarmallar hâlinde yükselen, siyah ahşaptan yapılmış kalın sütunlar.

Dört devasa asa gibi.

Büyülenmiş gibi yatağa doğru yürüdüm ve elimi o muhteşem ahşabın üstünde gezdirdim. Zihnimde kalın dallı devasa bir ağaç görüntüsü belirdi, güç topuklarımın dibinde ağır ağır fokurdamaya başladı ve yavaşça derin bir nefes aldım.

Ishkart Abanozu.

Ah, bu çok güzel bir tahta. Ağır ve kuvvetli. Ateş yatkınlığım sıcacık parladı, güç bağlarımdan ısı yayıldı. *Bu tahtadan büyü göndermek öyle kolay olurdu ki...*

İçimi bir panik dalgası sardı ve elimi tahtadan zorlukla çekip aldım, beni bu kadar kolay içine çekebilmesi kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Asa elimi diğer elimle gizlice kavradım ve tırnaklarımı avucuma geçirdim, pürüzsüz tahtanın neredeyse karşı konulmaz cazibesine direnmeye çalıştım.

Neredeyse karşı konulmaz gücümü salıvermeye arzusuna.

Dikkatimi dağıtıp kendimi o müthiş cazibeye kaptırmamak için bakışlarımı yataktan uzaklaştırdım ve Sparrow'la Effrey'nin koyu yeşil perdeleri açtıklarını gördüm, yağmurdan sırılsıklam olmuş pencerelere bakınca dışarıda gizlenen her şeye karşı savunmasız kaldığımı hissettim.

Peşime düşen her şeye.

"Onlar kapalı kalabilir," dedim hemen. Effrey irkilerek bana korku dolu bir bakış attı, Sparrow da başını hafifçe ve temkinli bir tavırla evet anlamında salladı ve perdeleri tekrar çekti. Yutkunarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Yardımınız için teşekkür ederim."

Sparrow perdenin bağlarını Effrey'yle birlikte özenle sararken düz bir sesle, "Hiç önemli değil, Büyücü," diye karşılık verdi.

Asa elimi sıkıp gevşeterek, "Sizinle daha önce karşılaşmıştım," dedim Sparrow'a. Sesimin kulağa tehditkâr gelmemesi

için elimden geleni yaptım. "Büyücü Heloise'in elbise dükkânındaydınız. Valgard'da. Birkaç ay önce."

"Haklısın, Büyücü," dedi Sparrow, yüzü ürkütücü biçimde ifadesizdi.

Onları daha da tedirgin etmek istemediğim için konuşmayı kestim, seyahat çantamı omzumdan indirip yanımdaki ipek minderli sandalyeye bıraktım. Minderin kumaşına meşe yaprağı desenleri işlenmişti. Ayaklarımın altında yatağın canlı tonlarıyla aynı renkte, orman yeşili ve gece siyahının iç içe geçerek ağaç şekillerine büründüğü, incelikle dokunmuş bir halı vardı. Bu odadaki orman dekorunun ve ölü odun bolluğunun cazibesine kendimi ne kadar kaptırdığımı düşününce öfke dolu bir suçluluk hissettim. Bu kadar tipik bir Gardneryalı olmak istemiyordum. Sefil Büyücülerle hiçbir alakam olsun istemiyordum.

Bunun yerine yatak direklerinden birini sökmek ve onu kullanarak Gardneryalılarla savaşmak istiyordum.

Bir gök gürültüsü isyankâr düşüncelerimi bölünce etrafıma bakındım. Yatağın yakınındaki iki kapı açıktı; biri küçük bir giyinme odasına, diğeriyse hizmetkârların odalarına açılıyordu. Yatağın karşısındaki demir odun sobası, pencerelerden sızan serin havayı uzak tutuyordu. Sobanın demiri bir ağaç şeklinde dövülmüştü ve borudan bacaları tavana doğru dallanıp budaklanıyordu. Oda, ormanın derinliklerindeki geyik resimleriyle ve Büyücü Evelyn'in çok sevdiği anlaşılan vazolarla şık biçimde dekore edilmişti. Öyle ki vazoları evinde çalışan hizmetçilerden bile daha kıymetliydi.

En yakınımda duran parşömen inceliğinde, oniks sırlı seramikten yapılmış, üstünde birkaç Büyücü askerin bir Icaral'ı öldürüşünün elle boyanmış tasvirinin olduğu vazoya kaşlarımı çatarak baktım.

Onu devirip masadan düşürmek, tuzla buz olup onarılamayacak kadar ufak parçalara ayrılmasını izlemek istiyordum.

Sparrow seyahat çantamı yatağa getirdi, ağaç desenli yorganın üstüne koydu ve açmaya davrandı.

İçimi ani bir endişe kapladı.

"Çantamı ben boşaltırım," dedim hızlıca ona doğru bir adım atarak. Asa'yı bulmasını –ve muhtemelen Lukas'ın iğrenç annesine teslim etmesini– göze alamazdım.

Çünkü bu, tüm Büyücülerden, özellikle de kadınlardan, istenen Konsey onayı olmadan neden silahlı olduğum konusunda soru işaretlerine yol açardı.

Sparrow bana garip garip baktı ama itiraz etmedi, nevresimle yorganı açmaya koyuldu.

Kalbim göğsümde hızla çarparken seyahat çantamı açtım ve içindeki az sayıdaki eşyamı teker teker çıkarıp yatağın üstüne özenle yerleştirdim. Sonra da çantanın ağzını bağlayıp yatağın altına ittim.

"Orada kalmasını istiyorum," dedim ikisinden de üstün konumda olmamı kullanmaktan nefret ederek. Başlarını ciddi bir itaatle salladıklarında pişmanlığım daha da arttı.

Burada olmamalılar. Gardneryalılar, Gardneryalı olmayanları "Büyücü topraklarından" çıkarmak adına tüm Uriskleri birkaç ay içinde Fae Adaları'na göndermek üzereyken burada olmamalıydılar. Giysilerimi yakındaki bir şifonyerin çekmecelerine yerleştirmekle meşgul olan sıska Effrey'ye baktım ve onun adına öfkelendim.

O daha çocuk. Bu düşman topraklarda, bu zalim kadının evinde köle gibi çalışmamalı. Onun ihtiyacı olan şey bir an önce Doğu Diyarı'na gitmek.

"Bırak ben yapayım, Effrey," dedim. Küçük kız irkilip iki büklüm oldu, bana bir kez daha yüzünde apaçık bir korkuyla baktı. Onu korkuttuğum için hemen pişman oldum.

Kapıya hafifçe vurulunca hepimiz durup sesin geldiği yere döndük. Sparrow odayı hızla aşıp kapıyı açtı.

Arabada beni karşılayan suratsız Urisk kadını Oralyyr, koridorda durmuş bekliyordu.

Bana kötü kötü baktıktan sonra parşömene sarılmış bir paketi Sparrow'a uzattı. "Üstünü değiştirip şunları giydikten sonra gelip giysilerini alırım," dedi. Bana bir kez daha ters ters baktı, ardından kaşlarını çatarak uzaklaştı.

Sparrow kapıyı kapadı, döndü ve parşömeni açıp içindeki parıldayan elbiseyi ortaya çıkardı. Yatağın yanına geri geldi, elbiseyi paketinden tamamen çıkardı ve yorganın üstüne serdi. Şaşkın bir ifadeyle geri çekildi ve elbise sanki kafasını karıştırmış gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı ama kendini çabucak toparladı.

Önümde hafifçe eğilerek resmî bir tavırla, "Bu geceki balo için, Büyücü," dedi ama gözlerinin etrafındaki gerginlikten kafasının hâlâ karışık olduğunu hissedebiliyordum.

Giysiyi incelerken endişeyle boğazım sıkışsa da muhteşem güzelliğine hayran olmamak elde değildi.

Tam bir skandaldı.

Vücudu saran tuniğin ve uzun eteğin biçildiği muhteşem siyah ipek, odadaki fener ve odun sobasının ışığı üzerine vurdukça parlak kırmızı renkte ışıldıyordu. Elbisenin her yerine kutsama yıldızı şeklinde yakutlar serpiştirilmişti, kıpkırmızı takımyıldız eteğin uçlarında giderek yoğunlaşıyordu ve tuniğin hem dar hem de dekolte kesim olduğunu, yakasının siyah dantelle süslendiğini fark ettim.

Parmağımı dalgın dalgın tuniğin kenarındaki ışıltılı mücevher kümelerinde gezdirirken Urisk kızları eşyalarımı düzenlemenin ve odayı hazırlamanın telaşına geri döndüler.

Endişem giderek arttı.

Elbisenin kesiminin ve fazlasıyla kırmızı olmasının giderek katılaşan Gardnerya'da eleştiriye yol açacağı kesindi. Dahası, malikânenin dekorasyonu ve Evelyn Grey'in kıyafetleri bana Lukas'ın annesinin her konuda halamdan bile daha katı

olduğu söylüyordu. Öyleyse bu fazlasıyla abartılı ve neredeyse kıpkırmızı elbiseyi giymemi neden istiyordu? Hem Büyücü Grey bedenimi nasıl tahmin etmişti? Kötü kalpli halamla irtibatta olabilir miydi?

Elbiseyi tedirginlikle incelerken, "Sparrow," dedim, "Lukas'ın bu geceki baloya gelmesi bekleniyor mu, biliyor musun?"

"Evet, Büyücü," diye yanıtladı, onun gözleri de elbiseye kilitlenmişti.

Hafif bir şangırtı ikimizi de ürküttü, dönüp bakınca Effrey'nin o iğrenç Icaral vazosunun kırıklarıyla çevrili olduğunu gördük. Çocuk gözyaşlarına boğuldu, sanki en korkunç kâbusuna tam ortasından dalmış gibi görünüyordu. Sparrow donakaldı, ağzı bir karış açık hâlde gözlerini porselen kırıklarına dikti.

Effrey ağladıkça küçülüp zayıflıyormuş gibiydi.

Elimi kaldırdım. Effrey'nin perişan hıçkırıkları arasında sesimi duyurabilmek için normalden daha yüksek sesle konuşarak sertçe, "Ben kırdım," dedim.

Effrey gözyaşlarını bastırıp bana baktı, tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Sparrow'un rengi birkaç ton solmuş gibiydi ve o da bana kocaman açtığı gözleriyle bakıyordu.

"Ben kırdım," diye ısrar ettim yine. "Beğenmemiştim, o yüzden büyük bir kayıp sayılmaz. Ortalığı temizler ve Büyücü Grey'e tüm bu vazoları sevmediğimi, odadan kaldırılmasını istediğimi söyleriz." Kalbim deli gibi çarpıyordu. *Bu, Lukas'ın korkunç annesiyle başa çıkmama kesinlikle yardımcı olmayacak.*

Sparrow'un konuşabilmesi biraz zaman aldı. "P-peki, Büyücü," diye kekeledi en sonunda.

Ben eğilip bıçak kadar keskin kırıkları toplamaya başlarken Effrey hâlâ usulca hıçkırıyor, bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Hayır, Büyücü," diye ısrar etti Sparrow. "Bunu siz yapmamalısınız. Gel, Effrey," dedi ve elini çocuğun sırtına nazikçe koydu. "Kırıkları toplayalım."

Kız çok geçmeden bir vazo parçasıyla kendini keserek yine ağlamaya başladı.

Effrey'nin yanına gidip önünde diz çöktüm, tunik cebimden bir mendil çıkarıp kesilmiş, titrek avucuna bastırdım. Kan lekesi beyaz ketenin üstünde hızla yayıldı ve üstüne işlenmiş demir çiçek desenini kapladı.

"Biraz Alazkökü toniği ve sargı getir," dedim Sparrow'a, küçük Effrey'nin arka arkaya başını derde sokabilme yeteneği beni hayrete düşürmüştü. "Biraz eczacılık eğitimi almıştım. Küçük bir kesiğin üstesinden gelebilirim." Yaraya bastırmaya devam ederken başımı hafifçe eğerek yanımızdaki sandalyeyi işaret ettim. "Effrey," dedim usulca, kızın korku dolu gözlerinin içine baktım, "seni sapasağlam edeceğiz, sonra da ben Sparrow'a yardım ederken sen oturup dinleneceksin."

"Alazkökü toniği pahalıdır, Büyücü," dedi Sparrow, sesi şaşırtıcı derecede sertti. "Büyücü Grey hizmetçilerin onu kullanmasını *asla* onaylamaz."

Bu korkunç kurallardan da Lukas'ın iğrenç annesinden de tiksinerek, "Kadim Varlık aşkına," diye mırıldandım. Sparrow'un sakin gözlerine baktım. "Oralyyr'e vazoyu kırdığımda elimi kestiğimi söyle," dedim.

Aramızdan anlayış dolu bir an geçer gibi oldu ve Sparrow başını evet anlamında salladı, sonra da malzemelerini almak için odadan çıktı.

✶

Çok geçmeden Effrey'nin yaralarını tedavi ettik. Sandalyeye iyice kıvrılmış, minicik bedeni ağaçlı yorgana sarılmış küçük kız hafif hafif inliyordu.

Gözlerimi kısıp onu yakından inceledim. Bana bakışında bir gariplik vardı, odaklanamıyormuş gibiydi. Birden kafama

dank etti ve kendi kendime, "Bu çocuğun gözlüğe ihtiyacı var," diye mırıldandım.

"Ah, Büyücü," diye fısıldadı Sparrow, sesinde bir hüzün, bir yakarış vardı. Dikkatimin üzerinde olmasından ürken Effrey, Sparrow'a bakıp tekrar ağlamaya başladı.

Sparrow'a da döndüm, yüzüne işlenmiş katıksız korkuyu görünce şaşırdım.

"Effrey'nin gözleri zayıf, bu doğru," dedi Sparrow, sesi yalvarır gibiydi, soğukkanlılığını kaybediyordu, "ama lütfen bunu Büyücü Grey'e söylemeyin. Ben iki kişilik çalışabilirim. *Lütfen*, Büyücü."

Yüreğim sızladı, içim hüzünle doldu. İkisinin içinde bulunduğu bu durum her açıdan o kadar *yanlıştı* ki. Cevabımın ne olacağını elbette biliyordum ve onlara elimden gelen her şekilde yardımcı olacaktım.

Bildiğim başka bir şey daha vardı.

Sparrow ve Effrey, Büyücü Grey'in müttefikleri değildi. O kadından ödleri kopuyordu. Ve benim müttefiklere ihtiyacım vardı.

Tek bulabildiklerim iki güçsüz hizmetçi kız olsa bile.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zafer Balosu

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Başparmağımın tırnağını altımdaki atlı araba minderinin hemen aşağısındaki, fener ışığıyla aydınlatılmış pürüzlü tahta parçasına batırdım. Zihnimde koyu yapraklı bir ağaç belirdi.

Kara Akçaağaç. Kuzey Yabanı'ndan.

Küçük parçayı dikkatlice söktüm, bakışlarım atlı arabanın alacakaranlıkla loşlaşmış pencerelerine kaydı. Bu geceki Büyücüler Konseyi balosuna doğru ilerlerken arabanın iki yanında, at sırtında iki Dördüncü Seviye Büyücü Muhafızı bulunduğunun farkındaydım.

Bu gece beni neyin avlayabileceğinin farkındaydım.

Bu askerler ben Lukas'ı bulmayı başarana dek beni hayatta tutmaya yetecek mi?

Küçük tahta parçasını parmaklarımın arasında gergin gergin yuvarladım. Bir çam iğnesi kadardı ama yine de içimden küçük bir güç dalgası geçti.

Miniminnacık bir asa.

Sparrow karşımda oturuyordu, yüzü yeni yağmış kar kadar düzdü ve bakışları aramızdaki boşluğa sabitlenmişti.

Tahta parçacığını parmaklarımın arasında yavaşça çevirip durum değerlendirmesi yaptım.

Lukas bana düşmanca davranmaya devam ederse üstüme çullanacak güçlerden korunmak için yalnızca zekâma bel bağlamam gerekecekti.

Beni bulmaları muhtemelen an meselesiydi.

Chi Nam kaçmama izin verdiği için hapse atılabilirdi. Kam Vin, Ni Vin ve Chim Diec de öyle. Öyle olursa Direniş yakın gelecekte beni almaya gelmeyecekti. Kardeşlerime, Yvan'a veya bana yardım edebilecek başka kimseye ulaşmamın da imkânı yoktu.

Kendimden başka hiç kimseye güvenemezdim.

Kabullenmesi ne kadar zor olsa da gerçek buydu.

Bir nefes aldım, tahta parçasını başparmağımla işaret parmağım arasında sıkarak düşünmeye başladım.

Büyümün, bir asanın katmanlı odağıyla güçlendiğini öğrenmiştim. Küçük bir dal parçasıyla yaratılmış ateşle preslenmiş, lamine ahşaptan yapılmış bir asayla yaratılmış ateş arasındaki fark muazzamdı.

Ya bir tahta parçacığı?

Asa elimle parçanın düzgünlüğünü değerlendirirken diğer elimi koltuğun akçaağaç kenarından uzak tuttum. Tahta parçası öyle ufacıktı ki onu kullanarak büyü yapma isteğime zar zor da olsa hükmedebiliyordum.

Bu minik asayı denesem ne olur?

Kimliğimi Gardneryalılardan gizlemek için son derece dikkatli olmam gerekecekti. Ama merak etmeden duramıyordum: Yeterince küçük tahta parçaları kullanırsam gücümü ona hükmedebilecek ölçüde bastırabilir miydim?

Kendimi eğitmenin bir yolunu bulabilir miyim?

Bu yeni eylem planında karar kılıp minik tahta parçasını sımsıkı kavradım, bakışlarım Sparrow'a kayınca aklımda yeni bir soru belirdi. "Neden artık elbise dükkânında çalışmıyorsun?"

Sparrow'un ametist moru gözleri benimkileri buldu ve bir an için güçlü bir duyguyu bastırmaya çalıştığını hissettim.

"Evelyn Grey korkunç biri," diye üsteledim, küçük Effrey'yle o iğrenç kadının yanında nasıl çalışmaya başladıklarını merak ediyordum.

"Büyücü Grey bizi sözleşmeli olarak işe alma nezaketini gösterdi," dedi Sparrow temkinli bir tavırla. Sözlerinin taraflığı ürperticiydi. Ama sonra iri ametist gözlerinde bir cesaret parıltısı belirdi ve uzunca bir süre beni izledi, bir an için o hizmetkâr maskesinin ardını görmeme izin verdi.

Gözlerinde müthiş bir kuvvet gördüm.

En sonunda, sözünü hiç sakınmadan, "Effrey'ye yardım ettiniz," dedi. "Çok naziktiniz. Çok az Büyücü sizin yaptığınızı yapardı."

Dudaklarımı büzüp başımı iki yana salladım, düşünce silsilesi kafamı karıştırmıştı, bir yandan da insaniyetle davrandığım için övgü almaktan rahatsız olmuştum.

Sparrow'un kaşları çatıldı, elleri koltuğunun kenarını sımsıkı kavrarken mor kirpikli gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Büyücü Gardner... Fallon Bane sizi arıyor," dedi sert bir sesle. "Hâlâ Lukas Grey'e âşık."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, parmaklarım elimdeki tahta parçasını sımsıkı kavradı, yatkınlıklarımdan bir güç dalgası geçti. Diğer elimi avucumun içindeki siyah büyü-bağ izlerini görebilmesi için havaya kaldırdım. "Eh, onun için çok yazık o zaman, değil mi?" diye karşılık verdim. "O iş bitti. Ben Lukas'a bağlandım."

Sparrow ciddi bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. "Ölürseniz bir rahip Lukas'ın bağını bozabilir."

Aramıza gergin bir sessizlik çöktü.

Ben üstü kapalı uyarısını düşünüp bir endişe dalgasıyla ürperirken Sparrow'un yüz ifadesi ciddiyetini korudu.

Bu doğruydu. Bir kadın Büyücü'nün bağ izleri ne olursa olsun kalıcı olsa da bir rahip, bağ-eşi ölen bir erkeğin bağ büyüsünü kaldırabilirdi. Bu, büyünün diline işlenmiş bir kuraldı.

Evelyn'in beni kapkara bir denizin ortasında kolayca bulunabilecek kıpkırmızı bir deniz feneri gibi giydirmesinin son derece makul nedenini fark ettiğimde nefesim kesildi.

Fallon Bane'in beni bulması işten bile sayılmazdı.

Böylece bu bağı, mümkün olan tek yolla bozabilirdi.

Hayır, diye itiraz ettim içimden. *Bu çok aşırı. Fallon için bile.*

Aniden Efsanelerdeki Asa'yı elime almak için yanıp tutuştum. Ama onu odamda, yatağın altındaki seyahat çantamın içinde bırakmıştım.

Hem o Asa –ya da herhangi bir asa– elimde olsa bile kendimi onunla nasıl koruyabilirdim ki? Salıvereceğim korkunç güce nasıl hükmedeceğimi bilmiyordum.

Kalp atışlarım hızlanırken Sparrow'a doğru eğildim. "Fallon başka bir Büyücü'ye saldırmak için büyü kullanırsa rütbelerini söküp onu hapse atarlar."

Sparrow duraksadı, sonra o da eğildi, arabamızı çevreleyen muhafızlara şöyle bir baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. Dudaklarını büzdü. "O Karanlık Cadı. Onu asla hapse atmazlar." Yüzü asıldı, kaşları çatıldı. "Malikâneye gelmişti," diye ekledi ürkütücü bir sesle. "Büyücü Evelyn Grey'le konuştular."

Ensemden soğuk terler boşandı. "Ne konuştuklarını duydun mu?"

Sparrow başını iki yana salladı, bakışları hâlâ uyarı doluydu.

Aklım karmakarışıktı. "Halam... Vyvian Damon," dedim. "Bu geceki baloda olacak mı, biliyor musun?" Vyvian halamı tekrar görme düşüncesi midemi bulandırırdı, intikam ateşinden bir bıçak bağlarımı kesiyormuş gibi hissettim. Fakat ondan her ne kadar nefret etsem ve hislerimiz muhtemelen karşılıklı olsa

da Lukas Grey'e güçlü Büyücü çocuklar doğurmama yetecek kadar uzun süre hayatta kalmamın onun çıkarına olduğunu biliyordum.

"Büyücü Damon, birkaç Büyücüler Konseyi üyesiyle birlikte Verpakya Eyaleti'nde," dedi Sparrow ciddiyetle. "Alfsigr Kraliyet Konseyi'yle, Lupin topraklarının Gardneryalılar ve Alfsigrler arasında paylaşımını karara bağlamak için görüşüyorlar. Yarına kadar dönmeyecek."

Telaşlanmaya başladım. "Lukas'ın baloya ne zaman geleceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama gelmek zorunda. Vogel, Lukas da dâhil olmak üzere komutanlarından bazılarının bu gece orada olmasını istedi. Önemli bir duyurusu olacakmış ve Büyücüler, Gardnerya'nın Batı Diyarı'nın büyük kısmını ilhak etmesini kutluyor. Lukas, Keltanya'nın ilhakını yöneten komutandı. Orada olmak *zorunda*. Çoktan gelmiş bile olabilir."

İçimi saran müthiş endişeden Sparrow'un tüm bunları bu kadar ayrıntılı bilmesine şaşıracak vakit bulamadım.

Fallon bana zarar veremez, diye kendimi çaresizce teskin etmeye çalıştım. *Bana kesinlikle zarar veremez.* Benden nefret etse de etmese de ben Carnissa Gardner'ın torunuydum ve bağ izlerim yerli yerinde duruyordu.

Ama Fallon peşime düşerse kaybedeceği bir şey olur muydu? Özellikle de bunu, ikimiz de üniversitede öğrenciyken yaptığı gibi gizli bir şekilde yaparsa?

Büyücü Evelyn Grey baloya gitmem gerektiğini söylediğinde dudaklarında beliren tüyler ürpertici gülümsemeyi hatırladım. Planı bu muydu? Beni Fallon Bane'in önüne mi çıkaracaktı?

Kendi idamıma mı gönderiliyordum?

"Kaçamam," dedim boğuk bir sesle, gözlerim dışarıdaki askerlere kaydı. "Lukas'ın annesi beni sürekli gözetim altında tutuyorken kaçamam. Konsey Salonu'na girmem gerekecek."

"Orası büyük bir salon, Büyücü ve ben orayı iyi bilirim," dedi Sparrow sakince. Gözleri hâlâ benimkilerdeydi, birbirimizi anlamaya başladığımızı hissediyordum.

"Yardımına ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

Başını ciddiyetle aşağı yukarı sallayarak, "Biliyorum," dedi. "Size yardım edeceğim."

Yardım teklifi beni şaşırtmıştı. Kaderime ortak olarak inanılmaz bir risk alıyordu. Zihnimde düşünceler uçuşurken Sparrow'un kendi durumu da benimki kadar korkunç olmasa beni uğruna her şeyi tehlikeye atabileceği bir müttefik olarak görmeyeceğinin farkına vardım.

"Fallon'dan uzak durmalısınız," diye uyardı. "Ondan mümkün kaçınmaya çalışın."

Ona şaşkın şaşkın bakıp tek kaşımı kaldırdım, sinirlerim gerilmişti. "Sence de bu biraz zor olmayacak mı? Şimdiye dek dikilmiş en kırmızı Gardnerya elbisesini giydiğimi düşünürsek?"

Sparrow'un bakışları üstünde yakutlar parıldayan cafcaflı elbisemde şöylȇ bir dolaştıktan sonra tekrar bana döndü, gözlerinde etkileyici bir kararlılık vardı. "O zaman o sizi bulmadan önce sizin Lukas'ı bulmanız gerekecek."

Belki de kendi hayatımı kurtarma şansım olacaktı.

Elimdeki tahta parçasını o kadar sıkı tuttum ki elimi kesti. Korkunç bir gerçeklik kafama dank ederken büyüm bir kükremeyle can bulup tahta parçasına doğru fırladı.

Gücüne tamamen hâkim bir Beşinci Seviye Büyücü'ye karşı bir kedi fare oyununa atılmak üzereydim.

✶

Arabamız devasa Büyücüler Konseyi Salonu'na giden uzun, dolambaçlı tepeyi tırmanırken kendimi toplamakta zorlanıyordum, tüm vücudum yay gibi gerilmişti.

Konsey Salonu, Styvius Kayalıkları'nın dağlık yüzüne oyulmuştu. Salonun taş duvarları ve kemerleri sanki taştan yapılmış gür bir ormana yaklaşıyormuşuz gibi görünecek şekilde yontulmuştu. Devasa kaya gövdeleri Salon'un altı katını ve kıvrımlı açık balkonlarını destekliyordu. Taştan ağaç heykellerinden oluşan bir orman, salona giden taş yolu çevreliyor, ağaçların oyulmuş dalları tepemizde birbirine dolanarak delik deşik bir tünel oluşturuyordu.

Arabanın penceresini aralayıp tuzlu havayı içime çektim. Yağmur dinmişti, Voltic Denizi kayalıkların hemen ötesinde dalgalanıyordu. Bulutlar dağılırken gün batımının pembesine bürünen Salon'un etrafında martılar çığlık çığlığa uçuşuyordu. Her şey meşalelerin titrek ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

Gardnerya bayrakları her yerdeydi; yeni tasarım siyah üzerine beyaz kuş desenli bayraklar balkonlara asılmıştı ve pencerelerden sarkıyordu. İkinci kat balkonunu destekleyen iki devasa taş ağacın arasına muazzam büyüklükte bir tanesi asılmıştı, katın bütün pencereleri cıvıl cıvıl bir sarı ışıkla parlıyordu.

Siyahın türlü tonlarını kuşanmış zarif Gardneryalılar, bu geniş ikinci kat balkonuna ve incelikle döşenmiş iç mekânına doluşmuşlardı. Büyük kapılar ardına kadar açılmıştı ve dışarıya orkestra müziği yayılıyordu, konuşmalar ve kahkahalar tek bir uğultu hâlini almıştı. Ayrıca epey kalabalık bir asker yoğunluğu vardı. Giysileri Dördüncü ve Beşinci Seviye şeritleriyle bezeli güçlü Büyücü askerler, Konsey Salonu'nun etrafını neredeyse tamamen kıskaca almıştı.

Bir Büyücü ordusu.

Demir yuvalarına yerleştirilmiş sayısız meşale yürüyüş yollarını aydınlatıyor, havaya Verpakya Karaağacı yağının sıcak, misk kokusu yayılıyordu. Alevler dinen yağmurdan kalma nemi kırıyor, çöken alacakaranlık sıcak ve yumuşak bir ışık yayıyor, bulutlar aralanarak parıldayan yıldızları ortaya çıkarmaya başlıyordu.

Kutlama yapmak için mükemmel bir geceydi.

Konsey Salonu'na yaklaşmamızla kaçmaya hazırlanırken Gardneryalıları gözden geçirdim: muhteşem kıyafetlerini, konuşmalarının neşeli uğultusunu, kaç kişi olduklarını.

Ve her Büyücünün kolunun üst kısmını saran, Yüksek Büyücü Marcus Vogel'a desteklerini haykıran beyaz bantları.

Kötü bir şey olabileceğine dair o baş döndürücü hissi savuşturmakta zorlanıyordum. Daha önce hiç bu kadar çok atlı arabayı bir arada görmemiştim, Salon'un önündeki yolu tıkamışlardı. Ağzım bir karış açık hâlde izdihamın büyüklüğüne bakarken arabam yükseltilmiş birinci kata çıkan geniş, kavisli merdivenin yanında aniden durdu.

Muhafızlarımdan biri arabanın kapısını sertçe açtığında irkildim. Gözleriyle kırmızı elbisemi baştan uca süzdü, ardından koluma kayıp beyaz bant takmadığımı fark edince sakallı suratında rahatsız edici bir tiksinti belirdi.

Elimdeki tahta parçasını sıkıca kavrayarak arabadan indim, muhafız bana hoyratça ilerlememi işaret ederken kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Saldırmaya hazır vaziyette kalabalığa doğru yürüdüm, etrafım muhafızlarımla çevriliydi, Sparrow ise hemen arkamdaydı. İçimde dolaşan güçlü büyünün etkisiyle başım dönüyordu.

Muhafızlarımdan biri pis pis sırıttı ve sakallı arkadaşına, ensemdeki tüyleri diken diken eden küstah bir bakış attı.

Araba arkamızda uzaklaşırken yokluğu içimde büyük bir boşluk bıraktı, tek kaçış yolumu kaybetmiştim. Ama avucumdaki tahta bana belli belirsiz bir rahatlık veriyordu, ufacık bir kıymıktan ibaret olsa bile bir kılıç kadar, hatta yüzlerce kılıç kadar etkili olabilirdi.

Ya da belki binlerce.

Kalabalığın peşinden devasa merdivene doğru ilerledim, basamakları tırmanırken gözlerimi yerden ayırmayıp tırabzanlara

iyice yapıştım ama bir meşale alevi gibi kıpkırmızı ışıldarken göze çarpmamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Yanlışlıkla zümrüt işlemeli, şık bir siyah kadife elbise giymiş yaşlıca bir kadına çarptım. Kadın yüzünde bir gülümsemeyle bana döndü ama dillere destan yüzüme ve fena hâlde kırmızı tuniğimle uzun eteğime bakarken gülümsemesi ânında müthiş bir utanca dönüştü. Zarif başını hızla çevirdi, yanındaki Büyücü'nün koluna yapışıp ona bir şeyler fısıldayınca o da bana bir bakış attı. Büyücülerin arasından geçerek merdiveni tırmanırken bu sahne tekrarlanmaya başladı. Hiç de sessizce fısıldamadıkları yargılayıcı sözleri ılık gece havasını ele geçirdi.

"Carnissa'nın öz torunu! Kendi büyü-bağına karşı çıkmış!"

"Bir Kelt'le kaçmaya çalışmış!"

"Ailesi kötü yola düştü."

"Vyvian'ın yüz karası."

"Kardeşleri Lupinlerle kaçmış!"

"Hainler!"

"Üstündeki şu *elbiseye bak.*"

"Kâfir bir fahişe gibi!"

Her yeni yorum, ayaklarımı birbirine dolayan bir kırbaç darbesi gibiydi. Bana karşı olan tek kişinin Fallon olmadığını hemen anladım. Tüm bu kalabalık bana düşmandı.

Lukas'ı bir an önce bulmam gerekiyordu.

Omzumun üstünden arkama sarsak bir bakış attım, kalabalık merdivene doluşurken muhafızlarımı aradım. Merdivenin dibinde olduklarını gördüm, elleri kılıçlarının kabzalarında ve asalarının saplarındaydı, gözlerini bana dikmişlerdi.

Kaçmama engel oluyorlar.

Muhafızlarımın ve atlı araba yığınının arasından taş ormanla çevrili küçük bir meydana baktım.

Gördüklerim karşısında şok oldum.

Meydanda Valgard Katedrali'nin önündeki heykelin neredeyse tıpatıp aynısı bir heykel vardı, fildişi beyazı mermeri

ay ışığında gümüş gibi parlıyordu. Sanki ölümden dönmüş iki hayaletin heykeli gibiydiler. Büyükannem Karanlık Cadı'nın gerçek boyutundan daha büyük bir tasviri, Yvan'ın Icaral babasının tepesine dikilmişti. Büyükannemin asası Yvan'ın babasının kalbine doğrultulmuştu, ayağı göğsüne sertçe bastırıyordu.

Elimi tahta parçasının etrafına sımsıkı kapatırken midemin bulandığını hissettim, durumumun ciddiyeti beni sararken gücüm titreyerek yatkınlıklarıma akmaya başladı.

Bu gücü kullanamazdım. Henüz olmazdı. Kendimi korumak için bile olsa.

Etrafım Büyücü askerlerle çevriliydi. Tek bir hata yaparsam ve Gardneryalılar benim Kehanet'teki Karanlık Cadı olduğumu öğrenirlerse her şey biterdi. Beni doğrudan Vogel'a götürürlerdi, o da gücüme hükmetmek, bana Yvan'ı ve sevdiğim herkesi yok ettirmek için *her şeyi* yapardı.

Hayır, şu anda yapabileceğim tek şey hayatta kalmaktı.

Yumruğumu hiç istemeye istemeye tırabzanın ötesine uzatıp parmaklarımı açtım ve tahta parçasının havada döne döne süzülüp çok aşağımdaki birkaç süs çalılığının arasında kaybolmasını izledim.

Gücüm ânında azaldı.

İşte. O cazibe yok artık.

Tekrar merdivenden çıkmaya başladım ama Sparrow kolumu sımsıkı kavrayıp beni durdurdu.

Ona döndüm ve korku dolu, sert bakışlarını gördüğüm anda telaşlandım. Gözleri hızla yukarı kayınca bakışlarını takip ederek bir kat yukarıya, ikinci kattaki balkona baktım.

Korkuların ardına dikilmiş, karalara bürünmüş üç kişiye.

Boğazım düğümlendi.

Fallon Bane. İki yanında duran, üniformalı Beşinci Seviye kardeşleri Sylus ve Damion.

Doğruca bana bakıyordu.

Fallon'ın yüzüne şeytani bir gülümseme yayılırken tüylerimin ürperdiğini hissettim. Beni işaret edince şeytanlıkta ondan aşağı yanı olmayan kardeşlerinin dudakları da onunki gibi şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra birden dönüp balkon kapılarına yöneldiler, gümüş şeritli pelerinleri arkalarında dalgalandı.

Sparrow kolumu daha da sıkıp, "Beni izleyin," dedi nefes nefese. "Yüksek rütbeli askerlerin genellikle nereden giriş yaptığını biliyorum."

Merdivendeki kalabalığın arasından sıyrılarak hızla ilerledik, birinci katın balkon terasını aştık ve cıvıl cıvıl salona girdik.

Kara giysili Büyücü kalabalığı etrafımızı sardı. Havaya pahalı parfümle ağır yemeklerin boğucu kokusu hâkimdi. Korkudan karmakarışık olmuş zihnim, Sparrow'un peşinden labirentten farksız koridorlardan ve kalabalık odalardan geçerken ayrıntıları not ediyor, yatkınlık bağlarım peş peşe gördüğüm lüks tahta türlerine doğru atılıyordu.

Birkaç odanın merkez direğini oluşturan, dallarına siyah kristal yapraklar ve küçük kırmızı fenerler asılı Kara Kiraz Ağacı gövdeleri.

Eski Büyücüler Konseyi üyeleri ve Lonca başkanlarının çok sayıda yağlıboya tablolarını çevreleyen Dağ Meşesi.

Bir salonun orta yerinde hemen göze çarpan, nadir bulunan kırmızı ahşabı vernikle ve yakut kırmızısı sarmal desenlerle ışıldayan Kan Ağacı'ndan yapılmış kuyruklu piyano.

Asa elimi sıkıp gevşettim, gücümü karşımıza çıkan her tahta parçasına aktarmaya can atıyor, bense bu güçlü dürtüye direnmek için var gücümle debeleniyordum.

Mavi tenli, genç bir Urisk kadını önümüze çıkarak yolumuzu kesti. Ben arkasına bakınıp Fallon'ı ararken kadın bana bebek marula sarılı, kaba tahta kürdanla şişlenmiş atıştırmalıklar sundu. Önümde duran ordövr tepsisine baktım ve bir an için donakaldım. Yemeğe aç değildim.

Tahtaya açtım.

Bir minik asa daha.

Israrla kolumu çekiştiren Sparrow beni tekrar harekete geçirerek tahtanın büyüsünden kurtardı ve Urisk kadınının etrafından dolandık.

Bir odadan diğerine koşarken müziğin sesi azalıyor, etraf gittikçe tenhalaşıyordu. Dar ve loş bir koridoru aştık ve devasa Konsey kütüphanesine girdik. Gardnerya askerleri ve askeri çırakları içeride küçük gruplar hâlinde toplaşmıştı, bazıları üstlerinde yüksek rütbeli olduklarını gösteren işaretler taşıyordu, kısık sesle ve ağırbaşlı tavırlarla konuşuyorlardı. Aralarında güçlü Beşinci Seviye Büyücülerin gümüş şeritli pelerinlerini giymiş birkaç asker de vardı.

Tıpkı Lukas gibi.

Nefes nefese kalmıştım, tüm duyularım tetikteydi, Lukas'ı bulmak için onları taradım.

"Affedersiniz," dedim askeri tuniğinin omzunda teğmen işaretleri olan ak saçlı bir Büyücü'ye.

Bana döndü, yüzüme bakıp kim olduğumu anladığında onun ve küçük grubundaki diğer Büyücü askerlerin yüzlerinde küçümseme dolu ifadeler belirdi.

Yutkunarak endişemi bastırdım. "Bağ-eşim Lukas Grey geldi mi acaba, biliyor musunuz?"

Büyücü tiksinti dolu, kısa bir ses çıkarırken bakışları kırmızı elbisemin üstünde hiç de kibar olmayan bir şekilde dolaştı. "Görmedim."

Kibarca müsaademi isteyip yanlarından uzaklaştım.

Kütüphaneden çıkarken Sparrow yanıma yaklaştı. "Yeni gelenleri görebileceğimiz bir balkon var," dedi. Sesinde zoraki bir sükûnet vardı, beni ileriye doğru yönlendirirken eli kolumu sımsıkı tutuyordu. "Lukas'ı oradan arayabiliriz."

Onun peşinden odanın diğer ucundaki bir kapıdan geçip uzun, ıssız bir koridora girdim.

Birlikte daha küçük bir kütüphaneye daldık ve Sparrow, Konsey Salonu'nun önünü gören küçük bir balkona açılan cam kapıyı açarken ben de nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Kütüphane de koridor kadar ıssızdı, orkestra müziği artık çok uzağımızdaydı ve bir anda yalnız kaldığımız için içimin ürperdiğini hissettim.

Sparrow cam kapının kolunu yukarı aşağı sarstı ama kapı açılmadı. Bana döndü, sesi endişeyle giderek geriliyordu. "Kilitli. Başka bir yol bulmamız gerek."

Koridorda ayak sesleri duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Teni safran sarısı bir Urisk hizmetçi görüş alanıma girdi ve kapının hemen önünde duraksadı. Limon sarısı gözlerini kıstı, sonra ısrarla bizi işaret ederek koridorun sonundaki bir şeye ya da birine doğru baktı.

Fallon Bane odaya dalınca dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

Parlak, siyah kadife tuniği ve tüm yanını boydan boya saran oniks ejderha işlemeli uzun eteğiyle ihtişamlı ve ürkütücü görünüyordu. Boynuna ve kulaklarına siyah opal takılar takmıştı, saçları mücevherlerle süslenmiş, ışıldayan bir ejderha pençesiyle şık bir şekilde yüzünden geriye toplanmıştı, asası belindeki kılıfında duruyordu.

Zalimce bir gülümsemeyle, "Seni tanımıyor muyum?" diye sordu Sparrow'a. "Fae Adaları'nda olman gerekiyordu, değil mi?"

Sparrow donakaldı, kesik kesik nefesler alıp verdi.

"Çıkabilirsin," diye emretti Fallon umursamaz bir tavırla.

İçimde yükselen öfke korkumu bastırdı. Duruşumu dikleştirip Fallon'ın gözlerinin içine baktım. "Kim oluyorsun da onu kovuyorsun?"

Fallon boğuk bir kahkaha patlatırken gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Burada hiç müttefi-

kin yok." Sparrow'a bir kez daha tehditkâr bir bakış attı, gülümsemesi kaybolup gitti. "*Kaybol.*"

Sparrow'un isteksizlikle dolup taşan bakışları benimkileri buldu ama buradan uzakta olmasının onun için daha güvenli olacağını bildiğimden başımı hızla onaylarcasına salladım. Diğer Urisk hizmetçi odaya girdi ve Sparrow'u hoyratça dışarı çıkardı.

Böylece Fallon'la baş başa kaldık.

Fallon asasını kınından çıkarıp avucuna hafif hafif vurdu, dudakları bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı.

Telaşlı bakışlarım odanın gerisindeki bir kapıya kaydı.

Fallon da o yöne baktı, gözleri alaycı bir tavırla kısıldı. "*Benden* kaçabileceğini mi sanıyorsun? *Nereye* gideceksin?" Alaycı bir kahkaha attı. "*Yapayalnızsın.* Arkadaşın yok. *Lukas* yok. *Herkes* seni terk etti." Kıpkırmızı elbiseme bakarken gözleri vahşi bir neşeyle parladı. "Bir fahişe gibi görünüyorsun, ki tam da öylesin." Bağ işaretleriyle kaplı ellerime baktı ve yüzündeki muzaffer ifade ekşidi.

Etrafına yaydığı buram buram kıskançlığı hissedebiliyordum ve aniden yanımda duran, Demirağaç'tan yapılmış direğinin farkına vardım, büyüm yatkınlıklarımdan akıp geçti, asa elim tahtanın çekimine karşı gerildi.

İçimdeki ateşi doğrudan Fallon Bane'e salıvermek istedim.

Kendine hâkim ol! diye uyardım kendimi telaşla. *Sadece onu öldürmekle kalmazsın. Herkesi öldürürsün. Sparrow da dâhil.*

Fallon vahşi bir kibirle, "Sana zarar versem kimsenin umurunda olmaz," deyip saldırgan bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Lukas ve ben artık birlikteyiz. Bunu biliyor muydun? Annesinin *tam* onayıyla." Gülümsemesi açıkça düşmanca bir hâl aldı. "Biz birbirimiz için yaratıldık. Artık o da bunu görüyor. Gözleri artık büyükannene ne kadar benzediğine kör değil. Kimsenin gözü kör değil."

Bir eli belinde, çenesi havada, ayağını asasıyla birlikte öne doğru uzatmış, kasım kasım kasılıyordu. Bakışlarım incecik

topuğu koşmaya hiç uygun olmayan zarif, bağcıklı ayakkabısına kaydı.

Aklıma bir fikir geldi.

Bana ufak gelen zarif ayakkabılarımı yavaşça... dikkatlice... çıkardım, kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki başım dönüyordu. Çoraplı ayaklarım siyah ceviz parkeyle temas ettiği anda gücüm şiddetle alevlendi.

Belki de içimdeki isyanı hisseden Fallon'ın gülümsemesi sönüp gitti, bakışları yine ellerimdeki bağ izlerini taradı. "Lukas ve ben sarıldığımızda bağ izlerinin gerildiğini hissediyor musun?" diye sataştı, bana yaklaşırken asasını üstüme doğrultmaya devam ediyordu. "Bana dokunduğu zaman?"

Tıpkı bölgesini koruyan bir kurt gibi fena hâlde saldırganlaşmaya başlamıştı, beni paramparça etmeye hazırdı.

Onun uğruna.

Fallon ileri atıldı, kolumu tuttu ve asasını boğazıma dayadı. Irkilerek geri çekilip donakaldım, büyüsünün soğuk dokunuşu cildimi buz kestirirken çoraplı ayaklarım ahşap zeminde gerildi, yatkınlıklarımdan ateş fışkırdı.

Dudaklarını büzerek hırladı. "Onun hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim."

Koridorda bir kargaşa çıkmıştı, iki kadın Urisk dilinde tartışıyordu. Boğazımda Fallon'ın asasıyla başımı hafifçe çevirdiğimde Sparrow koşarak görüş alanıma girdi.

"Büyücü!" diye seslendi, fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

Fallon Sparrow'a döndü, asası biraz aşağı indi.

Bu bir anlık dikkatsizliğini fırsat bilip ellerini üstümden ittim ve asası düşerek yerde yuvarlandı.

Sonra yumruğumu savurup tüm gücümle suratına indirdim.

Fallon bir haykırışla yana devrildi.

İçimdeki panik giderek yükselirken koşmaya başladım, arka kapıdan çıktım ve başka bir uzun koridora girdim, kalbim deli gibi çarpıyor, asa elimin eklemleri attığım yumruk yüzünden

sızlıyordu. Altımdaki vernikli zeminde az kalsın dengemi kaybedecekken aniden bir halıya basarak kendimi topladım. Eteklerimi toplayıp koridorda son sürat koşmaya başladım.

Fallon'ın çığlığıyla korkum tavan yaptı. "*Seni OROSPU!*"

Birkaç buz sarkıtı arkamdaki duvara hızla çarpıp eski Yüksek Büyücü'müzün bir portresini paramparça ederken eğilip hızla bir köşeyi döndüm.

Fallon'ın saldırı büyüsü kullanmasının şaşkınlığıyla ve çaresiz bir hayatta kalma tutkusuyla dolu hâlde başka bir koridoru, sonra bir diğerini koşarak geçtim ve kalabalık bir odaya daldım, koşarken milleti sağa sola itiyordum. Kır saçlı yaşlı bir kadın telaşla haykırdı. Bir Urisk kadına çarpınca elindeki ordövr tepsisi havaya fırladı.

Her girdiğim odadan arkamda bağrışmalar ve çarpışmalar bırakarak çıkıyordum.

Fallon arkamdan, "*Seni SÜRTÜK!*" diye haykırınca hızımı arttırdım. "*Seni ÖLDÜRECEĞİM!*"

Kalabalık odanın zemini buzla kaplandı, donmuş kenarları çoraplı ayaklarımın altında hızla kaydı ve içeride bir kargaşa patlak verdi. Az kalsın geriye doğru düşecektim ama reflekslerim av hayvanlarınınki kadar keskindi. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle eğildim, dengemi korumak için kollarımı açtım ve buzun üzerinde kayarak odanın yanındaki bir çıkış kapısına doğru ilerledim.

Önümdeki duvara çarptım ve birkaç buz sarkıtı daha fırlayıp eğrelti otu saksılarına isabet etti. Hepsi seramikten yapılmış bombalar gibi patlayarak un ufak olurken hızla yuvarlanarak çıkıştan uzaklaştım.

Kaçmaya devam ederken arkamdan daha fazla bağırış ve küfürler yükseldi. Nefes nefese kalmış bir hâlde küçük bir zaman avantajı kazandığımı fark ettim.

O süslü püslü ayakkabılarıyla bu buzun üstünde hızlı koşamaz.

Yepyeni bir enerjiyle sola doğru keskin bir dönüş yapıp geldiğim yöne geri döndüm, sonra izimi kaybettirmek için çaresizce rastgele bir koridora daldım.

Fallon'ın bağırışları giderek zayıfladı. Müziğin ve telaşlı haykırışların sesi kesildi. Koşarak geçtiğim koridor ıssızdı, kesik kesik nefesim kulaklarımda çınlıyordu. Koşmayı sürdürürken yan tarafıma kramp girdi, müziğin sesi artık hiç duyulmuyordu. Sayısız koridoru ve odayı aştım, ışık giderek azalıyor, ahşap duvarlar yerini taşa bırakıyordu.

İleride bir kapı gördüm ve terk edilmiş bir odaya daldım, sonra tökezleyerek durdum ve loş mekândaki geniş bir sandalyenin arkasına tutundum. İki büklüm olmuş hâlde nefeslenip etrafıma kulak kabarttım.

Hiçbir şey duymuyorum.

Nefes alıp verişim yavaşlarken taş zemindeki siyah ağaç desenine gözlerimi diktim, yan tarafıma giren kramp hafiflemiş ve neredeyse dayanılır hâle gelmişti.

Başımı ağır ağır kaldırdığımda önümdeki duvarı olduğu gibi kaplayan yağlı boya tabloyla burun buruna geldim.

Bir Icaral resmedilmişti. Yvan gibi bir Icaral. Vücuduna çok sayıda mızrak saplanmış vaziyette yerde yatarken tepesine Gardnerya askerleri dikilmişti. Ve hepsinin üzerinde tanıdık beyaz kuş şekline bürünmüş Kadim Varlık duruyordu. Bu iğrenç manzarayı memnun gözlerle izliyordu.

İçimin burulduğunu hissettim ve midem bulanırken geriye yalpaladım.

Buradan çıkıp gitmem gerek. Hepsinden uzaklaşmam gerek.

Odanın arka çıkışından tökezleyerek çıkıp tamamıyla taştan oyulmuş başka bir koridora girdim. Yüzeyi ağaç kabartmalarıyla bezeli ince işlemeli tonozlu tavanın altından koşarak geçtim. Havadaki tuzlu su kokusu giderek keskinleşiyordu. Taş duvarlardaki yüksek kemerli pencerelerden içeri sızan ay ışığı

çizgiler hâlinde taş zemine düşüyordu. Dalgaların ritmik sesi duyuluyor, hava soğuyordu.

Bir köşeyi dönüp ağır bir ahşap kapıdan çıktım ve ıssız bir balkona ayak bastım.

Aniden başım döndü. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, dalgalar çok aşağımdaki kayalıklara çarpıyor, önümde çalkantılı Voltic Denizi uzanıyordu. Uzaklarda suyun üzerinde uzanan o tuhaf yeşil çizgi görünüyordu.

Kayalıkların içine inşa edilmiş Büyücüler Konseyi Salonu'nun gerisinde olduğumu fark ettim. Binanın bu yanında bütün katlardaki pencereler neyse ki karanlıktı. Styvius Kayalıkları'nın müthiş yüksekliği karşısında hayranlıkla geri çekildim.

Uçurumun düz taşlarına devasa ağaçlar oyulmuştu. Altımdaki gece karanlığında kayalara çarpan çalkantılı okyanustan yükseliyorlardı, dalgaların köpüklü tepeleri ay ışığında gümüş renginde parlıyordu. Solumda bir dizi taş merdiven ve balkon, oyulmuş dallarla budaklar arasından kıvrılarak muazzam yüksekliktеki taş duvarın tepesine doğru yükseliyordu. Merdiven ve balkon ağı uçurumun tepesine yakın bir yerde son buluyor ve bu son balkon, oyulmuş yapraklardan yapılmış taş bir çardakla korunuyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım. Uçurumun etrafında kıvrılıyordu, nereye çıktığını merak ettim.

Belki de bir çıkış yoluna uzanıyordu.

Baş döndürücü yüksekliği görmezden gelip aşağıda kıyıya çarpan dalgalara bakmadan taş merdivenden koşarak çıkmaya başladım, bir balkonu aştım, sonra daha fazla merdiveni ve bir balkonu daha. Durmaksızın yukarı, zirveye doğru tırmandım.

En yüksekteki balkona ulaştığımda, köşesini koşarak döndüm ve bir çıkmaza girdiğimi fark ederek aniden durdum.

Balkon ay ışığıyla aydınlanıyordu. Doğrudan uçuruma oyulmuş, taştan asmalarla çerçevelenmiş bir bank vardı. Manzarası inanılmaz, yüksekliği akılalmazdı. Nefes nefese kalmış hâlde balkonun taştan tırabzanlarına doğru dikkatle ilerledim.

Konsey Salonu'nu artık göremiyordum, kayalıkların kıvrımı çok keskindi. Bir diğer keskin, düzensiz kıvrımının hemen ötesinde uzanan Valgard şehrini de göremiyordum. Dev bir dalga aşağıdaki siyah kayalara çarpınca yüzümü buruşturdum. Ay ışığıyla aydınlanan bulutlar dağılmaya devam ederken gökte yıldızlar belirmeye başladı.

Kulak kesilip peşimden ayak sesleri gelip gelmediğini kontrol ettim.

Çıt yoktu.

Bütün sesler ve müzik, okyanusun ve uçurumun ağırlığıyla silinip gitmiş gibiydi.

İçimi bir panik kapladı ve balkonun kenarına yaslandım, etrafımda silah olarak kullanabileceğim bir şey, *herhangi* bir şey ararken derin derin nefes aldım. Ama oyulmuş taşlardan ve girintilere dikilmiş birkaç çiçekten başka bir şey yoktu.

Destek için tırabzanlara tutunurken, *Lütfen, Sevgili Kadim Varlık, Fallon'ın beni buraya kadar takip etmesine izin verme,* diye dua ettim. Yanımda en azından bir bıçak ya da keskin bir şey getirmediğime pişman oldum.

Paniğim giderek şiddetlendi.

Buradan nasıl çıkacağım? Sparrow'a ne oldu? Fallon izimi kaybettiyse intikamını ondan mı alacak? Gardnerya'ya geri dönmenin ne kadar büyük bir hata olduğunun farkına varırken içimden bir pişmanlık dalgası geçti.

Kam Vin ve Chi Nam fena hâlde yanılmıştı.

Ama başka nereye gidebilirdim ki?

Refleks olarak elbisemin cebine sakladığım Chi Nam'ın rün taşını aradım ve tek desteğim olan bu pürüzsüz taşın hafif sakinleştirici enerjisine sığınırken ansızın bu kadar yalnız olmamaya dair şiddetli bir arzuyla sarsıldım.

Neredesin, Yvan? Ne yapıyorsun?

Yıldızların Voltic Denizi'nin zifiri karanlığına bıraktığı parlak noktaları izlerken ona duyduğum derin özlemle boğazım düğümlendi. Esen rüzgâr beraberinde tatlı bir koku getirdi.

Güller.

Dönüp balkonun iç çevresine dikilmiş, ay ışığıyla aydınlanan çiçekleri seyrettim. Baş döndürücü kokuları bana amcamın çiçek bahçesini hatırlattı ve içimi yine müthiş bir özlem kapladı. Gözlerimi sımsıkı kapayıp gözyaşlarımı bastırdım.

Yvan burada olsaydı beni sıcacık kollarıyla saracağını, kanatlarını açıp beni bu korkunç yerden uzaklara uçuracağını biliyordum. Yanımda olsaydı burada mahsur kalmazdım.

Etrafımdaki havada bir şeyler değişti ve ense kökümde rahatsız edici bir karıncalanma başladı. Hemen ardından da izlendiğime dair rahatsız edici bir kesinlik hissettim.

Yavaşça dönüp tepemdeki taştan dalların şekilsiz gölgelerini taradım, üzerlerine sürtünen sert bir şeyin fısıltısını duyduğuma emindim. Hemen köşede.

Sessizlik.

Kimseyi göremiyordum ama bu his giderek güçleniyordu.

Balkona şöyle bir göz gezdirdim, taştan ağaçların içindeki birçok oyuğun gölgesini aradım.

Hayal görüyorum. Orada kimse yok.

Ama yine de bir şeyin sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Birinin.

İzleniyor olduğum şüphesi o öyle somut bir tehlike hissine dönüştü ki ensemden aşağı soğuk terler boşandı.

Nasıl buraya korumasız bir şekilde gelecek kadar aptal olabilmiştim? Herkesten uzaktaydım. Kimsenin çığlıklarımı duyamayacağı kadar uzakta.

Biri beni okyanusa atsa ve sonra kıyıya vuran cesedim bulunsa bundan kim şüphelenirdi ki? Kim bunu intihardan başka bir şeye yorardı? Kardeşleri gibi aynı kötü tohumdan, aynı delilikten mustarip dengesiz bir kız. Hem beni öldürmek, bir

rahibin Lukas'ın elindeki bağ izlerini söküvermesini mümkün kılacak, Fallon Bane'e özgürce bağlanabilmesini sağlayacaktı. Tıpkı Sparrow'un beni uyardığı gibi.

Gölgeler değişti... ve biri köşeyi dönerek ortaya çıktı.

Korkuya kapılarak geriye doğru sendeledim.

Kadim Varlık, yardımcım ol.

Gelen Fallon Bane değildi. Daha kötüsüydü. *Çok* daha kötüsü.

Damion Bane orada durmuş beni izliyordu, asası elindeydi, gözleri ilgiyle parlıyordu.

Etrafıma kolaçan ederken kaslarım gerildi, her an yanından geçip kaçmaya hazırdım.

Damion bana sanki aklımı okuyabiliyormuş bakıyordu, o soğuk, yakışıklı yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Eskiden Urisk mutfak çalışanlarını nasıl ağına düşürdüğünü gayet iyi hatırlıyordum.

Sesimi sakin tutmaya çalışarak, "B-beni korkuttun," diye kekeledim.

"Lukas nerede?" diye sordu hoş bir sesle. Sanki benimle oynuyormuş gibi, cevabı zaten biliyormuş gibi. Elleriyle bileklerinin mühürlü bağ izleriyle işaretlenmiş olduğunu fark ettim.

"Birazdan burada olur," diye yalan söyledim, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Biz... burada buluşacaktık." Elimi okyanusa doğru uzattım. "Burası öyle güzel ki. Bana manzarayı göstermek istiyordu."

Damion bana ağır ağır yaklaşırken, "Garip," dedi. Asasını avucunda tembelce çeviriyordu. "Baloya geç geleceğini sanıyordum." Aramızdaki mesafe kapandıkça içgüdüsel olarak geri çekildim ama arkamdaki balkonun taştan tırabzanları beni durdurdu. Gözlerim asasına kilitlenmişti.

O asayı onun elinden kapmayı her şeyden çok istiyordum.

Onun asasını kullanamazsın, diye uyardım kendimi telaşla.

Damion önümde durdu, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Elini uzatıp saçlarımı hafifçe okşadığında irkildim.

"Lukas bunu yapmanı istemezdi," diye çıkıştım öfkeyle.

Damion geri çekilmeye niyetli değildi. Uzun bir saç tutamıyla oynamaya devam ederken, "Ah, *biliyorum*," dedi. "Lukas Grey'e olan bağlılığın *çok* dokunaklı." Daha da yakınıma sokuldu. "Herkes halanın seni bir Kelt'le yatakta bulduğunu biliyor." Aşağı uzanıp elimi tuttu, ben hışımla geri çekilene dek bağ izlerini ilgiyle süzdü. "Görünen o ki Vyvian tam zamanında gelmiş." Kahkaha atıp fazlasıyla dar, fazlasıyla dekolteli kırmızı elbiseme pis pis baktı. "Yarı çıplak olduğunu duydum." Gözleri kısıldı. "Hayır, Lukas'ın seninle işi bitti."

Paniğe kapılarak ondan uzaklaşmak için yana doğru bir adım attım ama o da hızlıca tepki verip önüme hamle yaparak kolumu yakaladı, asasını boynuma doğrulttu.

Donakaldım, asasının ucu tenime batıyordu.

"Neredeyse benim olacaktın, biliyor muydun?" diye fısıldayıp bana yanaştı, yüzüme vuran nefesinin sıcaklığı midemi bulandırdı.

"Nasıl yani?" diye sordum nefes nefese, taştan tırabzanların tepesi belime batıyordu.

"Halan *bana* bağlanmana onay vermişti," dedi usulca. "*O* ortaya çıktığında ben oradaydım, kendimi sana bağlamaya hazırdım. Epey sürpriz oldu. Kimse Lukas'ın sana olan... *sevgisinde* bu kadar ısrarcı olmasını beklemiyordu." Yüzündeki sırıtış kayboldu ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Kız kardeşimin onda ne bulduğunu gerçekten anlamıyorum. Canı çok sıkkın."

Asayı çenemin altına bastırıp başımı zorla kaldırdığında boğuk bir çığlık attım. Vücudunu bana doğru bastırıp beni korkuluklara doğru itti, gözlerinde imalı bir parıltı vardı. "Senin cezalandırılman gerektiğini düşünüyor."

"Sen birinc bağlısın," dedim, dişlerimi sıkarken içimde bir isyan yükseliyordu. "Ellerini üzerimden hemen çekilmezsen seni bağ-eşinc ve o salondaki herkese şikâyet ederim."

Damion küçümseme dolu bir kahkaha daha attı ve asayı boğazıma daha da bastırdı. "Arkadaşın Aislinn seni koruyacak mı sanıyorsun? O sıska küçük şey? Zavallı bağ-eşimin artık savaşacak mecali kalmadı."

İçimde bir öfke patlarken Aislinn'in yüzü zihnimde belirdi. "*Piç kurusu!*"

Tüm ağırlığımı üzerine verip asasını kapmaya davrandım ama ne yapacağımı önceden tahmin etmişti ve elim onunki kavradığında asayı daha sıkı tuttu. İşaret parmağım tahtaya değdi.

Yerden yükselen güçle bağlarım eğri büğrü ağaç dalları şeklinde can buldu. Taşların içinden geçerken ateş büyüsü bana doğru hızla ilerledi, bağlarımı yakıp geçerek onları nabız gibi atan, öldürücü bir güçle doldurdu.

Damion'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Mum yakma büyüsünün sözleri dudaklarımda dans ediyor, vücudum zincirlerinden kurtulmaya can atan bir intikamla sarsılıyordu. Ama sadece Damion'ı değil, muhtemelen Valgard şehrini olduğu gibi küle çevirecek büyüyü salıvermeye yönelik o vahşi dürtüye direndim.

Damion anlık duraksamamdan faydalanarak şeytani bir kararlılıkla gözlerini kıstı. Göz açıp kapayıncaya kadar bir büyü yolladı.

Asasından fırlayan sarmaşıklar vücuduma sımsıkı dolanırken haykırdım, nefesim kesildi, kollarımla bacaklarım ânında kıskıvrak bağlandı. Damion beni yere fırlattı ve kafam müthiş bir *küt* sesiyle taşa çarptı.

Bir anda üstüme çıktı, asasını yan tarafıma bastırırken diğer eli boğazımı buldu, gözleri heyecanla parlıyordu. Tüm ağırlığıyla üstüme abanıp beni boğmaya başladı.

Gözlerimin önünde parlak benekler belirdi. "Ah, sana boyun eğdirmek hoşuma gidecek," diye mırıldandı.

Gözlerim kararmaya başladığı sırada balkon zeminini döven ayak sesleri duydum.

Damion aniden üstümden kaldırıldı ve nefesim ciğerlerime kesik kesik dolmaya başladı, beni bağlayan sarmaşıklar kara dumana dönüşüp ortadan kaybolurken görüşüm netleşti.

Lukas oradaydı, yüzü öfkeyle dolup taşıyordu. Ben derin derin nefes alırken sendeleyen Damion'ı taş zeminde sürükledi. Asası artık Lukas'ın elindeydi, bir an sonra balkondan aşağı fırlatıldı. Lukas, Damion'ı sertçe taş ağaçlardan birine doğru itti.

"O *benim!*" diye hırlayıp suratına öyle sert bir yumruk attı ki bir şeyin kırıldığını duydum. Damion yere yığıldı, Lukas onun üstüne çıktı ve Damion haykırırken, burnundan ve ağzından kan boşanırken yüzünü defalarca yumrukladı.

Yanlarından uzaklaştım ve sağa sola savrulan kollarla bacaklardan kaçmak için geriledim.

Lukas durdu ve ayağa kalktı, Damion'ın tepesinde dikilirken yumruklarını sıktı.

Damion öksürüp kan tüküreerek yana doğru yuvarlandı, inleyerek dizlerinin üzerinde doğruldu. Avuçlarını pes etmiş gibi havaya kaldırdı.

Her şeyin bittiğini düşünerek nefesimi tuttum.

Fakat Lukas beni şaşırtarak ona tekrar saldırdı, bir tekmeyle onu yere serdi. Aman dilemesine aldırmadan bacağını tekrar tekrar savurdu.

Lukas'ın durmayacağından korkuyordum. Yüzünde öyle vahşi bir şiddet vardı ki Damion Bane'i öldüreceğinden endişeleniyordum.

Damion ondan uzaklaşmak için acınası bir şekilde sürünmeye çalıştı ama Lukas daha da hiddetlendi. Damion'ın zayıflığı onu sakinleştirmek yerine daha da kışkırtıyormuş gibiydi.

Bir kemiğin kırılmasının mide bulandırıcı sesini duyunca başımı çevirdim.

Merdiveni hızla tırmanıp balkonu aşarak köşeyi dönen ayak sesleri duyuldu. "Lukas, *dur!*" diye bağırdı bir erkek sesi.

Lukas durdu, bakışları Damion'a kilitlenmişti, yumruğu kana bulanmıştı. Epeyce bir süre öylece kaldı, sonra yavaşça başını kaldırdı ve babasının, Başkomutan Lachlan Grey'in gözlerinin içine baktı.

Lukas'ın babasının iki yanında, aralarında benim muhafızlarımın da bulunduğu dört Gardnerya askeri vardı. Askerler karşılarındaki manzaraya şok içinde bakıyordu. Arkalarında Sparrow'u gördüm ve Lukas'la diğer askerleri çağıranın o olduğunu anlayınca müthiş bir minnetle dolup taştım.

Varlıkları hâlâ nefes nefese olan Lukas'ı korkutmamış gibiydi, onlara ters ters bakınca askerler geri çekildiler. Sadece Lukas'ın babası hiç etkilenmemişti.

"Bir Büyücüler Konseyi üyesinin oğlunu *öldüremezsin*," dedi Lachlan her kelimenin üzerine basa basa, gözleri öfke doluydu.

Lukas önce Damion'a, sonra babasına baktı, ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

"O da senin gibi bir komutan." Lachlan kaşlarını çattı.

Lukas ona kulak asmıyordu, yumrukları sımsıkı kapalıydı.

"Seni komutanlıktan *azlederim*," diye tehdit etti babası ama ne o ne de askerler Lukas'a doğru tek bir hamle yaptı.

Lukas kısa, küçümseme dolu bir kahkaha attı.

"Ve seni *tutuklarım*," diye ekledi Lachlan.

Lukas babasına şaşkın bir bakış attı, ardından yerde baygın yatan Damion'a baktı.

Uzun uzun düşündükten sonra geri adım atmasını nefesimizi tutarak izledik.

Askerler rahat bir nefes alıp sırayla geri çekildiler. Görünüşe göre kimse Lukas Grey'i tutuklamaya çalışan kişi olmak istememişti.

Lachlan, Damion'ı işaret ederek askerlere, "Onu hekimime götürün," diye emretti. Öfke dolu bakışlarını hâlâ oğlundan ayırmamıştı.

Askerler hemen harekete geçerek kanlar içindeki hareketsiz Damion'ı kaldırıp balkonun öteki ucuna götürdüler, merdivenden aşağı taşıdılar.

Damion gücümü hissetti. Bu telaşlı düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu. *Yüce Kadim Varlık, Bane ailesi benim kim olduğumu asla bilmemeli.*

Lachlan Grey, Sparrow'a gitmesini işaret ettiğinde kızın gözleri bir an için benimkilerle buluştu. Bakışlarıyla bana çok dikkatli olmamı söyleyip sessizce askerlerin peşinden gitti.

Yavaşça doğruldum, bacaklarım titriyor, güç bağlarımda dolaşıyordu.

Lachlan bana tiksinti dolu bir ifadeyle bakıp oğluna döndü. Ciddi bir sesle, "Lukas, konuşmamız gerek," dedi, ardından beni yine küçümseyici gözlerle süzdü. "*Baş başa.*" Lachlan birkaç adım uzaklaştı, dönüp öfkeli bakışlarıyla Lukas'ın peşinden gelmesini beklediğini belirtti, sonra gitti. Ağır, öfkeli adımları taş basamaklarda yankılandı.

Lukas bana baktı, yüz ifadesini ve büyüsünü anlamak imkânsızdı ama gözlerinde hâlâ şiddetin yankısı vardı. Dönüp hızlı adımlarla babasının peşinden gitti.

Nefes almakta zorlanıyordum, ciğerlerim hâlâ hırıldıyordu. Kalkıp korkuluklardan uzaklaştım ve onları takip ettim, aşağıdan gelen seslerini duyuyordum, okyanustan esen serin rüzgâr yüzümü ve boynumu soğutuyordu.

İki kat aşağı indim ve balkonun öte ucunda konuştuklarını duymaya başladığımda taş bir ağaç gövdesinin ardına çömeldim.

"...tüm meslek hayatını *ne uğruna* çöpe atıyorsun?" diye sordu Lachlan sertçe. "Seni istemeyen bir kıza değer mi?"

"O *benim.*"

"Sen odaya dalıp bağlanma törenindeki herkesi tehdit etmeden önce neredeyse Damion'ın olacaktı. Sana zorla büyü-bağlandırılan bir kız. Vyvian Damon sana *oyun oynadı!* Damion'dan başka kimsenin istemeyeceği bir kıza bağlanman için. Ben seni aptalın teki olasın diye mi yetiştirdim?"

O beni kurtarmış. Lukas beni kurtarmış. Yüce Kadim Varlık, beni Damion Bane'e bağlanmaktan kurtarmış. Aklım baş döndürücü bir şekilde başıma gelirken midem bulanmaya başladı.

"O baş belasının, fahişenin teki," diye devam etti babası. "Neredeyse bir Selki–"

"Sözlerine dikkat et." Lukas'ın sesi alçak ve tehditkârdı.

İkisi de bir an sessiz kaldılar, havada gerginliğin tırmandığını ve Lachlan Grey'in oğlundan korktuğunu hissettim.

"Sen bir aptalsın," dedi Lachlan sonunda. "Bu kız kendi türüne ihanet etti. Geleneklerimizi böyle mi hiçe sayıyorsun? Bağlanmak istemediğini biliyordum ama *kutsal bir ayini* bu şekilde küçük düşürmek, *hainlerle dolu* bir aileden, kendini bu kadar ahlâksız ve iğrenç bir şekilde rezil eden bir kızı seçmek..."

"Bitti mi?" Lukas'ın sesi soğuk ve ilgisizdi.

Lachlan öfkeyle, "Hayır, bitmedi," diye çıkıştı. "Damion Bane'i *öldürmeyeceksin*. Bana *söz ver!*"

"Ona bir daha dokunacak olursa *öldüreceğim*," diye cevapladı Lukas sakin ve kararlı bir sesle.

Yine sessizlik oldu.

"Damion'ın onu almasına izin vermeliydin," dedi Lachlan sıktığı dişlerinin arasından. "Onu döve döve aklını başına getirirdi. Sana da aynısını yapmanı öneririm."

Ayak sesleri duyuldu ve Lachlan beni fark etmeden geçip giderek aşağıya inen merdivene doğru ilerledi. Ardından Lukas geldi.

Beni fark edince olduğu yerde kalakaldı.

Donup kaldım, onunla yüzleşmeye kesinlikle hazır değildim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ateş gücü onun yatkınlığından benimkine doğru patladı, yüzü öylesine ateşli bir ifadeye büründü ki beni şaşkına çevirdi. "Elloren, sen iyi misin?"

Onun gücüne karşılık olarak benim yatkınlığımda da öyle çok güç dolaşıyordu ki başım dönüyordu. Başımla onaylayıp güçlükle, "İyiyim," dedim.

Elini bana uzattı, bakışları alev alevdi. "Benimle içeri gel," dedi kontrolden çıkmış alevleri etrafımı sararken.

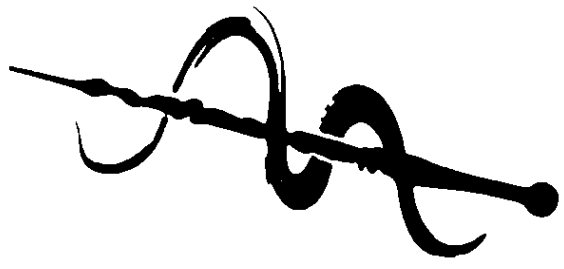
Ateşim onun ateşine doğru fırladı ve bir an için tek arzum, onun asa elini kendiminkiyle sımsıkı tutmak ve bizi saran büyülü çekime teslim olmaktı.

Ama duraksadım.

Ateş gücümüz fena hâlde yükseliyordu ve içinde Lukas'ın aynı o alevler kadar sıcak, onlar kadar saf duygularını hissedebiliyordum.

Asa elimi sıkıca yumruk yapıp yanıma bastırarak çekimize karşı koymaya çalıştım. Çünkü asa ellerimiz birbirine dokunursa ve gücümü tam olarak hissederse benim bir sonraki Karanlık Cadı olduğumu hiç şüphesiz anlayacağını biliyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Müttefik

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Gözlerim Lukas'ın gözlerine kilitlenmiş hâlde uzunca bir süre taş balkonda oturdum. Ateşi etrafımda alışılmadık bir uyumsuzlukla savrulup dururken eli hâlâ havadaydı.

Gücüm onun gücüne öyle çekiliyordu ki ona boyun eğersem vücudum kendi başına ona gidebilirmiş gibi hissettim.

Elini tutmadım.

Lukas'ın yüzünde yoğun bir şaşkınlık belirirken ateşi dalgalandı. Sonra birden söndü ve elini çekti, kendi başıma ayağa kalkarken meraklı bakışlarının yerini daha sert bir tavır aldı. Dağınık eteğimi titrek ellerimle düzelttim, uzanıp ağrıyan boynuma dokunduğumda o ânın dehşeti bir an için geri döndü.

Lukas'ın ateşi nabız gibi attı. "Onu öldürmeliydim," dedi. Bir kez daha yeşil alevler saçan gözlerinin içine baktım.

Titremem dinip gücümün şiddetli akışı yavaşça dağılırken bakışlarına karşılık verdim.

Hiçbir şey göründüğü gibi değildi ve yeni farkına vardığım onca şey yüzünden başım dönüyordu.

Lukas beni bir canavara büyü-bağlanmaktan kurtarmıştı. Amcamı yok etmek ve beni bağlanmaya zorlamak için halamla komplo kurmamıştı. Hepsi Vyvian halamın işiydi; Damion Bane ve Lukas'ı birbirine düşürerek kendi alçakça amaçlarına ulaşmaya çalışmıştı.

Lukas beni kâbustan farksız bir kaderden kurtarmak için halamın tuzağına bilerek düşmüştü.

Daha sarsıcı bir farkındalık suratıma tokat gibi çarptı.

O gün etrafımı saran tüm Beşinci Seviye Büyücüleri hatırladım, ahlâksız halamın stratejisi artık çok açıktı. Vyvian halam sadece Damion Bane'e bağlanmamı ayarlamakla kalmamıştı. Lukas'ın alt edemeyeceği kadar büyük bir muhafız ekibi de ayarlamıştı. Kaçmam artık mümkün olmayınca da muhtemelen Lukas'ı son anda çağırmış ve ona bir ültimatom vermişti:

Elloren'a bağlan... ya da Damion Bane'e bağlanmasını izle.

Şaşkınlık ve yeni bir kararlılıkla derin, titrek bir nefes verdim. "Seninle konuşmam gerek, Lukas." Çatılan kaşları dışında bir cevap alamadım ve o anda aramızdaki ihtilaftan pişman oldum.

Keşke sana her şeyi anlatabilsem, diye düşündüm acı içinde. *Bir arkadaşa ve yardıma ihtiyacım var. Riskin ne kadar büyük olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. Hayatta kalabilirsem Vogel'ı alt edebilecek bir silahım ben.*

Lukas'ın bana Vogel'ı dengesiz biri olarak gördüğünü, teşvik ettiği ve Gardnerya'yı kasıp kavuran dini hoşgörüsüzlüğü onaylamadığını söylediğini hatırlıyordum.

"Gidebileceğimiz bir yer var mı?" diye üsteledim, gerekirse yalvarmaya hazırdım.

Lukas'ın çenesi gerildi ve sanki güçlü bir duyguyu kontrol etmeye çalışıyormuş gibi bakışlarını çevirdi.

Ama sonra gözleri benimkilerle buluştu ve kolunu sessizce bana uzattı.

Delici bakışları ve kendini kaybederek Damion'a karşı gösterdiği şiddetin anısıyla tedirgin olup bir an için tereddüt ettim.

Damion Bane.

Lukas'ın müdahalesi olmasaydı bağlı olacağım kişi.

Hayatım boyunca.

Uzandım ve elimin onunkine değmemesine dikkat ederek koluna girdim.

✶

Lukas'ın uzun adımlarına ayak uydurarak Büyücüler Konseyi Salonu'ndan geçtim. Tavanı takımyıldızlarla bezeli, ağaçlarla çevrili kalabalık mekâna girerken orkestra müziğinin sesi ve kalabalığın uğultusu giderek yükseliyordu. Lukas Grey'le kol kola yürürken bu olanlar gerçek değilmiş gibi hissettim, bağ törenimizin anılarına artık tamamen farklı bir mercekten bakıyordum. Ona nasıl, "Senden *sonsuza kadar* nefret edeceğim!" diye bağırdığımı ve bu odada bulunan herkesin bunu muhtemelen bildiğini hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

Kırmızı punç içen Büyücüler, biz salonu aşarken bana gözlerini kısarak kınama ve nefret dolu bakışlar attılar. Onlar kadar Lukas'ın dizginlenmiş ateşinde yanan gerginliğin ve çoraplı ayaklarımın pürüzsüz fayansların üstünde çıkardığı hışırtının da farkındaydım. Yüz hatlarından soylu biri olduğunu tahmin ettiğim genç bir asker, Lukas'ı arıyormuş gibi yanımıza yaklaştı. Kelt Eyaleti'nde beni Lukas'ın komuta çadırından çıkaran ve bana Grey ailesinin malikânesine kadar eşlik eden Beşinci Seviye Büyücü Thierren'dı.

"Baneler nerede?" diye sordu Lukas. Saldırgan tınısı, *Söyle de onları geberteyim,* der gibiydi.

Thierren'ın bakışları bana kaydı, yüzü Sparrow'unki kadar ifadesiz kaldı, sonra Lukas'a geri döndü. "Komutan Damion Bane bir hekime götürüldü," dedi kısaca, "Komutan Sylus Bane

de onunla birlikte gitti. Büyücü Fallon Bane sorgulanmak üzere Valgard askeri üssüne götürüldü." Tekrar bana baktı. "Bir Büyücü'ye asa büyüsüyle saldırmak suçuyla."

Sparrow için endişeleniyordum. "Teni lavanta rengi genç bir Urisk kadını gördün mü?" diye sordum, Banelerin gitmeden önce ondan bir şekilde intikam almış olabileceğinden korkuyordum. "O benim hizmetçim ve eve kadar eşlik edilmesi gerekiyor."

Thierren bir an için soğukkanlı tavrını yitirdi, beni dikkatle incelerken alnı gerildi. "O iyi, Grey malikânesine dönen bir arabada," diye beni rahatlattı.

"Valgard Üssü'ne rapor ver," diye emretti Lukas, Thierren'a ve genç Büyücü ânında o askerlere özgü, ifadesizliğini tekrar takındı. "Seninle sonra konuşuruz."

Thierren başını yukarı aşağı salladı, bana son bir kez sorgulayan bir bakış attı ve sonra Lukas'la beni mum ışığının aydınlattığı, çoğu bana apaçık bir düşmanlıkla bakan yabancılar kalabalığı içinde yalnız bırakıp gitti.

Lukas'ın yırtıcı kuşlar kadar keskin gözlerine baktım. Aramızda anlık bir yatkınlık alevi parladı ve bu his, büyülü çekimimizi tamamen bastırmamızı imkânsız kılan bir titremeyle beni sarstı.

Lukas aramızda çakan büyü kıvılcımlarını açıkça görmezden gelerek, "Issız bir kütüphane biliyorum," dedi.

Ben de onun tedirgin edici çekimini görmezden gelmeye çalışarak, "İyi," dedim. "Beni oraya götür."

*

Uzun bir koridordan geçerken Lukas'ın adımlarına ayak uydurdum. Huzursuz büyüsünü daha da sıkı kontrol altında tutarken duruşu dimdikti, dişlerini sıkmıştı. Sessizliğini bozmadan beni dolambaçlı koridorlardan geçirip merdivenden çıkardı, sonra

daha da fazla koridorlardan geçirdi. Müzik ve konuşma sesleri hızla kayboluyordu.

En sonunda kalabalıklardan çok uzakta, fenerlerle aydınlatılmış, terk edilmiş gibi görünen bir koridora vardık. Birlikte küçük, karanlık bir kütüphaneye girdik.

Lukas kolumu bırakıp asasını çıkardığında bağlarım ânında asaya doğru uzanmaya çalıştı. Dönüp bir duvar fenerine doğru yürüdü ve mum yakma büyüsünü mırıldandı. Fenerin içindeki mum kızıl bir alevle parladı.

Arkasında dalgalanan siyah pelerini ve yüzündeki ciddi, kararlı ifadeyle içeride gezinip kızıl cam fenerleri yakmasını izledim, kütüphanenin zengin detayları yavaş yavaş aydınlanmaya başladı.

Uzun boyu, geniş omuzları, çevik ve zarif hareketleriyle Lukas'ın epey çarpıcı göründüğünü inkâr edemezdim. Büyüm benimkiyle uyumlu bağlarına doğru ısrarla çekiliyor ve bu, beni tedirgin ediyordu. Büyüsünün çekiminin Yvan'ın baştan çıkarıcı ve güçlendirici ateşiyle hiç ilgisi yoktu. Lukas'ın büyüsü kendimi bir arada tutmak için karşı koymam gereken bir güç gibiydi.

Endişeyle ona sırtımı döndüm ve bakışlarımı yanımdaki yakılmamış şöminenin mermer rafına çevirdim. Parlak siyahtı ve içinden ince yeşil damarlar geçiyordu, damarların zümrüt yeşili öylesine parlaktı ki neredeyse ışıldıyordu, yüzeyi öyle özenle cilalanmıştı ki bir ayna kadar yansıtıcıydı. Bir an rafın işçiliğinin güzelliği karşısında büyülendim.

Hissettiğim çekime kapılıp parmaklarımı yeşil çizgilerde gezdirirken dalgın dalgın, "Ne güzel bir mermermiş," dedim.

Aslında ne olduğunu anladığım anda yüzüm şaşkınlıkla kızardı.

Mermer değildi. *Ahşaptı.*

Kuzey Borial Ormanı'nın üst kesimlerinden Alfsigr Ladini. Granit kadar sertti. Bu ahşabı daha önce duymuş, hak-

kında bir şeyler okumuştum ama hiç görmemiş ya da dokunmamıştım. Parmağımı parlak yüzeyinde gezdirdiğimde toprak yatkınlığım titreşerek nabız gibi atmaya başladı ve zihnimde iğneleri gümüş gibi parıldayan, koyu yeşil bir ladin ağacının görüntüsü canlanırken kolumdan yukarı statik elektrikle dolu bir sıcaklık yayıldı.

"Bu Elf ahşabı," diye mırıldandım, rafın yatkınlıklarımda yarattığı etki beni şaşkına çevirmişti. Lukas'tan cevap gelmeyince ona döndüm, parmağım hâlâ büyüleyici ahşabı okşuyordu.

Lukas birkaç adım ötede kollarını göğsüne kavuşturmuş beni izliyordu, yüzünde bıkkın bir ifade vardı. "Ne istiyorsun, Elloren?" Ateşi bir an için bana doğru parladığında içindeki çelişkili enerjiyi hissettim.

Sert bakışlarına karşılık verdim, aramızdaki çalkantılı geçmişi unutmuş değildim. İtibarını zedelediğimden şüphem yoktu. Muhtemelen onu epey bir alay konusu yapmıştım. Bu binadaki herkes bağlanmaya direndiğimi biliyor olmalıydı. Rahipler de düşük rütbeli muhafızlar da dedikodu yapardı. Dahası, Banelerin davranışımı Valgard'daki herkese anlattığını tahmin ediyordum.

Lukas kendini bana kalıcı olarak Mühürleme'nin sonucunun bu olacağını gayet iyi biliyordu. Ama yine de beni korumak için bunu yapmıştı. Başka birine âşık olduğumu bildiği hâlde.

Elimi ahşaptan çektim ve karşı karşıya olduğum daha büyük sorunlar aklıma gelirken yutkundum. Lukas, Yvan ve benden daha büyük sorunlar.

Sana güvenebilir miyim, Lukas? diye düşündüm uzun boyunu incelerken. *Sana güvenebilmem gerek.*

"Senin... yardımına ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

"*Ne* konuda?" Sesi keskin ve temkinliydi.

Akla yatkın bir yalan uydurmaya çalışıyordum ama sözler boğazımda düğümlendi çünkü birbirimize yalan söyleyemiyorduk. Lukas gözlerini bana dikti, dudakları sahte bir gülüm-

semeyle kıvrıldı ve bu anlayışsız tavrına karşılık içimde hem hayal kırıklığı hem de öfke alevlendi.

Sakin ol, Elloren, diye kendimi payladım. *Ona ihtiyacın var. Chi Nam onun Direniş'in tarafında olabileceğini söyledi.*

Kendimi zorlayarak, "Senin yanında yerimi almaya hazırım," dedim, sözlerim yapmacık ve tutuktu. Fakat bu, tam olarak yalan sayılmazdı. Sadece ustaca seçilmiş gerçeklerdi. Daha büyük, yıkıcı, dünyayı değiştirecek gerçeği örtbas etmek için.

Lukas acı bir kahkaha attı. "Hadi ama, Elloren. Bağ-eşim olarak mı? Bağımızı bu akşam mühürleyip tamamına erdirelim mi?" Cevabı zaten biliyormuş gibi şüpheci bir tavırla bana baktı.

Öfkeli çaresizliğim daha da şiddetlendi. "Bir zamanlar *arkadaşım* olduğunu söylemiştin." Ona doğru adım atarken sesim bu kelimede çatladı. "Lukas, yardıma ihtiyacım var. Ve gerçekte kimin yanında olduğunu bilmem gerek." Nefesimi tuttum, tehlikeli sularda yüzüyordum.

Lukas bakışlarını kaçırdı, sanki kendisiyle savaş hâlindeymiş gibi başını iki yana salladı.

Bir türlü pes etmemesi beni öfkelendirdi. "Fallon birlikte olduğunuzu söyledi." Nefretimin sesime sızmasına engel olamamıştım.

Bana alaycı bir bakış atarak küçümseme dolu, boğuk bir kahkaha patlattı. "Hayır, Elloren, birlikte değiliz. Sen Kelt'le birlikte misin?" Gülümsemesi kayboldu ve gözlerinde kıskançlığa benzer bir şey parladı. Yine gözlerini kaçırdı, çenesi seğirdi.

İçim acıyla dağlanırken ona, *Evet, Lukas,* diye haykırmak istedim. *Ben Yvan'la birlikteyim. Ama aynı zamanda onunla asla tam olarak birlikte olamam.*

Çünkü sana bağlıyım.

Uzunca bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Lukas bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde alnı hem acıyla hem de onda daha önce hiç görmediğim derin bir incinmeyle kırışmıştı.

Öfkem yerle bir oldu.

O iğrenç annesi haklıydı; Lukas, Gardnerya'daki hemen her genç kadına bağlanabilirdi. O da tıpkı benim gibi bağlanmak istememişti. Ama bunu yine de yapmıştı.

Benim için.

Gevşeyip bir nefes verdim, Lukas'a yeni bir anlayışla baktım. Kalbim Aislinn'in çektiklerine ağlarken öfkemden boğuk çıkan bir sesle, "Sen araya girmeseydin Damion beni kendine bağlanmaya zorlayacaktı," dedim. "Sonra beni malikânesine geri götürüp tecavüz edecekti. Ve tüm hayatım böyle geçecekti. Her gün."

Ağzı gerildi.

Acı bir gerçekliğin farkına vardım. "Bu hayatımı ikinci kurtarışın."

Bana ters ters baktı. "O seni öldürmezdi, Elloren."

"Ölüden farkım kalmazdı."

Başını iki yana sallayarak ciddi bir sesle, "Hayır," dedi. "Onunla savaşmanın bir yolunu bulurdun."

"Belki. Ama yine de haklıydın. Beni sana bağlanmaya zorladığında bana bir arkadaş gibi davranıyordun."

Lukas derin bir nefes verdi ve düşmanca tavrının son kırıntıları da kayboldu. "İstediğin nedir?"

Ben bir sonraki Karanlık Cadı'yım ve korunmaya ihtiyacım var, diyecektim neredeyse. "Sana söyledim," dedim bunun yerine, "yanındaki yerimi almaya hazırım."

"Hayır. Neden buradasın? Gardnerya'ya neden geri döndün?"

Tümü birden içimi yıkıp geçti: imkânsız görevim, kontrol edilemeyen, bu yüzden de hiçbir işe yaramayan gücüm, sevdiğim herkesin tehlikede olması.

Hayatımın ciddi tehlike altında olması.

"Çünkü," dedim titreyen sesimle, "gidecek başka yerim yok."

Lukas beni inceledi, yüzünde bu kez düşünceli bir ifade vardı. "Sana yardım edeceğim," dedi en sonunda, sesi alçak ve kararlıydı.

Gözlerim yaşlarla doldu ve titrek bir nefes aldım, minnettarlıkla dolup taşıyor ve bunu ifade etmenin bir yolunu arıyordum. Konsey'in Ana Salonu'nu işaret ederek, "Hadi içeri girelim," dedim. "Seninle dans edeceğim. Herkese sana bağlı olduğum için ne kadar mutlu olduğumu söyleyeceğim. Anlıyorum... Anlıyorum, bana bağlanmanın, özellikle de seninle dövüştükten... söylediğim sözlerden sonra... itibarını ne kadar zedelediğimi anlıyorum."

Lukas tavana baktı ve başını bir kez sağa sola salladı, sonra tekrar gözlerimin içine baktı, yüz ifadesi sertleşti. "Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil," dedi ikimizi işaret ederek, "bu konuda. *Bu* artık her neyse."

Aramızda tanıdık, ateşli bir gerginlik yükseldi ve Lukas'ın bana bakışlarından onun da bunu hissettiğini anlayabiliyordum. Kaç kez tutkuyla öpüştüğümüzü hatırlayınca büyüsüne olan rahatsız edici farkındalığım arttı ve birbirinin eşi yatkınlık bağlarımızın cazibesi baştan çıkarıcı, elle tutulur bir şey hâline geldi.

Yvan'a kalbimi tamamen vermişken Lukas'a ve gücüne karşı hissettiğim tepkisel çekimden utanarak bir adım geri çekildim.

"Marcus Vogel konuşmasını yapmadan önce onunla görüşeceğim," dedi Lukas, aramızdaki yapılmış anlık büyü gibi hissettiren şeyi bozarak.

"Neden?"

"Muhafızların tüm komutanlarıyla görüşmek istiyor. Damion Bane'in katılacağını sanmıyorum gerçi." Bunu söylerken sesinde mizahın zerresi yoktu, gözlerinde alev alev bir nefret parlıyordu.

Damion'ın benden şüpheleneceğine dair korkum geri döndü.

Sana ne olduğumu söylemem gerekecek, Lukas. Ama... sen hangi taraftasın? Gerçekte hangi tarafta olduğunu bilmek zorundayım.

"Vogel'la ne zaman görüşeceksin?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp saate baktı. "Şimdi."

Bu kadar umursamaz davranması tuhaftı. Tavırlarında garip bir küstahlık vardı ve ona dair önemli bir şeyin değiştiğini hissediyordum.

"Öyleyse gitmelisin," dedim, buradaki elle tutulur herhangi bir güce sahip tek müttefikimin apaçık bir isyana kalkışmak üzere olduğundan endişeleniyordum.

Lukas gitmek için hamle yapmadı. "Bırak beklesin," dedi beni merak içinde bırakan sert ve kışkırtıcı bir sesle. Hiç kimse bir Yüksek Büyücü'yü bekletmezdi. *Hiç kimse.* İnanılmaz yetenekli bir Büyücü bile. Bir askeri komutan bile.

"Onu bekletme," dedim onu uyarırcasına.

Lukas beni dikkatle inceledi, ateşinin incecik bir dalı gevşeyip bana doğru parladı. Vogel hakkındaki hislerini sezebildiğimi ve buna katıldığımı anladığını biliyordum. Zihinlerimizin bu buluşması bana kendimi iyi hissettirmişti. Lukas da bunu onaylarcasına başını salladı.

"Vogel'ın konuşmasından sonra seni bulacağım," dedi.

"Seni bulurum."

Elini uzattı. "Bana saçından bir tel ver, Elloren."

Kafam karıştı ve hafifçe ondan uzaklaştım. "Neden?"

Dudakları büzüldü. "Bir Noi takip rünüm var," dedi. "Onu kullanarak asa büyümü güçlendirebilir ve bir arama büyüsü yapabilirim." Bana imalı bir bakış attı. "Seni kaybetmemek benim açımdan iyi olabilir."

Lukas'ın Noi büyüsü kullanmasına şaşırdım. Gardneryalıların kendi büyülerini başka ülkelerin büyüleriyle karıştırmaları kesinlikle yasaktı. Lukas da bir Işık Büyücüsü olmadığı için rünlere güç yükleyemezdi, bu yüzden rün büyüsü yapabilen bir Vu Trin kullandığı rünlere güç yüklemiş olmalıydı.

Sözümü hiç sakınmadan, "Vu Trin'le ittifak hâlinde misin?" diye sordum, cevabını beklerken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dile getiremediği bir yalanı bastırmaya çalışma sırası ona gelmiş gibi görünüyordu. "Aynı amaçları paylaşıyoruz," dedi tüm gizemiyle.

Bu cevaptan ve Lukas'ın Gardnerya'nın büyü yasalarına karşı gelmesinden cesaret alarak elimi başıma götürüp bir saç teli kopardım, acısıyla yüzümü hafifçe buruşturdum, sonra da ona uzattım.

Lukas saç telini tunik cebine koydu, hiçbir şey söylemeden bana aynı tarafta olduğumuzu gösteren alev alev bir bakış attı ve dönüp gitti.

ALTINCI BÖLÜM

Gölge Asa

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Demir Çiçekler.

Vogel'ın konuşması için getirilmiş bu çiçekler şimdi Büyücüler Konseyi'nin tüm Ana Salonu'nu ve salonun açıldığı antreyi çevreleyen, saymakla bitmeyen siyah lake vazolardan yükseliyordu.

Kutsal çiçeklerin uhrevi safir mavisi parıltısını vurgulamak için kısılmış ışıklar, salonu alabildiğine dolduran Gardneryalı kalabalığının arasında ilerlerken biraz olsun gizli kalmama yardımcı oluyordu. Beyaz kol bantları takmış Büyücüler hıncahınç dolu Ana Salon'un açık, kemerli kapılarının hemen dışında toplanmıştı, müthiş bir beklentiyle mırıldanarak içeriye bakmaya çalışıyorlardı.

Vogel'ı bekliyorlardı.

Lacivert ışık elbisemin kırmızısını siyaha döndürmüş, cildimin yeşil ışıltısı belirginleşmiş, kendime özgü görünüşümü bastırarak beni bu engin Büyücü denizine karıştırmıştı.

Bir uyum kâbusuna.

Ortama böylesine iyi uyum sağlamaktan duyduğum tedirginlikle yanımdaki vazoya uzandım, narin Demir Çiçeklerden birini kopardım ve fırtınalı duygularımı yatıştırmak için başparmağımla işaret parmağımın arasında ovuşturdum. Kadife kadar yumuşacık yapraklar tembel tembel döndü, yumuşak mavi ışıltıları düşüncelerimi bir anlığına daha sakin zamanlara götürdü.

Ailemin Halfix'teki kulübesinin yakınında, atlarımızın küçük ahırının hemen gerisinde büyük bir Demirağaç korusu vardı. Her yıl bahar kendini tüm görkemiyle göstermeye başladığında o küçük, ışıldayan mavi çiçekler Demirağaçların altındaki orman zeminini bir halı gibi kaplardı, ağaçlar da birkaç gün sonra çiçek açardı. Çiçekler nihayet açtığında Rafe, Trystan ve benim nasıl sevindiğimizi, nasıl büyülendiğimizi hatırlıyordum. Küçük Trystan'ın sesini duyar gibiydim. *Ren! Çiçekler açtı! Gel bak!*

Keder içimi bir bıçak gibi yarıp geçti, kardeşlerime duyduğum özlem canımı yaktı. Avucumun içindeki parlak çiçeğe baktım; kederim hızla Gardnerya gücünün bu güçlü dini sembolüne odaklanmış, şimşek gibi çakan, giderek şiddetlenen bir öfkeye dönüştü.

Gardnerya. Dünyayı yutmak üzere olan canavar.

Çiçeği avucumda sıkarak iyice ezip yere attım, artık soluk gece mavisi renginde parlayan posası çıkmış yapraklar yatkınlık bağlarımdan endişeli bir ateşin geçip gitmesine neden oldu. Gözlerimi kısarak yeniden Konsey'in tıklım tıkış Ana Salonu'na baktım.

Salonun öte ucundaki yükseltilmiş kürsünün etrafında, uzun demir direklerin üstünde mavi meşaleler duruyordu, biraz önce orada çalan orkestra artık yoktu, müziğin sesi kesilmişti. Kürsünün arkasında duvarlara yerleştirilmiş koyu renk Demirağaçlardan devasa bir Gardnerya bayrağı sarkıyordu, tüm sahne meşalelerin titrek mavi ışığıyla aydınlanıyordu.

Salonun açık duran kapısına doğru ilerleyip içeri süzüldüm.

Önümde, salonun yüksek kubbeli tavanının altında, dip dibe sığışmış, karalara bürünmüş Gardneryalılardan oluşan bir deniz uzanıyordu. Tavan Demirağaç dallarıyla destekleniyordu, kubbenin kavisli yüzeyinin üstüne gür bir yaprak örtüsü resmedilmişti.

Salonun her yerinden alçak sesli, coşkulu konuşmalar duyuyordum. Önümde duran bir Büyücü etrafını çevreleyen Gardneryalılara saygıyla, "Vogel dünyaya düzeni geri getiriyor," diye fısıldadı.

"Kadim Varlık'ın ışığını yansıtıyor..."

"Çocuklarımızın güvenliğini sağlıyor..."

"Kötülük dalgasını geri püskürtüyor. İşgalcileri Büyücü topraklarından kovuyor."

"Kutlu Hasat Zamanı'nı müjdeliyor..."

Hepsi de destek oldukları sefaletten öylesine uzaktı ki dindar safsatalarını dinlerken içimde bir öfke kabardı.

Verpakya'yı kasıp kavuran Gardneryalı çetelerin yaptıklarının anıları zihnime hücum etti. Bir arka sokağın köşesinde yarı baygın yatan, mutfakta birlikte çalıştığımız Bleddyn. Kan içinde kalmış yüzü ve parçalanmış kulaklarıyla Olilly. Korkuyla oyuncak bebeğine sımsıkı sarılmış, onun sivri kulaklarını koruyarak küçük Fern.

Lupin ebeveynlerinin öldürüldüğü gün yüzünü Brendan'ın göğsüne gömen, Andras'ın küçük oğlu Konnor. Tüm ailesi katledilen Diana."

Odanın gerisindeki Demirağaçların gölgesinde gizlenirken asa elimi arkamdaki ağacın gövdesine koyup tüm salonu küle çevirme arzusunu güçlükle bastırdım, yatkınlığımdaki alevler ağır ağır korlaştı.

Derin ve titrek bir nefes aldım, sonra bir tane daha ve Chi Nam'ın sakinleştirici sözlerinin zihnimin derinliklerinde yankılanmasına izin verdim.

Topla kendini, çocuğum.

Her şey o kadar çığırından çıkmıştı ki çareler tükenmişti.

Öfke ve çaresizlikle tepemdeki kubbeli tavana boyanmış yapraklara baktım. Aislinn Valgard'da bir yerlerdeydi ve Damion Bane'e bağlıydı. Sevgili arkadaşım benim başıma gelmesi gereken korkunç bir kâbusun pençesine düşmüştü.

Seni kurtaracağım, Aislinn, diye yemin ettim, Valgard'a ciddi bir söz verdim. *Kadim Varlık'a yemin ederim ki seni bir şekilde buradan çıkaracağım.*

Düşüncelerim Effrey'yle birlikte Valgard'da mahsur kalmış Sparrow'a kaydı.

Bu akşam hayatımı kurtaran Sparrow.

Senin de kurtulmana yardım edeceğim, Sparrow. Hem senin hem de Effrey'nin.

Kürsüde bir hareketlilik oldu, herkes dikkati salonun ön tarafına çevirirken ben de aynısını yaptım. İçeriyi bir heyecan sarmıştı.

Beşinci Seviye Büyücü askerlerden oluşan bir alay kürsünün arkasına dizildi, onları aralarında Lukas ve babasının da bulunduğu bir grup askeri komutan izledi, onların peşinden de rahiplerle Büyücüler Konseyi üyeleri gelip askerlerin önünde uzun bir yay şeklinde dizildiler.

Marcus Vogel salona hızlı adımlarla girip kürsüye çıktı, peşinden iki Konsey elçisi odaya girdi ve odada hayranlık dolu bir coşku patlaması yaşandı.

Alkışlar ve tezahüratlar kulakları sağır ediyor, etrafımdaki Büyücüler onun adını haykırıyor, yanımdaki bir kadın, "Kadim Varlık'ın kutsaması sonsuza dek üstünde olsun!" diye tekrar tekrar haykırarak sevinç gözyaşları döküyordu.

Yüksek Büyücü Marcus Vogel'la Diana ve Jarod'ın ailesi katledildiğinden bu yana ilk kez karşı karşıya gelirken her yanımı ele geçiren hiddetli duygulara hazırlıklı değildim. Yatkınlık ateşim damarlarımda çağıldıyor, asa elim karıncalanıp alev

alev yanıyordu. Elimin akkor parlamasından korkarak giysimin koluna gizledim.

Vogel kürsünün önüne çıktı, bir elini kalabalığı kutsuyormuş gibi kaldırınca herkes doğaüstü bir sessizliğe bürünüp tamamen hareketsiz kaldı, tüm gözler Kutlu Yüksek Büyücü'ye çevrildi. Vogel kalabalığı tararken yüz hatları son derece keskindi, rahip cübbesi yanıp kül olmuş bir ormanın karasıydı ve üstüne beyaz kuş işlenmişti.

Aşağıdaki elinde koyu gri bir asa tutuyordu.

Onu görmemle bağlarımda dolaşan intikam ateşi daha da harlandı. Asa elimi yumruk yaparken Sage'in karnıma çizdiği iblisleri algılayan rün çakan bir şimşeği andıran bir enerjiyle doldu.

Olduğum yerde donakaldım, telaşla bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım.

Derken Vogel asasını kaldırdı.

Görünmez bir kara ateş dalgası salonun diğer ucundan bana çarptı, bıçak gibi keskin acısı yatkınlıklarımdan geçip gitti. Bütün vücudum kaskatı kesildi, aniden hareket edemez hâle gelirken midem kasıldı.

Bir kızıl ışık parıltısı gözlerimi kamaştırdı ve oda kararardı.

Nefes aldım, aniden klostrofobik bir paniğine kapıldım, salon, dev bayrak, Büyücü kalabalığı... hepsi kaybolup gitmişti.

Etrafımda kabarıp çalkalanan karanlık gölgeler vardı şimdi.

Üstüme üstüme gelen gölgelerde bir görüntü oluştu: Kızıl bir göğün altında yanmış ağaç dallarının kara silüetlerini gördüm, ölü ağaç hızla o dumanlı, dalgalanan gölgeye karışıyordu. Sonra o dumana boğulmuş karanlık ve gölgeli ağaç bir anda ortadan kayboluverdi, ben Vogel'ın elinden kurtulurken oda tekrar safir mavisi ışıkla doldu.

Paniğimi kontrol altına almaya çalışırken bacaklarım titriyordu, korkunç bir kesinlik hissi hızla üzerime çökerken içim boşalmış gibi hissettim.

Vogel daha da güçlenmişti ve bunun sebebi o asaydı.

Elinde tuttuğu o gölgeli asa.

Büyüsünün odada garip, sarmal dalgalar hâlinde yayıldığını hissedebiliyordum.

Bakışlarım çılgınca salonu taradı. Etrafımdaki Büyücüler, önlerinde duran yaratığın varlığından tamamen habersiz görünüyorlardı.

Marcus Vogel bir kez daha iki elini birden kaldırdı, kendimi bir gölge saldırısına hazırlanarak geri çekildim. Ama hiçbir şey olmadı.

Konseyin tek Işık Büyücüsü öne çıktı. Koyu renk cübbesi ışıldayan koyu yeşil rünlerle işaretlenmişti, ak saçlarıyla sakalı tuniğinin önü ve arkasından solgun bir nehir gibi dökülüyordu. Asasını kaldırdı ve yeşil bir güçlendirme rünü çizdi, rün Vogel'ın önünde, havada asılı kaldı.

Vogel kalabalığa, "Benimle dua edin, Büyücüler," diye seslendi, sözleri ışık büyüsüyle güçlenmişti, zarif ve ahenkli sesi içimde yankılanıyordu. Gözlerini kapatarak Kadim Varlık'ın kutsamasını okumaya başladı, kalabalık da coşkuyla ona eşlik etti.

Ey Kutsal Kadim Varlık. Zihinlerimizi arındır. Kalplerimizi arındır. Erthia'yı Habis Varlıklar'ın lekesinden arındır.

Herkes aynı anda sağ yumruğunu kalbine götürürken her yeri saran bir gümbürtü yükseldi. Ben ve... demirden bir sopa gibi dimdik duran, eli belindeki asanın sapını kavramış hâlde Yüksek Büyücü Vogel'a dik dik bakan Lukas hariç herkes. Lukas'ın bu toplu tapınmaya katılmayı reddetmesi beni şaşırttı, bunun gözü kara bir davranış olduğunu düşündüm. Onu çadırında ilk gördüğümde olduğu gibi şimdi de eski askeri üniformayı giyen çok az sayıda Büyücü'den biri olduğunu fark ettim.

Vogel gözlerini açıp kalabalığa baktı. Ağırbaşlı ama coşkusu giderek artan bir ses tonuyla, "Kutsal Büyücüler," dedi. "Bu gece

Kadim Varlık'ın lütfunu kutlama vaktidir." Duraksayınca müritleri nefeslerini tutarak bekledi, kalabalığın hafif uğultusu ipeksi kumaşın neredeyse duyulamayan hışırtısı dışında kaybolup gitti.

"Kadim Varlık, bizi yok etmek isteyen kafir ırklara karşı zafer üstüne zafer kazanmamızı sağladı," diye ilan etti. "Topraklarımızı kirletmek isteyenlere. Bizi köleleştirmek isteyenlere. Ve kutsal olan her şeyi yozlaştırmak isteyenlere. Kadim Varlık bu yüzden rünik büyümüzü güçlendirdi ve bizi sınır rünleri ve kutsal bir gayeyle Habis Varlıklar'ı uzak tutmaya çağırdı." Vogel kalabalığı tararken duraksadı ve etrafımdaki Büyücüler ağzında çıkan her kelimeyi içlerine çekmek istercesine öne doğru eğildi. "Sevgili Büyücüler," diye devam etti, sesi kin ve güçle dolup taşıyordu. "Habis Varlıklar'ı topraklarımızdan kovacağız. Onları çocuklarımızdan uzak tutacağız. Bu ülkeyi temizleyeceğiz ve Erthia'nın tamamına Hasat Zamanı'nı getireceğiz."

Alkış sesleri gök gürültüsü gibi salonu yarıp geçti, giderek şiddetlendi. Saldırgan tezahüratlar duyulurken aklım Malthorin Körfezi'nin üstünde uzanan o garip, ışıldayan yeşil çizgiye kaydı.

Korkunç bir gerçek kafama dank etti.

Bir rün sınırı inşa ediyor.

Gardneryalı olmayanları büyü yoluyla dışarıda tutmak için. Uriskleri doğuya kaçma şansı olmadan Fae Adaları'na hapsetmek için. Doğuya kaçmak isteyen herkesi Gardnerya'da tutsak etmek için.

Ben dâhil.

Alkışlar ve gürültülü tezahüratlar dinip kalabalık yeniden büyülenmiş bir sessizliğe büründüğünde, "Yeni bir gün doğdu, Büyücüler," dedi Vogel. "Hasat Zamanı geldi." Ses tonu öylesine uğursuzdu ki kalbimdeki korkuyu körüklüyordu. Duraksadı, odaya tamamen hâkimdi, tüm kulaklar ondaydı. "Büyük Kehanet yok edildi," dedi tüyler ürpertici bir kesinlikle.

Tüm salonda şaşkın mırıltılar yükselirken kafam allak bullak oldu. Büyücüler Vogel'a ve birbirlerine bariz bir hayretle

baktılar. Kürsüdeki Büyücülerin çoğu bile afallamış görünüyordu, buna Vogel'ın ne demek istediğine dair bir ipucu bulmak için etrafındakileri tarıyormuş gibi görünen Lukas da dâhildi.

Sadece Büyücüler Konseyi'nin mevcut üyeleri şaşırmamıştı, sakin duruşları güven ve galibiyet duygusu yayıyordu.

Kubbeli tavanı kaplayan dallara konmuş bir karga uçarak Vogel'ın omzuna kondu ve karnımdaki rünün etrafındaki acı aniden şiddetlendi. Kötü bir şeyler olacağını hissettim.

"Kehanetteki Büyük Icaral İblis bulundu," diye ilan etti, odada yankılanan gümbür gümbür bir sesle.

Tüm salon nefesini tutarken bir an Vogel'ın ne dediğini idrak edemedim.

"Kanatlı İblis, Noi topraklarında bulundu," diye devam etti Vogel. "Bir Kelt kılığına girmiş ve Yvan Guriel adıyla biliniyordu."

Sözleri kalbime çekiç darbeleri gibi çarptı. Kanımın çekildiğini hissettim.

Hayır. Hayır.

"Kâfir Noiler, Büyük İblis'i Oonlon askeri üssünde saklıyorlardı," diye devam etti Vogel, sesi bir bıçağın ağzı kadar keskinleşmişti. "Gücünü geliştiriyorlardı, bu ateşli yıkım silahını Kutsal Büyücüler'in üstüne salmak niyetindeydiler."

Ben nefes almakta, düşünmekte zorlanırken Vogel durakladı.

"İblis, Valentin Guryev'in oğlu," dedi öfke dolu bir sesle ağır ağır. "Yvan Guriel değil, Yvan Guryev. Ulu Karanlık Cadı'mız Carnissa Gardner'ı öldüren İblis'in oğlu."

Odada hınç dolu bir öfke patlak verirken midem bulandı, başım dönmeye başladı. Lukas'ın ateşli şaşkınlığının parıltısını salonun diğer ucundan hissedebiliyordum, kalbimin her atışında kafamda tek bir kelime yankılanıyordu.

Yvan. Yvan. Yvan.

Vogel yerinde duramayan kalabalığa, "Kutsal Kadim Varlık'ın lütfuyla," diye haykırdı, "Icaral İblis yok edildi. Valentin Guryev'in lanetli oğlu Yvan Guryev *öldü*."

YEDİNCİ BÖLÜM

Demir Çiçekler

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Kalabalıktan zafer çığlıkları yükseldi, Yvan'ın ölümünün sevinciyle yumruklar havaya savrulurken herkes bağırıp haykırıyordu.

İçime yayılan şok dalgası dizlerimin bağını çözdü, sendeleyerek bir adım geriledim, bacaklarım güç bela tutuyordu. Elimi geriye attım ve arkamdaki Demirağaç'ın gövdesine tutundum, asa elim ağaçla buluştu.

Yatkınlıklarımdaki görünmez büyü infilak etti.

Güç içimde vahşi bir cehennem gibi çağladı, şiddetin, kederin ve yerle bir olmuş kalbimin beslediği ölümcül öfke her yanımı sararken sıcaklık yatkınlıklarıma hücum etti. Ateş gücümü toplayıp Valgard şehrini olduğu gibi yerle yeksan etme dürtüsü karşı konulmazdı ve burada bir saniye daha kalırsam bu şehri *gerçekten* de küle çevireceğimi biliyordum.

Arkamı dönüp kaçtım.

✶

Durmaksızın koştum, Konsey Salonu'ndan çıkıp şaşkına dönmüş gibi görünen askerlerin yanından geçtim ve geniş merdivenden indim. Konsey Salonu'nu aşıp bir Demirağaç korusuna girdim, sert köklerin ayaklarımı çizmesi umurumda bile değildi.

Korunun arka sınırını geçene kadar koştum, tüm o ahşabın yanından geçip gittim, ayaklarımın altında kayalıkların soğuk taşlarını hissedinceye dek okyanusa ilerledim. Önümde uçurum, altımdaysa okyanus vardı. Etraf korudaki Demir Çiçeklerin ışıltısıyla safir mavisi bir ışığa boğulmuştu.

Duraksadım, gözlerim uzaktaki körfezi aşan, parıldayan yeşil çizgiye takılınca nefesim kesildi.

Kusacakmış gibi hissettim.

Dizlerimin bağı çözüldü ve uçurum kenarının yükseltilmiş taşlarına çöktüm, sert okyanus rüzgârı üzerime vurup kapkara dalgalar aşağıdaki kayaları var güçleriyle döverken tüm vücudum şiddetli hıçkırıklarla sarsıldı.

Neredeyse nefes alamayacak hâle gelene kadar, gözlerim şişip kapanıncaya kadar, göğsüm, boğazım ve gözlerim acıyla sıkışıncaya kadar ağladım.

Yvan.

Aşkım. Tek aşkım.

Öldü.

Öldürüldü.

Seni bir daha asla göremeyeceğim.

Perişan hâlde ağladım, göklere haykırmak istiyordum. Vogel ve Gardnerya'daki tüm askerler beni yere sermeden önce ateşimi üzerlerine salmak istiyordum.

"Yvan," diye sayıkladım hıçkırıklarımın arasından. "Yvan."

Öne doğru eğilmiş, gözlerim sımsıkı kapalı, alnım soğuk kayalara yaslanmış hâlde uzun süre ağladım.

Yvan... diye düşündüm kederle. Kaybolmuş, dünyayla bağım çözülmüş ve aniden kendi başıma yol alamayacağım kadar acımasız bir yere varmış gibiydim.

Benden ne yapmamı isterdin? diye sordum en sonunda, sanki bu düşünce ona ulaşabilirmiş gibi.

Yvan'ın tereddütsüz cevabı zihnimde çınladı.

Onlarla savaş.

Donup kaldım, acımasız bir netlik üzerime çökerken boğazıma bir hıçkırık yükseldi.

Vogel'ın gücü korkunçtu ve giderek büyüyordu.

Asasının gücü büyüyordu. Gölgelerin asası...

Gölge Asa.

Karnımdaki iblisleri algılayan rünün üstündeki sızıyı hissedebiliyordum.

Vogel o asanın kötücül gücünü sevdiğim herkese ve her şeye, dünyadaki tüm iyiliklere karşı kullanacaktı.

Hiçbir şey ve hiç kimse güvende değildi.

Karanlık Cadı olduğumu öğrendiğim gün Yvan'ın söylediği sözler zihnimde bir deniz fenerinin ışığı gibi parladı.

Bu yalnızca bizimle ilgili değil, Elloren. Eğer birileri çıkıp onlara karşı savaşmazsa kazanacaklar.

Bana bunları söylerken güzel yüzünde beliren ifadeyi çok net hatırlıyordum. Bir daha asla göremeyeceğim yüzünde.

Keder beni paramparça etmek için bir hamle daha yaptı, boğazımdan bir çığlık kopmak üzereyken yanımda safir mavisi bir ışık küresi belirdi. Korudan yayılan mavi bir ışık da küreyi takip ederken yatkınlıklarım aniden alev alarak bana Lukas'ın ateşinin yakınımda olduğunu haber verdi.

Noi takip rünü.

Arkama baktığımda Lukas'ın korudan fırlayarak kayalıklara çıktığını gördüm.

Göz göze geldik ve yatkınlıklarımdan ateş fışkırdı, Büyücü üniformasını görmek içimde öyle şiddetli bir öfke uyandırmıştı ki elimde bir tahta parçası olsaydı onu yere serebilirdim.

Ayağa fırladım, öfke kanımda tüm yoğunluğu ve kuvvetiyle dolaşırken Lukas'ın ateşi benimkiyle birlikte parladı ve ikimiz de aniden şiddetli, kaotik bir yangının arasında kaldık.

Lukas telaşla, her kelimenin üstüne basa basa, "Elloren," dedi, "Kehanet'teki Icaral'la birlikte olduğunu halandan ve benden başka bilen biri var mıydı?"

Asa elimi kaldırdığımda yatkınlıklarımdan ateş fışkırdı. "*Dur,*" diye hırladım sıktığım dişlerimin arasından, Dryadlara özgü ona karşı dürüst olma dürtüm tüm gücüyle kabardığında diğer elimi yumruk yaptım. "Söyle bana," dedim öfkeden titreyen sesimle. "Bana Vogel'ın izinden ayrıldığını söyle. Bana üzerinde o iğrenç üniformayla burada durmanın tek nedeninin konumunu onu yok etmek için kullanmayı planlaman olduğunu söyle."

Birbirimize dik dik bakarken Lukas'ın bakışları da en az benimkiler kadar şiddetliydi.

"Öyle, Elloren," dedi en sonunda, sesi demir gibi sertti.

Bir şok dalgasına kapıldım, dünya bir kez daha değişti. Çünkü Lukas Grey bana yalan söyleyemezdi ve ateşinin şiddetli akıntısında söylediklerinin gerçek olduğunu okuyabiliyordum.

Şaşırtıcı itirafını sindirmeye çalışırken gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Daha kapsamlı bir açıklama yapmaktan kaçındığını hissedebiliyordum ama bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Çünkü Lukas hâlâ onların üniformasını giyiyordu. Ve sadece Vogel'dan değil, Gardnerya'dan da koptuğunu bilmem gerekiyordu.

Çünkü Vogel'ın kötülüğü, Vogel'ın kendisinden daha büyüktü.

Lukas bana doğru bir adım attı. "Elloren," diye tekrarladı giderek artan bir telaşla, "başka kim biliyordu?"

Gözlerim yaşlarla dolarken ona, *Umurumda değil*, diye hırlamak istedim. *Yvan'ı sevmiştim.*

Ama sonra zihnimde başka bir ses yankılandı.

Yvan'ın sesi.

Hayatta kal, Elloren.

Hayatta kal ve onlarla savaş.

Kendimi zorlayarak, "Ben... bilmiyorum," dedim, acım boğazımı daraltıyordu.

Seni seviyorum, Yvan. Seni seviyorum.

"Gitmeliyiz," dedi Lukas, sesi hâlâ telaşlıydı ama bu sefer daha nazikti. "Elloren, bunu öğrenirlerse seni öldürürler. Gardnerya'da bile olmaman gerek."

Gözlerim gözlerine kilitlendi, dehşetim sesime karıştı. "Ben hiçbir yerde güvende değilim." İçimde korku yükseldi ama onun pençelerine kapılmamak için debelendim.

Lukas, ben öyle büyük bir tehlike altındayım ki ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama karşı koyarsam herkesi öldürürüm. Seni bile.

"Korumana ihtiyacım var," dedim ona. *Yoksa öldürüleceğim.*

"Sözlerimde ciddiydim," dedi, sesi alev alev bir içtenlikle yanıyordu. "Korumama ihtiyacın varsa senindir."

Ona karşı dürüst olma dürtüsüyle yanıp tutuştum.

"Onu sevdim," dedim titreyen seslimle. "Yvan'ı sevdim."

Lukas'ın yüz ifadesinden şiddetli bir acı gelip geçti. "Biliyorum," dedi en sonunda, sesinde bir sertlik vardı ama sonra gözleri beklenmedik şekilde parladı. "Ben senin *arkadaşınım*, Elloren. Hep arkadaşın olacağım. Sana yardım etmeme izin ver."

İçimi saran yoğun kederle boğuşurken Lukas'ın bu dostane tavrı karşısında gözlerimi kaçırdım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, Yvan'a duyduğum müthiş özlem beni tüketmekle tehdit ediyordu.

Lukas yaklaşıp ellerimi nazikçe tuttu, ona izin verdim. Ben de onunkileri tuttum, ben ağlarken parmaklarımı sıktı, dalgalar altımızdaki kayalıklara çarpıyordu. Yanağımı okşamak için elini uzattığında hıçkıra hıçkıra ağlayarak başımı avucuna yasladım. Beklenmedik bir şefkatle dolu, can simidim olan yeşil gözleri benimkilere sabitlenmişti. Sonra diğer elimi tekrar

tutmak için eğildiğinde ateş ve toprak yatkınlıklarını hafifçe gevşeterek görünmez dallarının etrafıma koruyucu bir şekilde dolanmalarına izin verdi. Ateş yatkınlığı küçük, rahatlatıcı alevlerle benimkini aradı, sonra benden hiçbir direnç görmeyince bağlarımda dalga dalga dolaştı.

Ateşin üstüne yağ dökülmüş gibiydi.

Vücudumdan buna tepki olarak bir ürperti geçti, gözlerimin önünde bir ateş yandı ve büyüm korkunç bir güçle can bulup ani bir dalgayla kabardı, Lukas'ınkine çarparak onunla birleşti: Ateş, toprak, hava ve su güçleri bir çığ gibi onun büyüsüne katıldı.

Lukas keskin bir nefes aldı, ellerimi daha sıkı kavradı ve gücüm onunkine üstün gelirken tüm vücudu gerildi.

Bu kısa, sersemletici anda farkına vardım ki...

Lukas Grey'den çok daha güçlü hâle gelmiştim.

Paniğe kapılmaya başladım ve ellerimi Lukas'ınkilerden çekip geriye doğru sendeledim. Güç yatkınlıklarımda dolaşmayı sürdürür, Lukas'a doğru gerilir ve elim kızıl bir ateşle parlayıp yanarken sızlayan asa elimi yumruk yaptım.

Etrafımızdaki dünyanın ışığı sönmüş, korunun safir mavisi ışıltısı kaybolmuştu.

Kesik kesik nefes alıp vererek panikle etrafıma bakındım.

Arkamızdaki Demir Çiçekler kararmıştı, ağaçlardan hissedilir bir korku yayılıyordu.

Lukas koruya bir bakış atıp gözlerini bana çevirdi, nefes alıp verişi düzensiz, ateşi fevriydi. "Tanrılar aşkına, Elloren. Gücün artmış."

Zihnim kendi içinde topyekûn bir savaşa tutuşmuştu.

Ona ne olduğunu söyle. Söylemen gerek. Damion şüpheleniyor ve sonsuza dek baygın kalmayacak.

Ama sözleri ağzımdan çıkaramıyordum. Üzerine bir de Ni Vin'in uyarısı zihnimde yankılanın acı verici bir kararsızlığa kapıldım.

Gardneryalıların kim olduğunu öğrenmelerine izin verme.

"Elloren," diye ısrar etti Lukas, bana yaklaştı, sesi artık sertti ve tartışmaya açık değildi. "Ne oldu sana? Yatkınlık gücünü bu seviyeye çıkaran ne? Ona erişebiliyorsan bu, Karanlık Cadı seviyesinde bir güç."

Ona baktım, Lukas'ın eli kolumu sıkıca kavrarken kendi büyümün gücüyle fena hâlde sarsılmış vaziyetteydim, onun bakışları da alev alevdi. Ustura kadar keskin bir fısıltıyla, "Benden sakladığın bir neden yüzünden buraya geri döndüğünü biliyorum," dedi, sesinde derin bir endişe vardı. "*Neler olduğunu anlat bana.*"

Israrla direndim.

Hayır, Lukas. Sadece Vogel'dan değil, tüm Gardnerya'dan koptuğunu öğrenene kadar olmaz.

Lukas kolumu aniden bırakıp benden uzaklaştı, üzüntüsü yüzünden okunuyordu.

Başım zonklamaya başladı ve onun bariz hayal kırıklığı içimde derin bir girdap yarattı.

Rafe, Trystan, neredesiniz? Yvan öldü ve size ihtiyacım var. Kime güveneceğimi bilmiyorum.

"Kardeşlerim nerede, Lukas?" diye sordum, acıya boğulmuş sesim çatallandı. "Nerede oldukları hakkında bir şey biliyor musun? Hayattalar mı?"

Lukas bana duyduğu çekim yüzünden kendi kendine öfkelenmiş gibi sert bir bakış attı. "Evet," dedi en sonunda, öfkesi biraz yatışır gibi oldu. "Bildiğim kadarıyla hayattalar."

Ani bir rahatlamayla gözlerimden yeni yaşlar süzüldü.

Lukas karanlık ağaçlara baktı ve bir an için onları inceledi. Tekrar bana döndü, bir kaşını şüpheyle kaldırdı.

"Lukas..." dedim, başım zonkluyor, düşüncelerim zihnimde dört dönüyordu. *Ben Karanlık Cadı'yım. Ve herkes beni öldürmek ya da kullanmak isteyecek. Sana gerçeği söylemek istiyorum. Sana güvenmek istiyorum.* Gözlerimi kapayıp alnımı avuç içlerime bastırdım. Lukas'ın beni dikkatle izlediğini hissedebiliyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim en sonunda pes ederek. Bu meselenin beni aştığının farkındaydım.

Beni çok, çok aşıyordu.

Lukas sessiz kaldı.

"Haklısın." Gözlerimi açıp Konsey Salonu'na doğru kaşlarımı çatarak bakarken onunla nihayet açık konuştum. "Gerçekten de buradan çıkmam gerek." Bir kez daha gözlerinin içine baktım. "Seninle birlikte."

Tutkulu gözleriyle başını yukarı aşağı salladı, kendimi kederden yıpranmış ve yatkınlıklarımı kasıp kavuran onca gücün ateşiyle dağlanmış hissediyordum. "Ayakkabılara ihtiyacım olacak," dedim. *Tüm dünyayı yok edebilecek güce hükmetme yeteneğiyle birlikte.*

Lukas ne dediğimi anlayamamış gibi kaşını kaldırdı, sonra eteğimin altından çıkardığım çoraplı ayağıma baktı. Bana şaşkın bir bakış attı, ardından başıyla onayladı ve kolunu kaldırıp bana uzattı.

Koluna girerken aramızdan bir ateş gücünün parıltısı geçti, gözlerim Lukas'ın benimki gibi büyü-bağ işaretleriyle kaplı ellerine kaydı. Ama sonra gücümün daha şiddetli bir dalgası bakışlarımı *asasına* çekti.

Asa elimi sımsıkı kavradım ve gücüm artmayı sürdürürken onun asasına uzanma dürtüsüyle mücadele ettim.

Tekrar tekrar nefes alıp verdim, onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken gücümü kontrol altına almakta zorlanıyordum.

Okyanustan uzaklaştık ve ürkütücü, karanlık korudan geçtik. Korudan çıkıp önümüzde uzanan seyrek çam ağacı hattına doğru ilerlerken izlendiğim hissine kapıldım.

Omzumun üstünden baktığımda içimde korku çınladı.

O gür Demirağaç korusu sanki yeniden dirilmiş gibi ışıltısını geri kazanmıştı, göz alıcı safir mavisi parıltısı eskisinden daha da güçlüydü.

Karanlık Cadı.

Bu kelimeler içimden kuru yapraklar gibi sürtünüp geçti ve hızla önüme döndüm, tüylerimin ürperdiğini hissettim. Korunun gücünü göstermeye çalışıyormuş gibi ağaçlarıyla bana küstahça meydan okuduğunu hissedebiliyordum.

Yatkınlıklarım aniden sertçe çekilince midem kasıldı.

Ağaçlardan gelen bir çekiş.

"Ağaçlar yatkınlıklarımı çekiyor," dedim.

"Sana zarar veremezler," dedi kısık sesle. Ağaçlara şöyle bir baktı. "Ben de düşmanlıklarını hissediyorum ama bu sadece bir güç alanı. Ateşinle onu geri püskürt."

Öfkeye kapıldım ve yakınlık ateşimi ortaya çıkarıp ağaçlara doğru görünmez bir dalga hâlinde fırlattım.

Tüm koruluk geri çekildi. Yatkınlıklarımdaki gerginlik azalırken bunu içimde hissedebiliyordum.

Ağaçlar beni bırakmış gibiydi ama bana tekrar tutunabilmek için debelendiklerini hissedebiliyordum.

Öfkem iyice kaynadı ve onlara görünmez bir alev dalgası daha fırlattım.

Düşmanım ol, dedim hiddetle. *Hadi dene bakalım. Ha bir eksik ha bir fazla. Bana saldırmaya çalışırsan ateşle oynarsın.*

Bunu düşünürken bile büyükannemin giderek artan gücünün yatkınlık bağlarıma aktığını hissedebiliyordum.

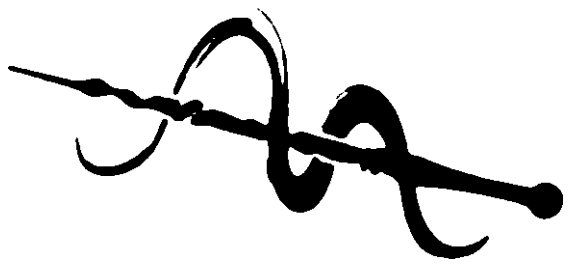
İçime yerleşiyordu.

Karanlık dallar, daha harlı bir ateş, daha güçlü bir rüzgâr ve daha sabit bir su akışı oluşturuyordu.

Tekrar Lukas'ın asasının sapına baktım, onu elime alıp gücümü onun aracılığıyla serbest bırakma arzuma hem kendimi kaptırdım hem de bu arzu yüzünden dehşetle doldum.

@ayisigikitap

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Portal

—

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Grey malikânesine dönüş yolunda Lukas da ben de sessizdik. İkimiz de birbirimize sırlarımızın ne kadarını açık edeceğimize dair sessiz bir mücadeleye girişmiştik. Bir yandan da içimi parçalamak üzere olan kederle boğuşuyordum. Asılı bir fenerden yayılan ışık şeritleri, Lukas'ın keskin hatlı yüzünde ileri geri dolaşıyordu. Ailesinin zarif atlı arabasında karşı karşıya oturuyorduk.

Lukas kendi düşüncelerine dalmışçasına pencereden dışarı bakıyordu. Arabamız şehirle ailesinin malikânesi arasındaki geniş tarlaların arasından geçerken kaşları iyice çatılmıştı.

Tavırlarında her zamanki soğuk, kibirli tavrını gölgede bırakan kasvetli bir ağırlık vardı. Çenesi iyice gerilmişti ve arada bir beni süzüyor, son derece sinir bozucu bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi beni inceliyordu. Ben de onu aynı düşünceli tavırla inceleyince bakışlarını kaçırdı, dindirilmesi imkânsız bir kedere boğulmuştu.

Vogel'ın şeytani gücünü görmek onu mahvetmişti.

Giderek büyüyen ve hızla durdurulamaz hâl alan bir güçtü bu. Vogel'ın askerleri organize ve düzenliydi, ona karşı koyabilecek güçlerse giderek doğuya doğru itiliyordu. Direniş ise en güçlü silahlarından birini yok etmeye kararlı görünüyordu.

Beni.

Pencereden dışarı baktım ve bakışlarımı geniş bir mısır tarlasına diktim. Dolunay küçük sapların üzerine soluk bir ışık saçıyordu, manzara da duygularım kadar kasvetliydi.

Tekrar döndüğümde Lukas'ı beni gözlerini kırpmadan, öylesine yoğun bakışlarla izlerken buldum ki bir an tedirgin oldum. Bakışlarımı yere indirdim ve bir elimin işaret parmağını diğer elimdeki sarmal bağ izlerinin üstünde dalgın dalgın gezdirdim, bu büklüm büklüm ve karmaşık desenin mutlak kalıcılığını düşündüm.

Büyü-bağ izleri güzeldi, bunu inkâr etmenin anlamı yoktu.

Beni Yvan'dan sonsuza dek uzak tutacak, güzel bir kafesti.

Araba aniden sarsıldı.

Yere kapaklanmamak için ellerimi arabanın duvarlarına yasladım.

Ben herhangi bir tepki veremeden araba bir kez daha sertçe sarsıldı, ardından hissedilir ölçüde hızlanıp tehlikeli bir şekilde sağa sola sallanırken daha sıkı tutundum. Fener ışığı şeritlerinin hareketleri artık düzensizdi, arabanın içinde çılgınca oradan oraya savruluyordu.

Gözlerim Lukas'ınkilerle buluştu. O da dengede durmaya çalışıyor ve benim kadar şaşkın görünüyordu.

Bir adamın korku dolu çığlığı gece havasını yırtıp geçince atlar kişnedi. Lukas asasını çekti, pencereden dışarı öfkeli gözlerle bakarken bana geri çekilmemi işaret etti.

Ben de gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde pencereden dışarı baktım, karanlığı telaşla tararken midemi bulandıran bir farkındalık beni sardı. "Lukas..."

Araba bir kez daha yana doğru sertçe yalpaladı.

Lukas bana uzanıp kolumu sımsıkı tuttu ve ikimiz de dengemizi kaybetmemek için çabalarken beni sabit tuttu. Araba bir o yana bir bu yana sallanır, yola girip çıkarken vücudu gergindi.

Epey yüksek bir tümseğe çarpmamızla araba bir çırpıda yana devrildi.

Kafam sertçe pencereye çarpınca canım yandı, Lukas üstüme düştü. Asılı fener tuzla buz oldu ve ışığı sönerken üstümüze cam kırıkları yağdı.

Ben sersemlemiş hâlde etrafıma bakınırken Lukas yattığı yerde kıpırdanıp cam kırığı yağmuru eşliğinde üstümden kalktı. Doğrulup oturdum. Gözlerimin önünde patlayan yıldızlar yerlerini artık tepemde duran pencerenin ardında parlayan yıldızlara bıraktı. Kalbim göğsümde küt küt atarken sırtım arabanın zeminine yaslanmıştı, çatısı önümde duruyordu. Bir an için üstümüzden düşen cam kırıklarının şıngırtısı dışında her şey ürkütücü bir sessizliğe büründü.

"Benim peşimdeler," dedim. Boğazım korkuyla düğümlendi, karanlıkta Lukas'ın yüzünü zorlukla seçebiliyordum.

Şaşkınlıkla, "Kim senin peşinde?" diye sordu.

"Kin Hoang."

Lukas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kolumu tuttuğunda cam kırıkları her yere saçıldı. Sonra beni geriye çekti ve asasını daha sıkı kavradı. "Bana tutun," dedi sertçe. "Sakın bırakma!"

Elim tuniğinin kenarını kavrarken Lukas asasını biraz daha yukarı kaldırıp sıktığı dişlerinin arasından bir büyü mırıldandı.

Asanın ucundan bulanık, parlak bir sis fırladı ve önce onun, sonra da benim üstüme ikinci bir deri gibi yayıldı. Metalik bir uğultu havayı yarıp geçerken büyülü kalkanın vızıldayan enerjisi etrafımı tenimden rahatsız edici bir şekilde seken milyonlarca minik sinek misali kapladı.

Arabanın tavanının ortası içe doğru patlayarak her yere talaş saçarken küçük, gümüş rengi, bulanık bir şekil kafama doğru uçup dosdoğru kalkanla korunan burnuma çarptı.

Başım geriye doğru savrulurken acı kafatasıma yayıldı ve bir an için gözlerim karardı. Keskin nesne Lukas'ın kalkanından sekip arabanın tabanına çarparak ayaklarımızın dibinde durdu.

Midem ağzıma geldi.

Gümüş yıldız. Bir Kin Hoang suikastçısının öldürme yıldızı.

Lukas bana döndüğü sırada yıldızlar arabanın tavanından yağmur gibi üzerimize yağdı. Göğsümc, başıma, kollarıma çarpıp beni tekrar arabanın zeminine düşürürken haykırdım. Lukas bana sımsıkı tutundu. Bir battaniyeye sarınmıştım ve birileri üzerime taş atıyordu sanki, her darbe ardında yeni, zonklayan bir acı bırakıyor, arabanın kenarında keskin bir yığın oluşturan yıldızlar birbirlerine çarpıp tıkırdıyorlardı.

Sonra yıldız yağmuru kesildi. Önümüzdeki tavan artık bir tuzlu Krillen peyniri dilimini andırıyordu, öldürme yıldızlarının sağına soluna rastgele açtığı deliklerle doluydu.

Lukas asasını arabanın tavanından dışarıya uzattı, beni sımsıkı tuttu, bir heykel gibi hareketsiz kaldı ve başka bir büyünün sözlerini yüksek sesle mırıldandı.

Asasından bir ateş patlaması fırladığında irkilip geri çekildim, alevler bizi sarıp büyülü kalkanın etrafında dolaşırken başka hiçbir şey göremez oldum. Gerçek bir asa kullanmaya çalıştığım tek denememde yarattığım o çöl cehennemi gibiydi, diğer tüm sesler ateşin kükreyişiyle kesilmişti. Alevlerin parlaklığından gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve dünya kızıl bir sıcaklıkla doldu. Arabanın altımdaki duvarı çöktü ve göremediğim bir çukura düştük. Lukas'ın tenime değen kalkanının uğultusu artık sıcaktı, canımı yakıyordu.

Lukas bana sokuldu, ben de ona tutundum. Gözlerimi açamıyordum. Alevlerin parlaklığı hâlâ acı vericiydi.

Göz kapaklarımın arkasında kırmızı hızla turuncuya, sonra sarıya, sonra maviye dönüştü. Ve en sonunda karardı.

Gözlerimi açtığımda nefesim kesildi.

Ağır ağır tüten bir kül ve moloz yığınının içinde çömeliyorduk, etrafımız yanmış toprakla çevriliydi, sadece tek bir kararmış araba tekerleği hâlâ tanınabilir hâldeydi ve havada acınası bir şekilde dönüyordu. Atlar ölmüş, kömüre dönmüş boyunları patlamıştı. Yanmış bedeni alazlanmış toprağın üzerinde uzanan, neredeyse tamamen kesilmiş boynu kan içinde kalmış arabacımız da bir o kadar talihsizdi. Bu masum adamın böylesine korkunç bir şekilde can verdiğini görünce içimi bir dehşet kapladı.

Geri çekilen toynak sesleri duyuldu ve duman sisinin arasından bir hareket dikkatimizi çekti. At sırtında bir kadın vardı, hem rünlerle işaretlenmiş üniforması hem de atı kül karasıydı, önümüzdeki eğimli mısır tarlasında dörtnala koşuyordu. Atının nal sesleri killi toprağın içinde boğuk biçimde yankılanıyordu.

Doğrudan aya doğru koşuyordu.

Lukas kolumu daha sıkı tutup beni ayağa kaldırdı, vızıldayan kalkan etrafımızı hâlâ rahatsız edici bir şekilde sarıyordu.

"Hadi," dedi ve Kin Hoang'ın peşine düşerken beni de yanında sürükledi.

Saldırganımız atının üstünde öne doğru eğilmişti, hızla uzaklaşıyordu, parlak mavi Noi rünleriyle işaretlenmiş koyu gri tuniğinin stilini tanıdım. Başına gri bir kafa bandı bağlamış, sırtına rün kılıçları asmıştı.

Kin Hoang üniforması... Kadın kesinlikle Vu Trin'in seçkin suikastçılarından biriydi.

Yarı koşarak yarı sürüklenerek Lukas'a yetişmeye çalışırken keskin mısır saplarına takılıp tökezledim. Benim için bulduğu bu süslü püslü, işlemeli ayakkabılar suikastçı kovalamaya hiç de uygun değildi.

Lukas durdu, bir eli kolumu hâlâ sıkıca tutarken asasını kaldırdı ve kadın uzun tepeyi aşmadan önce başka bir büyünün sözlerini söylemeye başladı. Asasından ateş püskürdü ve bir şerit hâlinde doğruca kadının sırtına yöneldi.

Alevler kadına ulaşmadan hemen önce tepenin zirvesinde parlak safir mavisi rünlerle çevrili, ışıltılı bir rün portalı yoktan var oldu. Portalın altın yaldızlı iç yüzeyi erimiş cam gibi akıyor, ayın önünü kapatıyordu.

Suikastçı atını hızla portala sürdü ve altın sıvıyla kaplandı. Lukas'ın ateşi müthiş bir kükremeyle portala çarparken hem kadın hem de at gözden kayboldu. Alevler portalın çerçevesinin etrafında kıvrıldı ve çevredeki mısır saplarını tutuşturdu.

Lukas kolumu bıraktı ve kendi kendine öfkeyle küfrederek portala doğru koştu.

Şaşkın şaşkın etrafıma bakındım. Tarlanın dibinde paramparça olmuş arabadan hâlâ duman tütüyordu, ölü atlar ve sürücü yolun üzerinde kara öbekler hâlindeydi.

Bu masum yabancının ve hayvanların ölümü yüzünden duyduğum vicdan azabı bir kez daha yüreğimi delip geçti.

Lukas'a döndüm. Öfkeden köpürür vaziyette ışıldayan portalın ve yanan mısır saplarının hemen önünde duruyordu.

Saldırının şokuyla sersemlemiş bir hâlde olduğum yerde iki büklüm olup ellerimi dizlerime dayadım. Kafamda sorular uçuşurken dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

Vu Trin beni öldürmek için daha fazla suikastçı mı göndermişti? Chi Nam ve diğer Vu Trin müttefiklerime ne olmuştu? Artık tüm Vu Trin ordusu peşimde miydi?

Lukas'a kim olduğumu söylemeli miydim?

Lukas'ın kalkanının kalıntıları tenimde artık hafif bir uğultudan ibaretti, çok geçmeden o da yok olup gitti. Kalkan kaybolurken burnuma keskin bir duman kokusu hücum etti.

Uzunca bir süre kambur durarak nefeslendim. Duygularım giderek şiddetlenen bir endişeyle alevlenirken eteğimi kaldırıp fena hâlde çizilmiş ayak bileklerime baktım, sonra derin bir nefes aldım, doğruldum ve tepeye, Lukas'ın yanına doğru yürümeye başladım. Yıldız darbeleri yüzünden çürüklerle kaplı

vücudumdan sıyrılmış ayak bileklerime, zonklayan başıma ve burnuma varıncaya kadar her yerim acıyordu.

Lukas'a ulaştığımda ortadan kaybolmak üzere olan portalın etrafında sessizce dolaşıyordu. Geriye sadece havada ışıldayan, bulanık bir iz kalmıştı. Lukas hayranlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle bir elini portaldan geçirdi.

"Noiler portal açmakta yetenekliler," dedi düz bir sesle, dudakları sert bir çizgi hâlini aldı.

Derin, bıkkın bir nefes aldı, asasını kınına soktu ve sonra tuniğinin altından başka bir asa çıkardı.

Parıldayan Noi rünleriyle işaretlenmiş bir asa.

Onu kaldırdı ve sisli portala yeni bir büyü mırıldandı. Portal ânında daha da ince bir sise dönüşüp kayboldu.

Bir anlığına ikimiz de durup portalın az öncesine dek durduğu yere baktık.

Lukas'ın farklı büyü sistemlerini birleştirmeye hiç de yabancı olmadığı aşikâr olduğundan ona, "Portalı kullanamaz mıydın?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye karşılık verdi. "Onu açmanın bir yolu yoktu. Beni aşan bir şey zaten. Vu Trin portal büyüsünü sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyor. Gerçekten iyi yapılmıştı."

İyiden iyiye sarsılmış bir hâlde yanmış toprağa, atların toynaklarının toprakta açtığı çukurlara, yok edilmiş arabamızdan uzanan ve portalın biraz önce bulunduğu yerde aniden kaybolan izlere baktım.

"Elloren," dedi Lukas ölçülü bir sesle.

Başımı kaldırdım, sesindeki belirgin sertliği duyunca midem kasıldı.

Gözlerini benimkilere dikti. "Seçkin bir suikastçı seni neden öldürmeye çalışıyordu?"

Ağzımı açtım... ama sesim çıkmadı. Sadakatine yeterince güvenip ona gerçeği anlatabileceğimden hâlâ emin değildim ama aklıma gelen her yalanı söyleyemiyordum.

Öylece duruyor, gerekirse bütün gece orada beklemeye hazırmış gibi dikiliyordu.

Ayağımı ayakkabımın içinde öne ittim, topuğumun su topladığını hissediyordum. Aklım karmakarışıktı, mantıklı bir düşünce kuramıyordum. En sonunda, "Belki... belki ona büyükannemi hatırlatmışımdır?" demeyi başardım.

Bakışlarıyla beni delip geçmeye devam ederken sözlerimi düşündü. Kibar davranmak için canla başla mücadele ediyormuş gibi bir tavırla, "Elloren," dedi yine, "Kin Hoang'ın seni hedef aldığını ne zamandır biliyorsun?"

Ona bunu söylememenin ne kadar aptalca olduğunu fark edip duraksadım. "Birkaç gündür."

Lukas sakin kalmak için dua ediyormuş gibi gökyüzüne baktı, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Belki gelecekte," dedi, "Bana söyleyeceğin ilk sözlerden biri, *Kin Hoang suikastçıları peşimde*, olabilir. Merhaba dedikten hemen sonra."

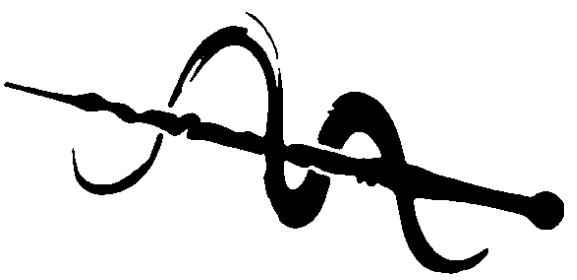
Sarsılmış bir hâlde başımı aşağı yukarı salladım, kafamın yan tarafı arabanın duvarına çarptığından hâlâ zonkluyordu.

"Peşinde başka kimse var mı?" diye sordu. "Başka suikastçılar? Herhangi bir şey?"

"Bilmiyorum," diye itiraf edip sessizliğe büründüm. Lukas bana dik dik bakarken çenesi gerildi. Ona anlatmadığım bir sürü şey olduğunu bildiğini anlayabiliyordum.

Ölçülü bir tavırla iç çekip burnunun kemerini ovuşturdu. Sonra rün işaretli asasını tuniğinin altına sakladı. "Gel," dedi en sonunda, peşinden yürümemi işaret ederek. "Burası ana yol. İlk gelen arabaya el koyacağız ve sana uygun bir koruma ayarlayacağız."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Av

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Çok geçmeden bir atlı araba geldi ve Valgard'a dönüş yolu boyunca bana yüzlerinde şüphe dolu ifadelerle bakan yaşlı bir Gardneryalı çiftin karşısında oturdum. Lukas dışarıda, arabacının yanında oturmuş etrafı gözlüyordu, asası elindeydi.

Araba sarsıla sarsıla ilerlerken başlangıçta duygularımı bastıran o müthiş şok hissi, bir günü daha canlı atlatamayacağıma dair boğucu bir korkuya dönüştü.

Tüm vücudumu saran titremeyi durdurmak için koltuğumun kenarının Kızıl Karaağaç tahtasını umutsuzca kavradım, düşüncelerim kafamın içinde çılgınca dönüp duruyordu. Aklımın bir köşesinde tahtanın kaynağı olan ağacın görüntüsü canlandı: kırmızı tırtıklı yapraklar, derin oluklu bir gövde. Ama bu güzel görüntü bile içimi saran paniği sadece bir nebze hafifletebildi.

Çok geçmeden Valgard'ın dışındaki bir askeri karakolun önünde arabadan indim, titreyen bacaklarımın üstünde durmakta zorlanıyordum.

Uzun demir direklere yerleştirilmiş meşalelerle aydınlanan garnizon duvarları Demirağaç'tan, çatılarıysa ağaçların birbirlerine dolanan dallarından yapılmış karanlık binalardan oluşuyordu. Önümüzde epeyce iyi korunan, merkezi bir ağaç-bina duruyordu. Diğerlerinden daha büyüktü ve tepesinde yükselen, akşamın ılık esintisinde dalgalanan Gardnerya bayrağıyla diğerlerinden ayrışıyordu.

Lukas bu merkezi binaya doğru hızlı adımlarla ilerledi. Bizi karşılamak için dışarı çıkmış sert bakışlı ve üniformasında nöbet komutanı işaretleri bulunan bir Beşinci Seviye Büyücü'yle konuşmaya başlarken uzun boylu silüeti meşalelerin titrek kehribar rengi ışığıyla aydınlanıyordu.

Lukas olup bitenleri önemli ölçüde değiştirerek anlatırken komutan ciddi bir yüz ifadesiyle başını aşağı yukarı salladı. Bu yeni hikâyede Kin Hoang Büyücüsü arabacımızı ve atları vahşice öldürmüş, sonra da Lukas'a saldırmıştı. Bizden çok daha güçsüz olduğunun çabucak farkına varınca dönüp bir rün portalından kaçmıştı. Kaçmadan hemen önce de sadece Lukas'ın değil, onun bağ-eşi olan benim de peşime düşeceği tehdidini savurmuştu.

Yalanları gözünü bile kırpmadan arka arkaya sıraladı ve ağzından çıkan her şey ciddi baş sallamalar ve homurtularla sorgusuz sualsiz doğru kabul edildi. Lukas'ın başkalarına bu kadar iyi yalan söyleyebilmesi beni hem rahatlattı hem de endişelendirdi.

Komutan bir nöbetçiye dönüp birkaç askerin ismini verdi. Nöbetçi kararlı adımlarla uzaklaştı. Kısa süre sonra aralarında sert yüzlü Thierren'ın da bulunduğu küçük bir genç Büyücü grubuyla birlikte geri döndü.

Thierren'ın bakışları bir an benimkilerle buluştu, gözlerindeki ihtiyat dolu parıltı duygularımı daha da alt üst etti.

Lukas sert emirler verirken genç askerlerin çoğu başlarını ciddiyetle salladı. Thierren ise onu sadece dinliyordu, yüzü ifa-

desizdi, derken Lukas'la imalı ve son derece kararlı bir edayla bakıştıklarını gördüm.

Gecenin karanlığında, onların yakınlarında bir yerde beklerken Lukas ve Thierren'ın arasındaki bu apaçık ittifakının doğasını düşündüm. Morluklarla kaplı kollarımı saklamak için elbisemin kollarını aşağı çekmişim. Kurtarıcılarımızın uzaklaşan arabasının gümbürtüsüyle yeni bir araba ve daha fazla atlı askerin garnizona varmasının sesleri yüzünden Lukas'ın söylediklerini artık duyamıyordum. Komuta binasından altı asker daha çıktı, aralarından ikisi üstüne seçkin büyücülerin beş gümüş şeridi işlenmiş siyah pelerinini giymişti.

Hepsi birden kararlı adımlarla doğruca Lukas'a yöneldi.

Genç ve suratsız bir asker önüme çıkıp bir an için Lukas'ı görmeme engel oldu.

"Arabanız, Büyücü Gardner," dedi, yeni gelen arabaya doğru peşinden gitmemi işaret ederken sesinde sert, ısrarcı bir ton vardı.

Duraksadım, o arabaya binmenin beni daha fazla tehlikeye atmayacağından emin olmak için Lukas'a bakarken kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Lukas bir an için gözlerime baktı ve başıyla arabaya işaret etti, ne demek istediği açıktı.

Evet. Bin.

Ona itaat ederek başımı eğip genç askerin peşinden gittim, gece karanlığının iki gözümün arasında zonklayan morluğu gizleyeceğini umut ediyordum. Yukarıya bakınca yeni arabanın bir sivil değil, iki asker tarafından sürüldüğünü ve üstünde Büyücü Muhafızları'nın arması olduğunu fark ettim.

Arabanın kapısına doğru yönlendirilirken daha da fazla atlı asker arabaya yanaştı. Muhafızlarca korunan bir soylu ve askeri tutuklu arasındaki ince çizginin üstünde tehlikeli bir şekilde dengede durduğumdan endişelenip panikledim.

Bu askerler kim olduğumdan şüpheleniyor mu? Beni nereye götürecekler? Lukas bu duruma tamamen hâkim mi?

Arabaya binip kadife minderli koltuğa oturdum, kendimi sakinleştirmek için titrek ellerimi boş yere sıkıp açarken kapının bir tıkırtıyla kapandığını duyunca gerildim.

Kapı aniden bir kez daha açılınca irkildim.

Lukas içeri girip karşımdaki koltuğa oturdu. Sonra kapıyı kapatıp gözlerini bana dikti.

Nefes alıp verişim hızlandı. Arabanın ön tarafını işaret ederek, "Dışarıya binmeyecek misin?" diye sordum. "Bizi korumak için?"

"Hayır," dedi, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Konuşmamız gerek."

Araba ileriye doğru sarsıldı ve çok geçmeden etrafımız atlı askerlerle çevrildi. Aralarında Thierren ve iki siyah pelerinli Beşinci Seviye Büyücü de vardı, arabanın yan camlarından arada bir görünüp kayboluyorlardı.

"Hâlâ ailenin malikânesine mi gidiyoruz?" diye sordum gerginlikten titreyen sesimle.

Lukas başını yana eğip temkinli tavrımı inceledi. "Evet." Bana, *Niye ki? Gitmemiz gereken başka bir yer mi var?* dercesine baktı. Sonra öne uzanıp önce bir pencerenin perdesini, ardından diğerininkini kapadı.

Yutkundum.

Arkasına yaslandı, bakışları soğuk ve ciddiydi, bir eli kınındaki asasının kabzasıyla oynuyordu. Kendi burnunun kemerini işaret ederek, "Burnun," dedi, "üstünde bir morluk var."

Elimi kaldırıp dokundum. Acıyordu ama vücudumun geri kalanı kadar değildi.

"Vu Trin'in en seçkin suikastçı grubunun seni neden öldürmek istiyor demiştin?" diye üsteledi.

Ona bakakaldım, dudaklarım aralanırken zihnim panikle dört dönüyordu, dünyayı değiştirecek gerçek ortaya çıkmak üzereydi. Ama Ni Vin'in sert uyarısını bir kez daha hatırlayıp tereddüt ettim.

Lukas, Marcus Vogel'ın düşmanı gibi görünüyordu, bu çok açıktı. Dahası, ben de onun dostum ve müttefikim olduğuna inanıyordum. Ama aynı zamanda Gardnerya ordusunda köklü bir yeri varmış gibi de görünüyordu.

Sapına kadar Gardneryalıydı.

Ama ben Gardnerya ordusunun şüpheli amaçları olan bir grubunun silahı olarak kullanılmayacaktım.

Sadece Direniş için savaşacaktım.

Oyalanarak başımı ellerimin arasına aldım, gözlerimi ve başımın yan tarafındaki morluğu ovuşturdum, kardeşlerime giden kendi sihirli portalım olmasını diliyordum. "Başımı çok sert vurdum, Lukas," diye sızlandım, bakış açısını daha iyi anlayana kadar dikkatini başka yöne çekmek için çaresizce uğraşıyordum. Sempatisini uyandırıp uyandırmadığımı görmek için başımı kaldırdım.

Lukas etkilenmemiş görünüyordu, gözlerini kısmıştı.

Olduğum yerde kıpırdanıp ellerimi indirdim ve koltuğumun kenarına sıkıca tutundum, kendimi bir çubuğun ucunun altında kalmış bir karınca gibi hissediyordum. Parmaklarım içgüdüsel olarak koltuğun kenarındaki, siyah kadife minderin hemen altındaki tahtayı buldu. Tırnaklarımla huzursuzca çizmeye koyuldum.

Tülkabuk Çamı.

Yumuşak ve dayanıksız. Ve ucuz. Bu araba baştan aşağı uyduruk malzemeden yapılmıştı, Lukas'ın ailesinin güzel arabasına hiç benzemiyordu, onunkinin tahtaları arabanın kendisinden bile daha güzeldi. Ufalanan çam ağacının küçük parçaları tırnaklarımın altına girdi.

Enfes ve gözenekli. Bahar esintisi kadar hafif, büyüyle dolduracak ufacık boşlularla dolu.

Tırnaklarımın altında görünmez büyü kıvılcımları parlayıp koluma doğru ilerledi, korkumla kederimi kesip attı. Verdiği his su üstünde parıldayan gün ışığı gibiydi; gücü ellerime, parmak-

larıma ve doğrudan yatkınlıklarıma çekiyordu. Ateş ve toprak büyüsü içimi yakıp geçerken gergin titrememem yatıştı, tüm vücudumu saran zonklama bir hayli azaldı. Dudağımın kenarını ısırıp parmaklarımı esneterek ahşabın üstümde yarattığı etkiyi gizlemeye çalıştım, kendimi sanki tırnaklarımın altından on tane sihirli değnek çıkmış gibi açıkta kalmış hissediyordum.

Kıvılcımları görmezden gelmeye çalışarak, "Askerlere yalan söyledin," dedim.

Lukas bunu düşünürken kaşları çatıldı. "Gardneryalılar Kin Hoang'ın peşine düştüğünü öğrenirlerse sende hissettikleri güce şüpheyle yaklaşırlar. Seni dosdoğru Vogel'a götürürler." Ellerime baktığında onları sürekli kaşımanın ne kadar tuhaf görüneceğinin ve Lukas'ın bu hareketten ne tür sonuçlar çıkarabileceğini tahmin edip parmaklarımı açıp kapamayı bıraktım.

"*Sen* de Gardneryalısın, Lukas," diye hatırlattım ona, Vogel'ın yanında olmasa da hâlâ Gardnerya'nın tarafında olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Gardneryalılardan onlar sanki kendisinden farklı bir grupmuş gibi bahsediyor, bu da bana umut veriyordu.

Ama beni dinlemiyordu.

Düşüncelere dalmış bir şekilde beni izliyordu. "Sana asa testi yapacağım."

Parmaklarımın üstünde bir kez daha görünmez bir ateşle tutuşan çam dalları misali güç kıvılcımları çaktı. Tekerleklerin taşlı yola temas ettiği noktaya kadar arabanın tüm iskeletini hissedebiliyordum. Kalbim hızla çarparken alaycı bir sesle, "Zaman kaybı," dedim. "Bana defalarca asa testi yapıldı."

Bir kez üç yaşındaki yeğeninin Karanlık Cadı olduğunu çabucak keşfedip ânında sırra kadem basan amcam tarafından, bir kez üniversitede engellenmiş bir asayla, bir kez bir ormanı kül ettiğim zaman, Yvan'la birlikte. Ve bir kez de şu anda beni öldürmeye kararlı olan Vu Trin cadıları tarafından.

Lukas'ın bakışları sertleşti. "Asa elini ver," diye ısrar etti elini uzatarak.

"Neden?" Ellerimi sıkıp kucağıma koydum, kıvılcımlar saçan gücü söndürmek için onları sımsıkı yumruk yaptım.

Lukas elini ısrarla havada tuttu.

Eline bakarken isteğini reddedersem şüphelerini daha da körükleyeceğimi fark ettim. Kendimi derin ve kaçınılması imkânsız bir dalganın altında hızla batıyormuşum gibi hissederek istemeye istemeye ona uzandım.

Lukas asa elimi tuttu ve elbisemin kolunu nazikçe sıyırdı.

Tenim suikastçının yıldız yağmurundan kalma çürüklerle kaplıydı.

İncelemek için kolumu evirip çevirdi. "Seni *gerçekten* öldürmek istemiş," dedi biraz şaşkın bir sesle.

"Hadi canım?" diye tersledim. "Sadece bir uyarı sanmıştım oysa. Öyle *isteksiz* görünüyordu ki."

Lukas bana baktı ve suikast girişimini alaya almam yakışıksız bir davranışmış gibi dudaklarını büzdü, sonra kolumu incelemeye geri döndü, zihninin çarkları gözle görülür bir şekilde dönüyordu.

"Hissedebiliyorum." Eli bileğimde dolaştı, başparmağı avucumun hemen altında bir yay çizdi. Dokunuşunun ardından çakan küçük kıvılcımlar beni daha da gerginleştirdi. "Teninin hemen altında bir güç var," dedi. "Geçmişte olduğundan daha fazla. *Çok* daha fazla."

Gerçeği saklamak için bir yol arayarak asa elimi kendime çektim. "Amcam beni asa testinden geçirdi," diye ısrar ettim, korkunç bir patlama yarattığım kısmını kendime saklayarak. "Üniversitedeyken de test edildim. Ve... buralarda yokken bir asa denedim. Sonuç hiç değişmedi. *Başka test yok.*"

Kaşları düşünceli bir tavırla çatıldı. "O zaman buraya bir casus olarak mı geri döndün?"

Boğuk bir sesle, "Ne?" diye sordum. "Beni öldürmeye çalışanlar için mi?"

"Sen söyle, Elloren."

"Ben koruma için buradayım," diye ısrar ettim.

Lukas koltuğuna geri yaslandı. "Korumadan daha fazlası için geri döndüğüne bahse girmeye hazırım." Kararlı bakışları beni ürkütüyordu. "Bence bilgi toplamak için döndün." Tuniğine uzandı, Chi Nam'ın mavi rün taşını çıkardı ve incelemem için bana uzattı.

İçimden bir panik dalgası geçti. Elim cebime kaydı, düz ve boş olduğunu görünce bembeyaz kesildim.

Lukas'ın dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir şey mi kaybettin?"

Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç görmedim. Benim değil. Yalanlar tıpkı ağlara takılmış balıklar gibi boğazımın dibine yapıştı.

Lukas'ın gülümsemesi genişledi. Başını yana eğip taşı gevşekçe tuttu, eli uyluğuna yaslanmıştı. "Chi Nam sana birbirimizi tanıdığımızı söyledi mi?" Taşı parmaklarının arasında çevirdi. "Yıllardır beraber talim yaparız. Onunla kedi fare oyunu oynamak gibi bir şey."

Titrek bir sesle, "Fare kim?" diye sordum.

Lukas kahkaha atıp bana sinsice bir gülümsemeyle baktı. "O kez sıra hangimizdeyse." Düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. "Chi Nam ölmeni isteseydi çoktan ölmüş olurdun. Bir şekilde onun gözüne girmiş olmalısın. Öyle olmasaydı sana bunu asla vermezdi." Taşı yavaşça ovuşturarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Ama adamları seni öldürmek istiyor. İlginç."

"Hepsi değil," dedim aniden, ona karşı dürüst olma dürtüm giderek büyüyordu. "Belki sadece... peşimde olanlar..."

"O kadın peşindeydi *çünkü*..." diye bastırdı Lukas.

Gerçeği söylememek için dudaklarımı ısırdım, tırnaklarımın altındaki tahta parçacıkları bileklerime ateşli küçük enerji

sarmalları gönderiyordu. Her şeyi anlatma dürtüsü karşı konulamazdı, özgür kalmak için debelenen bir çığ gibiydi.

Lukas taşı avucunda evirip çevirirken beni uzun ve acı verici bir an boyunca inceledi. Sonra bulmacayı çözmüş gibi taşı sıkıca kavrayıp öne doğru eğildi, yeşil gözleri alev alev yanıyordu.

"Benim düşüncem şöyle. Bence sen Direniş için çalışıyorsun ve Vu Trin'le iş birliği yaptın. Ama onlar bir şekilde yatkınlıklarındaki gücün arttığını hissettiler. Kendi çocuklarına kolayca geçebilecek, başka bir Karanlık Cadı'nın ortaya çıkmasına neden olabilecek bir güç. Belki de seni öldürmeyi düşündüler." Duraklayarak bir tepki vermemi bekledi. "Ama Chi Nam fikrini değiştirdi, değil mi? Yaşamana izin veriyor çünkü senden istediği bir şey var." Tedirgin ve inatçı sessizliğimi söylediklerine katıldığım şeklinde yorumladı ve kendinden memnun bir hâlde arkasına yaslandı. "Yine de her şeye rağmen soyundaki güç en azından bir Büyücü'yü çok endişelendirmiş. Chi Nam'ın isteklerine karşı gelecek kadar."

Parmaklarımı ritmik hareketlerle koltuğa vururken çelişkili düşünceler zihnimde birbirleriyle savaş hâlindeydi. Lukas'a gerçeği anlatmamak beni saldırılara daha açık hâle getirirdi. *Üstelik Damion kim olduğumdan şüphelenmiş olabilir.* Ama Lukas hâlâ Gardneryalılarla herhangi bir şekilde iş birliği içindeyse ona gerçeği anlatmak da aynı ölçüde tehlikeli olurdu. Bir yanım ona sımsıkı sarılmak, asla bırakmamak, bir yanımsa elindeki rün taşını kaptığım gibi arabadan atlamak ve kaçıp gitmek istiyordu.

"Peşine düşecek misin?" diye sordum. "Portaldan kaçan o büyücünün?"

Lukas sorumu savuşturur gibi başını iki yana salladı. "O portalın nereye çıktığına dair en ufak bir fikrim yok. Hem Chi Nam'ın emirlerine karşı geldiyse kendi türü tarafından cezalandırılacaktır. Chi Nam'ın kararlarının epey bir ağırlığı var." Taşı parmak uçlarında yuvarladı, sonra göz hizasına kaldırdı,

hareketlerini takip eden gözlerim istemsizce onunkileri buldu. "Elloren, Chi Nam bu rün taşını sana neden verdi?"

Lafı dolandır, Elloren. Bırak da kendi bildiklerine inansın. "Chi Nam bana o taşı... sorun çıkarsa diye verdi. Bana yardım etmek için..."

"Hayır," diye sözümü kesip başını iki yana salladı. "Chi Nam öyle sadaka dağıtacak biri değildir. Konu halkını korumak olduğunda çok acımasızdır." Taşı cebine koyup öne doğru eğildi, yüz ifadesi sertleşti. "Seni buraya ne öğrenmen için gönderdi?"

Yanaklarımın içini ısırıp cevabı tutmaya çalıştım ama ağzımdan kaçıverdi. "Lupinleri ne öldürdü, Lukas? O asa, değil mi? Vogel'ın Gölge Asası."

Sessizlik.

Sorum tüm karanlığı ve ürkütücülüğüyle aramızda asılı kaldı.

Lukas'ın kendini beğenmiş ifadesi kaybolup gitti, gözleri kıvılcımlar saçmaya başladı. Bakışlarında beni dehşete düşüren bir şey daha vardı: Korku.

"O asa," dedi Lukas, "şimdiye kadar gördüğüm en güçlü asa. Evet, bence Lupin katliamında bir parmağı var."

Vogel'ın Asa'sının üstümde yarattığı felç edici etkiyi hatırlayınca sırtımdan bir ürperti geçti. Diana'nın ailesinin bir gecede aniden yok edilmesi tüm diyarlarda şok etkisi yaratmıştı. O Asa'nın gücü muazzamdı; Lukas'ın bile korkacağı kadar muazzam.

"Bana Vogel'la iş birliği içinde olmadığını söylemiştin," dedim. Ben de ona doğru eğilip gözlerimi üzerine diktim. Bakışlarım göğsündeki gümüş Erthia küresine kaydı. "Yine de buradasın, Keltanya'nın ilhakını yönettikten sonra Gardnerya askeri üniformasını kuşanmışsın. Lukas, bilmek zorundayım. Hâlâ Gardneryalılarla *herhangi bir şekilde* iş birliği içinde misin?"

Lukas geri çekildi, tıpkı benim gerçekleri ondan saklamaya çalıştığım gibi o da kendi gerçeklerini benden saklamaya çalışıyormuşçasına dudağını büzdü.

"Benden ne saklıyorsun?" diye ısrar ettim.

Araba bir tümseğin üstünden geçinde duvar lambası sallandı. Bir an için ikimiz de donakaldık, gözlerimiz birbirine kilitlendi. Lukas pencerenin perdesini aralayıp dışarıya baktı. Her şeyin yolunda olduğuna ikna olunca perdeyi kapayıp tekrar bana doğru eğildi.

"Hayır, Elloren," dedi kısaca, "Vogel'la ya da Gardneryalılarla iş birliği içinde değilim. Bir süredir Vogel'ın kendi etrafına kurduğu karmaşık koruma büyülerini çözmeye çalışıyorum. Onu öldürebilmek için. Ve zamanı gelince Gardnerya hükümetini devirmek için Vu Trin'e çalışacak üst düzey Büyücüler toplamaya başladım."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım, üstümden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Birbirimize yalan söyleyemediğimiz için söylediklerinin doğruluğundan emindim.

"Sıra sende," dedi, bakışları sertleşti. "Gücüne *tam olarak* ne olduğunu anlat bana."

Boğazım kuruyup sıkıştı. İçimden çıkmak için debelenen o muazzam gerçeği zar zor dile getirerek hırıltılı bir sesle, "Gücüm arttı," dedim. "Tahmin edebileceğinden daha fazla."

"O zaman göster bana," dedi.

Bunu duyunca geri çekildim. "Nasıl yani?"

"Öp beni," diye yanıtladı sertçe.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, içimde neredeyse hakarete uğramışım gibi bir kargaşa patlak verdi. Yvan'ın anısına bu denli alçakça ihanet etmeyi ânında reddetmem gerekliydi.

Ama Lukas'ın sesinde hiçbir ima yoktu.

Bu, bir meydan okumaydı. Bana verilen bir görevdi. Aniden Lukas'ın benden ne istediğini tam olarak anladım.

"Bir öpücükle gücünün tüm boyutunu okuyabilirim," dedi. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun. En iyi yolu bu. Beni bir kez öp, Elloren. İçinde neler sakladığını göster bana. Büyücü kadını neyin korkuttuğunu göster."

Endişeye kapılırken benzimin attığını hissediyordum, tırnaklarımın altındaki tahtanın yatkınlıklarımdan çektiği güç zihnimi serseme çevirmişti.

Göster ona, Elloren. O Vogel'la ya da Gardneryalılarla aynı safta değil. Hem Yvan yaşamanı ve güvende olmanı isterdi. Lukas'ın gücünü tam olarak hissetmesine izin ver. Bunu görmesi için tek bir öpücük yeter.

"Büyükannemden daha güçlüyüm," diye uyardım onu. Boğazım sıkışıyor, kalbim bir uçurumun tepesinden ölümüme atlamaya hazırlanıyormuşum gibi çarpıyordu.

Lukas'ın gözleri daha da kısıldı. Aramızdaki dar boşluğa doğru eğildi, elini uzatıp enseme nazikçe dokundu. Daha yumuşak bir sesle ve yeşil gözlerinde şefkatli bir bakışla, "Elloren," dedi, "*göster bana.*"

Tir tir titreyen asa elimle uzanıp Lukas'ın yüzüne dokundum.

Parmaklarım yanağının derisine değdiği anda tırnaklarımın altındaki kıymıklar Lukas'ın içindeki ateş gücüne tepki olarak kıvılcımlandı. O ufak tahta parçaları tüm elimi beni tedirgin edecek ölçüde hassaslaştırmıştı. Lukas'ın derisinin hemen altında güçle alev alev yanan her bir büyü yatkınlığını hissedebiliyordum.

Ateş, toprak, hava ve ince bir su bağı.

Büyü yatkınlıklarımız birbiriyle kusursuz bir uyum içindeydi.

Kendi görünmez büyümün kıvılcımları kolumu dolaştı, asa elimin parmak uçlarından geçerken alev alıp doğruca Lukas'a doğru aktılar, büyüm onun büyüsüne sıcak, patlayıcı bir akımla çarptı ve bir ateş dalgası içimi yakıp geçti.

Bu his çok ağır gelince asa elimi çekmek için hamle yaptım ama Lukas bileğimi yakaladı ve avucumu tenine bastırdı, gözleri irileşti.

"Dokunuşunda ateş var," dedi boğuk bir sesle. "Bir *meşale* gibi." Sersemlemiş görünüyordu, elimi dudaklarına götürdü ve bağ izleriyle kaplı avucumu içinde bir şey hissetmeye çalışıyormuş gibi öpüp yanağına bastırdı.

Gücüm bir kez daha şiddetle parladı ve içimden bir büyü patlaması daha geçerek Lukas'a doğru müthiş bir hızla ilerledi, yanağının derisine yayıldı, yatkınlıklarımız birbirine karışıp iç içe geçmeye çalışırken avucum aniden onun eline yapıştı ve akkor bir ateşle parladı.

Onun gücüne karşı hissettiğim bu çekimle savaşmak, yatkınlıklarımda aniden ortaya çıkan büyülü açlığı, tüm keder ve korkumu yakıp kül eden ve geride sadece büyüyü bırakan uyumlu yatkınlıklarımızın vahşi uyumunu gizlemek imkânsızdı.

"Ateşin daha önce sadece öpücüğündeydi." Lukas'ın sözleri sertti, benim gücümü arzuladığı da açıkça ortadaydı. "Şimdiyse her yerinde."

Onunla birleşmek için kıvranan, onun yatkınlıklarına doğru *gerilen* bu korkunç gücü kontrol altında tutmakta zorlanırken birbirimize baktık.

Lukas bana yaklaştı, dudakları dudaklarımın üstüne kapandı.

Yok edici gücüm hızla onunkine doğru akıp birleşerek gözlerimi fal taşı gibi açtıran, beni en derinden sarsan ateşli, dallanıp budaklanan bir büyü dalgasına dönüşürken ağzımdan kesik bir nefes kaçtı.

Lukas geri çekildi. Eteğimin kenarlarını tutup beni kendine çekerken boğuk bir sesle, "Diğer elini tenime koy," dedi.

Elimi boynunun yanından yukarı kaydırdım, ateşim bir kez daha şiddetle püskürerek onun ateşiyle buluşmak üzere harekete geçti.

Lukas beni uzun uzun öptü, güçlerimizin birleşmesinin hissi hem şaşırtıcıydı hem de her şeyi yakıp tüketiyormuş gibiydi. Derinlerde bir yerde çok tehlikeli sınırı çok hızlı aştığımızın farkındaydım ama ateş bunu umursamayı imkânsız hâle getiriyordu.

Kavurucu bir sıcaklıkla etrafımızı saran bir alev sarmalı hâlinde yükseliyordu. Yatkınlık bağlarımız, dizginlenmemiş bir güçle birbirine tutundu. Ateş ateşle buluştu. Ağaç dalları birbirine dolandı. Hava alevleri daha da harlamak için fırtınadan farksız bir esintiyle üzerlerine hücum etti. Birleşen güçlerimiz her bağı okşuyordu, direnmek imkânsızdı.

Lukas vücudumu sertçe kendine çekti. Her şey titreyip kıpkırmızı bir alevle ışıldarken öpücüğü nefesimi kesti. Ateş her yerdeydi, içimden geçiyor, ona doğru akıyordu, kulaklarımdaki kükreme diğer bütün sesleri bastırıyordu. Lukas'ın vücudundaki her kasın gerildiğini hissediyordum, ağzımın içine inlediğini duyuyordum. Dünyada birleşerek diğer her şeyi silip atan ateşimizden başka hiçbir şey yoktu.

Neye uğradığımı şaşırmış hâlde ellerimi teninden çektim, ateş ikimizin de arabanın durduğunu fark etmemize yetecek kadar söndü.

Öpüşmeyi bırakıp arkamızı dönünce Grey ailesinin suratsız Urisk hizmetkârı Oralyyr'in arabanın kapısını tuttuğunu gördük. Hâlimizi beyninden vurulmuş gibi bir ifadeyle, fal taşı gibi açılmış gözleriyle izliyordu.

Gözlerim hemen arkasına, meşale ışığıyla aydınlanan silüete kaydı.

Oralyyr'in hemen arkasında Yüksek Büyücü Marcus Vogel duruyordu, bir yılanınkine benzeyen yeşil gözleri Lukas'a kilitlenmişti, karanlık Gölge Asa'sı belindeki kınında duruyordu.

Korku sıcak bir demir gibi içimi dağladı.

Vogel'ın yanında Lukas'ın babası, genç bir rahip ve oldukça kalabalık bir Beşinci Seviye muhafız ekibi, arkalarında daha da kalabalık bir asker bölüğü vardı.

Vogel'ın gözleri bir anlığına benimkilerle buluştuğunda ölü Gölge ağacının görüntüsü zihnime hücum etti.

"Tebrikler, Komutan Grey," dedi Vogel, sürüngenimsi bakışlarını Lukas'a çevirerek. "Görünen o ki bir savaş başlattın."

Lukas'ın bakışları bana kayarken ondan uzaklaştım, ölü ağacın görüntüsünü gözlerimin önünden kovmak silmek için var gücümle uğraştım. Arabadan dikkatlice inince ben de onu takip ettim, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Lukas'ın tüm bunları algılamasını izledim: askerlerin sayısı, babasının sert yüz ifadesi ve Vogel'ın şaşırtıcı varlığı. Kimse hâlimize sırıtmaya bile cesaret edemiyordu. Kötü bir şeyin üzerime çökmek üzere olduğu hissine kapıldım.

"Bir Kin Hoang bize saldırdı," dedi Lukas, dikkatle etrafına bakınarak Vogel'a olan biteni yalan yanlış anlattı. Ardından Chi Nam'ın rün taşını çıkarıp incelemesi için Vogel'a uzattı. "Bunu arıyordu galiba."

Vogel parlayan rün taşını aldı, elinde çevirdi ve delici bakışlarını tekrar Lukas'a yöneltti. "Bu kadar küçük bir ganimet için bunca Vu Trin feda edilmiş."

Kafası karışan Lukas kaşlarını çattı. "Sadece bir Kin Hoang vardı. Ordu yoktu." Vogel öfke dolu bakışlarla ona karşılık verdi. Lukas bir açıklama bekliyormuş gibi babasına baktı ama Lachlan Grey sadece kaşlarını çatıp oğluna müthiş bir öfkeyle bakmakla yetindi.

Lachlan'ın solundaki genç, sıska rahip pis pis sırıttı. Rahip cübbesi usta işiydi, gözleri tıpkı Lukas'ınkiler gibi yeşilin büyüleyici bir tonundaydı. "Neyin peşindesin, Lukas?" diye sordu.

Lukas'ın ifadesi gevşemiş, her zamanki aşılmaz sakinliğine dönmüştü. Bana bakarak genç rahibi işaret etti. "Elloren, sanırım kardeşim Silvern'le tanışma şerefine erişemedin."

Silvern, Lukas'ın nezaket gösterisini görmezden geldi. "Bir Kin Hoang tarafından saldırıya uğradın," diye öfkeyle bağırdı, "ki bu Gardnerya'ya *topyekûn savaş ilan etmekle* eşdeğer bir şey

ve kalkıp *böyle* mi davranıyorsun?" Sanki şanlı ailesinin başına gelebilecek tüm bela ve utancın kaynağı benmişim gibi elini bana doğru uzattı.

Lukas karşısında aptalın teki varmış gibi, "Bir portalla kaçtı, Silvern," diye karşılık verdi. "Şu anda bunun için yapılabilecek pek bir şey yok."

Silvern konuşma yeteneğini bir anlığına kaybetmiş ve tüm kelimeler boğazında birikip patlamak üzereymiş gibi göründü.

Lukas'ın babası sert bir sesle, "Doğu Komutanlığı'mızın bir kısmını ele geçirdiler," dedi.

Lukas'ın yüzündeki özenle koruduğu sakin ifade bir anlığına bozuldu. "Kim ele geçirdi?"

"Vu Trin," dedi babası. "Sırt'ın Doğu Geçidi'ndeki üssümüzü yok ettiler. Ve şimdi Geçit'in yakınında toplanıyorlar, harekete geçmeye hazırlar. Ejderhalarla geliyorlar."

Şok içinde kalakaldım.

Bir ordu. Peşime bir ordu takmışlar.

Vogel başını yana eğerek Lukas'ı süzdü.

İçime korkunç bir dehşet yayıldı. Küçük çöl engerekleri düşündüm. Vogel'ın gözlerinde de aynı bakış vardı: hızlı, ölümcül ve merhametten tamamen yoksun.

"Biraz önce arabanızın yönünde ilerleyen oldukça büyük bir Kin Hoang grubunu yakaladık," dedi en sonunda, sesi bir bıçak kadar pürüzsüz ve keskindi. "Ailenin malikânesinin haritalarını taşıyorlardı. Ayrıca komutan ve seyahatlerinle ilgili en küçük ayrıntıları bile içeren kayıtları vardı." Vogel'ın bakışları sertleşti. "Sence de, Komutan Grey, tüm bunlar akla şu bariz soruyu getirmiyor mu? Tek bir rün taşından başka Vu Trin'in isteyebileceği neyin var?"

Her şey sanki bir rüyanın içindeymişiz gibi yavaşladı, etrafımızdaki her şey bulanıklaştı, bizden uzaklaştı. Lukas başını bana doğru çevirdi, gözleri vahşi bir aciliyetle benimkilere kilitlenirken her göz kırpışında bakışlarındaki farkındalık biraz daha arttı.

Biliyor. Lukas biliyor.

Karanlık Cadı olduğumu biliyor.

Her şey aniden netleşince tepki verecek zaman bulamadım.

Lukas tekrar Vogel'a dönerken yüzüne donuk bir maske kondurdu. "Bilmiyorum, Ekselansları."

Duvar dibine sıkışmış, kedilerin başına toplanmasını izleyen bir fare gibi yerime sindiğim, tüm ilgilerinin bana kaymasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Vogel Lukas'a, "Chi Nam'la savaş oyunları oynamak başka," dedi, "ona keyfi bir saldırı düzenlemekse bambaşka bir şey. Çalınan rün taşını ne zaman bildirmeyi düşünüyordun?"

Lukas'ın çenesi kasıldı. "Durumla alakalı hâle geldiğinde."

Vogel'ın buz gibi gülümsemesinden bunun *kesinlikle* yanlış cevap olduğu açıktı. Lukas'ın babasına döndü. "Dördüncü Tümen'i Geçit'i korumaya gönder." Bakışlarını tekrar Lukas'a çevirdi. "Komutan Grey, sen benimle Valgard Üssü'ne geri döneceksin. Konuşacak çok şeyimiz var."

Vogel'ın muhafızları etrafımızı sardı.

Lukas, Vogel'ın önünde saygıyla eğildi. "Elbette, Ekselansları. Bağ-eşimin güvenliğini sağlamak için biraz zaman rica edebilir miyim?"

Vogel sürüngenimsi gözlerini tekrar bana çevirdi ve Gölge yılanların dalları yatkınlıklarıma hücum etti. Donup kaldım, nefes bile alamıyordum, tüm dikkatim Vogel'ın beline taktığı Gölge Asa'ya ve sapının etrafında kıvrılmış yumruğuna odaklanmıştı. Vogel tekrar Lukas'a döndü ve büyü bozuldu, bedenim serbest kalırken Lukas'ın isteğini kabul ederek başını salladı.

Lukas bize buraya kadar eşlik eden muhafızlarla birlikte bir kenarda duran Thierren'a doğru yürüdü. Ona sadece yarısını duyabildiğim bir dizi talimat verirken Vogel ikisini de kötücül bakışlarla izliyordu.

Lukas ve Thierren'la meşgulken diğer askerler, Lachlan Grey ve rahip Silvern de kendi aralarında alçak sesle konuş-

maya başladılar. Lachlan, Vogel'a saygıyla bir soru sorarak yılansı bakışlarını üstüne çekti.

Lukas, Vogel'ın dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek ona hızlıca bir bakış atıp yanıma geldi. Yüz ifadesinde ve sesinde tuhaf bir resmiyetle, "Fırsatını bulur bulmaz seni almaya geleceğim," dedi. Bana soğuk bir tavırla sarıldı ve veda öpücüğü vermek için eğildi.

Dudakları yanağıma değerken eli kolumu bir mengene gibi sıktı. Kulağıma kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, "*Gücün*," diye fısıldadı. "*Ne kadarına erişebiliyorsun?*"

Zor olsa da fısıldamayı başardım, korkudan titriyordum. "*Tamamına.*"

Lukas geri çekildi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda içlerinde korku gördüm ve dehşete kapıldım. Benim için duyduğu korku. Tekrar bana yaklaştı, eli beni daha sıkı kavradı, fısıltısı müthiş bir telaşla doluydu. "*Kimseye söyleme.*"

Nefesim kesildi, başımı güç bela aşağı yukarı salladım. Yalnızca yüz ifadesiyle korkunç bir tehlike altında olduğumu söylemeye çalıştığını anlıyordum.

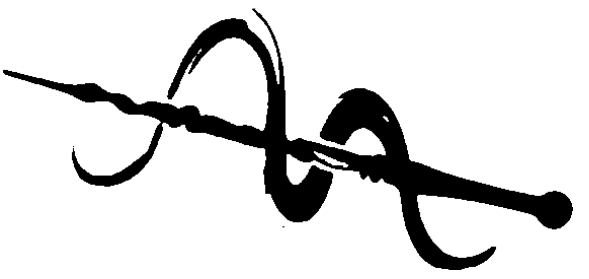
Büyücü Vogel'ın Beşinci Seviye muhafızları etrafımızı sardı, Lukas'ın peşlerinden gelmesini beklediler.

Lukas kolumu bıraktı ve bana kısa, anlamlı bir bakış daha attı. Gitmekte bu kadar tereddüt etmesi beni korkutuyordu. O olmadan son derece savunmasızdım. Ama Vogel beklerken başka seçeneğim yoktu.

Lukas duygularını gizleyerek önümde son bir kez saygıyla eğildi.

Sonra gitti.

ONUNCU BÖLÜM

Emirler

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Kaç. Yatak odamın baklava desenli pencerelerinin dışında konuşlanmış muhafızların gürbüz sırtlarına bakarken aklımdaki tek şey buydu.

Göğsüm endişeyle sıkıştı.

Muhafızların hemen ötesine daha fazla atlı asker yanaştı. Dönüp yatak odamın ağır Demirağaç kapısına baktım, hemen dışında iki askerin daha nöbet tuttuğunu biliyordum.

Hem Lukas'ın hem de benim üstüme kapanmak üzere olan bir tuzak.

Vogel'ın kötücül Gölge Asa'sının görüntüsü ve korkunç büyüsünün hatırası zihnimi doldurdu. Kim olduğumu öğrenirse beni bu büyüyle yok ederdi.

Ama sonra zihnimde başka bir Asa'nın görüntüsü belirdi: Vogel'ın Gölge ağacını sarıp yok edebilecek bir yıldız ışığı ağacının görüntüsünü gönderebilecek bir Asa.

Benim Taşıyıcı'sı olduğum Asa.

Efsanelerdeki Asa.

Yatağın kenarının arkasına gizlenerek diz çöküp seyahat çantamın astarından Efsanelerdeki Asa'yı telaşla çıkardım. Fenerlerin ve odun sobasının ışığı üstümde titreşirken sarılı olduğu bezin kenarlarını titrek ellerimle açtım. Trystan bu Asa'yı en son kullanmaya çalıştığında büyü aktarma gücü uykuya dalmış olsa da onu gördüğüm anda yatkınlıklarımdan güç boşanıp Asa'nın solgun ahşabına doğru uzandı.

İçimdeki her şey ona dokunmak için can atsa da asa elimin Asa'nın sarmal desenli ahşabına temas etmemesine özen gösterdim. Bunun yerine onu neredeyse nutkum tutulmuş bir hâlde izledim. Ahşabı öyle güzeldi ki... Yanardöner bir ışıltıyla için için parlıyordu.

Parlak derinliklerinde yol gösteren bir yıldız varmış gibi.

Onun da bana baktığı hissine kapılmamla yatkınlıklarımdan bir ürperti geçti.

Birdenbire gözlerimin önünde beyaz kuşların görüntüsü belirdi, bunu bir Gölge ağacının, sonra parlak bir ışık patlamasının peş peşe görüntüleri izledi. Başım geriye doğru savruldu, aniden bu Asa'yı yakınımda tutmanın son derece önemli olduğuna dair bir içgüdüyle dolarken içimi bir enerji dalgası sardı.

Bu Asa asla Vogel'ın eline geçmemeliydi.

Kalbim küt küt atarken Asa'yı beze sımsıkı sarıp çizmemin yan tarafına tıkıştırdım ve eteğimi üstüne çektim.

Tehlikede olduğum hissi giderek artıyor, içimde gözümün önündeki her tahta parçasına ellerimi bastırıp cehennemi salıverme arzusu uyandırıyordu.

Asa elimi yumruk yapıp odun sobasının yanındaki minderli iskemlelerden birine oturdum ve arabadan söktüğüm çam kıymıklarını tırnaklarımın altından çıkardım. Sonra öne doğru eğilip avuç içlerimi sertçe gözlerime bastırdım, kesik ve düzensiz bir ritimle nefes alıp verirken kendime hâkim olmaya çalıştım.

Sakin ol, Elloren. Güçlü olman gerek. Kardeşlerin senden ne yapmanı isterdi? Tüm sevdiklerin senden ne yapmanı isterdi?

Nasıl bir tehditle karşılaşırsa karşılaşsın cesaretini asla yitirmeyen Lupin kardeşim Diana Ulrich'in vahşi görüntüsü zihnimi doldurdu. Nefesim sakinleşir, kalp atışlarım durulup daha normal bir ritme dönerken Diana'nın sarsılmaz cesaretinin anısına sımsıkı tutundum.

Tahtaya duyduğum şiddetli özlem biraz dinerken doğrulup oturdum ve asa elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde dizimin üstüne koydum, kıvrımlı siyah bağ izlerini inceledim.

Bakışlarım pencerenin hemen dışında duran muhafızlara kaydı.

Lukas geri dönmezse pencereden dışarı sızabilir, çalıların arkasına çömelip kaçabilirim.

Ve beni hemen enselerler.

Çaresizlik içinde asa elimi daha sıkı kavradım.

Vogel seni peşimden gönderir mi, Lukas? Ya seni uzaklara gönderirse ne yapacağım?

Kaçacağım, yapacağım şey bu.

Ha! Önce Vu Trin beni öldürmezse tabii! Onlar başaramazsa Gardneryalılar Vu Trin'in Lukas'ın peşinde olmadığını, benim *peşimde olduğunu çabucak anlar.*

Orada oturmuş, kendimle şiddetli bir iç savaşa tutuşmuşken açılan bir kapının sesi düşüncelerimi böldü ve nabzım tekrar hızlandı.

Yatak odama bitişik oturma odasından ağır ayak sesleri gelince iskemlemden fırlayıp sessizce yatak odamın kapısına vardım.

Lachlan Grey'in demir gibi sert sesi yankılandı. "Gidebilirsin."

Yatak odamın kapısının hemen dışındaki muhafızlar uzaklaşırken ağır çizme sesleri geri döndü, giderek uzaklaştı ve oturma

odasının diğer ucundaki kapı tekrar sert bir takırtıyla kapandı. Sessizlik çöktü.

Lachlan Grey en sonunda yavaş ve sakin bir sesle, "Demek rütbelerini söktüler," dedi.

"Geçici olarak."

Lukas'ın sakin sesini duyunca içimi bir rahatlama kapladı. *Yüce Kadim Varlık, o burada.*

Lukas'ın babasının metalden ayrılan metalin hafif tıkırtısını duymaması için dua ederek kapının kilidini yavaşça açtım. Kapıyı kâğıt inceliğinde araladım ve içeriye göz attım.

Lukas odada çıtırdayarak yanan şöminenin başında duruyordu. Alevlerin ışığı kitap raflarına ve ağaçlarla desteklenmiş duvarlara vuruyordu. Kendine kan kırmızısı bir sürahiden içki doldururken kristale çarpan kristalin şıngırtısı duyuldu. Kadehini aldı, bir dirseğini şöminenin siyah granit rafına yasladı, yan tarafı bana dönük hâlde içkisini yudumlarken babasını bir atmacanınki kadar keskin gözlerle izledi.

Babası da oğlu kadar soğukkanlıydı, bir elini bir sandalyenin arkasına yaslamış, diğerini gevşekçe beline dayamıştı ama üzerinden dalgalar hâlinde yayılan bastırılmış öfkeyi hissedebiliyordum.

"Chi Nam'ın rün taşını neden aldığını sorabilir miyim?" Lachlan'ın sesi ürkütücüydü.

Lukas ona yarım ağız gülümsedi. "Ganimet." Taşı tunik cebinden çıkarıp atınca babası onu o ustalıkla yakaladı.

Lachlan üstüne kazınmış rünün yumuşak bir safir mavisi ışıkla parladığı küçük oniks taşı incelerken Lukas'ın taşın büyüsünü sınayıp sınamadığını merak ettim. Lachlan'ın bakışları oğluna döndü. "Vogel sende kalmasına izin mi verdi?"

"Şimdilik."

Lachlan kaşlarını çatıp taşı elinde çevirdi. "Vu Trin, On Üçüncü Tümen'in peşine *tek bir çalıntı rün taşı* için mi düştü?"

"Son zamanlarda Chi Nam'ın canını üç kez almaya çalıştım. Şakadan farksız girişimlerdi. Bir mesaj vermek için." Lukas'ın gözleri haylazca parladı. "Bu, onları kızdırmış olmalı."

Ah, Lukas. Seni soğukkanlı yalancı.

Lachlan kaşlarını çattı, taşı geri atarken sesi öfkeyle gerilmişti. "Sırıtıp durma. Bir savaş başlattın."

"Kazanamayacakları bir savaş. Batı'daki tüm güçlerini tükettikleri bir savaş. Gururdan beslenen, yanlış yönlendirilmiş bir intihar görevi uğruna."

Lachlan oğluna kötü kötü baktı. "Vogel oyunlarına ne dedi?"

Lukas kadehini inceledi. "Bence kısmen eğlendi." Yüzü asıldı. "Kısmen de eğlenmedi."

"O kadınla *çok uzun süredir* boğuşuyorsun."

Lukas bir kedi gibi sinsice gülümsedi. "O zeki biri. Öngörülemez olması hoşuma gidiyor."

"Bu bir oyun *değil*."

"Onlar da öyle dedi. Onu öldürerek kendimi affettirmem gerekiyor." Açık bir üzüntüyle başını iki yana salladı. "Ne yazık."

"Lukas, yetenekli ve güçlü olduğuna şüphe yok." Lachlan sözcükler ağzından zorla çıkıyormuş gibi konuşuyordu. "Ama kardeşinin kararlılığını ve ciddiyetini biraz örnek alsan iyi edersin. O kadın *Vu Trin*. Üstelik onların en güçlü büyücüsü. Ve şimdi, senin sayende, halkıyla savaşa girdik. Yine de ondan sevgiyle bahsediyorsun. Sadakatin nerede senin?"

Lukas'ın yüz ifadesi sertleşti. "Onunla dövüşerek neler yapabileceklerini öğreniyorum, baba. Rün büyülerinin sınırlarını öğreniyorum."

Lachlan sessizliğe büründü, durumu bu açıdan düşünüyormuş gibiydi.

Lukas kadehini dalgın dalgın çevirdi, ateşin kristalden yansıyan ışığı altın rengi parıltılar oluşturuyordu. "Chi Nam'ı öldürmek için bir ayım var yoksa Vogel komutamı elimden alacak. Ve beni Damion Bane'in emrine verecek."

"Belki de bu tehdidi anlayıp dikkate alırsın."

Lukas'ın ağzının kenarı yukarı kalktı. "Bir de biricik bağ-eşime hâkim olmam gerekiyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"O Gardner kızı tam bir bela." Lachlan kaşlarını çattı. "Annen bu bağ yüzünden çok üzgün, benim de onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet ama ikiniz de onun kanında ne olduğunu unutuyorsunuz."

Lachlan şöminenin çıtırtısı eşliğinde düşünceli bir şekilde başını eğdi. "En güçlü soylardan geldiği kesin," dedi kısaca. "Daha iyisi yok."

"Vogel onun içindeki gücü hissediyor," dedi Lukas. "Kızın bu güce erişemeyeceğini biliyor ama çocuklarımız muhtemelen çok güçlü olur. Vogel, Carnissa Gardner'ın kanıyla dolup taşan bir Büyücü ordusu yaratmamı istiyor." Kadehini Vogel'ın şerefine hafifçe kaldırdı. "Bir Mühürleme töreni olmasında ısrarcı. Yarın gece."

Bembeyaz kesildim.

Yalan söylüyor. Yalan olmak zorunda.

"Vogel bu kutsal töreni bizzat yönetecek ve büyüyü sıfırlayacak," diye devam etti.

Şok dalgası beni bir kez daha sarstı, oda yerinden oynuyormuş, duvarlar üstüme üstüme kapanıyormuş gibiydi.

Hayır. O Gölge Asa'nın yanıma yaklaşmasına izin veremem.

Lukas kadehinden bir yudum daha alıp babasına gözlerini kıstı. "Vogel onun içinde işte bu kadar güç hissediyor, baba. Vu Trin Doğu Geçidi'nde savaş oyunları oynarken bile adamakıllı mühürlendiğimizden emin olmak için bir akşamı ayıracak kadar."

Lachlan en sonunda konuştuğunda nutku tutulmuş gibiydi. "Mühürleme törenini bir gün içinde mi düzenleyeceğiz yani? Savaş çıkmışken?"

"Vu Trin saldırısı neredeyse bastırıldı. Hem tören küçük çaplı olabilir."

Lachlan'ın sesi öfkeyle sertleşti. "Kim olduğunu unuttun mu sen?"

"Mühürleme törenlerine eklenen saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

"Törene Yüksek Büyücü Vogel başkanlık edecek!"

Şaşkınlıkla kapıdan bir adım uzaklaştım, resmî bir Mühürleme töreninin ima ettiği her şey beni yok etmeye niyetli bir ordunun korkusuyla birlikte üstüme çöktü.

Sarsılmış hâlde tekrar onlara baktım.

İkisi de birbirlerine gözlerini dikmişti, ikisi de geri adım atmıyordu.

En sonunda Lachlan derin derin iç çekti. "Eh, annen o kızdan ne kadar nefret etse de bizim güç soyumuzu devam ettirecek torunları olsun istiyor. Onları dindar kardeşinden elde edemeyeceğimiz *kesin*."

Lukas içkisini yudumlarken yeşil gözleri parladı. "Gördün mü, baba? Dini bütün olmamanın bazı avantajları da var."

Lachlan'ın yüzünde daha şiddetli bir öfke belirdi. "Eh, o zaman bağını mühürle ve o kızdan çocuk yap. Elini çabuk tut." Lachlan, Lukas'a kötü kötü bakarken kendi öfkem tırmandı. "Daha önce gördüklerimize bakılırsa en azından *bu konuda* fazla mücadele etmen gerekmeyecek."

Lukas ona tembelce gülümserken içimdeki öfke daha da kabardı, yatkınlıklarımda bir orman yangını gibi yayıldı.

Lachlan başını iki yana salladı, ifadesi yumuşadı. "Bir torun bu skandal bağın etkisini hafifletir, anneni yatıştırır. O kızdan tiksiniyor."

"Baneleri Elloren'ın üstüne salma girişimi bunu açıkça gösterdi." Lukas'ın sesi son derece nazikti ama içindeki öfkenin ani yükselişini hissettim.

Lachlan ona kaşlarını çatarak baktı. "Annen onun içindeki isyanı hissediyor, ben de öyle. O kızı dize getirmek için katı olmak şart."

"Chi Nam'a kıyasla pek zorluk çıkarmasa gerek."

Lachlan ona alaycı bir bakış attı. "Hayır, sanmıyorum."

Ah, Lachlan, seni pislik herif. Tahmin bile edemezsin.

İki adam gözlerini birbirlerine dikti.

Lachlan Lukas'a gözlerini kıstı. "Neden bir aydan uzun süre serbest dolaşmasına izin verdin? Bu sefer dürüst ol." Sesi sakindi ama bu sakinliğin altında çelik gibi bir sertlik vardı, nefesimi tutarak bekledim.

Lukas bakışlarını kaçırmadı. "Keltanya'nın ilhakıyla epeyce meşguldüm." Elindeki kadehe bakarken yüzü asıldı. "Ve onu ortadan kaldırıp kaldırmayacağıma karar veriyordum." Bakışlarını bir kez daha babasına çevirdi. Ben öfkeden köpürürken Lukas'ın babası bu cevaptan memnun olmuş gibi görünüp başıyla onayladı.

"Kız yara bere içinde," dedi Lachlan. "Hepsi Vu Trin yüzünden mi?"

"Birazı," dedi Lukas. Çenesi gerildi. "Onu terbiye ettim."

Lachlan gözlerini kaçırdı. "Ah. Yazık. Ama gerekli." Oğluna yan yan baktı. "Onda güç potansiyeli var," dedi. "Vogel haklı. Çocukların epeyce yüklü bir büyü mirası alabilir. Onları kontrol altında tuttuğun sürece."

"Onları burada büyütürüz," dedi umursamazca. "Sen ve annem hepsini istediğiniz gibi kontrol altında tutabilirsiniz."

İçim nefretle doldu. *Neyin peşindesin sen, Lukas?*

Lachlan tatmin olmuş gibi başını salladı. "Amcası o Gardner kızının ve kardeşlerinin canları istediği gibi azıtıp kudurmalarına izin vermiş. Sonuç ortada."

Bunun üzerine öfkem doruğa ulaştı.

Asa elimi hızlıca kavrayarak kapıdan dosdoğru Lachlan Grey'in üstüne ateş yağdırma dürtüsünü bastırmaya çalıştım.

Edwin amcam için duyduğum keder bastırılması neredeyse imkânsız bir şiddeti besliyordu.

Lukas babasına soğuk soğuk gülümsedi. "Bitti mi, baba? Yapacak işlerim var."

Lachlan gerildi. "Nereye gidiyorsun?"

Lukas içkisini bıraktı, babasına imalı bir bakış attı, sonra çenesiyle odamı işaret etti. "Onu daha da itaatkâr hâle getirmeye."

Güç damarlarımda hiddetle kükreyince tırnaklarımı asa elimin daha derinlerine batırdım.

"Yarına kadar onu saf tut," diye ısrar etti Lachlan. "Beni duydun mu? Onunla dilediğin gibi eğlen ama büyü-bağ izlerini Mühürleme için saf tut. Gelenekleri yeterince çiğnedin."

Lukas odama doğru yürürken hiç de ikna edici olmayan bir sesle, "Onu saf tutacağım," diye söz verdi.

Yüzü babasının görüş alanından çıkar çıkmaz sırıtışı kayboldu ve yerini yoğun bir telaş aldı.

Kapıyı kapadım, kalbim göğsümde küt küt atıyor, yatkınlıklarımdan bir cehennem akıyordu. Gücümü dağıtmak ve az önce duyduklarımın hangisinin doğru hangisinin yalan olduğunu çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

Buraya dönmek korkunç bir hataydı.

Büyüm alevlenirken bu düşünce daha da güçlendi ve isyan etme arzusuyla midem kasıldı.

Birden kapıya uzandım ve kilidi yerine oturtarak kapıyı kilitledim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İttifak

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Minik siyah sarmaşıklar kapının pirinç kilidini sardı ve kilit tıkırdayarak açıldı.

Lukas odaya girip kapıyı kapattı ve sarmaşıkları yok etmeden önce kilidi tekrar yerine oturttu.

Bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Beni dışarıda bırakabileceğini mi sandın gerçekten?" Buna inanamıyormuş gibi kapının kilidine göz atıp tekrar önüne döndü.

Yanımdaki tuvalet masasından ahşap saplı bir saç fırçası alıp tehditkâr bir tavırla ona doğrulttum, gücüm müthiş bir hızla ahşaba akmaya başladı.

Titreyen kolumla bir adım geri çekildim, içimde köşeye sıkışmışlık hissine karşı bir meydan okuma uyandı. "Az az önce konuştuğunuz her şeyi duydum, Lukas. Şimdi *sen* beni dinleyeceksin. Ne senin ne Vogel'ın ne de bir başkasının beni kontrol altına almasına asla izin vermem. Ve bu bağı tamamen mühürlemeyeceğim."

Lukas sakince saç fırçasına baktı. Başını aşağı yukarı salladı, gözleri bir kez daha kapıya kayıp bana geri döndü. "Elloren," dedi, sesini ölçülü tutmaya çalışsa da ufak bir telaş tınısı duydum, "o saç fırçasını bırak."

Kolumdan kaotik bir güç geçip Nehir Akçaağacı fırçaya doğru uzanırken ona, "Neye inanacağımı bilmiyorum," dedim, "ama babana söylediğin tek bir şey bile doğruysa seninle *savaşırım*, Lukas. Neler yapabileceğime dair en ufak bir fikrin yok."

Lukas uzlaşmacı bir hareketle ellerini açtı. "Seni öptüm. Neler yapabileceğini gayet iyi biliyorum." Bir elini ters çevirip avucunu bana doğru uzattı, sesi sakin ama kararlıydı. "Elloren ver şu fırçayı."

Dişlerimi sıktım, ellerimdeki kararsızlıkla titreyerek fırçayı biraz indirdim.

Lukas'ın sakin yüz ifadesi kaybolup gitti, uzun adımlarla yaklaşarak fırçayı elimden aldı, odun sobasının cam kapağını açtı ve fırçayı ateşe attı. Ahşap tutuşurken alevler yükseldi. Sonra pencerelere doğru yürüdü ve perdeleri çekip kapadı.

Dönüp bana iyice yanaştı, sesi kararlı bir fısıltıdan ibaretti. "Bana *her şeyi* anlatman gerek."

Öfkem daha da arttı. "Az önce babana söylediklerinin ne kadarı doğruydu?"

Lukas'ın yüzü endişeyle gerildi. "Hiçbiri. Vogel'ın resmî bir Mühürleme töreninde ısrarcı olması hariç."

Ona dik dik bakarken düşüncelerim karman çorman oldu. "Sana güvenebilmek istiyorum."

Lukas bir nefes verdi, gözlerini benden ayırmıyordu. "Elloren," dedi, sakin ve kararlı bir sesle. "Sana yalan söyleyemem. Bunu biliyorsun. Tıpkı senin de bana yalan söyleyemediğin gibi." Dudakları yorgun, hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Denedim, inan bana."

Bu sözleri harap olmuş zihnimde iyice ölçüp biçtim. Lukas haklıydı. Dürüstlüğe karşı duyduğumuz Dryadlara özgü çekim giderek güçleniyor gibiydi.

Lukas'ın ağzının köşesi daha da yukarı kalktı. "Hadi. Dene bakalım," diye üsteledi. "Bana yalan söylemeye çalış. Bana de ki..." Duraksadı, sanki uygun bir yalan arıyormuş gibi düşüncelere daldı. Tekrar bana döndüğünde ağzının kenarlarında bir gülümseme belirir gibi oldu. "Beni çekici bulmadığını söyle."

Ona ağzım bir karış açık bakakaldım, böylesi bir anda yaptığı şaka beni fena hâlde rahatsız etmişti. Omuzlarımı dikleştirip gözlerimi kısarak ona sert bir bakış attım. "Seni..." Kelimeler boğazıma dizildi. Havasız kalmamışken boğulmak gibiydi. Yalan sözleri ağzımdan çıkarmak, ona istediğini söylemek için uğraştım ama yapamadım. Dudaklarımdan sadece hayal kırıklığı dolu bir homurtu çıktı.

Lukas'ın ağzı kulaklarına vardı. "Ben de söyleyemezdim."

"Seni *sinir bozucu* buluyorum!" diye bağırdım. "*İşte*, bunu söylemek kolaydı." Ona ters ters bakarken uzaklaşırken duygularım allak bullaktı. "Chi Nam benim *arkadaşım*. Sana bu emredilmiş olsa bile onu öldürmeni istemiyorum. Hiç kimse bana iyi davranmazken o bana nezaket gösterdi."

Lukas alaycı bir kahkaha attı. Chi Nam'ın rün taşını tunik cebinden çıkarıp bana uzattı.

Taşı elinden alıp kendi cebime koydum, parmaklarımı pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim, duygularım böylesine çalkalanırken onun sakinleştirici aurasını çok özlüyordum.

Lukas üzerime eğildi. "Chi Nam, Vu Trin siyasi davasının dostudur. Nokta." Parmağını kaldırıp boynumun yanında hızla gezdirdi. "Davayı engellersen o da bu güzel boğazını bir an bile tereddüt etmeden kesiverir."

Dokunuşundan uzaklaşıp arkamdaki karyola direğine doğru geri çekildim.

Birinin beni öldürmesinden hiçbir şey olmamış gibi öylece bahsetmesini kaldıramamıştım. Boş boş etrafıma bakındım, her şey gerçek dışı gibiydi ve üstüme üstüme geliyordu. Elim karyola direğini bulunca Demirağaç'a sımsıkı tutundum, içimdeki dengesiz güç şiddetle parladı.

Lukas tekrar kolumu tuttu, telaşlı bakışları geri döndü. "Bana *tam olarak* ne kadar güce erişebildiğini söyle."

Direğe sımsıkı tutunurken gözlerim doldu. "Büyükannemin gücünden bile daha fazla," dedim kısık, boğuk bir sesle. "Beni çöle götürdüler. Eğitmek için."

"Vu Trin mi?"

Başımı evet anlamında salladım. "Bana uyduruk bir asa verdiler. Mum yakma büyüsünü söyledim." O ânı hatırlayınca duraksadım. Yüzümü buruşturdum. "Bir ateş tufanı yarattım. Kalkanları olmasa yanımdaki herkesi öldürürdüm. Ni Vin'in atını öldürdüm. Onu *erittim*."

Lukas'ın gözleri şaşkınlıkla parladı. Derin bir nefes aldı. "Bunu *mum yakma büyüsüyle* mi yaptın?"

Başımla onaylayıp ona her şeyi anlattım.

Lukas konuştuğunda sesi yavaş ve vurgulu, rahatsız edici derecede gerçekçiydi. "Vu Trin'in seni öldürmeden ya da Vogel senin Karanlık Cadı olduğunu anlamadan önce en fazla iki günümüz var."

Benliğimi daha şiddetli bir panik sardı ve çaresizlikle yutkundum.

"Buradan çıkabilir miyiz?"

"Vogel'ın tüm muhafızları etrafımızı sarmış durumda."

"Ne yapacağız peki?"

Gözlerimin içine baktı. "Dikkatlerini dağıtıp kaçacağız."

Ne kastettiğini anlamıştım. "Mühürleme töreni."

"Evet," diye onayladı. "Vogel bunu direterek bize bir çıkış yolu sunmuş olabilir."

O Gölge Asa'nın ikimizin yakınında olduğu düşüncesi beni dehşete düşürdü.

"Asa'sında şeytani bir güç var, Lukas ve onu Mühürleme büyüsünü sıfırlamak için kullanacak."

Lukas başını evet anlamında salladı, çenesi gergin, bakışları sertti. "Bu riski göze almalıyız. Aklıma başka bir yol gelmiyor."

İçimde bir duygu fırtınası kopuyordu. "Yine de kaçma şansımız olabilir mi?"

"Olabilir. Bana kalırsa resmî bir Mühürleme töreni herkesin dikkatini *en fazla* dağıtacak şey. Gardneryalılar Mühürleme törenlerine bayılırlar. Bir bakirenin bekâretinin bozulmasının verdiği o müthiş coşkuya. Üstelik sıradan bir bakire de değil, Carnissa Gardner'ın torunu."

Yükselen öfkem paniğimi gölgede bıraktı. "Bu çok yakışıksız bir şey, Lukas."

"Bu tören baştan sona çok yakışıksız," diyerek beni şaşırttı. "Ve bunu onlara karşı kullanacağız."

Gardneryalıların korkunç büyü-bağlanma gelenceklerini onlara karşı bir silah olarak kullanma fikriyle içimde şiddetli bir zafer kıvılcımı çaktı.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordum.

Lukas duraksadı. "Aklıma tek bir fırsat geliyor."

Aklımı çalıştırdım, hangi fırsattan bahsettiğini hemen anladım.

Hâkimiyet Kutsaması. O zaman olmalıydı. Mühürleme töreninin ertesi sabahı, Mühürleme kahvaltısından hemen sonra. *Kadimler Kitabı*'na göre çiftin ormana tek başına girip Büyücülerin Erthia üzerindeki hâkimiyetinin simgesi olarak yok edilmiş bir ağacın küllerini serpmesi gerekirdi ve ormanda geçirececkleri sürenin bir sınırı yoktu.

"Hâkimiyet Kutsaması," dedim.

Bana düşünceli gözlerle baktı. "O zaman olmalı."

Sözlerinin ardında yatan anlam suratıma bir tokat gibi çarptı. Bağımızı bu kez sadece hile amaçlı mühürlemeyecektik. Vogel engelini aşabilmek için bağımızı bu sefer gerçekten mühürlemek zorunda kalacaktık, büyüyü tam olarak yerleştirmek için birliğimizin tamama erdirilmesi gerekecekti, ardından bağ izlerimiz bileklerimizden uzanacak ve Mühürleme kahvaltısında rahip tarafından kutsanacaktı.

Vogel tarafından kutsanacaktık.

Ardından da Hâkimiyet Kutsaması gelecekti.

Yüzüm utançla kızarıp ısınırken içimi acı bir keder sardı. Böyle olmamalıydı. Benim Yvan'la birlikte olmam gerekiyordu.

O benim hayatta kalmamı isterdi. Bu, paramparça olmuş kalbimi bir kenara bırakıp başka biriyle her yönden ittifak kurmak anlamına gelse bile.

"Kutsama iyi bir fırsat," dedim, keder duygularımı yırtıp geçerken bile içimdeki kaçmaya dair o ısrarcı arzu güçleniyordu.

"Savunmalarında bulabildiğim tek gedik bu," dedi Lukas, kaşları çatılmıştı. "Mümkün olsa şimdi giderdik. Ama etrafımız sarılı. Ve takip ediliyoruz. İkimiz de."

İçimde yeni bir korku kıvılcımı parladı. "Sence Vogel kim olduğumdan şüpheleniyor mu?"

Lukas'ın anlık tereddüdüyle o korku kıvılcımı alev aldı.

"Hayır," dedi en sonunda. "Şüphelenmiş olsaydı seni şimdiye kadar çoktan gözaltına alırdı. Ama bence senin de kardeşlerin gibi bir hain olduğundan şüpheleniyor. Vogel isyanın kokusunu alabilir ve sen, Elloren, buram buram isyan kokuyorsun."

Söz konusu isyanım alevlendi. "Senin gibi sorgusuz sualsiz itaat etmediğim için mi?"

"Benim sadakatimi sorgulamıyorlar," diye karşılık verdi Lukas. "Sadece ahlakımı ve ciddiyetimi sorguluyorlar."

"Ve dindarlığını," diye ekledim alayla.

Lukas acı bir ses çıkardı. "Bende dindarlığın zerresi yok."

Bakışlarımız kısa bir an için birbirine kilitlendi, aramızda yeni bir anlayış filizlendi.

Ona bıkkın bir bakış atarak, "Bir Mühürleme ikimize dair şüpheleri muhtemelen dindirecektir," dedim.

Lukas başını evet anlamında sallarken bakışlarıma şüpheci gözlerle karşılık verdi. "Boyun eğdirilmiş gibi davranman gerek. Tamamen benim kontrolüm altındaymışsın gibi."

"Biliyorum," diye çıkıştım, bunun düşünesi bile ateşimi parlattı. "Ama açık açık söyleyeyim, Lukas. Herkesin ne düşüneceğine bakmaksızın beni kontrolün altına almana izin *vermeyeceğim*. Ve bana asla sahip olamayacaksın. Bu bağı mühürlesek bile."

Lukas'ın bakışları alev alev yanmaya başladı. "Biz *arkadaşız*," diye vurguladı. "Bu yüzden de dengiz. Ben senin *kendi kendini* kontrol altına almanı istiyorum. Gücünün tam kontrolünü ele geçirmeni istiyorum."

Sözlerinden etkilenmekten kendimi alamadım, bağ töreninden sonra kanunlara göre her hareketim üzerinde yetkisi olmasına rağmen üstümdeki hâkimiyetinden nasıl feragat ettiğini düşündüm.

Onu, ufacık bir tereddüt barındırmayan bakışlarını incelerken direncim kırıldı. Ona inandım. Hiç beklenmedik ama gerçek bir ittifaka girdiğimizin farkındaydım.

İkimizden çok daha büyük ve önemli bir şeye hizmet edebilecek bir ittifak.

Lukas değişen duygularımın farkına varmış gibiydi, dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şimdilik itaatkâr, yumuşak başlı bağ-eşi rolünü oyna. Gücünü kullanman konusunda eğitildikten sonra Vogel *senden* korkacak. Erthia'daki herkes gibi."

Ona gergin bir bakış attım, konuşurken öfkenin sesime yeniden karışmasına engel olamadım. "Babanla tüm konuşmanı duydum. Beni dövmen fikrine bayılıyor."

Lukas tiksinti dolu, kısa bir kahkaha attı. "Çok işe yarıyormuş gibi. Çocukken beni devamlı döverdi."

Gözlerinin içine bakarken içten içe irkildim, aramızda duygusal bir samimiyet ânı yaşandı. Onun adına sinirlendim. "Yumuşak başlı itaatkârlık *timsali* olup çıkmışsın."

Lukas yine kısa bir kahkaha attı ama sonra gülümsemesi kaybolup gitti. Bakışlarında şimdi gerçek bir endişe vardı. Benim için duyduğu endişe.

Bağ izleriyle kaplı ellerimize bakarak derin bir nefes aldım. "İtiraf etmeliyim ki," dedim, "bir parçam Büyücülerin korkunç büyü-bağ geleneklerini onlara karşı kullanma fikrinden hoşlanıyor. Bu berbat bir şey. Özellikle de kadınlar için."

Lukas sert bir sesle, "Öyle," diyerek onayladı, gözlerinde bir kurnazlık parıltısı belirdi. "O yüzden bunu silah olarak kullanacağız. Ve doğruca onlara nişan alacağız."

Sözleri isyanımı körüklerken ellerimizdeki birbirinin eşi çizgilere bir kez daha baktım ve Lukas'ın "Kutsal" Bağlanma ve Mühürleme Ayinlerinden en az benim kadar tiksindiğini bilmek beni cesaretlendirdi.

Aramıza gücü beni şaşırtan bir birlik hissi çöktü.

"Bir zamanlar," diye itiraf ettim, "sana bağlanmayı ciddi ciddi düşünmüştüm. Bunu bilmelisin. Sadece senin paran ya da gücün için değildi."

Lukas yatkınlık ateşinin kontrolünü bir anlığına kaybedince gözlerinde bir sıcaklık parladı. "Elloren," dedi tutku dolu bir sesle, "seni ilk gördüğüm andan beri sana bağlanmak istedim."

Ateşli itirafına karşılık içimde pişmanlık ve keder yükseldi. Gözlerim bastıramadığım yaşlarla doldu. Lukas'a karşı hislerim olduğu doğruydu ama Yvan'ın kaybı kalbimi delip geçen bir mızrak gibiydi.

Çelişki ve kedere boğulmuş bir hâlde Lukas'a baktım, gözlerimi orman yeşili gözlerine diktim. Elini uzatıp yanağımı, saçlarımı okşadı, dokunuşu tüy kadar hafifti, yüzünde acı çeki-

yormuş gibi bir ifade vardı. Beni avutma çabasıyla duygulanıp gözyaşlarımı sildim ve Lukas'ın duygu dolu gözlerine bakarken aramızda kurulmuş bu yeni eşikte duraksadım.

Yvan'ın kaybı beni mahvetmişti. Ama koşullar kalbimin iyileşmesi için bana zaman tanımayacaktı. Hem Lukas yanı başımdaydı, benimle birlikte savaşmaya hazırdı. Benim için kendi hayatını tehlikeye atmaya, kendini her şekilde bana bağlamaya hazırdı.

"Bilmeni isterim ki," dedim tereddütle, "zamanla... sana bir arkadaştan daha fazla değer verebileceğimi hissediyorum. Belki çok daha fazla. Ama şu anda..." Yvan için duyduğum kederle göğsüm sıkıştı, sözler boğazımda düğümlendi.

Lukas gözlerini kıstı, içlerindeki acıya anlayış karıştı. Kolunu omzuma koydu ama dokunuşu nazik ve rahatlatıcıydı, başparmağını tuniğimin ipek kumaşına sürttü.

Tekrar konuştuğumda sesim gözyaşlarımla boğuklaşmıştı. "Sırf kaçmak için sana mühürlenemem. Bağımızı tamamına erdirmemiz gerekiyorsa bunu yapamam. İkimizin de buna zorlandığını biliyorum ama... sana mühürleneceksem *gerçekten* mühürlenmem gerek."

Lukas sessiz kaldı, ikimiz de aramızda geçen sarsıcı duygusal değişimi hissedebiliyorduk.

"Sana mühürlenmek istiyorum," dedi Lukas kendinden emin bir sesle. "Gerçekten mühürlenmek."

Kendimi dipsiz bir uçuruma atlıyormuşum gibi hissettim, kederimi bastırıp koyu yeşil gözlerine kararlılıkla baktım.

"Tamam, Lukas," dedim. "Bu bağı gerçekten mühürleyelim."

Lukas'ın ifadesi değişti, bu kararın ciddiyeti ikimizin de yüzüne yansımıştı.

"Yarın akşam," dedi sonunda boğuk bir sesle. "Annem her şeyi ayarlayacak."

Tüylerim diken diken oldu, annesinin sözünün geçmesi bana yaklaşan tehlikeyi hatırlattı, aramızdaki bu samimi ân

birden bozuldu. "Lukas, Banelerin bana saldırmasını annenin ayarladığından eminim."

Lukas kaşlarını çattı. "Damion Banc bir süre kimseye saldıramaz," dedi, gözlerinde sert bir parıltı belirdi. "Chi Nam'i öldürmeyeceğim ama *Damion* listemde."

Endişem arttı. "Damion benden şüpheleniyor olabilir. Bana saldırdığında gücümü hissetti."

"Şüpheleri bir işe yaramadan çok önce gitmiş olacağız."

"Ama annen... o gerçek bir tehdit. Beni Diyar'dan kovmak istiyor. Belki daha da beterini yapmak istiyor."

"Eh, seni kovamaz," diye kestirip attı. "Vogel Mühürleme törenini yürütecekken bunu yapamaz. Hem benden hamile olma ihtimalin ortaya çıktığı anda seni rahat bırakacaktır."

Öksürdüm ve iki elimi havada birer bıçak gibi savurdum. "*Kimse* beni hamile bırakmayacak."

Lukas bana şaşkın gözlerle baktı. "Elloren, tabii ki hayır. Sanjire köküm var."

Hamileliği önleyici kökü olduğunu duyunca biraz rahatlasam da Evelyn ve Lachlan Grey'in özellikle kadınlara karşı gösterdiği acımasızlık içimde cayır cayır bir öfke uyandırıyordu. "*İğrenç* bir ailen var," dedim.

Lukas'ın yüzü gerildi, ifadesinden bir an için geçip giden öfke ve sonsuz acı öylesine yoğundu ki bunu söylediğime ânında pişman oldum.

Ağzı sert bir çizgi hâlini aldı. "Evet, Elloren. İğrenç bir ailem olduğunun farkındayım."

Birden utanıp Lukas'ın yoğun gözlerine baktım, hislerim doğru olsa da sözlerimin sertliği için üzgün olduğumu ifade etmeye çalıştım. Birbirimizi anlamışız gibiydik, yüzündeki sert ifade kayboldu. Elimi kaldırıp ağrımaya başlayan alnımı ovuştururken kaçış planını kafamda bir araya getirmeye çalıştım.

"Yani... yarın gece mühürleneceğiz," dedim.

Lukas başını evet anlamında salladı. "Ve ertesi sabah buradan gideceğiz."

Durumu hafifletme çabasına boğuk bir kahkahayla karşılık verdim. "Hayatımız pahasına kaçacağız demek istiyorsun."

Lukas'ın kendinden emin havası bozulmadı. "Geçit'te devam eden çatışmalardan kaçınmak için dağları aşmamız gerekecek ama evet, Doğu'ya mümkün olduğunca çabuk gitmemiz lazım. Sonra da Noi topraklarına geçeceğiz, orada seni büyünü kullanabilmen için eğiteceğim ve bir ordu kuracağım."

Ona şaşkın gözlerle baktım. "Vu Trin beni öldürmek istiyor, Lukas."

"Onları kendi saflarımıza çekeceğiz."

"Ama..."

"Gerekirse zorla ikna edeceğiz. Ejderhalarına ihtiyacımız var."

"Çölü aşıp Noi topraklarına kadar gidebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Planın en belirsiz kısmı bu ama oraya varabileceğimize inanıyorum. Şansımız yaver giderse. Mühürleme bize Doğu Diyarı'na ulaşmamıza yetecek kadar zaman sağlayabilir." Lukas uzun bir nefes verdi. "Her şekilde buradan bir an önce çıkmalıyız çünkü Vogel tüm sınıra rün korumaları yerleştiriyor."

Sparrow'u, Effrey'yi ve hâlâ burada, Batı Diyarı'nda mahsur olan tüm Uriskleri, Smaragdalfarları ve Faeleri düşününce kalbim sızladı. Zamanında kaçamayan herkes Vogel'ın rünleri tarafından korkunç bir şekilde tutsak edilecekti.

O Gölge Asa tarafından tutsak edilecekti.

Ama Vogel yeni kazandığı güçle bütün bir ülkeyi tutsak edebiliyorsa Asa'sıyla Mühürleme büyümüzü yaptığında ne olacaktı?

"Lukas, Vogel'ın Asa'sı hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum," dedim.

"Anlatacağım," diye söz verdi, "ama şimdilik buradan çıkıp Geçit'in doğusuna varmaya odaklanmalıyız. Sonra Vogel ve Gölge Asa'sına karşı meydan savaşı hazırlıklarına başlayabiliriz. Hazır artık silahlıyken."

İçimde bir umut yeşerdi. "Senin de mi silahın var?"

Lukas sanki bu soru onu eğlendirmiş gibi gülümsedi. "Evet, Elloren. *Sen.*"

Karşı karşıya olduğum bu yeni gerçekliğe alışmakta zorlanarak irkildim.

Lukas Grey'le ittifak kurmuştum. Doğu Diyarı'na kaçmak üzereydim. İki Diyar da peşimdeyken hayatım pahasına kaçmak üzereydim.

Çünkü ben bir silahtım.

Aklıma ona söylemem gereken başka bir şey olduğu geldi. "Benim de bir Asa'm var." Eğilip çizmemden beze sarılı Efsanelerdeki Asa'yı çıkardım ve incelemesi için havaya kaldırdım, solgun Asa hafif bir ışıltı yayıyordu. "Kulağa imkânsız geldiğini biliyorum ama bence bu gerçekten Efsanelerdeki Asa. Gerçi... uykuda olabilir. Trystan son denediğinde büyü yapamamıştı." Hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. "Bunu kanıtlamamın bir yolu yok. Ama... onun da Vogel'ın Gölge Asa'sı gibi olduğundan şüpheleniyordum, içinde ilkel bir güç barındırdığından." Aniden Kuzey Kulesi'nde Vogel'ın Asa'sıyla beni felç ettiği ânı... ve Asa'mın, Vogel'ın Gölge'sinin üstümde yarattığı etkiyi bozmak için içimi yıldız ışığı dallarıyla doldurmasını net bir şekilde hatırladım. Aklıma yeni bir fikir geldi. "Bu iki Asa birbirine düşman olabilir."

Lukas kaşlarını kaldırdı. "Düşman mı?"

"Sanırım Asa'm, Vogel'ın Asa'sının karşı gücü. Efsanelerde olduğu gibi."

"Uyuyan bir karşı güç mü?"

Omuzlarım düştü, bunun kulağa ne kadar acayip geldiğinin farkındaydım. Lukas doğaüstü teorimi düşünüyormuş gibi dalıp giderken yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı.

"Belki bazı efsaneler doğrudur," dedi, "ve biz efsanevi bir bölgeye ayak bastık. Asa'nı test *edeceğim*, Elloren. Buradan çıktığımızda. Tamam mı?"

Rahat bir nefes verip başımı evet anlamında salladım ve Asa'yı çizmemin yanına geri soktum, bakışlarım hizmetçilerimin odasına kaydı. Damion bana saldırdığında Sparrow Lukas'ı çağırmasaydı muhtemelen ölmüş olacağımı düşündüm. Effrey de sadece masum bir çocuktu. Onları geride bırakırsak...

"Hizmetçilerim," dedim. "Onları burada bırakıp gidemeyiz. Sparrow hayatımı kurtardı."

Lukas başını sallayarak beni onayladı. "Onların da bizimle gelmesi için gerekli düzenlemeleri çoktan yaptım. Elloren, Sparrow benim için bir Urisk casus ağı kurmayı teklif etti."

Sözlerine hazırlıksız yakalandım ama çok da şaşırmadım. Sparrow kendini korumakta ve gizlemekte son derece yetenekliymiş gibi görünüyordu. Çelik gibi kuvvetinin sadece küçük bir parçasını görebilmiştim ama o itaatkâr, uysal hizmetçi kisvesinin altında ateşli ve sarsılmaz bir şeylerin yattığı açıktı.

"Aislinn Greer de bizimle geliyor," diye ısrar ettim. "Onsuz gitmem."

Lukas donakaldı. "Damion Bane'in bağ-eşi mi?"

"Eh, Damion şu sıralar biraz elden ayaktan düşmüş durumda."

Lukas'ın ağzının kenarı kıvrıldı, gözlerinde şiddetli bir parıltı belirdi.

Ah, bu fikir hoşuna gitti. Damion yatağa düşmüşken ona gününü göstermek istiyor.

"Bu evet mi demek?" diye üsteledim.

"Bu Damion'ı bana çeker." Gülümsemesi genişleyince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Soğuk bakışları saldırmak

için çalılıklara gizlenmiş, bekleyen bir vahşi hayvanınkileri andırıyordu. "Aramızda *yarım kalan* bir mevzu var. Evet, Elloren. Aislinn Greer'ı da yanımıza alabiliriz."

Bir an için Lukas'ın derisinin altında nabız gibi atan muazzam gücü, dizginlenmemiş gazabını tam anlamıyla hissettim. Evet, benim gücüm onunkine kıyasla çok daha kudretliydi ama büyüklüğü yine de şaşırtıcıydı. Hem benim aksime onu kontrol edebiliyordu.

Onunla sevişme düşüncesi beni korkutuyordu. Batı Diyarı'ndan kaçmak için biriyle yatağa girmek yeterince kötüydü ama bu... bu bir kaplanla yatmak gibi olacaktı. Korkunç bir ateş gücüne sahip bir kaplan.

"Lukas... Ben..." Bir an için kendimi toplayamadım, onu öpmenin bile nasıl patlayıcı bir his olduğunu hatırlamak endişemi daha da artırıyordu. "Ben daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım." Önce onu, sonra kendimi işaret ettim. "Bizim planladığımız şekilde değil." Gözlerinde ne kastettiğimi anladığını gösteren bir ışıltı aradım.

Tek kaşını kaldırdı.

"Ben sadece..." diye tekrar denedim ama boşunaydı. Gardneryalılar böyle şeyleri konuşmadıklarından onunla bu kadar özel düşüncelerimi paylaşmaya çalışmak benim için zor ve utanç vericiydi. Daha bunu dile bile getiremiyorsam onunla nasıl yatağa girebilirdim ki?

Dik durup keskin bakışlarına karşılık vermeye çalıştım ama beceremedim. "*Açık* olmak istiyorum. Bu konuda bana uyman gerek."

Lukas şaşırmış görünüyordu ama konuştuğunda sesi alçak ve güven vericiydi. "Elbette."

"Öngörülemez ve saldırgan olabiliyorsun," diye karşılık verdim.

Yüz ifadesi ciddileşti, koyu yeşil gözleri ateşin ışığıyla parlıyordu. "Öyle olmayacağım, Elloren. Bu konuda değil."

Beklenmedik şefkatli sesi içimde ham ve savunmasız bir şeyi uyandırdı. Gözyaşlarım bir kez daha gözlerimi yakarken dudağımı ısırdım.

Lukas saçımın bir buklesini omzumun gerisine itip bana yanaştı, bakışları üzerimde gezindi, sesi kısık ve kararlıydı. "İçin rahatlatıncaya dek bağımızı tam olarak mühürlemeyeceğiz."

"İçki getir," dedim, Valasca'nın tiragının yatıştırıcı etkisini hatırlayarak.

"Biraz şarap getireceğim," dedi.

"*Sert* şarap," diye üsteledim.

"Elloren," dedi Lukas boynumun yanını okşayarak, dokunuşu tüy kadar hafif, ifadesi nazikti, "buna ihtiyacın olmayacak."

Tüm vücudum gerilse de başımı sertçe yukarı aşağı sallamayı başardım.

Meraklı gözleri yüzümde gezindi, kaşları çatıldı. İpeksi sesi daha da samimi bir tona bürünürken dudağının kenarı çok hafifçe kalktı ve bana yanaştı. "Endişelenmene gerek yok, Elloren. Bu konuda becerikliyimdir."

Beni rahatlatma çabası tam tersi bir etki yaratıyordu. Utançla donakaldım ve ondan bir adım uzaklaştım. "Bu yönünü bilmek istemiyorum. Ben senin başka bir... zaferinden ibaret olmak istemiyorum." Zihnimde Lukas'ın başka kadınlarla birlikte olduğu görüntüler canlandı. Yutkundum, perdeleri çekilmiş pencereye, ateşin aydınlattığı zemine bakarken kendimi son derece rahatsız hissediyordum. Onun dışında her yere bakıyordum çünkü Lukas'ın bana bir kez bile beni sevdiğini söylemediğinin farkına varmıştım. Ben de bunu ona hiç söylememiştim. Sesim titreyerek, "Bunu... *önemseyecek* biriyle paylaşmak istemiştim," dedim.

Lukas kolumu okşadı. "Öyle *olacak*." Sesi sert ve kendinden emindi, ateşinin bir dalı bana uzandı.

Başımı iki yana salladım, gözlerine bakamıyordum. "Anlamıyorsun. Anlaman *imkânsız*. Ben bunun... *anlamlı* olmasını istemiştim."

Sevdiğim ve beni seven biriyle.

Yvan'la.

En sonunda başımı kaldırıp Lukas'a tekrar baktığımda gözlerinde o kadar yoğun bir duygu fırtınası gördüm ki boynumdan aşağı bir ateşin yayıldığını hissettim. İçlerinde müthiş bir acı saklıydı. Ona farkında olmadan canını böylesine acıtan bir darbe indirdiğimi anlayınca şaşırdım ve utanç duydum.

"Lukas, özür dilerim..."

Eli yana düştü ve kendini toparlamak istercesine doğruldu. Ama artık etrafına dalga dalga yayılan çalkantılı duyguları hissedebiliyordum. Kendine hâkim olmaya çalıştığı kaskatı duruşundan ve aniden kabaran öfkesini bastırmaya çalışmasından belliydi.

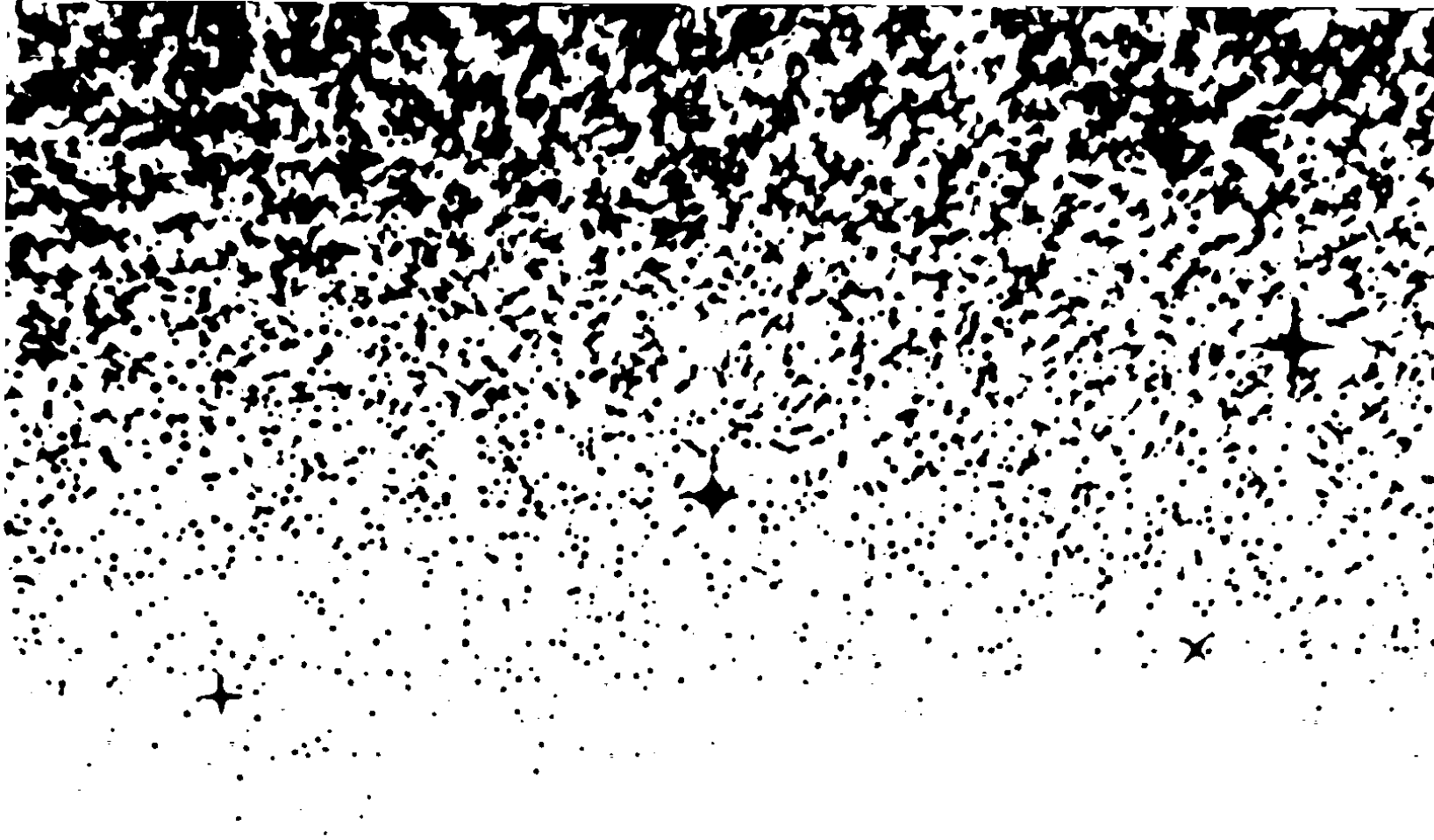
En sonunda konuştuğunda dudaklarından dökülen sözcükler kopuk kopuktu. "Yarın ben seni çağırıncaya kadar burada kal."

"Tamam," dedim, içim pişmanlıkla doluydu ve kendimi ona karşı rahatsız edici ölçüde soğuk ve mesafeli hissediyordum.

"Biraz uyumaya çalış," dedi bakışlarını kaçırarak. "Her şeye hazırlık olman gerekecek."

Yutkunup onu dikkatle izledim. "Senin de."

Lukas bana son bir gizemli bakış attıktan sonra döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Tehdit

—

SPARROW TRILLIUM

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Sparrow, Lukas Grey'e katıksız bir hayretle bakakaldı. Lukas'ın az önce ona ve Thierren'a anlattıkları hayatlarını değiştirecek türden bir şeydi.

Dünyayı değiştirecek türden bir şeydi.

"Elloren Gardner... *Karanlık Cadı* mı?" Sparrow sözleri ağzından zar zor çıkarabilmişti, zihni bir girdaba kapılmış gibi dönüp duruyordu.

"Emin misin?" diye sordu Thierren Lukas'a. Depo masasının üstüne yerleştirilmiş tek bir fenerin ışığı hepsinin üstünde titriyor, gece yarısının gölgeleri malikâneyi karartıyordu.

Lukas ona anlamlı bir bakışla, "Bana gücüne dair her şeyi anlattı," diye karşılık verdi. "Ve ben de gücünün büyüklüğünü hissettim. Benimkinden fersah fersah güçlü."

Sparrow, Thierren'ın yüzünü ele geçiren ciddiyeti fark etti; fenerin titreşen ışığı keskin hatlarını belirginleştiriyordu.

"Bizim tarafımızda olduğuna güveniyor musunuz?" diye sordu ikisine birden. Yılgın ve şüpheci Thierren'ın buna sor-

gusuz sualsiz inanmasının altındaki nedeni arayarak adamın çam yeşili gözlerine baktı.

"Güçlü toprak büyüsü, ikisinin de güçlü Dryad soylarından geldiği anlamına geliyor," diye açıkladı Thierren, bakışlarını Lukas'a çevirdi. "Bu da birbirlerine yalan söyleyemezler demek. Bu, fiziksel olarak imkânsız."

Sparrow'un en derinlerine kök salmış asiliği bu iki Büyücü'yü izlerken alevlendi. Büyücülerin kutsal kitabının varlığını kesin bir dille reddettiği Ağaç Faeleri kanından böyle rahatça bahsederek dini ayaklar altına almalarını duymaktan memnun olmuştu. Gardneryalıların ağaçlara, ormanlara ve vahşi doğaya hükmetmeye karşı takıntıları ve ciltlerinin yeşil parıltısıyla varlığı Sparrow'un gözünde apaçık ortada olan kan.

Sparrow, Dryad soyuyla ilgili bu yeni bilgiyi zihninde evirip çevirdi, Lukas'ın onlara anlattığı şeyler içinde hâlâ rünik bir patlama gibi yankılanıyor, nefesini kesiyordu. "Yani Elloren Gardner'la birbirinize yalan söylemenizin kesinlikle hiçbir yolu yok mu?" diye üsteledi.

"Hayır, yok," diye vurguladı Lukas. "Elloren'a dokunduğumda yatkınlıklarını, dolayısıyla duygularını ve büyüsünü de çok net bir şekilde okuyabiliyorum. O, Gardneryalıların şimdiye dek gördüğü en güçlü Büyücü. Mum yakma büyüsüyle bir ateş tufanı yaratabiliyor. Ve Vogel'a düşman."

Sparrow titrek bir nefes aldı, bir an için aralarına sessizlik çöktü, hava Lukas'ın anlattıklarının etkisiyle âdeta çatırdıyordu.

Karanlık Cadı, Fallon Bane değildi.

Am'eth aşkına.

Tüm Ge'o tanrıları aşkına.

Sparrow en sonunda, "Yani gerçek Karanlık Cadı... bizim tarafımızda savaşmaya hazır mı?" demeyi başardı, hâlâ kulaklarına inanamıyordu. Ama bir yandan da... inanıyordu. Evelyn Grey'in, Elloren Gardner'ın "hain" kardeşleri ve Ello-

ren'ın Lupinler ve Elflerle yasak dostluklar kurması hakkında neler söylediğini duymuştu.

Ve Icarallarla.

"Elloren, Vogel'a karşı güç dengesini değiştirebilecek tek kişi olabilir," dedi Lukas, sözlerinin iyice anlaşılmasını istiyormuş gibi sakin bir sesle ağır ağır konuşarak.

"Ama Vogel onun ne olduğunu bilmiyor," dedi Thierren. Sparrow gibi aynı sonuçlara vardığı ortadaydı.

"Hayır, bilmiyor," dedi Lukas, gözleri ikiz bıçaklar gibiydi. "Ama yakında öğrenecek. O, Karanlık Cadı'nın *burnunun dibinde* olduğunu fark etmeden önce Elloren'ı buradan çıkarmam gerek."

Sparrow'un zihninde Elloren Gardner'ın karşı karşıya olduğu durumun daha net bir resmi belirdi.

Lukas'a bakarak, "Vu Trin biliyor, değil mi?" diye sordu. "Bu yüzden onu öldürmeye çalıştılar. Senin peşinde değillerdi."

Sparrow'un gözlerine bakan Lukas'ın dudağı yukarı kıvrıldı, etkilenmiş gibiydi. "Elloren'ın peşinde bir Vu Trin ordusu var," diye doğruladı. "Ve çok yakında birkaç tanesi daha onlara katılacak."

Sparrow bunu duyunca kaşlarını kaldırdı ve bir an Thierren'la bakıştı, korkunç tehlikenin farkında olduğu yüzündeki gergin ifadeden açıkça anlaşılıyordu.

Tekrar Lukas'a dönüp, "Yani o, Erthia'nın en güçlü silahı," dedi. "Ve sen de onu buradan kaçırmana yardım etmemizi istiyorsun. Bir dünya ordu tepemize binmek üzereyken."

"Onu buradan çıkarmama yardım edersen," dedi Lukas, "ben de seni, Thierren'ı ve Effrey'yi Doğu'ya götürürüm. Elloren'la birlikte. Vogel'ı ve tüm Büyücü Muhafızları'nı yok edebilmesi için ona güçlerini kullanmayı öğreteceğim." Sparrow'un bakışlarına karşılık verirken dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı, gözlerinde ona meydan okuyan bir ışık parladı. "Bu senin için cazip bir teklif olsa gerek."

Sparrow olasılıkları düşündü, büyük resmi zihninde tartarken kalp atışları hızlandı.

Vogel'ın gücü korkunç boyutlara ulaşıyor, iki Diyar'daki herkesi şaşkına çeviriyordu, hızla oluşturduğu rünik sınır, tıpkı Batı Diyarı'nın büyük bir bölümünü sadece birkaç hafta içinde ilhak etmesi gibi herkesi hazırlıksız yakalamıştı ve şimdi gözlerini Doğu'ya çevrilmeye başlamıştı.

Bu kaçınılmazdı.

Vogel bir an evvel durdurulmazsa Erthia'da güvenli tek bir yer bile kalmayacaktı.

Ama bir Karanlık Cadı, diye düşündü Sparrow, dudağı seğirdi. *Vogel'ın planlarına çomak sokabilir.*

Sparrow, Elloren Gardner'ın o acımasız Fallon Bane'in tam aksine Effrey'ye gösterdiği nezaketi düşündü. Fallon Bane'in, Elloren Gardner'ın aslında gerçek Karanlık Cadı olduğu haberine nasıl tepki vereceğini düşünürken gülümsemesini zorlukla bastırdı.

Sadece bu bile Elloren Gardner'ın birkaç orduyu atlatmasına yardım etmeye değer.

Doğu'nun Vogel'ı durdurmak için eline geçirebileceği her silaha ihtiyaç duyacağı gerçeği de cabasıydı.

Sparrow'un göğsü telaşla sıkıştı, Effrey'yi yaklaşan tehlikeden korumayı her şeyden çok istiyordu.

Bir kez daha Thierren'a döndü, adamın sert bakışlarına karşılık verirken aralarında sözsüz bir konuşma geçti. İkisi de atıldıkları tehlikeler, zorlu koşullar ve o iğrenç Büyücüler'in gücü konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamışlardı.

Thierren'ın keskin hatları kararlılıkla sertleşince Sparrow bu konuda aynı fikirde olduklarını hissetti.

"Emin misin?" diye sordu ona, sözleri derin bir anlamla yüklüydü.

"Doğu'ya gidelim," dedi Thierren ve Sparrow kısa bir an için aralarındaki ittifakın gücüne, rahatlığına kapıldı.

Umutlanarak Lukas'a döndü. "Tamam," dedi. "Şansımızı deneyelim. Karanlık Cadı'yı buradan kaçıralım."

Lukas başını aşağı yukarı salladı, ikisini de sanki kararlılıklarını ölçüp biçiyormuş gibi süzerken yüzü ciddi bir ifadeye büründü. Gözleri sanki gördükleri onu memnun etmiş gibi şiddetli bir ışıltıyla parladı. "Kaçmak için çok az zamanımız olacak. Senden yapmanı istediğim şey şu."

✶

Birkaç saat sonra şafağın ışığı malikânenin üst katındaki koridorların vitray tavan pencerelerinden içeri süzülüyor, Sparrow'u yumuşak bir parıltıyla kaplıyordu. Elinde fenerle iki yanı ağaçlarla bezeli dar koridorda aceleyle ilerlerken zihni bilgiyle dolup taşıyordu.

Bir şimşek çaktı, koridor bir an için beyaz bir ışıkla aydınlandı.

Sparrow koridorun sonunda durdu, büyük nevresim dolabının kapısını açtı ve geniş dolabın içine girdi. Fenerini yere bıraktı ve önündeki raftan özenle katlanmış süt beyazı çarşafları topladı, Oralyyr ve Büyücü Evelyn Grey'in herhangi bir terslik olduğundan şüphelenmemeleri için her zamanki kusursuz becerisiyle sabahın işlerini bitirmek için acele ediyordu.

Böylece uzun yolculuk için yiyecek ve erzak çalmasına zaman kalacaktı. Sparrow, Effrey ve Thierren'la bu yolculuğu atlatabilmeleri için dua ediyordu, göğsünde kırılgan bir umut yeşermeye başlamıştı.

Şimdiye dek epeyce karamsardı ama artık...

Elloren Gardner gücünü Direniş adına kullanmayı öğrenirse her şey birdenbire değişebilirdi...

Vogel ve ordusu mağlup edilebilirdi.

Fallon Bane ve kardeşleri yenilebilirdi.

Fae Adaları kurtulabilirdi.

Effrey, Thierren ve ben yarın sabah Batı Diyarı'ndan çıkıyoruz, diye düşündü hayretle.

Nihayet.

Özlemini çektiği bu kaçış hayali artık ulaşılmaz değildi.

Sparrow hazırdı, çarşafları göğsüne bastırarak fenerini almak için uzanırken kalbi âdeta cesaretle şakıyordu.

"Sen burada yenisin, değil mi?"

Sparrow bu soruyu duyunca irkildi, o tok, ipek gibi ses hareketlerini aniden durdurdu. Olduğu yerde döndü ve karşısında Lukas'ın rahip kardeşini bulunda kalbi hızla çarpmaya başladı.

Silvern Grey.

Kendini korumak istercesine temiz çarşafları göğsüne bastırdı, giderek telaşlanırken bu Büyücü'yle arasına bir set çekmek istedi.

Silvern Grey, Lukas'ın daha ince yapılı, daha acımasız ve güçsüz versiyonu gibiydi, her bakımdan ondan daha değersizdi ve Sparrow'un hakkında öğrendiği pek az şeye göre bu yüzden abisine derin bir haset duyuyordu. Tam bir Gardneryalıydı, yüz hatları keskin, çenesi köşeli ve tavırları soyluydu, rahip cübbesi en iyi kalite ipekten dikilmiş ve iyice ütülenmişti, buz gibi yeşil gözleri Evelyn Grey'inkilerin aynısıydı.

Üstelik kapının çerçevesine yaslanmıştı, Sparrow'un çıkışını kasıtlı olarak engelliyordu. Gözlerinde tedirgin edici bir parıltı vardı ve... *ona ilgi duyuyordu.*

Gök gürültüsü malikânenin Demirağaç duvarlarından yankılanırken Sparrow bakışlarını Silvern'ın etrafında dolaştırdı, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bu bakışı daha önce çok kez görmüştü.

Ve rahipler en beterleriydi.

Sparrow başını saygıyla eğip karşısında küçüldü, sesinin duygulardan tamamen arınmış olmasına, en ufak bir dostluk belirtisi taşımamasına özen gösterdi. "Büyücü Evelyn çarşafların derhâl değiştirilmesini istiyor." Sparrow dikkatli adımlarla

kapıya, Silvern'ın yanına doğru ilerleyip geri çekilmesini bekledi ama adam yerinden kıpırdamadı, gözlerindeki ilgi donuk bir parıltıya bürünmüştü, yutkunup Sparrow'u tepeden tırnağa süzerken nefes alışı derinleşti.

Sparrow'un endişesi arttı. Yerinden kımıldamasını umarak bir kez daha Silvern'a doğru hamle yapıp, "Gitmem gerek, Büyücü," diye ısrar etti.

Silvern yoldan çekileceğine dolaba girdi ve Sparrow etrafından dolanmaya çalışırken onu kolundan tuttu. Bu tehditkâr dokunuşla Sparrow'un midesi kasıldı.

"Kal biraz," diye mırıldandı Silvern. Gözleri Sparrow'un üzerinde olsa da aslında ona *bakmıyordu,* o anda Silvern'ın onu ne gözle gördüğünü gayet iyi biliyordu. "Yoksa Fae Adaları hakkında konuşmamız gerekecek. Çalışma belgelerini görmem gerekebilir. Her şeyin geçerli olduğundan emin olmak için."

Tehdidi sakin ama son derece yıkıcıydı. Sparrow paniğe kapılarak elinden kurtulmaya çalıştı ama Silvern'ın parmakları onu daha da sıkı kavradı.

"Lütfen, Büyücü," diye yalvardı Sparrow, dipsiz karanlık sulara batıyormuş gibi hissetti. "Büyücü Evelyn beni arıyordur," diye ısrar etti, yalanına zorla gerçeklik katmaya çalışıyordu.

Silvern parmağıyla Sparrow'un boynunu okşayıp usulca, "Şşş," dedi.

Sparrow geri çekildi, sırtı arkasındaki rafa dayandı ve Silvern ona yaklaştı, çarşafları Sparrow'un ellerinden alıp kollarını kavradı.

Hiddeti giderek şiddetlenen Sparrow, avuçlarını Silvern'ın kuş işlemeli göğsüne koydu ve kuvvetle itti.

Silvern'ın yüzünde öfke belirdi, boştaki elini uzatıp Sparrow'un bileklerini yakaladı ve göğsünden uzaklaştırdı. Onu sertçe geriye itince raflar arkadaki duvara çarpıp sarsıldı. "Dur," diye tısladı. "Sessiz ol," diye emretti, şehvet dolu gözlerle Sparrow'u baştan aşağı süzdü, ekşi nefesi kızın yüzünü ısıttı.

Sparrow'un zihni Silvern'ın Fae Adaları'ndan ve sahte çalışma belgelerinden bahsettiği ânın etrafında dönüp dururken eteğinin altındaki baldır kınına gizlediği bıçağına uzanmaya can atıyordu. Thierren'ın ona kullanmayı öğrettiği bıçağa.

Ona bıçak çekemezsin, diye düşündü. *Silahlı olduğunu öğrenirse hem seni hem de Effrey'yi tutuklatır ve Pyrran Hapishane Adaları'na postalar. Dahası onu öldürürsen sadece Effrey'nin ve kendinin Doğu'ya kaçma şansını yok etmekle kalmazsın...*

Elloren Gardner'ın kaçma şansını da yok edersin.

Bu da Karanlık Cadı'yı doğruca Vogel'ın ellerine teslim etmek anlamına gelir.

Thierren ya da Lukas burada olsaydı Silvern'ı durdururlardı.

Ama kimse yoktu.

Silvern cesaretlenerek vücudunu Sparrow'unkine bastırdı, burnunu boynuna sürterken Sparrow çaresizlik içinde kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Adam sözlerini vurgulamak istercesine her kelimede kendini ona biraz daha bastırdı. "Adalara geri dönmek ister misin?" diye hırlayıp eteğini tutmak için eğilirken gözlerinde vahşi bir arzu parladı, Sparrow direnip kumaşı çılgınca aşağı çekiştirmeye çalışsa bile eteğini yukarı çekti. "Geldiğin yere dönmek ister misin?"

Silvern bıçağı bulamaz. Yoksa...

"Silvern." Açık kapıdan otoriter bir kadın sesi yükseldi.

Silvern donakaldı, hem onun hem de Sparrow'un başı loş koridora döndü ve Sparrow gördükleri karşısında dumur oldu.

Büyücü Evelyn Grey gölgelerin arasında belirdi.

Silvern ânında Sparrow'un üstünden çekilip annesine döndü, köşeye sıkışmış vahşi bir hayvana benziyordu.

"Babanın sana ihtiyacı var," dedi Evelyn buz gibi bir sesle, yeşil gözleri rahip oğlunu delip geçiyordu.

Sparrow, Evelyn Grey'in baldırına bağladığı bıçağı görmemesi için dua ederken zar zor nefes alabiliyor, güçlükle hareket ediyordu.

Silvern küçük bir baş hareketiyle annesini onaylayıp dolaptan çıktı, Sparrow'u Büyücü Evelyn Grey'le baş başa bıraktı.

Uzaklarda çakan bir şimşek dışında etraftan çıt çıkmıyordu.

Sparrow, Evelyn onu ağır ağır süzerken kadının buz gibi bakışların gücü karşısında yerine sinmemeye çalıştı.

Evelyn sakin ama kararlı bir ses tonuyla, "Daha bol giysiler giymeli ve o mor saçlarını bir şapkanın altına gizlemelisin," diye emretti. "Ve bu evin erkekleriyle yalnız kalmamak için işlerini daha erken bitir. Bize hizmet etmek için buradasın, önüne geleni baştan çıkarmak için değil."

Sparrow'un öfkesi içinde bir volkan gibi patlarken bıçağını kapma dürtüsüyle dolup taştı.

Evelyn Grey her kelimeyi teker teker vurgulayarak, "Oğlumdan uzak dur," dedi. "Onun dikkatini dağıtmaya devam ettiğini görürsem Lukas'ın hizmetinde olman bir şey ifade etmez. İş sözleşmeni tamamen üstlenip seni Fae Adaları'na bizzat sürüklerim. *Beni anladın mı?*"

Sparrow tüm vücudunu kasıp kavuran titremeyi, saf öfkeyle saldırma ve bu kadını yere devirip onunla dövüşme arzusunu bastırdı.

Ama Evelyn Grey dünyadaki tüm güce sahipti.

Gardneryalılar dünyadaki tüm güce sahipti.

Sparrow hınç dolu gözyaşlarını gözlerini kırpıştırarak bastırdı, elini bıçağının kabzasından uzak tutarak başını evet anlamında salladı.

✶

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı Thierren, asasının sapını tutarken çam yeşili gözleri öfkeyle parlıyordu.

Sparrow boşanmak üzere olan öfkeli gözyaşlarını zorla bastırmaya çalışırken başını şiddetle iki yana salladı. Thierren'la birlikte ıssız bir koridorda baş başayken yüzü alabildiğine gergindi.

Adamın köşeli yüz hatları da öfkeyle keskinleşmişti, Beşinci Seviye büyüsü etrafına saçılıyor gibiydi. Sparrow havada bu enerjinin çalkantısını hissedebiliyordu.

Böyle zamanlarda kendini Thierren'ın görünüşünden nefret etmeye zorluyordu. Bariz Gardneryalı tipinden, teninin deponun karanlığında daha belli olan yeşil ışıltısından.

İğrenç Büyücü Muhafızı üniforması.

Aralarındaki ittifak öylesine karmaşıktı ki Sparrow bunu kafasında hiçbir yere oturtamıyordu, Büyücülere olan öfkesi öylesine saftı ve içine öyle işlemişti ki Thierren'ın bu öfkeden kaçması imkânsızdı.

İkisi de yaşadıkları şeylerden çok zarar görmüştü. Thierren sürekli kâbuslar görüyor, suçluluk duygusu onu zayıf düşürüyor ve onları bulursa onu yok etmek isteyecek Faeler için savaşmaya dair müthiş bir arzu hissediyordu. Sparrow ise peşine düşmüş Büyücülerin ve onların hem kendisine hem çok sevdiği Effrey'ye hem de giderek daha çok ısındığı o küçük rün tasmalı ejderhaya yönelik tehditlerinin bitmek bilmez kâbusuyla yaşıyordu.

Ses tonu giderek sertleşen Sparrow kararlılıkla, "Silvern Grey'i öldüremezsin," dedi.

"Sana böyle *davranamaz*," diye karşılık verdi Thierren öfkeyle, eli asasının sapını sımsıkı kavradı.

"Tabii ki davranabilir," diye bağırdı Sparrow içinde kopan öfke fırtınasıyla. Yıllardır içinde biriktirdiği öfkeydi bu. "Ben neler yaşadım sanıyorsun? Tüm halkım neler yaşadı sanıyorsun? Siz Büyücüler bize hep böyle davranıyorsunuz." Sparrow öfkesinin tüm şiddetini Thierren'a yöneltmenin haksızlık olduğunun farkındaydı ama çok uzun süre bastırdığı duyguları

içinde tutmakta zorlanıyordu. "Tecavüze uğramamış olmam bir mucize. *Defalarca.*"

İçindeki duygu kasırgası hız kesmeden devam ederken Thierren'ın gözlerinde acı parladı ve Sparrow adamın Büyücü yüzüne daha fazla bakamayacağını fark etti.

Thierren kısa bir duraksamanın ardından, "Sparrow," dedi, sesi bu sefer daha yumuşaktı.

Sparrow ona baktı, bakışları birbirine kilitlenirken zaman durdu. Sparrow'un yüreği burkuluyor, öfke içini kasıp kavuruyordu.

Thierren son birkaç hafta içinde hem Sparrow hem de Effrey'nin gerçekten müttefiki olduğunu kanıtlamıştı. Neredeyse her gün onu görmenin bir yolunu buluyordu. Sparrow'a bir kez olsun dokunmamış ya da ona *o* bakışı atmamıştı. O kadar nazikti ki Sparrow'un onun bir Büyücü olduğunu neredeyse unuttuğu anlar olmuştu. Aralarında oluşmaya çabalayan kırılgan bir dostluk bağı vardı.

Sparrow Thierren'a doğru ufacık bir adım attı, teselli edilmek için içi gidiyor ama onun bir Büyücü olduğu aklından çıkmıyordu.

İçindeki baraj çatladı ve Sparrow boşanan tufanı durduramadı.

Gözlerini yumup kendini onun üniformasına kapatırken gözyaşları akmaya başladı. "Thierren," dedi ıstırap dolu boğuk bir sesle.

"Öyle cesursun ki," dedi Thierren, Sparrow'un özgür kalan duygularıyla yumduğu gözlerinden öfke gözyaşları sızarken. "Sana tahmin edemeyeceğin kadar çok hayranlık duyuyorum," diye ekledi çatallanan sesiyle.

Aralarındaki küçük, güvenli an Sparrow'un içindeki barajı tamamen yıktı. Sparrow başını yukarı aşağı salladı.

Thierren bu kez daha kararlı, daha sert bir sesle, "Doğu'ya varacağız," dedi "Effrey'yle Doğu'ya vardığınızdan emin olacağım."

Sparrow yaşlarla ıslanmış gözlerini açıp ona baktı ve boğuk bir sesle, "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu. Thierren'ın bakışlarındaki endişe, Sparrow'un onun Büyücü görünüşünü, korkunç üniformasını görmezden gelmesini kolaylaştırıyordu.

"Yarın sabah," dedi Thierren. Yüzünde haşin bir ifade belirdi. "Ve Silvern sana tekrar yaklaşacak olursa onu *öldüreceğim.*"

"Öldürmeyeceksin." Sparrow gözlerinin içine baktı. "Ondan bir gün daha kaçabilirim."

Thierren'ın bunu kabul etmekte ne kadar zorlandığını yüzünden okuyabiliyordu ama Sparrow ona isteğine kulak verecek kadar saygı duyduğunu biliyordu.

Hem Thierren'ın bunun onun savaşı olmadığını bildiğinin de farkındaydı.

"Beni ve Effrey'yi Doğu'ya götür," dedi, kararlılığı artıyordu. "Lukas ve Gardner kızını da Doğu'ya götür." Öfkesi bir kez daha kaynamaya başladı ve sözlerine yansıdı. "Sonra onlarla, Vu Trin güçleriyle ve seninle savaşacak herkesle birlikte geri dön. Ve Fae Adaları'nı *kurtar.*"

İKİNCİ BÖLÜM

Yakın Akraba

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Sparrow başka bir odadan aldığı Kara Meşe fırçayla saçlarımı tararken önümdeki zengin asma süslemeli, emaye işi aynada kendime baktım. Sparrow her ustaca fırça darbesiyle başımı nazikçe ve ritmik hareketlerle geriye doğru çekiyordu, yatak odamda yalnızdık. Effrey yakınlardaki hizmetçi odasında Mühürleme yemeğinde kullanılacak gümüş çatal bıçakları parlatıyordu, kapalı kapının ardından gelen gümüşün şıngırtısını duyabiliyordum.

Akşamın erken saatlerinin gri ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu, uzaklarda fırtına toplanıyor, gök gürlüyordu. Bahçeler doğaüstü bir sessizliğe bürünmüştü, kan kırmızısı güller dimdik duruyor, tomurcukları gökyüzüne uzanıyordu. Rüzgâr yoktu, yağmur yoktu.

Bütün dünya durmuş gibiydi.

Ama fırtına gibi Lukas'la üzerimize kapanmak üzere olan tuzak da yaklaşıyordu.

Lukas olmadan kaybolduğumu hissediyordum, aramızdaki gerginliğe ve Yvan için tuttuğum yasa rağmen burada olmasını diledim.

Titrek bir nefes aldım ve yansımamda yanımda duran, mesafeli genç kadına baktım.

Sparrow'un lavanta rengi yüzünde dün gece orada olmayan hafif bir gerginlik vardı. Onun tıpkı Trystan gibi olduğunu fark ettim, tüm duygularını küçük ipuçları dışında gizleyen bir maskenin arkasına saklayarak kendini koruyordu. Trystan'la birlikte büyümek beni bu tür incelikleri okumakta ustalaştırmıştı ve Sparrow'un hiçbir şeyi ele vermeyen ifadesini korumakta zorlandığını açıkça görebiliyordum.

Bu noktada en iyisinin gerçekleri açıkça söylemek olduğuna karar vererek, "Lukas sana gideceğimizi söylemiş olmalı," dedim.

Sparrow fırçayı indirip kaskatı kesildi.

Gözlerimiz aynada buluştu, havadaki gerginlik aniden şiddetlendi.

"Yarın sabah sizinle birlikte geliyoruz," diye fısıldadı, sesinde hem umut hem de endişe vardı.

Açık sözlü tavrına karşılık kalp atışlarım hızlandı ve başımı aşağı yukarı salladım, aniden kendimi bu genç kadınla yakın bir ittifak içinde bulmuştum.

Sparrow gözlerime baktı, itaatkâr tavırları ortadan kalkmış, ağzı şimdi kararlı bir çizgi hâlini almıştı. Ustaca ördüğü duvar yerine gerçek Sparrow'a, Gardneryalı kâbusuna karşı kaya gibi sert bir dirençle dolu bu genç kadına bakmak çok daha rahatlatıcıydı.

"Güçlü olduğunu söyledi," diye fısıldadı.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Bu korkunç gerçeği onun ağzından duymak, ikimizin de bir anda tüm yapmacıklıklarımızdan arınması muazzam bir değişimdi.

Başımı evet anlamında salladım.

Ametist gözlerinde bir heyecan kıvılcımı parladı. Sesi zar zor duyulabilen bir mırıltıya dönüştü. "Fallon Banc'den daha güçlü olduğunu da söyledi."

Sesindeki intikam arzusunu duyabiliyordum ve o anda Fallon'ın Sparrow'un içinde kanayıp iltihaplanan bir yara olduğundan emin oldum.

"Öyleyim," diye fısıldadım tereddütle. *Gücüm üzerinde hâkimiyetim yok,* diye eklemek istedim. *Ben senin düşündüğün gibi bir lütuf değilim.* Bunu neredeyse söyleyecektim fakat ona kendimi ne kadar açmam gerektiğinden emin olamadım.

Yansımalarımızda birbirimize baktık, arkamızdaki rafta duran özenle işlenmiş Demirağaç saat saniyeleri sayıyordu, parlak vernikli yüzeyine narin Demir Çiçekler oyulmuştu. Her şey yatkınlıklarımı yakıp geçen kargaşa dolu ateşe tam bir tezat oluşturacak şekilde, tam bir Gardneryalı tarzıyla kusursuz bir biçimde döşenmişti.

"Birine kim olduğumu söyleyecek olursan," dedim boğuk bir fısıltıyla, "beni ya öldürürler ya da Vogel'a teslim ederler."

Sparrow gözlerini bile kırpmadan bana bakmayı sürdürdü. Kendinden emin bir tavırla, "Doğu güçleri Büyücülerle savaşmak için ellerine geçirebilecekleri her silaha ihtiyaç duyacak," dedi. "Kimseye söylemeyeceğim." Fırçayı kaldırdı ve uzun siyah saçlarımı taramaya devam etti. Bana küçük, dostane ve neşeden yoksun bir gülümseme attı, gözlerindeki kararlı bakış endişemin birazını hafifletti.

Saçlarımın yanlarını ustalıkla örmeye başladı, arada bir durup örgülere ince gümüş saç tokalarına tutturulmuş parlak zümrüt yapraklar taktı. Saçlarım yemyeşil bir ışıltıyla parlamaya başlarken endişemi ve içimde kaynayan ateş büyüsünü bastırmaya çalışarak onu izledim.

Yatak odasının kapalı Demirağaç kapısına baktım, ardında Beşinci Seviye Büyücü Thierren Stone'un nöbet tuttuğunu biliyordum.

"Thierren Lukas'ın yandaşı, değil mi?" diye sordum. Genç muhafızın Lukas'ın etrafındaki tavırları aralarında sağlam bir ittifak olduğunu gösteriyordu.

Sparrow'un yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Evet," dedi, sesi tedirgin çıksa da dürüstlüğü beni şaşırttı.

Kapıdan Thierren'ın tok, boğuk sesi yükseldi ve Sparrow'un parmakları saçlarımdaki hareketini durdurdu. İkimiz de sesin geldiği yöne dönerken yatak odamın kapısı aniden açıldı.

Vyvian halam hızlı adımlarla odaya girince şaşkınlıktan öylece kalakaldım.

Sparrow'un elleri saçlarımdan ayrıldı ve ciğerlerim öyle bir sıkıştı ki bir an için nefes alamadım.

Vyvian halamın yüz ifadesi sakindi ama gözleri acımasız bir kararlılıkla doluydu. Her zamanki gibi çok güzeldi, siyah kadife tuniği ve uzun eteği kıvrımlı eğrelti otu desenleriyle işlenmişti, zarif kulaklarını ve ince boynunu süsleyen kolye ve küpeler verniklenmiş gerçek eğrelti otundan yapılmıştı.

Siyah deri eldivenlerini çıkarırken Sparrow'a, "Bizi yalnız bırak," dedi ve başını hızla yana eğerek hizmetçilerin odasına açılan yan kapıyı işaret etti.

Sparrow'un her zamanki ifadesiz yüzü geri döndü. Gözlerini yerden kaldırmadan halamın önünde saygıyla başını eğdi, fırçayı zarifçe bırakıp çıktı.

Vyvian halam arkamdan yaklaşıp fırçayı alınca donakaldım, saçımın henüz örülmemiş arka kısmı üstünde çalışmaya başlayıp aynadan bana kanımı donduran bir gülümseme attı.

Edwin amcamın dövülmüş hâlde yerde yatan görüntüsü zihnimden bir fırtına gibi geçti ve içimde öylesine şiddetli bir öfke uyandırdı ki bir büyü dalgası ayaklarımdan yükselip asa elime kadar uzandı. Gücün akışı öylesine şiddetliydi ki büyü yapmaya bile gerek kalmadan asa elimden odada bulunan tüm tahtalara sıçramasından korktum.

Vyvian halamın elindeki fırça da dâhil olmak üzere odadaki tüm tahta parçaları zihnimde ışıldarken asa elimi kapayıp açtım.

"Uzun zamandır ortalıkta yoktun, Elloren," dedi buz gibi bir nezaketle. Fırçayı saçlarımdan öyle bir kuvvetle geçirdi ki başım geriye doğru savruldu, kafa derimin sızladığını hissettim. Kalp atışlarım hızlandı, gözlerim aynadan tehditkâr gözlerini bulunca içimde bir isyan yükseldi.

Beni tuzağa düşürdüğünü sanıyorsun, cadaloz, diye düşündüm öfkeyle, *ama neyle karşı karşıya olduğunun farkında değilsin.*

Aynı ölçüde soğuk bir sesle, "Beni rızam olmadan bağladın," diye karşılık verdim. Fırçayı elinden kaptığım gibi ona doğrultmamak, onu gürül gürül yanan bir ateş topuna çevirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Fırçayı kaldırınca başımı öne doğru çekip ona dik dik baktım. Ama sonra saçlarımı yumruğuyla kavrayıp başımı bir kez daha geriye çekti.

Üzerime eğilip dişlerini gösterirken boynumun acısıyla nefesimi tuttum.

"Ne olduğunu biliyorum," diye tısladı. "Senin, amcanın ve *kardeşlerinin*. Hainlerden daha betersiniz." Yüzü tiksintiyle buruştu. "Siz staen'en'siniz, hepiniz, tıpkı anne baban gibi." Kadim Dil'de edilmiş bu hakaret karşısında boyun eğmeden ona ters ters baktım. "Ve sen en kötülerisin, değil mi?" Öfkeli bir fısıltı hâlini alan sesi çatallandı. "Sadece bir *Kelt*'le yatağa girmekle kalmadın. Annemi öldüren *Icaral* iblisinin *Icaral* oğluyla yattın."

Yvan'ın sözünü ettiğinde içimi bir acı kapladı, ardından öfkem hızla yeniden alevlendi.

Saçlarımı daha da sıkı tuttu. "Tüm bunlar Edwin'le başladı," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Seni ve kardeşlerini birer haine çevirdi, değil mi? Sülalemizi yok etmeye çalıştı. Sırf o Urisk *kaltağa* âşık olduğu için."

Kafam allak bullak oldu. *Neden bahsediyor bu?*

Üstümdeki bakışları keskinleşti, dudakları yukarı kıvrıldı. Yüzüme yansıyan şoku aynadaki yansımadan görmüş olacaktı ki, "Ah, Urisk kaltağından haberin yok muydu?" diye sordu. "Şaşırmadım. Ben de yeni öğrendim sayılır. Görünüşe göre Edwin yıllar önce bir dükkânda tezgâhtarlık yapan küçük bir kâfir kızı ona zevk vermesi için sahiplenmiş, sonra da onu tüm parasıyla birlikte Doğu'ya göndermiş. Amcanın neden bu kadar fakir olduğunu, mirasını nasıl heba ettiğini hiç merak etmedin mi?"

Kafam daha da karıştı. İçimde o kadar çok sayıda çelişkili duygu vardı ki kendimi toparlamakta zorlanıyordum. Bir saniye içinde kafamın içindeki Edwin amca yapbozunun yüzlerce parçası bir araya geldi.

Edwin amcamın Urisk hizmetkârları olmasını reddetmesi.

Edwin amcamın bir Urisk'in veya başka birinin sınır dışı edildiğini duyunca gözyaşlarına boğulması.

Edwin amcamın beni ve gücümü, onu Urisklere ve Gardneryalı olmayan herkese karşı kullanacak olan Büyücüler Konseyi'nden saklaması.

Gerçekler kafama bir bir dank ederken gözlerim yaşlarla doldu ve kedere boğuldum. *Kalbindeki gerçekleri bize neden anlatmadın, Edwin amca?* diye düşündüm acı içinde. *Bize anlatmalıydın.*

Vyvian halam yine saçlarımı çekince öfkeyle dişlerimi sıktım.

Alaycı bir sırıtışla, "Bizi o sahte tavırlarıyla nasıl da kandırdı," dedi. "O beceriksiz tavırlarıyla. Meğer pusuda bekliyor, o Urisk fahişeyle ailemizi yozlaştırmak için planlar yapıyormuş. Ama Edwin'in ihaneti *şimdi* son bulacak. Tıpkı seninki gibi."

Saçlarımı bırakıp doğruldu, yüzüne hızla sakin ve soğukkanlı bir ifade kondurdu ama gözlerindeki öfke hâlâ oradaydı.

"Sürekli gözetim altında tutulacaksın," dedi. "Hepimiz aynı fikirdeyiz. Evelyn, Lachlan, Lukas ve ben. Lukas sana elinden

geldiğince çok çocuk doğurtacak. Çünkü annemin soyu devam *edecek*. Halkımızın güç mirası Bane ailesinde *kalmayacak*." Fırçayı alıp saçlarımın arkasını bu sefer sakince taramaya başladı ama tüm vücudum gergindi, bense her an saçlarımı koparmasını bekliyor, yatkınlıklarımdan fışkıran ateşleri hissediyorum.

"Sen ve Lukas kanınızı karıştırıp inanılmaz güce sahip Büyücüler yaratacaksınız," dedi, aniden benimle sapkın bir dayanışmaya varmış gibi. "Elloren, senin çocuğun bir sonraki Karanlık Cadı olacak."

İsyankâr bir kahkaha patlattım, halama duyduğum nefret içimi kavuruyordu.

Vyvian halamın gözleri sanki en sonunda beni net bir şekilde görüyormuş gibi iri iri açıldı. Rakibinden on hamle ileride olduğunu bilen bir oyuncuya ait gülümsemesi geri döndü. İpek gibi yumuşacık bir sesle, "Kardeşlerinin nerede olduğuna dair gayet iyi tahminlerimiz var, Elloren," dedi. Kalbim sıkıştı, isyanım ânında yerle bir oldu. *Rafe. Trystan. Neredeler? Nerede olabilirler?*

Halamın hareketleri hâlâ nazikti, Sparrow'un ördüğü tutamlardan birini çevik parmaklarıyla tuttu. "Her yerde casuslarımız var." İçime bir korku saplanırken gözleri parladı. "Yarın sabah bileklerinden Mühürleme çizgilerinin uzandığını görmek istiyorum," dedi usulca. "Lukas Grey'e karşı gelirsen ya da onu herhangi bir şekilde reddedersen, kaçmaya çalışırsan ya da bir daha haddini *bir zerre bile* aşacak olursan kardeşlerinin yakalanıp mümkün olabilecek en vahşi şekilde öldürülmelerini sağlarım. Anladın mı beni?"

İçim korkuyla doldu, nabzım kulaklarımda uğuldadı. Vücudumu saran hafif titremeyi bastırarak başımı evet anlamında salladım.

Vyvian halamın vahşi bakışları kayboldu, artık yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

Ânın tadını çıkar, cadaloz, diye bağırdım içimden. *Karanlık Cadı mirasının ortaya çıkması için çocuklarımızın doğmasını beklemen gerekmeyecek.*

Soy benim.

Güç benim.

Saçlarımın bir tutamını daha örerken güç yerden içime aktı, yatkınlık bağlarımı yakıp geçerken örgüye birkaç mücevherli yaprak daha yerleştirdi. Tarağı bırakıp keyifle gülümsedi. Hâkimiyeti yeniden kurulmuş, ailesinin şok edici isyanı bastırılmış, ona yüksek sosyal statüsünü geri kazandıracağını umduğu yeni bir yol çizilmişti.

Başını yana eğdi. Sert bir sesle, "*Kız*," diye seslendi ve Sparrow hızla başı öne eğik hâlde odaya girdi.

İtaatkâr tavrını bu denli mükemmelleştirmesine hem hayran kalıyor hem de bundan fena hâlde rahatsız oluyordum. Bunun için muhtemelen korkunç bir bedeli ödediğini düşünüp Sparrow'un hayat hikâyesini merak ettim.

Sparrow eğik başı ve ifadesiz yüzüyle bekledi.

Vyvian halam elini bana doğru küçümser bir tavırla sallayıp, "Kalanını hallet," dedi umursamaz bir sesle. "Akşamüstü saat beşte terziyle birlikte geri geleceğim." Doğrulup eteğini düzeltti. Benimle işi bitince yok olmuştum sanki. Söz hakkı bile olmayan bir tutsağa dönüşmüştüm.

Sparrow başını saygıyla eğerek, "Emredersiniz, Büyücü," dedi.

Vyvian halam bana muzaffer bir bakış attı.

Ve arkasını dönerek odadan çıkıp gitti, kapıyı ardından sertçe kapadı.

Sparrow'un yansımasına gözlerimi dikip derin, titrek bir nefes verdim, ateş yatkınlığım içimi sızlatan alevlerle patladı. Aşağıya baktığımda ellerimin titrediğini gördüm.

Sparrow belki de bunu fark etmiş olacaktı ki yanımızdaki çay takımına döndü, bir fincan alıp önüme usulca koydu ve içini güzel kokulu bir vanilya çayıyla doldurdu.

O çayı koyarken buharı yükseldi, tatlı ve rahatlatıcı kokusu beni sakinleştirdi. Titrek ellerimi kucağıma koydum, ateş yatkınlık bağlarımı içten içe gererek kendime biraz olsun hâkim olmaya çalışıp asa elimi ovuşturdum.

Gözlerim aynada Sparrow'unkilerle buluştu.

"O amcamı öldürdü," dedim sert bir sesle.

Sparrow elinde çaydanlıkla bir an duraksadı, konuştuğunda sesi sakin ve kontrollüydü. "Onlarla savaşmak için hayatta kalmazsan sevdiğin herkesi öldürecekler." Ametist moru gözleri aynadan benimkileri buldu, yoğun bakışları ne kadar büyük bir tehlike altında olduğumuzu apaçık ortaya koyuyordu.

Başımı sertçe aşağı yukarı sallarken intikam arzusuyla dolu yaşlar gözlerimi sızlattı.

Sparrow çayıma süt eklerken, "Onları yeneceksin," dedi, yansıması bana demir gibi sert bir bakış attı. "Çünkü buna mecbursun."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Büyüme nasıl hâkim olacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"O zaman öğrenirsin," diye karşılık verdi, demliği masaya bıraktı ve çayıma eklediği sütü gümüş bir kaşıkla karıştırdı. Yan masadan porselen tabağa konmuş kuş üzümlü iki çöreği ve gümüş bir kâsedeki kaymağı aldı, hepsini önümdeki tuvalet masasına bıraktı ve çöreklerin birinin üstüne benim için kaymak sürmeye başladı.

Elimi havaya kaldırarak, "Dur lütfen," dedim, bana hizmet etmesini kaldıramıyordum. Böyle üstüme düşmesini hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. "Lütfen bana hizmet etmeyi bırak ve otur." Gergin bir sesle yanımdaki minderli iskemleye işaret ettim. "Gerekirse perdeleri çek ama lütfen otur ve biraz çay iç. İstersen bir şeyler de ye."

Sparrow durup gözlerini kısarak bana baktı. Ama sonra kaşığı bıraktı, pencereye doğru gidip perdeleri çekti ve üstünde çay takımının olduğu yan masaya geri döndü. Kendine sakince çay koydu, sonra yanıma oturdu. O kendine çörek hazırlayıp ilk ısırığını alırken ben de sıcak çayımı yudumladım.

Bir süre ağır ve dostane bir sessizlik içinde çayımızı içip çöreklerimizi yiyerek birbirimizi izledik.

Fincanımı bırakıp bağ işaretleriyle kaplı ellerime baktım, midemdeki düğüm iyice gerildi. Yakında o çizgiler bileklerime kadar uzanacaktı.

Bu gece.

Aklıma Yvan gelince içimden bir sızı geçti. Yvan'ın içime işleyen o şefkatli gözleri. Sevgi dolu sesi. Öpücüğü.

Onu nasıl sevdiğim.

"Lukas'la bağımızı tamamen mühürlememiz gerek," dedim, böyle ayıp bir mevzuyu dillendirmek yüzümü kızarttı. "Başka yolu yok."

Sparrow yüzünde sabırlı bir ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Hayır. Yok." Duraksadı, bana kurnaz ama kötü niyetten yoksun bir bakış attı. "Başka biri mi var?" diye sordu usulca.

Acım tekrar alevlendi ve sesim ağırlığıyla çatallandı. "Öldü."

Sparrow uzun bir süre sessiz ve hareketsiz kaldı. "Üzgünüm," dedi en sonunda.

Gözlerim yaşlarla dolarken başımı salladım, bir süre konuşamadım.

Sparrow çayını yudumlamaya dönerken onun da halamla aynı asil zarafeti paylaştığını fark ettim. Öyle çekiciydi ki... Göz alıcı bir güzelliği vardı. Lavanta rengi saçları ve teni, o zarif, asil tavırları. Hiç şüphesiz hayatımda gördüğüm en alımlı kadınlardan biriydi.

Büyücü askerlerin Verpax Üniversitesi mutfak çalışanlarına nasıl sarkıntılık ettiklerini hatırlayınca içim kararardı. Özellikle de genç ve güzel olanlara.

"Burada sana nasıl davranıyorlar?" diye sordum, bu kaba soru aniden ağzımdan çıkıverdi.

Sparrow donakaldı, sonra çay fincanını indirip samimi bakışlarıma karşılık verdi. "Lukas bana iyi davranıyor." Yüzü düşünceli bir hâl aldı. "Sanırım müttefik olmasak bile böyle davranırdı. İşlerin adamakıllı yapılmasını istiyor. Ama adil biri. Ve Urisklerin bizler gibi ezilmesini istemiyor."

Bu sözler beni çok mutlu etse de şaşırtmadı. Lukas'ın Elfhollen Orin'le olan dostluğunu hatırlıyordum. Son derece isyankâr bir yanının olduğu giderek daha açık hâle geliyordu.

"Ya ailenin geri kalanı?" diye üsteledim.

Sparrow yüzünü hafifçe buruşturdu, ağzının kenarları gerildi. "Evelyn Grey kaba biri, bağ-eşi de öyle. Ama Lukas'ın kardeşi... o ciddi bir sorun. Onun... *ilgisinden*... kaçınmak zor." Bakışlarını sertleştiren acı dolu tiksintiden ve ses tonuna karışan öfkeden Sparrow'un ne kastettiği açıktı.

Silvern Grey'in o kibirli, merhametsiz tavrını hatırlayınca içimde haklı bir öfke alevlendi. "Sparrow..."

Endişemi geçirmek istercesine başını iki yana salladı. "Gidiyoruz zaten," derken dudakları titredi ve onun acısını görmek beni derinden yaraladı. Yüzünü buruşturarak yine başını salladı. "Silvern... bu sabah beni köşeye kıstırdı." Dehşete düşmüş, üzgün bakışlarımı gördü, kendi yüzü de tiksintiyle buruşmuştu. "İyi ki gidiyoruz. Biraz daha kalsaydık kardeşini uzak tutmak için olaya Lukas'ı müdahil etmek zorunda kalacaktım ve bu... işleri karmaşıklaştırırdı."

Başımı ağır ağır sallayarak onayladım. Sparrow'un sandığımdan daha büyük bir tehlikede olduğu ortadaydı. Evet, yarın sabah Kutsal Büyücüler Diyarı'ndan kaçıp bu tehlikeli yerden kurtulabilmek için kendimi her şekilde Lukas Grey'e bağlayacaktım. Ama bu yol Effrey, Sparrow ve Aislinn için de kaçış anlamına geliyordu.

Bu iğrenç, sapkın toplumdan kaçış.

O mükemmel, dindar Kutsal Büyücülerden kaçış.

Çay fincanımı avuçlarımın arasında tutarken ateş yatkınlığım fokur fokur kaynıyordu, ellerimin titremesi dinmişti. Lukas'ın Aislinn'i nasıl kaçıracağını bilmiyordum ama sözüne güveniyordum. Sparrow ve Effrey'yi bir şekilde malikâneden çıkaracağına da inanıyordum.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum, neden hâlâ elbise dükkânında çalışmadığını merak ediyordum.

Bakışları sertleşti. "Fallon Bane içimdeki isyanı hissetti. Sen o gün Büyücü Florel'ın dükkânına gelip Fallon'a karşı çıktığında sırıttım. O da bunu fark etti. Sonra da elbisenin üstünde çalışmaya başladım."

Fallon'ın sahiplendiği kumaşı Büyücü Florel'ın benim elbisem için kullanmasını ısrarla istediğim o günü hatırlayınca başım döndü.

Pişmanlığa boğulmuş bir vaziyette, "Kadim Varlık aşkına," dedim. "Çok üzgünüm."

"Senin suçun değil," dedi Sparrow sertçe. "Hepsi Fallon'ın suçu. Büyücü Florel'ı işinden etti, Effrey'yle beni hizmetçisi yaptı. Sonra da bizi Fae Adaları'na gönderdi. Birkaç ay sonra bir tekneyle kaçtık."

Yüce Kadim Varlık, diye düşündüm. *Tekneyle mi?* Voltic Denizi tehlikeli ve öngörülemez akıntılarıyla meşhurdu. Arada bir ortaya çıkan krakenlerden bahsetmiyordum bile. Sparrow'un ve nazik, küçük Effrey'nin Fae Adaları'ndan kaçmak için uyduruk bir sandala tutunarak, buz gibi akıntılarla kırbaçlanarak hayatlarını tehlikeye atmalarını hayal etmeye çalıştım.

"Nasıl olduğunu anlat bana," dedim. "Fae Adaları'nda yaşadıklarını. Ağır gelmeyecekse tabii."

Gerçekleri bilmek istiyordum. Mühürleme elbisemin pahalı ipeklerinin nerede yapıldığına dair bütün gerçekleri. Yediğim yiyeceklerin çoğunun nerede yetiştirildiğini. Fae Adaları'nda devasa fabrikalar ve çiftlikler olduğunu biliyordum. Gardner-

yalılar, bu uzak diyarlardaki hayatın tozpembe tablolarını çiziyorlardı: İyiliksever Kutsal Büyücülere hizmet etmekle meşgul, canla başla çalışan Uriskler.

"Lütfen," diye ısrar ettim. "Bana gerçeği anlat."

Sparrow gözlerini beni ölçüp biçiyormuşçasına üstümde dikti. Sonra çayını bir kenara bıraktı, ellerini kucağında kenetledi... ve bana hikâyesini tüm çirkinliğiyle anlattı.

✶

O akşamın ilerleyen saatlerinde, bu kez yatak odamın hemen yanındaki lüks giyinme odasındaki uzun, yaldızlı aynanın önünde durmuş, yansımama bakıyordum. Üstüme sürülmüş Demir Çiçek parfümünün büyüleyici kokusu havayı dolduruyordu. Odanın küçük penceresinin ardında arada bir şimşekler çakıyor, fırtına dinmek bilmeden devam ediyordu.

Vyvian halam ve Evelyn Grey'in ak saçlı terzisi Büyücü Zinya Blythe beni buz gibi bakışlarla süzdü, üstüme diktikleri gözlerinin soğuğu aynada bana yansıyordu.

Halam yıldızlarla bezenmiş bir geceye benziyordu.

Üstünü değiştirmiş ve gece mavisi kadifeden ışıltılı bir kıyafet giymişti. Elbisenin üzerinde elmaslardan oluşturulmuş o tanıdık Gardneri takımyıldızları parlıyor, desenleri kutsal kitabımızdaki hikâyeleri hatırlatıyordu. Yıldızları birleşince kanatlarını açmış bir kuşa benzeyen Galliana'nın Kuzgunu takımyıldızı şeklindeki elmas takılarsa kulaklarıyla boynunu süslüyordu.

Bakışlarımı yeniden boy aynasındaki yansımama çevirip önümdeki zarif ve ölümcül yaratığı izledim.

Saçlarım bir zümrüt yeşili yaprak cümbüşüyle bezenmişti, başımı mücevher yapraklarından oluşan bir taç süslüyordu, yüzümdeki ve boynumdaki morluklar, bana verdikleri arnika toniği sayesinde kaybolup gitmişti.

Mühürleme tuniğimle uzun eteğim...

Üstüme mükemmel oturmuşlardı ve hepsi koyu orman yeşiliydi. Bu kadar renkli giyinmeye sadece bu törenlerde izin verilirdi. Mühürleme'nin yeşil rengi, Büyücülerin cildinin koyu yeşil parıltısını vurgulayıp güçlendirmek için kullanılıyor, bu renk Kadim Varlık'ın bize bahşettiği lütfun işareti olarak kabul ediliyordu. İşlemeli, zümrütlerle bezeli yapraklar etrafımı sarmıştı, tuniğim arkadan sıkıca bağlanmış ve siyah ipek kurdeleyle süslenmişti. Gözlerime kalın siyah sürme çekilmiş, dudaklarım, göz kapaklarım ve tırnaklarım koyu yeşile boyanmıştı.

Tüm bu şatafat bir araya gelince ortaya büyüleyici bir manzara çıkarıyordu. Sert, güçlü ve güzel.

Efsanelerdeki Asa bezine sarılmış ve zümrüt yeşili dantel çorabımın içine sokulmuş hâlde eteğimin altındaydı, sağ uyluğumun yanına sıkıca yapışmıştı, asa elim onu tutmak için can atıyordu.

"Çok güzelsin," dedi Vyvian halam bir an kendini tutamamış gibi. Terzinin de gördüklerinden biraz etkilendiğini fark ettim, buz gibi soğuk yeşil gözleri takdirle yumuşamıştı.

Yansımama bakarken Vyvian halamın beni son giydirişini, kudretli büyükannem gibi görünmemi sağladığı ânı hatırlayınca bir an bocaladım.

Karanlık Cadı artık benim.

Acaba amcamın tarafından değil de Vyvian halam tarafından yetiştirildiğim alternatif bir Erthia olsaydı...

Ne tür bir canavar olup çıkardım?

Vyvian halam Büyücü Blythe'a, "Hazır," dedi, gözleri üzerime kenetlenmişti. "Bizi yalnız bırak."

Büyücü Blythe kibarca başını eğip Sparrow'la birlikte odadan çıktı. Sparrow soyunma odasının kapısını arkasından sessizce kapadı.

Vyvian halam yaklaşıp parmaklarını sırtımdaki bağcıkların üstünde gezdirirken omurgam sahiplenici dokunuşuna tepki olarak tiksintiyle ürperdi. Sonra aynadan bana gülüm-

sedi, en üstteki bağcığı çözdü ve ipleri normalden daha da sıkı, vücut hatlarımı utanç verici bir şekilde ortaya çıkaracak kadar sıkı çekti, bağcıkları tekrar bağlarken göğüslerim ipek tuniği zorluyordu.

Ben nefes almakta zorlanırken, "Bu an," diye mırıldandı, "Kutsal Mühürleme gecesinde seni nelerin beklediğini söylemem gereken an." Bana yanaştı, omzumun arkasına düşen birkaç saç tutamını nazikçe geriye attı. Sonra kaşlarını imalı imalı kaldırdı ve sesi giderek alçalıp bir mırıltıya dönüştü. "En yaşlı kadın akraban olarak Mühürleme odasının sırlarını sana aktarmak benim görevim. Böylece bu kutsal gecede bir erkeğin ilgisinden neler beklemen gerektiğini öğrenirsin." Gülümsemesi kaybolup gitti ve yerini düşmancıl bir bakış aldı, gözleri aynada benimkilere sabitlendi. "Ama sana böyle bir bilgi vermeyeceğim. Lukas'ın seni her şekilde *şoke etmesi* benim en büyük dileğim. Gerek duyarsa seni *bağlaması*. *Dövmesi*. Ve sana olabildiğince *sert* davranması."

Sonra birden kendine çekidüzen verdi. Gözleri hâlâ nefretle alev alev yansa da uzanıp manikürlü parmağını yanımdaki bağ çizgileriyle kaplı elimin üstünde gezdirirken dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ona bir tane patlatma dürtüsüne direnerek geri çekildim.

"Yarın sabah o çizgilerin bileklerine kadar uzamış olduğunu görmek istiyorum," dedi. "O sana defalarca kez sahip olduktan sonra." Doğrulup iç çekti. "Ama bu akşam benden tavsiye almayacaksın. Seni başına geleceklere hazırlamak için sakin, yatıştırıcı bir konuşma da yapmayacağım. Bunu *katiyen* hak etmiyorsun."

Omzumun üstünden eğildi, kötü kötü bakan gözlerini kısıp dişlerini göstererek geleneksel Mühürleme cümlesini söyledi. "Sanguin'in, Elloren."

Çarşafları kana bula.

Ardından bana son bir kez ürpertici bir bakış attı, döndü ve zarif bir musibet gibi odadan çıkıp gitti, kapıyı arkasından kapadı.

Öfke dolu, karmakarışık bir büyü yatkınlıklarımı öyle bir yakıyordu ki aniden Lukas'ı bulmak için can attım ama bunu yapamazdım. Çünkü ben burada tutsak edilmişken o kaçışımızı hazırlıyordu. Sparrow, Effrey ve muhtemelen Thierren da gece boyunca hazırlık yapacaktı.

Lukas ve ben gerçek bağ-eşleri olarak her şekilde birbirimize bağlanırken.

Aynada kendime bakarken içimi bir keder kapladı. Yvan'ı son gördüğümde kollarının ve kanatlarının beni nasıl sardığını, kulağıma fısıldadığı sözleri hatırladım.

Beni bekle.

Kalbim sıkıştı, içimi saran keder bir an için dayanılmaz bir hâl aldı.

O öldü, Elloren. Onu bırakman gerek.

Yvan için duyduğum kederi sertçe zihnimin derinliklerine iterek gözyaşlarımı bastırdım. Bir kez daha yansımama odaklandığımda karşımda hırslı ve sert gözler buldum.

Tehditler dört bir yanımı sarmıştı, Vogel ve Gölge Asa'sı yaklaşıyordu.

Yvan hepsinin üstesinden gelmemi isterdi.

Çünkü beni seviyordu. Ayrıca bu savaşın yalnızca bizimle ilgili olmadığını başından beri biliyordu.

Tüm bunları kesin olarak biliyordum, tıpkı bir başka şeyi daha bildiğim gibi. Yvan'ın da sıkı sıkı tutunmamı isteyeceği bir şeyi.

Hayatta kalacaksam yas tutacak zamanım yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sadakat

— ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Tik, tak, tik.

Giyinme odasındaki Demirağaç gardırobun üstüne konmuş küçük bir saat Lukas'la resmî olarak mühürlenmemize... Vogel'la yüzleşmeme kalan dakikaları sayıyordu. Boy aynasının karşısına son kez geçtim ve yapraklarla süslenmiş, ışıldayan yeşil yaratığa baktım.

Korkunç büyükanneme tıpatıp benzeyen yaratığa.

Yansımamı izlerken çok sayıda duygu içimde dört döndü: korku, hayranlık, isyan. Ayrıca yatkınlıklarımdaki Karanlık Cadı gücüne ve bu güçle birlikte etrafımı hızla kuşatan duvarlara dair keskin bir farkındalık.

Alçak sesler duyunca soyunma odasının kapısına doğru yöneldim. Kapıyı açıp eşiğe adım atmamla duraksadım, şaşkına döndüm.

Muhafızım Thierren Stone yatak odamın kapısının hemen önünde duruyordu, Sparrow'a iyice sokulmuştu, ikisi de alçak ve anlaşılmaz bir sesle ciddi bir konuşmaya dalmışlardı.

İlişkileri tanışıklıktan öteye gitmeyen iki kişi için birbirlerine fazlaca yakın duruyorlardı.

Thierren Sparrow'a doğru eğilmişti, geniş omuzunu kapalı kapının çerçevesine yaslamış ve yeşil gözlerini ona kilitlemişti, Sparrow da aynı tutkuyla ona bakıyordu. Thierren tam elini uzatıp kızın koluna hafifçe dokunduğu sırada Sparrow beni fark etti.

İrkildi, ametist moru gözleri fal taşı gibi açıldı, o anda Thierren da beni gördü ve ikisi aralarındaki bağı gizlemeye çalışırcasına birbirlerinden uzaklaştılar. Bense gözlerimi kırpıştırarak onlara bakakaldım.

Yakın arkadaşlar mı? Hatta belki sevgililer mi?

Aklıma Edwin amcam ve Urisk sevgilisi geldi. Burada, Batı Diyarı'nda aşması çok tehlikeli bir çizgiydi bu.

Thierren bu yüzden mi Gardneryalılardan koptu?

Onun birine bağlı olduğunu fark etmiştim ama bağlanma tamamına erdirilmemişti, sarmal şekilli kara bağ izleri bileğinin hemen gerisinde son buluyordu.

Sparrow bana tedirgin bir bakış atıp Thierren'a, "Bizi yalnız bırakmalısın," dedi.

Thierren'ın gözlerinden buna pek gönlü olmadığını anlayabilsem de başını tamam anlamında sertçe salladı. Giderken bana anlamını çözemediğim bir bakış atıp odadan çıktı, kapıyı arkasından kapatarak bir kez daha nöbet yerine geçti.

Odaya girdim. "Sparrow," dedim onu sakinleştirmek istercesine, "Thierren'la birlikteyseniz..."

Sparrow bana yatıştırıcı bir bakış attı. "Biz müttefikiz, hepsi bu."

Tepemizde parlayan sarı ışık Sparrow'un sözünü kesti, o kadar şiddetliydi ki başım geriye savruldu. İkimiz de şaşkınlıkla yukarı baktık.

Demirağaç tavanda ışıl ışıl parlayan, altından bir çember duruyordu.

Aniden bir *pat* sesi duyuldu ve çemberin iç yüzeyinde geometrik, rünik bir desen belirdi, Sparrow'la hızla geri çekildik.

Paniğe kapılarak ona baktım. "Bu... ne böyle?"

Devasa rünün altındaki ahşap kayboldu ve bir altın renkli ışık daha parlarken delikten aşağı bir adam düştü, neredeyse hiç ses çıkarmadan zemine indi.

Göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbimle geriye doğru sendelerken gördüklerimi güç bela idrak edebildim. Soluk ten, küllü sarı saçlar, sürme çekilmiş gözler, kararmış dudaklar, koyu renkli giysiler. Ve siyah eldivenli ellerinde tuttuğu, kavisli bir rün kılıcı.

Bir kuzey Ishkart suikastçısı.

Ben dehşete kapılırken Sparrow, "Thierren!" diye haykırdı.

Suikastçı hırlayarak üstüme atladığında geriye doğru sendeledim ve her şey bir anda oldu.

Thierren asası elinde odaya dalarken hizmetçi odasının kapısı savrularak açıldı, Effrey içeriye koştu, uzattığı avucunda mor bir ışık parlıyordu. Suikastçı kolumu yakaladı ve ben onu savuşturmaya çalışırken kılıcını çekti. Dudaklarımdan korku dolu bir çığlık koptu.

Suikastçı kılıcı bana doğru savurmadan hemen önce beyaz bir yaratık tavanın köşedeki dalından çaprazlamasına uçarak suikastçının boğazına çarptı ve çarpmanın etkisi adamı benden uzaklaştırdı. Effrey'nin avucundan mor bir ateş şeridi püskürürken Thierren'ın asasından bir buz mızrağı fırladı. Önce mızrak suikastçının göğsüne isabet etti, ardından vücudu mor alevlere boğulurken adamın tüm vücudu geriye doğru büküldü.

Suikastçı yere yığılırken rün kılıcı bir takırtıyla halının üstüne düştü. Adam ıslak, boğuk bir sesle haykırıp debelenerek boğazına yapmışmış küçük, beyaz ejderhayı çaresizce üstünden atmaya çalıştı.

Bir ejderha. Odamda bir ejderha *var...*

Bir adım daha geri çekildim, halı tutuşmaya başlarken suikastçı nefes nefese çırpınıyordu, ejderha boynunu vahşice parçalarken mor alevler giysilerinin kenarlarını yakıp kavurmuştu. Ejderhanın boynunda parlak koyu yeşil rünlerle işaretlenmiş bir tasma olduğunu fark ettim.

Bir mor ateş parlaması daha adama doğru fırlarken başım büyünün kaynağına doğru döndü ve Effrey'nin mor bir ışıkla parıldayan avuç içinin hâlâ suikastçıya baktığını, diğer elininse büyük bir ametist taşını sıkıca kavramış olduğunu gördüm, mor gözleri korkuyla iri iri açılmıştı.

"Toprak ateşini kes!" diye bağırdı Thierren Effrey'ye, bir yandan da kılıcını kınından çıkararak suikastçının göğsüne sapladı. Adamın vücudu titreyip sarsılarak en sonunda hareketsiz kaldığında tüm o mor yangını söndürmek için asasından su fışkırttı.

Farkındalık yüzüme bir tokat gibi çarparken Effrey'nin korku dolu mor gözleri benimkileri buldu.

Effrey bir toprak büyücüsü.

Sadece erkek Uriskler toprak büyücüsü olabilir.

Bu da Effrey'nin erkek olduğu anlamına geliyor.

Sparrow'a bakınca savaşmaya hazır olduğunu gördüm. Elinde bir rün kılıcı tutuyordu, gözleri o korkunç sahneye dikilmiş, beyaz hizmetçi tuniğine kan sıçramıştı.

Thierren kılıcını yere attı ve kendi kılıcını indiren Sparrow'a doğru ilerledi. "Sparrow," dedi panikle, "yaralandın mı?"

Serseme dönmüş vaziyette Effrey'ye bakarken Sparrow, "İyiyim. İyiyim," dedi nefes nefese. Effrey'nin korkusunu görünce yüzü endişeyle gerildi. "Effrey," dedi. "O öldü. Biz iyiyiz."

Thierren bana döndü, asasını hâlâ sımsıkı tutuyordu. "Elloren, yaralandın mı?"

Sözcükler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu, bu yüzden başımı sarsak bir şekilde iki yana salladım, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Az kalsın beni öldürecekti. Az kalsın beni öldürecekti.

Ateş yatkınlığım karmakarışık bir sıcaklıkla alev aldı.

Ejderha başını sanki içimdeki ani ateş patlamasını hissetmiş gibi dikti. Kemik beyazı burnu kan içinde kalmış, kıpkırmızı kesilmişti. Yaratığın yakut rengi gözleri kısıldı ve görünmez ateş gücü bir kırbaç darbesi gibi üzerime çarptı. Öylesine güçlüydü ki nefesim kesildi, kan kırmızısı Ejderateşi yatkınlık bağlarımı yakıp geçti.

Ejderha şaşkına dönmüş gibi hızla geri çekildi. Sonra başını indirip hareketsiz kaldı, tüm dikkatini bana verdi ve havaya tehditkâr bir ağırlık çökerken vücudu kıvrıldı.

"Raz'zor, hayır!" diye haykırdı Effrey bana doğru hamle yaparak.

Canavar kanatlarını çırparak havalanırken geri çekildim, Effrey onun bacaklarını yakalamak için ileri atılırken ejderha da bana doğru fırladı.

Kendini Effrey'nin elinde kesime götürülen besili bir tavuk gibi baş aşağı asılı bulunca öfkeli bir çığlık attı.

Effrey'ye dişlerini göstererek kıvranıp hırladı, oğlan da ejderhanın onu ısırmasından kaçınmaya çalıştı. Hem Effrey hem de Sparrow ejderhaya Urisk dilinde yalvarmaya başladılar.

Ejderha da onlara Ejder dilinde küfürler yağdırıyormuş gibi tıslayarak karşılık verdi.

"Ona geri çekilmesini emret," dedi Thierren, asasını şimdi ejderhaya doğrultmuştu.

Effrey ejderhaya gözlerinde doğal olmayan bir ateşle bakıyor, canavar da ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Aniden Effrey'nin sadece bir Urisk erkeği olmakla kalmayıp ejderhalarla zihin bağlantısı kurabilen nadir Urisk erkeklerinden biri olduğunu anladım.

Tir tir titreyen parmağımı ejderhaya doğrulttum. "Bir ejderhayı nasıl ele geçirdin?"

Baş aşağı asılı duran ejderha bana dik dik bakarak hırlayıp çenesini sertçe açıp kapatırken herkes sessizliğe büründü.

Effrey'ye baktım, sesim titriyordu. "Ejderhayla zihninden konuşuyorsun. Değil mi?"

Küçük ejderha kulağa bir başka küfür yağmuru gibi gelen sesler çıkardı.

"Bana ne dediğini söyleyebilir misin?" diye sordum gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünen Effrey'ye.

Ejderha artık nefes nefeseydi, bana doğru küçük, parıldayan, kırmızı bir ateş şeridi püskürtürken ışıldayan yakut kırmızısı gözleri öfke doluydu. Müthiş bir korkuyla saate baktım. Bir saate kalmadan Vogel'la yüzleşecektim.

Tekrar Effrey'ye döndüm, telaşım giderek artıyordu. "Lütfen, Effrey. Bana ejderhanın ne dediğini söyle."

Effrey tereddüt etti, gözleri Sparrow'a kaydı, sonra pes etti. "Raz'zor gücünü hissettiğini ve Karanlık Cadı olduğunu bildiğini söylüyor. Ormandan varlığınla ilgili uyarılar duyduğunu ve Ejderhısmı'nın ormandan yana olduğunu söylüyor."

İçimi çaresizlikten doğan bir öfke sardı. Küçük canavara doğru bir adım atıp ölümcül, parlayan gözlerinin içine baktım. "Ejderhana kahrolasıca ormanın hakkımda yanıldığını söyle. Ben Ejderhısmı'nın dostuyum."

Effrey, Sparrow ve Thierren bu ani başkaldırım onları şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktılar.

Effrey dönüp gözlerini ejderhaya dikti, yaratıksa daha da beter tıslayıp çırpındı.

Birden hışımla dönüp Effrey'nin elinden kurtulmayı başardı.

Oğlan korkuyla haykırdı, ejderha müthiş bir hızla üzerime fırladığında irkilip geriye doğru sıçradım.

Raz'zor şaşırtıcı bir güçle göğsüme çarpınca ayaklarım yerden kesildi ve halı kaplı zemine düştüm, yaratık boğuşmamız esnasında dişlerini omzuma geçirdi.

Acıyla bağırdım. Effrey, Sparrow ve Thierren onu üstümden almak için yanıma koşarken ateş gücüm hiddetle ejderhaya hücum etti. Küçük canavar dişlerini omzumdan aniden

çekti, vücudu gevşedi ve Effrey'nin kollarına dönerken ben de oturur vaziyete geçtim.

Ejderha kırmızı alevlerle parlayan gözlerini sersemlemiş gibi kocaman açarak bana baktı. Ardından hem öfkelenmiş hem de fena hâlde kafası karışmışçasına tıslayıp anlaşılmaz sesler çıkarmaya başladı.

Effrey bana hayretle baktı, bir eliyle ejderhanın kanadının üst kısmını sımsıkı tutuyordu. Sarsak hareketlerle yerden kalktım.

"Raz'zor Ejderhısmı'na *bağlı olduğunu* söylüyor," diye tercüme etti. "Büyücü yatkınlıklarında Ejderateşi dolaştığını söylüyor."

Ejderhanın öfkeli seslerinin anlamı netleşirken elimi omzumdaki sızlayan yaranın üstüne kapadım.

Yvan.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Sparrow. Hepsi şaşkına şaşkın bana bakıyordu, en çok da ejderha afallamış gibiydi, kısık gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Ben Ejderhısmı'nın *müttefikiyim*," dedim ejderhaya, Yvan'ın tutkulu, ateşli öpücüğünü hatırlayınca yine kedere sürüklendim.

Bana Ejderateşi'ni verdiği ânı.

Yvan'ın anılarının aklıma doluşmasıyla titremeye başlayan sesimle ejderhaya, "Beni öldürürsen," dedim, "*aptallık* edersin."

Yaratık uzun uzun tısladı ama sonra sessizleşti ve sorgulayıcı gözlerini üzerime dikti.

"Seni öldürmeyecek," diye tercüme etti korkudan titreyen Effrey, "ama... gerçeği bilmek istiyor. Zihninin zihnine dokunmasını istiyor."

Effrey'ye bakakaldım. "Nasıl?"

Effrey iki parmağını alnına götürdü. "Deriden pullara."

Bir zamanlar Naga'dan nasıl korktuğumun hatırlayıp pervasız bir cesarete kapılarak gözlerimi ejderhanın alev alev yanan bakışlarına diktim.

Şansımı denemeye karar vererek, "Tamam," dedim. "Bırak onu."

Effrey tereddüt etse de Raz'zor hiç zaman kaybetmedi. Hızla öne atılıp oğlanın ellerinden bir kez daha kurtularak üzerime uçtu. Göğsüme yine sertçe çarpıp ben tekrar halı kaplı zemine yığılıncaya dek beni geriye doğru itti.

"*Raz'zor,*" dedi Thierren asasını kaldırıp öne çıkarak.

Ejderha gözlerini üzerime dikince hareketsiz kaldım, kalbim küt küt atıyordu. Pençeleri omzumdaydı, gözleri ateş saçan iki kızıl çukur gibiydi ve vücudundan müthiş bir sıcaklık yayılıyordu. Thierren'ı duymazdan gelerek sıcak, pullu alnını alnıma bastırdı. Bana yaklaşıp dişlerini burnumun dibine sokmasıyla ateş yatkınlığım alev aldı.

Ejderhanın ateşinin görünmez dalları içime aktı, alev alev yanan tüm gücü bağlarıma çarpınca nefes nefese kaldım. Raz'zor sadece küçük bir kuzu boyutunda olabilirdi ama sürüngen vücudunun derinliklerinde bir güç saklıydı. Muazzam bir güç. Bir yanardağa bağlıymış gibi damarlarından taşıyordu. Sanki doğrudan Erthia'nın merkezine bağlıymış gibi.

Bu küçük ejderhanın Naga'dan daha güçlü olduğundan şüphelendim.

Ejderha tısladı.

"Raz'zor diyor ki," dedi Effrey hayretle. "Sen Gözüpek Naga'yı kurtarmışsın."

Ejderha geri çekildi, ölümcül bakışları kayboldu, ateş saçan gözlerinde şaşkınlığa karışan bir hayranlık belirdi.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Evet, Raz'zor," diye onayladım, anılarım taze ve buruktu. "Naga'nın kurtulmasına yardımcı oldum."

Yvan'la birlikte. Ailemle ve arkadaşlarımla, diye düşündüm ufak bir sızıyla, ejderhanın düşüncelerimi sadece yüzeysel olarak okuyabildiğini ve dağınık birkaçını anlayabildiğini fark ettim.

Raz'zor alnını tekrar alnıma bastırdı, ateşinden kopan bir dalga daha bağlarımı yakıp geçti. Sonra uzaklaştı, kanatlarını çırparak havalandı ve önümdeki zemine kondur.

Bir an için yerde oturmaya devam ettim, ejderhanın bakışları hâlâ üstümdeydi ve öfkeyle tıslarken içindeki kırmızı ateşin harlandığını hissettim.

"Raz'zor diyor ki," diye açıkladı Effrey şaşkın gözlerle, "sen bir Ejderhısmı'nın bağlı eşiymişsin... ama başka birine mühürleniyormuşsun."

Ejderhanın küçük yakut gözlerinde bir öfke fırtınası kopuyordu, ben yavaşça ayağa kalkarken ateş saçan bakışları daha da alevlendi. Dişlerini gösterip hırlamasıyla ağzından kızıl kıvılcımlar döküldü.

Effrey'nin yüz ifadesi ciddi bir endişeye büründü. "Ejderhısmı'nın sana ateşini verdiğini ve başka birine bağlanmaman gerektiğini söylüyor. Bu konuda çok üzgün."

İçimde hem Yvan için şiddetli bir keder hem de ateşli bir öfke yükselirken ben de ejderhaya dik dik baktım.

Öfke dolu yaşlar gözlerimi yakarken, "Ayıplamanı kabul etmiyorum, ejderha," diye çıkıştım. "O *öldü*."

Raz'zor başını yana eğip hareketsiz kaldı, bakışları şimdi beni sorgular gibiydi, yakut kırmızısı gözlerini benimkilere müthiş bir yoğunlukla dikmiş, hiç kırpmadan bakıyordu.

"Elloren," dedi Thierren bakışlarında hayret dolu bir anlayışla. "Icaral'la mı beraberdin? Yvan Guryev'le?"

Sevgilimin adını duyunca duygularım acıyla gerildi. Başımı evet anlamında salladım.

Raz'zor bir dizi alçak, ıslığa benzer tıslama sesi çıkarınca herkes bir an için sessiz kaldı.

Effrey son derece ciddi bir sesle, "Raz'zor," dedi, "kaybın için saygılarını sunuyor."

Kendimi zorlayıp, "Teşekkür ederim," dedim, yanağımdan aşağı süzülen gözyaşını sertçe silerek.

Ona yeniden baktığımda Raz'zor'ın bana yepyeni bir gözle, hafif bir ciddiyetle baktığını gördüm.

"Raz'zor sana diyor ki," diye devam etti Effrey, "Cesur ol, Ejderhısmı dostu. Gözüpek Naga kanatlıları elçisi olarak gönderdi. Batı ve Doğu'nun ejderhalarını toplayacak. Ve o bizim kurtarıcımız olacak.'"

Aniden içimde bir umut belirdi.

Daha demin boğazımı parçalamak üzere olduğunu neredeyse unutarak küçük ejderhaya, "Öyleyse Naga'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum yalvarırcasına.

Naga yaşıyor. Yüce Kadim Varlık, o yaşıyor.

Ejderhanın vahşi bakışlarına karşılık verirken gözlerim yaşlarla doldu. Raz'zor bir dizi hırıltı koyuverdi.

Sonra sessizleşti.

"Raz'zor ateşini sakınmayı kabul etti," dedi Effrey sonunda. "Bu konuda ormandan ayrılacağını ve Karanlık Cadı olsan bile seni öldürmeyeceğini söylüyor."

Minik umudum yerini hayrete bıraktı ve ejderhaya kötü kötü baktım. "Çok naziksin, Raz'zor."

Ejderha bunu bir daha düşünüyormuşçasına gözlerini kıstı ve bu kez daha sertçe tısladı.

"Ama bağlılık yemini etmiyor," diye ekledi Effrey temkinli bir tavırla.

Ne? Aklım allak bullak olmuştu. Sanki kurallarından bihaber olduğum tuhaf, resmî bir ejderha sarayına düşmüş gibiydim.

Artık ne anlama geliyorsa bu sadakat yemini işime yararmış gibi görünüyordu.

Ejderhalar epeyce iri yarı olurdu. Raz'zor'un Naga kadar büyüdüğünü hayal ettim. Ve Naga'nın, uzun iyileşme süreci yüzünden zayıf düşmüş olmasına rağmen, Valgard Hapishanesi muhafızlarının çoğunu püskürttüğü cehennemle nasıl yok ettiğini hatırladım.

"Peki, Raz'zor," dedim, sinirlerim iyiden iyiye yıpranmıştı. "*Öyle olsun*. Gardneryalılar gittikçe güçlenirken sen hâlâ sadakat yeminini düşün. Ama *lütfen*," dedim, benim içimdeki ateş de giderek şiddetleniyordu, "hiç acele etme. Gerçekten. Gardneryalılar sevgili ormanını yakıp yıkarken, tüm Wyvernleri köleleştirip Erthia'yı yavaş yavaş ele geçirirken oyalanmaya devam et."

Ejderha bana bakıp gözlerini kırpıştırdı, gücenmiş gibi küçük kafasını geri çekti.

Burnumdan soluyarak Sparrow ve Thierren'a döndüm. "Evcilleştirilmemiş bir ejderhayı ele geçirmeyi nasıl başardınız?"

"O yemdi," dedi Effrey.

"Çukur ejderhası yemi," diye ekledi Sparrow.

"Onu ben kurtardım," diye devam etti Effrey, sesinde beni şaşırtan bir meydan okumayla.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama... o güçlü. Hissedebiliyorum. Bu kadar ufak olmasına rağmen."

Effrey başını hızla iki yana sallayarak, "O ufak değil," diye karşılık verdi. "Yetişkin. Rün tasması onu küçük tutuyor. Ama Noi topraklarına vardığımızda onu bu tasmadan kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

Raz'zor'a döndüm, boynundaki tasmayı, parlak koyu yeşil rünlerle işaretlenmiş metal halkayı incelerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Neden bu kadar güçlü bir ejderhayı yem olarak harcamışlar ki?" diye sordum.

Raz'zor'un ateşi sözlerimi takdir ediyormuşçasına parladı, duruşu gevşedi.

Effrey cevap vermekte tereddüt edip dudaklarını büzerek Raz'zor'a baktı. "O bir mehtapten. Onlar uğursuzdur."

Ah. Batı Diyarı'nın bu çok eski batıl inancını unutmuşum. Beyaz ejderhalar, Doğu Diyarı'nın ejderha tanrıçasına benzediği için Doğu'da şanslı, Batı'daysa uğursuz sayılıyorlardı.

Uzun uzun iç çektim ve zonklamaya başlayan başımı ovuşturdum.

Effrey'ye bakarak, "Yani sen bir toprak büyücüsü, dolayısıyla da bir erkeksin," dedim. Sparrow ve Thierren'a döndüm. "Siz ikiniz müttefiksiniz." Raz'zor'a imalı bir bakış attım. "Sen de çukurda yem olarak kullanılan, empati yeteneği olan yetişkin bir ejderhasın." Bakışlarım Effrey'ye döndü. "Sen ayrıca zihninden ejderhalarla konuşabiliyorsun." Herkes sessizdi, beni ihtiyatlı gözlerle süzüyorlardı. Hâlleri sinirimi bozdu. "Bariz olan *her şeyi* belirtmek istedim sadece." Bakışlarımı tekrar Sparrow'a çevirip Raz'zor'u işaret ettim. "Keşke bana tüm bunları anlatsaydın."

Kızın yüzü asıldı, başını aşağı yukarı salladı. "Belki de anlatmalıydım."

Derin bir iç çekip bu yeni, tuhaf duruma boyun eğerek Raz'zor'a dönerken bir anda her şeyi riske atmaya karar verdim. "Güçlerimizi birleştirmeliyiz, Raz'zor."

Ejderha ufak bir şaşkınlıkla bana ters ters baktı.

"Kaybedecek neyin var?" diye ısrar ettim. "Erthia'da belki de senden daha şanssız tek varlık benim."

Küçük ejderhanın acısını, içindeki ateşin nasıl düzensiz bir şekilde çırpındığını hissettim. Olduğu yere sinmiş gibi başını hafifçe büktü. Hâlini görünce derinlere gömdüğü bir yanının boyun eğdirilmiş olduğunu anladım. Aklıma Ariel'ın Gardner-yalılar tarafından gördüğü muamele geldi ve hiç beklenmedik bir şekilde bu küçük, tehditkâr ejderhaya acıdığımı hissedip ani ve pervasız bir karar verdim.

Eğer bu küçük ejderha resmiyet istiyorsa ben de resmî olacaktım.

Maden Karanlık Cadı'ydım, Karanlık Cadılık *yapacaktım*.

Gözlerimi Raz'zor'un yakut kırmızısı gözlerine dikerek sırtımı dikleştirdim. "Bana bağlılık yemini et, ejderha," diye ona meydan okudum. "Gücümü kontrol altına alıp Noi topraklarına

sağ salim varırsam Naga'yı bulup Ejderhısmı için savaşacağım. *Evcilleştirilmemiş* Ejderhısmı için."

Ejderha çok tehlikeli bir şey düşünüyormuş gibi bana uzun uzun baktı. Gözlerimizi birbirimize diktik, herkes sessizdi, havaya bir gerginlik hâkimdi.

Sonra Raz'zor'un ateşi tek bir sıcak, çalkantılı akıntıya dönüştü, gözlerini iyice kıstı. Bana doğru bir adım attı, kokumu alırcasına havayı koklarken pençeleri halı kaplı zemine sürtündü. Önümde durdu, küçük kafasını kaldırarak tıslayıp takırdadı.

Raz'zor'un söylediklerini tercüme ederken Effrey'nin gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Diyor ki, *Sana bağlılık yemini edeceğim, Karanlık Cadı, Gözüpek Naga'nın dostu.*"

Ejderhaya şaşkınlıkla baktım, bu resmî yaklaşımın gerçekten işe yaraması beni hayrete düşürmüştü. Ama kendimi çabucak toparladım. Görünmez yatkınlık ateşimin bir dalını ejderhaya uzattım, o da kendi kızıl ateşinin bir dalını benimkine doğru uzatarak karşılık verdi.

"Özgür Ejderha," dedim ona. "Yeminini kabul ediyorum." Omuzlarım çökerken bir nefes verdim. "Her türlü bağlılığa ihtiyacım var, Raz'zor."

Raz'zor Effrey'ye baktı.

Effrey ciddi bir sesle, "Kolunu uzatmalısın," dedi. "Sadakat bağı, kan bağı gerektirir."

Ejderhaya ihtiyatlı bir şaşkınlıkla baktım. "Ne kadar kan? Beni ısırdın zaten."

"Sadece birkaç damla," dedi Effrey ama ejderhanın o anda bana bakıp pis pis sırıtması hiç de hoşuma gitmemişti.

Fakat... benimle müttefik bir ejderha...

Cael'in yardımcısı Rhys'i düşündüm ve bu ilişkinin ejderhalar için sadakat anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Bir anda kararımı verdim ve elbisemin mücevherlerle süslü ipek kolunu sıyırıp asa elimin bileğini ejderhaya uzattım.

Raz'zor bir anda ileri atıldı ve ben geri çekilmeyi aklıma bile getiremeden dişlerini bileğime geçirdi, sivri dişleri tenimi sıcak bir acıyla deldi ama sadece birazcık, bir kedinin uyarı amaçlı ısırığı gibiydi. Ateş gücümü çektiğini hissedebiliyordum. Gözlerimi kapayıp derin ve sıcak bir nefes aldım, tüm vücudum bir an için bana katıksız bir güç gibi gelen muhteşem, kızıl bir sıcaklıkla doldu.

Raz'zor beni bıraktı, gözleri ateş saçıyordu. Küçük ejderhanın ateşi kadar kıpkırmızı ışıldayan yaralardan biraz kan sızdı, sonra daha güçlü bir sıcaklık içimi kaplayıp gözümün önünde kırmızı bir ateş parlarken omzumun sızısıyla birlikte kaybolup gitti.

Sanki ateşini emip içime çekmiştim.

Karanlık Cadı, birbirimize bağlandık.

İrkildim, zihnimde yankılanan keskin tıslama karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Raz'zor bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp Effrey'ye döndüm. "Az önce benimle konuştu," dedim nefes nefese. "Zihnimde onu duydum."

"Aynısını sen de yapabilirsin," dedi Effrey heyecanla. "Söylemek istediğin şeye yoğunlaş, sonra nefesinle gönder. Doğruca onun üstüne."

Ne soracağımı düşündüm. Her bir zerremle buna odaklandım. Sonra sert bir nefesle sorumu ejderhaya doğru ittim. *Bağlılık yemini ne anlama geliyor, Raz'zor?*

Ateşim senin, diye bir cevap geldi.

Bu şekilde iletişim kurmanın şokuyla duraksadıysam da kendimi çabucak toparladım.

Yardımına ihtiyacım var, dedim yepyeni bir kararlılıkla. *Müttefiklere ihtiyacım var.*

Sadakatim senin.

Refleks olarak ona görünmez, altın Ejderateşi gönderdim ve ateşime tekrar karşılık verip püskürttüğü kızıl alevleriyle onu güçlendirdi, gücümüz birleşmesiyle ortaya parlak turuncu alevler çıktı. Aniden tüm kaslarımın güçlendiğini hissettim. Kanım daha sıcak akıyordu, ateş yatkınlık bağım koyu turuncu Ejderateşi'yle dolmuştu.

Ateşlerimiz, dedim ona hayretle, *birbirine güç veriyor.*

Sürülerde böyle olur, dedi Raz'zor. *Bir ejder sürüsü ateşi paylaşır ve ateşi besler. Biz de artık bir sürüyüz.*

İki kişilik bir sürü.

Yerde yatan Ishkart suikastçısına baktım. Vakit geliyordu ve odanın orta yerinde bir ceset vardı, üstelik Vyvian halam birkaç dakika sonra beni Mühürleme törenine götürmek için geri dönecekti.

O becerikli, sinirleri çelik gibi Lukas'ın burada benimle olmasını her şeyden çok istedim.

"Lukas'a haber vermeliyiz," dedim Thierren'a, adam başını evet anlamında salladı.

"Onunla konuşurum," dedi bana.

"Cesedi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Üstüne bir donma büyüsü yapacağım ve yatağın altına gizleyeceğiz. Büyü bozulmadan önce hepimiz gitmiş oluruz." Tavandaki deliğe, ortaya çıkan dar geçide, sonra da üstüne kan sıçramış, kömüre dönmüş halıya baktı.

"Ben içeriye kimsenin girmediğinden emin olurum," dedi Sparrow, Thierren da sessizce başını sallayarak bunu kabul etti.

Suikastçıya ve yere düşmüş rün kılıcına tekrar baktım. Yüzeyi boyunca altın rünler ışıldıyordu. Yutkundum, buz gibi bir korku sırtımdan yukarı tırmandı. "Thierren, peşime birden fazla suikastçı takmış olma ihtimalleri ne?"

"Epey yüksek," dedi hiç tereddüt etmeden. "Doğu güçleri senin Karanlık Cadı olduğunu biliyor."

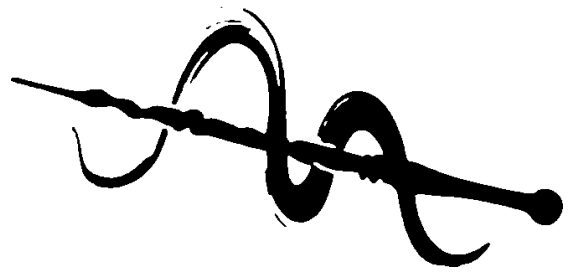
Demek öyle. Bu odada bulunan herkes Karanlık Cadı olduğumu biliyordu ama yine de buradaydılar, hiçbiri Kehanet'teki Karanlık Cadı'dan kaçmıyordu. Müttefiklerim alışıla gelmişin bir hayli dışındaydı ama yine de benim müttefiklerimdi.

Onlara minnettardım.

Sparrow yakındaki bir rafta duran ahşap saate baktı, sonra kararlı bakışlarını bana çevirdi. "Üstüne başına çekidüzen vermemiz ve elbiseni onarmamız lazım. Çabuk. Vakit neredeyse geldi."

@ayisigikitap

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mühürleme

ELLOREN GARDNER

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Vyvian halam beni Grey malikânesinin gece karanlığına gömülmüş ana salonundan geçirirken kolumu daha sıkı kavradı, yapraklarla süslenmiş eteğim hışırdıyordu. Sanki artık ağzından çıkacak hiçbir söze layık değilmişim gibi tek kelime etmiyor, gözleri bir asker gibi doğruca önüne bakıyordu. Vogel'dan duyduğum korku giderek artarken sessizliği sinirlerimi bozuyordu.

Demir sarmaşıklarla bezeli direklerin üzerine yerleştirilmiş zümrüt alevli meşaleler bizi iki yandan kuşatıyor, geniş ve karanlık koridor yaydıkları yeşil ışıkla aydınlanıyordu. Yemyeşil alevler titreştikçe halının üzerindeki kıvrımlı kök desenleri ayaklarımın altında yılanlar gibi kıpırdıyordu. Demirağaç gövdeler ve dallar her iki yanımızda yükseliyor, koridorun kubbeli tavanına doğru bükülüyordu. Tepemizde birbirlerine dolanmış dalların arasında yer alan iç içe geçmeli cam paneller akşamın fırtınalı gökyüzü gözler önüne seriyordu. Tüm bu dekor kadim bir ormanın içinde olduğumuz yanılsamasını yaratıyordu.

Tepemizde şimşekler çaktı, arkasından hafif bir gök gürültüsü geldi.

Bakışlarım gölgeli girintilerin etrafında dikkatle dolanırken oralara gizlenmiş suikastçıların silüetlerini hayal ettim. Harlı bir ateş yatkınlıklarımı yakıp geçerken göğsüm gergin bir tedirginlikle sıkıştı. Üst seviye Büyücü askerler her meşalenin yanında hareketsiz duruyordu, beni izleyen yeşil ışıkla aydınlanmış yüzleri ifadesizdi.

Tek bir yerde bunca Beşinci Seviye Büyücü...

Vyvian halam beni eğilmiş iki devasa Demirağaç'ın oluşturduğu kocaman bir kemere götürdü ve eşikte durup bekledik.

Balo salonunun girişi altı Beşinci Seviye Büyücü'yle çevriliydi ama bunların hepsi önümde uzanan manzaraya kıyasla sönük kalıyordu.

Bir orman tüneli.

İki uzun sıra hâlinde dizilmiş üst seviye Büyücüler tarafından oluşturulmuştu, her asker önümdeki merkezi yola doğru eğilmiş büyük, kıvrık çam dalları taşıyordu. Koridorun en ucundaki askerler dallarını aşağı eğmiş, yolun sonunu görmeme engel oluyorlardı.

Bu karanlık tünel bir geleneğin ürünüydü, Büyücülerin "Kâfir Ormanları"nın gölgesine atıldıkları karanlık zamanları simgeliyordu. Ama bunu bilmek, Vyvian halam kolumu cendere gibi sıkan elini gevşetirken beni saran korku dalgasını dindirmiyordu.

Burası kaçış yolu olmayan bir mağaraya benziyordu.

Sonunda Vogel'ın gizlendiğini bildiğim bir mağara.

Vyvian halam sırtımı hafifçe ittirince küt küt atan kalbimle tünele adım attım, kendimi ileriye doğru yürümeye zorladım, arkamdaki ve üstümdeki dallar kapanarak beni neredeyse tamamen karanlığa gömdüler. Sıcak havada çam öz suyunu keskin kokusu vardı, ben dikkatle ilerleyerek ötede bekleyen şeye

yaklaşırken sık dalların arasından sadece o koyu yeşil ışığın bulanık izleri sızıyordu.

Yolun ortasına vardığımda önümdeki dallar dalga dalga geri çekildi ve tünelin öte ucunda duran Marcus Vogel ortaya çıktı.

Soluk yeşil bakışları bana fiziksel bir darbe gibi çarpınca donakaldım, bu bakışların gücü içimde hamı, ilkel ve müthiş bir isyan duygusu uyandırdı.

Vogel eğilip bükülmüş bir Demirağaç gövdesinden yapılmış bir sunağın arkasında duruyordu, onun arkasında da iki askeri elçi vardı. Yeşil meşale ışığına boğulmuştu, zarif yüzünün hatları zümrüt gibi ışıldıyordu.

Gölge Asa'sı elindeydi.

Uyluğumun dibine gizlediğim Asa ani ve acil bir enerjiyle, hızla geri çekiliyormuş gibi titredi.

Bir canavardan saklanıyormuş gibi.

İçimi saran boğucu, şekilsiz korkuyu bastırıp bacaklarımı Vogel'a doğru hareket etmeye zorladım, isyanım şiddetlendi.

Lukas sunağa doğru bir adım atıp tamamen görünür hâle gelirken yeşillik dalgası her iki yanımda geri çekildi ve tepemde bir tünel oluşturan dallar aniden birbirlerinden ayrıldı.

Onu görünce kalbim durdu. Muhteşem görünüyordu, gözlerimi uzun boylu fiziğinden alamıyordum.

Lukas'ın bakışları benimkileri buldu ve o da bir an duraksadı. Hem korkum hem de alev alev yanan isyanım bir kenara atılırken bakışları beni ateşli bir yoğunlukla taradı. Lukas'ı siyah dışında bir şey giyerken görmek şok ediciydi. Tıpkı benim gibi o da gözlerinin orman yeşili rengini ve cildinin yeşil parıltısını öne çıkaran koyu yeşil Mühürleme kıyafetleri giymişti, giysilerinin ipek kumaşları güçlü fiziğini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarmak üzere kusursuzca dikilmişti.

Müttefikim. Bir asi, tıpkı benim gibi.

Vogel'ın bunaltıcı bakışları beni bir yırtıcı hayvan gibi takip ederken Lukas'la kaçıp gitme arzum şiddetlendi. Gözlerimi

ondan ayırmadan aramızdaki mesafeyi kapadım ve yüzünde, yatkınlık ateşinin titreşen gerginliğinde de fark ettiğim yoğun bir telaş gördüm.

Lukas'ın yanında durdum, ellerimiz hemen birbirini bulup sıkıca tutundu. Lukas'ın dallanan büyüsü içimden ve büyümün etrafından birbirine dolanan sarmaşıklar gibi akar, ateşi toprak büyümün üstünden sıcak ve güçlendirici bir dalga hâlinde geçerken eli elimi daha da sıkı tuttu.

Onun kontrollü büyüsüyle güçlenerek etrafıma bakındım.

Çam dallarından bir kubbe, kutsama yıldızı desenli zemine kadar uzanan alçak bir tavan oluşturuyordu. Dallardan sarkan çok sayıda küçük yeşil cam fener, yemyeşil bir takımyıldız görüntüsü oluşturuyordu. Altındaki meşalelerle çevrili alanda bir Büyücü denizi uzanıyordu, hepsi zümrüt yeşili meşalelerin ve yukarıdaki fenerlerin ışığıyla daha canlı bir yeşile bürünmüştü.

Yutkunup cesaretimi toplamaya çalıştım.

Nüfuzlu Gardneryalıların tamamı ve yüksek rütbeli askerlerin çoğu Lukas Grey'in Mühürleme törenine alelacele davet edilmiş gibiydi. Lukas'ın ailesi ve Vyvian halam kavisli ilk sırada oturuyorlardı ve yırtıcı kuşları andıran öfkeli bakışları benim üstümdeydi. Vogel'ın arkasında rahipler, askerler ve iki elçi vardı.

Kutsal Mühürleme töreninde "kâfirlerin" varlığı yasak olduğu için odadaki herkes Gardneryalıydı. Işıltıları tüm bu yeşil ışıkla kasten güçlendirilmiş gibiydi. Dramatik bir etki yaratıyorlardı, biri odadaki herkese parlak, koyu yeşil yıldız ışığı serpiştirmiş gibi görünüyordu ama bu baskıcı tekdüzelik beni tedirgin etmişti.

Parmaklarımız birbirine kenetlendikten sonra Lukas beni nazikçe sunakta karşısındaki yerime götürdü ve elimi bıraktı. Kalbim hızla çarparken Vogel'ın bu kadar yakınında cesaretimi korumaya çalıştım. Yüce Rahip yanımızda duruyordu, havada Gölge büyüsünün izi yoktu.

Lukas ellerini avuç içleri havaya bakacak şekilde sunağın üstünden bana doğru uzattı ve gözlerini üzerime dikti. Ellerimi ellerine koyup sıkıca tutarken bağlarıma kendi yatkınlık gücünün bir dalgasını daha gönderdi.

Ama sonra sunağa başka bir çift el uzandı, koyu gri renkli, sarmal desenli Gölge Asa zarif parmaklarıyla gevşekçe kavranmıştı.

Gözlerim bir an için Asa'ya kaydı, etrafındaki her şey sanki kırılmış gibi bulanıklaştı. Nefesimi tutarak Vogel'ın karanlık, istilacı ağacının, korkunç boşluğunun verdiği o tüyler ürpertici hissi bekledim ama...

Hiçbir şey olmadı.

Vogel'ın beni tamamıyla gölgelere boğan gücünden hiçbir iz yoktu.

Ona baktığımda solgun gözleri benimkilerle buluştu. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Saldıracağı ânı bekleyen bir yılan gibiydi ve kötülüğünün sınırlarını hatırlayarak sarsıldım. Gardneryalıları, bu korkunç katliamı haklı çıkarmak için dinimizi kullanarak Lupinleri öldürmeye nasıl yönlendirdiğini. Diana'nın tüm ailesinin acımasızca katledilişini. Anne ve babasını. Küçük kız kardeşi Kendra'yı...

İçimde derimden fırlayıp ortalığı kasıp kavurmak isteyen intikam dolu bir gazap canlandı. Benliğimi ani bir güç dalgası sardı ve avucumun altındaki Demirağaç sunağa uzanmaya çalıştı. Lukas'ın eli, asa elimi sımsıkı kavradı. Ben ateş saçan gözlerinin içine bakıp titrek bir nefes alırken elimi ahşaptan ayırmak için hafifçe yukarı çektiğinde güç biraz azaldı.

Vogel sessiz ve bekleyiş içindeki kalabalığa bakarak vaaz verircesine, "Kutsal Büyücüler," dedi, "bu gece Kutsal Mühürleme Töreni için bir araya gelmiş bulunuyoruz." Duraksayıp bir kez daha içeriyi taradı, yüz ifadesi ciddileşti. "Kutsal Kadim Varlık'ın huzurunda bu iki Büyücü'nün birleşmesini kutlamak

için bir araya gelmiş bulunuyoruz. Birbirleriyle ve Kutsal Büyücülerle birlik hâlinde. Toprak, ateş, su, rüzgâr ve ışık üstünde daima egemen." Yakındaki rahipler grubuna dönüp başını aşağı yukarı salladı. "Ateş elementini getirin."

Rahiplerden biri öne çıktı ve uzun gümüş bir sehpanın üzerinde duran bir mumu aldı. Mumu sunağın hemen önündeki, yarım daire şeklindeki alanın ortasına koydu ve diğer rahiplerin yanına döndü.

Lukas bana dayanışma dolu bir bakış attı, ellerimi bıraktı, geri çekildi ve asasını tek hamlede kınından çıkardı. Mumun yanına doğru yürüdü ve Vogel ellerini kaldırıp gözlerini yumarak geleneksel ateş kutsamasını okurken dikkatini muma çevirdi.

"Kadim Varlık birliğinizi kutsasın ve sizi ateş üzerinde egemen kılsın. Kadim Varlık'ın şanı uğruna ateşe sahip olacak Büyücüler yetiştirin."

Lukas'ın mumları parmak uçlarıyla ya da hızlı bir büyüyle söndürmesi gerekiyordu. Bunların hepsi sembolikti çünkü çoğu Büyücü'nün büyü gücü yoktu.

Ama Lukas muma sanki eğlenceli bulmuş gibi bakıyordu. Sanki zihninde onunla oynuyormuş gibi. İçinden bir dizi büyülü söz mırıldandı, sonra asasını muma doğru şöyle bir salladı.

Mumun alevi fitilden sıçrayarak havaya yükseldi, sonra da bir değirmen çarkı büyüklüğünde, havada asılı kalan bir cehenneme dönüştü ve tüm kalabalık nefesini tuttu. Lukas asa elini geri çekince o devasa ateş uzun bir şerit hâlinde asasına doğru aktı. Lukas ateş akıntısını başının etrafında bir kement gibi savururken asa altın rengi bir ışıkla parladı. Kolunu geniş bir yay çizerek savurdu ve ateş odayı çevreleyen tüm meşalelere doğru yayıldı. Lukas'ın atcşi tüm meşaleleri yeşil yerine altın rengine boyadığında kalabalık bir kez daha nefesini tuttu ve hepimiz sıcaklıkla, sarı ışıkla kaplandık.

Lukas bir adım geri gidip asasını rahatça indirdi. Sonra dönüp Vogel'a bakarak sırıttı, Vogel da ona soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dışarıdan bakıldığında her zamanki gibi sakin görünüyordu ama ben merkezindeki Büyücüateşi'nin sıkı bir şekilde kontrol altında tutulan bir cehenneme dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Meşalelerin ışığı tekrar yeşile dönerken Lukas'a hayranlıkla baktım ve onunla bu kadar uyumlu olduğum için büyük bir minnet duydum. Onun güçlü, iyi eğitimli ve Beşinci Seviye büyüsüne hâkim bir Büyücü olduğunu biliyordum. Ama ona böylesine hükmedebildiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bir rahip öne çıkıp mumu çevik bir hareketle alırken iki rahip küçük bir masayla içinde küçük bir hava kasırgasını hapsedecek şekilde büyülenmiş, ağzı kapalı cam bir şişe getirdi. Masayı yere koyup şişeyi üstüne yerleştirdiler ve Vogel ikinci element duasını okurken geri çekildiler.

"Kadim Varlık birliğinizi kutsasın ve sizi rüzgâr üzerinde egemen kılsın. Kadim Varlık'ın şanı uğruna rüzgâra sahip olacak Büyücüler yetiştirin."

Lukas hafifçe gülümsedi, sonra alçak sesle bazı büyülü sözcükler mırıldanarak asasını doğrulttu.

Şişe beyaz bir ışıkla parladı ve cam erirken ışınlar hâlinde patladı. Kasırga serbest kalıp havaya yükselirken ben de herkesle birlikte geri çekildim. Rüzgâr odayı kasıp kavurdu ve saçlarımı savurdu, yukarı doğru yükselip odanın üstünde alçak bir bulut tavanı oluştururken meşalelerin ışığı çılgınca titredi.

Lukas asasını savurdu ve bulutlara doğru ince bir ateş çizgisi fırlattı; alevler çatallanarak parlak beyaz şimşeklere dönüştüler. Lukas asasını sertçe geriye çektiğinde bulutlar hızla alçaldı ve tam önünde büzüşerek şimşekler saçan, dönüp duran sıkı bir küre hâline geldi. Ardından Lukas bir büyü fısıldadı ve o

hapsolmuş fırtına cılız bir dumana dönüşerek dağıldı. Büyücü kalabalığından memnuniyet ve hayranlık dolu sesler yükseldi.

Kalabalığa bakarken Evelyn Grey'in bakışlarının oğluna sabitlenmiş olduğunu fark ettim. Sonra dikkati bana kayınca göz göze geldik. Yüzüne zehir saçan, öfkeli bir ifade yayıldı.

Rahiplerden biri altın bir lümentaşını yere koyarken Vogel ışık üstünde egemenlik duasını okumaya başladı. Lukas kılıcını çekip lümentaşının üstüne indirince etrafa sarı kıvılcımlar fışkırdı, tek bir darbede onu ustaca küle çevirdi. Peşinden su getirildi ve onu ateşle buhara dönüştürdü.

Ardından asasını yanına indirip Vogel'a döndü.

"Büyücü," dedi Vogel resmî bir sesle, "bize ateş, rüzgâr, hava ve ışık üstündeki hâkimiyetini gösterdin." Başını rahiplere doğru çevirdi. Rahipler bir kez daha öne çıktılar, bu kez bir saksıya dikilmiş küçük bir ağaç taşıyorlardı. Karşımdaki manzaradan büyülenmekten kendimi alamadım.

Dallı budaklı köknar ağacı son derece yaşlı görünüyordu, devasa bir ağaç küçültülüp siyah porselen bir kaba yerleştirilmiş gibiydi. İğne yaprakları parlak gümüş renginde, göz kamaştırıcı bir ışıltıyla parlıyordu.

Rahipler ağacı açıklığa bıraktılar ve küçük ağacın sevgisi beni sararken kendimden geçtiğimi hissettim. Şaşırtıcı derecede güçlü bir akrabalık duygusuna kapılırken içimde ona karşı derin bir sevgi dalgası yükseldi.

"Büyücüler," dedi Vogel, "lütfen ayağa kalkın."

Büyücüler denizi ayağa kalktı.

Bunun Mühürleme töreninin çok önemli bir bölümü olduğunu biliyordum. Erkek Büyücü, töreni her zaman bir ağacı öldürerek sonlandırırdı. Ailenin mevkisi ne kadar yüksekse ağaç da o kadar nadir olurdu. Yeni evli çift törenin ertesi günü Hâkimiyet Kutsaması'nı gerçekleştirmek için tek başına ormana gider ve ölü ağacın küllerini "Kâfir Yaban"a sert bir uyarı olarak bulabildikleri en büyük ağacın üzerine serperlerdi.

İçimde bu ağaca karşı anlam veremediğim bir acıma duygusu uyandıkça tedirginliğim arttı.

Bu minyatür ağaç koruma altındaydı. Bu nadir Gümüş Ladin. Hüzünlü yalnızlığını hissedebiliyordum. Esaret altında büyümüş, ormanından koparılmıştı...

Dryad.

Ağacın fısıldadığı bu söz zihnimin derinliklerini doldururken irkildim. İçimde bu küçük ağaca karşı coşkulu bir sevgi daha kabardı, hemen ardından korkuyla titredim.

Onu öldürmeyin, diye yalvarmak istedim tüm kalbimle.

Vogel kollarını kaldırdı.

"Kadim Varlık birliğinizi kutsasın ve sizi toprak üzerinde egemen kılsın. Kadim Varlık'ın şanı uğruna Erthia'ya sahip olacak Büyücüler yetiştirin."

Lukas asasını kavrayarak ağaca doğru ilerlemeye başladığında o küçük ağaca karşı hissettiğim coşkulu bağlılık yerini paniğe bıraktı.

Bağırmamak için kendime güç bela hâkim oldum. *Hayır. Onu öldürme*, diye haykırdım içimden.

Tek bir kelime bana ulaştı, kalbimi delip geçti.

Dryad.

Ağaca duyduğum sevgi benliğimi ele geçirirken başımı hızla Vogel'a çevirdim, pürdikkat beni izlediğini fark ettim. Göz ucuyla Lukas'ın asasını kaldırdığını gördüm.

Tekrar ona dönerken içimdeki panik infilak etti. *Hayır, Lukas. Hayır...*

Ben daha itiraz edemeden Lukas'ın asasından alevler fışkırdı ve küçük ağacı sarmaladı.

Ağaç kafamın içinde haykırdı, yatkınlık bağlarım gerilip kalbim tuzla buz olurken hissettiği o korkunç acı içimi bir mızrak gibi delip geçti.

Kadim Varlık aşkına. Hayır.

Kedere boğuldum. Avutulamaz bir keder. Vogel'ın okuyup tüm salonun ona eşlik ettiği son duasını zar zor duyabiliyordum. Açıklığın ortasındaki kül yığınına bakarken Lukas'ın kolunu etrafıma doladığının belli belirsiz farkındaydım.

Bakışlarım ona kaydı, nefes alıp verişim düzensizleşti, gözlerim öfkeli yaşlarla doldu.

Lukas gözlerini kısarak beni uzun uzun, tepeden tırnağa tararken kendimi tutmaya çalıştım. Buradan *hemen* gitmem, Vogel'dan ve tüm bu Büyücülerden uzaklaşmam gerekiyordu.

Masum ağaçları acımasızca öldüren bu kalpsiz törenden kaçmam gerekiyordu.

"Elloren," diye fısıldadı Lukas, bakışları sanki karşı karşıya olduğumuz tehlikeyi hatırlatırcasına telaşla benimkilere kilitlenmişti.

Tekrar ağacın küllerine baktım ve kendime neleri tehlikeye atmış olduğumuzu hatırlattım. Bu ağaç katledildi diye öylece dağılamazdım.

Lukas'ın beni sunağa geri götürmesine izin verirken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Elleri uzanıp benimkileri bir kez daha sımsıkı kavradı, ateş ve toprak büyüsü içime akıp yatkınlıklarımdan geçerken bunu beni rahatlatmak için yaptığını biliyordum. Ama teselli edilemeyecek durumdaydım.

Vogel, Gölge Asa'sını ellerimizin üstünde kaldırdı.

"Lukas Grey ve Elloren Gardner," dedi, "Sizi Kadim Varlık'ın gücüyle mühürlüyorum. Sizi Kadim Varlık'ın ihtişamıyla mühürlüyorum. Sizi Kadim Varlık'ın Kutsal Büyücüleri önünde mühürlüyorum."

Asa'sının ucunu kenetlenmiş ellerimize bastırırken dudakları küçücük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Vogel'ın Asa'sı asa elime değdiği anda büyü-bağ hatlarımda hafif bir sızı hissettim ve etrafımızdaki meşaleler sanki havadaki sihirli parıltı onları ürkütmüş gibi çıtırdayarak yeşil alevler saçtı.

Vogel'ın Gölge ağacı aniden yatkınlıklarımı delip geçti ve ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıverdi. Karnımdaki rün sızlamaya başlarken Lukas'ın elimi tutan eli titredi.

Gölge her yönden çalkalanıp kabararak ışığı yok ederken dünya eğilip büküldü ve zihnimdeki her şey boşanıp geriye sadece devasa bir karanlık ağacın görüntüsü kaldı.

Ağaç aniden büyüdü ve birden havaya kaldırıldığımı hissettim, Gölge'nin dalları etrafımda kıvrılırken bir kukla gibi asılı kalmıştım, korku içinde debeleniyordum.

Vücudumu kontrol edemeden, tamamen Vogel'ın esiri olarak karanlığa gömüldüm. Haykırmak istiyordum ama nefes alamıyordum, çığlığım boğazımda düğümlenmişti.

Sonra... içime bir şey sızdı.

Vogel'ın Asa'sından bir yılan gibi kıvrılarak çıkan başka bir Gölge toprak yatkınlığıma sızdı; o an Vogel'ın bedensiz, soluk yeşil gözlerinin üzerime dikildiği hissiyle buz kestim. Karanlık ağaç kovuklarında pusuda bekleyen çok sayıda soluk gri göz de ona eşlik ediyordu.

Beni izliyorlardı.

İnanılmaz bir korkuyla yatkınlığımda sadece Vogel'ın değil, onun gücüne eşlik eden ve yılanlar gibi sürünen çok gözlü Gölge yaratıklardan oluşan koca bir ordunun da olduğunu hissettim.

Hepsi de Vogel'ın elindeki koyu gri Asa'dan geliyordu.

Gölge yaratıklar yatkınlık bağlarım boyunca sürünüyor, onları sınıyor, gagalıyorlardı. Sonra sivriliyor, sayısız bıçağın keskin kenarları gibi bağlarımı deşiyorlardı.

Acıdan nefesim kesildi, haykırmak istedim ama Vogel'ın Gölge'si boğazıma sarılıp sımsıkı tuttu.

Sonra Gölge Asa elimden çekildi ve bu istila dünyamı altüst eden bir hızla geldiği gibi kayboluverdi. Vogel'ın boğazımdaki görünmez tutuşu gevşedi ve Gölge ağaç ortadan kayboldu, gözlerimi kırpıştırdığımda etrafımdaki her şeyi tekrar görebilmeye başladım.

Derin derin nefes alırken elim boğazıma gitti ve Lukas da aynısını yaptı, bir eli üstüne yığılmış olduğu sunağa tutunmuştu, nefesi hırıltılı ve düzensizdi.

Beni korumak istercesine çaresizce bana uzanırken bakışları şaşkın bir dehşetle benimkilerle buluştu. Ama odadaki tüm yatkınlık gücü aniden bana doğru fırlarken ve ben bu güce kapılmış hâlde içinde savrulup giderken dikkatim ondan uzaklaştı.

Fırtınalı bir büyü girdabına kapılmış bir sandal gibiydim. Eskiden yatkınlıklarımızın uyumu sayesinde Lukas'ın gücünü sadece belli belirsiz hissedebiliyor, Yvan'ın ateşiniyse giderek aşina oluyordum ama şimdi Vogel hariç etrafımdaki bütün Büyücülerin element güçlerinin her bir bağına dair ani ve aşırı bir farkındalığa kavuşmuştum. Bunca üst seviye Büyücü'nün element büyüleri üzerime saldırıp rüzgâr büyüsü kulaklarımda uğuldarken gözlerim etrafa çılgınca, hiçbir yere odaklanamadan bir o yana bir bu yana kaydı.

Vogel'ın etrafını dört Beşinci Seviye Büyücü çevreliyordu ve onların rüzgâr, ateş, toprak ve su güçlerinin Vogel'a bağlanmış olduğunu tüm netliğiyle hissediyordum. Yatkınlık bağları, vücutlarından Vogel'ın Asa'sına, karanlık bir uçuruma doğru çekilen coşkun bir nehir gibi akıyordu.

O çok gözlü şeylere doğru.

Yatkınlık saldırısının beni sarsan şiddeti yüzünden kafam allak bullak olmuş bir hâlde Lukas'a baktım. Ona tutunup sadece bakışlarımla Vogel'ın gerçekten bir canavara dönüştüğünü anlatmaya çalışırken yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Ellerimin derisi karıncalanınca aşağı baktım ve hem benim hem de Lukas'ın bağ çizgilerinin dallanmaya, kıvrılmaya ve sarmallar oluşturmaya başladığını gördüm, hepsi giderek kalınlaşıyor ama bileklerimizin hemen önünde duruyordu. Lukas'ın ellerinden birini bıraktım ve Mühürleme büyüsüyle kaplı avucuma şaşkınlıkla baktım, sonra odadaki güç yatkınlıklarım-

dan bir kasırga gibi akıp giderek dengemi bozarken birbirimize korku dolu bakışlarla baktık.

Kendime hâkim olmak için avucumu tekrar sunağın üstüne koydum ve Vogel elini aniden benimkinin üstüne indirip Lukas'ın ateşi beni sarmalamak için dışarı püskürürken irkildim.

Vogel'ın dokunuşuyla irkilerek geri çekildim ama o gülümsedi, beni bırakmadı; tepkimden hoşnut görünüyordu, sanki beni bir hesaplaşmanın içine çekmek istiyordu. Uzun parmakları tenime gömüldü; o korkunç, karanlık Gölge'si bir kez daha içime hücum edip odadaki tüm büyüyü geriye iterken gözleri parıl parıl parlıyordu.

"Nasıl da güçlü," diye mırıldandı Vogel. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı, büyüsü benim yatkınlık bağlarımı çekti ve o kendini tutuyor olsa da tıpkı arkasında ona bağlı duran Büyücüler gibi yatkınlıklarımı kolayca koparıp kendine çekebileceğine dair korkunç bir hisse kapıldım.

Odada aniden sadece ikimiz kalmışız gibi, "Hepsi orada," dedi, acımasız bakışları benimkilere kilitlenmişti, etrafımızdaki her şey bulanıklaşıyordu. "Carnissa'nın gücü senin içinde. Hatta *daha fazlası*. Senin ateşin. Onunkine denk."

Lukas, sanki Vogel'ı ölçüp biçmiş ve bu kez onunla yüzleşmeye hazır olduğunu hissetmiş gibi beni daha sıkı tutarken gücü aniden parladı. Ateşi beni sarmak ve Vogel'ın kontrolünü geri püskürtmek üzere gazap dolu bir güce dönüştü. Vogel'ın nadir görülen büyü algılama yeteneğimi kullanarak Lukas'ın içindeki isyanın farkına varabileceğinden endişelendim.

Vogel elimi bıraktı ve ani bir kuvvetle gücünü yatkınlıklarımdan çekti. Odanın içindeki tüm yatkınlıklar yenilenmiş bir güçle bana doğru hücum ederken aniden başım dönmeye başladı.

Vogel Lukas'a döndü ve sanki içindeki isyanı görüyormuşçasına ona gözlerini kısarak baktı. Dudakları bu durum onu

eğlendirmiş gibi yukarı kıvrıldı. "Onu yarın sabah bana getireceksin," dedi. "Asa testi için."

Korkum beni saran güç girdabından geçip giderken Lukas'ın ateşi bir kez daha içimi yaktı.

Lukas konuştuğunda sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Onu yakın zamanda asa testinden geçirdim," dedi sakince. "Gücüne erişimi yok."

Vogel'ın solgun gözleri bana döndü, bense odadaki büyü hücumuna karışan kendi şiddetli gücüme hâkim olmak için gözlerimi kaçırdım.

Vogel, Lukas'ın konuyu saptırma girişimini görmezden gelerek, "Hâkimiyet Kutsaması'ndan sonra onu bana getir," dedi. "Onu bizzat test edeceğim."

Lukas bir an duraksadı. Başını zarifçe eğerek, "Elbette, Ekselansları," dedi ama toprak büyüsünün içinde Vogel'a doğrultulmuş sivri mızraklara dönüştüğünü hissedebiliyordum.

"Bağ izlerinin sabah oluncaya dek değişmesini istiyorum," dedi Vogel. "Birleşmiş Büyücü yatkınlıklarınız muhteşem bir şeye dönüşecek. Dünyaya getireceğiniz Büyücü çocuklarla yakından ilgileneceğim."

Lukas gözlerini Vogel'ın delici bakışlarına dikerken etrafımda çılgınca dolaşan ateşinden öfkeye kapıldığını hissedebiliyordum.

Vogel'ın dudakları kıvrıldı, gözlerinde bir parıltı belirdi. "Sanguin'in," dedi Lukas'a.

Çarşafları kana bula.

Öfkem büyümle birlikte kabardı. Bu geleneksel sözcük vahşi bir saldırı gibiydi. Vogel, Lukas'a beni yatırıp olabilecek en mahrem şekilde kanımı dökmesi için meydan okuyordu sanki.

Lukas Vogel'ın korkunç, dipsiz kuyudan farksız bakışlarına karşılık verdi. Sanki kendi tehdidini savuruyor ama bunu bana değil, Vogel'a yöneltiyormuş gibi, "Sanguin'in," dedi.

Vogel'ın dudakları ürpertici bir gülümsemeyle kıvrıldı ve geri adım atıp Asa'sını kınına soktu, son Mühürleme duasını okumak için kollarını uzattı. Benliğimi saran elemental büyü fırtınası, içimi yakıp kavuran görünmez alevler, etimi kemiğimi delip geçen dallar ve buz saçakları, kulaklarımda uğuldayan rüzgârın sesi arasında kelimeleri zar zor seçebiliyordum.

"Elloren," dedi Lukas, sesi büyü fırtınasının içinde yankılanıyordu. Bakışlarında şiddetli bir telaş vardı ve ben, bu büyü kargaşası yatkınlıklarıma çarparken, çaresizlikle ona tutundum.

Öpüşmemiz gerektiğini hatırladım.

Lukas sunağın etrafından dolaşıp beni kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, elini sırıma koyup beni sımsıkı kendine çekti.

Ateşinin şiddetli bir akımı içimden geçerken titredim. Lukas'ın karanlık dalları hırpalanmış toprak bağlarımın arasına sızmak için hızla dışarı uzandı ve onları daha önce hiç mümkün olmayan bir şekilde birbirine kaynaştırdı. Asa elimi kavramış hâlde beni öper, büyüsü bağlarımdan geçip yatkınlıklarım onun gücüyle güç kazanırken başımın dönmesi dindi. Odanın istilacı gücünü dışarı itiyor, kendi büyümü merkezime geri çekiyordu.

Ve inanılmaz bir şekilde, derimin hemen altında, birleşmiş büyülerimizden oluşan bir kalkan yaratıyordu.

Geri çekildiğinde gözleri ışıl ışıl parlıyordu, yüz ifadesi çelik gibiydi.

Benim için.

Kalabalık alkışlarken, Lukas'ın geride kalan ateşi bağlarımdan hızla geçerken, dallarımın kendini onardığını hissettim. Başım hâlâ dönüyordu ve hâlâ odadaki bütün büyülerin farkındaydım ama ayaklarım yere daha sağlam basıyordu.

Birlikte kalabalığa bakarken Lukas asa elimi sımsıkı tuttu, fırtınalı gücüm onunkiyle birleşti.

Gerçekten birbirimize bağlı olduğumuzu fark ettim. Ama Vogel'ın hayal ettiği şekilde değil. Lukas'ın üstümde hâkimi-

yet kurmaya niyeti yoktu. O benim müttefikimdi ve birlikte müşterek bir güç oluşturmuştuk.

Büyücüler Diyarı'na karşı.

Lukas'ın elini daha sıkı tuttum ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi, birbirine kusursuz uyan yatkınlık büyülerimiz sımsıkı dolandı.

Ateşten ateşe. Topraktan toprağa. Havadan havaya ve sudan suya.

Büyü gücünden oluşmuş devasa bir sur.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Özel Orman

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Lukas ve ben etrafımız muhafızlarla çevrili hâlde Mühürleme törenimize giriş yaptık. İki Beşinci Seviye Büyücü asker önümüzden yürüyor, dört askerse biz malikânenin camla çevrili devasa botanik bahçesine girerken hemen peşimizden geliyordu. Keskin ve acı bir endişe göğsümü yakıyordu, ölümcül bir tehlike altında olduğum hissi öyle şiddetliydi ki neredeyse sakinliğe dönüşmeye başlamıştı.

Lukas asa elimi sımsıkı tuttu, ben de ona aynı şekilde sıkıca tutundum ve seraya dönüştürülmüş ormana girerken büyülerimizi birleştirerek yatkınlıklarımı koruyan bir kalkan hâline getirdik. Önümüzde çok sayıda ağaç uzanıyordu, ayaklarımızın altındaki yol ışıldayan obsidiyen taşlarla döşenmişti. Ağaçların dallarına asılı zümrüt yeşili cam fenerlerden koyu yeşil bir ışık yayılıyor, bu kapalı ormanı dünya dışı gibi görünen gölgelere ve yemyeşil ışıklara boğuyordu. Manzaranın güzelliği inkâr edilemezdi.

Ama hiçbir şey içimde kopan tedirginlik fırtınasını dindiremiyordu.

Derinlerimdeki büyülü gücüm, Lukas'ın yatkınlıklarımın etrafına ördüğü kalkanın hemen altında hiddetle çalkalanıyor ve kalkana insafsızca çarpıp duruyordu. Lukas'ın güçlü büyüsü gücümün üzerinde sık örgülü bir ağ gibi cızırdıyordu, gücümü kıskıvrak bağlamıştı ve etrafımı saran üst seviye Büyücülerden yayılan yoğun güç bulutu kalkanımdan içeri sızmaya çalışırken beni odadaki büyü fırtınasından koruyordu.

Ne var ki Lukas'ın kalkanı beni bu malikânedeki en tehlikeli şeylerden birinden koruyamazdı.

Kendimden.

Çünkü ahşaba duyduğum açlık iyice şiddetlenmişti.

Lukas'ın elini sımsıkı tuttum, gözüme parçan her ahşap parçasını kapıverme arzusu dayanılmazdı.

Her bir dalı.

Her bir ağaç gövdesini.

Botanik bahçesinin Demirağaç'tan yapılmış iskeletini.

Her *asayı*.

Vogel'ın gücümün doğasını bir şekilde değiştirdiğinden emindim. Gölge Asa'sıyla elime dokunup yatkınlıklarımı korkunç büyüsüyle işgal ettiğinde, güç hissetme yeteneğimi hızlandırmış ve beni aynı zamanda daha savunmasız hâle getirmişti. Lukas'ı ve gücünü bırakırsam kalkanının çözülen bir ağ misali ayrışmaya başlayacağını ve etrafımı saran gücün tüm şiddetiyle içime işleyeceğini biliyordum.

Botanik bahçesini gözden geçirirken Lukas'a sımsıkı tutundum. Zümrüt yeşili ışığın altında parıldayan yaprak desenli eteğim etrafımda uçuşuyordu, havaya bitkilerin yoğun kokusu sinmişti. Etrafım bazılarını daha önce hiç görmediğim ama tahtalarına dokunduğumda hayalini kurduğum, şimdiyse dallı budaklı bütün ihtişamıyla karşımda duran gösterişli ağaçlarla çevriliydi.

Salish Adaları'ndan gelen, gövdeleri renkli şeritlerle kaplı Gökkuşağı Okaliptüs ağaçları.

Tepe yaprakları etkileyici bir şekilde yukarı dikilmiş Ejderha Kanı ağaçları.

Tül gibi yosunlarla kaplanmış Urisk Kayın ağaçları.

Lukas'la birlikte çiçek açmış bir Alfsigr Morsalkım korusundan geçtik. Güzel kokular yayan gümüş çiçekleri zümrüt rengi salkımlar hâlinde sarkıyordu. Ağaçlar o kadar güzeldi ki böylesine korkunç durumdayken bile yüreğim onlar için sızladı.

Kökleri budanmış ve vahşi doğadan koparılmış bu ağaçlardan hiçbir nefret yayılmıyordu. Sadece hissedilebilir bir merak ve yanlarından geçerken hafif bir rüzgârın tüyden farksız okşayışı gibi yumuşacık bir mırıltı duyuluyordu.

Dryad.

Mühürleme törenindeki küçük ağacı ve coşku dolu sevgisini, beni bir Dryad olarak kucakladıktan sonra kendini ağaç katili canavarların pençesinde nasıl bulduğunu düşündüğümde içimi pişmanlık sardı. Lukas'ın minyatür ağacı paramparça edişinin kâbustan farksız anısını hatırlayınca yüzümü buruşturdum ve içimde yükselmeye başlayan çatışmayı bastırmak için çabaladım.

Başımı kaldırıp dalları her yere uzanan morsalkım saçağına baktım ve aniden buranın bir suikastçının dalların arasında saklanıp üstüme çullanması için mükemmel bir yer olacağının farkına vardım. Thierren, Lukas'a saldırının haberini vereceğini söylemişti ama vermiş miydi?

Ormanın kenarına yaklaşırken göğsüm sıkıştı.

Lukas endişeli bakışlarıma, *Hazır mısın?* diyormuş gibi görünen bir bakışla karşılık verdi. Ona daha sıkı tutunup başımı evet anlamında salladım.

Ağaçların arasından çıktık ve ışıklarla yeşile boyanmış, gelişimizle ayağa fırlayan büyük bir Büyücü kalabalığının karşısında bulduğumuzda bir alkış koptu. Lukas'la birlikte merkez koridorda ilerlerken bize tebrikler yağdırdılar. Botanik bahçe-

sinin batı ucundaki ihtişamlı açık alanı doldurmuş çok sayıda masanın etrafında toplanmışlardı. Kalabalığın hemen arkasında, seranın devasa cam duvarının önüne bir orkestra kurulmuştu, onun hemen önündeyse bir dans pisti vardı.

Masalar koyu orman yeşiline boyanmış ham ipek örtüler serilmiş, kristal kadehler ve parlak siyah porselen yemek takımlarıyla donatılmıştı. Her masanın ortasında yaprakları alınmış küçük, cilalı ağaçlardan yapılmış şamdanlar duruyordu, mumları yeşil bir ışık yaymaları için büyülenmişti.

Evelyn Grey, Lachlan Grey ve Vyvian halam biz yanlarından geçip giderken bana soğuk bir resmiyetle baktılar. Silvern'ın gözlerindeyse benim de ona aynı şekilde karşılık vermemek için kendimi zor tuttuğum apaçık bir küçümseme vardı. Alkışlar devam ederken Lukas beni geleneksel ilk Mühürleme Dansı için piste götürdü.

Botanik bahçesinin dışında konuşlanmış, camın ardından gergin vücutları görülen Büyücü askerlerin sayısını fark edince endişem tırmandı.

Gerçek bir ordu.

Hemen arkalarında Valgard kayalıklarının engin manzarası uzanıyor, uzaklarda Malthorin Körfezi'nin kenarını çevreleyen Valgard şehrinin ışıkları parıldıyordu. Suların üzerinde de yeni rün sınırının yeşil çizgisi, Gardnerya'nın artan gücünü tehditkâr bir şekilde hatırlatırcasına uzanıyordu.

Bocaladığımı hissettim. *Lukas ve ben bunca askeri nasıl aşacağız? Vogel, muhafızları ve Mühürleme töreninde hazır bulunan rahip topluluğu nerede?*

Orkestra, Mühürleme töreninin ardından çalınması gelenek olan "Derin Orman" şarkısını çalmaya başladı. Lukas beni dans pistine doğru yönlendirdi, kollarını etrafıma sardı ve Büyücüler dans pistinin çevresinde toplanırken valse başladık. Evelyn Grey'in kin dolu gözleriyle Vyvian halamın ki-

birli, muzaffer bakışlarını gördüm, dikkati büyük ödüllü Lukas Grey'in üzerindeydi.

Lukas beni ustalıkla etrafımda döndürdü, bir eli belimi sıkıca tutuyordu, diğeriyse asa elimi kavramıştı. Kalabalıktan ölçülü bir alkış koptu ve takdir dolu, nazik bir mırıltı yükseldi.

Lukas her zamanki gibi gayet sakin görünüyordu ama gücünün her bağının ölümcül bir gerilimle alev alev yandığını hissedebiliyordum.

Endişeden kesilen nefesimle Lukas'a yaklaştım ve kulağına fısıldamak için eğildim. Lukas beni hemen kendine çekerek karşılık verdi.

"Thierren seninle konuştu mu?"

Cam tavanda şimşek çaktı.

Lukas, tehdidi değerlendirip bir şekilde icabına bakmış birinin sert ses tonuyla, "Evet," dedi. Bana sessiz olmamı ima edercesine keskin bir bakış atınca muhtemelen ejderhadan ve Effrey'nin toprak büyüsünden de haberdar olduğu tahmin ettim.

"Bana sıkı tutun," diye fısıldadı, dansımıza devam ederken sözlerini vurgulamak için asa elimi sıktı, "böylece büyünü çekip kalkanına güç aktarabilirim." Bana kısa ama çok anlamlı bir bakış atarken Vogel'ın büyümün doğasını kalıcı olarak değiştirmiş olabileceği endişesi içimde büyüdü.

Belki de gücümü yozlaştırıp bozacak bir şekilde.

Nadir görülen büyü okuma yeteneğim, Lukas'ın kalkanı olmadan Vogel'ın Gölge gücü sayesinde beni zayıflatan bir beceriye dönüşmüştü. Ardına kadar açılmış bir kitap gibiydim, etrafımdaki üst üste binmiş bütün element büyüleri doğrudan içime akıyordu, bağlarım öylece ortadaydı, fena hâlde savunmasızdı.

Lukas ikimizi dans pistinde boylu boyunca, zarafetle gezdirirken orkestranın çaldığı şarkının keman kreşendosu bir gelgit gibi yükseliyordu. İkimiz de birlikte müzik çaldığımız zaman olduğu gibi müzikal bağımıza kusursuz bir şekilde girmiştik

ama onunla özgürce konuşabilme arzusu beni tıpkı onun yatkınlıklarım üzerinde cızırdayan büyü kalkanı kadar sımsıkı sarıyordu.

Şarkının son bölümü yaklaşırken kalabalık bir kez daha alkışladı ve Lukas beni iyice yakınına çekti, ateş saçan bakışları benimkilerle buluşurken ensemdeki tüylerin tarif edilemez bir korkuyla diken diken olduğunu hissettim. Tedirgin edici bir büyü dalgası havada sis gibi yükselip Sage'in karnıma çizdiği rün enerjiyle karıncalanırken çorabıma sakladığım Efsanelerdeki Asa uyluğumun dibinde titredi.

Marcus Vogel kapalı ormanın kenarından ortaya çıkıp salonun ortasındaki koridora doğru ilerleyerek herkesin dikkatini çekerken ben de dönüp ona baktım.

İçimde bir korku yükseldi, hemen ardından bunu köşeye sıkışma hissinden doğan bir başkaldırı izledi.

Vogel'ın arkasında büyük bir askeri birlik vardı, ona bağlı dört Büyücü hemen peşinden geliyordu, iki genç elçisiyse onların arkasındaydı. Vogel'ın uzun adımları âdeta güç yayıyordu. Yumruğunu kınındaki Gölge Asa'sının sapına sıkıca sarmıştı.

Lukas asa elimi kararlılıkla sımsıkı tutmaya devam etti, Vogel yaklaşıp solgun gözlerini üzerimde bir engerek hızıyla dolaştırdı, kalkanla korunan yatkınlıklarım hissedilir bir acıyla sızlarken Lukas'ın gücü benimkinin üzerinde alev alev yanıyordu.

Vogel'ın bakışlarından bir şaşkınlık geçip giderken korku içimi bir bıçak gibi kesti.

Lukas'ın elini daha sıkı tutup, *İçeri girmeye çalışıyorsun, değil mi?* diye düşündüm. *Yatkınlıklarıma girmeye çalışıyorsun. Ama bir kalkan beklemiyordun, öyle değil mi?*

Vogel yanımızdan geçti ve cam duvarın yanındaki iyi korunan bir masadaki yerini aldı. Lukas'a ve bana hoş bir gülümseme attıktan sonra elini kaldırarak orkestraya işaret verdi. Vogel yerine yerleşirken müzisyenler başka bir vals çalmaya

başladılar ve çiftler dans pistine yığıldı, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Kaçma dürtüsünü bastırarak Lukas'ın adımlarına ayak uydurdum. Beni Vogel'dan uzaklaştırıp yeşil ışıklarla aydınlatılmış bir şelalenin yanına kurulmuş uzun resepsiyon masasına, ailesinin çevrelediği ve Vyvian halamın da tam yanında yer aldığı bir koltuğa götürdü.

Yaklaştığımızda halam ayağa kalktı, takımyıldız desenli elbisesi ışıldıyor, üstündeki elmaslar yeşil ışıklar saçıyordu. Yüzünden eksik olmayan kibir dolu ifadesi midemi bulandırdı.

Ama Vyvian halama duyduğum nefret bile Vogel'ın gözlerinin üstümde olduğu hissini bastırmaya yetmiyordu. Görünmez Gölge büyüsünün zeminde bir sis gibi yuvarlandığını, Lukas'ın yatkınlıklarımın etrafıma ördüğü ateş ve toprak büyüsüne karşı aktığını hissedebiliyordum. Şeytani bir dalga gibi geri çekilmeden önce kalkanı okşuyor gibiydi.

Halam beni kolumdan tutup iki yanağımdan öperken, "Kadim Varlık seni kutsasın," diye mırıldandı. Dokunuşu tüylerimi ürpertti. Halam geri çekildi, bana kibir dolu bir bakış atıp her kelimenin üstüne basa basa, "*Büyücü Elloren Grey*," dedi.

Yeni ismimi ilk kez duyduğumda içimden bir şok dalgası geçip gitti.

Kesinliği içine daldığım koruyucu sisi delip geçti ve Yvan için müthiş bir keder duydum ama kendimi çabucak toparladım. Aklımdan, *Elloren Bane de olabilirdim*, diye karamsar bir düşünce geçti. Lukas araya girmemiş olsaydı *gerçekten de* Elloren Bane olacaktım. Damion gücümü keşfettiği gibi beni doğruca Vogel'ın pençesine atardı.

O Gölge Asa'nın pençesine.

Halam Lukas'ı selamlayıp uzun vücudunu tepeden tırnağa süzerken Lukas'ın sadık dostluğuna minnet duydum. İkisi şöyle bir kucaklaşırlarken Lukas'ın tavırları sakin ve kontrollüydü

ama elimi sıkıca tutmayı sürdürürken ateşi çatışmacı bir alevle parladı.

Halama doğru.

Vyvian halam Lukas'a ipek kadar pürüzsüz bir sesle, "Nihayet," dedi. "İkinizi de tebrik ederim. Birliğiniz verimli olsun."

Lukas gözlerinde şiddet dolu bir ışıltıyla ona, "Ah, buna hiç şüphem yok," diye karşılık verdi.

İçimden halama, *Verimli olacak, merak etme,* diye haykırdım. *Kardeşlerime zarar vermeye kalkarsan tüm gücümle peşine düşeceğim.*

Urisk hizmetkârlar ellerinde tepsiler dolusu yiyecek ve içeceklerle seranın ortasındaki ormandan çıkageldiler. Hepimiz yerlerimize geçtik, bu ani hareketlilik beni memnun etmişti.

Benim yaşlarımda, ince yapılı, mavi tenli bir Urisk kadını masaya yaklaştı, yakındaki bir sehpaya büyük bir gümüş tepsi koydu ve orman temalı zarif tabakları önümüze birbiri ardına bırakmaya başladı. Hava yemeklerin güzel kokusuyla dolarken her bir yiyeceği gergin ve resmî bir tonla duyuruyordu.

Siyah porselen tabağı masaya bırakırken, "Kozalak şurubu soslu orman tavuğu," dedi. Sosla parıldayan et, yumuşak ladin iğne yapraklarıyla süslenmişti. "Derin orman kuzugöbeği mantarıyla doldurulmuş çam poleni köftesi. Kısık ateşte pişmiş dulavratotu köklü ıhlamur yaprağı salatası." Zümrüt yeşili bir sürahiyi kaldırdı ve mürver çiçeği, taflan yaprağı ve huş ağacı şurubundan yapılan geleneksel Mühürleme likörünü yeşil kristal kadehlerimize döktü. Altın rengi içkiyi dökerken bakışlarımız bir an için buluştu. Kadın hemen başını çevirdi, mavi gözleri korkuyla parlıyordu, duruşu son derece dikkatliydi.

Durumunu düşününce içim burkuldu. Rünik sınır kapanmak, Gardneryalı olmayanlar yıl sonuna kadar Büyücü topraklarından "temizlenmek" üzereyken onu zorla Fae Adaları'na mı götüreceklerdi? Sonra ne olacaktı? Vogel, Gardneryalı olmayan herkesin yok edileceği veya köleliğe zorlanacağı Hasat

Zamanı'nın açıkça sözünü ediyordu. Bu genç kadın nasıl hayatta kalacaktı?

Cam duvardan Malthorin Körfezi boyunca uzanan parlak yeşil sınır çizgisine baktım. Sparrow'un Fae Adaları'na dair tüyler ürpertici tasvirleri zihnimi doldururken yeni bir amacın beni ele geçirdiğini hissettim.

Vogel ve güçleri yok edilmeli, Fae Adaları özgürlüğüne kavuşturulmalıydı. Bu baskı rejiminin olduğu gibi yakılıp kül e çevrilmesi gerekiyordu. Bu kadını, Vogel'ın boyunduruğu altındaki herkesi gerçekten özgürlüğüne kavuşturabilmenin tek yolu buydu.

Kendim de dâhil.

İsyana dair içimde yeni bir kararlılık uyanmıştı. Hizmetçi odadan çıkıp neşeli sohbetlerin uğultusuyla porselen tabaklara çarpan gümüş çatal bıçak şangırtıları havayı doldururken boyun eğmiş bir tavır takındım, başımı öne eğip omuzlarımı kamburlaştırdım. Lukas yanında oturan babasıyla güncel siyasi durum hakkında bir tartışmaya dalmış, beni görmezden geliyormuş gibi yapıyordu ama masanın altında eli elimi sımsıkı tutuyordu.

Önüme konmuş yemeklere göz atarken midem düğüm düğüm oldu. Ateşimin içinde dönüp duran duyguların etkisi ve odadaki büyünün durmak bilmeyen baskısıyla kalkanımın kenarlarının zayıflamaya başladığını hissediyordum.

Lukas, belki de ateşimin nasıl karman çorman olduğunu hissederek, elimi daha sıkı tutup bana kendi ateşinden yeni bir dalga yolladı, sonra da sarsılmış yatkınlık bağlarımın etrafına güçlü bir toprak büyüsü gönderdi. Kalkanı iyice gerginleşti, büyüme sımsıkı tutundu ve bağlarımı sakinleştirdi.

Ona gözlerimle, *Ne yaptığını hissedebiliyorum*, demeye çalıştım. *Teşekkür ederim.*

Lukas başını aşağı yukarı sallayıp bana anlamlı bir bakış attı.

Geleneksel konuk kafilesi zorunlu tebriklerini sunmak üzere yanımıza toplanmaya başladı. Vyvian halam ayağa kalkıp küçük

bir Büyücüler Konseyi grubuyla konuşmak için uzaklaşırken Beşinci Seviye askerlerden oluşan bir grup önümüzde durdu.

Siyah sakallı bir Büyücü Lukas'a selam vererek onu içtenlikle, "Mühürlenmeniz kutlu olsun, Komutan Grey," diye tebrik etti. Adamdan yayılan, Lukas'ın kalkanını delip geçebilecek kadar güçlü su ve hava büyüsüyle yüzümü buruşturdum. Büyücü'nün gözleri bana kötü niyetli bir muziplikle kaydı. "Bakire eşiniz biraz ürkek görünüyor."

Yanındaki asker iyi niyetli bir sırıtışla, "Ürkecek tabii," dedi. "Bu gece komutanımızın nasıl kılıç kullandığını ilk elden görecek, değil mi?" İkimizin arasında şakalarına dâhil edilen tek kişi o olduğu için Lukas'a baktılar.

Yanaklarım kızardı, gözlerimi önümdeki masaya dikmeyi sürdürürken duygularım öfkeyle ekşidi. Sırf kadın olduğum için benden saklanan o meselenin ayrıntılarına vakıf olmanın verdiği hazla yüzlerinde beliren o kibirli zafer ifadelerini görmeye hiç niyetim yoktu. Birden onlar bunca şey bilirken benim bu kadar az şey bilmemin *doğru* olmadığını fark ettim.

"Yeter artık, Hale." Lukas bunu gayet nazik bir şekilde söylemiş olsa da tonunda hepsinin büyüsünü tedirgin eden belirgin bir keskinlik vardı.

Hale'in yanındaki asker resmî tavrına dönerek hafifçe eğilip, "Mühürlenmeniz kutlu olsun," dedi. "Birliğiniz, Kadim Varlık'ın gücü ve ihtişamı için Büyücüler yetiştirsin." Diğer askerler de aynı duyguları dile getirip yanımızdan ayrıldılar.

Hale giderken, "Sanguin'in," dedi küstahça, bakışları neredeyse şehvetli denebilecek rahatsız edici bir tavırla üzerimde dolaştı. Diğerleri de geleneksel tezahüratı tekrarladılar.

Buna karşılık ateşim alevlendi, içimde rahatsız edici bir sıcaklık hissettim ve Lukas'a baktım, Sanguin'in sözcüğünü kullanacak bir sonraki kişiye ateş püskürtmek istiyordum.

Lukas'ın parmakları yatkınlıklarımdaki öfke dolu parlamayı sezmiş gibi benimkilere sürtündü. Bana kararlı bir ba-

kış atıp ayağa kalktı, elimden tutup nazikçe çekti. "Elloren, gel benimle."

Hem üstüme çöken tehditlerce kuşatılmış hem de geleneklerimize öfkelenmiş hissederek ayağa kalktım ve Lukas'ın beni bir yan koridora götürmesine izin verdim, büyümün hücumu altındaki kalkanı hızla paramparça oluyordu. Kapalı ormana girip küçük bir Gümüş Çam koruluğuna varıncaya dek ilerledik. Büyümün hiddetli akışı ve yatkınlıklarıma çarpan dış güçlerin hücumu arasında ağaçların havaya yayılan keskin, baharatlı kokusunu güçlükle alabiliyordum.

Lukas bana sarıldı, ateşi sıcak ve telaşlı bir akıntı gibi boşanırken öpüşmek için kaçtığımız numarası yaptığını hemen anladım.

Telaşla, "Artık sadece senin büyünü okumakla kalmıyorum," diye fısıldadım, dudaklarım kulağına sürtünüyordu. "*Herkesin* büyüsünü okuyabiliyorum. Vogel, Mühürleme sırasında gücünü içimize ittiğinde bir şey tetiklendi. Bu odadaki her bir yatkınlık bağını okuyabiliyorum."

"Fark ettim," diye fısıldadı Lukas, biraz uzaklaşıp bana ciddiyetle baktı. "İkimizin de içinde bir şeyi güçlendirdi. Artık büyünü çok daha net hissediyorum. Sana dokunmadığımda bile büyünün gücünü ve akışını hissedebiliyorum."

Lukas'ın bana dokunmadan büyümü okuyamadığını, benim dışımda kimsenin büyüsünü okuyamadığını bildiğimden hem şaşkınlık hem de endişeye kapıldım. "Sen de odadaki büyüyü hissedebiliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece seninkini. Sana dokunmadığım zamanlarda çok zayıf bir şekilde. Ama öpüştüğümüzde..." Lukas duraksadı, ateşi bana doğru yükseldi. "Yatkınlıkların bana benimkiler kadar net görünüyor."

Titrek bir sesle, "Ben de senin yatkınlıklarını daha net hissediyorum," dedim, "ve birbirimize dokunduğumuzda bu his güçleniyor."

Lukas bunu duyunca hafifçe gülümsedi, kaşları havaya kalktı. "İlginç bir akşam olacak."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, böylesine gergin bir anda meseleyi şakaya vurma eğiliminden rahatsız olmuştum. Dahası Vogel'ın gücümüz üstündeki etkisi beni gerçekten endişelendiriyordu.

"Ya Vogel büyümüzü kalıcı olarak bozduysa?"

Lukas kaşlarını çattı. "İçimize herhangi bir büyünün tohumlarını ektiğini sanmıyorum. Hiçbir kalıntı hissetmiyorum. Muhtemelen kalıcı olarak yatkınlıklarımıza girmeye çalıştı ama bunun yerine dış güç algımızı güçlendirdi."

"O Asa'sı," diye fısıldadım, "Lukas... Vogel o asayla Büyücüleri gücüne bağlayabiliyor."

Lukas biraz geri çekildi ve gözlerimin içine baktı, yüzü asıldı. "Bundan emin misin?"

Başımı evet anlamında salladım. "Vogel'ın arkasında duran dört asker... Güçleri doğrudan Vogel'ın asasına akıyor. Bana kalkan oluşturmadığında bunu açıkça hissedebiliyorum. Bence taşıdığı Asa ona başkalarının büyüsünü bağlayıp hükmetme yeteneği veriyor."

Lukas bunu düşünürken çenesi seğirdi. "O askerlerin yanından nadiren ayrıldığını fark ettim. İki elçisinden de." Düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. "Gücünün bizimkine bağlı olduğunu hissetmiyorum."

"Ben de hissetmiyorum ama o Büyücüleri Asa'sına bağlayabiliyorsa bizi de bağlayabilir. Muhtemelen bütün Gardnerya Muhafızları'nı da."

Bu yeni farkındalıkları ve kaçma şansımızı zihnimde evirip çevirdikçe endişem arttı.

Lukas ve ben bir Gardneryalı ordusu tarafından kuşatılmış durumdaydık ve bir Vu Trin ordusu da her an bana saldırmak üzere yola çıkmış olabilirdi. Peşimize her türden suikastçı düşmüş olabilirdi.

Üstelik Vogel, benim Karanlık Cadı olduğumu fark etmek üzere olabilirdi.

Çoktan fark etmediyse tabii.

"Vogel... bana güç gönderiyor," dedim titrek bir sesle. "Hissedebiliyorum. Kalkanı sınıyor. Lukas... korkuyorum."

Lukas bana dikkatle baktı, içindeki büyümün akışını okuyormuş gibi başparmağıyla asa elimin tersini ağır ağır okşadı. Gücüm kalkanının altında öylesine ısınmıştı ki kuvveti yüzünden düşünemiyordum bile.

Lukas sırtımı okşadı, yeşil gözleri dikkatle bana bakıyordu. Yavaş, nazik bir gümbürtüden farksız bir sesle, "Öp beni, Elloren," dedi. Çam ağaçlarının gerisindeki kalabalığa hızlıca bir bakış atarken elini uzatıp yanağımı okşadı. "Öylesine gerginsin ki kalkanı mahvediyorsun. Hem birbirimize yakın olduğumuzda büyüne daha yoğun bir şekilde erişebiliyorum." Başımı evet anlamında salladığımda Lukas dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

Büyülerimiz birbirine sertçe çarptı, elini ve tuniğini daha sertçe kavradığımda nefesi kesildi. Lukas da beni daha sıkı kavradı, ateşi içime işlerken bir elini uzatıp başımın arkasını tuttu.

Ona tutunurken nefesim alçak sesli bir iniltiyle ciğerlerimi terk etti ve Lukas beni öyle bir şevkle öptü ki yatkınlık bağlarımın her biri gerildi, orman yangını gibi tutuştu. Sonra ateş büyümü kontrollü bir akıntıya dönüştürüp şiddetini dindirince kendimi toplar gibi oldum. Beni uzun uzun öpüp büyüsünü yatkınlıklarımın etrafına dolarken titrek bir nefes aldım.

Lukas hafifçe geri çekildi, bakışları alev alev yanıyordu, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Ateşi yeniden koruma altına alınmış bağlarımda yankılanırken başımı evet anlamında salladım. "Çok daha iyiyim," dedim, cildim sıcaklıkla karıncalanırken ona minnetle, hafifçe gülümsedim.

"Güzel." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Seni sonra daha çok öpeceğim."

Büyülü çekimimizin gücü yüzünden nefes nefese kalmış hâlde, "Tamam," demeyi başardım.

Bir an sessiz kaldık, içinde bulunduğumuz tehlike, içine daldığımız arzu sisini dağıtıyordu.

Lukas ateşli bakışları ciddileşti. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Yüce Kadim Varlık, evet." Bunu söyler söylemez yüzüm daha da kızardı, aramızdaki son duvarlar da yıkılmak üzereydi. Vücuduna olan farkındalığım arttı, eli belimde gevşekçe duruyordu, vücutlarımız birbirine yapışmıştı ve yakınlığımızın ikimizde birden uyandırdığı arzuyu hissedebiliyordum.

İçimde farklı bir tür heyecan yükseldi.

Lukas ve ben birden fazla kez öpüşmüş, hatta birbirimize tutkuyla sarılmıştık.

Ama bu ikimiz için de büyük bir adım olacaktı.

"Biliyor musun," dedim, "Vyvian halam törenden önce yanına geldi. Bana *Mühürleme gecesinin sırlarını* anlatmayacağını söylemek için. Bedenimin askeri hücuma uğrayacağı izlenimini edindim."

Lukas kaşlarını kaldırdı, dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Benim hayalimdeki akşam hiç de öyle bir şey değil."

"Eh, bu beni çok rahatlattı, Lukas." İçimde karmaşık bir öfke yükseldi, kaşlarım çatıldı. "Bu haksızlık. Sırf kadın olduğum için tüm bunlardan bihaber bırakılmam doğru değil."

Lukas diğer elimi alıp üstünü nazikçe okşadı, bakışları sevgiyle ısındı. "Çabucak kavrayacağından eminim."

Ona ters ters baktım. "Mesele o değil."

"Meselenin o olmadığını biliyorum."

"Kızgınım. Birçok şeye."

"İyi," dedi kısaca, gülümsemesi kayboldu. "O kızgınlığa tutun. Korkudan çok daha iyidir."

Onu inceledim. Haşin, savaşçı bağ-eşimi.

Gözlerinde muzip bir ifade belirdi. Bu fikri komik bulduğunu apaçık belli eden bir sesle, "Seni *mahvetmeyi* bitirdiğimde," dedi, "yatkınlıklarını daha sıkı bir büyü ağıyla yeniden koruyacağım." Bana anlamlı bir bakış attı. "Ama mümkün olan en kısa sürede sana onları *kendi başına* nasıl koruyacağını öğretmem gerek. Benim büyüme bu şekilde bağımlı olarak çok savunmasız kalıyorsun."

Ona minnet dolu gözlerle karşılık verdim, hem espri anlayışı hem de samimi teklifi beni sakinleştirmişti. Arkadaşlığı için duyduğum minnet, Direniş'in tarafına geçip şimdi de kaderini benimkine bağlayarak nasıl bir fedakârlık yaptığını anlamamla daha da arttı. Lukas, Vogel'dan kaçıp hayatta kalmam için kendi hayatını tehlikeye atmaya hazırdı. Kaderimle yüzleşirken Elloren Grey olmayı o kadar da dert etmediğimi düşündüm.

Birbirine kenetlenmiş, bağ işaretleriyle kaplı ellerimize baktım, sonra gözlerimi bir kez daha etkileyici bakışlarına çevirip, "Tamam öyleyse," dedim. "Sana güveniyorum. Hadi gidelim buradan. Şu çizgileri değiştirelim."

✶

Vogel'ın masasına yaklaştığımızda odadaki diğer büyülü güçlerin aniden bir kenara çekildiğini hissettim.

Vogel o delici, solgun bakışlarını bana dikince kendi içimde darmadağın olma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım. O karanlık bir yıldız gibiydi, dünyadaki her şey artık onun ve Gölge Asa'sının etrafında dönüyordu âdeta.

"Artık gitmeliyiz, Ekselansları," dedi Lukas. Vogel'ın amansız bakışlarına karşılık verirken Gölge gücünün beni ezip geçmesini bekledim ama o gücünü benden sakındı.

Yatkınlık alevim, Lukas'ın etrafıma gerdiği kalkanın hemen altında tutuşup parlarken Lupinleri, hayatları pahasına kaçan mültecileri, Vogel'ın dünyaya getirdiği yıkımı düşündüm.

Bu ânın tadını çıkar, diye düşündüm. *İçimdeki gücü kontrol edebilirsem peşine düşeceğim.*

Yukarılardan bir çığlık duyuldu. Lukas'ın, benim ve çevremizdeki hemen hemen herkesin başı bir anda yukarı kalktı; orkestra müziği kesilip yeni çığlıklar yükselirken kalabalıktan tedirgin edici mırıltılar yükselmeye başladı.

Evcilleştirilmiş bir ejderha sürüsü gökyüzünü âdeta yarıp geçerken her yönden şaşkın uğultular yükseldi. Üzerimize geldiklerini cam tavandan görebiliyordum, pullu siyah bedenleri botanik bahçesinin yeşil ışığına boyanmıştı. İlk ejderha, ardından bir diğeri, sonra bir diğeri daha yere inerken zemin sarsıldı. Sırtlarında Büyücü askerler vardı, daha fazlası da at sırtında malikâneyi kuşatmak için yaklaşıyordu.

Lukas'la hızlıca birbirimize baktık, telaşlı bir nabız gibi atan ateşi bana bunun onun için de beklenmedik bir gelişme olduğunu söylüyordu.

Lukas hemen kendini topladı. "Bir Vu Trin saldırısına dair yeni bir ihtimal mi var?" diye sordu Vogel'a.

Vogel solgun gözlerini kısarak Lukas'a baktı. "Vu Trin etkili bir şekilde bastırılmış görünüyor. Ama emin olana kadar çok sayıda Konsey üyesi ve üst rütbeli askerin güvenliğini sağlamamız gerek." Bana anlamlı bir bakış atarak gülümsedi. "Hem Carnissa Gardner'ın torununu sıkı korumalıyız. Sence de öyle değil mi?"

Kaçma umudumun yerle bir olmasıyla içimi bir korku sararken Lukas'ın ateşinde gerginliğin yükseldiğini hissettim.

Bu, bir Mühürleme gecesi ve Mühürleme kahvaltısı sırasında güvenliği sağlamak için bir muhafız atamaktan öte bir şeydi.

Bu, bir Karanlık Cadı'yı korumak için bir ordu atamaktı.

"Büyücü Lukas Grey'i ve güzel bağ-eşi Elloren Grey'i Mühürleme odalarına götürün," dedi Vogel, solgun bakışlarını solundaki askerlere yöneltti. Bana gözlerini kısarak bakarken gücünün bir parıltısı kalkanla korunan yatkınlıklarımın üstünden kayıp geçti, karnımdaki rünün üstünde tedirgin edici bir sızı hissettim.

On kişilik Beşinci Seviye Büyücü birliği etrafı saran muhafızlardan ayrılıp Lukas'la bana doğru gelmeye başladı. Birleşik güçlerini hissedince kanım çekildi. Korkunç bir şeydi, bize doğru yaklaşan gücün baskısı Lukas'ın kalkanını delip geçecek kadar kuvvetliydi. Hedeflerinde o yoktu.

Sadece ben vardım.

Lukas, Vogel'ın önünde başını kibarca eğerek, "Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi, "ama bu kadar büyük bir muhafız birliğine gerek yok."

"Israr ediyorum," diye karşılık verdi Vogel. "Güvenliğiniz için. Siz odanıza ve yarın sabahki Mühürleme kahvaltısına giderken size eşlik edecekler." Bana baktı. "Sonra da asa testinde. Tedbirli olmaktan zarar gelmez, değil mi?"

Lukas bir an için gözlerini Vogel'a dikti, sonra önünde resmî bir tavırla eğildi. "Teşekkür ederim, Ekselansları."

Vogel'ın sakin gülüşü, hepimizden on adım önde olan birinin gülümsemesiydi. Doğrudan bana bakarak, "Sanguin'in," dedi.

Lukas asa elimi sıkıca kavrayıp beni uzaklaştırırken ateşinin bir akıntısı bağlarımdan geçip gitti. Beşinci Seviye Büyücüler hemen arkamızda bizi takip ederken benim ateşim de Lukas'a doğru fırladı ve onun uzun, kararlı adımlarına ayak uydurdum.

ALTINCI BÖLÜM

Mühürleme Gecesi

—

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Dairesine vardığımızda Lukas beni ağır Demirağaç kapıdan geçirdi, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret etti, bu esnada eli elimden hiç ayrılmadı. Sonra kapıyı dışarıda nöbet tutan on kişilik Beşinci Seviye Büyücü birliğinin yüzüne kapadı, kilitleyip sürgüledi.

Ne var ki bu, büyülerinin amansız baskısına engel olmadı.

Beni hedef alan büyülerinin.

Birleşik büyülerinin güç alanı yatkınlık bağlarımı karmakarışık edip birbirine dolandırıyordu ve böylesine büyük bir gücün aralıksız saldırısı karşısında kalkanımın kenarlarının yeniden zayıflamaya başladığını hissediyordum.

Lukas asa elimi sımsıkı tutup beni iki yanı Demirağaçlarla çevrili bir koridordan geçirerek başka bir kapıdan yatak odasına götürürken vücudum gerginlikten titriyordu. Lukas bu kapıyı da kilitleyip sürgüledi. Sonra asasını kınından çıkardı ve onu kullanarak ağaçlarla kaplı duvarlara yerleştirilmiş bir rafta duran siyah lake bir kutuyu açtı. Ağaçların karanlık, parlak dalları

başımızın üstünde uzanıyordu. Kutuyu açtığında çok sayıda siyah Noi rün taşı ortaya çıktı. Puslu safir mavisi parıltıları üzerlerindeki havayı mavi bir bulutla aydınlattı.

Lukas rün taşlarından dördünü alıp rafa koydu, asasını kınına soktu ve pantolonunun paçasının altına uzanıp gizli bir asa çıkardı. Noi rünleriyle işaretlenmiş bir asa. Ucunu sırayla her rün taşına dokundurdu, büyülü sözcükler mırıldandı ve rünlerin parıltısı yoğunlaştı. Tüm bu süreç boyunca yanında durdum, kalkanımı korumak için ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi. Lukas taşlardan birini odanın kapısının dibine, diğerleriniyse odanın diğer duvarlarının diplerine yerleştirdi.

Odanın ortasına doğru ilerledik ve Lukas kolunu kaldırdı, asasını kapının dibindeki rüne doğrulttu ve başka bir büyü mırıldandı.

Asasından rüne doğru beyaz bir şimşek çakarken kenetlenmiş ellerimizin üstü statik elektrikle kaplandı. Işık rüne çarptığı anda örümcek ağına benzer soluk, parlak mavi çizgiler üç taştan yükselip kapının, duvarların ve odanın tavanının yüzeyini kapladılar, sonra eriyerek yüzeylerine karıştılar.

Kaybolup giden çizgilere gözlerimi kırpıştırarak baktım. Ellerimizi saran karıncalanma hissi azalırken Lukas'ın türler arası büyü gösterisi beni bir kez daha şaşkına çevirmişti. Odanın dışından gelen büyü baskısı aniden kayboldu, artık sadece Lukas'ın büyüsünü hissediyordum. Hem onun büyüsü hem de benim büyüm birleşik büyümüzden örülmüş olduğu için iç kalkanımı aşabiliyordu.

Lukas elimi bıraktığında kendimi muhafızlarımızın yatkınlık güçlerinin tekrar üzerime hücum etmesine hazırlandım ama... *hiçbir şey olmadı.*

"Şimdi rahatça konuşabiliriz." Lukas dönüp bana odaklandı.

"Artık muhafızlarımızın büyüsünü hissetmiyorum," dedim hayretle.

"Bir rün bariyeri kurdum da ondan."

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. "Yasak Noi büyülerini kullanmada oldukça ustasın," dedim alaycı bir tavırla.

Lukas bana muzip bir bakış atarken dudakları kıvrıldı. "Büyü saflığımın eksikliği seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Gözlerindeki çapkın ışıltı yatkınlıklarıma kıpır kıpır bir sıcaklık yaydı. Ona alaycı bir bakış attım. "Çok kötü bir Gardneryalı olmaya devam ediyorsun."

Kahkahayı patlattı. "Doğru." Beni baştan aşağı süzdü. "Ama sen de öylesin."

Bakışlarımız buluştu ve birbirine kilitlendi, aramızda bana birazdan ne kadar yakın olacağımızı hatırlatan bir gerilim kıvılcımı çaktı.

Yanaklarım kızarırken etrafa bakınıp titrek bir nefes verdim, onunla bunca sınırı aşmak beni tedirgin etse de Vogel ve diğer Büyücülerden uzak olduğum için bir hayli rahatlamıştım.

"Burada bir gece," diye mırıldandım ve kendimi ellerine teslim etmek üzere olduğum adama döndüm.

Lukas kutudan başka bir rün taşı alıp önündeki duvarın dibine yerleştirirken, "Evet, Elloren," dedi. "Kıyametin kopmasına bir gece var. Bu kısacık molanın tadını çıkar." Rünik asasıyla taşa dokunup başka bir büyü mırıldandı. Etrafımızdaki duvarlar bir anlığına tül kadar incecik, titrek bir mavi ışık katmanıyla parladı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Bu rün ne işe yarıyor?"

Lukas doğrulup bana döndü. "Bariyer büyüsünü koruyor. En azından biz gidene kadar." Başını kaldırıp tavandaki mavi parıltıya baktı. Eserinden memnun görünerek rünik asasını rün taşlarının bulunduğu kutunun yanına bıraktı. "Onların büyülerini bozdum." Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "*Birileri* bir Işık Büyücüsü'ne yatak odama yankı rünleri yerleştirtmiş."

"Yankı rünü de ne?"

"Sesi emer ve yankısına daha sonra erişilebilmesini sağlarlar. Zorlu bir büyüdür. Bir Işık Büyücüsü'nün bu rünleri yapması aylar alır ve sadece bir kez kullanılabilirler."

Meseleyi anlamıştım. "Vogel onları bizi dinlemek için mi yerleştirmiş?"

"Öyle sanıyorum," dedi Lukas ciddiyetle, yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Ve belki de bu gece aramızda geçen her şeyi duymak için." Lukas bana keskin bir bakış atarken iğrendiğimi hissettim. "Ben şahsen ikimizin aramızda geçen her şeyin *özel* olmasını tercih ederim."

"Bu, Konsey'in Işık Büyücüsü'nü buraya getirdiği anlamına mı geliyor?"

"Evet, Elloren," dedi Lukas. "Aynı zamanda Vogel'ın seni uğruna karmaşık bir rün büyüsü harcayacak kadar önemli gördüğü anlamına da geliyor. Senin bir sonraki hamleni tahmin edebilmek için."

Lukas'ın *bizim* değil de *senin* demesi beni tedirgin etmişti.

"Vogel ne olduğumu anladı mı sence?" diye mırıldandım.

"Olabilir," diye yanıtladı dürüstçe.

"O zaman neden benimle yüzleşmedi?" diye sordum.

"Çünkü o her şeyden önce bir yobaz." Lukas'ın dudakları tiksintiyle gerildi. "*Kadimler Kitabı*'nda, Mühürleme vaktinden Hâkimiyet Kutsaması'na kadar olan süreçte yeni büyü yapılmayacağı yazar. Dahası Vogel'ın Mühürleme büyüsünü yapıncaya dek senin ne olduğunu anladığını sanmıyorum."

İçimdeki korku beni daha da zorladı ama titrek bir nefes alarak beni dibe çekmesine izin vermemeye çalıştım.

"Lukas," dedim boğuk bir sesle, "Bunca askeri nasıl aşacağız? Vogel'ın bu malikâneyi çevreleyen bir Beşinci Seviye Büyücü ordusu var. Ejderhaları var."

Bana vahşi bir bakış attı. "Yarın sabah değişmiş bağ çizgilerimizi gördüklerinde savunmasız kalacaklar." İfadesi kararttı. "Biz kalmayacağız."

"Ama onları nasıl atlatabiliriz? Hâkimiyet Kutsaması bize yeterince zaman kazandıracak mı?"

Lukas gözlerinde ölümcül bir parıltıyla bana doğru bir adım attı. "Ormanda dilediğimiz kadar yalnız kalmamıza izin verecekler, tıpkı *Kadimler Kitabı*'nın Kutsama sırasında emrettiği gibi. Vogel *Kitap*'ı harfiyen uygulamaya körü körüne bağlıdır. Bu onun zayıf noktası ve biz bunu sonuna kadar kullanacağız. Onlardan önde başlayıp aramızı iyice açacağız."

Başımı umutsuzca iki yana sallayarak itiraz ettim. "Onların *ejderhaları* var. Şansımız çok düşük."

Lukas yaklaşıp koluma nazikçe dokundu, sıcaklığının bir akıntısı yatkınlıklarımdan geçti. Kısık ve kararlı bir sesle, "Elloren," dedi, "bana güveniyor musun?"

İçimi kaplayan korku sisini geri iterek odadaki tüm beklenmedik rün taşlarına baktım ve Lukas'ın büyü sistemlerini birbirine nasıl kattığını görmek ona duyduğum güveni daha da artırdı. Gerçekten kaçma şansımız olduğuna inanmasaydı bizi bu yola sokmayacağını biliyordum.

Bakışlarımız buluştu ve Lukas bana hafifçe gülümsedi, yeşil gözleri sıcak ve azim doluydu.

"Sana güveniyorum," dedim.

O da yatkınlıklarımı toprak büyüsüyle okşadı. "Güzel," derken gözlerindeki duygu yoğunluğu aklımı başımdan aldı.

Bakışlarımı başka yere çevirdim, yarının neler getirebileceği düşüncelerinden uzaklaşmaya can atarak Lukas'ın yatak odasındaki her şeyin ince işçiliğine odaklandım. Her şey gece karası ve orman yeşili tonlarındaydı, duvarlardan birinin içine büyükçe bir kitaplık yapılmıştı. Çok büyük bir yatağın ayak ucuna bakan şömine gürül gürül yanıyordu.

Yatağı görünce yutkundum, içimde gerginlik kıvılcımlarının çaktığını hissettim.

Üzeri zarif örtülerle kaplıydı; kumaşına zarif bir Nehir Akçaağacı deseni işlenmiş koyu yeşil bir yorgan, altında gece

karası çarşaflar vardı. Zımparalanıp parlak görünmesi için balmumuyla kaplanmış abanoz sayvanların üzerine orman yeşili kumaştan bir örtü gerilmişti.

Yatağın iki yanında birer sehpa vardı, üstlerinde ağaç gövdesi şeklinde oyulmuş Demirağaç ayakları ve vitray camdan yaprak şeklinde gövdeleri olan göz alıcı lambalar duruyordu. Yatağın bir yanında siyah kadife minderli maun bir sandalye, ayaklarımın altında da yeşil asma motifleriyle bezeli siyah bir halı vardı. Dokumanın karmaşıklığı aklıma Wynter'ın yaptığı Kuzey Kulesi goblenlerini getirince göğsümde hafif bir sızı hissettim.

Wynter, şimdi neredesin? Hâlâ Amaz topraklarında mısın? Lütfen beni Yvan gibi terk etme.

Keder üstüme çökmeden önce aileme ve arkadaşlarıma duyduğum özlemimi iyice bastırdım. Bu akşam dış dünyaya dair her şeyi unutmam gerekiyordu. Bu oda ve Lukas. Başka bir şey yoktu. Daha iyi bir seçenek yoktu. Ben artık Elloren Grey'dim ve kaçabilmemiz için Lukas'la birbirimize tam anlamıyla mühürlenmemiz gerekiyordu.

Dikkatimi yeniden etrafımı saran şatafata vererek yatağa doğru ilerledim ve perdenin kenarındaki siyah nakışları okşadım. Parmaklarımın altındaki ipek pürüzsüzdü, köşelerinden küçük siyah püsküller sarkıyordu. Elimi yatak direğinin ahşabında gezdirirken büyü yatkınlıklarımdan bir titremeyle geçip gitti. *Kara meşe.*

Lukas elini kadife minderli sandalyenin sırtına koymuş, beni izliyordu. Ateşi küllenmiş olsa da varlığını hissedebiliyordum, için için yanmaya devam ediyordu.

Kendimi savunmasız hissederek bir yatağa bir Lukas'a baktım.

Ürkek bir sesle, "Lukas," dedim, "Noi topraklarına vardığımızda mühürlü kalmak istiyorum."

Lukas gözlerimin içine baktı. "Nereye gidersek gidelim sana mühürlü kalmak istiyorum."

"Hayır, demek istediğim... Noi topraklarına varırsak," diye kesik kesik konuşmayı sürdürdüm, "tıpkı benim sana bağlı olduğum kadar senin de bana bağlı olmanı istiyorum."

"Elloren, bağımız kalıcı. Bu gecenin ardından Mühürleme büyüsü de öyle olacak."

Öfkem giderek tırmandı. "Hayır, sadece benim için kalıcı," diye karşılık verdim. "Çünkü ben kadınım. Sen başkalarıyla birlikte olabilirsin."

Lukas ne demek istediğimi anladığında koyu yeşil gözleri parladı. "Olmayacağım," dedi. "Sadece seni istiyorum."

Bunu öyle bir kesinlikle söylemişti ki içimde bir şey gevşedi. Ortak bir anlayış içinde gözlerinin içine bakarak başımı aşağı yukarı salladım.

"Otur. Rahatına bak," dedi. "Bu gece burada güvendesin. Hiçbir şey teyzenin sana anlattıkları gibi olmayacak. O ne derse desin, sana zorla sahip olmayacağım."

Kaşlarımı çattım. "İstediğinde epey saldırgan olabiliyorsun."

Lukas kitaplığın altındaki bir dolabı açarak içinden iki uzun, füme cam şişe ve bir tirbuşon çıkarırken, "Olabilirim," diye itiraf etti. Doğrulup bir kez daha gözlerime baktı. "Ama kimseye asla zorla sahip olmam. *Asla*."

Başımla onaylayıp derin bir nefes aldım ve yatağın kenarına, Lukas'ın karşısına iliştim, parmaklarımı altımdaki yorgana işlenmiş narin dalın üstünde gezdirdim. Lukas endişemin bir kısmını gidermiş olsa da dış tehditler tüm vücudumu germiş ve beni her an kaçmaya hazır hâle getirmişti. Ve o bana ne kadar güven verse de bu gece için endişeleniyordum.

Lukas şişeleri ve tirbuşonu iskemlenin yanındaki küçük masaya bıraktı, beni süzerken kaşları çatıldı. "Elloren," dedi anlayışlı bir tavırla, "Bu durumun ideal olmadığını biliyorum.

Sana da söyledim. Her şey çok hızlı gelişti, önce sana kur yapmayı tercih ederdim."

Başımla onayladım, kendi kaşlarım da yay gibi gerilmişti, bu akşamın tehlikesiyle travmasını ve böylesine özel, mahrem bir şeye müdahale eden Gardneryalı geleneklerinin yarattığı baskıyı üstümden öyle kolayca atamıyordum.

Elimle yatağı işaret ederek lafımı hiç sakınmadan, "Bu konuda yapılan şakalardan hiç hoşlanmadım," dedim, sesime karışan öfkeye engel olamadım. "*Kılıcını* üzerimde kullanmana dair şakalar, sürekli *sanguin'in* denip durması." Hepsinin utanç verici, kendi bedenim üzerimdeki hakkımı bile hiçe sayan herkese saldırmak istememe neden olan sızısını hâlâ hissediyordum.

Lukas benim temkinli gözlerle süzdü, yanıma yaklaşırken sözlerimi ciddiye aldığı belliydi. Elini uzatıp omzumu okşadı, başparmağıyla nazikçe bir yay çizdi.

"Sanki hedefinde olduğum ama benim haberimin bile olmadığı bir şaka gibi," dedim öfkemi kusarak. Yatağa bakıp kaşlarımı çattım, sonra tekrar Lukas'a döndüm. "Kadın olduğum için bu konuda bilgisiz bırakıldım, tüm mizahından mahrum kaldım ve... bu bana *yanlış* geliyor." Birden Lukas'a karşı ne kadar açık sözlü davrandığımın farkına vardım. Cesaretim onu şaşırtmış gibiydi ama dikkati tamamen benim üstümdeydi. Öfkeliydim, *gerçekten* öfkeliydim. Geleneklerimizin kadınlara karşı affedilemez ölçüde *adaletsiz* olduğunu düşünürken titremeye başlamıştım.

Lukas iki elimden tutup beni nazikçe ayağa kaldırırken derin ve kararlı bir sesle, "Elloren," dedi. "Her şeyde birlikteyiz. Bu da dâhil. Ve bu bir şaka değil. Benim için değil."

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. "Yarın bana pis pis bakarak sana *kılıcını nasıl kullandığını* soracaklar."

"Sen de günün birinde o korkunç büyünü hepsinin boğazlarından aşağı sokup onları ateşe verebileceksin."

Ona alaycı bir bakış attım, bu şiddet dolu tasvir ve anlayışlı tavrı, dediklerimi hiç de hafife almayışı içimi beklenmedik bir şekilde ısıtmıştı. "Bu gece tam da söylemen gerekenleri söylüyorsun, Lukas."

Lukas elini uzatıp yanağımı okşarken hafif bir kahkaha attı, bana sevgi dolu gözlerle baktı. "Güzel. Hepsinde ciddiyim."

Düzenli nefeslerim ve onun rahatlatıcı dokunuşu öfkeyle titreyen bedenimi sakinleştirdi. Ondan sert içkiler getirmesini istediğimi hatırlayarak çenemle şişeleri işaret ettim. "Yani... içkimiz var?" dedim. "Bu iyi oldu."

Lukas gülümseyerek ellerimi bıraktı. "Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Şişelerden birini ve tirbuşonu almak için sehpaya dönerken onu meraklı gözlerle izledim.

Lukas tirbuşonu şişenin mantarına sokup çevirirken bana döndü. "Ağaç aromalı şaraplar." Mantar hafif bir *pat* sesiyle açılırken tek kaşımı kaldırdım.

"Umarım serttir."

Lukas şişeyi masaya geri bırakırken, "Değiller," diye itiraf etti. "Yarın zinde olmamız gerek. Sarhoş etmezler ama başka şekillerde rahatlatırlar. İkisinde de hafif bir odun özü var."

Tirbuşonu şişeden çıkarırken, "Bu... iyi," dedim. "Lukas... Çok gerginim."

Duraksadı, gözleri benimkileri buldu. "Seni rahatlatmak için elimden geleni yapacağım," dedi güven verici bir sesle. Mantarı gevşekçe şişeye taktı. "Bu çok iyi bir şarap, Elloren. Sanırım daha önce hiç şarap içmedin, değil mi?"

Valasca'yla tirag içmiştim, diye düşündüm. *Hem de çok fazla.*

"Hayır, hiç içmedim."

"Eh, bence bunu seveceksin." Yakındaki bir raftan iki kristal kadeh çıkardı.

Tekrar yatağa oturdum ve en yakınımdaki sehpada duran kristal şişeyi aldım. Üstüne Ishkart harfleri işlenmiş, altın rengi bir kurdeleyle bağlanmıştı. "Bu ne?"

"Ellusian yağı." Lukas ne diyeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. "Sonrası için."

Şişenin cam tıpasını kaldırıp kokusunu içime çektim. *Vanilya. Gül. Yasemin.*

Tıpayı yerine takarak, "Ne için bu?" diye sordum.

Lukas elinde şarap şişesiyle yine tereddüt etti. "Canını yakmak istemiyorum, Elloren."

Bir an için kafam karıştı. Sonra birden ne demek istediğini anladım ve yüzüm kızardı. "Bakirelerin kızlığını bozmakta tecrübelisin, değil mi?" diye sordum utançla.

Lukas gülümseyerek iki kadehe az miktarda şarap döktü. "Hayır. Sen benim ilkim olacaksın." İki kadehi de alıp yatağa doğru yürüdü ve birini bana uzattı.

Sarsak ellerle kadehi tuttum, içindeki sıvı lambanın yumuşak ışığında bal rengiydi.

Lukas karşımdaki kadife minderli sandalyeye oturdu, elindeki kadehi gevşekçe tutuyordu. "Sen ve ben eşsiziz," dedi. "Yatkınlık bağlarımızın her çizgisi birbiriyle uyumlu." Kadehiyle yatağı işaret etti. "Bence bu konuda da birbirimizle çok uyumlu olacağız."

Gerginliğimi bastırmak için şaraptan küçük bir yudum aldım.

Hafif tatlı aroması ağzımı doldurunca gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Şaşırtıcı derecede güzeldi. Tatlılığı kararındaydı, damağımdan yağ gibi kayıyordu ve hafif odunsu bir aroması vardı.

Dilimi üst dudağımda hafifçe gezdirerek, "Bu ne?" diye sordum hayretle. İçki toprak yatkınlığımı sıcacık etmişti. Gözlerim parladı. "Ah, biliyorum." Kendimden geçmiş bir hâlde gözlerimi kapadım, zihnimi alçak dallı ve iğne yapraklı ağaçların görüntüsü doldurdu. "Mmm. Sedir."

Gözlerimi açtığımda Lukas şarabını yudumluyordu, gözleri üzerimdeydi. "Doğru bildin. Birkaç yıl boyunca sedir fıçılarda yıllandırıldılar. Sadece çok güçlü toprak yatkınlığı olan Büyücüler bu şarabın içindeki ağaçları hissedebilir."

"Ah, Lukas." Bir yudum daha aldım ve şarabın dilimden yuvarlanıp gitmesine izin verdim, ağaçların dalları bağlarımı okşuyordu. "Bu harika bir şey."

Lukas takdirle gülümserken bakışları sevgi doluydu. "İnce zevklerin olması hoşuma gidiyor. İyi müzik, iyi şarap." Kadehine baktı. "Bunu yasaklayarak aptallık ediyorlar. Gardneryalılar geri zekâlı."

Küçük bir yudum daha aldım, güzel bir sedir korusu beni kucaklıyormuş gibiydi, bedenim ve ruhumdaki gerginliği öyle gevşetmişti ki bastırdığım düşünceler su yüzeyine çıkmaya başladı. Yvan'ın güzel yüzü, bana sarılışının, Ejderateşi dolu öpücüğünün, beni saran kanatlarının hatırasıyla birlikte zihnimde beliriverdi...

Yvan.

Bu acı düşünce ortaya çıktıkça keder beni rahatsız edici bir keskinlikle sarmaladı.

Bunu seninle yaşamalıydık, Yvan. Birlikte olmamız gerekiyordu.

Sedir ağacı korusunun kederimi geri itmesi için çaresizce şaraptan bir yudum daha aldım.

O gitti, Elloren. Onu bırakman gerek.

Odunsu aromanın etkisi daha derinlerime işlerken uzun ve titrek bir nefes aldım, ağaçların güzel manzarası kederimin alevini yatıştırdı.

Yaprak işlemeli ayakkabılarımı çıkardım ve çoraplı ayaklarımla halıya bastım, kadehimi sehpaya bırakırken dizlerim neredeyse Lukas'ın dizlerine değecekti. Onu, kalçasını öne doğru itmiş, bir dirseğine yaslanmış şekilde rahatça oturuşunu, elin-

deki kadehi gevşekçe tutuşunu izledim. "Daha önce çok kadınla birlikte oldun mu?" diye sordum tereddütle.

Lukas şarabını yudumladı, bakışları ihtiyatlıydı. "Birkaç kişiyle."

Bunu duymak canımı acıttı. *Bu çok saçma,* diye azarladım kendimi. Tecrübeli olduğunu açıkça belirtmişti.

Lukas'ın kaşları çatıldı, bu cevabın beni rahatsız ettiğini hissetmiş olmalıydı. "Senin için bir anlamı olur mu bilmiyorum ama daha önce hiç başka bir Büyücü'yle birlikte olmadım."

Şarabın sakinleştirici etkisini bozacak kadar güçlü bu saçma sapan acıyı üzerimden atmaya çalıştım. "Şaşırtıcı," dedim.

Lukas kahkahayı patlattı. "Gardneryalıların bakirelik takıntısından uzak dururum." Düşünceli bir tavırla şarabını döndürdü. "Toplumumuz bu konuda epey hassas."

Kalan seçenekler beni rahatsız etmişti. Silvern'ın Sparrow'a nasıl davrandığını düşünerek temkinli bir tavırla, "Yani Urisk hizmetçi kızlar mı?" diye sordum.

Lukas bana şaşkın gözlerle baktı. "Hayır, Elloren. Ben buna karşıyım."

Kafam daha da karıştı. "Lütfen bana Selkilerle hiç birlikte olmadığını söyle."

"Tabii ki hayır. Daha önce de söylemiştim."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Selkilerle ya da hizmetçi kızlarla birlikte olmadıysan kiminle oldun?" Özel hayatına burnumu soktuğumun farkındaydım ama içinde bulunduğumuz durum özel hayat falan bırakmıyordu.

Lukas uzun uzun iç geçirdi. "Bunu bilmek senin için gerçekten önemli mi, Elloren?"

Hayır, muhtemelen bilmesem daha iyi, diye düşündüm. *Ama yine de geçmişte birini istismar etmişsen seninle birlikte olabileceğimi sanmıyorum.*

"Evet," dedim ona. "Bilmem gerek."

Kadehini kaldırıp üstüne vuran ışığı izledi. "Her yıl Verpakya üssüne yeni Vu Trin askerleri geliyordu. Evlerinden çok uzaktaydılar. Epey yalnızdılar. Ve onların ahlaki bakış açıları epey farklı... şeye dair..." Kadehiyle yatağı işaret etti. "İki kez bana yakın rütbeli bir askerle birbirimizden hoşlandık. Ve işi ilerlettik."

Ona ağzım açık bakakaldım.

Lukas güldü. "Cevabını duymak istemediğin sorular sorma, Elloren."

Gözlerimi kıstım. "Çok karmaşık bir aşk hayatın var."

İç çekip beni ağır ağır süzdü. "Evet. Öyle."

"Vu Trin askerleri, ha?" Aklım almıyordu. "Hani şu öldürme yıldızları, rün kılıçları ve bıçakları olanlar?"

Lukas kısa bir kahkaha attı. "Tehlikeli kadınları severim." Kadehini bana doğru hafifçe kaldırdı. "Görüldüğü üzere."

"Eh, bu iyi," dedim alayla, "çünkü bu gece hayatını tehlikeye atıyor olabilirsin. Gücümün seninkine neredeyse her açıdan üstün geldiğini düşünürsek."

Gözlerinde muzip bir ışıltıyla, "Bu defa sana hazırım," diye karşılık verdi. "Hem gücün kalkanla korunduğu için zayıflamış durumda." Kadehini masaya bırakıp ikinci şişeyi açtı. Şehvet dolu gülümsemesiyle yatkınlıklarımdan bir sıcaklık dalgası geçip gitti. "Sana tattırmak istediğim bir şişem daha var."

Lukas, kadehlerimize az miktarda parlak kırmızı şarap dökerken onu baştan aşağı süzdüm. Ateş yatkınlığım uyanırken onu bambaşka bir gözle gördüm. Tuniğinin altındaki vücudunun şeklini hayal ettim. Kaslı bedeninin zarif hareketlerini, derin orman yeşili gözlerini inceledim.

Lukas kendi kadehini aldı ve benimkini uzattı.

Bir yudum aldım. "Mmm." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Tadı... tütsülenmiş kiraz gibi. Ve... ah, *meşe*." Gözlerimi kapadım ve karanlık dallı ağaç benim için büyüyüp

serpilir, toprak yatkınlığım ağacın her dalına dolanırken derin bir nefes aldım. Gözlerimi açıp Lukas'a gülümsedim.

Öne doğru eğildi, dizlerini hafifçe benimkilere bastırdı. "Seni bu şarabın tadı dudaklarındayken öpmek istiyorum."

Gözlerim kocaman açıldı, ateş yatkınlığım şiddetle parlarken yüzüm kızardı.

Lukas bakışlarını vücudumda gezdirdi, sonra gözlerime baktı. "Güzel şeylerin tadını elimizden geldiğince çıkarmalıyız, Elloren. Önümüzde pek az lüksün olacağı, zorlu bir yol var." Sanki bunu kabullenmiş gibi iç çekti. "Bu geceden sonra bir süre yataklarımız taştan topraktan ibaret olacak."

İkimiz de dostane bir sessizliğe gömülüp şarabımızı yudumlarken bunu düşündüm. Yanan odunlar hafifçe çıtırdıyor, şarabın pürüzsüzlüğü bağlarımı daha da gevşetiyordu. *Bana karşı nasıl da dikkatli davranıyor,* diye düşündüm. Ateşini iyiden iyiye bastırıyordu. Ama bütün gece oyalanmak istemediğimin farkındaydım.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve ona sırtımı döndüm, sonra da omzumun üstünden ona baktım. "Bağcıklar için yardıma ihtiyacım olacak," dedim, büyüm onun büyüsüne karışıp parıldamak için uzanırken kalp atışlarım hızlandı.

Lukas'ın ateşi yoğun bir parıltıyla harlanıp kıvılcımlar saçtı, sonra da benimkine karıştı, yatkınlıklarımızda hızla yükselip birbirini besledi.

Kadehini bırakıp tek hamlede ayağa kalkmasını nefes nefese izledim, bana yaklaşırken ateşi benimkini çevreliyordu.

Kollarımın yanlarını nazikçe okşayınca titrek bir nefes aldım, dokunuşu içimdeki o muhteşem sıcaklığı yoğunlaştırdı, yatkınlıklarım onunkilere doğru gerildi. Avuçlarını kollarımın yukarısına kaydırdı ve hafifçe omuzlarıma dayadı.

Sıcaklığının sırtım boyunca yayıldığını hissedebiliyordum, buna tepki olarak nefesim kesildi. Onun kokusuna bayılıyordum. Gözlerimi kapatıp göğsüne yaslandım ve onu içime çek-

tim, ateşi bir kez daha parlarken dönüp yanağımı sıcak boynuna sürttüm.

Derin orman odunu. Çam.

Lukas ellerini aramıza kaydırdı, bir adım geri çekildi ve bir piyanistinkileri andıran ince uzun parmaklarıyla bağcıklarımı ustaca çözdü. Ardından kollarımı kaldırdığımda özenle dikilmiş Mühürleme tuniğimi yukarı çekti ve tek hareketle başımın üstünden sıyırıp yere bıraktı. Tuniğin altına giydiğim koyu yeşil kaşkorse ortaya çıktı. Lukas'ın kolları tekrar etrafıma dolanırken kendi kollarımı indirdim, sert vücudunu benimkine bastırmasıyla ateşinin sıcak bir dalgası serbest kaldı.

Omzumun üzerinden ona tekrar baktım, ani bir beklenti ve ateşinin benimkini yakıp kavuran büyüleyici hissi beni sararken nefes alıp verişim düzensizleşti.

Lukas'ın nefesi kulağımda sıcak, kalın sesi davetkâr bir fısıltıydı. "Eteğini çıkar. Lütfen."

Benim ateşim de buna karşılık olarak kabardı, büyümüz yeniden güç kazandı.

Dönüp yatağa oturdum ve gerginliğim, arzum ve onun büyüsünün sıcak çekiciliği yüzünden dengemin nasıl bozulduğunu düşünüp gülümsedim.

Arkama uzanıp eteğimin düğmesini beceriksizce açtım, indirdim ve kıvrılarak içinden çıktım.

Üstümde kalan ince ipekten yeşil kaşkorse, içlik ve koyu yeşil ipek çoraplarla Lukas'ın cayır cayır yanan gözlerine baktım. Beze sarılı Asa'm hâlen çoraplarımdan birinin içinde, uyluğumun dibinde duruyordu. Asa'yı çıkarıp yanımdaki sehpaya bıraktım ve sonra yatağa uzandım, gerinerek Lukas'ın benimkine çarpıp kıvılcımlar saçan ateşinin keyfine vardım, keten battaniye çoraplarımın üstündeki çıplak deriye batıyordu. Gözlerimi kapadım ve dilimdeki kiraz tadının, yatkınlıklarımı okşayan ağaçların verdiği hissin tadını çıkardım.

Lukas'ın ateşi bir an için söndü, gözlerimi açtığımda iskemlenin yanındaki deri çantadan bir şey çıkardığını gördüm. Küçük bir şişeydi. İçinden küçük bir kök parçasını andıran bir şey alıp bana uzattı.

"Al, Elloren."

"Sanjire kökü mü bu?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı.

Avucumu uzattığımda hamileliği önleyen koyu renkli kökü avucuma bıraktı. Ağzıma attım.

Dilimde acı bir tat bıraktı ve buna ihtiyacım olduğu için, biraz sonra olacaklar için yüzüm kızardı. Lukas'a alaycı bir bakış attım. "Bana *çocuk doğurtman* gerekiyor sanıyordum."

Lukas başını iki yana salladı ve tekrar otururak kadehini aldı. "Bu, Erthia tarihi boyunca dile getirilmiş en az şehvetli cümle olabilir."

Parmaklarımı altımdaki yorganın nakışlarında gezdirirken "Hı-hı," diyerek ona katıldım.

Lukas'ın bakışları üstümde dolaşırken yüzü ciddileşti, ateşinin bir dalgası bağlarımı okşadı. "O kumaş çok ince."

Dudağımı hafifçe ısırıp, "Aynı zamanda yumuşak da," diye ona takıldım.

"Hımm." Ateşi bana bir sıcaklık bir dalgası daha gönderdi, ısısı daha da yoğunlaştı.

Sıcaklığı benimkini de harekete geçirirken, "Ateşin," dedim, "beni iyice rahatlatmaya başladı."

"Güzel," dedi Lukas. "Çünkü o kaşkorseyi üstünden çıkarmayı istemeye başlıyorum."

Odadaki gerginlik artarken yutkundum.

Aramızdaki çekimden kızarmış yanaklarımla doğrulup oturdum ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Şaraptan küçük bir yudum içtim, sonra da meşe dalları içimi sararak her yatkınlığımı yatıştırırken kadehin içindeki sıvıyı çalkalayarak düşüncelere daldım.

Lukas dikkatini üstümden ayırmadan, sohbet eder gibi, "Ön kolundaki rün nereden geldi?" diye sordu.

"Sagellyn Gaffney yaptı," diye açıkladım. "Cyme'i ziyaret ettiğimde. Meğer o bir Işık Büyücüsü'ymüş. Üstüme iblisleri algılayan bir rün de koydu." Kaşkorseyi cesurca yukarı çekip rünü ona gösterince Lukas'ın dikkatinin bir an için dağıldığını hissettim. Çıplak karnımdaki rüne diktiği gözleri biraz odağını kaybetmiş gibi oldu. Sonra başını kaldırıp tekrar yüzüme baktı.

"Sen Cyme'de miydin?" diye sordu, biraz nefes nefese kalmış gibiydi.

Kadehime dönüp başımla onayladım. Şarap muhteşem, capcanlı bir kırmızıydı, ateşin ışığı içinde dans ediyordu. Muzip bir gülümsemeyle, "İlk içkimi de orada içtim," dedim. "Bir gece Valasca Xanthrir'le birlikte çok fazla tirag yuvarladım."

Lukas'ın bağlarından bir şaşkınlık dalgası geçti. Görünmez ateşi sönmeye başlarken öne doğru eğildi. "Az önce bana Cyme'de... *Valasca Xanthrir'le* tirag içtiğini mi söyledin?"

"Hı-hı." Sırıtarak şaraptan bir yudum daha aldım.

Lukas derin bir nefes alıp bunu düşündü. "İşte şimdi hayatta kalma şansımız çok arttı. Seni Geçit'ten geçirebilirsek tabii."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü Vu Trin Amazlarla ittifak içinde. Onlara Karanlık Cadı olduğunu söylediklerinde Amazlar peşinden Kraliçe'nin Muhafızları'nın komutanını gönderecektir."

Bunun üzerine tek kaşımı kaldırdım. "Eh, bu güzel bir tesadüf. O benim arkadaşım."

Lukas başını yana eğip uzun uzun iç çekti. "Valasca Xanthrir'in bizi muhtemelen öldürmeyeceğini bilmek içimi rahatlattı. Onunla tirag içmek nereden çıktı?"

Ona Marina'nın, Selkilerin ve tüm Selkileri kurtarmak için Amazlardan yardım almak adına Amazların Cyme şehrine gitmek zorunda kalmamızın, orada Sage Gaffney'yle tanışmamızın hikâyesini anlattım. "O akşam başım ağrıyordu,"

dedim, "Valasca da bana biraz tirag verdi. Epey içtim ve çok geçmeden içkinin beni..." –ona bakıp usulca gülümsedim– "... epeyce gevşettiğini fark ettim. Tıpkı senin ateşin gibi."

Lukas'ın gözleri imalı bir ışıltıyla doldu. Bana sıcak, kucaklayıcı bir alev şeridi gönderdi. "Daha fazlasını hissetmek ister misin?"

Büyüm ona doğru parladı, şiddetli bir akımı bağlarına çarptı ve Lukas buna karşılık hafifçe ürperdi. Ona gülümsedim. "İsterim."

Cüretkâr bakışlarım Lukas'ı eğlendirmiş gibiydi. Ayağa kalktı ve kadehi elimden alıp masaya bıraktı, sonra tuniğini tek hamlede çıkarıp iskemlenin arkasına attı.

Yarı çıplak hâlini görünce sarsıldım ve içimde şiddetli bir arzu dalgası parladı. Gözlerim yapılı vücudunu tararken yutkundum.

Bir kolunun üst kısmına Noi rünleriyle işaretlenmiş bir bıçak, diğer kolunaysa rün işaretli küçük bir yedek asa bağlıydı. Göğsü kaslıydı. Teni büyük ölçüde pürüzsüzdü ve loş ışıkta yemyeşil parlıyordu, ortası koyu renk kıllarla kaplıydı.

Siyah bir kıl şeridi pantolonunun içinde gözden kayboluyordu.

Yatkınlıklarım ısınırken başımı hızla kaldırıp Lukas'ın yüzüne baktım ve gülümsemesinin vahşileştiğini gördüm.

Asasını, bıçağını ve kınlarını çıkardı, hepsini birden Asa'mın yanına bıraktı. Oturdu, çizmelerini çıkardı ve pantolonunun paçalarına uzanarak hemen altlarına bağlanmış rün bıçaklarını çözdü.

Ona göz korkutucu bir bakış atmaya çalışarak, "Onlara ihtiyacın olmayacağından emin misin?" diye meydan okudum.

"Her ne kadar tehlikeli olsan da sanmıyorum," diye takıldı Lukas. İkinci bıçağı ilkinin yanına koydu ve bana bakıp sırıttı. "Gittikçe daha dost canlısı oluyorsun."

"İnanılmaz çekicisin."

Bana bakıp gülümsedi ve asasını aldı. Nazikçe, "Uzan," dedi.

Dediğini yaptığımda usulca bir büyü mırıldandı. Asasından ince, karanlık çizgiler akarak vücudumu sardı, beni okşayan bir ağ gibi üstümde hafifçe gezindi, bazıları giysilerimde sönüp giden, bazılarıysa çıplak tenime değdiğinde şaşırtıcı derecede hoş bir his veren muhteşem kıvılcımlar saçtı.

Daha derin nefesler alıp vermeye başladım, kıvılcımlar en derinlerimde muhteşem titreşimler yayarken dudaklarımdan bir inilti yükseldi. "Ah, bu çok güzel, Lukas."

Gözleri şehvetle parladı. "Üstündekileri çıkardığında çok daha eğlenceli olacak."

Çizgiler ortadan kaybolurken gerginlik dolu bir an boyunca ona uzun uzun baktım, ardından mırıldandım. "Sen çıkar o zaman."

Bir an için her şey durdu. Şöminedeki ateş çıtırdadı. İkimiz de yerimizden kımıldamadık.

Lukas hızla yanıma geldi, döşek ağırlığıyla çöktü. Alev alev yanan bir dikkatle bana odaklanırken eli sanki nereden başlamak istediğine karar veriyormuş gibi kaşkorsemin ortasından içeri daldı.

Kaşkorse üç nazik ama kararlı çekişle, giysilerimin geri kalanıysa birer hamleyle üstümden çıktı. Lukas'ta bir sanatçının dikkatiyle hareket ediyordu. Tereddüt yoktu. Tedirginlik yoktu.

Üstüme eğilip dudaklarını benimkilerle buluşturdu, uzun, kaslı vücudunu benimkine bastırdı. Dokunuşu heyecan verici derecede sert ve sıcaktı. Yatkınlık ateşlerimiz hızla birbirini buldu, toprak yatkınlığımız birbirine dolandı ve Lukas özenle kendini tutmaya çalışırken içinde alevlerinin gerildiğini hissedebiliyordum.

En sonunda başardı, birlikte müzik yaptığımız zaman olduğu gibi geri çekildi. Dokunuşları artık daha hafif, ateş yatkınlığına daha hâkimdi. Beni bekliyor, beni tutkuyla öperken aramızdaki yoğunluğun giderek artmasına izin veriyordu. Ateşi

bağlarımı okşuyor, ısı kabarıyor, sonra tekrar geri çekiliyordu. Tıpkı bir dans gibiydi. Yükselip alçalıyordu. Geri çekilerek benimle oynuyor, sonra bana tüm gücünün ateşli bir görüntüsünü sunuyordu.

Yavaşça ona ayak uydurdum ve birbirimizin ritmini bulmaya başladık, gittikçe daha az bocaladık, birbirimizin bedenini ve büyüsünü keşfettik. Elimin altındaki uyluğunun sert kaslarının, pantolonunun hemen altında çıkıntı yapan kalça kemiğinin, o noktada gücümün onu okşayışının, büyüm onun için giderek artan bir özlemle kıvılcımlar saçarken Lukas'ın beni sımsıkı tutan ellerinin tadını çıkardım.

Ve gücümüzün alevlere boğulmuş sisini delip geçen şaşırtıcı şeylerin.

İki yana açılmış avuçlarımın üzerinde hafifçe gezinirken vücuduma sıcaklık dalgaları yayan tırnaklarının. Meme ucumu bulan ağzının, etrafında gittikçe ufalan daireler çizen dilinin. Muhteşem sıcaklığının. Benimkine sürtünen yarı çıplak vücudunun arada bir görüş alanıma giren, baştan çıkarıcı görüntüsünün.

Lukas'ın üzerimdeki ağırlığı kayboldu ve doğrulup oturdu, alev alev gözlerini bana dikti. Asasını avucunun içinde gevşekçe tutuyordu. "Sırt üstü uzan," dedi boğuk bir sesle.

Ona kapılmış vaziyette hevesle itaat ettim. Lukas hissettiği arzuyla boğuklaşmış sesiyle bir büyü mırıldandı ve o kıvılcımlar saçan çizgileri tekrar üstüme yolladı.

"Mmm." Güneşin altında tembel tembel yatan bir kedi gibiydim, kendimi Lukas'ın yatkınlıklarıma gönderdiği zevk dalgalarına bırakmıştım. Asasını vücudumda yavaşça aşağıya doğru hareket ettirirken tüm dikkatini bana vermişti, içimde enfes bir gerilim oluşurken o cızırdayan büyüyü gittikçe aşağılara doğru ilerletiyordu.

Çizgiler bacaklarımın arasındaki tek bir noktada birleştiler ve ani bir zevk patlaması her bir zerremi ele geçirince titredim,

haykırırken başım geriye düştü, nabız gibi atan bir sıcaklık beni sarmaladı. Bu sıcaklığın dalgaları birbiri ardına geliyor, ağır ağır geri çekiliyordu. Gözlerimi kapadım, boynumu yana eğdim ve uzun, titrek bir nefes verdim.

Lukas nihayet bana tekrar yaklaştı.

Yarı çıplak vücudu benimkinin üstüne doğru kaydı, sert arzusunu içimde hâlâ zevkin yankılandığı yere bastırıyordu, gözlerim hâlâ bir rüyadaymışım gibi kapalıydı. Yarattığı inanılmaz hissin tadına varıyordum, buna tutunabilmek için kalçamı büküyor, kendimi ona bastırıyordum.

Lukas üstümden kayıp gider gibi oldu, hafif bir tıkırtı duydum ve kemerini çözdüğünü hissettim.

Gözlerimi açtım ve başımı hızla başka yere çevirdim, oda beşik gibi sallanıyor, kalbim göğsümde hızla çarpıyor, ateşi bağlarımdan akıp geçiyordu. Alt dudağımı hafifçe ısırdım, ağzımda hâlâ kiraz ve meşe tadı vardı. Sonra yutkunup cesaretimi toplayarak vücuduna göz attım. Ateş boynumda yandı ve saf bir endişe arzu sisimi delip geçince tekrar başımı çevirdim.

Lukas nazikçe tekrar üstüme çıktı, benimkine değen teni baştan çıkarıcı bir sıcaklık yayıyordu.

Olduğum yerde dönünce yağ şişesinden yansıyan ateşin parıltısını gördüm. Lukas bir eliyle şişenin tıpasını açtı, şişeyi eğdi ve parmaklarına biraz yağ döktü.

Yağın sıcak, çiçek ve vanilya kokusunu içime çektim.

Dirseklerinin üstünde doğruldu, avucunun içi artık karnımın üstündeydi, giderek aşağı kayıyor, geçip gittiği yerlere yağın hafif sıcaklığı yayılıyordu. Parmakları ardında bir sıcaklık bırakıyor, duygularım alevleniyordu. Lukas yağla çıplak kalçamın üzerinde sarmallar çizerken ısı içimde yankılandı, sonra parmaklarını daha da aşağı kaydırdı. Bu esnada ona izin verdiğimden emin olmak için gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadı.

Başımı aşağı yukarı salladım ve titrek bir nefes verdim, ellerim ona sıkıca tutundu.

Onu bir kez daha gördüm ve yüzümde, göğsümde bir ateş yükselirken içimdeki gergin şaşkınlık şiddetli bir arzuya karıştı. Görüntüsü o kadar özel, o kadar mahremdi ki daha derin nefesler alıp vermeye başladım.

Tahrik olmuş bir erkeğin vücudu.

Lukas beni şehvetle, uzun uzun öperken tamamen üstüme çıktı. Ateşlerimiz birbirine doğru kabarırken, ben onu kendime çekerken içimde daha yoğun bir açlık hissettim.

Sonra baskısını hissettim. Şaşkınlıkla nefesim kesilirken ani bir acıyla boynumu büktüm.

Lukas duraksadı, artık içimdeydi, bir eli kalçamı kavrıyordu, ağzı benimkine değecek kadar yakındı. Beni beklerken nefes nefese, kendine tamamen hâkimdi. İçime girdiğinde hissettiğim sızı hafifledi. Dudaklarını tekrar dudaklarıma getirdi ve beni uzun uzun öptü, yatkınlıklarıma birbirlerine dolanan, beni yatıştıran kökler gönderdi.

Tutuşumun gevşemesini, allak bullak olmuş yatkınlıklarımın düzelip ısınmasını bekledi. Sonra yavaşça hareket etmeye başladı.

Büyüklüğü nefesimi kesti. Dayanılmazdı. Ancak acıyı dengeleyen yakıcı bir haz vücudumda yankılandı ve ateşi tüylerimi diken diken ederek içimden geçip giderken ona doğru uzandım. Haz dizginleri ele alıp yeniden yükselmeye başladı.

Lukas'ın hareketleri ağzı ve diliyle, bir gevşeyip bir sertleşen tutuşuyla enfes bir uyum içindeydi.

Büyüsünün gevşemesiyle.

Yavaşça ona uyum sağladım, zevkin güçlenen dalgaları ve Lukas'ın ateşi içimde dolaşırken onun ritmini buldum. Kasıklarımı öne iterek onunla buluştuğumda Lukas'ın gülümsemesini kendi dudaklarımda hissettim.

O patlayıcı haz dalgası nihayet geri döndüğünde bir önceki kadar coşkulu değildi, hissettiğim hafif bir acı beni geri çekiyordu. Ama içimde daha yumuşak, daha doygun bir zevk dolaşıyor, kökleri, kıvrımlı dalları ve titreyen ateşi harmanlayarak acımı dindiriyordu. İç geçirip parmaklarımı Lukas'ın kaslı sırtında gezdirdim.

Lukas temposunu artırdıkça kontrolünü kaybetmeye başladı, ateşi yatkınlığından hızla benimkine akıp sıcaklık giderek artarken dokunuşları sürekli büyüyen bir açlıkla daha tutkulu bir hâl aldı.

İçgüdüsel bir hareketle bacaklarımı ona sımsıkı doladım, o hareket ederken ağzımı boynunun ısınmış derisine bastırdım. Gücümü topladım ve alev alev yanan ateşle dallanan büyüyü doğruca onun yatkınlığına gönderdim.

Lukas tüm kontrolünü kaybetti.

İçime hızla girip çıkmaya başladı, beni sımsıkı tutarken nefesi sıcak ve düzensizdi.

"Elloren..."

İçime son kez girip beni ateşiyle doldurduğunda ciğerlerimden sessiz bir çığlık koptu. Lukas inleyerek bana tutundu, ateşi tüm vücudumu sararak bağlarımı yakıp kavurdu.

Çenesini omzuma bastırıyordu, nefesi sıcacıktı. Vücudundaki her kas kaya gibi sertti.

Gözleri benimkileri buldu.

Açık. Ardına kadar açık. Savunmasız.

Gördüğüm katıksız özlem beni sersemletti, o kadar yoğundu ki az kalsın geri çekilecektim.

Uzunca bir süre sonra Lukas'ın nefesleri sakinleşti ve bakışlarındaki saf, ateşli yoğunluk diner gibi oldu.

Bir süre öylece birbirimize sarılıp yattık, ikimiz de sersemlemiş gibiydik.

Ben hâlâ büyünün ve ateşin etkisiyle ona tutunurken o nazikçe içimden çıktı. "Hayır, gitme," diye itiraz ettim.

Lukas üzerimden kalkıp sırtüstü uzanırken usulca güldü, artık tavana bakıyordu, bir eli kaslı karnındaydı, nefesi derin ve düzensizdi.

Aramızda bir boşluğun oluştuğunu hissedip ona kapatmaya çalıştım, koluna sarıldım. Ama o birdenbire düşüncelere dalmış, benden sakınıyormuş gibiydi.

Hâlâ birleşmiş hâldeki büyümüzün etkisinde zevkli ve ateşli bir sersemlik içindeydim ama bana karşı inanılmaz derecede düşünceli davrandığının farkındaydım. Bacaklarımın arasında nabız gibi atan hafif bir sızı vardı sadece, sıcak ve kalıcı bir zevke karışmıştı.

Lukas dönüp gözlerimin içine baktı.

"Hâlâ ateşinin esiriyim," dedim ona.

Bir parmağını hafifçe belimde gezdirdi. "Ben senin her şeyinin esiriyim," dedi boğuk bir sesle. "Muhteşemsin, Elloren. Öyle... *güzelsin* ki." Vücuduma derin bir hayranlıkla, bir şahesermiş gibi bakıyordu. Bakışları tekrar benimkileri buldu ve gözlerindeki sevgi kalbimin derinliklerinde bir yerde yankılandı.

Elimi kaldırdım ve bağ izlerinin nasıl değiştiğine hayretle baktım, karmaşık yeni sarmallar parıldayan yeşil bileğimden aşağı akıyordu.

Lukas da benzer izlerle kaplı bileğini kaldırdı, sonra bir parmağının ucunu benim bileğimdeki çizgilerin üstünde gezdirdi. "Sana yeterince boyun eğdirdim mi?" diye takıldı. Parmağı çizginin üstünde gezinirken ürperdim.

Kahkaha attım ve büyülü sersemliğimize rağmen ona alev alev, meydan okuyan bir bakışla bakmayı başardım. "Hayır."

Lukas'ın kahkahası hafifti, cevabım onu memnun etmişti. "Güzel." Hafifçe burnumun ucuna dokundu ve dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra bakışları ciddileşti. "Buna tutun." Gülümsemesi kaybolup gitti ve gözlerindeki o şevk dolu ateş aniden geri döndü.

Ardından da o çelişki.

Lukas başını çevirip tekrar tavana baktı, yüz ifadesini anlamak imkânsızdı.

Hâlâ içimde dolaşan ateş beni öyle rahatlatmıştı ki kabuğuna çekildiği için içimde herhangi bir sızı hissetmedim. Büyüsünün çekimi, onunla birlikte olmanın verdiği o vahşi zevk... Tüm bunlar birbirine karıştı ve beni derin, rüyasız bir uykuya sürükledi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Küller

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Svalbard, Gardnerya

Gözlerim açıldığında şafak çekilmiş perdelerin kenarlarını aydınlatıyordu.

Lukas uyanmıştı. Sabahın erken saatlerinin ışığında bile yıkanmış olduğunu anlayabiliyordum. Derin orman kokusuna karışmış sabun kokusunu alabiliyordum. Yeni ütülenmiş bir pantolon giymişti, kemerini pantolonun kemer halkalarına geçirirken göğsü çıplaktı.

Yattığım yerde şaşkınlıkla kıpırdandım ve Lukas'ın dikkatli bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri göğsüme kaydı ve kemerini bağlarken arkalarında bir ilgi kıvılcımının çaktığını gördüm.

Başımı eğip kendime baktım ve çırılçıplak olduğumu fark ederek utançla tamamen ayıkıverdim. Üstüme gelişigüzel sarılmış çarşafı göğüslerime kadar çektim.

İlk düşüncem, *Bu çok yanlış*, oldu. *Böyle olmamalıydı*. Birbirimize *seni seviyorum* bile demediğimizi hatırlayınca içimi bir rahatsızlık kapladı.

Duygularım içimde karmakarışık olurken kalp atışlarım hızlandı.

Lukas tamamen yaptığı şeye odaklanmıştı. Tuniğini alıp üstüne geçirirken derin düşüncelere dalmış gibiydi, sonra eğilip komodinin üzerindeki listeye bir şeyler karalamaya başladı. Bakışları ara sıra bana kayıyordu ama ifadesi tamamen okunaksızdı.

Tam merkezime düşen bir boşluk hissi içimi kemirmeye başladı. Orada öylece hareketsiz yattım, darmadağınık hâlim ve çıplaklığım onun soğuk, keskin disipliniyle feci bir tezat oluşturuyordu.

Bu bir hataydı. Korkunç bir hata.

Daha da kötüsü bundan zevk almıştım.

Benim için değerli bir şeyi sonsuza dek kaybetmiş olduğum gerçeği yüzüme çarptı, ardından da pişmanlık geldi. Parmaklarımı karmakarışık olmuş saçlarımın arasından geçirdim.

Bunu Yvan'la yaşamam gerekiyordu. Bunun yerine, bana değer verip saygı duyan ancak bir kez bile bana âşık olduğunu söylememiş bir adamla heba etmiştim.

Sırf kaçmak için.

Mantığım bunu bir hevesle yapmadığımızı gayet iyi biliyordu. Gardnerya'dan kaçmak ve dünyadaki tüm iyi şeyler adına savaşmak için gerçek dostlar olarak bir ittifak kurmuştuk. Ama beni akıntısında sürükleyen şiddetli keder ve duygu dalgasından kaçamıyordum.

Yvan'la birlikte her şeyin ikimiz için de yepyeni ve taze olduğu o tatlı keşif anları artık yaşanmayacaktı. Sonrasında beni kucaklamayacak, bana sevgi sözleri fısıldamayacaktı. Beni gerçekten seven biriyle ilk gecem sonsuza dek kaybolup gitmişti.

Çıplaklığımın neden olduğu üşümeyle titreyerek yatakta kıvrıldım, gözlerimi kapadım ve ağlamamaya çalıştım.

Amcamı geri istiyorum. Ona her şeyin ters gittiğini ve kontrolden çıktığını, beni korumakta haklı olduğunu söylemek isti-

yorum. Ne yapacağımı bilmediğimi çünkü imkânsız seçimlerle karşı karşıya olduğumu. Onunla konuşmak istiyorum, beni rahatlatmasını istiyorum.

Eve gitmek istiyorum.

Lukas çok sessizleşmişti. Yerinden kımıldadığını bile duyamıyordum.

Ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Valgard'da Icaralların saldırısına uğradığımda Lukas'ın ne kadar anlayışsız olduğunu, sert olmam gerektiğini söyleyerek bana nasıl bağırdığını hatırlayarak kendimi hazırladım. Şimdi de bana aynı şeyleri söylerse ondan durdurulamaz bir öfkeyle nefret edeceğimi hissediyordum.

"Elloren." Sesi her zamankinden daha yumuşaktı.

Gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerimi açtığımda önümde, yatağın kenarında durduğunu gördüm, elini bana uzatmıştı.

"Kalkamam," dedim sertçe. "Çıplağım." Pişmanlık içimi parçalıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapayıp kendimi her şeyden soyutlamaya çalıştım.

Ne yaptım ben? Neden bunu yapmaya karar verdim?

Zihnimin sessiz bir köşesi bana, *Hayatını kurtarmak için,* diye hatırlattı. *Ve daha bir sürü hayatı kurtarmak adına savaşmak için.*

Lukas'ın vücudunun kıpırdanışını duydum.

"Elloren." Çok yakınımdaydı artık.

Gözlerimi açtığımda diz çöktüğünü, neredeyse göz hizama geldiğini gördüm.

Gözlerini benden ayırmıyordu. "Seni güvenli bir yere ulaştırdıktan sonra sana layıkıyla kur *yapacağım.*"

Teklifinin imkânsızlığı karşısında kahkahayı patlatmak istedim.

Güvenli mi?

Bu kelime ıstırabımı delip geçti, girmiş olduğumuz açmaz bir anda zihnime akın etti. Benim için güvenlik diye bir şey

yoktu. Sadece tarif edilemez, korkunç bir tehlike vardı. Benden nefret eden kişiler. Beni öldürmek ve acı çekmemi izlemek isteyen kişiler.

Beni sadece kullanılacak ya da yok edilecek bir silah olarak gören kişiler.

Her şey bir anda kafama dank etti. Hayatta kalamaz ve savaşmayı öğrenemezsem pek çok kişinin hayatının gireceği, son derece gerçek tehlike. Ama hayatta kalma şansım... öyle düşüktü ki.

Kalbimin her atışıyla acı içinde, *Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum*, diye düşündüm.

Korkuyordum. Sadece korkmakla kalmıyordum, dehşet içindeydim. Titremeye başladım.

Lukas'ın eli kolumu sıkıca tuttu. "*Yalnız değilsin.*"

Bu sözcükleri söyleyiş şekli beni durdurdu. Gözlerimi açtım ve bakışlarımızı buluşturdum. Kendinden öyle emindi ki. Sanki bu basit, su götürmez bir gerçekmiş gibi.

Bu sözler kalbimdeki kanayan yarayı iyileştirmeye ya da kolumu kanadımı kıran korkumu yok etmeye yeterli değildi ama sesindeki kesinlik içimdeki bir parçayı güçlendiriyordu. Gözyaşlarımı kabaca silip bana uzattığı sabahlığı almama yetecek kadar.

Sabahlığı yorganın altında giymeye çalışırken kendimi şekilden şekle soktum, gözlerini üstümden ayırmadığında ona kınayıcı bir bakış attım. Ama elini tekrar uzattığında tuttum.

Ayağa kalktığımda Lukas beni yavaşça tepeden tırnağa süzdü ve bu kadar küstah olabilmesine hayret ettim. Sabahlığa sıkıca sarınarak ona kaşlarımı çattım.

Lukas'ın gözlerinde bir ateş parladı. Elini kaldırdı ve ensemden yukarı yavaşça kaydırıp saçlarımın içinden geçirdi, yatkınlık ateşinin bir şeridini içimden geçirirken başparmağı çenemi okşadı. Hem ateşi hem de elinin hareketi beni yatıştırıyordu.

Gözlerimi kapadım ve ateşini içime bile isteye çektim, nefes alıp verişim ve korkunç paniğim gevşedi. Sakinleşince başımı kaldırıp ona baktım.

Lukas sanki kendimi topladığımı görüp bunu onaylamış gibi sakince başını aşağı yukarı salladı. Gülümsedi. "Dünya yok olmak üzere olmasaydı ve sana adamakıllı kur yapabilmiş olsaydım o sabahlığı üstünden çıkarır, seni yatağa atar, tekrar üzerine atlardım." Ben ona ağzım bir karış açık hâlde bakakalırken parmağı sabahlığımın yakasının üzerinden tenimi okşadı.

Böylesi bir anda gösterdiği bu basit, apaçık şehveti o kadar absürt buldum ki kendimi tutamayıp hayret dolu bir kahkaha patlattım. Gözlerindeki muzip ifadeden bu müstehcen mizahın beni rahatlatmak için olduğunu anlayabiliyordum.

Lukas'a yakın olmaya çalışmanın bir kobrayla ittifak kurmak gibi bir şey olduğunu fark ettim. Tedirgin edici bir rahatlıktı ama yine de rahatlıktı.

Fakat birinin beni kucaklamasını ne kadar istesem de o anda duygusal bir müttefike ihtiyacım yoktu. Lukas bazen soğuk ve sert olabiliyordu ama benim sert birine ihtiyacım vardı. Ve bu tehlikeli, acımasız adam, Batı Diyarı'ndan sağ salim çıkmama yardımcı olacağına söz veriyordu. Kendini büyük bir tehlikeye atarak.

Beklenmedik bir minnettarlık dalgası beni sardı.

Uzanıp elimi nazikçe omzuna koyup parmak uçlarımda yükseldim ve ona yaklaşarak dudaklarına minik bir öpücük kondurdum.

Geri çekildiğimde Lukas'ın gözleri şehvetle kararmıştı.

Kadife gibi yumuşacık bir sesle, "Beni bir kez daha böyle öpersen," diye takıldı, "sana yine sahip olurum. Vogel'ın canı cehenneme."

Elimi tekrar saçlarının arasından geçirip başparmağımı hafifçe alt dudağında gezdirdim, içimde alevlenen arzu beni de şaşırttı. Elimi indirip ondan uzaklaştım.

O ise vahşi bir hayvanınkileri andıran gözleriyle beni pür dikkat izlemeye devam etti.

Yepyeni bir kararlılıkla derin bir nefes aldım. "Hazırım. Gidelim buradan."

Duraksadı. "Elloren..." dedi, artık ciddiydi. "Büyünü korumam lazım. Seni Vogel'la yüzleşmeye hazırlamam gerek. Seni öpersem bunu yapmak daha kolay olur."

Aniden durumun çok farklı olduğunu anlayarak başımı evet anlamında salladım.

Lukas elini başımın arkasına kaydırdı, beni kendine çekti ve dudaklarını kararlılıkla dudaklarıma bastırdı. İçime aniden hücum eden gücüyle nefesim kesildi, ardından gücü toprak yatkınlığımı sertçe çekiştirip dal büyümün kontrolünü ele geçirdiğinde ve onu diğer yatkınlıklarımın üzerine örüp kendi büyüsüyle kuşattığında keskin bir nefes verdim. Derimin hemen altında katman katman, yavaş ve sistemli bir şekilde bir duvar örüyordu.

Sağlam, geçilmez bir büyü duvarı.

✶

Lukas ve ben ellerimiz sıkıca birbirine kenetlenmiş hâlde botanik bahçesindeki ormanın ortasından geçtik. Asa'm beze sarılmış ve yine çorabıma saklanmıştı, Chi Nam'ın rün taşı Lukas'ın cebindeydi. Beşinci Seviye muhafızlardan oluşan küçük birliğimiz hemen arkamızdan geliyordu. Tüm vücudum kaçmak için çırpınıyordu ve Lukas'ın bastırdığı ateşin titrek gerginliğini hissedebiliyorum.

Her şey yakut kırmızısı bir ışığa boğulmuştu, dün gecenin yeşil ışığının yerini sayısız daldan sarkan ve dünyayı korkunç, kıpkırmızı bir parıltıya boğan kırmızı cam fenerlerin ışığı almıştı. Pencerelerin ardında, fırtına bulutları havada öylesine

alçakta asılı duruyordu ki çelik grisi şişkin şekilleri neredeyse botanik bahçesinin cam tavanına değecekmiş gibiydi.

Gökyüzü üstümüze kapanıyordu âdeta.

Kapalı ormanın kenarına yaklaşıp sonra oradan çıkarak önümüze yığılmış sık Büyücü kalabalığıyla yüzleşirken ateş bağım Lukas'ın beni saran kalkanının altında endişeyle parladı.

Etrafımdaki her şeyi gözden geçirirken gök gürledi.

Camla çevrili devasa alan Mühürleme kahvaltısı için bambaşka bir yere dönüştürülmüş, tüm dekor bekâretimin bozulmasının sembolü olan kırmızı renklerle donatılmıştı. Özel hayatıma burnunu sokan bu geleneğe karşı dişlerimi sıktım.

Her kan kırmızısı masa örtüsünün ortasında kırmızı güllerle dolu vazolar duruyordu ve her masanın yanına yerleştirilmiş demir ayaklıklardan yakut rengi cam fenerler sarkıyordu. Lukas'la giydiğimiz geleneksel siyah ipek giysilerin kenarları bile kan kırmızısı karmaşık nakışlarla süslenmişti ve tüm bu kırmızılık, sabahın tehditkâr çelik grisi bulutlarla kaplı karanlık göğüyle daha da öne çıkıyordu.

İçeri girdiğimizde herkes ayağa kalktı ve ölçülü bir alkış tuttu.

Gözlerim odanın diğer ucundaki Vogel'ın gözleriyle buluştuğunda içimde savunmacı bir ateş yükselip tüm şiddetiyle Lukas'ın kalkanına çarptı.

Vogel botanik bahçesinin batı yönündeki cam duvarının yanındaki, Mühürleme törenimizde kullanılan küçük Demirağaç sunağının önünde duruyordu. Camın hemen dışında bir ordu dolusu asker ve boyun eğdirilmiş bir ejderha sürüsü bekliyordu. Ejderhaların büyük, siyah bedenleri dışarıya dönüktü, uğursuz heykeller gibi olağanüstü bir şekilde hareketsiz duruyorlardı.

Bakışlarım Vogel'ın elindeki Gölge Asa'ya kaydı.

Asa'm uyluğumun dibinde, sarılı olduğu kuşamın ardından bile hissedebildiğim telaşlı bir uğultuyla can buldu. Üstümde aniden bir çekiş hissettim, bir ip Asa'mdan ve yatkınlıkları-

mın içinden geçerek beni asa elimden Vogel'ın Asa'sına doğru çekiyormuş gibiydi.

Sonra Asa'mın titrek uğultusu sönüp gitti ve tekrar cansız, hareketsiz bir tahta parçasına dönüştü. Sanki tekrar çaresizce savunmaya çekilmiş gibi.

Vyvian halam ve Lukas'ın ailesi, Büyücüler Konseyi'nin büyük kısmıyla birlikte Vogel'ın yanındaki masada oturuyordu. Arkalarında Vogel'ın iki elçisi, ona büyüyle bağlanmış dört asker ve bir dizi Beşinci Seviye asker hattı duruyordu, tümü birden Lukas'a ve bana yoğun bir dikkatle bakıyorlardı.

Endişe pençelerini boğazıma geçirip iyice sıktı.

Bunca Beşinci Seviye asker. Vogel'ın şahsi muhafız kıtası dün geceye kıyasla üç katına çıkmıştı.

Havada uğuldayan güçlü büyücülüğü hissettim, şiddetli bir fırtına kopmak üzereymiş gibiydi ama beni yıkıp geçmiyordu. Askerlerin birleşik büyüleri, Lukas'ın derimin altına ördüğü güçlü kalkanın etrafında dolaşıyor, bu kalkan büyülerinin kuvvetini hafif, rahatsız edici bir baskıya ve havada statik elektriğe benzer bir kokuya indirgiyordu.

Kalbim hızla çarparken bakışlarımı ayaklarımın altındaki obsidiyen taş döşemeye indirdim ve orta koridordan Vogel'a doğru ilerlerken Lukas'a sımsıkı tutundum.

Kalabalık sunağın önünde durduğumuzda bizi kibarca alkışlamayı sürdürürken gözlerimi itaatkâr bir şekilde yerden ayırmadım, nefesim göğsümde sıkışmıştı.

Vogel'ın kötü niyetli bakışlarının üstümde olduğunu hissedebiliyordum.

Gölge Asa'sını, kıyıya çarpan hafif dalgalara benzer gücünü hissedebiliyordum.

Tıpkı Lukas'ın kendi büyüsünü duvarlarla çevrelediği gibi o da büyüsünün etrafına kalın surlar örmüştü, muazzam gücünden hiçbir iz yoktu. Bir an için gücüm üzerinde böylesi bir hâkimiyetim olmasını düşledim.

Belki o zaman Vogel hariç içerideki tüm Büyücüler üstünde bir egemenliğim olurdu.

Cesaretimi toplayıp başımı kaldırdığımda Lukas'ın annesiyle babasının ve kendini beğenmiş kardeşinin bana soğuk soğuk baktıklarını, Vyvian halamınsa yüzünde kibirli, muzaffer bir ifadeyle beni süzdüğünü gördüm. Tüm bakışlar Lukas'ın eline sımsıkı tutunmuş elime yöneldi.

Yüzümün kızardığını hissettim. Hepsinin neyi bu denli dikkatle incelediklerinin farkındaydım: Artık ikimizin de bileğine dolanmış Mühürleme işaretleri. Değişen çizgilerimiz, birlikte olduğumuzun kanıtıydı.

İçimde öfke dolu bir utanç alevlendi, bağlarımdan sımsıcak boşandı. Kendimi savunmasız, kullanılmış hissediyordum.

Sanki onların oyuncağıymışım gibi.

Lukas elimi sıkıca kavradı ve geleneklere uygun şekilde havaya kaldırdı. Tekrar alkışlar yükselir, erkeklerden bazıları ona tezahüratlar savururken içerideki, tüm bunlardan en az benim kadar nefret ettiğini bildiğim Lukas dışındaki herkes için bir et parçasından farksız olduğumun farkındaydım. Hepsinin gözünde üremek adına kullanılacak bir nesneden başka bir şey değildim. Büyükannemin gücünün Grey soyu adına ele geçirilmiş bir kanalıydım. Marcus Vogel'a sadık bir aile tarafından ele geçirilmiş bir araç.

Lukas ellerimizi indirince alkışlar ve tezahüratlar sönüp gitti.

Vogel gösterimizden etkilenmiş gibi görünerek önce bana, sonra Lukas'a gülümsedi. Elini bana uzattı, ben de titrememi bastırmaya çalışarak elimi tutmasına izin verdim. Benimkilerin üzerine kapanan uzun parmakları tuhaf bir şekilde sıcaktı. Diğer elimle Lukas'a sımsıkı tutundum.

Ne kadar üzgün olduğumu saklamaya çalışmıyordum, dudaklarım elimle birlikte titriyordu. Herkesin bunu bir bakirenin acısı olarak yorumlayacağını biliyordum. Mühürleme odasının sırları açığa çıkmış ve bu zavallı masum kızın sırtına yüklen-

mişti. Ama Vogel Mühürleme çizgilerimi dikkatle incelerken içimde aniden müthiş bir öfkenin kabardığını hissettim.

Bu adam Diana'nın ailesini öldürmüştü. Sevgili amcam Edwin'i öldüren halam da yanı başımdaydı, beni soğuk gözleriyle izliyordu. Sevdiğim herkesin Doğu'ya, bilmediğim bir kadere sürüklenmesinin sebebi onlardı. Beni hayatta kalıp kalmayacağımı bile bilmediğim bir kaçışa zorlayanlar onlardı.

Yatkınlıklarımda bir ateş parladı ve Lukas'ın beni saran kalkanına çarptı, şiddetiyle onu delip geçti.

Vogel, sanki ateşimin aniden parlayışını hissetmiş gibi dişlerini göstererek gülümsedi. Elimi tutarken takdir dolu bir bakışla Lukas'a döndü. "Onu kendine ait kıldın demek?"

Kendime hâkim olmaya çalışsam da öfkem yatkınlıklarımdan bir alev seli gibi boşanmaya devam ediyordu.

Lukas sakince, "Evet," diye karşılık verdi.

Vogel elimi okşayarak, "Ateş yatkınlığı," dedi. "Güçlü. İçinde büyükannesinin gücünü hissedebiliyor musun?"

Lukas gülümsedi. "Hissedebiliyorum."

Vogel'ın delici bakışları tekrar bana dönerken elimi aniden daha sıkı tuttu, tırnakları asa elimin derisine battı.

Karanlık dallar içime bir yılan gibi süzülüp firar eden ateşimin arasından ve Lukas'ın kalkanının üzerinden amansızca ilerlerken ürperip titrek bir nefes aldım. Olduğum yere çivilenmiş gibiydim, Vogel'ı itip uzaklaştıramıyordum. Vogel'ın Gölge gücü Lukas'ın kalkanının etrafında gerildi ve yatkınlıklarımda keskin bir sızı hissettim.

Vogel gözlerini kıstı, sonra beni delip geçen gücünü geri çekerken bana sanki her şeyin farkındaymış gibi tedirgin edici bir bakış attı. Elimi bırakırken tatmin olmuşa benziyordu, ben de gücünün boğucu baskısından kurtulan ciğerlerime bir nefes çektim.

Vogel aniden Gölge Asa'sını elime bastırınca korkuyla irkildim.

Lukas buna ânında tepki gösterdi; yatkınlığının görünmez dalları hızlı ve ölümcül bir şekilde Vogel'a yönelince elini sıkarak gücünü geri çekmesi için onu uyardım.

"Kitabımızda yazar ki," dedi Vogel, Asa'sının ucu tenime batarken, "dürüst bir Büyücü tarafından terbiye edilmek, onun bağ-eşi için bir lütuftur."

Lukas'ın ateşi bir kez daha şiddetle parladı, korumacı bir öfkeyle etrafımı sarmaladı. Ona baktığımda gözlerinin şaşırtıcı ölçüde bariz bir öfkeyle Vogel'a kilitlenmiş olduğunu gördüm.

Yaşadığım şok içimdeki dehşeti kesip attı. Lukas'ın kontrolünü şu anda olduğu gibi kaybettiğini neredeyse hiç görmemiştim.

Vogel, Lukas'ı görmezden gelerek beni dikkatle inceledi. Sonra Asa'sını elime daha da sert bastırdı. Büyüsü hiddetli bir ateş oku gibi üzerime abanıp kemiklerimi sızlatan bir güçle Lukas'ın kalkanına çarptı.

Kalkan şiddetle içe doğru çökerken Lukas'ın elini daha da sıkı tuttum, Vogel'ın Gölge ateşi Lukas'ın sık dokunmuş kalkanının yüzeyinde kükreyip onu bombardımana tutarken neredeyse iki büklüm oldum. Vogel kalkanı tuzla buz edip beni hâkimiyeti altına almak istiyormuş gibiydi.

Sonra aniden geri çekildi.

Durduğum yerde sendeledim, Lukas'ın sakinleştirici dokunuşu ve güçlenen ateş akımı olmasaydı yere kapaklanabilirdim.

"Hâkimiyet Kutsaması'ndan sonra onu bana getir," dedi Vogel, bana diktiği solgun gözlerinde delice bir parıltı belirdi. "Asa testi için."

Lukas elimi ve kalkanımı sımsıkı tutuyordu. Fırtınadan önceki sessizlik kadar sakin bir sesle, "Elbette, Ekselansları," dedi.

Vogel başını ciddiyetle yukarı aşağı sallarken nefesimi tutarak bekledim. "Bir refakatçi grubu ayarladım. Kutsama için size ormana kadar eşlik edecekler."

Korku göğsümü sıcak bir demir gibi dağladı.

Ormana tek başımıza girmemiz gerek. Kaçışımız buna bağlı.

Lukas sesinde belli belirsiz bir şaşkınlıkla, "Ekselansları," dedi sakince. "*Kitap*'ta mühürlenmiş Büyücülerin vahşi doğayla tek başlarına yüzleşmeleri gerektiği yazar."

Vogel'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Ayrıca *bir Büyücü'yü doğruluk ve hak yolunda tutmanın bir lütuf olduğu* da yazar." Bir el hareketiyle iki Beşinci Seviye Büyücü öne çıktı. Genç ama güçlü kuvvetli görünüyorlardı, Lukas'ın kalkanının hemen ardından ikisinin de içinde fırtına gibi esen son derece güçlü hava ve su yatkınlıkları olduğunu hissettim.

Daha şiddetli bir korku içimi sararken Vogel'ın hem benim hem de Lukas'ın yatkınlıklarını titizlikle taramış olduğunu anladım. Bu iki Büyücü askerin yatkınlık güçleri Lukas'ın ve benimkilerin tam tersiydi, Lukas'ın ateşine hükmedip toprak büyüsünü paramparça etmeye yetecek kadar su ve hava büyüsüne sahiplerdi.

Hızla çarpan kalbimin derinliklerinde büyüme hâkim olabilirsem Lukas'la birlikte bu iki ölümcül muhafızı kolayca alt edebileceğimizi biliyordum. Ama Lukas tek başına onlara karşı koyamazdı.

Toprak yatkınlığı sanki bizimle onların arasındaki büyülü bariyeri korumaya çalışıyormuş gibi ürkütücü bir telaşla yatkınlığımın etrafına sarıldı. Ama çabaları boşunaydı.

Kapana kısılmıştık.

Onlarla hiçbir şekilde başa çıkamazdık... çünkü ben gücüme hâkim olamıyordum.

✶

Lukas'la botanik bahçesinden çıkıp orman serasına, bahçelerin hemen ötesindeki vahşi doğaya ve malikâneyi çevreleyen demir kapının bitişiğindeki, özenle bakılmış büyük gül bahçesine girdik.

Su ve Hava Büyücüsü'nün yanı sıra dört Beşinci Seviye muhafız da arkamızdan gelirken Lukas'ın ateşi etrafımda şiddetli bir güçle çırpınıyordu. Malikâneyi çevreleyen Büyücüler ve askeri ejderhalardan oluşan ordunun büyüsü tetikteydi.

Kendi endişemle mücadele etmeye çalışırken sırtıma vuran yatkınlıkları kollarımı karıncalandırdı.

Lukas'la birlikte bahçe boyunca uzanan oniks taşlı yolda ilerlerken fırtına bulutları yoğunlaştı, rüzgâr şiddetlendi. Vyvian halamın verdiği ayakkabıların ince kırmızı topukları taşlarda tıkırdıyordu, sabah havası kan kırmızısı güllerin kokusuna boğulmuştu. Omzumun üstünden bakınca Vogel'ın, Vyvian halamın, Lachlan Grey'in ve Lukas'ın ailesinin geri kalanının botanik bahçesinin cam duvarından bizi pürdikkat izlediklerini gördüm.

Biz demir çitlere yaklaşırken bahçede sert bir rüzgâr esti ve etrafımızdaki gülleri bir yana savurdu. Lukas asasını kapıdaki koyu yeşil rüne bastırıp bir büyü mırıldandı, sonra kapıyı iterek açarken asasını kınına soktu.

İçeri girdik ve hışırdayan orman sınırına yaklaştık.

Karanlık Cadı.

Önümüzdeki vahşi doğadan, kaçıp sığınacağımız vahşi doğadan yükselen bu düşmanca sözler zihnimde yankılandı.

Ağaçların arasına girmeden hemen önce Lukas bana bir bakış attı, ateşi kavurucu bir sıcaklıkta ve tamamen kontrolü altındaydı. Görünmez ateş halesini onları sertçe uyarırcasına düşmancıl ağaçlara doğru itti ve tek kelime etmeden parmaklarımızı birbirine kenetleyerek vahşi doğaya adım attık.

Lukas beni giderek ormanın derinliklerine doğru çekerken gölgeler etrafımızı sardı. Ayağımdaki incecik topuklu ayakkabılarımla ona yetişmeye çalışırken neredeyse beni sürüklercesine ilerliyordu. Muhafızlarımız hemen arkamızdan geliyordu.

Tepemizde şimşekler çaktı, gök gürledi.

Lukas bir süre sonra durdu ve tuniğinin cebinden Mühürleme töreninde katlettiğimiz ağacın külleriyle dolu kadife bir kese çıkardı. Bu kutsal uyarı için külleri üstüne savurabileceği uygun bir ağaç arıyormuş gibi yaparken ben de Mühürleme kahvaltısına gitmeden hemen önce acil durum için planladığımız numaraya hazırlandım.

Gardneryalıların kadınlara karşı tutumunu onlara karşı kullanacak bir numaraydı bu.

Lukas yanındaki devasa Kara Meşe'ye odaklandı. Ama külleri ağacın pürüzlü gövdesine savurup Hâkimiyet Kutsaması duasını okumak yerine keseyi yere attı, beni olduğum yerde hızla döndürüp kolumdan tuttu ve dudaklarıma yapıştı. Beni ağacın sert gövdesine bastırırken ayaklarım orman zemininde kaydı ve ağacın özü şiddetle geri çekildi.

Abartılı bir tavırla inleyip ona direniyormuş gibi yaptığımda beni daha sıkı tuttu, iç kalkanımı güçlendirip büyümü sertçe çekiştirerek beni "zorla" öpmeye devam etti.

Debeleniyormuş gibi yapıp en sonunda kendimi kurtardım. Yakınımızda kavisli bir sıra hâlinde duran muhafızlarımıza doğru çaresiz bir bakış atıp, "Dur!" diye yalvardım. Tahmin edilebileceği üzere biraz şaşkın, biraz rahatsız olmuş, biraz da eğleniyormuş gibi görünen yüzlerini başka yere çevirdiler.

Lukas beni daha da sıkı kavradı, yüzünde ürkütücü bir ifade belirdi. "Bana *dur* diyemezsin. Sen benim *bağ-eşimsin.* Yine seni dün gece yaptığım gibi kırbaçlamam mı gerek?"

Tir tir titriyordum ve nedeni yapmaya çalıştığımı şey yüzünden gerilen sinirlerim olsa da numaramızın daha inandırıcı görünmesine yardımcı oluyordu.

Lukas kulağıma doğru eğilip çaktırmadan asasına uzanırken, "Beni iyi dinle," diye hırladı. Daha da yaklaştı, muhafızların duyamayacağı kadar alçak sesle peş peşe büyülü sözler fısıldadı, yatkınlıklarını hem kendi büyüsüyle hem de benim büyümle doldurdu.

Sonra beni sertçe bir kenara itip hızla döndü ve asa kolunu havada geniş bir yay çizerek savurdu.

Asasının ucundan sarmaşıklar fırlayıp bir mızrak yağmuruna dönüştüler ve muhafızlar daha asalarını kaldırmaya bile fırsat bulamadan hepsinin kafasına saplandılar.

Hepsi bir bir yere düşerken aralarından biri duyulacağından emin olduğum keskin, tiz bir çığlık kopardı.

Birbirimize kararlı gözlerle bakıp Thierren'dan benim için bırakmasını istediği sağlam çizmeleri almak üzere ağacın etrafından dolaştım. İncecik ayakkabılarımı çıkarıp çizmeleri ayaklarıma geçirdim.

Lukas elimi tuttu ve ormanın içinde hızla ilerlemeye başladık.

Malikâne tarafından bir erkek sesi duruldu. "Şu tarafa!"

Korku içimi bir bıçak gibi keserken Lukas'la birlikte kayalık bir yokuştan yukarı son sürat koştuk, ormanlık bir tepenin zirvesine doğru tırmanıp hızla daha yüksek bir gözetleme noktasına ulaştık. İki büyük kayanın hemen ötesindeki açıklık, aşağıdaki bahçeyi geniş bir açıdan görmemizi sağlıyordu.

Çok sayıda Beşinci Seviye Büyücü asalarını kaldırmış hâlde vahşi doğaya giriş yaptığımız noktaya doğru koşuyor, birkaçı da evcilleştirilmiş ejderhaların sırtına atlayarak hızla havalanıyordu.

Korkum tırmandı. "Lukas, sayıları çok fazla. Yeterince uzakta değiliz..."

Müthiş bir patlama duyuldu, yer sarsıldı ve dünya kör edici mavi bir ışığa boğuldu.

Lukas beni korumak için üstüme atladı ve ikimizi de yere bastırdı. Gözlerimin önünde siyah noktacıklar dans ediyordu. Yeni bir patlama sesi gelmeyince ayağa kalkıp etrafa baktık, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Tüm malikâne ve çevresi parlak safir mavisi alevler içindeydi. Ejderhalar haykırıyordu. Mavi alevler ve çivit mavisi dumanları havaya yükselirken askerler çığlık çığlığaydı.

Gerilip bir şaşkınlık nidası koyuverdim, gördüklerime inanamıyordum. Karalara bürünmüş yirmiye yakın Vu Trin askeri alevlerin arasından fırladı, malikâneye doğu tarafından akın ederek etrafa yıldızlar fırlatıyor, mavi rün ateşi şeritleri ve vızıldayan rün silahlarıyla askerleri ve yaralı ejderhaları avlıyorlardı.

Çivit mavisi dumanın arasından bir Büyücü askerin asasından şiddetli bir su şeridi gönderdiğini gördüm. Adam iki Vu Trin askerini yere serse de arkasından yaklaşan başka bir Vu Trin askeri fırlattığı parlak gümüş yıldızla onu tam ensesinden vurdu. Asker, Büyücü tam karşı yönünden bir gümüş yıldız yağmuruna tutulduğu anda fırlayıp kılıcını adamın sırtına doğru savurdu. Büyücü safir mavisi bir ateş patlamasıyla yere yığıldı.

Yukarıdan müthiş bir kükreme duyuldu. Başımı kaldırıp baktığımda altı safir mavisi Noi ejderhasının fırtına bulutlarını malikâneyi hedef almış oklar misali delip geçtiğini gördüm. Püskürttükleri altın alevler geride kalan askerlerle ejderhaları küle çevirdi.

Önümde patlak veren kıyamete şaşkınlıktan ağzım açık kalmış hâlde bakakaldım. Safir mavisi ejderhalar havada daireler çizip yere inerken patlamanın kenarındaki Vu Trin askerleri Noi dilinde birbirlerine bir şeyler bağırdılar.

Serseme dönmüş hâlde, *Hepsi öldü,* diye düşündüm.

Vogel.

Büyücüler Konseyi'nin çoğunluğu.

Vyvian halam.

Lukas'ın tüm ailesi.

Öldüler. Hepsi öldü. Mühürleme törenine katılan herkes.

Felç olmuştum, bacaklarım tutmuyordu. Çünkü Vu Trin istilasının gerçek hedefinin ne olduğunu biliyordum.

Ben.

Lukas'a döndüğümde onu da şaşkın gözlerle olanları izlerken buldum. Bana baktığında gözleri anlık bir acıyla parladı.

Bütün ailesi.

"Lukas... ailen..."

"*Yapma.*" Yüz ifadesi sertleşti, bu tek kelime beni susturdu. "İşte ihtiyacımız olan dikkat dağınıklığı," dedi boğuk bir sesle. Dönüp ailesinin malikânesini kasıp kavuran devasa yangına baktı. "Vu Trin'in bizi gördüğünü sanmıyorum."

Mavi alevlerin kenarında bir patlama daha oldu, bu sefer gümüş rengi alevler saçan gri bir yangın patlak verdi.

Tuhaf yangının içinden fırlayan gümüşi gri ateşten oklar Vu Trin askerlerine ve ejderhalarının üzerine uçarak onları hızla öldürdü. Ardından gümüş alevlerin arasından dumanlara sarılı bir silüet çıktı. Asasını kaldırmış etrafına Gölge ateşler savuruyordu, Vu Trin'in rünik silahları ona işlemiyormuş gibiydi.

İçimi yepyeni bir korku dalgası kapladı.

Marcus Vogel.

Yüce Kadim Varlık, hayır.

Bu imkânsızdı, inanılmazdı ve korkunçtu ama... o yaşıyordu.

Marcus Vogel dönüp küle dönmüş çevresini taradı, bahçenin her yerine dağılmış ölü Büyücülere, Vu Trin askerlerine ve ejderhalara baktı.

Gölge Asa'sını kaldırırken gözlerini saklandığımız yüksekliğe doğru çevirdi.

Lukas beni yere itip üstüme atladı, iki eliyle başımı kavradı ve dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırarak tüm yatkınlık gücünü tek bir güçlü dalga hâlinde kalkanıma aktardı.

Kollarını sımsıkı tuttum, gücü yatkınlıklarımın etrafına sımsıkı sarılıp büyümü son zerresine kadar geri iterken onun gücünü çektim.

Vogel'ın Gölge gücü arazinin öbür ucundan fırlayıp vahşi doğayı aşarak bana çarptığında nefesim kesildi. Büyüsü kaçınılmaz bir gelgit gibi üstümüze boşanırken Lukas içime büyü

gönderip bana sımsıkı tutunsa da ona yapışmış bedenim titredi ve gözlerimin önüne gri bir perde indi.

Sonra... Gölge büyüsünün dalgası üzerimizden geçip vahşi doğaya aktı, her yöne yayılıp beni aramayı sürdürürken Gölge ateşi kükredi ve tüm dünya değişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kaçış

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Valgard, Gardnerya

Ormanın içinde yokuş yukarı koşarken Lukas'ın elini sımsıkı tuttum, dallar ve çalılar yanaklarımla kollarımı çiziyor, çaresizlik adımlarımı hızlandırıyordu. Yukarıdan çırpılan kanatların hışırtısını duydum ve safir renkli üç şekil başımın üstünden geçip giderken eğildim.

Daha fazla Vu Trin ejderhası!

Lukas gittiğimiz yönü değiştirirken yan tarafımdaki sızıyı bastırmak için elimden geleni yaptım. Ciğerlerim cam kırıklarıyla doluymuş gibi hissediyordum. Eteğimin üzerindeki kırmızı boncuklar çalılara takılıp duruyor, adımlarıma mâni olmaması için eteğimi ne zaman yukarı toplasam sökülüp kopuyorlardı.

Valgard limanları yönünden gelen ejderha kükremeleri ve patlamaların gümbürtüsünü duydukça kalp atışlarım hızlanıyor, biz hızlandıkça göğsümü delip çıkacakmış gibi atıyor, Lukas paniğe kapılmış bakışlarıma çelik gibi sert bir bakışla karşılık veriyordu.

Ormanın içinden geçen yolu hızla aştık, ardından başka bir patlama sesiyle birlikte hiddetli ağaçların arasına geri daldık. Ağaçlık bir tepeden yukarı tırmanırken Lukas'ın elini hiç bırakmadım, sonra dik bir setten aşağı inerken bir an dengemi kaybettim ve tam kayacağım sırada Lukas beni yakaladı.

Tekrar dengemi bulduktan sonra bir baldıran korusuna doğru koştuk, yaprak dökmeyen yüksek ağaçların gölgeleri arasında başlığını takmış bir Gardneryalı belirdiğinde irkilip Lukas'ın yanında aniden durdum. Çam yeşili gözlerinde feci bir telaş olan sert ve zarif yüzlü, genç bir adamdı.

Thierren!

Bize devam etmemizi işaret ettiğinde peşinden baldıran ağaçlarının gölgesine girdik. Büyük, kayalık bir çıkıntının etrafından dolaşınca karşımıza eyerlenmiş ve yola çıkmaya hazır üç at çıktı.

Kızıl kahverengi yeleli Malthorin safkanları. Uzun mesafeli yolculuklara uygun bir türdü. Yanlarında seyahat çantaları asılıydı.

Thierren Lukas'a tıka basa dolu bir çuval fırlattı. Lukas çuvalı ustaca yakaladı, içinden giysiler çıkardı ve bana basit bir siyah yün tunikle koyu renk bir binici eteği uzattı.

"Sparrow'la Effrey nerede?" diye sordum. "Ve Aislinn?"

Thierren, "Güvendeler," diyerek beni rahatlattı.

Ben giysileri alırken Lukas, "Şunları giy," dedi. Ardından parmağıyla yüzünü işaret etti. "Yüzündeki tüm o makyajı sil. Takılarını da çıkar."

Lukas kendi kırmızı işlemeli ipek tuniğini çıkarırken sarsılmış görünen Thierren ona, "Ne oldu?" diye sordu. Lukas'ın vücudunun her yerine silahlar bağlanmıştı. Üstünde dün geceden daha fazla silah vardı, büyük çoğunluğu kabzaları parlayan safir mavisi rünlerle işaretlenmiş Noi rün bıçaklarıydı. Abanoz ahşabına Noi rünleri işlenmiş yedek asası da beline takılı kınında duruyordu.

"Vu Trin tüm malikâneyi yok etti," diye yanıtladı Lukas sert bir sesle, üstüne sade bir yün tunik geçirirken çenesi kasıldı.

Onlara sırtımı döndüm, Mühürleme tuniğimi üstümden çıkarıp hızla yenisini giydim. Çıkardığım tunikle makyajımı silerken şehir yönünden bir patlama sesi daha geldi.

"Vogel hayatta kaldı," diye ekledi Lukas, ben uzun binici eteğimi Mühürleme eteğimin altına geçirirken ona kısa ve anlamlı bir bakış attı. "Elloren'ın ne olduğunu biliyor. Ve onun hayatta olduğundan şüpheleniyor. Arama büyüsü yolladı."

Thierren suratına bir tokat yemiş gibi donakaldı. Ben Mühürleme eteğimi çıkarırken kısık ve boğuk bir sesle, "Gündüz gözüyle mi?" diye sordu.

Lukas başını evet anlamında salladı, Thierren'a attığı bakış öylesine ciddiydi ki parlak yakut küpelerimi, kolyemi ve saçımdaki süslerimi çıkarıp hepsini birden cebime tıkıştırırken içimdeki telaş daha da arttı.

"Elloren'ı Batı Diyarı'ndan çıkarmamız gerek." Tuniğinin yanının hemen altına bağlanmış kınından rün işaretli asasını çıkardı. "*Derhâl.*" Bana dönerken gözleri kararlılıkla parıldıyordu. "Kolunu sıva, Elloren," dedi katı bir sesle. "Vu Trin'in de seni takip etmesini zorlaştırmak için derinin altında başka bir kalkan yaratacağım."

Tek kelime etmeden tuniğimi sıvayıp ön kolumu ona uzattım.

Lukas rünik asasının ucunu tenime bastırdı ve alçak sesle bir büyü mırıldandı.

Asasının ucundan incecik mavi şimşekler boşanarak bileğimin etrafında çatallanıp koluma doğru yükseldi, o incecik damarlar üstümde çıtırdarken tenim gıdıklandı. Sonra Lukas bir dizinin üstüne çöktü ve asasını ormanın zeminine indirdi, başını yana eğip bir büyü daha mırıldandı.

Asasının ucundan bu kez mavi bir ışıkla parıldayan çizgiler fırladı. Ormanın zemini üstünde geldiğimiz yöne bir ağ

gibi yayıldılar. Ardından hepsi ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde kaybolup gitti.

"O neydi?" diye sordum.

"Noi takip önleme büyüsü." Lukas ayağa kalkıp ormanın zeminini inceledi. "Asanın üstündeki rünlerden birine önceden yüklenmiş."

Karışık Büyücülük bilgisi bilinmeyene doğru savrulup açılmış bir kapı gibiydi. Israrcı bir sesle, "Bana bunların hepsini öğretmelisin," dedim.

Lukas sözlerimi onaylarcasına bana bir bakış attı. Tuniğinin kenarını kaldırıp asasını kınına soktuğunda karanlıkta parıldayan yeşil teni açığa çıktı. "Öğreteceğim," diye söz verdi.

Thierren üstümüzden çıkardığımız giysileri atlara bağlanmış seyahat çantalarından birine tıkıştırdı, sonra hem Lukas'a hem de bana kendi üstündekiyle uyumlu koyu renk pelerinler uzattı. Pelerinlerimizi takıp atlara bindik, başlıklarımızı taktık ve uzaklarda patlama sesleri ve ejderhaların kükremeleri yankılanırken ormanın içinde dolambaçlı bir yoldan ilerlemeye koyulduk.

En sonunda terk edileli çok olmuş gibi görünen, Kelt muhafız kulesine benzer bir yapıya vardık. Binanın tepesi tamamen yanmış, çökmüş taş duvarları yosun bağlamıştı. Şehir yönünden gelen patlama sesleri, bir günden uzun süredir kabarıp duran fırtınanın boğuk gök gürültülerine karışan hafif patırtılara dönüşmüştü. Fırtına en sonunda patladığında yeri göğü birbirine katacakmış gibi hissediyordum.

Binanın taş köşesinden dolandık ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Aislinn.

İçimde neredeyse dizlerimin bağını çözecek kadar büyük bir rahatlama hissettim.

Sparrow'un, Effrey'nin ve paslı bir direğe bağlanmış iki atın yanında duruyordu. Büyük siyah Frizyen atlarına heybeler yüklenmişti ve Effrey'nin korku dolu mor gözlerini yepyeni bir

gümüş tel gözlük çerçeveliyordu. Raz'zor ise hepsinin üzerinde, tepelerinden sarkan bir ağacın dalına kemik beyazı, sürüngen bir kuş misali tünemiş, yakut kırmızısı gözlerini bana dikmişti.

Aislinn de benim gibi basit, gösterişsiz giysiler giymiş, omuzlarına bir pelerin bağlamıştı, başlığı yüzünü gölgeliyordu. Bana uzun süreli, korkunç bir mücadelenin izlerini taşıyan keskin bakışlarla bakan gözlerinin altı mosmordu.

"Aislinn," dedim çatallanan sesimle. Atlarımızdan indik ve hemen ona doğru yürüdüm, birbirimize sıkıca sarılıp duygusal bir kucaklaşmaya daldık. "Lukas seni kurtardı," dedim onu biraz daha sıkarak. "Kadim Varlık'a şükürler olsun."

Aislinn geri çekildi, kollarımı sımsıkı tutarak Lukas ve Thierren'a baktı. Effrey'yi Frizyen atlarından birine bindiren Sparrow'a olan biteni anlatıyorlardı. Aislinn titrek bir sesle, "Beni Sparrow kurtardı," dedi. "Ve bana iki hizmetkârımı da getirdi. Buluşup onları da Doğu'ya götüreceğiz." Yeşil gözleri telaşla parladı. "Elloren... Sparrow bana senin Karanlık Cadı olduğunu söyledi. Bunca zamandır senmişsin."

Dudağımı ısırıp başımı evet anlamında salladım. Gözlerim Aislinn'in yanağında iyileşmekte olan bir çürüğe ve boynunun dibindeki daha taze bir morluğa takıldı.

Bir öfke dalgası içimi delip geçti. Kızgın ateş yatkınlıklarımı dağlayıp geçerken, "Yaralanmışsın," dedim. "Bunu sana Damion mu yaptı?"

Aislinn yüzünü acıyla buruşturdu, başını çevirirken yüzündeki ifadeden bu sorunun cevabı belliydi. Ormanın zeminini kaplayan bütün dalları kapma dürtüsüyle birlikte içimi bir intikam arzusu sardı.

Damion Bane'i bulmak istiyordum. Elimde bir asayla veya dal parçasıyla onun peşine düşmek ve Lukas'ın başladığı işi bitirmek istiyordum.

Boğazımda alev alev yanan öfkeyi bir suçluluk dalgası izledi. *O canavara bağlanan ben olmalıydım. Sen değil.*

"Çok üzgünüm, Aislinn," dedim öfkeden titreyen sesimle. "Bunun bedelini ödeyecek. Sana yemin ederim ki bir gün bunun bedelini ödeyecek."

Aislinn yüzünde kırılgan bir ifadeyle başını iki yana salladı. Gözlerinin arasında daha önce orada olmayan derin bir kırışık belirdi. Ama bakışlarını bana çevirdiğinde yeşil gözleri isyanla parlıyordu. "Lupinlere katılacağım, Elloren."

Bu kararlı sözlerine karşılık hızla derin bir nefes aldım, içimde karmakarışık duygular dolaşıyordu. Boğazım düğümlendi. "Doğu Diyarı'na gideceğiz," dedim. "Jarod'a kavuşacaksın."

Aislinn'in sesi boğuk bir fısıltıya dönüşürken yüzü acıyla gerildi. "Jarod beni artık asla istemez. Damion bana bazı şeyler *yaptı*... bana bazı şeyler yaptırdı..." Başını çevirdi, çatık kaşları tiksintiyle seğirdi, yüz ifadesinde çektiği acının ağırlığı belirdi. "Ona itaat etmezsem hizmetçimin canını yakmakla tehdit etti." Tekrar gözlerimin içine baktı ve bakışları öylesine ürkekti ki içimden bir ürperti geçti. "Yillya daha on iki yaşında. Onu korumak zorundaydım..." Aislinn sanki utancının ne denli büyük olduğunu görmemi kaldıramıyormuş gibi tekrar başını çevirdi. Gözyaşını titrek elinin tersiyle silerken sert bir sesle, "Lupinler ömür boyu tek eşe bağlanır," dedi. "Hayır. Jarod beni istemez artık." Bana tekrar baktığında yüzünde hınç dolu bir ifade belirdi. "Ama ben Jarod'ın beni Lupin yapmasını istiyorum. Böylece geri dönüp Damion Bane'i bulabilirim. Bir Lupin olarak."

Aislinn'in ifadesi öylesine ölümcüldü ki sırtımdan bir ürperti geçti. Diana'nın vahşiliğini hatırladım.

"Elloren." Lukas'ın telaşlı sesiyle dikkatimi Aislinn'den ona çevirdim. İki safkan atımızın dizginlerini sıkıca tutuyordu, yeşil gözlerini bana dikmişti. Frizyenlerden ve Thierren'ın safkan atının yanında bekleyen Thierren ve Sparrow'dan ayrı durduğunu fark ettim. Effrey kendi Frizyen atının yelesine sımsıkı tutunmuştu, gergin görünüyordu. "Sen ve ben gitmeliyiz, *hemen*," diye ısrar etti Lukas.

Sadece ikimizi kastettiğinin farkına vardığımda sarsıldım. Aislinn ve diğerlerini Doğu'ya kendi başlarına yolculuk etmeye bırakacaktık.

Aniden her şey netlik kazandı.

Ayrılmamız gerekiyordu.

Gardnerya ve Vu Trin kuvvetleri tüm güçleriyle *beni* yakalamaya ya da öldürmeye kararlıydı. Hep birlikte yolculuk edersek bu güçleri Aislinn'in, Sparrow'un, Effrey'nin ve Thierren'ın üstüne çekebilirdim. Hem Lukas'la ben yalnız başımıza daha hızlı hareket edebilirdik.

Alçak, hırıltılı bir ses, *Karanlık Cadı,* diye fısıldadı zihnime.

Aklım karman çorman olmuş bir hâlde başımı kaldırıp baktığımda Raz'zor'un tünediği yerden beni avını bekleyen bir yırtıcı gibi sakince izlediğini fark ettim. Bana gönderdiği sözler sertti ama öfkeden yoksundu.

Bir meydan okumaydı. Savaş çağrısıydı.

Ejderhanın kırmızı gözlerinin içine baktım, kızıl ateşinin bir parıltısı içimi dağlarken derin ve güçlendirici bir nefes aldım.

Aislinn'e döndüm. Erthia'nın duvarları üstüme üstüme gelirken bile Raz'zor'un kararlı vahşetinden ve ateşinden ilham alarak cesaretimi topladım.

"Doğu topraklarında *görüşürüz,*" dedim. "O zaman gözlerin *kehribar* rengi parlayacak."

Aislinn başıyla onayladı, bana sarılırken gözleri yaşlarla doldu ve aniden içimi kaplayan bir acıyla bunun son kucaklaşmamız olabileceğinin farkına vardım. Doğu'ya yapacağımız yolculuğu sağ salim atlatacağımızın garantisi yoktu.

Uzaklarda hafif bir patlama duyulurken başım şehre doğru döndü.

Atlarımıza binerken Lukas önce Aislinn'e, sonra bana yardımcı oldu. Müttefiklerimize son bir kez baktım. Aislinn, Sparrow, Thierren ve Sparrow'un önünde oturmuş, yeni gözlüğü-

nün ardındaki kocaman açılmış gözleriyle bana korku dolu bakışlar atan Effrey.

Hayatını korumak için kaçmaya zorlanmış böylesine genç ve narin bir çocuğu görünce kalbim sıkıştı.

Hiçbir çocuk hayatını korumak için kaçmak zorunda kalmamalıydı.

Dizginler elinde, Effrey'nin arkasında oturan Sparrow'a baktım. Ametist moru gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Bana Urisk dilinde, "Uush'ayil moreethin orma'thur," diye seslendi. Ne dediğini anlamak için dilini bilmeme gerek yoktu.

Güvende ol. Kaç.

Onlarla savaşmak için hayatta kal.

Başımla onaylayarak karşılık verdim. Aislinn'e döndüm, bana kararlılık dolu son bir bakış attığında boğazım düğümlendi. Ardından hepimiz atlarımızı dürterek harekete geçirdik. Aislinn, Sparrow, Thierren ve Effrey bir yöne, Lukas ve ben başka bir yöne gittik. Aislinn'i gözden kaybederken göğsümde acı dolu bir boşluğun açıldığını hissettim.

Raz'zor benim peşimden geliyor, ben Lukas'ın arkasından giderken daldan dala uçuyordu. Lukas gözlerinde ihtiyatlı bir bakışla bir ejderhaya, bir bana baktı.

Karanlık Cadı.

Raz'zor'un selamını zihnimin derinliklerinde duydum, bununla birlikte içimde ona karşı ani bir hısımlık duygusu ve içgüdüsel olarak sadakat dolu bir çekim hissettim. Kızıl Ejderateşi'nin sıcak parıltısı kalkanla korunan yatkınlıklarımı aydınlattı.

İçimde bu vahşi ejderhaya karşı korumacı bir endişe uyandı, onun Batı Diyarı'ndan çıkması gerektiğinden emindim.

Benden çok uzaklara gitmeliydi.

Lukas hızımızı artırırken içimden Raz'zor'a, *Sparrow, Effrey ve diğerleriyle birlikte git,* dedim. *Onları koruman gerek. Onları Noi topraklarına götür. Gerekirse onlar için savaş.*

Zihnimde kızıl intikam görüntüleri parladı.

Dökülen kan. Savrulan pençeler. Havaya püsküren kızıl alevler.

Ve sonra tek bir kelime.

Bağlılık.

Yakut kırmızısı bir ateş dalgası içimi dağlayıp geçti ve gözlerimin önüne kıpkırmızı bir perde indirdi. Kan kırmızısı ateş doğrudan Lukas'ın kalkanından geçip ateş yatkınlığımı sarmaladı ve içimi kaplayan gücün hissiyle derin bir nefes aldım. Raz'zor'un ittifakının tüm ağırlığını hissettiğimde bu bağlılık yemininin güçlü avantajını aniden fark ettim.

Bana sadakatini verdiysen, diye düşündüm, *dediğimi yap. Onlarla git. Onları koru.*

Raz'zor havalandı, orman örtüsünün tepesine doğru, fırtınanın kararttığı yeşilin üstünde çakan soluk beyaz bir ışık gibi yükseldi.

Zihnimde bana, *Seni Noi topraklarında bulacağım*, dedi. *Ve seninle birlikte savaşacağım.*

Bunu yapan az sayıdaki kişiden biri olacaksın, diye karşılık verdim küçük ejderhaya.

Öyle olsun, Gözüpek Naga'nın Kurtarıcısı.

Gözlerimin önünde bir kızıl ateş görüntüsü daha belirdi ve ejderha kanatlarını çırparak bir anda ağaçların tepesinden yükseldi. Bir hırıltı duyuldu ve ardından beyaz bir bulanıklığa dönüştü.

Uzaklarda duyulan bir patlama atları ürkütürken Lukas'ın ateşinin şiddetli bir şeridi etrafıma dolanarak beni korudu. Dönüp bana baktığında gözlerinde kararlılıkla dolu bir ateş yanıyordu. Sonra sırtını bana çevirip hafifçe sağa saptı, ben de hemen peşinden gittim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVAŞ

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Kaledonya Ormanı, Gardnerya

Lukas'la birlikte dar, ıssız yollarda hızla ilerliyorduk, karanlık orman etrafımızı sarıyordu, yıldırımlarla dolu havada ormanın zar zor bastırılmış düşmanlığını hissedebiliyorduk. Pelerinlerimizin başlıklarını çekmiştik, eyerlerimize takılı rün fenerleri yumuşak kırmızı ışık haleleri yayıyordu.

Patlama sesleri ve ejderhaların kükremeleri iyice uzağımızda kalmış, duyulmaz olmuştu ama safir mavisi Vu Trin ejderhaları başımızın üstünden batıya doğru her uçtuğunda kalbim duracak gibi oluyordu. Fenerlerimizin ışığının Amaz rünleriyle büyülenmiş olduğunu ve ışığını çok yakınına girenler dışında kimsenin göremeyeceğini kendime hatırlatmam gerekti.

Tepemizde uçan ejderhalar bu ışıkları göremezdi.

Benim peşime düşmüş ejderhalar.

Bir süre sonra Lukas elini sallayarak bana durmamı işaret etti, atından indi ve kısrağı küçük bir dere kenarına bağladı, sonra bana da inmemi işaret etti.

"Takip önleme büyüsünü yenilemem gerekiyor," dedi, "Vu Trin seni bulamasın diye. Atların da dinlenmeye ihtiyacı var." Ben de kısrağımdan inip onu dereye götürdüm, hayvana teşekkür etmek için bir an durdum, sonra Lukas tuniğinin altından rünik asasını çıkarırken ona yaklaştım.

Şimşek çakıp gök gürlerken Lukas ön koluma bir bakış attı.

Kumaşı sıyırıp ön kolumu ona uzattım, mühürlenmiş bağ izlerimi görmek zihnimde Lukas'ın ailesinin malikânesinin mavi alevler içinde yok olup gidişinin korkunç hatıralarını tetikledi.

O kolumu tutup rünlerle işaretlenmiş asasının ucunu tenime değdirerek bir büyü mırıldanırken, "Lukas," dedim. "Ailen için üzgünüm."

Lukas'ın bakışları benimkileri buldu, gözlerinden acı dolu bir çatışma geçip gitti. Yatkınlık ateşi, Lukas onu şiddetle bastırıyormuş gibi bir anda kükreyip sonra yatıştı. "Sen halanın yasını tutuyor musun?" Asasının ucunu cildime bastırırken sesi şiddetli duygularla dolup taşıyordu.

Kendi iç çatışmama döndüm.

Vyvian halam benim ailemdi. Küçüklüğümden beri hayatımda olan biriydi. Ama kardeşlerime zarar verme tehdidinde bulunan, beni siyasi gücünü korumak için bir araç olarak kullanan ve çektiğim acıyı düşünmekten zevk alan bu kadının yasını nasıl tutabilirdim?

Sevgili amcam Edwin'in ölümünden sorumlu olan kadının?

Öfkeli çatışmam, amcam için duyduğum, bir bıçağın ucu kadar keskin bir kedere dönüştü.

"Hayır," dedim sertçe, ateşim artık Lukas'ın kalkanının altında tüm şiddetiyle yanan bir keşmekeşten ibaretti. "Onun yasını tutmuyorum."

Lukas parmaklarını asasının sapına işlenmiş küçük rünlerin üstünde karmaşık bir enstrüman çalıyormuşçasına ustaca kaydırdı. Ucundan çıkan ışıldayan mavi şeritler tenime dolandı.

Tenime işleyen rünik büyüyle ürperirken endişeyle onu inceledim. "Ama Lukas," diye ısrar ettim, "onlar senin *tüm ailendi...*"

Lukas'ın ateş yatkınlığı şaşırtıcı bir şiddetle parladı. Ama sonra toprak büyüsünün sert bir duvarı yatkınlığının üstüne kapandı ve alev alev yanan yeşil gözleri benimkilerle buluşurken görünmez alevi bir kez daha gerildi. Çelişkilerle dolu bir acı içinde tükürür gibi, "Onların yasını tutmuyorum," dedi, sonra tekrar işine odaklandı.

İtirafı zihnimi allak bullak etmişti, birbirimize yalan söyleyemediğimiz ve sözlerindeki gerçeği hissedebildiğim için bu daha da sarsıcıydı. Ama sonra sadece Vyvian halam gibilerden oluşan bir aile hayal etmeye çalıştım. Ve derin bir üzüntüyle Lukas'ın tüm hayatının bu şekilde geçtiğini fark ettim. Onu gerçekten seven kimse yoktu. Etrafındaki herkes her şeyden çok güce ve saygınlığa tapıyor, bir tek bunları seviyordu.

Rünik büyü tenimde dolaşırken, "Benim yasımı tutar mıydın?" sorusu ağzımdan kaçıverdi.

Lukas bir an sessiz kaldı, bakışlarını bileğimde dallanan mavi büyüye sabitlemişti.

"Evet, Elloren." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Hayatımın geri kalanı boyunca senin yasını tutardım." Ona cevap olarak bir sıcaklık dalgası gönderirken gözlerindeki tutku dolu bakışı içime çektim. Bu bakış dün gece, arzusuyla büyüsünün her bir zerresini benimkilerle birleştirdiğinde bana attığı bakışın aynısıydı.

Katıksız bir özlem.

Ve bundan daha da güçlü bir şey.

Ateşlerimiz içten bir okşayışla birbirine karıştı, Lukas'ın duygu dolu bakışlarına karşılık verirken gözlerim yaşardı ve mavi çizgilerden oluşan ağ koluma doğru çekildi, derimin hemen altındaki kalkanın içinden geçerek daha güçlü bir bariyer oluşturdu.

Bir gök gürültüsü daha havayı yarıp geçtiğinde içinde bulunduğumuz an bozuldu.

Lukas önce fırtınayla kararmış gökyüzüne, sonra bana tedirgin bir bakış attı, kolumu nazikçe bıraktı ve rünik asasını kınına soktu. Kolumu şöyle bir okşayarak, "Gitmeliyiz," dedi.

"Fırtına kopmadan ne kadar uzağa gidebiliriz sence?" Gardnerya'nın bu bölgesi fırtınalarıyla meşhurdu ve kabarmaları ne kadar uzun sürerse en sonunda patlamaları da o denli şiddetli olurdu.

Bu fırtına kabaralı epey oluyordu.

Çakan bembeyaz şimşekler yüz hatlarını bir anlığına aydınlatarak ona sert bir ifade verirken, "Kaledonya Sıradağları'nın eteklerine kadar," dedi Lukas. "Vogel'la aramızı açmalıyız. Çok az zamanımız var."

İçimde bir dehşet yükseldi. "Neyden önce?" Şimşekler çaktı, gök gürledi.

Lukas'ın bakışları uyarı doluydu. "Gece çökmeden ve o daha güçlü büyülerle peşine düşmeden önce."

✶

Fırtına bulutları bizi sabırla takip eden devasa bir canavar gibi toplanmayı sürdürüyordu. Gün geceye yaklaşırken hepsi yoğunlaşıp öfkeyle kabardı, gürleyip ve şimşekler saçtılar ama hâlâ yağmur yağmıyordu.

Lukas sık sık bana yanında durmamı işaret ediyordu, telaşlı gözlerle atından iniyordu. Kolunu etrafıma dolayıp beni kendine çekerek dudaklarıma hararetli bir öpücük konduruyor, ateş ve toprak büyüsünü bana aktararak derimin altındaki kalkanı şiddetli ve karmakarışık bir akıntıyla güçlendiriyordu. Atlar yanımızda huzursuzca kıpırdanırken Lukas'ın her şeyi tüketen büyüsü her seferinde hayretle nefesimi kesiyor, içimi ürpertiyordu. Ve her seferinde ağaçların baskıcı güç alanı sanki

sergilenen Büyücülüğün şaşırtıcı kuvvetini hissedebiliyormuş gibi geri çekiliyordu.

Ormanın içinde ilerlerken Lukas'ın durup beni bir kez daha tutkuyla öpeceği zamanı sabırsızlıkla bekliyordum. Büyüsü benimkiyle her birleştiğinde etrafımızdaki korkunç dünya bir anlığına kaybolup gidiyormuş gibiydi.

Şimşeklerle dolu bir alacakaranlık çökerken orman bambaşka bir yere dönüşüverdi. Nefes kesici ölçüde devasa ağaçlar tepemizde belirdi, koskocaman tırtıklı gövdeleri Amaz rünik fenerlerimizin ışığında uğursuz, titrek bir kızıl tonuna boyandı.

Kaledonya Sithoy ormanı.

Erthia'nın dört bir yanında meşhur ormana girerken büyük bir hayranlık ve endişeyle etrafıma bakındım. Burası sadece kitaplarda okuduğum ve kan kırmızısı odununa dokunduğumda hissettiğim bir ormandı.

Birkaç adım atar atmaz ağaçların etrafı saran güç alanı değişmeye başladı. Öfkeleri bizi klostrofobik bir kuvvetle, yatkınlıklarıma bastıran derin, ağır bir gümbürtü gibi sardı.

Boynumu uzatıp giderek artan bir endişeyle Sithoy'un uzak, şimşeklerle aydınlanan tepesine bakarken başımın hafifçe dönmeye başladığını hissettim.

Siyah iğne yapraklı Sithoy ağaçları Valgard katedralinden daha yükseğe uzanıyordu ve Lukas da ben de onların düşmanca güç alanlarını normalden iki kat daha şiddetli bir büyüyle geri püskürtmek zorunda kaldık yoksa zihnimizde ağır bir istila başlamış gibi hissediyor, düşünmekte bile zorlanıyorduk. İkimiz de düzenli aralıklarla görünmez ateş büyüsü yollamamıza rağmen bu ağaçları zar zor kontrol altında tutabiliyormuş gibiydik.

Devasa gövdelerinin etrafında dolaşmamızı derin bir nefretle izlediklerini hissediyordum. Dahası, birleşik güç alanlarının yatkınlıklarıma bastırmakla kalmayıp onları hafifçe çekiştirdiklerinin de farkındaydım. Belirli yönlere doğru.

Büyümün akışının haritasını çıkarıyorlarmış gibi.

"Buradaki ağaçlar," dedim gergince etrafıma bakınarak, "Tehlikeliler."

At üstünde yola devam ederken Lukas arkasına dönüp bana bir bakış attı. "Ben de güçlerinin baskısını hissediyorum, Elloren. Ama hepsi Birinci Seviye Büyücüler gibiler. Güçleri var ancak kullanamıyorlar. Seni ürkütmelerine izin verme."

Görünmez büyüsünü bir kez daha saldı fakat bunun ağaçların bize giderek yaklaşan öfkesi üzerinde neredeyse hiçbir etkisi olmadı.

Sözlerine rağmen ağaçlar Lukas'ın kalkanını kolayca aşabiliyor ve yatkınlıklarıma beni rahatsız edici ölçüde hafifçe sürtünüyordu.

Devasa gövdelere bakıp, *Pek kolay korkmuyorsunuz, değil mi?* diye düşündüm kasvetle. Kendimi dalga dalga gelen istilaları tarafından kuşatılmış gibi hissediyordum.

Gök gürültüsü alçak ve daha ısrarcı bir şekilde yankılanmaya başlamıştı, fırtınanın nemli havası hızla soğurken gökyüzü sürekli çatallı şimşeklerle aydınlanıyordu. Ateş yatkınlığımı kuvvetle çeksem de ellerimi atımın sıcak boynuna bastırsam da kemiklerime kadar işleyen soğuğu defetmekte zorlanıyordum.

Rüzgâr şiddetlenip ormanın uzak tepelerine acımasızca çarparken gece çöktü. Esinti ağaçların arasında uğulduyor, devasa dalları tepemizde oradan oraya sallanıyordu. Derken gökten iğne yaprak yağmuru yağmaya başladı. Kırmızı fenerlerle aydınlanmış manzara, Lukas ve ben şükürler olsun ki ormanın Sithoy ağaçlarıyla kaplı kısmını geride bırakarak Kaledonya Sıradağları'nın kenarına yaklaşırken kayalık ve engebeli bir hâl aldı.

Etrafımızı saran meşeler, akçaağaçlar ve yapraklarını dökmeyen ağaçlar burada daha bodur, daha seyrekti.

Ve büyüme daha az nüfuz edebiliyorlardı.

Önümüzde küçük bir açıklık belirdi. Etrafa gelişigüzel dağılmış koyu renk kayalarla dolu bu yerin sınırında kayalık bir tepecik yükseliyordu. Şimşek çakıp kulakları sağır eden bir

gök gürültüsü duyulurken irkildim, atlar da ürktü. Çiselemeye başlayan soğuk yağmur çok geçmeden yerini ağaçları dövüp pelerinimi ve yüzümü ıslatan daha iri damlalara bıraktı.

Lukas durup atından indi ve ürkek kısrağını sakinleştirmeye çalışırken bana peşinden gelmemi işaret etti. Atlarımızı ormanın kenarında, tepe yaprakları sık ve koruyucu bir çardak oluşturan ücra bir meşe korusunun altına bağladık.

"Bir süre atların yanında kal," dedi Lukas. Onu başımla onayladım. Rüzgâr saçlarımı savurup tedirgin edici biçimde uğuldamaya başlarken huzursuz hayvanları sakinleştirmek için elimden geleni yaptım.

Lukas küçük açıklığın ortasına ilerleyip asasını havaya kaldırdı. Kırmızı ışıkla aydınlanmış bedeni giderek şiddetlenen yağmurla rüzgârın hücumuna uğrarken boğuk sesle birbiri ardına büyülü sözler söyledi.

Dallar ormandan fırlayıp Lukas'ın etrafında bir sarmal oluştururken irkildim. Daha da fazla dal bu odun kasırgasına katıldıkça aralarında Lukas'ı göremez oldum. Ardından bu uğultulu sarmal aniden tepeciğin kayalık duvarındaki bir oyuğa doğru akmaya başladı ve Lukas'ın uzun boylu silüeti yeniden görünür oldu. Lukas oyuğun içinde dalları hızla kubbeli bir yapı oluşturacak şekilde örerken taşların üzerinde odun çıtırtıları yankılandı; toprak bağları dalları sıkıca birbirine bağlayan ince sarmaşıklar misali odunların etrafından süzülüp geçti.

Fırtına şiddetli bir sağanağa dönüşürken Lukas soğukkanlılıkla işine devam etti. Hem göz alıcı toprak büyüsü gösterisi hem de her şeye rağmen böylesine sakin ve yetkin kalabilme becerisi beni sakinleştirdi.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ardından onu izlerken Lukas oyuğun içinde bir kapı oluşturdu ve üstünü dışa doğru açarak bir tür tente yarattı. Sonra yaptığı barınağa doğru uzun adımlarla yürüdü, asasını girişine doğrulttu ve büyülü sözler söyledi.

Sığınağın içinde kalan bütün yıkıntılarla süprüntüler dışarı uçtu ve Lukas kolunu savurarak onları ormana doğru fırlattı. Sonra başka bir büyü yaptı ve fenerimizin ışığında ürkütücü bir kızıllıkla parlayan kalın bir sis bulutu ortaya çıktı.

Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü daha duyuldu, ardından bulutlardan çatallanarak süzülen şimşek bulunduğumuz yerden pek de uzak sayılmayacak bir noktaya düştü. Yakınlığı yüzünden nabzım tekledi. Yağmur hiddetle yağarken ve havaya fırtınanın o yanık enerji kokusu yayılırken ürkek atları sakinleştirmeyi sürdürdüm, boyunlarını okşayıp onlarla alçak ve sakin bir sesle konuştum.

Lukas uzun adımlarla yanıma dönerken, "Çantalarımızı yağmurun altından almalıyız," diye seslendi. Başlığını indirmişti, siyah saçları ıslaktı.

Yağmurda sırılsıklam olmuş çantalarımızla fenerlerimizi atlardan indirip eyerlerin kayışlarını gevşettik. Eyeri üstünden çıkarmadığım ve onu adamakıllı tımar etmediğim için atımı ondan özür dilercesine okşadım ama gerekirse çabucak yola çıkmaya hazır olmalıydı. Çantamla fenerimi alarak Lukas'ın peşinden koşar adımlarla sığınağa girdim, atların tepelerindeki yaprak örtüsüyle idare edebileceklerini umuyordum. En azından sürekli yağan yağmur sayesinde etraflarında yiyebilecekleri bolca ot vardı.

Tam da fırtına tüm şiddetiyle patlak verirken başlarımızı eğerek içeri girdik. Yağmur içinden geçilmesi imkânsız bir perde gibiydi, çakan şimşekler ve gök gürültüsü sesleri üst üste binip her yanı inletiyordu.

Lukas barınağın ortasında bir dizinin üstüne çöktü, yüzüyle vücudu yanına bıraktığı fenerlerin titrek kırmızı ışığıyla aydınlanıyordu. Asasını kaldırdı ve diğer elini geri çekip avucunu öne doğru uzatarak asasının içine bir şey çekiyormuş gibi bir büyü mırıldandı.

Yağmur pelerinimden, eteğimden, tenimden çekilip doğruca Lukas'ın asasına doğru uçtu, bir anda havada, asasının ucunun hemen üzerinde asılı duran sımsıkı, çalkantılı bir su topuna dönüştüğünde tüm bedenimin ısındığını hissettim.

Lukas suyu kendi üstünden de çekti ve giderek genişleyen küreye aktardı, sonra su topunu sığınağın küçük girişinden dışarı fırlattı. Vücudumla giysilerim artık kurumuştu ve çok daha sıcaktı, havadaki rutubet kokusu azalmıştı.

Lukas yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesiyle asasını barınağın kubbeli tavanına doğrulttu ve bir orkestra şefi gibi hassas hareketlerle, zarafetle öne arkaya salladı. Asasının ucundan ince siyah sarmaşıklar fırladı ve yapının çatısında alabildiğine dolanarak her yeri kapladı, su geçirmez bir yüzey oluşturdu. Sonra Lukas asasını kınına soktu, pelerinini çıkardı ve sığınağın girişine astı.

Sığınak büyük sayılmazdı. İkimizin kuru yosunların üzerine rahatça uzanabilmesine yetecek kadar geniş, Lukas biraz eğilirse ayakta durabileceği kadar da yüksekti.

Durumun vahameti üstüme çökerken cesaretimi toplayarak, "Lukas," dedim. Gözleri benimkileri buldu. "Sence Vogel bizi burada bulabilir mi?"

"Sanmıyorum. Vahşi doğada epeyce ilerledik. Menzili o kadar geniş bir tarama büyüsü bilmiyorum. Ayrıca iz sürecek bir hayvanın kokunu takip etmesi gerekir, bu da bu yağmurda neredeyse imkânsız." Gözlerimin içine baktı. "Ama Vogel ilkel bir tür büyü sistemine bağlanmış gibi görünüyor..."

"Şeytani büyü," diye düzelttim kararlılıkla.

Yüzü asılan Lukas başını aşağı yukarı salladı. "Belki de. Eski büyü kuralları geçerli olmayabilir. Vogel'ın asası büyüsünü güçlendiriyormuş gibi görünüyor, neler yapabileceğinden emin değilim."

Tepemizde yankılanan şiddetli *güm, güm, güm* sesi fırtınanın uğultusunu bastırdığında boynumun iki yanından bir ürperti geçti.

İkimiz de hızla yukarı baktık, içimi bir endişe kapladı. Bu ses daha güçlü, ritmik bir gök gürültüsünü andırıyordu. Bir dizi tiz çığlık havayı yarıp geçerken ani bir telaşla parlayan gözlerim Lukas'ınkilerle buluştu.

Birlikte hızla barınağımızın girişine doğru ilerledik, pelerinin kenarını yana itip başımızı uzatarak yağan yağmura baktık.

Peş peşe çakan şimşekler gökyüzünü aydınlatarak ormanlığın hemen tepesinde fırtınayı yararak ilerleyen bir Gardnerya askeri ejderha ordusunu ortaya çıkarınca zihnimde alarm çanları çalmaya başladı.

Durmaksızın Doğu'ya doğru uçan bir sürü boyun eğdirilmiş ejderha.

Devasa sürü tepemizden nihayet geçtikten sonra, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Gardneryalılar Vu Trin'i tamamen yok etmiş demek," dedi Lukas ciddi bir sesle. Gökyüzünü tararken şimşeklerle aydınlanan gözlerini kısmıştı, yüzü yağmurdan sırılsıklamdı. "Büyücü güçleri, Doğu Diyarı'nı istila hazırlığı için Doğu Geçidi yakınlarında toplanıyor olmalı."

Bunun olası sonuçları korkunç bir güçle kafama dank etti.

Neredeyse sevdiğim herkesin yaşadığı, yüz binlerin tek umudu olan Diyar.

Yvan'ın bana Kelt köylerine saldıran Gardnerya ejderha ordusuna dair anlattığı hikâyeleri hatırladım. Paramparça edilmiş çocuklar ve aileler. Yerle bir edilmiş köyler. Aynı kâbusun Doğu Diyarı halkına sıçradığını hayal edince dehşete kapıldım.

"Buna ben sebep oldum," dedim boğuk bir sesle. Ateş yatkınlığım ıstırap dolu bir güçle Lukas'ın kalkanına çarptı. "Benim yüzümden topyekûn bir savaş başladı. Herkesin hayatı mahvolacak. Ve bunu durdurmamın hiçbir yolu yok."

Lukas bana hayret dolu bir bakış attı, sonra beni kolumdan tutup sığınağa geri çekti. Pelerinini tekrar girişe çekti.

Hâlâ kolumu tutarken sert bir sesle, "Elloren," dedi, "bu savaş Diyarlara *sen olsan da olmasan da* gelirdi. Sen gelmiş olmasaydın Vogel Doğu Diyarı'nı rahat bırakır mıydı sence?" Kaşları daha da şaşkınlıkla iyice havaya kalktı. "*Hayır.* Oraya elini kolunu sallayarak girip onları köleleştirirdi. Karanlık Cadı'sı olsaydı bu çok daha hızlı olurdu." Üstümdeki bakışları keskinleşti. "Şu anda fırtına diner dinmez izimizi bulabilmeleri için Beşinci Tümen'in iz sürücülerini getiriyor olmalı. Demedi deme. Vogel'ın önündeki tek önemli tehdit sensin ve onunla nasıl savaşacağını *öğreneceksin.* Sen iki Diyar'ın da şimdiye dek gördüğü en ölümcül silah olabilirsin."

Kalbim kederle sızlarken içimde uyanan korkunç bir netlikle, *Kehanet'ten geriye kalan tek silah,* diye düşündüm. Ama büyüme hâkim olamadığım için işe yaramaz bir silahtım, Vogel'ın ejderha ordusuysa ailemin, arkadaşlarımın ve sayısız masumun peşine düşmüştü.

Ya ben büyüme hâkim olamadan önce Vogel beni yakalarsa?

"Vogel beni bulmamalı," deyip Lukas'ın elini tuttum. "Bulursa beni Doğu'ya sürer. Beni bir *canavara* dönüştürür..."

Lukas elini kavrayan elime baktı, asa elimi tutarken kaşları çatıldı, sonra parmaklarını benimkilere kenetledi. "Elloren," dedi, büyüm yatkınlıklarımdan kasırga gibi geçip müthiş bir şiddetle kalkanına çarparken bana baktı, "büyüne hâkim olmak *zorundasın.* Kalkanımı delip geçeceksin. Vogel arama büyüsü yapmaya karar verip yönümüzü doğru tahmin ederse olacağından korktuğun her şey gerçekleşir."

Lukas'ın benden istediği şeyi yapmakta, büyümü kontrol altına almakta ve yatkınlıklarımı sıkılaştırmakta zorlanıyordum, alevlerim benim bastıramayacağım kadar kuvvetli akıntılar hâlinde püskürüyordu. Büyüm Lukas'ın kalkanını ateşli bir bıçak

gibi kesip biçerken paniğe kapılıyor, içinde bulunduğum kâbus karşısında bocalıyordum.

Etrafımda ellerinden gelse beni dallarıyla boğacak ve bedenimden yatkınlık bağlarımı koparıp atacak ağaçlarla dolu devasa bir orman vardı. Dahası, talim yapabileceğim gerçek anlamda güvenli bir yerim yoktu. Doğu Diyarı bile benim için tehlikeliydi. Vu Trin beni öldürmek istediğinden oraya bir şekilde gizlice sızmamız gerekecekti.

Ve çorabıma gizlenmiş Asa'nın, İyiliğin Efsanevi Gücü'nün, Vogel'ın Gölge Asa'sına karşı hiçbir şansı yoktu.

Vogel'ın Asa'sından *saklanıyordu*.

Durumun tüm dehşetiyle yüzleştiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. "Korkuyorum, Lukas," diye itiraf ettim, büyüm kalkanını müthiş bir şiddetle dövmeye devam ederken sesim boğuk çıkmıştı. "Kontrol edemiyorum. İçimdeki büyüye hâkim olamıyorum."

Lukas'ın çenesi kasıldı ve yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi.

Aramızdaki mesafeyi kararlı bir hamleyle kapatıp beni kendine çekti ve dudaklarımızı buluşturarak yatkınlıklarımın içine ateş püskürttü.

Büyüsü içimi korkunç bir sıcaklık ve kuvvetle yakıp geçerken nefes nefese kaldım. Parmakları saçlarımda gezindi, sonra tutamları sımsıkı kavradı, dudaklarını dudaklarımdan ayırmıyordu. Tüm yatkınlık gücü içimde parlıyor, fena hâlde kontrolden çıkmış gücümü kavurucu bir sıcaklıkla besliyordu. Onunla birleşip sımsıkı dizginliyor, kalkanı hızla onarıyordu.

Lukas beni uzun uzun öperken ona sımsıkı tutundum ve büyüsü içimi şiddetli ama kontrol altında bir cehennem gibi yakıp geçti. Dalga dalga gelen, kavurucu sıcaklıkta bir büyü. Hâkimi olduğu bu gücün baş döndürücü hissi benim gücümü ele geçirmeye devam ederken korkumu yakıp kül ediyordu.

Sonra Lukas geri çekildi, yeşil gözleri alev alev yanıyordu.

Büyüyle dolup taşıyordum artık, nefes alıp verişim düzensizdi ve tenim cayır cayır yanıyordu, birleşen gücümüz her yerimi tutuşturmuş gibiydi. Lukas'ın kontrolünün yatkınlıklarımın üzerinden ve içinden akmaya başlamasıyla büyüm artık kendi başına buyruk ve düzensiz değildi.

Dizginlenmiş ve ölümcüldü.

Lukas bir adım geri çekilirken ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı, elini uzatıp sıcak avucuyla yanağımı nazikçe okşadı. "Böyle daha iyi."

Birleşik gücümüzün etkisiyle dolmuş, bu güce kendimi kaptırmış hâlde yutkundum. Vogel'ın beni bulmaması için kendimi tutmaya çalışıyordum. "Bunu canlı atlatmak için gücüne ihtiyacım var," dedim.

"Her zaman ihtiyacın olmayacak," diye karşılık verdi kararlılıkla. "Kendi büyüne hâkim olabildiğinde buna ihtiyacın kalmayacak. Ve ona hâkim *olacaksın*, Elloren. Ama duygularını kontrol altına alman gerekiyor, hem de hemen. Bu Diyar'dan çıktığımızda sana gücünü kontrol etmeyi ve *kendine* kalkan olmayı öğreteceğim. Bu karmaşık bir büyücülük ama başaracağız. Sana büyü hakkında bildiğim her şeyi öğreteceğim."

Lukas'ın başparmağı omzumu okşadı, sıcak dokunuşu karşısında içimde bir dizi kıvılcım patlarken onu başımla onaylayıp nefes alıp verişlerimi sakinleştirmeye çalıştım. Lukas'ın koyu kırmızı ışıkta üstüme kilitlenmiş gözlerinin içine baktım.

"Elloren, zannettiğinden daha güçlüsün," diye devam etti. "Bundan eminim. Her zaman emin oldum. Sen kendini buna layık görmesen de öylesin."

Ona inanmak istedim. Bununla yüzleşip savaşabilecek kadar güçlü olmak istiyordum. Lukas'ın bana olan sarsılmaz inancı, darmadağın olmuş cesaretimin küçük bir parçasına güç veriyordu. Bazen bu yüzden ondan nefret etsem de beni hiç şımartmamıştı. Bana hep inanmıştı.

"Bazen beni herkesten daha iyi anladığını hissediyorum," diye itiraf ettim. "Benim kendimi anladığımdan daha iyi."

Lukas'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü seni gerçekten de herkesten daha iyi anlıyorum. Elloren, yatkınlıklarımızın uyumu mükemmel. İçini dışını biliyorum, tıpkı senin de beni bildiğin gibi. Ve ateşinde duygularını okuyabiliyorum."

Başımı evet anlamında salladım, yatkınlıklarım Lukas'a duyduğum sevgiyle ısınırken boynumda sıcak bir karıncalanma hissettim. "Hepsi bu değil."

Gözlerinde haylazca bir ışıltıyla, "Öyle olmadığını biliyorum," dedi. "İkimiz de aynı geçmişe sahip isyankârlarız."

Gardneryalılar. Aynı baskıcı kültürde doğmuştuk. İkimiz de aynı yalanlarla, söylentilerle ve dini kısıtlamalarla boğuşmak zorunda kalmıştık.

"Bu da bir parçası," dedim, "ama dahası da var, Lukas."

Lukas'ın bakışları anlamlı bir ışıltıyla parladı, aramızdaki sessizlik giderek duygusal ve gergin bir hâl aldı. "Biliyorum," diye itiraf etti.

"Sen benim güçlü olmama yardım ediyorsun."

Lukas başını iki yana salladı, kaşları çatıldı. "Hayır. Biz birbirimizin güçlü olmasına yardım ediyoruz."

Bu sözleri öylesine nazik ve içtendi ki içimde dolaşan sıcak sevgi alev aldı ve o anda asla tamamen yıkılmayacağını bilsem de kalbimin etrafındaki keder duvarını yıkmanın bir yolunu bulmayı düşledim.

Yvan'ı tüm kalbimle seviyordum ve onun kaybının acısını asla atlatamayabilirdim ama yaralı kalbimde Lukas için küçük bir yerin açıldığını hissedebiliyordum.

O anda kalbin gölgeler tarafından kolayca yok edilemeyecek bir şey olduğunu anladım.

"Beni öpmeni istiyorum," dedim, kalbimdeki o boşluğu onunla ve onun ateşiyle doldurmaya, onu orada tutmaya can atıyordum. Gölgeleri geri püskürtmek istiyordum.

Lukas bana tutkulu bir bakış attı. "Elloren, eğer istersen seni bütün gece öperim."

İçimde ona yakın olma özlemi alevlendi ve hızla bir yangına dönüştü.

Boğuk bir sesle, "Sanjire kökü getirdin mi?" diye sordum, kalbim hızla atıyordu.

Bu soru ikimizin arasındaki havada sanki alevle yazılmış gibi titredi, büyülerimiz ısrarla birbirlerini çekiyordu.

Lukas bana ateşli ve imalı bir bakış atarken şaşkın bir ses çıkardı. Sonra tuniğinin cebine uzandı, küçük şişeyi çıkardı ve bana uzattı. Tıpasını açarken şişenin camı fenerin kırmızı ışığında parıldadı. Kökten bir parça koparıp ağzıma attım.

Ben kökü çiğneyip yutarken Lukas'ın bakışları alev alev yanmaya başladı.

Aramızdaki hava ısınırken uzunca bir süre bakıştık. Sonra Lukas beni kucakladı, dudakları kulağıma sürtündü. "Bundan emin misin, Elloren?"

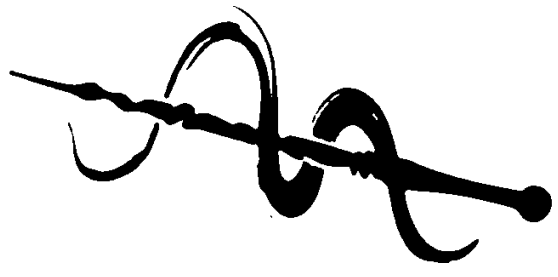
"Eminim," dedim, büyülerimiz birbirine dolanırken aramızdaki her santim sıcaklıkla ışıldıyordu. Kendimden emin bir şekilde, "Seni istiyorum," dedim. "İkimiz birlikte daha güçlüyüz."

"Diyarların iyiliği için yani?" diye sordu Lukas, tok sesi ve gücü içimi titretiyordu.

"Diyarların iyiliği için," diye onayladım, yatkınlıklarımız birbirine dolanırken aramızdaki çekime teslim oldum.

Lukas dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve öpücüğü ikimizin de içini yakıp geçti. Gök gürledi, büyülerimiz birleşti ve tüm dünya alev aldı.

ONUNCU BÖLÜM

Takip Edilmiş

ELLOREN GREY

Altıncı Ay

Kaledonya Ormanı, Gardnerya

Uyandığımda Lukas'ın sığınakta olmadığını fark ettim, dışarıdan ayak sesleri geliyordu. Yağmur durmuştu. Tepemizde ejderhaların uçuştuğuna dair herhangi bir emare yoktu.

Yatkınlık bağlarım karmakarışıktı.

Orman gece boyunca her birini minik kancalarla delmiş ve onları asa elimden uzağa, dört bir yana savurmuştu sanki. Kendimi bir örümceğin koskocaman ağına yakalanmış bir sinek gibi hissediyordum.

Ağaçların ağına.

Yerde uyumaktan ve ağaçlara bağlı olmanın verdiği o ürpertici his yüzünden her yerim tutulmuştu. Giysilerimi üstüme beceriksizce geçirdim, kumaşa sarılı Asa'mı çizmemin yanına tıkıştırdım ve sığınaktan çıkıp serin, nemli havaya adım attım.

Lukas eyerlerin kayışlarını sıkıyor, çantalarımızı atlara bağlıyordu. Kaslı vücudu şafağın bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen gri ışığına boyanmıştı. Havada tül gibi incecik bir

sis perdesi asılıydı ve ardında kalan ormanın tüm sert hatları silinmişti, rüyalardan fırlamış gibi görünüyordu.

Bakışlarımız birbirini buldu.

Lukas gözlerini kıstı. "Elloren, ne oldu?"

Ormanın öfkesinin aniden kaybolmasından tedirgin olup etrafıma bakındım. Boğazım gerginlikle sıkışırken, "Ağaçlar," dedim, "yatkınlıklarımı çekiştirdiklerini hissediyorum. Öncekinden daha güçlü bir şekilde. Gücüm asa elime ulaşamasın diye onu bozmaya çalışıyor gibiler." Etrafımızdaki zemini inceledim. Sonra şekli asayı andıran bir dal bularak onu yerden aldım, içimdeki yatkınlık gücü o dal parçasına doğru fırladı.

"Elloren, sana zarar veremezler," diye ısrar etti Lukas. "Onlar sadece gücün aracıları, başka bir şey değ–"

"Asa elimi tut," diye sözünü kestim. "Bana ne hissettiğini söyle."

Lukas gelip tam arkamda durdu ve iki elini benimkinin üstüne kapadı. Ben de dalı sıkıca kavrayıp önümüzdeki ormana doğrulttum.

Sadece bu hareket bile büyümün hissedilir biçimde sıkılaşmasına yol açtı. Yatkınlıklarıma bağlı güç iplikleri düğümlenmiş gibi acı verici bir şekilde gerildiğinde tekrar Lukas'a baktım.

Bakışları elimdeki daldan sislere gömülmüş ağaçlara doğru kayarken ciddileşti.

Sakinlikleriyle tüylerimi ürperten ağaçlara.

"Artık düşmanlıklarını hissediyor musun?" diye üsteledim, asa kolumu saran sızı yüzünden sesim titriyordu.

Bir de içimde yükselen endişe yüzünden.

Lukas bunu düşünürken sanki etrafı dinliyormuş gibi gözle görünür bir konsantrasyonla sessiz kaldı. "Hayır," dedi en sonunda.

Kesinliğin korkusu beni sardı. "Çünkü ben bağlandım."

Lukas başını iki yana salladı. "Hiç mantıklı değil. Ağaçlar büyü yapamaz."

"Bütün bir orman büyüyü bağlayabilir mi?"

Karanlık bir farkındalığa varırken Lukas hareketsiz kaldı. Bizi çevreleyen ormanı daha önce fazlasıyla hafife aldığı bir düşmanı ölçüp biçiyormuş gibi taradı, sonra o keskin yeşil gözlerini tekrar bana çevirdi. "Ormanı aşacak ve bağlarına ne yaptılarsa bozacağız." Elimi bırakmadan, "Kalkan nasıl?" diye sordu.

"Güçlü." Dün gece onu o kadar güçle yüklemiştik ki tabii ki öyle olacaktı. Bunu düşününce bile yanaklarım kızarıyordu. Vahşi doğaya kötü kötü bakarken etrafımız alabildiğine uzanan gazap dolu bir orduyla çevriliymiş gibi hissettim.

Saldırmak için sabırla bekleyen bir ordu.

Sırtımdan bir ürperti geçti. "Ormandan çıkmam gerek, Lukas."

Lukas başıyla onayladı, ben atıma binmek için harekete geçip ayağımı üzengiye dayarken o da seyahat çantalarımızı eyerlere bağladı.

Aniden sırtıma bir büyü çarptı ve dünya karanlığa gömüldü.

Vücudum geriye doğru büküldü ve nefesim ciğerlerimden çekilir, her bir kasım kaskatı kesilirken yere devrildim. Gölge ağacın görüntüsü hızla gözlerimin önünden geçti, dalları Lukas'ın kalkanının üstünde yıldırım gibi çatallanıyor, onu sarsıyordu.

Sonra ateş bağlarımdan hızla geçip karanlık kaybolurken büyü patlaması hızla sökülerek atılmış bir sargı gibi kopup gitti. Lukas'ın kolları ve ateşli öpücüğü beni sararak kalkanımı besledi.

Nefes nefese Lukas'ın dudaklarından ayrıldım ve onunla birlikte diz çökmüş olduğumu görünce şaşırdım, bedenim onunkine yaslanmış, tir tir titriyordum.

Ağaçlar geri çekilmişti, üstümde kurdukları hâkimiyet zayıflamıştı. Sanki onlar da dehşetle geri savrulmuştu. Sanki onlar da Vogel'ın gücünü hissetmişti.

Ama kalkanım sağlamdı.

Lukas geri çekildi ve alnını benimkine bastırdı. İkimiz de nefes nefeseydik, ben ona çaresizce tutunurken kolları beni sımsıkı sarıyor, ateşi içimde nabız gibi atıyordu. Ne var ki büyüsü de bağlarımı saran kalkanı da içimdeki dehşeti dindiremiyordu.

"Vogel hayatta olduğumu biliyor."

Lukas yutkunup biraz daha geri çekildi. Alnının terlediğini fark ettim, sarf ettiği büyü yüzünden yüzü gerilmişti. Titrek bir sesle, "Evet," dedi. "Ve nerede olduğumuza dair bir fikri de olmalı."

"Benim peşimde."

Lukas başını evet anlamında salladı, ağzı gergin bir çizgiye dönüştü. "Evet. Ama o bizi bulmadan önce bu Diyar'dan çıkacak ve ona karşı hazır olacağız. Gitmemiz gerek. *Hemen.*"

Birlikte ayağa kalkıp hızla atlarımıza bindik.

Kısrağımın dizginlerini tutarken şüphe içimi kemiriyordu. "Vogel bizi bulmadan önce Kaledonya Sıradağları'nı nasıl aşabiliriz?" Umutsuzlukla beslenen, kasvet dolu alaycı sözler ağzımda kaçıverdi. "Bir yerlerde bizi dağların üstünden uçuracak bir ejderha mı saklıyorsun?"

Lukas atını dürterken gülümsemedi. "Doğu'ya bir Noi portalıyla geçeceğiz. Dağları tamamen es geçip doğrudan Doğu Çölü'ne ulaşacağız."

Bu açıklamaya karşı içimde çeliğe sürten çakmaktaşı kıvılcımları gibi bir şaşkınlık parladı.

"Bu portaldan ne zamandır haberdarsın?" diye sordum.

Önüme geçerken, "Çok olmadı," dedi. "Yerini rün taşında okudum."

"Yakında mı?" diye sordum.

"Bir günlük uzaklıkta," derken sesi bizi buradan çıkarmak için bir iblis ordusuyla bile savaşmaya hazır gibi kararlıydı.

Hızımızı artırırken içimde ani bir kararlılık belirdi. "Eh, o zaman şu portalı bulalım," dedim. "Vogel'dan ve tüm bu ağaçlardan uzaklaşalım."

✶

Kaledonya Sıradağları'nın heybetli yamacını dolanarak gün boyunca kuzeye doğru ilerledik. Ormanın üstünden dağların karla kaplı zirveleri görünüyordu. Vogel'ın büyüsü üzerime çarptığından beri ağaçlar bizi görmezden geliyor gibiydi, bağlarımdaki tutuşları gevşemişti, artık sadece hafif bir sızı hissediyordum.

Onlara bakıp öfkeyle, *Tutunabiliyorken tutunun bana,* diye düşündüm. *Çok yakında bir portaldan geçip pençelerinizden kurtulacağım.*

Çelik grisi bir alacakaranlık çökerken Lukas'ın peşinden ormandan çıkıp ağaçlarla çevrili bir yola girdim. Hızımızı artırırken yaklaşan gecenin gölgeleri gittikçe uzuyordu.

Bir süre sonra arkamızda dörtnala koşan toynakların hafif gümbürtüsünü duyduk.

Korku içimi delip geçse de Lukas yolundan sapmadı. Arkasına bir kez bakıp yoluna devam etse de bir eliyle dizginleri tutarken diğerini belindeki kında duran asaya götürmesi dikkatimden kaçmadı.

Kalbim hızla çarparken arkama baktığımda, koyu yeşil Urisk safkan atlarına binmiş iki pelerinli figürün bize doğru tedirgin edici bir kararlılıkla yaklaştığını gördüm.

Derin bir nefes aldım ve çizmemin içindeki Asa'yı kullanabilmeyi diledim.

Hızla ilerlerken, "Lukas," diye fısıldadım ama başka bir şey söyleyemeden atlılar tepemize bindi. İki yanımızdan yaklaştılar, yüzleri pelerinlerinin başlığıyla gizlenmişti. Ciğerlerim sıkıştı, kaçmaya hazırlanırken tüm kaslarım gerildi.

"Merhaba, Chi Nam, Valasca," dedi Lukas sakince. Asasını tutan eli gevşedi.

Atlılardan biri başlığını indirdiğinde şaşkına döndüm, ardından daha da büyük bir şaşkınlıkla onun *gerçekten* de Valasca olduğunu fark ettim. Diken diken saçları loş ışıkta mavi, siyah

parıldıyordu ve keskin hatlı, mavi renkli, rünlerle işaretlenmiş yüzü olan biteni komik buluyormuş gibi bir ifadeyle aydınlanmıştı. Muziplik dolu koyu renk gözleri benimkilerle buluştu.

Hepimiz birden atlarımızı yavaşlatırken muzır bir sesle, "Merhaba, Elloren," dedi. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

Kalbim küt küt atarken başımı hızla diğer yöne çevirdim ve Chi Nam'ın da başlığını indirmiş olduğunu gördüm. Noi rün büyücüsünün buruşuk, koyu kahverengi yüzü ve kurnaz kara gözleri bir an benimkilere takıldı. Lukas'ın yanına yaklaşırken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Beyaz saçları sarmal bir örgüyle toplanmıştı, rün değneği siyah bir kumaş kılıfa sarılıydı ve atının yanına bağlanmıştı.

Valasca'ya döndüm. Rahat bir nefes verip, "Kadim Varlık aşkına," dedim. Kıpırdanan pelerininin ortaya çıkardığı rün kılıçların kabzalarına baktım, üstlerindeki rünler Noi mavisi ve Amaz kırmızısı ışıldıyordu. "Bizi nasıl buldunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

Chi Nam başparmağıyla Lukas'ı işaret etti. "Şu sağ olsun. Sana verdiğim rün taşını kullanarak benimle iletişime geçti." Lukas'a sinsi sinsi gülümsedi. "Ee, Büyücü Grey, sence onu hayatta tutma şansımız ne kadar, ha?"

Lukas güldü. "Artık daha çok."

Sesi daha önce hiç duymadığım kadar büyük bir rahatlamayla doluydu, Chi Nam'la Valasca'yı zamanında bulmak üzere büyük bir risk aldığını anladım.

Kaçmak için tek şansımız muhtemelen onlardı.

Chi Nam onu tepeden tırnağa süzerken gülümsemesi genişledi. "Görüyorum ki en sonunda doğru tarafa geçmişsin."

Lukas yine güldü. "Şu anda en sevilmeyen tarafta olduğumuzu söyleyebilirim."

Valasca küçümseme dolu bir ses çıkardı. "Düşük ihtimalli bahisler çok daha ilginçtir."

Valasca'ya, "Seni gördüğüme öyle sevindim ki," derken hâlâ şaşkınlıktan nefes nefeseydim.

"Amazların beni seni öldürmem için gönderdiğinin farkındasın, değil mi?" diye alaycı bir karşılık verdiğinde içimi bir tedirginlik kapladı.

"Amazların da peşime düştüğüne inanamıyorum," dedim. İçine düştüğüm durum gözüme her zamankinden daha gerçeküstü görünüyordu.

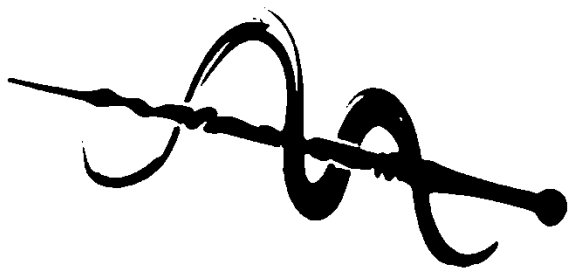
Valasca tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Dünya sahnesine nasıl giriş yapacağını çok iyi biliyorsun." Küçük grubumuza bakarken dudakları bir sırıtışla kıvrıldı, sonra alaycı gözlerini tekrar bana çevirip başını iki yana salladı. "Eh, Karanlık Cadı, kırk yıl düşünsem bu, benim de aklıma gelmezdi." Bakışları bağ ve Mühürleme izleriyle kaplı ellerime kaydı. Gözleri bir an Lukas'a kayıp bana geri döndü ve yüzüne imalı bir sırıtış yayıldı. "Zora düşünce kimin yatağına gireceğin belli olmuyor, değil mi?"

Yaptığı şaka yüzünden utanacak vakit bulamadan Valasca bacaklarını gerdi, atına Noi dilinde bir komut verdi ve dörtnala koşarak Lukas'ın önüne geçti.

Elini bize doğru sallayarak, "Hadi," diye seslendi. "Elloren'ı hayatta tutmak istiyorsak Doğu Çölü'ne gitmek için bir portal yapmamız gerek."

@ayisigikitap

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rün Büyüsü

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Kaledonya Ormanı, Gardnerya

Gür çam ormanının içinden geçen bir toprak yoldan kuzeydoğuya doğru ilerliyorduk. Gece çökerken Lukas ve Chi Nam en öndeydi, Valasca ise en geriden geliyordu. Yolumuzu Amaz rünlü fenerlerimizin kırmızı ışığının yanı sıra Chi Nam'ın yarattığı ve şu anda sırtında çaprazlama asılı duran rün değneğinin ucunda süzülen mavi bir ışık topu aydınlatıyordu. Valasca sık sık rün kalemini çekip bir Noi büyüsü mırıldanıyor ve izlerimizi büyüyle örtmek için mavi çizgilerden oluşan bir ağ atıyordu.

Kötülük dolu kelimeler zihnime süründü.

Karanlık Cadı.

Yan gözle çam ormanına bakarken ensemdeki tüylerin ürperdiğini hissettim. Devasa Sitka Ladini ağaçları neredeyse yaprak dökmeyen Sithoy ağaçları kadar yükseğe uzanıyordu. Sitkaların kalın iğne yapraklarını, pullu gövdelerini ve sarkık kozalaklarını tanımıştım. Çocukluğumda Edwin amcamla bir-

likte tahta kesip zımparalarken bu ağaçları zihnimde görmüştüm, Sitka odunu ses iletimi için mükemmeldi.

Keman yapımında kullanmak için idealdi.

Bu mutlu anı, kindar ağaçların arasından geçerken yok olup gitti. Ağaçların güç alanlarının bağlarımı çekerek kördüğüm etmeye çalışmalarının farkındalığı içimde tedirgin edici bir şekilde artarken suçlayıcı sözleri zihnimin derinliklerinde amansız bir rüzgâr gibi esiyordu.

Kendime yakında ormandan çıkacağımızı, büyüyü bağlama gücünden uzaklaşacağımızı hatırlattım.

Lukas Chi Nam'a, "Olanlara dair bir haber var mı?" diye sordu.

"Ailenin malikânesini vurduklarında güçlerimiz Büyücüler Konseyi'nin büyük kısmının icabına baktı," dedi Chi Nam, sonra duraksadı. "Ailenin öldürüldüğünü duydum."

Lukas başını çevirince ateş bağında kıvılcımlanan yoğun duyguları hissettim. Yüreğim onun için, onu seven bir ailesi olmadığı için sızladı. Lukas Chi Nam'a dönüp akıcı bir Noi diliyle bir şeyler söyledi, Chi Nam da ona Noi dilinde aynı ciddiyetle karşılık verdi. Ona başsağlığı dileklerini sunuyormuş gibi görünüyordu.

Lukas Ortak Dil'e geri dönerek, "Büyücüler Konseyi binasını yok ettiler mi?" diye sordu.

Chi Nam başını evet anlamında salladı. "Batı kuvvetlerimiz Büyücü Muhafızları tarafından yok edilmeden önce arşivleriyle Valgard ve Verpakya üsleri de yerle bir oldu. Şimdi Vogel, çölü geçmek için hazırlık yapmak üzere kendi birliklerini Verpakya Geçidi'nin doğusuna seferber ediyor." Lukas'a bir bakış attı. "Noilaan'a savaş ilan etti ve tüm yetişkin erkek Büyücülere askerlik celbi gönderdi. Ayrıca Gardnerya'da sıkıyönetim ilan etti ve hükümetin kontrolünü ele geçirdi."

Lukas alaycı bir sesle, "Bu kaçınılmazdı," diye karşılık verdi.

"Görünüşe göre yeni bir Konsey kurma girişiminin sözü bile geçmemiş," diye ekledi Chi Nam, onun da sesinde bıkkınlık vardı. "Gardneryalılar da bunu hiç sorgulamıyor. Her hâlükârda savaş başladı. Vogel bu gece Valgard'da dev bir miting düzenliyor. Askeri üslerinin her birine rün şahinleri gönderilmiş."

"Doğu Diyarı'na hücum etmek için fazla beklemeyecektir," dedi Lukas.

"Eh, henüz bize hücum edemez," diye sertçe karşılık verdi Chi Nam, tutuk aksanı sözlerinin kulağa daha da sert gelmesine neden oluyordu. "Önce aşması gereken kocaman bir çöl var. Evcil ejderhalarıyla bile merkez çölün fırtına kuşaklarını geçmek zor olacak." Dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. "Ama haklısın. Diyar'ımıza saldıracak. Ona ezici bir güçle karşı koymamız gerekecek." Chi Nam dönüp omzunun üzerinden bana aynı şekilde karşılık vermekte zorlandığım anlamlı bir bakış attı.

Onun burada olması akılalmaz ölçüde önemliydi. Artık yerle bir olmuş Vu Trin güçleriyle Vogel'ın ordusuna ve ejderhalarına karşı savaşıyor olabilecekken kendi ordusunun açık emrine karşı gelerek beni koruyordu.

Bu da Chi Nam'ın, yaklaşan savaşta benim stratejik olarak Vu Trin'in tüm Batı Diyarı kuvvetlerinden daha önemli olduğuma dair bir kumar oynadığı anlamına geliyordu.

O anda bana ne gözle baktığını hayal edince ciğerlerim sıkıştı: Bir felaket silahı olarak.

Ya da belki de Erthia'daki tüm silahların kana cana gelmiş hâli olarak.

"Kam Vin ve Ni Vin iyiler mi?" diye sordum Chi Nam'a. Diğer Vu Trin askerleri beni öldürmek üzere harekete geçtiğinde çölde hayatımı kurtaran kadınların ne durumda olduğunu merak ederek, "Ve Chim Diec?" diye ekledim. Valasca mavi yüzünü bana çevirdi, sevgilisi Ni Vin'in adı geçince ifadesi gerilmişti.

Alaycı tavrını bir kenara bırakarak, "Nilon iyi," dedi. "Kamitra'yla birlikte Noi topraklarına döndü. Chimlon da Noi topraklarında." Valasca, Ni Vin, Kam Vin ve Chim Diec'in ilk isimlerinin daha uzun, samimi hâllerini kullanarak üçüyle de senli benli olduğunu gösteriyordu.

"Kaçmama yardımcı oldukları için cezalandırıldılar mı?" diye sordum endişeyle.

Valasca başını iki yana salladı. "Onlar sadece Chi Nam'ın emirlerine itaat ediyorlardı." Kara kaşını Chi Nam'a doğru kaldırdı. "Gerçi Chi Nam için tutuklama emri çıkarıldı. Tabii önce onu yakalamaları gerekiyor." Chi Nam'a pis pis sırıttı, güçlü büyücü ona sarsılmaz ve otoriter bir bakışla karşılık verdi.

"Lupinleri öldüren silahı bulduk galiba," dediğimde hepsi birden bana döndü, havaya aniden daha yoğun bir gerginlik hâkim oldu.

Chi Nam kaşlarını çatarak koyu kahverengi dudaklarını büzdü. "Vogel'ın Gölge Asa'sı. Bunu biliyoruz. Marcus Vogel, bu dünyaya asla geri getirilmemesi gereken bir şeyi diriltmiş gibi görünüyor. Elf Savaşları'ndan beri görülmemiş bir şey."

"Bana bir Gölge ağacın görüntüsünü gönderiyor," dedim. "Ve ölü bir ormanın. İçinde şeytani bir güç var." Valasca ve Chi Nam'a, Sage'in karnıma işlediği Smaragdalfar iblis algılama rününden ve Vogel'ın gücünün bu rünü nasıl içimi sızlatan bir deniz feneri gibi aydınlattığından bahsettim.

Chi Nam tüm ciddiyetiyle, "Onun Wor olduğuna inanıyorum," dedi.

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. "O nedir?"

Valasca kara gözlerini bana dikip delici bir bakışla, "Zhilin'in karşı gücü," diye açıkladı.

Efsanelerdeki Asa'nın Noi dilindeki adını anımsadım: Zhilin. Ejderha tanrıçaları Vo'nun, sadece tanrıçanın seçtiği taşıyıcı Vhion tarafından rün kalemi olarak kullanılabilecek kutsal dişi.

Ben Valasca'nın ve Chi Nam'ın gözünde Zhilin'in Vhion taşıyıcısıydım.

Ama Wor'u daha önce hiç duymamıştım.

"Zhilin hâlâ sende mi?" diye sordu Valasca. Normalde her daim sakin olan sesine endişe karışmıştı.

"Çizmemin içinde."

Valasca, Chi Nam'la şöyle bir bakışıp rahat bir nefes aldı.

"Bilmelisiniz ki Asa'm... gücünü kaybetmiş gibi görünüyor," diye itiraf ettim. "Vogel'ın Asa'sından saklanıyormuş gibi hissediyorum."

Chi Nam, omzunun üzerinden bana ciddi bir bakış atarak, "Wor güçlüdür," diye onayladı. "Ama Zhilin'e güven, toiya. Belki de şu anki gücü sana olan inancında yatıyordur."

Bu sözlere sımsıkı sarılmak ve onlarla teselli bulmak istedim ama bulunacak bir teselli yoktu. Şu anda ihtiyacım olan şey gücüme hâkim olmaktı. İnanç değil.

Lukas Chi Nam'a, "Vogel, Elloren'ı Asa'sıyla avlıyor," dedi. "Arama büyüleri gönderiyor. Hatta bunu gündüz vakti de yapabiliyor."

"Ve orman büyümü bağlamaya çalışıyor," diye ekledim. "Vogel'la müttefik olduğumu düşünüyor."

"Bir an evvel o portala gitsek iyi olacak," dedi Valasca.

Chi Nam atını dörtnala koşturup hızla öne geçti.

Çok geçmeden yoldan saptık ve tek sıra hâlinde Sitka ormanına girdik. Ladin ağaçlarının büyük gövdelerinin yanından geçerken yavaşladık.

Orman tamamen etrafımızı sarınca ağaçların bağlarımı çekiştirdiği hissi daha da kuvvetlendi ve önümde at süren Lukas'a endişeyle baktım. Sanki dikkatimi ona verdiğimi hissetmiş gibi arkasına dönüp gözlerimin içine baktı, gergin ifadesi kendi endişemi yansıtıyordu, o da ağaçlardaki saldırgan değişimi algılayabiliyormuş gibiydi. Omuzları kasıldı, başını eğip

ormana görünmez bir ateş püskürttü, bağlarımdaki çekilme hissi biraz hafifledi.

Çok geçmeden Kaledonya Sıradağları'nın batı ucunda, kayalık bir çıkıntının yakınındaki bir açıklığa vardık.

Chi Nam atını devasa bir kaya duvarının önüne sürdü. Sırtına bağladığı değneğin tepesinde, havada asılı duran safir mavisi ışık topu kara parçası üstünde dalgalanan mavi bir ışık yaydı.

Atından indi ve hepimiz onun peşinden gittik.

Valasca'ya, "Atları en yakın köye gönder," diye emredip Lukas'a ve bana döndü. "Hayvanları yanımıza alamayız, birazdan yapacağım şey onları bazen ürkütebiliyor."

Çantaları mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde atlardan indirdik ama eyerlerini çıkarmadık. Valasca atları ormana geri götürürken onlara sevgiyle fısıldadı. Hayvanlar Urisk dilindeki sözlerine sanki onunla sohbet ediyorlarmış gibi neşeyle kişnerek karşılık verdi. Valasca'nın, tüm Amazlar gibi, zihninde atlarla konuşma yeteneği olan bir rünle işaretlenmiş olduğunu hatırladım.

Chi Nam taş duvara doğru ilerlerken cebinden bir dizi Noi rün taşı çıkardı. Eğilip hepsini duvarın dibine dizdi, ayağa kalktı ve Noi dilinde büyülü sözcükler söyledi, bir elinin parmakları değneğindeki parlak mavi rünlerin üstünde geziniyordu.

Duvarın dibine dizilmiş rün taşları parladı.

Chi Nam bir kalem çıkarıp taş duvarın düz yüzeyine hafif hafif vurarak geniş bir yay çizdi.

Bir dizi parlak rün taşı bir hışırtıyla yoktan var olurken kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Taşlar kaleminin hareketini takip etti ve oldukları yerde dönüp duran safir mavisi rünlerden oluşmuş bir eşiğin şeklini aldı.

Portalın çerçevesi Verpakya'dan Doğu Çölü'ne ve oradan geriye dönüş yolculuğum sırasında içinden geçirildiğim Noi portallarına benziyordu.

Chi Nam omzunun üstünden Lukas'a, "Geçidin güçle yüklenmesi aşağı yukarı bir saat sürer," dedi. Sonra kalemini geçidin çerçevesi boyunca tıkırdatmayı sürdürdü. Bu hareketiyle daha küçük rünler parıldayarak canlandı.

Lukas uzun adımlarla yanıma gelirken, "Bu portalı başka kim biliyor?" diye sordu. Ses tonundaki keskinlik ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Sadece ben," dedi Chi Nam.

"Nereye açılıyor?" diye sordum.

Chi Nam gizemli bir tavırla gülümsedi. "Vogel'ın bulmakta zorlanacağı, ulaşmaktaysa daha beter zorlanacağı bir yere," diye yanıtladı.

Valasca uzun ve kararlı adımlarla mavi ışıkla aydınlanan açıklığa geldi, kaslı omzuna siyah deri bir çuval asmıştı. Bana doğru yürüdü.

"Pelerinini ve tuniğini çıkar," diye emretti.

Kafam karıştı. "Neden?"

"Kılık değiştirme büyüsü yapacağım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama söylediğini yaptım, pelerinimi ve üzerime bol gelen yün tuniğimi çıkarıp ince orman yeşili kaşkorsem, binici eteğim ve iç çamaşırımla kaldım.

Valasca elini çuvalın içine soktu. Geri çıkardığında yumruğuna birkaç uzun, ince altın zincir sarılmıştı. Onları çözmeye başlarken hepsi Chi Nam'ın rünik büyüsünün mavi ışıltısını yansıtıyordu. Zincirlere belirli aralıklarla küçük, parlak yeşil, dairesel rünler takılmıştı.

"Bunlar Smaragdalfar rünleri mi?" diye sordum.

Zincirleri çözmekle meşgul olan Valasca başını kaldırıp bakmadı. "Evet."

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım. Yeraltı Elf rünleri.

Smaragdalfar metalurji profesörüm Fyon Hawkkyn'i hatırladım, üniversiteden kovulmuştu ve şimdi gizlice Direniş'te faaliyet gösteriyordu. Ve gördüğüm Smaragdalfar mültecileri-

nin çoğu Alfsigr Elflerinden kaçıyordu. Aralarında bir sürü çocuk da vardı ve hepsi Doğu'ya gidiyordu. Tıpkı bizim gibi.

Valasca parmağını kaşkorseme doğru salladı. "Onun da çıkması lazım."

Yanaklarım kızardı. "Buracıkta... soyunmamı mı istiyorsun?"

Lukas'a baktım, o da beni üstsüz göreceği için utanmamı komik bulmuş gibi tek kaşını kaldırdı. Sanki dün gece ikimiz de çırılçıplak hâldeyken birbirimize şehvetle sarılmamışız gibi.

Valasca artık çözülüp avucuna açılmış, elinden sarkan zincirleri kaldırırken, "Elloren," diye ısrar etti. "Utanmanın sırası değil. Seni korumalıyız, hem de *hemen*."

Yüzüm daha da beter kızarırken eğilip kaşkorsemin düğmelerini açtım, sonra da omuzlarımdan düşmesine izin verdim. Gece havası açığa çıkan memelerime vurunca tüylerim ürperdi.

Valasca karnımdaki ve ön kolumdaki rünlere bakarak takdirle başını salladı. Sohbet eder gibi bir tavırla, "Sage Gaffney iyi iş çıkarmış," demesi tuhafıma gitti. Sanki ben yarı çıplak hâldeyken iblis algılama ve bariyerden geçme rünleri hakkında hoşbeş etmem gerekiyormuş gibi.

Başımı evet anlamında salladım, anlamlı bir cümle kuramayacak kadar utanmıştım.

Valasca yüzünde yoğun bir odaklanma ifadesiyle zincirlerden birini dikkatlice başımın üzerinden geçirdi. Kolye bir memenin üzerine abartılı bir şekilde sarktı. Sonra rün kalemini çıkardı ve büyülü sözler söylerken rünlerden birine hafifçe vurdu. Kolyenin üstündeki rünlerin tamamı canlandı, zümrüt rengi parıltıları şiddetlendi.

Cildimin doğal koyu yeşil parıltısı kaybolurken şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Valasca zincirlerden birini daha boynuma taktı ve kalemini ona dokundurdu. Rünler parıldayarak canlanırken cildim soluk fırtına bulutu grisine dönüştü.

"Beni bir Elfhollen gibi göstermek için mi büyülüyorsun?" diye sordum, öyle şaşkındım ki çıplak memelerimi neredeyse unutacaktım.

Valasca başıyla onayladı. "Evet. Çünkü Noi topraklarında Elfhollenlar epey seviliyor. Ve çölden sağ salim geçmelerine izin veriliyor." Üstümc başka bir zincir dolayıp kalemiyle etkinleştirdi.

Kafa derimde bir karıncalanma hissettim. Saçlarımdan bir tutam alıp bakakaldım, soluk gri bir renk aldığını görünce nutkum tutuldu.

Başımdan bir zincir daha geçirildi ve kulaklarım acı verici bir şekilde gerildi.

Uzanıp onlara dokunduğumda uzadıklarını ve uçlarının kavislendiğini hissettim.

Sıradaki zincirin hemen ardından gözlerimde anlık bir sızı saplandı, gümüş rengi bir parıltı gözlerimi kamaştırdı.

Bir zincir daha, bu kez ellerimle kollarıma keskin bir acı girdi. Aşağıya baktım ve hem bağ çizgilerimin hem de rün işaretlerimin solup gittiğini gördüm.

Artık bağ çizgileriyle kaplı olmayan gri ellerimden birini şaşkınlıkla kaldırdım. "Bu şey mi demek?.."

Valasca, Lukas'a kısa bir bakış atıp, "Hayır," diyerek araya girdi. "Hâlâ bağlısın." Bana döndü. "Ve hâlâ Sage'in rünleriyle damgalısın. Hepsi büyünün altında gizli." Zincirlerin üzerindeki rünlere birkaç kez daha hafifçe vurdu ve kolyeler statik elektriğe benzer bir hisle tenime gömüldü, sonra düzleşerek dövme hâlini aldı ve rünlerin parlaklığı kayboldu.

Valasca çıplak göğsümün önünde tuttuğum buruşuk kaşkorseye baktı. "Bu giysilere ihtiyacın olmayacak." Eğilip çuvalından kenarlarına geometrik beyaz yıldız desenleri işlenmiş, geleneksel soluk gri Elfhollen tuniğiyle gri bir pantolon çıkardı. Doğrulup giysileri bana uzattı. "Bunları giy."

Geleneksel Elfhollen giysilerini üstüme geçirdim. Dağ Fae'i Elflerinden gibi görünüp onlar gibi giyinmiş olmak beni hayrete düşürmüştü.

Vücuduma oturan uzun tuniğin düğmelerini iliklerken Valasca'ya, "Bu büyü kalıcı mı?" diye sordum. Çizmemin içindeki Efsanelerdeki Asa artık uzun, siyah binici eteğinin yerine gri pantolonun altındaydı.

Valasca başını iki yana salladı. "Daha sonra büyüyü kaldırabilirim. Ama şimdilik Karanlık Cadı'ya bu kadar benzememen en iyisi olur."

Ben yeni giysilerimin üzerine pelerinimi bağlarken Lukas açık bir hayranlıkla, "Bu büyü nasıl eline geçti?" diye sordu. "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Valasca ona döndü. "Eşi benzeri olmayan bir şey. Ra'Ven Za'Nor'a aitti."

Onun kim olduğunu hatırladım.

Lukas Valasca'nın anlamlı bakışlarına karşılık vererek, "Ah, evet," dedi. "Alfsigr'in başına bela olan Smaragdalfar prensi."

Sage Gaffney'nin aşkı. Icaral bebeğinin babası.

Valasca, Lukas'ı şöyle bir süzdü, dudakları kıvrıldı. "Hı-hı. Her iki Diyar'da da ortalığı karıştırıyor." Göğsümü işaret etti. "Ra'Ven hem Gardneryalılar hem de Alfsigrlerden kaçarken bu rün zincirlerini kullanarak kendini birkaç yıl boyunca bir Kelt gibi göstermişti. Ben onun büyüsünü kolyelerden çıkarıp yerine yenisini yerleştirdim. Bağlayıcılığını da güçlendirdim."

"Ama Elfhollenlarla karşılaşırsak," dedim endişeli bir sesle, "benim bir sahtekâr olduğumu anlarlar. Dillerini konuşmuyorum." Onun Elfhollen dilini ve başka dilleri akıcı şekilde konuştuğunu hatırlayarak Lukas'a baktım.

Chi Nam yeni açılan portalla uğraşırken, "Ah," dedi, "bunu halledebiliriz." Doğrulup eserini inceledi, dönüp duran rünlerden oluşan parlak çember artık küçük mavi şimşekler saçıyordu. Memnun görünerek kalemini kılıfına koydu, değneğini aldı

ve Valasca'nın önüne geçti. Mavi ışık topunun hâlâ tepesinde durduğu değneğini Lukas'a uzattı.

Ardından pelerininin iç cebine uzanıp şimdiye dek gördüğüm en karmaşık Noi rünüyle işaretlenmiş yassı, kristali andıran bir rün taşı çıkardı. Taşın içine sonu gelmiyormuş gibi görünen dairesel desenler işlenmişti, çizgileri safir mavisi parlıyordu.

Elini kaldırıp taşı sağ kulağımın hemen arkasına tuttu, gözlerini kapadı ve aralarından sadece birkaç kelimeyi seçebildiğim, gerisini anlayamadığım Noi dilinde sözcükler mırıldandı.

Taştan şeritler hâlinde bir sıcaklık yayıldı ve kafamın içinde dolaşarak kulaklarımı sıcak bir akıntıyla kapladı.

"Koi na vu'lon nishun ta'noi. Koi na vu'lon nishun ta'noi. Koi na vu'lon nishaber ver. Beni anlayabildiğinde haber ver."

Noi dilindeki sözcükler bir anda anlam kazanınca irkildim.

"Seni anlıyorum!" diye bağırdım şaşkınlıkla.

Chi Nam taşı kafamdan çekip bir adım geri çekildi ve benimle Noi dilinde konuştu. "Kulağının hemen arkasına bir koi'lon rünü koydum. Artık her iki Diyar'ın tüm önemli dillerini anlayabileceksin." Taşı avucunda gevşekçe tutarak havaya kaldırdı, safir mavisi rünleri ağır ağır dönüyordu, göz alıcı parlaklığı tükenmiş gibiydi. "Bu koi'lonlar çok güçlüdür. İçlerine işlenmiş çeviri gücünü oluşturmak için yıllarca yoğunlaşılmış büyücülük gerekir. Hepsi artık senin içinde."

Ağzım bir karış açık bakakaldım, onu anlayabilmemin şaşkınlığını atlatamamıştım.

Her kelimesini.

"Parmaklarını kulağının arkasındaki rünün üstüne koy," dedi geçirdiğim şoku çok eğlenceli buluyormuş gibi. "Ve Noi dilinde bildiğin bir kelimeyi düşün. Bu çeviriyi tetikleyecek ve Noi dilini hem konuşabilecek hem de anlayabileceksin. Sonra bana benim dilimde bir şey söyle."

Heyecandan kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Elimi uzatıp parmaklarımı rüne bastırdım ve zihnimden Noi dilinde *hayır*

ve *teşekkür ederim* anlamına gelen kelimeleri geçirdim: nush ve khuy lon. Sonra derin bir nefes alıp, "Şimdi seninle Noi dilinde konuşacağım..." dedim. Şaşkınlıkla derin bir nefes aldım. Kelimeler dilimden Noi dilinde dökülüyordu. "Bunu yapabildiğime inanamıyorum!" dedim nefes nefese. Lukas'a baktım. Chi Nam'a, "Onu da koi'lon ile işaretleyecek misin?" diye sordum.

Lukas gözlerinde dans eden neşe parıltılarıyla Noi dilinde sular seller gibi konuşarak, "Noi dili biliyorum," dedi. Parmağıyla kulağımı işaret etti, Chi Nam'ın dilinde konuşmayı sürdürdü. "Hem seni işaretlemek için kullandığı koi'lon rününün, tekrar kullanılmadan önce çevirilerle yeniden yüklenmesi gerekiyor. Bu yıllar alır." Chi Nam'a baktı. "Başka koi'lon'un yok, değil mi? Wyvern Muhafızları'nızın onları kilit altında tuttuğunu düşünürsek."

Chi Nam başını iki yana salladı. "Hayır. Noilaan'da senin için bir tane bulmamız gerekecek."

Şaşkına dönmüş bir hâlde Noi dilinde, "Neden kilit altında tutuluyorlar?" diye sordum.

Lukas bana baktı. "Dil güçlüdür. Bu büyücülük onların ordularına ve yönetim konseyine avantaj sağlar."

Valasca'ya döndüm. "Sende de bu rün işaretlerinden var mı?"

Valasca bunu sorduğuma şaşırmış gibi gülümseyerek Noi dilinde, "Elbette," diye karşılık verdi. "Ben Kraliçe'nin Muhafızları'nın başıyım. Noi Wyvern Muhafızları'yla ittifak hâlindeki bir muhafız kıtasının." Mavi renkli, diken diken saçlarını sivri kulağının arkasına atıp başını bana doğru çevirdi.

Ve işte oradaydı, derisini süsleyen rün dövmelerin siyah çizgilerinin içinde, dairesel bir koi'lon rününün soluk mavi çizgileri görünüyordu.

Valasca sırıttı. "Ama ben yarı Noi yarı Urisk'im. Koi'lon olmadan bile Noi dilini ve iki Urisk lehçesini konuşabiliyorum."

Hepsine hayran hayran baktım, dil ve dil büyüsü yeteneklerinden etkilenmekten kendimi alamadım. Ama sonra aklıma tedirgin edici bir soru geldi. "Koi'lon işaretim görünüyor mu?"

Chi Nam başını iki yana salladı. "Kılık değiştirme büyüsünün altına gömüldü. Tamamen görünmez hâlde."

Chi Nam tükenmiş koi'lon taşını pelerininin cebine koyup uçları uğuldayan safir mavisi rünlerle işaretlenmiş, ortasında daha büyük bir rün dönüp duran düz, yıldız şeklinde bir taş çıkardı.

Elini uzatıp ensemi kavrayarak, "Kıpırdama," dedi. "Bu biraz acıtabilir." Yıldız taşını hızla alnıma indirdi.

Elinden geriye savrulup boğuk bir şaşkınlık nidası koyuverdim. Acı verici bir enerji dalgası içimden, Lukas'ın kalkanından ve tüm bağlarımdan geçip gitti, hissettiğim acı hızla derimin hemen altında birikip zonklayan bir sızıya dönüştü. Mavi ışınlar içimden her yöne doğru yayılıp acıyla birlikte ortadan kaybolurken irkildim.

"Hem Vogel hem de Vu Trin seni takip etmeye çalışacak," dedi Chi Nam, yıldız taşını çekip omzumu şöyle bir tuttu. "İkinizin üzerinde çalıştığı apaçık ortada olan Büyücü kalkanını güçlendirdim." Rün değneğini Lukas'tan alırken onu takdirle süzdü. "Aferin sana, Genç Adam."

Lukas'ın dudakları kıvrıldı, elini belime koydu, temas ettiği noktada ateş güçlerimiz sıcak bir akıntıya dönüştü.

Başımı kaldırıp ona baktım. Cevabını duymaya garip bir şekilde çekinerek ona Ortak Dil'de, "Çok mu farklı görünüyorum?" diye sordum. Lukas'ın beni ben olarak tanıyabilmesini istiyordum.

Koyu yeşil gözleri beni süzerken yüzüne yamuk, kurnaz bir gülümseme yerleşti. "Vücut hatların çoğunlukla aynı. Kulakların hariç. Hem sen her hâlinle çok güzelsin, Elloren. Gri sana yakışıyor."

Toprak büyüm onunkine uzanırken içimden minnet dolu bir sıcaklık geçip gitti ve o da aynı şekilde karşılık verdi, dallarımız birbirine dolandı, bu hareket hızla karşılıklı bir okşamaya dönüştü. Lukas sessizce gülerken bir an için bana anlamlı bakışlarla baktı.

Asa elime baktım, onu defalarca evirip çevirdim.

Bir fırtına kadar griydi.

Hafifçe kıpırdandım, o hareket kısıtlayıcı, uzun etekli Gardnerya giysilerinin içinde bunca zaman geçirdikten sonra rahat hareket edebildiğim kıyafetler içinde kendimi ferahlamış hissediyordum.

"Büyücü Grey'le çevreyi kontrol etmemiz gerek," dedi Chi Nam, rün değneğine yaslanıp Lukas'ı şöyle bir süzdü.

"Beni hizmetine mi alıyorsun?" diye karşılık verdi Lukas muzipçe.

"Evet." Chi Nam ona peşinden gelmesini işaret ederek ormana doğru ilerlemeye başladı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Gel, genç Büyücü. Senin büyünle benim büyücülüğümü birleştirerek bir ağ oluşturacağız ve bu gece Elloren'ın peşine düşmüş biri var mı diye bakacağız." Chi Nam sohbet eder gibi konuşuyordu ama bakışmalarında uğursuz bir hava vardı.

"Valasca'nın yanından ayrılma," dedi Lukas kolumu okşayarak, sesinde gerçek bir uyarı vardı. Onu başımla onayladım.

"Dikkatli ol," diye karşılık verdim, dallanan yatkınlık bağlarım onunkini daha sıkı kavradı.

Lukas'ın gözlerinden duygu dolu bir parıltı geçti. "Dikkatli olacağım," diye söz verdi.

Sonra büyümü nazikçe geri iterek Chi Nam'la birlikte vahşi doğanın karanlığında gözden kayboldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gölge Gözler

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Kaledonya Ormanı, Gardnerya

Valasca'yla birbirimize baktık, ikimiz de portalın titrek safir mavisi ışığına boğulmuştuk, böceklerin cırıltılarından başka ses yoktu. Ateşböcekleri serin gece havasında etrafımızda uçuşup davetkâr ışıklarıyla bize göz kırpıyordu.

Valasca açıklıktaki kayalardan birine yaslandığı yerden, "Demek öyle," dedi. Duruşu rahat ama bakışları çelik gibi sertti. "Karanlık Cadı sensin."

Sert bakışlarına karşılık vererek başımı evet anlamında salladım. "Beni öldürmeye mi niyetlisin?"

Valasca içi boş bir kahkaha patlattı. "Hayır."

"Bu, bende olduğu için mi?" Eğilip çizmemin içinden Asa'yı çıkardım, sarılı olduğu bezin üst kısmını açtım ve onu havaya kaldırdım. Hafif bir ışıltı yayıyordu, sanki içinde ruhani bir ışık hapsolmuş gibiydi. Sanki birileri bir yıldızın ışığını alıp bir asanın tam ortasına hapsetmiş gibi.

Öyle güzel, öyle gizemliydi ki. *Ama büyük resme bakıldığında öyle güçsüz ki*, diye hüzünle düşündüm.

Vogel'ın Gölge Asa'sına kıyasla çok güçsüzdü.

Valasca Asa'yı büyük bir saygıyla inceledi. Başını iki yana sallarken kaşları çatıldı. "Gardneryalılarla müttefik olmadığını biliyorum, Elloren."

Sesime acı bir tını karıştı. "Asa'ya inanıyorsun ama Kehanet'e inanmıyorsun yani?"

Valasca derin bir nefes alıp bana baktı. "Kehanet'in ağaçlardan geldiğini düşünüyorum." Gece karanlığına gömülmüş ormana şöyle bir bakıp kara gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bize anlattıklarına bakılırsa ağaçlar sana pek dostça davranmıyorlarmış."

"Böyle demek hafif kalır."

"Kâhinlerin kullandığı tüm kehanet araçları, Elloren... hepsi ağaçlardan geliyor. Sizin rahipleriniz kutsal sembollerle oyulmuş çubuklar fırlatıyor. Noiler Kara Ginkgo yapraklarında geleceği görüyor. Ishkartlar tahta zarlar atıyor. Örnekler saymakla bitmez." Doğrulup bana doğru yürümeye başladı. "Ama mesele hepsinin *odundan* olması. Hepsi ağaçlardan geliyor. Yani ağaçlar senin gücünü biliyor ve bundan korkuyor olmalı. Büyükannenin geçmişte, Gardneryalıların şu anda vahşi doğanın büyük bir kısmına yaptıkları yüzünden." Sanki kendiyle hemfikirmiş gibi başını salladı ve tüm bunları çözdüğü için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi bana kibirli bir bakış attı. "Bana kalırsa Kehanet'le ilgili bazı yorumların gerçeklere dayanıyor ama önyargılılar."

"Yani tüm bu Kehanetlerin bana karşı... önyargılı olduğunu düşündüğünü mu söylüyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"*Aynen* öyle düşünüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım, zihnim bu olasılığın sonuçlarını düşünerek allak bullak olmuştu. Aynı kusurlu Kehanet'in farklı versiyonları, her iki Diyar'daki neredeyse tüm dinler tarafından savunuluyordu.

İyice afallamış bir hâlde, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "İki Diyar ve vahşi doğa bana düşmanken."

Valasca'nın yüzünde isyankâr bir sırıtış belirdi. "Kehanet'i tersine çevireceğiz. Karanlık Cadı'yı Batı Diyarı'ndan çıkaracak, sonra ağaçların ve diğer herkesin yanıldığını kanıtlayacağız."

Yaratabildiğim ölümcül cehennemi düşündüm. Ni Vin'in ölü atını. Savaş meydanının, orada ölmüş sürüyle kişinin görüntüsünü. "Yanılmıyor olabilirler," diye uyardım. "Gücüm... korkunç, Valasca."

Bana yaklaşırken çenesi kasıldı. "Vogel'ı ezip geçmek için o korkunç, berbat, dehşet verici gücün her zerresine ihtiyacımız olacak."

Başımı kesin bir tavırla iki yana salladım. "Anlamıyorsun. Gücüm büyükanneminkinden daha beter. Ve ağaçlar..." Gece karanlığına gömülmüş vahşi doğaya baktım. "Bunun farkındalar. O yüzden aktif olarak bu güce karşı savaşıyorlar. Sanırım büyümü bağlamaya çalışmalarının sebebi de bu."

"O zaman seni onlardan uzak bir yere götüreceğiz."

Çöle geri dönecektik.

Asa'mı tekrar beze sarıp tuniğimin cebine koydum. Tekrar Valasca'nın gözlerinin içine baktığımda beni sorgulayıcı bir bakışla inceliyordu.

Biraz temkinli bir tavırla, "Bağ izlerinin değiştiğini gördüm," dedi. "Sen ve Lukas... artık sevgili misiniz?"

Başımla onayladım ve itirafımın üzerine kanımın yüzüme hücum ettiğini hissettim.

"Birbirinize karşı davranışlarınıza bakılırsa Mühürleme'nizin ortak bir karar olduğunu tahmin ediyorum?"

Derin bir nefes aldım. "Öyleydi. Çok kısa sürede ona gerçekten değer vermeye başladım. Uzun süredir Gardneryalılarla müttefik olmadığını bilmen gerek. Beni Damion Bane'e bağlanmaktan kurtardığını öğrendim."

Valasca'nın yüzü şokla gerildi.

"Damion'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun demek?" dedim.

"Tam bir sadisttir," dedi tükürür gibi. "Tüm Baneler öyle."

"Eh, Lukas beni ona bağlanmaktan kurtardı."

Valasca beni yine dikkatle inceliyordu, kaşları sanki bir soru soracakmış gibi çatılmıştı.

"Lukas'la benim bir yanıltmacaya ihtiyacımız vardı," diye yanıtladım soramadığı sorusunu. "Vogel'dan kurtulmak için bağı mühürlememiz gerekiyordu."

"Artık Elloren Grey oldun yani."

Başımla onayladım, Lukas'la ilişkimde meydana gelmiş bu muazzam değişimin gayet farkındaydım. "Öyleyim. Gerçekten öyleyim."

"Tebrikler öyleyse." Kara kaşlarından birini kaldırarak beni bariz bir ilgiyle süzdü. Sesini alçaltıp daha özel bir konuya girerken dudağı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ee, nasıldı?"

Ona afallamış vaziyette bakakaldım. Sonra yanaklarım kızardı. Valasca'nın Gardneryalıların asla konuşmayacağı mahrem konuları böylesi bir rahatlıkla sorması beni hazırlıksız yakalamıştı.

Muhteşemdi. İnanılmazdı. Ve dün gece yine seviştik. Yanaklarım alev alırken sorusuna, "Tecrübeliydi," diye üstü kapalı bir yanıt verdim.

Valasca kısa bir kahkaha atıp sırıttı, gözleri muzip bir ışıkla parladı. Bu açık sözlülüğü beni utançtan yerin dibine soksa da tıpkı kardeşim Rafe gibi en zor zamanlarda bile espri anlayışını kaybetmemesi beni cesaretlendirmişti. Özlem dolu bir acı içimi sızlattı, kardeşlerimi tekrar görme arzusu hiç geçmiyordu.

Soluk gri elime baktım, Mühürleme izleri büyünün altına gizlenmişti. "Lukas bana iyi bir dost oldu," dedim Valasca'ya. Onunla aşka, hem Lukas'a hem de Yvan'a dair son konuşmamızı hatırlarken sesim boğuklaştı.

Daima kapımda bekleyen keder içimi kapladı.

Valasca ruh hâlimdeki değişimi fark etmiş gibiydi, gözleri endişeyle doldu. Sesini şefkatle alçaltarak, "Elloren," dedi. "Yvan Guriel'a olanları duydum. Ve... onun ne olduğunu biliyorum. Senin için ne ifade ettiğini de. Üzgünüm."

Gözlerim yaşlarla dolup taşmak üzereyken başımla onayladım. Birdenbire içimde attığım keder tüm gücüyle üstüme çöktü, boğulacakmışım gibi hissettim.

Boğazım düğümlenince sesim çıkmadı, başımı iki yana salladım.

En sonunda güçlükle, "Onu sevdim," dedim. "Onu tüm kalbimle sevdim." Gözlerim yaşlarla dolup acıdan dudaklarım titrerken tekrar duraksadım, kalbimden geçenlerin ancak yarısını söyleyebiliyordum. "Çok önemli bir şey kaybettim." Gözyaşlarım akarken sözlerim kesildi.

Valasca yanıma gelip kollarımı nazikçe tuttu. Hem ciddi hem de nazik bir sesle, "Elloren," dedi, "bana bak."

Müthiş bir ıstırapla gerilen yüzümle ona baktım.

Bana son derece içten bir bakış attı. "Önemli şeyler kaybedeceksin." Bunu üstüne basa basa söyledi, sözleri sert ve acıydı. Kesinliği korkunçtu. Sanki benden ona gerçekten bakmamı, söylediklerine gerçekten kulak vermemi istercesine gözlerini benimkilerden ayırmadan dimdik duruyordu. "*Bir şeyi kaybedeceksin, sonra bir başkasını, sonra bir diğerini.* Anlıyor musun? Savaş böyle bir şey. Vogel gibi biriyle savaşmak böyle bir şey."

Yüzümden yaşlar süzülürken onu başımla onayladım, bana sımsıkı sarıldı.

"Muhtemelen senin için değerli olan her şeyi kaybedeceksin. Ben de Lukas Grey, Chi Nam ve kendini bu savaşa adayan herkes de. Ama sen bunu diğerlerinin bu şeyleri kaybetmemesi için yapacaksın."

Sözlerini tekrar başımla onayladım, sözlerinin korkunç gerçekliği kafama dank ederken yüzüm acıyla kasıldı. Onun Doğu'ya gitmek yerine halkını korumayı seçerek Ni Vin'i çoktan kaybetmiş olduğunu düşündüm.

"Beni dinle, Elloren," dedi, bana daha da sıkı sarılarak. "Halkımın bu Diyar'dan çıkması gerek. *Herkesi* Doğu Diyarı'na götürmeliyim. Ve oraya vardıklarında onları korumak için

gücünü kullanmana ihtiyacım var. Sen benim halkımı tanıdın. Çocukları, anneleri, yaşlı kadınları gördün. Onları kendi gözlerinle gördün."

Tanıştığım tüm Amazları, gülüp şarkılar söyleyen kadınları, küçük kızları ve evcil geyiklerini düşündüm. Bebekleri. Sevgili arkadaşım Wynter'ın onların topraklarına sığınmış olduğunu.

Valasca'nın ifadesi birdenbire tehditkâr bir hâl aldı. "Şimdi bana Vogel ve müttefiklerinin onlara ne yapmak istediğini söyle."

Buna gerek yoktu. Gözyaşlarımı bastırıp ciddi bakışlarına karşılık verdim.

Kararlı bir sesle, "Sana inanıyorum," dedi. "Burada, senin yanında olmamın sebebi de bu. O yüzden senin için değerli olan *her şeyi*, tüm bunlardan çok daha büyük bir şey uğruna bırakmana ihtiyacım var. Senden ne istediğimi anlıyor musun?"

Sert bakışlarına karşılık verirken içimde kendi büyüme karşı bir korku kabardı.

"Gücüme hâkim olamıyorum."

"Öğreneceksin. İnancını kaybetme. Hayatında herhangi bir şey için zayıflık göstermenin zamanı *geçti*. Sana ihtiyacımız olacak."

Valasca'nın tutkulu ve ısrarcı sesi beni derinden sarstı ve bana güvenerek aldığı riskin farkına vardım, Lukas ve Chi Nam da aynı riski almışlardı.

İçimde kararlılıkla birlikte acı bir duygu da kabarırken, "Yine de," dedim, "yanında savaşmayı seçtiğim taraf beni öldürmeye çalışıyor olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu."

Valasca kahkahayı patlattı. "Cesaretini kaybetme, Elloren. İyi tarafın seni yok etmeye çalışıyor olması, sana ihtiyacımız olmadığı anlamına gelmez."

Ona alaycı bir bakış attım. "Bu beni hiç rahatlatmıyor."

Valasca bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu savaşa şan şöhret için katılıyorsan büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Birazcık daha az saldırganlık yeterli olur."

Valasca bir şey duymuş gibi aniden başını kaldırdı. Ateşböcekleri yanıp sönerken ve böcekler usulca cırıldarken bakışları ormana doğru kaydı.

Başını sanki havayı dinliyormuş gibi yana doğru eğerken yüzü gerildi. Dalgın dalgın, "Atlar... Onları uzaklardan hissedebiliyorum. Bir şeyin kokusunu aldılar," dedi. "Bir *terslik* var..."

Arkamızdaki çalılıklardan bir hışırtı yükseldi ve ikimiz de olduğumuz yerde döndük, ormandan Lukas'ın kalın, Chi Nam'ın hırıltılı sesi duyuldu. İkisi Noi dilinde, kısık seslerle hararetli bir konuşmaya dalmışlardı.

Karnımın dönüp durmaya başlayan bir sızıyla karıncalandığını hissettim.

Panikleri ellerimi üzerine götürdüm. "Rün..." Lukas ve Chi Nam açıklığa girerken başımı hızla onlara çevirdim, bakışlarım arkalarında hareket eden bir şeye takıldı. Üstünde parıldayan rün ışığı dışında neredeyse görünmezdi, siyah ve köşeli bir şeydi, onların hemen arkasındaydı, ağaçların arasında korkunç bir hızla koşuyordu. Ve *uzundu*... Devasaydı.

O şeyi işaret ederek, "Arkanızda!" diye bağırdım.

Yaratığın parlayan böcek gözleri Lukas'ın başının çok üstündeki gölgelerin arasında ortaya çıktı, altında seğiren muazzam bir çene ve parçalı, kabuklu bir gövde vardı.

Her şey korku dolu bir anda olup bitti.

Lukas ve Chi Nam yana doğru atladılar ve tam da her yanından gerilip uzatılmış devasa ve iğrenç bir peygamberdevesi-akrep kırmasına benzeyen o korkunç şey ormandan fırlarken oldukları yerde döndüler. Vücudu siyah ve kabukluydu, ön bacakları güçlüydü. Ve kafası... o korkunç, tüyler ürpertici kafası. Bir küreğe benziyordu, ışıldayan siyah petek gözleri ve ana gözlerinin etrafına bir hastalık gibi yayılmış daha küçük, fıldır fıldır dönen gri gözleri vardı. Sanki kendi kendilerine çoğalıyormuş gibi. Yaratığın boynu daha küçük gözlerle be-

zeliydi ve vücudunun yanları koyu yeşil rünlerle, dalgalı gri gölgelerden yapılmış rünlerle kaplıydı.

Bir testere gibi tırtıklı, güçlü ön bacakları Lukas'a doğru savruldu. Lukas pelerinini çıkarıp kılıcını çekerken eğilip kayarak yaratığın ulaşamayacağı bir yere kaçtı.

Valasca bir rün kılıcı çıkardı ve Chi Nam rün değneğini kaldırdı.

O şey tiz ve korkunç bir çığlık koparırken Lukas, Valasca ve Chi Nam'a, "Sakın büyü yapmayın!" diye bağırdı. Canavarın devasa ön bacağının bir başka güçlü darbesinden kaçmak için yine yana atladı. "Üstünde bir saptırma rünü var!"

Lukas izlemesi hayret verici delice bir öfkeye kapıldı. İleri atıldı ve kılıcını vahşi bir kuvvetle savurdu, yaratığın darbelerinden sanki onunla şiddet dolu bir dansa tutuşmuş gibi ustaca kaçtı. Elime keskin kenarlı bir taş aldım ve rünlerle işaretlenmiş duvara doğru geri çekildim.

Valasca pelerinini üstünden attı ve rün bıçağını kaldırarak saldırmaya hazırlandı. O anda peygamberdevesine benzeyen bu yaratığın akrebimsi kuyruğunun uçlarındaki iğneyi fark ettim, parlak siyah diken başının üstünde titriyordu.

"İğnesine dikkat edin!" diye bağırdım, elimdeki taşı ona fırlattım ve yaratığı tam alnının ortasından vurdum.

Yaratık tüm gözlerini bana dikerken hedefimi tutturduğuma hayret ederek bir adım daha geri çekildim.

Zihnimin derinliklerinde aniden karanlık bir ağacın görüntüsü belirdi. Gölge dallarından bir buhar misali yükseliyordu. Vogel'ın kötücül boşluğunun içime, kalkanla korunmuş bağlarım boyunca milyonlarca örümcek koşuşturuyormuş gibi hızla sızdığını hissettim.

Canavar üstüme atladığında kaçtım ama dengemi kaybedip sert taşın üstüne kapaklanınca boğazımdan bir çığlık koptu. Lukas öne atılıp kılıcını savurdu, dişlerini sıkarak hırladı ve tek bir darbeyle o şeyin arka bacaklarından ikisini kesip attı.

Canavar hırıltılı bir çığlıkla yana devrilirken parçalanmış vücudundan siyah irin fışkırdı. Lukas yaratığın kırbaç gibi savrulan zehirli kuyruğunu ve en yakınındaki ön pençesinin yarısını kesip atıncaya dek kılıcını savurmaya devam etti.

Yaratık parçalanmış gövdesini amansızca bana doğru sürükleyip geriye kalan pençeli ön uzvunu yere vururken gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Lukas kolunu geri çekip kılıcı güçlü bir darbeyle o şeyin boynuna indirdi.

Canavarın kafası uçarken tüm vücudu seğirip guruldadı. Çürümüş hayvan leşi gibi mide bulandırıcı, tatlı bir koku yayan kapkara irin ve bağırsak öbeği hâlinde yere yığıldı.

Lukas kılıcını indirdi, paramparça ettiği yaratığa bakıp alçak sesli bir küfür savurdu, nefes nefese kalmıştı.

Valasca ve Chi Nam yanına yöneldi ama ben yerimden kıpırdayamıyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Sırtım taşa yapışmıştı ve öyle titriyordum ki kollarımla bacaklarıma güçlükle hükmedebiliyordum. O *şeyin* dehşeti beni felç etmişti. Ve Vogel'ın gücü... hâlâ bağlarımın etrafında dolaşıyordu.

Lukas keskin bakışlarını bana çevirdi. Sert bir sesle, "Elloren," dedi. "Yaralandın mı?"

"Hayır," diye yanıtladım boğuk bir sesle.

"Öyleyse kendine gel," diye karşılık verdi.

Kellesi uçmuş kocaman canavara bakarken içimden bir dehşet dalgası daha geçti.

Hem sesim hem de bedenim tir tir titrerken, "Vogel benim büyümü köleleştirecek," dedim, hızla histeriye dönüşen bir paniğe kapılmıştım. Vogel *buradaydı*. Karanlık gücünün hâlâ yatkınlıklarıma yapıştığını, içimde bir yılan gibi süründüğünü hissedebiliyordum. "Yatkınlıklarımı ele geçirecek ve hepinizi öldürecek..."

"Kes şunu, Elloren," diye çıkıştı Lukas bana doğru bir adım atarak. "Bu *uzun* bir savaş. Ve az önce daha da şiddetlendi. Daha sert olmalısın. *Derhâl*."

"O benim *bağlarımda*," diye haykırdım saf panikle, Vogel'ın Gölge ağacı hâlâ zihnimde yankılanıyordu. "Anlamıyor musun? Gücümü ele geçirecek..."

"O burada değil," diye bağırdı Lukas. "Hayal görüyorsun. Kendine gel."

"Hayal değil! *Gerçek*!"

Yüz ifadesi acımasızlaşırken asasını çıkardı ve yatkınlık gücü üzerime çarptı. Öylesine şiddetliydi ki sanki bir kasırganın içine atılmış gibiydim. Taş duvarın dibine sindim, Lukas'ın görünmez yatkınlık ateşi bağlarımdan gürleyerek geçip içimi dağladı, Gölge ağacı yakıp kül etti. Lukas'ın toprak büyüsü beni tüm şiddetiyle vurdu, dallarımdan tuttu ve beni tir tir titreyerek dibine yığıldığım taş duvara yapıştırdı.

Vogel'ın bağlarımda dolaşan gücünü yakıp yok ettikten sonra bile üstüme giderek güçlenen büyü dalgaları savurmaya devam ederken şoka girdiğimi hissettim.

"Karşı koy!" diye bağırdı Lukas. "Benim etkime karşı savaş!"

Lukas'ın beklenmedik büyü saldırısı karşısında geçirdiğim şok daha da şiddetlendi. Valasca'ya yardım etmesi için yalvarırcasına baktım. Ama onun bakışları da Lukas'ınkiler kadar sertleşmişti. Rün kalemini çekip bana doğrulttu ve ucunda canlanan kırmızı Amaz rününü üzerime fırlattı. Rün göğsüme çarpıp kızıl kıvılcımlar saçtı ve büyülerimi daha da geriye itti.

Çaresizce Chi Nam'a döndüm ama o da rün değneğini sımsıkı kavrayıp bana doğru savurdu, fırlayan parlak mavi ışın doğruca bağlarıma çarptı ve onları ben nefes alamayacak hâle gelinceye kadar ezip geçti.

Bu zalimce, birleşik saldırıları bağlarımı amansızca hırpalarken nefes almaya çalıştım.

Ama sonra korkumla ıstırabım giderek şiddetlenen bir öfkeye dönüştü ve korkum kül olup gitti. Güçlükle nefes aldım, gözlerimi onlara diktim ve yerden, toprağın içinde kıvrılan köklerden güç topladım.

Ayağa kalkarken gücü lanet ağaçlardan içime akmaya zorladım.

Topladığım güç içimde, Lukas, Valasca ve Chi Nam'ın birleşik büyüsünün hemen altında gittikçe büyüdü, ta ki ben şiddetiyle titremeye başlayıncaya kadar. Ellerimi yumruk yaptım, tüm bedenim gerilirken tırnaklarım derime batıyordu. Sonra bütün gücümü her şeyi ezip geçen tek bir dalga hâlinde onlara doğru yönlendirdim ve hızla bıraktığım nefesim boğazımdan kopan hiddetli bir çığlığa dönüştü.

Lukas geriye doğru sendeledi, ateş ve toprak bağları büzülür, Chi Nam'ın rün değneğiyle Valasca'nın rün kılıçlarının üstündeki tüm rünler gözden kaybolurken neredeyse yere devrilecekti.

Üzerlerine yürümeye başladım, attığım her adımla gücüm ve her şeyi yıkıp geçen hiddetim biraz daha kabarıyordu, saldırıya uğramış olmanın öfkesi cana gelmiş gibiydi.

"Geri çekilin!" diye bağırdım. Acımasızlıkları karşısında öfkeden deliye dönmüştüm, sözcüklerim bir kırbacın şaklaması gibiydi. "Büyünüzü benden uzak tutun!" Yüzümü buruşturup Lukas'a doğru öfkeyle ilerlerken büyülerim bağlarımı âdeta kesip geçiyordu.

Lukas'ın yüzü kızarmıştı, cildinde ter damlaları parlıyordu, gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Yanıma gelirken dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, nihayet. *Nihayet.* Karanlık Cadı geldi! Ne zaman ortaya çıkacak diye merak ediyordum!"

Gözüm döndü. Asa'mı çıkardım, etrafına sarılı bezi yırtıp attım ve Lukas'ın boğazına dayadım, büyüm içine doğru çağlıyordu. Gücüm korkunç bir kuvvetle içimde çalkalanırken, "Bir daha sakın bana saldırayım deme," diye hırladım. "İstersem seni buracıkta gebertebilirim."

Lukas boynuna dayalı Asa'yı görmezden bana sokuldu. "Evet, Elloren," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Bunu *yapabilirsin.* O yüzden güçsüzmüşsün gibi davranmayı bırakmalı

ve karşına ne tür bir canavar çıkarsa çıksın bir savaşçı gibi davranmaya başlamalısın!"

Aniden aklım başıma geldi ve öfkem kendi şiddetinin ağırlığı altında çöktü.

Asa'yı Lukas'ın boynundan çekip geriye doğru sendeledim, ilk askeri saldırımla yüzleşmenin yarattığı kargaşaya kapıldım.

Vogel'la ve Gardnerya ordusunun tamamıyla ve muhtemelen bütün Alfsigroth, Noi ve Ishkart güçleriyle çarpışmak üzereydim. Beni alt etmek için akıllarına gelen, kâbuslardan fırlamış bütün yaratıkları üstüme salacaklardı.

Bu kaderin ufacık bir kırıntısıyla bile yüzleşmeye tamamen hazırlıksızdım.

Duygularım hızla kaybolan inancımla birlikte çöküşe geçerken, *Müttefiklerim bile bana karşıysa nasıl Karanlık Cadı olabilirim?* diye düşündüm öfkeyle.

Aniden zihnimde bir yüz belirdi ve bu düşüşü durdurdu. Fernyllia'nın torunu, küçük Fern.

Çocuğun görüntüsü zihnimi doldurdu. Hıçkırarak ağlayıp bez bebeği Mee'na'ya onu korurcasına sarılırken minik eli eteğimi kavramıştı. Gardneryalı çetelerinin Urisklere saldırıp kulaklarının uçlarını kestiği o korkunç gece.

O gece ona, *Seni koruyacağım. Seni hepimiz koruyacağız,* diye söz vermiştim.

Acaba Fern şu anda Noi topraklarında mıydı, biricik bebeğini kucaklıyor muydu? Şu an için güvende miydi?

Bu böcek canavarlar peşine düşerse pek de uzun süre güvende olmayacaktı.

Vogel peşine düşerse.

Aklımda başka bir görüntü belirdi: Doğu Diyarı'na akın eden çok gözlü böcek canavarlardan oluşan bir ordu. Fern onlardan kaçarken devasa bir pençe küçük bedenine doğru hızla iniyor...

Hayır.

Bir nefes aldım ve Asa'yı tutan elimi sıkıp gevşettim.

Seni koruyacağım. Seni hepimiz koruyacağız.

Lukas'ın haklı olduğunu bilerek vahşi doğanın karanlığını, saldırgan ağaçları taradım.

Güçlü olmam gerekiyordu. Başa çıkılması imkânsız bir durumla karşı karşıya olsam bile. İnanılmaz bir saldırıyla yüzleşiyor olsam bile.

Çünkü bu yalnızca bizimle ilgili değildi.

Bir ışık parlaması gözümü aldı ve başımı kaldırıp bakınca ormanın karanlığında tepelerde tünemiş bir Gözcü gördüm. Parlak fildişi rengi kuş, bir anda gözden kayboluverdi.

Bu manzara beni hem utandırmış hem de ilham vermişti. Şaşkınlıkla bir nefes aldım. İçimde hâlâ ıstırabın yankısı vardı ama kendimde onu bastıracak gücü buldum.

"Bir asker gibi savaşmayı öğrenmek için yardımınıza ihtiyacım var," diye itiraf ettim, Lukas'a ve diğerlerine. "Ben sizin gibi eğitilmedim. Keman yapmaktan, eczacılıktan anlarım. Hiç savaş görmedim. Yardımınıza ihtiyacım var."

"Seni eğiteceğiz," dedi Lukas, bana doğru bir adım atarken bakışlarında tutkulu bir kararlılık vardı.

Valasca telaşlı bir sesle Chi Nam'a, "Buradan çıkmamız daha ne kadar sürer?" diye sordu. "Şeytani böcekler bizi mideye indirirse hiç kimseyi eğitemeyiz." Portalın merkezi artık gümüşi bir ışıltıyla parlıyordu. Chi Nam'ın değneğiyle ve Valasca'nın rün kılıçlarının kabzalarındaki rünlerin yeniden ışıldayıp güç kazandıklarını fark ettim.

Chi Nam giderek parlaklığı artan portalı dikkatle incelerken, "Eli kulağında," dedi. Asa'mı tekrar tunik cebime soktum, büyümün ona doğru çekimi azaldı.

Lukas, Chi Nam ve Valasca'ya sert bir bakış attı. "Dikkatli olun. Daha fazla akrep olabilir. Genelde sürü hâlinde gelirler."

Valasca kara gözlerini bana çevirdi. "Karnındaki ründe ufacık bir kıpırtı hissedersen bize haber vereceksin. Anladın mı?"

Lukas tek dizinin üstüne çöküp peygamberdevesinin mahvolmuş leşini inceleyip asasıyla dürterken başımla onayladım. O iğrenç cesedi görünce içimden bir tiksinti dalgası geçti. Göğüs kafesindeki gölgeli rünlerden buhar gibi duman tütüyordu.

Kendimi ona bakmaya zorlayarak, "O şey ne?" diye sordum.

Lukas yaratığın parçalanmış cesedine bakarak, "Çöl akrebi," dedi. "Batı Diyarı'na özgü değiller."

"Ama Doğu Çölü'nün büyük bir kısmında yaygındırlar," diye ekledi Valasca. "Ne var ki bu... bir tür çarpık büyüyle bozulmuş. Görünüşü deforme olmuş."

Ona baktım. "Normalde böyle görünmüyorlar mı?"

"Ah, silahsızken karşılaşmak isteyeceğin türden yaratıklar değillerdir." Valasca gözlerini yaratıktan ayırmadan acı bir kahkaha attı. "Ama bu..." Gözlerini kısarak canavarın kalıntılarına baktı. "Bu tuhaf bir şekilde uzayıp gerilmiş gibi."

Marfoirleri –Wynter'ın peşine düşen korkunç Elf suikastçıları– ve doğal olmayan uzun boylarını, dalgalı dumanlardan oluşmuş boynuzlarıyla gri böcek gözlerini hatırladım.

Akrebin iki ana gözünün etrafında toplaşmış gözleri inceledim. "Normalde bu kadar çok gözü var mı?"

Valasca başını iki yana salladı. "Hayır. Normal akreplerin iki petek gözü vardır, hepsi bu."

Lukas akrebin vücuduna işaretlenmiş koyu yeşil Gardnerya rünlerinden birini gösterdi. Bana baktı. "Elloren, bu bir saptırma rünü. Bunlara aşina olman gerekiyor."

Daire şeklindeki koyu yeşil rünü ve iç kısmındaki iç içe geçmiş şekilleri inceledim. Chi Nam ve Valasca'ya yaptığı sert uyarıyı hatırlayarak, "Ne işe yarar?" diye sordum.

Lukas yeşil deseni dürterek, "Saptırma rünleri, asa büyüsünün veya büyücülüğün gücü katlanmış bir şekilde geri dönüp onu yapan kişiye saldırmasına yol açar," diye açıkladı. "Tekrar dolmaları yıllar alır. Çok karmaşık bir rün büyücülüğüdür."

Gözlerinde şüphe dolu bir parıltıyla Chi Nam'a bakarken kaşları çatıldı.

"Konsey'de tek bir Işık Büyücüsü ama Batı Diyarı'nda rün üretimi almış başını gidiyor."

Valasca kara kaşlarının tekini kaldırarak, "Vogel'ın ışık büyüsü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Lukas yaratığı incelerken, "Bu mümkün," diye yanıtladı. "Işık büyüsünü güçlendirebilen bir asaya da sahip." Lukas asasının ucunu yaratığın devasa göğüs kafesine işlenmiş gölgeli rünlerden birinin üstüne kaydırdı. Üzerlerinden hâlâ dumanlar yükseliyordu. Chi Nam'a baktı. "Daha önce böyle rünler görmedim."

"Şeytani büyücülüğe dayalı olmalılar." Chi Nam, Lukas'ın yanından rünleri inceledi. "Elloren'ın rününü tetiklediler." Rün değneğinin ucunu Gölge rünlerinden birinin üstüne yerleştirdi. Değneğin ucundan yükselen hayalet grisi dumanlar, mavi Noi rünlerini bir anlığına puslu bir griye çevirdi. İçlerindeki şekiller karanlık bir sonsuzluğa doğru iniyorlarmış gibi bir yanılsama yaratan sarmallara dönüştü.

Chi Nam alışılmadık bir şekilde sarsılmış gibi görünerek değneğini çekti. "Bu rünler tuhaf elementlerle dolu." Değneğindeki rünler Noi mavisine döndü ve karmaşık bir uyarı sinyali veriyormuşçasına değişken şekillerde parlamaya başladı. Kasvetli bakışlarını doğruca Lukas'a çevirdi. "Sanırım yeni bir şeyle karşı karşıyayız."

Valasca artan bir endişeyle akrebe bakarak, "Ya da çok eski bir şeyle," diye düzeltti. "Gölge Asa tarafından yapılmış bir şeyle. Efsanelerde olduğu gibi."

Uzakta hayvan çığlıkları duyuldu ve hepimiz başımızı sesin geldiği yöne doğru çevirdik.

Valasca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Atlar*," dedi.

Yürek parçalayan haykırışları böceklerin tiz çığlıkları izledi. Karnımda şiddetli bir sızı hissederken bakışlarımı hızla Lukas'a çevirdim. "Hepsi bu kadar değil. Geliyorlar."

Lukas kılıcını kaldırıp önüme geçerken Chi Nam portala yaklaştı. Bense aceleyle daha fazla taş alıp bazılarını cebime tıkıştırdım. Valasca ikinci bir kılıç çekti ve iki silahı da sıkıca kavradı. Yavaşça bana doğru gelirken çok gözlü, gövdesi rünlerle kaplı bir akrep dişlerini takırdatıp başını sağa sola sallayarak açıklığa girdi.

Sonra bir tane daha.

Ardından bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Hepsinin devasa karnında saptırma rünleri vardı. Hepsinin gövdesi tuhaf bir şekilde uzamıştı.

Yaratıklar Lukas ve Valasca'nın tepesinde dikilirken duraksadı, onları incelerken başlarını sarsak hareketlerle bir o yana bir bu yana salladılar. Lukas ve Valasca önümde kılıç ve bıçaklarını kaldırarak savaş pozisyonuna geçtiler.

Lukas sakin, çok sakin bir sesle, "Chi," dedi. "O portalın *derhâl* hazır olması gerek."

Chi Nam Lukas'ınkine denk, sinir bozucu bir sakinlikle, "Gücü neredeyse tamamen yüklendi," dedi. Rün işaretli eli portalın çerçevesine tutunmuştu, merkezindeki gümüşi dalgalanma güçlenip altın rengi çizgiler oluşturmaya başladıkça mavi bir parıltı yayıyordu.

Tüm akrepler tuhaf bir şekilde bekliyordu, bacakları seğiriyor, gözleri Lukas'a bakarken havaya kaldırdıkları iğneleri titriyordu.

Korkunç yaratıklardan üçü daha açıklığa süzülünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Valasca bir adım geri atarken bakışları portala kaydı, hazır olur olmaz beni içine fırlatmaya hazırmış gibi elini koluma sımsıkı sardı.

Yaratıklar cırıldamaya başlamışlardı, korkunç çeneleri hızla takırdıyordu. Lukas'a en yakın olanın, en uzun gövdeli ve en çok gözlü olduğunu fark ettim, gözleri boynundan aşağıya ka-

dar yayılmıştı. Yaratığın ön bacaklarında iki göz daha vardı, bir hastalık gibi.

Bana döndü, kafasının ortasındaki soluk yeşil bir göz bana kenetlendi.

Tüm canavarlar başlarını çevirip sonsuz sayıda gözlerini bana dikerken geriye doğru küçük bir adım attım.

Hepsi birden üzerime doğru koşmaya başlayınca içimde dehşet patlak verdi.

Valasca beni geri çekerken yaratıkların en büyüğü ön bacağının düz yanıyla Lukas'ı yana devirdi, iğneleri kırbaç gibi öne savruldu. Valasca küfrederek beni daha da yana çekti, sonra beni bıraktı ve bir bıçak fırtınası gibi ileri atıldı. Lukas canavarların üçüyle birden savaşıyordu, kılıcını hızla savurarak bacaklarını ve zehirli kuyruklarını kesiyordu. Yaratıklar haykırarak devriliyor, hiçbirimize odaklanmadan, gelişigüzel saldırıyorlardı.

Elimdeki taşı bana doğru koşturan bir akrebe fırlatmak için kolumu geri çekerken sivri uçlu devasa ön bacağı hızla inip pelerinimle tuniğimi delip geçti, omzumu sıyırdı. Kumaşın kenarını delerek beni arkamdaki taş duvara yapıştırdı. Onu başımdan defetmek için elimdeki taşla çılgınca ona vurdum ve kolumu kurtarmayı başardım. En büyük akrep bana yaklaşıp gözlerini üzerime dikince dehşete kapıldım.

Aralarından en çirkin olanıydı, gözleri boynuna kadar uzanıyordu.

Böcek canavar başını bana doğru eğdi ve benimkinin sadece bir karış önünde durdu. Gözlerinin her biri bana dönmüştü ve dosdoğru gözlerimin içine bakıyordu.

Kafasının ortasındaki tek soluk yeşil göze bakarken kim olduğunu bir anda anladım.

Bir Vogel gözü.

Vogel'ın Gölge kolları üzerime çarpınca acıyla haykırdım. Lukas'ın kalkanı paramparça oldu, bu şiddetli saldırıyı Vogel'ın hızla içime ve bağlarımın etrafına sızan gücünün verdiği kor-

kunç his izledi. İstilacı Gölge'si beni olduğum yere çiviliyor, vücudumun üstündeki hâkimiyetimi elimden alıyordu. Gölge büyüsünün içinde, hayalet gibi bir Gölge dumanı dört yanımı sararken onun korkunç esaretinde hapsolmuştum.

Ama sonra Vogel'ın acımasız, ruhsuz gözlerine bakarken içimde katıksız bir öfke kıvılcımlandı ve tüm şiddetiyle patlarken korkum kaybolup gitti. Lupinler için duyduğum öfke. Küçük Fern için duyduğum öfke. Bu canavar yüzünden hayatları pahasına kaçan herkes için duyduğum öfke.

Öfke yatkınlıklarımdan geçip büyümü güçlendirirken içimdeki her şey bana, *Karşı koy,* diye haykırdı. *Vogel'la içindeki büyünün son zerresine kadar savaş.*

Etkisini üstünden at.

Derin bir nefes alıp Vogel'ın Gölge pençelerine karşı gücümü toplarken içimde intikam dolu bir enerji, kaçınılmaz bir dalga gibi kabardı. Toprak büyüm ölümcül mızraklara dönüşürken ateş büyüm de beraberinde yükseldi.

Gözlerimi Vogel'ın gözüne diktim, keskin bir nefes verdim ve gücümü hiddetle ona doğru saldım.

Vogel'ın karanlık ağacının görüntüsü paramparça oldu, ben onun felç edici etkisinden bir acı patlamasıyla kurtulurken Gölge gücü benden uzaklaştı.

Sarsılarak etkisinden sıyrılmamla gücüm yatkınlıklarımdan geçerek acımı hızla dindirdi. Dişlerimi sıktım, elimdeki taşı sımsıkı tuttum ve doğruca Vogel'ın gözüne indirdim.

Dev akrep öfke dolu bir çığlıkla geri çekilirken Lukas öne çıktı ve kılıcını havada parıldayan bir yay çizerek savurup canavarın kellesini uçurdu. Akrep yana sendeleyip yere yığıldı.

Daha küçük bir akrep ağzını sertçe açıp kapatarak yaklaştı ama artık savaşmaya hazırdım. Hırıltılı bir haykırışla kolumu ona doğru savurdum, taşımla gözlerini hedef aldım. Yaratık irkilip saldırımdan kaçtı, çenesi takırdarken beni hâlâ duvara sıkıştırıyordu. Akrebin arkasından şiddetli bir savaş çığlığı duyuldu.

Valasca yaratığın sırtına atladı, kolunu boynuna dolayarak bıçağıyla yaratığın büyük bileşik gözlerini deşti. Akrep geriye doğru sıçradı, kolumu bırakırken Valasca onun sırtından atladı. Canavarın kafasından kapkara irin fışkırdı ve öyle bir çığlık kopardı ki kulak zarlarımın patlayacağından korktum.

Aniden kurtulmuştum, akrep ön bacağını tekrar bana doğru kaldırırken ondan uzaklaştım. Bacağı omzumu kıl payı ıskalayarak kaya duvara çarptı. İki akrep daha yaklaşıp ön bacaklarını Valasca'ya doğru savurdu.

Portaldan altın renkli parlak ışınlar yayıldı.

Chi Nam Noi dilinde, "Yüklendi!" diye bağırdı.

Valasca tam da geride kalan akreplerin en büyüğü ona yaklaşıp tırtıklı ön bacağını ona doğru müthiş bir hızla savururken olduğu yerde döndü. Havada metalik bir parıltı belirdi, canavar Valasca'yı şişlemeden önce Lukas'ın kılıcı bacağını kesip attı. Başka bir akrep bacağı Lukas'a doğru müthiş bir hızla savruldu, ön bacağın bıçak kadar keskin kenarı Lukas'ın omzunu bulunca kan fışkırdı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken Lukas yere devrildi.

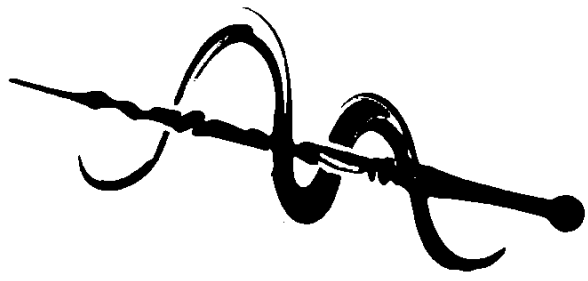
"Lukas!" diye haykırıp öne doğru sendeledim. O anda Valasca yüzünde acımasız bir ifadeyle bana doğru hızla ilerledi, kollarımı sertçe tutup beni olduğum yerde döndürdü ve altın bir göl gibi dalgalanan portala doğru itti.

DÖRDÜNCÜ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Vonor

ELLOREN GREY

Altıncı Ay

Kuzeybatı Agolith Çölü

Portalın ışıldayan derinliklerine düşerken her şey altın renginde parıldıyordu. Yere çakılmamla ellerim gece karasına boyanmış taşlara çarptı, ince kumlar vücudumu boğucu bir bulut gibi kapladı.

Öksürdüm ve yolumu yordamımı şaşırmış hâlde etrafa bakındım.

Yüksek bir çıkıntının üstündeydim ve etrafım yarı saydam, rünik bir kubbeyle kaplıydı. Masallardan fırlamış gibi duran bir çöl manzarasının ortasındaydım, parlak kan rengi kumlar önümde uzanıyordu. Kırmızı renkli, devasa kaya oluşumları ve budaklı ağaçlar etrafımı süslüyordu. Tüm bunlar aşina olduğum beyaz tonlarında değil, parlak kırmızı bir ışıkla alev alev yanan yıldızlarla aydan yayılan yakut rengi loş ışığa boğulmuştu. Muazzam uzunlukta bir kara bulut kuşağı doğu ufkunun tamamını kaplamıştı, çakan şimşekle aydınlanıyorlardı.

Lukas için duyduğum istek benliğimi ele geçirdi.

Chi Nam önümdeki dağ sırtında belirmiş rünik çerçevesinden altın ışınlar yayan portalın içinden geçerken kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ardından kana bulanmış Valasca ortaya çıktı, peşinden daha da beter kanla kaplanmış Lukas'ı sürüklüyordu. Lukas'ın serbest kalmış yatkınlık ateşi bana sıcak ve şiddetli bir dalga gibi çarptı.

"Lukas!" diye bağırarak yanına koşarken kılıcını düşürüp dizlerinin üstüne yıkıldı.

Yanına diz çöktüm, kolunu tutarken göğsüyle omzuna açılmış derin yaraya baktım. Tuniği paramparça olmuştu, serbest kalmış gücü öylece çırpınıyordu. Beti benzi atmış, normalde koyu yeşil ışıldayan teni beyaza çalan hastalıklı bir yeşile dönüşmüştü.

Portaldan tiz, takırtılı bir çığlık yükseldi ve bir akrebin devasa ön uzvu, titreşen merkezinin içinden ansızın fırladı. Ben Lukas'ı korumak için üzerine kapanırken Chi Nam ileri atılıp değneğini portala vurarak altın rengi bir ışık patlaması yarattı. Portalın dalgalanan iç yüzeyi sarı renkli kıvılcım yağmuruyla gözden kayboldu, akrebin kesilmiş tırtıklı bacağı Chi Nam'ın yanında yere düştü.

Yarasını daha iyi görebilmek için Lukas'ın parçalanmış tuniğini yırtarken eczacılık eğitimimi hatırlayarak Chi Nam'a, "Kanamayı durdurmak için alluriem lazım," dedim panikle. Lukas'ın göğsüyle omzunda açılmış yaranın derinliğini görünce midem kasıldı, göğsü kana bulanmıştı. O kadar kan kaybetmişti ki...

"Sırtını destekle," dedi Chi Nam. Mavi rün kalemini eline alarak Lukas'ın önünde eğilirken yüzü kararlılıkla doluydu. Bir öldürme yıldızının kestiği kafa derimi nasıl iyileştirdiğini hatırladım.

Bir kolumu Lukas'ın omzuna attım, kontrolden çıkmış ateş gücü içinden akıp hızla tükeniyordu. Sönmek üzere olan büyük bir yıldız gibiydi. Lukas nefes nefeseydi, tüm kasları gerilmişti, yüzü acı içindeydi.

Fena hâlde zayıflamış büyüsü can simidiymişim gibi benimkine tutunurken Chi Nam, Lukas'ın göğsüyle omzunun hemen üstüne mavi bir rün çizdi, sonra rünü kaleminin ucuyla hızla deldi. Kalemin ucunu Lukas'ın kanlı yarası boyunca gezdirerek ardında sıcaklığıyla cızırdayan altın rengi, dalgalı bir parıltı bıraktı.

Lukas inledi, başını geriye atarken koluma yaslanan sırtı büküldü; içinde kalan büyüsü benimkine tutunmaya çalışır, gücü onu terk ederken tüm vücudu tükenmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"*Hayır!*" diye bağırdım, hayatını kurtarmak için Erthia'nın altını üstüne getirmeye hazırdım.

Lukas'ın başını iki yanından tutup kendime doğru çevirdim. "*Öp beni*," diye bağırdım.

Lukas dişlerini sıktı, gözleri acıdan odağını kaybederken ağzını benimkine doğru çevirdi.

Üstüne eğilip dudaklarımızı buluşturdum, tüm gücümü onun bağlarına bir yıldırım gibi aktardım. Lukas'ın eli tuniğimin arkasını kavradı, tükenmiş bağları benim gücümle birleşirken tenimde bir ateş yanıp onun içine aktı. Ona sımsıkı tutunup gücümü ona aktarmayı sürdürürken Chi Nam'ın cızırdayan büyüsü ikimizin de içinden akıp geçiyordu.

Uzun bir ânın ardından büyümün akışı onun bağlarında bir dirençle karşılaşmaya başladı. Geri çekildim, hem benim hem de onun alnında ter damlaları parlıyordu. Chi Nam altın rengi parlayan yarasının iki yanını hızla mavi rünlerle işaretlerken Lukas'ın teni daha koyu bir yeşile dönmüştü ve ateş yatkınlığı artık benim yatkınlığımı da yakıp geçen sıcaklıkla nabız gibi atıyordu.

Büyüsünün güçlendiğini hissediyordum ama hâlâ kendi başına ayakta duramayacak kadar zayıftı.

"Gerekirse seni *tekrar* öperim," dedim korkuyla titreyen sesimle.

Lukas beni ensemden tutup kendine çekerek uzun uzun öperken gözlerinde alevler parladı. Dilimi diline doladım ve ateşimi bağlarına peş peşe püskürttüm, hızla kalınlaşan toprak şeritleri benimkilerin üstünde giderek daha sertçe dolanıyordu.

Chi Nam, "Dur," deyince bir kez daha geri çekildim. Ateşim Lukas'ın giderek büyüyen alevlerini ve katılaşan toprak yatkınlığını sarmalıyordu. "Biraz daha devam edersen onu büyü sarhoşu edeceksin. Elini tut ve gücünün kendini yenilemesine izin ver."

Söylediğini yaptım, Chi Nam Lukas'ın tüm yarasını kaplayan rün çiftlerini mavi büyü çizgileriyle birbirine bağlarken kalbim müthiş bir endişeyle çarpıyordu. Yara artık parlak altından bir çizgi hâlini almıştı, derisi kömürleşmişti ama kan akmıyordu. Chi Nam'ın yarayı büyüyle dağladığını anladım.

Chi Nam en üstteki rün çiftine hafifçe vurdu ve mavi büyü çizgileri aniden sıkıca birbirine yapışıp dikildi.

Lukas sert ve kısa bir çığlık attı, yaşayacak olması içimi sevinçle doldursa da bariz acısı karşısında yüzümü buruşturdum. Boğazımda biriken müthiş rahatlama hissini yutkunup bastıramıyordum.

Chi Nam ayağa kalkarken, "Kıpırdama, bırak yerleşsin," dedi. "Yara birkaç saat içinde büyük ölçüde iyileşmiş olmalı." Valasca'yla ilgilenmek için doğrulurken büyüsü Lukas'ın yarasının üstünde mavi bir su akıntısı gibi akmaya devam ediyordu.

Lukas'ın gözleri benimkilere kaydı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Onun etkisine karşı koydun mu?" diye sordu.

Vogel'ı kastettiğini fark ettim. Akrep saldırısı sırasında.

Boğuk sesini duymak ve büyüsünün güçlendiğini hissetmek gözlerimi yaşlarla doldurdu. "Evet."

Çektiği acıya rağmen bana sırıttı.

Öylesine rahatlamıştım ki yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Akreplerden biri," dedim, "Vogel'ın gözüyle işaretlenmişti."

Lukas bana sıkıca tutunmaya devam edip gücümü aralıklı olarak çekerken yüz ifadesi sertleşti.

Valasca boğuk bir çığlık atınca ona döndüm. Yere yığılmış, bacağını taşlı zemine uzatmıştı. Pantolonunun yırtılmış paçası bacağının yanındaki uzun kesiği ortaya çıkarmıştı. Chi Nam kanlı kesiğin üstüne hızla parlak mavi büyüler gönderip yarayı dikerken Valasca'nın yüzü acıyla gerilmişti.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını görünce endişeye kapıldım. "Valasca..."

Valasca'nın üzgün gözleri benimkileri buldu ve sanki korkularımı yalanlıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Yaram derin değil. Mesele o değil. Şey..." Gözlerini sımsıkı yumup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "*Atlar.* Vogel onları öldürmedi. Onları *ele geçirdi.*"

Ürperdim.

Sırtlarına binip kaçtığımız o güzel atları düşündüm ve Valasca'nın atların zihinlerini okuyabilme yeteneğini hatırladım. Bu da Valasca'nın hayvanlar o... *şeylerin* saldırısına uğradığında korkularını hissettiği anlamına geliyordu.

Vogel atları ele geçirdiyse... onları ne tür korkunç yaratıklara dönüştürecekti? Boyları uzatılmış, bir sürü göz eklenmiş ve ruhsuz versiyonlarına mı?

Lukas kendi gücünü yenilemek için benim gücümü çekmeye devam ederken titrek bir nefes verdim.

"Neredeyiz?" diye sordum Chi Nam'a.

Valasca'nın yanında çömeldiği yerden kalkıp portala doğru yürüdü. Çerçevesinin rengi solmuş rünleri hâlâ dağın taş duvarının önünde dönüp duruyordu. Chi nam rün kalemini kaldırdı, büyülü sözler söyledi ve rünlere büyülü kodlar eklemeye koyuldu. Kalemini tıklatmayı sürdürürken Noi dilinde, "Kuzeybatı Agolith Çölü'ndeyiz," dedi. "Vonor'uma hoş geldiniz."

Gözümün önüne Diyarlar haritasını getirdim.

Kuzeybatı Agolith Çölü. Kaledonya Sıradağları'nın hemen doğusunda.

Gardnerya'ya son derece yakın.

"*Vonor* ne demek bilmiyorum," dedim. Kulağımın arkasına işaretlenmiş çeviri rünü, bu sözcüğün Ortak Dil'de karşılığını bulamamış gibi görünüyordu.

Chi Nam bana kurnaz bir gülümseme attı. "Vonor bir Lo Voi mabedidir." Tekrar portala döndü, rünler kaleminin hareketleriyle parladı. "Çoğu portal cadısının bir Vonor'u vardır. Sanatımızı bir başımıza icra edebileceğimiz, başka hiç kimsenin bilmediği, muhtemelen de kimsenin bulamayacağı kadar uzaklarda bir yer. Bu Vonor balta girmemiş vahşi doğada yer alıyor ve her yandan ölümcül fırtına kuşaklarıyla çevrili." Omzunun üzerinden arkasına bakıp gözleriyle ufukları işaret etti.

Ufku saran kara bulut kuşağı boylu boyunca şimşekler püskürtüyordu. Endişelenmekten kendimi alamadım karanlığı aşılmaz görünüyordu. Fırtına kuşağı bize paralel uzanan bir sıradağa benziyordu. Kırmızı ay da üstünde, kan kırmızı bir uyarı işareti gibi asılı duruyordu.

Bir nefes vererek, "Kadim Varlık aşkına," dedim. Portalın kemerli çerçevesinin son rününe ulaşmış ve içine kalemiyle bir kod giren Chi Nam'a döndüm.

"Bu fırtına kuşaklarına ha'voor denir," dedi, doğrulup olduğu yerde döndü ve gözlerini kısarak ufka baktı. "Son Diyar Savaşı'nın ardından Zhilon'ile Wyvernleri tarafından yaratıldılar. Geçilmez sayılırlar." Rün değneğine yaslanıp ufuktaki en koyu gri kuşağı işaret etti. "O fırtına kuşağı, tüm çölü kaplayan çok daha büyük bir fırtına ağının bir parçası. Üstlerinden uçarsan tüm yıldırımları sana çarpar. Ne kadar yükseğe çıkarsan çık." Bana bakıp sinsi bir tavırla gülümsedi. "Hem Gardneryalılar hem de Vu Trin için geçmesi zor bir engel."

"Vogel bize saldıran akreplerden birini gözüyle işaretlemişti," diye uyardım. "Bizi onun aracılığıyla izliyordu. Ayrıca hepinizi şaşırtan çok sayıda saptırma rünü oluşturmuştu. Bana elinden neler gelebileceğini bilmiyormuşuz gibi geliyor."

Chi Nam, Marcus Vogel'a doğrudan meydan okuyormuş gibi sert bir sesle, "Bütün bu alanı koruma illüzyonuyla kapladım," dedi. Gözlerini yukarıya çevirdi. "Ve tepemizde askeri sınıf bir rün kalkanı var. Tıpkı Amaz ve Noi topraklarını koruyan kubbe gibi."

Hemen üstümüzdeki yarı saydam rün kubbeyi inceleyip bir benzeriyle korunan Amaz şehri Cyme'i hatırlayarak kaşlarımı kaldırdım. Bu kalkan etrafımızı devasa bir baloncuk misali sarıyordu, çıplak gözle zar zor görülebilen bu küre boydan boya kıvrık ve loş Noi rünleriyle kaplıydı.

"Bu alanı *koruma illüzyonuyla kapladım* derken... bu, şeklinin büyüyle değişmiş olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Chi Nam başını takdirle evet anlamında salladı. "Bu uygun bir tanım. Bize yukarıdan veya uzaklardan bakacak olursan kayalık bir dağdan başka bir şey göremezsin. Çok yaklaşmadığın sürece."

Bu beni rahatlatmıştı ama bir noktaya kadar. Çünkü içimden bir ses Vogel'ın tüm bu büyünün etrafından dolaşmanın bir yolunu bulup Karanlık Cadı'sını ele geçirmek için buraya saldırmasının an meselesi olduğunu söylüyordu.

Lukas acısını bastırarak, "Vogel arama büyüsü gönderebilir," dedi. "Ve Elloren şu anda korumasız."

"Gardnerya'dan herhangi bir arama büyüsünün ulaşamayacağı kadar uzaktayız," diye karşılık verdi Chi Nam. "Hem arama büyüsü güçlendirilse bile bu kubbeyi aşamaz."

"Onun neler yapabileceğini bilmiyoruz," diye ısrar etti Lucas. "Elloren'ı daha doğuya mümkün olduğunca çabuk götürmemiz gerek." Portala bir bakış atınca ben de kafamı çevirdim, çerçevesindeki parlak rünler dağların taş duvarında ağır ağır dönüyordu.

Gözlerim bu taş duvarın önünde duran kesik akrep bacağına takıldı ve içimden bir ürperti geçti. "Yine güç yük-

lüyorsun herhâlde?" diye sordum Chi Nam'a. "Daha doğuya gitmek için mi?"

"Evet," dedi ve portalın yanındaki dar bir mağaranın girişine doğru ilerleyerek kalemini mağaranın düz iç duvarında tıklattı.

Aniden önümüzde dönüp duran çok sayıda mavi ründen oluşan bir kapı belirdi ve mağaranın gölgeleri safir mavisi ışıkla doldu.

Kapının kenarında küçük mavi şimşekler çakarken, "Portalın rotası Noi topraklarına göre yeniden ayarlandı," dedi Chi Nam. "Dyoi Ormanı'nda bu portala karşılık gelen rüne doğru. Ama bir geçiş için güç yüklemesi zaman alıyor. Dört geçiş için daha da fazla. Üstelik buraya gelmek için kullandığımız portal gibi önceden güçle yüklenmiş de değil. Depoladığım büyünün büyük bir kısmını kullansam bile hepimizin fırtına büyüsü kuşaklarını geçip Doğu Diyarı'na ulaşabilmesi için bu portala yeteri kadar güç yüklemek haftalar sürer."

Haftalar mı?

Endişem arttı. "Kaç hafta?"

"Belki dört." Chi Nam'ın koyu renk gözlerinde hiç şahit olmak istemediğim acı bir kararsızlık parıldıyordu. O, Valasca ve Lukas birbirlerine kasvetli bakışlarla bakarken endişem daha da arttı. Ortak yüz ifadelerinden onca zaman Vogel tarafından bulunmadan burada kalabilmemizin hiç de mümkün olmadığını anlayabiliyordum. Bir tür... kumar oynuyorduk.

Kaybedebileceğimiz bir bahisti bu.

Kim iyi bir bahis oranına ihtiyaç duyar ki? Eğlence bunun neresinde?

Bunu Trystan'a söylediğimi hatırlayınca kederle gülümsedim, başımı kaldırıp doğudaki takımyıldızları izlerken bu düşünce içimde kardeşlerime duyduğum, artık bir parçam hâline gelmiş özlemimi uyandırdı.

Rafe ve Trystan, neredesiniz? diye düşündüm, içimi kaplayan kardeşlerimle yeniden bir araya gelme arzusu o denli güçlüydü

ki sırf onlara kavuşabilmek için Vogel'ın üstüme salabileceği her kâbusla savaşmaya hazırdım.

Valasca, "Ben etrafı kontrol edeceğim," dedi ve boğuk bir iniltiyle kendini ayağa kalkmaya zorladı, rün bıçağını elinde sımsıkı tutuyordu. Bacağının ne hâlde olduğunu görmek için üstünde hafifçe zıpladı, yarası hâlâ parlak mavi bir çizgiyle kaplıydı, etrafı yırtık bir kumaş parçasıyla çevriliydi.

Chi Nam onu, "Hortlak yarasalara dikkat et," diye uyardı. Tam o sırada mağaranın kapısının iç yüzeyi dalgalı mavi bir ışıkla aydınlandı ve taş kaybolup gitti, Vonor'un safir mavisi ışıklarla aydınlatılmış geçidi ortaya çıktı.

Valasca Chi Nam'a bakıp sırıttı, elindeki bıçağı ustaca çevirirken kara gözlerinde ölümcül bir parıltı belirdi. "Asıl *onları* uyarman gerek, Chilon."

Chi Nam özel ismini küstahça kullandığı için Valasca'ya ayıplayan bir bakış attı. Havaya yatkınlıklarıma parlak mavi bir enerji dalgası gönderen bir güç kokusu yayıldı. Ama Chi Nam çok geçmeden bunu komik bulmuş gibi gözlerini kıstı ve içinde bulunduğu asiler grubuna boyun eğiyormuşçasına uzun bir nefes verdi.

Valasca rün bıçağını daha sıkı kavradı, rünik kubbeye doğru uzun adımlarla ilerledi ve avucunu havaya kaldırdı. Kubbeye temas ederken rünlerle işaretli avucundan mavi bir ışık yayıldı ve Valasca kubbenin altından kolayca geçti, sonra kayalık platformumuzun hemen önündeki, iki yanında dik uçurumlar olan uzun eğimli yolda ilerledi.

Sinirlerim gerilerek Chi Nam'a, "Hortlak yarasa nedir?" diye sordum.

Lukas zorlukla nefes alıp vermekten boğuklaşmış sesiyle, "Yarasa benzeri yırtıcılar," diye açıkladı.

"Elf Savaşları sırasında sapkın büyü kullanılarak yetiştirildiler. Psişik saldırılarına direnebilirsen onları alt etmek zor değildir."

Ben acı dolu gözlerine endişeyle bakarken o da ateşinin bir dalını benimkine doğru uzattı. Büyüsünde sağlam bir güç hissederek cesaretlendim.

Gözlerinde meydan okuyan bir bakışla, "Korkudan beslenirler," diye ekledi. "Onu yakalarlar. Güçlendirirler." Ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bu da onları *senin* avlaman gerektiği anlamına geliyor."

Korkuma hâkim olmayı öğrenmem gerektiğini kastediyordu.

Bunu, portalı daha doğuya taşımadan önce talim yapabileceğim kısa süreyi de düşünerek değerlendirdim.

Lukas'ın ışıldayan yeşil elini saran gri elime bakarken, *Vogel'ı içimden kovdum*, diye düşündüm. *Büyümü kullanarak Vogel'ı içimden kovdum.*

Ve cesaretimi toplayarak.

Aniden kendimi Lukas, Valasca ve Chi Nam'ın karşıma çıkaracağı her şeye hazır hissederek, "Pekâlâ, Büyücü Grey," dedim. "Gidip birkaç hortlak yarasa avlayacağım."

Lukas'ın yeniden canlanan ateş bağları boyunca kıvılcımlar çaktı ve ikimizin de içinden bir güç akımı geçti. Bakışlarında alaycı bir ifade belirdi. "Hortlak yarasa katili olman an meselesi, Büyücü Grey."

Yeni ismime beklenmedik bir şekilde ısınırken onun sıcaklığı beni bir kez daha sardı.

Chi Nam bana dönerek, "Buranın hem yaban hayatı hem de havası epey tehlikeli," dedi. Değneğinden destek alarak bana ve Lukas'a doğru bir adım attı. "Ama onlar bizim iyi dostlarımız, toiya. Vogel'ın ve Alfsigr'in Doğu'ya kolayca hava veya kara kuvvetleri gönderememesini sağlayanlar onlar." Dudakları ölümcül bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ve bu kısa mola sırasında seni eğitmemizi sağlayacak olanlar da onlar. Bizimle birlikte savaşıp hem Vogel'ı hem de onun Gölge Asa'sını alt edebilmen için."

İKİNCİ BÖLÜM

Çöl Sığınağı

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Kuzeybatı Agolith Çölü

Valasca geniş taş çıkıntıya çıkan dönemeçli patikayı tırmanırken, "Bize akşam yemeği buldum!" diye seslendi. Diken diken mavi-siyah saçlı kafasının yukarı aşağı sallandığını kayaların arasındaki boşluklardan görebiliyordum.

Serin bir esinti ben onun tırmanışını, ayla yıldızların kıpkırmızı ışığıyla yıkanmış ince bedenini izlerken soluk gri saçlarımı dalgalandırdı.

Lukas kolu etrafıma dolamış, elini belimin kıvrımına sımsıkı bastırmıştı. Chi Nam, Lukas ve ben gürül gürül yanan metal bir ateş çukurunun etrafına toplanmıştık, kana bulanmış pelerinim yanımda bir öbek hâlinde duruyordu.

Valasca rünlerle işaretlenmiş avucunu kubbe kalkanın üstüne doğru savurunca mavi bir ışık püskürdü, sonra da kalkanın içinden geçip çıkıntının üstüne çıktı. Omzunda nefes kesici, derisi mavi ve mor renkli baklava desenli büyük bir piton asılıydı, diğer kolunun altınaysa birkaç ince dal sıkıştırmıştı.

Valasca ölü yılanı ve dalları düz bir taşın üzerine attı, sonra bir bıçak çekip yılanın derisini yüzmeye koyuldu. "Etrafa bir göz attım," dedi bize neşeyle, cesaretinin böylesine çabuk geri geldiğini görmek beni rahatlatmıştı. "Ne hydreena ne de hortlak yarasa var. Küçük bir akrep sürüsü gördüm gerçi."

"A-akrep mi?" diye kekeledim, iki elimle kavradığım sıcak çay dolu kupayı neredeyse düşürecektim.

Valasca bıçağını korkumu savuştururcasına sallayarak, "Burada normal akrepler olur," dedi. "Birkaçını yeriz muhtemelen."

Gözleri benimkilere kayarken tek kaşımı kaldırdım. Bu söylediğine vereceğim tepkiyi ölçüyormuş gibi gözlerinde muzip bir ifade vardı.

"Peki," dedim kararlılıkla. "Ben akrebimi iyice baharatlanmış isterim."

Valasca gülümsedi. "İşte böyle."

Lukas Chi Nam'a, "Bu mağara bizim evimiz olacak yani?" diye sordu. Başını safir ışıklı girişe doğru çevirdi.

"Öyle olacak, Genç Büyücü." Chi Nam çayını yudumlarken sesinde dostane bir meydan okuma vardı.

Valasca yılanı parça parça keserken Lukas'a baktı ve "Direniş'e hoş geldin, Büyücü Grey," deyip kahkahayı patlattı. "Buranın Valgard kadar lüks bir yer olmasını mı bekliyordun?"

Lukas ona gergin gergin gülümsedi. "Hayır. Ama şu anda bir kadeh Issani şarabı iyi giderdi." Hafifçe duruşunu değiştirdiğinde acıyla yüzünü buruşturdu. Chi Nam'ın mavi büyü çizgisi çıplak göğsünden omzuna uzanan çapraz yara boyunca hâlâ alev alev yanıyordu ve bunun canını ne kadar yaktığını anlayabiliyordum.

Valasca tuniğinin cebinden bir matara çıkarıp Lukas'a uzattı, ifadesi sanki onun bakışlarındaki acıyı okuyabiliyormuş gibi artık daha sakindi. "Tirag," dedi.

Lukas ona minnet dolu bir bakış atarak matarayı aldı, kapağını açtı ve bana alkolü dikkatli tükettiğini söyleyen biri için şaşırtıcı derecede büyük bir yudum aldı.

Ben yarasını incelerken uzun, titrek bir nefes verdi. Çok daha iyi görünüyordu, kenarları neredeyse tamamen birleşmişti. Gözlerim kaslı göğsüne takıldı, ben onun alımlı bedenini incelerken orada kaldılar. İçimde yatkınlıklarımdan bağımsız bir sıcaklık yükseldi ve onu bu anda, bu şekilde süzdüğüm için utandığımı hissettim ama gözlerine baktığımda onu zihnimi okuyabiliyormuş gibi bana pis pis sırıtırken buldum. Çektiği acıya rağmen içime kasıtlı olarak dalga dalga bir sıcaklık gönderince kızararak başımı başka yere çevirdim.

"Bunu yapmamalısın," diye mırıldandım. "Ateşini iyileşmeye saklamalısın."

Lukas bana kışkırtıcı bir bakış atıp sırıttı ve tiragdan büyük bir yudum daha aldı.

Hem tedirgin hem de ona çekilmiş bir hâlde avuçlarımı ateş çukurunun alevlerine doğru tuttum, ellerimin ve tüm vücudumun fırtına grisi rengini görünce yeniden şaşırdım.

Lukas'a tekrar baktığımda yüzünün fiziksel rahatsızlığı yüzünden bir kez daha gerilmiş olduğunu gördüm. Tiragdan bir yudum daha aldı ve yarasının etrafındaki ateş gücünün kaotik şiddeti biraz azaldı.

Valasca dal parçasına geçirdiği eti çanak şeklindeki ateş çukurunun üstüne koydu. Beyaz yılan etinden damlayan parlak yağ damlacıkları alevlere düşüp cızırdadı.

Uzaklarda bir baykuşun uğultusu yankılandı.

Valasca bir süre sonra bana üstüne birkaç büyük et parçası geçirilmiş bir dal uzattı. "Hadi, Gardneryalı," dedi, gözleri muzip parıltılarla doluydu. "Seni ısıracak hâli yok. En azından bu saatten sonra."

İtiraf etmeliydim ki etin kokusu güzeldi. Tereddütle küçük bir ısırık aldım ve ânında şaşkına döndüm. Biraz tavuğu, biraz da balığı andıran yağlı bir tadı vardı. "Bu... *güzelmiş.*"

Lukas bana bakıp hafifçe gülümsedi. Ateşi zincirinden boşanmış bir cesaretle aniden bana uzanırken yanıma sokuldu, içtiği bol miktarda tirag onu gevşetmiş olmalıydı.

Gönderdiği ateş bağlarımı baş döndürücü bir sıcaklıkla okşarken bir an için görüşüm bulanıklaşır gibi oldu. Chi Nam herkese daha fazla sıcak çay koyarken nefeslerimi sabit tutmaya çalıştım.

"Sarhoş musun?" diye sordum Lukas'a.

"Belki birazcık," diye itiraf etti. "Ama canım o kadar acımıyor artık."

"Bana kocaman ateş dalgaları gönderiyorsun."

Lukas'ın dudağı yukarı kıvrıldı. "Onları senden çekmiştim."

Alaycı bir tavırla, "Biraz kendine geldin galiba," dedim.

Lukas bir kahkaha attı, bana şehvet dolu gözlerle baktı ve sonra ciddileşti. "Ateş seni rahatsız ediyor mu? Onu tutabileceğimden emin değilim."

Bunu düşündüm. Kendine sıkı sıkıya hâkim olmayan bir Lukas'ın yanında olmak yepyeni bir deneyimdi. "Hayır," dedim. "Artık o kadar acı çekmediğine sevindim."

"Hayatımı kurtardın," dedi ciddiyetini sürdürerek.

Bileğimin iç kısmını havaya kaldırdım, Valgard'da uğradığımız Icaral saldırısından kalan pütürlü yara izi üstümdeki büyünün ardından görülebiliyordu. "Sıram çoktan gelmişti."

Lukas tekrar gülümsedi ve tiragdan bir yudum daha aldı. Hepimiz yemeğimizi yedik ve Chi Nam'la Valasca akşam nöbeti ve kalkanın koruması hakkında hararetli bir sohbete daldı.

Chi Nam'ın acı çayını fildişi rengi ejderha desenli kulpsuz siyah bir kupadan yudumlarken bakışlarım Agolith Çölü'nün kıvrımlı kaya oluşumlarının üstünde dolaştı. Ayın kıpkırmızı ışığıyla her şey yumuşacık bir kırmızıya bürünmüştü, takımyıl-

dızlar gökyüzüne sayısız parlak yakutlar gibi dağılmışlardı. Bu kırmızılık buradaki gökleri bir efsaneden fırlamış gibi gösteriyordu. Ufukta, çalkantılı fırtına duvarında şimşekler çakıyor, şiddetli hava koşullarından yaratılmış bir yılan gibi pusuda bekliyordu.

Valasca ateşe daha fazla odun atarken dikkatim ateşin içinde çıtırdayan yılan derisi kalıntılarına kaydı.

Lukas'a, "Sen ve Valasca bana piton avlamayı da öğretecek misiniz?" diye sordum. Kırmızı ateş ışığı yüzüyle bedeninin sert ve son derece çekici yüzeyinde dans ediyordu.

Gözleri içki yüzünden giderek daha da buğulanarak bana ağır ağır, tembelce gülümsedi. "Elloren, sen kentleri yerle bir edebileceksin. Bir iki pitonun hakkından gelirsin sanıyorum."

Kentleri yerle bir edeceksin.

Bunu kısmen şaka olarak söylediğini biliyordum ama ne olduğum gerçeği bu sözlerle bir anda zihnime geri döndü, duygularımı altüst etti ve hem duygusal hem fiziksel bitkinlik dalgalarının aniden üstüme çullandığını fark ettim. Lukas'ın sağlam omzuna yaslandım, o da beni kendine çekerek karşılık verdi, burnunu bana sürtmek için başını eğerken yanağı saçlarıma değdi. Derin bir nefes aldı ve sonra alnıma yumuşacık, uzun bir öpücük bırakarak beni şaşırttı, ateşi bağlarımdan titreyerek geçti.

Lukas biz baş başayken hiç de utangaç değildi ama toplum içinde her zaman çekingen ve resmî davranırdı, hâliyle bu ulu orta sevgi gösterisi beni hem şaşırtmış hem de hoşuma gitmişti.

"Biraz ister misin?" Valasca'nın tirag matarasını bana uzatırken ses tonu sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Alaycı bir sesle, "Bence bu sana benden daha çok lazım," diyerek teklifi her ne kadar cazip gelse de reddettim. Bir yanım içimde kaybolmak nedir bilmeyen kederimi, geleceğe dair korkularımı ve bu akşamki korkunç anıları öldürmek istiyordu. Beni, sevdiğim her şeyi ve herkesi yok etmeye hazır kötü Gölge

güçlerinin varlığını unutmak istiyordum. Lukas'ın bu gece az kalsın öleceğini ve bunun beni nasıl derinden sarstığını unutmak istiyordum.

Ama aynı zamanda, özellikle de Lukas yaralıyken ve giderek daha da sarhoş oluyorken, zihnimi açık tutmak istiyordum.

"Asa kullanmayı öğrenmem ne kadar sürer sence?" diye sordum ona.

Lukas uzun, bitkin bir nefes alıp düşüncelere daldı. "Biraz zaman alabilir." Cam gibi gözlerini benimkilere kilitledi ve bakışlarım karanlıkta yemyeşil parıldayan dudaklarının o enfes kıvrımlarına kaydı. "Çocukluğumdan beri asa büyüsü üstünde çok sıkı çalışıyorum," dedi. "Elemental büyü karmaşıktır, ustalaşması zordur. Dahası kalkan büyüsü, en zor büyülerden biridir. Ama yarın sabah seni dışarı çıkaracağız ve en baştan başlayacağız."

"Ve onu korumak için karışık büyü sistemleri hakkında bildiklerimizi bir araya getireceğiz," diye ekledi Chi Nam, Lukas ve Valasca'ya keskin bakışlar atarak. Ateşin kırmızı, titrek ışığında yüz ifadesi daha da korkutucu hâle gelmişti. "Tüm Diyarların güçleri sahip oldukları her şeyi bize karşı kullanacak," dedi. "Sadece ölümcül olmakla yetinemeyiz. Onlardan sürekli bir adım önde olmamız ve onların büyü sistemlerini onlardan daha iyi bilmemiz gerek."

Valasca ellerini kupasına sarıp, "Bu konuda avantajlıyım," diye böbürlendi, sönmek üzere olan ateşe doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Çünkü benim halkım tüm rün sistemlerini birbirine bağlar. Büyülerin karıştırılmasının tanrılara karşı olduğu gibi saçmalıklar yoktur. Bu sayede daha güçlüyüz. Amazkaran'da çeşitliliğe gerçekten değer veririz."

Lukas güldü, sonra ona alaycı bir bakış atarken yüzünü buruşturdu. "Bir yere kadar."

Valasca pes edercesine omuz silkti. "Tamam, bir yere kadar. Erkekler hariç."

Lukas'ın alaycı gülümsemesi genişledi. "Bu, epeyce büyük bir eksiklik."

Valasca ona bakıp gözlerini devirdi. "Evet ama ben buradayım, değil mi? Seni öldürmüyorum." Yüzü vahşi bir kedinin ifadesine büründü. "En azından şimdilik."

Lukas gülümseyerek başıyla onayladı. "Anladım."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Seni gerçekten öldürebilir mi?"

Lukas Valasca'yı süzdü, ikisinin de birbirlerini sakince ölçüp biçiyorlarmış gibi uzunca bir süre bakıştı. Sonra Lukas'ın gözleri Valasca'nın kollarına, beline ve göğsüne taktığı bıçaklara kaydı. Bana dönüp başını aşağı yukarı salladı. "Büyük ihtimalle. O Kraliçe'nin Muhafızları'nın başı. Bu, yeteneksiz birine verilen bir rütbe değildir. Muhtemelen yapabileceğim her büyüyü savuşturabilir."

"Kılıcını bana saplamaya çalışabilirsin," diye önerdi Valasca.

Lukas ona alaycı bir bakış attı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Valasca kahkahayı patlattı. "Ben de bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Lukas muzip bir ifadeyle matarayı dudaklarına götürdü, kolunu kaldırırken yüzünü buruşturdu.

Valasca ve Chi Nam farklı büyü sistemlerindeki rünleri nasıl birbirine bağlayacaklarını tartışırken ona, "Hâlâ çok acıyor mu?" diye sordum.

"Acıyordu," dedi Lukas, içkiden bir yudum daha aldı. Üstümdeki bakışları ciddiydi fakat sonra hafifçe gülümsedi. "Ama giderek kendimi daha iyi hissediyorum." Toprak büyüsü bağlarımı okşarken bakışları yeni gri tenimin üstünde ağır ağır dolaştı. "Griler içinde... öyle güzelsin ki," dedi boğuk bir sesle. "Yaklaşan bir fırtınaya benziyorsun." Sözlerini çok komik bulmuş gibi güldü, gözleri tutkuyla parladı. "Beni içine çekeceksin."

Duygularını böylesine açıkça ifade etmesine şaşırarak kaşımı kaldırdım. Lukas'ın bu daha açık, gevşemiş hâli beni bü-

yülemişti. Başparmağıyla belimin yanında kışkırtıcı bir sarmal çizmeye başladı. Valasca'ya baktım ve kırmızı alevlerin arasından bana attığı muzip, imalı bakışı görünce kızardım.

"Daha önce hiç bu kadar içtin mi?" diye sordum Lukas'a. İnce uzun parmakları üstümde dolaşırken gözlerine baktım.

"Hayır," dedi. "Ama daha önce hiç bu kadar acı da çekmemiştim." Bakışları değişti, benimkilere sabitlenirken ısındı. "Ya da bir şeyi hiç bu kadar istememiştim."

Bakışlarının ateşine hapsolmuştum, aramızdaki havayı tutuşturan daha derin bir gerginlik hissederek yutkundum. "İstediğin ne?" diye sorarken ne cevap vereceğini bildiğimi düşündüm.

Lukas'ın gülümsemesi solup gitti. "Sensin."

Sözlerinde hararetli bir özlem vardı. Chi Nam'la Valasca'nın sessizliğinin, gözlerini üzerimizden ayırmış olsalar da dikkatlerinin açıkça bizde olduğunun farkındaydım.

Chi Nam çayını bir kenara bırakıp rün değneğinden destek alarak ayağa kalkarken, "Herkes birkaç saat uyusa nasıl olur, hımm?" dedi. "Valasca ve ben nöbet tutarız, gerçi buna muhtemelen gerek olmayacak. Burada iyi korunuyoruz." Rün kalemini kınından çıkarıp havaya kaldırdı.

Etrafımızı çevreleyen kubbedeki rünler parladı, yavaşça dönmeye başlarlarken hepimiz titrek bir safir mavisi ışığa boğulduk ve vücudumdan hızlı bir büyü akımı geçti.

Chi Nam kalemini indirdiğinde kubbe neredeyse tamamen gözden kayboldu, geride sadece birkaç rünün soluk izleri asılı kaldı.

"Bunlar Wyvern Muhafızları'nı koruyan rünlerin aynısı," diye açıkladı Noi dilinde. "Biraz dinlenin. Şu an için güvendeyiz." Rün değneğini bana doğru eğdi. "Eğitimin yarın başlıyor."

Lukas tirag matarasını geri uzattığında Valasca kalkıp matarayı ondan aldı, biraz salladıktan sonra boş olduğunu göstermek için ters çevirdi, dudakları yukarı kıvrıldı.

Lukas'ı Noi dilinde, "Eh, bahse girerim ki hiç acı hissetmiyorsundur, Gardneryalı," diye azarladı. Matarayı tunik cebine geri koyarken Lukas da ona sırıttı. "En iyisi sen biraz uyu, Büyücü Grey. Kıçımızı kurtardığın için teşekkürler."

Lukas Noi dilinde, "Bence bu bir grup çalışmasıydı," diye karşılık verip ve başını dostça ona doğru eğdi.

Valasca gülüp ona alaycı gözlerle baktı, sonra ateş çukuruna kum attı ve çıkıntıyı sadece Chi Nam'ın parlayan değneğindeki rünlerin, kızıl ay ışığının ve takımyıldızların aydınlattığı daha derin bir karanlığa gömdü. Gece vakti çöl soğuğu hızla üzerime hücum edip etrafımı sarmaladı ama Lukas'ın damarlarıma hiç utanmadan dolan ısrarcı ateşi sayesinde üşümedim.

Gri tenime ve bu ışıkta lacivert gibi görünen mavimsi gri tırnaklarıma baktım, yeşil parıltısının kaybolmuş olması hâlâ tuhafıma gidiyordu.

Ayağa kalkıp elimi Lukas'a uzattım ama o kendi başına kalktı, yaralı kolunu dikkatlice esnetip yumruğunu sıktı, sonra kolunu ve omzunun hareket kabiliyetini dikkatlice test edip rahatlayarak uzun uzun iç çekti. Yaralarını kaplayan rün büyüsü yumuşak mavi bir parıltıya dönüşmüştü, göğsündeki kesik artık geniş, açık bir yara değildi, mucizevi bir şekilde kapanmış, neredeyse tamamen iyileşmişti.

Chi Nam ve Valasca'nın peşinden mağaraya doğru ilerledim, Lukas da hemen arkamdaydı.

Başımı çevirip uzun vücuduna baktığında gözlerini bana diktiğini gördüm, ateşinin bir akıntısı bağlarımdan geçiyordu. İçimi bu gece hepimiz uğruna tehlikeye attığı şey için kemiklerime kadar işlemiş minnettarlığa karışan tedirgin edici bir heyecan kapladı.

Chi Nam'ın Vonor'unun içine adımımızı attığımız anda mavi ışık ve sıcaklık bizi sardı. Işık ve ısı, duvarlara tutturulmuş demir kancalardan sarkan, içlerinde Noi rünleri dönen büyük kristal kürelerden yayılıyordu. Etrafımız bir kütüphane-

nin, cephaneliğin ve mutfağın birleşimi gibi görünen, zemini çivit mavisi halıyla kaplı dairesel bir odayla çevriliydi. Taş duvarlara oyulmuş kitaplıklar farklı farklı dillerde kitaplarla doluydu. Duvarlarda çok çeşitli rünik silahlar ve tüm Diyarlar Kıtası'nın devasa bir haritası asılıydı.

Mağaranın her yanı safir mavisi ışıklarıyla ortamı aydınlatan Noi rünleriyle doluydu. Bazıları mağaranın duvarlarına çizilmişti, bazıları odanın etrafında havada asılı duruyordu, bazılarıysa daha demin içinden geçtiğimiz kapısını çepeçevre kaplıyordu. Başka rünler de vardı, birkaç kırmızı Amaz rünü ve havada asılı duran zümrüt yeşili rünler. Bunların Smaragdalfar rünleri olduklarını anlamıştım, aralarından biri Sage'in karnıma çizdiği rünün aynısıydı.

Zümrüt yeşili rünü işaret ederek Chi Nam'a, "Burası iblislere karşı korumalı mı?" diye sordum.

Chi Nam takdirle gülümseyerek başını evet anlamında salladı. "Ah, dikkatli dinliyorsun. Güzel. Farklı farklı rünik sistemler öğreneceksin. Böylece sana birleşik büyüyle işaretlenmiş asaları nasıl kullanacağını öğretebileceğiz."

Chi Nam'ın peşi sıra üstünde siyah rünlerle işaretlenmiş bir perdenin asılı olduğu bir girişten, dar bir taş koridordan ve küçük bir kütüphaneden, sonra da bir silah deposunun önünden geçtik.

Başka bir perdeli eşiğe geldiğimizde Chi Nam rünlerle işaretlenmiş kumaşı çekip uyku alanı gibi görünen bir odayı ortaya çıkardı. Odanın taş zemini bir başka dairesel çivit mavisi halıyla kaplıydı. Duvarın dibine birkaç döşek ve kare işlemeli yastıklar düzgünce istiflenmiş, döşeklerden biri halı kaplı zeminin üstüne serilmişti.

"Hepiniz birer döşek alabilirsiniz," dedi Chi Nam. "Val," dedi, "sen benim odamda yatabilirsin." Lukas'a ve bana dönüp mağara ağının derinliklerine uzanan dar bir koridoru işaret etti. "Bir meditasyon odam var." Gözleri aramızdaki durumu ölç-

meye çalışıyormuş gibi önce bana, sonra tekrar Lukas'a kaydı. "Lukas, sen o odayı kullanabilirsin, Elloren, sen de o odada ya da burada bizimle kalabilirsin."

Lukas'la mühürlenmiş bağımızın bu resmî kabullenilişiyle yanaklarımın kızardığını hissettim.

Büyücü Elloren Grey.

Lukas'la birbirimize ciddi manada bağlanmış olduğumuzun bir kez daha farkına vardım ve bu, içimde bir sürü çelişkili, güçlü duygu uyandırdı.

Lukas'a bir bakış atınca onun da beni izlediğini gördüm, yüz ifadesini anlamak imkânsızdı ama gücünün akışında hiçbir incelik yoktu. Duyguları kesinlikle kontrol altında değildi, bunun tirag yüzünden olduğuna şüphe yoktu. Alev alev yanıyor ve her bağıma boşanıyorlardı.

Ardındaki davet apaçık ortadaydı.

Lukas'ın şehvet dolu büyülü okşamalarının neden olduğu kafa karışıklığıyla yutkundum ve ona yardımcı olmayı teklif edemeden önce iki döşek ve yastık aldım.

Utanç ve tedirginlikle Chi Nam'a, "Ee... teşekkür ederim," dedim. "Meditasyon odasının bizim için uygun olacağından eminim."

Valasca kahkaha attı ve kendi döşeğini sererken bana imalı bakışlar attı. Chi Nam başını aşağı yukarı sallamakla yetindi, keskin bakışlarıyla bizi bir kez daha tepeden tırnağa süzdükten sonra nöbet yerine geçmek için odadan çıktı.

Dar koridorda ilerlerken döşeğimi göğsüme bastırdım, Lukas'ın sessizce peşimden geldiğinin farkındaydım. Perdeli başka bir kapıdan geçip Chi Nam'ın loş meditasyon odasına doğru ilerlerken kontrolden çıkmış ateşi sırtımı dağlıyordu.

Diğer tüm salon ve odaların aksine bu küçük odanın duvarlarında veya havada parlayan rünler yoktu. Tek bir rün lambası yumuşak, mavi bir ışık yayıyordu.

Kayalık duvara alçak bir sunak yerleştirilmişti. Sunağın üstünde gümüş bir tütsü ocağı ve beyaz kuşlarla çevrili, bana Raz'zor'u hatırlatan küçük bir fildişi ejderha heykeli yer alıyordu. Ejderhanın yanında Noi dini metinleri gibi görünen bir kitap vardı. Kitabın siyah cildine, heykelin tasvir ettiği fildişi ejderha tanrıçası Vo'nun ve türlü renklerde birkaç küçük metal zilin resmi basılmıştı.

"Bana uzat, Elloren," dedi Lukas, döşeklerden birini almak için elini uzatırken sesi alçak bir uğultudan ibaretti, dudaklarındaki çarpık gülümseme düşüncelerimi karmakarışık ediyordu.

Ona bir döşek ve yastık uzatırken elim titriyordu, bana attığı bakışların ve ateşinin ne kadar sıcak olduğunun farkındaydım.

Lukas döşeği bir duvarın dibinde tek hareketle açtı, sonra üstüne yavaşça oturdu. Beni izlerken gevşemiş görünüyordu.

Ben de kendi döşeğimi karşı duvara, ondan birkaç adım uzağa serip üstüne uzandım, Lukas'ın ateşinin benimkine nasıl bir yoğunlukla uzandığını fark edince giderek daha da telaşlanmaya başladım.

Lukas sırıttı. "Benden uzak mı duracaksın?"

Erkekliğinin ve üstüne zümrüt tozu serpilmiş gibi duran vücudunun yumuşak mavi ışığın altında ne kadar muhteşem göründüğünün farkındalığıyla tedirgin bir şekilde yutkundum. Onun ısrarcı çekimine karşı ateş ve toprak gücümü zar zor tutabiliyordum.

Pantolonunun paçalarına bağladığı rün bıçaklarını çıkarıp iki asasını yastığının yanına koymasını, sonra uzanıp başını bana doğru çevirmesini izledim, bakışları sabitti, ben onun gözlerinin içine bakarken ateşi beni çağırıyordu.

Gücü üzerindeki kontrolünü biraz olsun geri kazanmıştı, ateşinden yavaş ve oyunbaz tek bir dal gönderdi. Beni okşuyordu ama her zamankinden daha yoğun, uzun uzun, ağır ağır bir şekilde. Perdeleri çekili kapıya tedirgin bir bakış attım, yanaklarımla boynumun kızarıp ısınmaya başladığını hissediyordum.

Sonra sanki beni bekliyormuş gibi gülümseyerek geri çekildi.

Uzunca bir süre bir şey söylemedik, sessizliği sadece aramıza müthiş bir gerginlik çökerken giderek hızlanan nefes seslerim bozuyordu.

Pervasızca ona kendi ateş bağımı gönderdim.

Lukas bağımı yakalayıp içine çekerken gülümsedi. Sonra bana bir büyü akımı göndererek karşılık verdi, gücü bağlarımdan aşağı ağır ağır kaydı, ben doğru düzgün nefes alıp vermeye çalışırken vücudumun her yerini müthiş bir şehvetle okşadı.

Orada öylece uzandım, her yerim ateşten nabız gibi atıyordu, zevk ta derinlerime ulaşıncaya dek içimde yayılıyordu. Onun toprak büyüsü bana, benimki de ona akar, dallar kıvrılıp birbirine dolanırken ikimiz de derin derin nefes aldık. Ona ateşimden ince bir dal daha fırlattım, peşinden daha şiddetli bir alev gönderdim, tüm vücudunu dağladım. Lukas bana şehvet dolu bir bakış attı, sonra üzerime şelale gibi bir ateş patlaması gönderdi, büyüsü bağlarımı yakıp geçti.

Kendi döşeklerimizde yatmaya devam ettik, ateş ve toprak büyülerimiz birbirimizin her yerini giderek daha cüretkâr bir samimiyetle okşuyordu. Lukas ürperip bana öyle şiddetli bir arzuyla baktı ki koridorun sonundaki diğerleri hakkındaki endişelerimin önemsiz kalacağını anladım.

Elini bana doğru katı bir ısrarla uzattı. "Buraya gel."

Bu istekte ufacık bir nezaket bile yoktu. Bu istekte beni hem delicesine cezbeden hem de aynı zamanda ürküten, müthiş bir arzuyla beslenen bir talep vardı.

Rün işlemeli perdeyle örtülmüş eşiğe baktım. "Lukas, hayır. Duyacaklar..."

Hafifçe gülümsedi, bakışları arzuyla dolarken eli hâlâ bana uzanıyordu. "O zaman başka bir yere gidelim." Sözleri yine buyurgandı. Müthiş arzusuyla doluydu.

İçimde çaktırdığı arzu şimşekleri yüzünden serseme dönmüş bir hâlde ona, "Yaralısın," diye hatırlattım.

Gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "Omzum hâlâ biraz ağrıyor," dedi. "Geri kalanım ağrımıyor."

Bir an için pervasız olmak, kendimi onun bu müthiş tutkusuna bırakıp bana dilediği gibi sahip olmasına izin vermek istedim. Lukas sanki tereddüdümü hissetmiş gibi elini daha da ısrarcı bir şekilde uzattı, gözlerindeki muzip parıltılar tamamen kaybolup gitti. Ama kendini çok kaptırmıştı, tiragın etkisi altındaydı ve bana hâkim olma arzusuyla dolup taşıyordu. Elini tutmadım.

Lukas'ın yüzü hayal kırıklığıyla gerildi, uzattığı elini yumruk yapıp geri çekti ve derin bir nefes aldı. Ateşi damarlarımda bir sel gibi akıyordu ve gözlerinin içine baktığımda orada öylesine yoğun bir açlık gördüm ki serseme döndüm.

Konuştuğunda sesi alçak ve arzu doluydu. "Seni hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum."

Sadece bu ânı kastetmediğinin farkındaydım. Sadece şimdi bana sahip olmak istediğinden bahsetmiyordu. Çok daha önemli bir şey söylüyordu.

Duygularıyla arzusunu böyle apaçık ortaya sermesinden etkilenerek elimi kaldırdım, kılığımı değiştiren büyümüm hemen altında beni işaretleyen çizgilerin her zamanki gibi farkındaydım. "Biz birbirimize bağlıyız. Ben seninim."

Lukas en sonunda başını çevirirken ateşi şiddetle parladı. Sesinde açıkça duyulabilen farklı bir acıyla, "Hayır, Elloren," dedi. "Sen benim değilsin." Gözlerini tavana dikti, ateş tufanı sönüp gitmiş, bir keder içimi delip geçerken geride sadece mağaranın hafif soğuğu kalmıştı.

Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Lukas'ı sevmeye başlamıştım. Onu çok kısa sürede çok sevmiştim. Pek çok açıdan. Dün gece onunla hiç düşünmeden birlikte olmuş, kendimi aramızdaki şiddetli çekime ve mükemmel yatkınlık uyumumuzun içine düşme özlemine teslim etmiştim. En de-

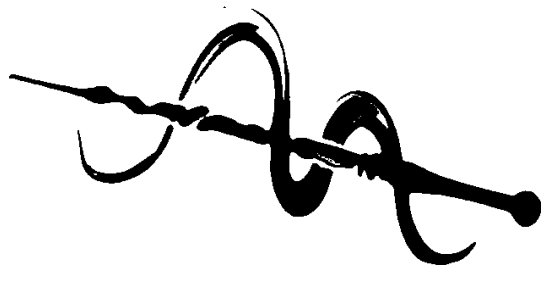
rinlerime takılıp kalmış keder parçasını bırakıp onu tüm kalbimle sevmek için can atıyordum.

Çünkü Lukas aşkını itiraf etmese de bunu ateşinde okuyabiliyordum. Gücüyle beni şaşkına çeviren, parlaklığıyla göz alıcı ve kırılmamış o ateşin içinde.

Ama karşılık olarak ona kalbimin sadece küçük bir parçasını verebiliyordum çünkü geri kalanı Yvan'ın kaybıyla birlikte paramparça olmuştu ve belki de sonsuza kadar öyle kalacaktı. Lukas'ın da bu gerçeği hissedebildiğini biliyordum.

Orada uzunca bir süre, içimdeki çatışmalara, suçluluk duygusuna ve Vogel'ın soluk yeşil gözlerinin hepimizin üstüne dikildiğinin korkunç hayallerine boğulmuş bir hâlde yattım. En sonunda gözlerim kapandı ve rüyasız bir uykuya daldım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çöl Ağaçları

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Kuzeybatı Agolith Çölü

Aniden uyandım, kendimi bir mağaranın içinde tek başıma bulunca bir an kafam karıştı. Chi Nam'ın meditasyon sunağını, Ejderha Tanrıçası Vo'nun küçük heykelini, yanımda katlanmış duran Noi askeri kıyafetini ve üstüne yerleştirilmiş siyah deri silah kemerini fark edince zihnim hızla toparlandı.

Lukas'ın döşeği düzgünce sarılmıştı.

Kan lekeli Elfhollen giysime baktım. Fırtına grisi tenime.

Her şey hızla zihnime doluştu: savaşa sürüklenen bir dünya, akrep saldırısı, Vogel'ın korkunç etkisi, bir portaldan kaçışımız. Lukas'ın tutkulu sözleri ve kontrolsüz ateşi.

Duygularına tam olarak karşılık veremeyişim.

Ayağa kalktım, Lukas'ı bulma arzusu duygularımda ve çalkantılı, korumasız bağlarımda uyanırken onun yokluğunu derinden hissediyordum.

Duvardan sarkan gümüş meditasyon çanında yansımamı gördüm ve fena hâlde değişmiş görünüşüme bakınca irkildim. Yaşayan bir fırtına gibi görünüyordum, soluk gri saçlarım dar-

madağınıktı, gümüş gözlerim ve kirpiklerim parıldıyordu, tenim kararmış bulutların rengindeydi, dudaklarım daha koyu bir griydi.

Ve kulaklarım ikiz hilaller kadar kıvrıktı.

Elfhollen kıyafetimi fırlatıp attım ve siyah Noi üniformasıyla çizmelerimi giyip silah kemerimi taktım, sonra asa elimle Asa'nın yüzeyine dokunmaya cesaret ettim, sarmal desenli sapı içimde herhangi bir güç patlaması uyandırmayı reddediyordu. Efsanelerdeki Asa'nın hayalperest doğası tarafından sarsılmış vaziyette onu kemer kınına soktum, sonra üniformamın kenarlarını süsleyen safir mavisi askeri rünlere baktım ve bir farkındalıkla duraksadım.

Asker olma zamanı gelmişti.

Kaderimle yüzleşme zamanı.

Bugün.

Bugün büyümü kullanacağım.

Hem bana hem de tüm dünyaya yaklaşan Vogel tehdidinden cesaret bularak döşeğimi topladım, dar taş koridordan ve Chi Nam'ın yatak odasından geçip daha fazla koridoru aştım ve Vonor'un ana yaşam alanına girdim.

Dışarıya açılan geçit şafak öncesinin morlara boyanmış gökyüzünü ortaya çıkardı ve tok sesiyle Noi dilinde bir şeyler söyleyen Lukas'ı duydum.

Eşikten baktığımda onu Chi Nam ve Valasca'yla birlikte, çıkıntıya kadar sürüklediklerini varsaydığım alçak yuvarlak bir masanın etrafında otururken buldum. Masanın ortasında bir rün lambası vardı. Yanlarındaki ateş çukuru parlak kırmızı alevlerle çıtır çıtır yanıyordu. Hava serindi, gökyüzü solan kızıl yıldızlarla müthiş bir tezat oluşturan rüya gibi bir koyu mora boyanmıştı.

Lukas'ın kemeri bağlanmamış Vu Trin tuniğini, parlak safir mavisi yeni Noi rünleri ve birkaç kızıl Amaz rünüyle işaretlenmiş göğsünü, karnını ve avuç içlerini inceledim. Valasca'yla derin bir

sohbete dalmıştı ve önlerine açtıkları rünik diyagramlarla dolu kalın bir kitabı inceleyerek birkaç metin sayfasını işaret ediyorlardı. Chi Nam dumanı tüten bir fincan çayı yudumlarken onları sessizce dinliyordu, rün değneği yanındaki kayalık çıkıntıya dayalıydı ve dün geceye kıyasla daha çeşitli rünik işaretlerle parlıyordu: Zümrüt yeşili Smaragdalfar, kırmızı Amaz ve altın Ishkart rünleri, safir mavisi Noi rünlerine karışmıştı.

Metinlerin arasında türlü ağaçlardan oyulmuş birçok asa duruyordu, parmaklarım onlara dokunmak için sabırsızlanırken bir büyü parıltısı hızla bağlarımdan geçti.

Lukas bunu hissedip başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

Yıkadığı saçları dikleşmiş, dikkatimi dağıtacak kadar kaslı göğsü neredeyse tamamen iyileşmişti. Teninde sadece ince, kırmızı bir yara izi vardı. Ateş yatkınlığım refleks olarak onunkine doğru parladı.

Aramızdan yakıcı bir yoğunluk geçti, onun da ateşi yükseldi, sonra hemen geri çekip zorla bastırdı.

Bana karşı ne kadar güçlü hisler beslediğini yeni öğrenmiş olmanın telaşıyla dışarı çıkarken bu temkinli hâlinin keskin acısını hissettim. Kendini bana kapatmasının nedenini bilmek beni üzüyordu.

Ama bunların hiçbirinin yüz yüze olduğumuz şeye kıyasla hiçbir önemi yoktu ve Lukas'la karmaşık duygularımızı bir kenara bırakıp yaklaşan savaşa odaklanmamız gerektiğinin farkındaydım.

Lukas'ın bakışlarına karşılık vererek, "Hazırım," dedim. "Bana asa kullanmayı öğret."

✶

"Elini gevşet." Parmağını asaya bastırdığım başparmağımın üstünde yavaşça gezdirirken tok sesi kulağımda bir fısıltı gibiydi. "Onu ezmeye çalışmıyorsun. Bir kemanın yayıymış gibi düşün."

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekerek ince uzun parmaklarıyla asa elimi kavradığında ateş bağlarım onunkilere doğru kontrolsüzce titredi. Kıvrak hareketleri içimde yavaş bir ritimle yayılan bir sıcaklık uyandırıyordu ve ben odaklanmakta zorlanıyordum.

Bana *o kadar yakındı ki*, tüm gücüyle bastırdığı kuvveti benimkinin hemen yanı başındaydı. Dahası, kalkanını bağlarımdan çekmişti, bu da çekiciliğine kapılmamayı daha da zorlaştırıyordu.

Bunu onun da hissettiğinin farkındaydım, onun cildi de benimki gibi alev alev yanıyordu.

Mum yakma büyüsü üzerindeki hâkimiyetini göstermek için büyüsünü içimden geçirmesine hazırlanırken tutuşunun altında parmaklarımı gevşettim.

Büyü topuklarımda titreyerek ahşaba ulaşmak için bağlarımda yükselirken gözlerimi yaklaşan şafağın altındaki çöle diktim.

Bana bu asayı verirken, *Kızıl Manzanita*, diye açıklamıştı. Önümüzde uzanan kumların kenarlarını süsleyen, yaprakları loş ışığın altında mürdüm renginde parlayan kan kırmızısı ağaçlardan kesilmiş bir odundu. Seyrek Manzanita korusunun yanında koyu renkli gövdeleri suyla şişmiş üç Çizgili Baobab ağacı duruyordu. Diğer tarafımızda, çölün çok sayıda kıvrımlı kırmızı taş oluşumlarından birinin altında Kara Hurma ağaçları yükseliyordu, aralarına birkaç Altın Yucca ağacı karışmıştı. Ölmüş, kurumuş ağaç yığınları her yere dağılmıştı.

Tüm canlı ağaçlar öyle sessiz ve hareketsizdi ki... Havada saldırganlığın izi yoktu.

Sırtımdan bir ürperti geçti.

Çünkü onların bizi izlediğini hissedebiliyordum.

Lukas aramızdaki güçlü çekimi görmezden gelerek, "Asa bir enstrüman gibidir," dedi, "büyüyse müziktir."

Omzumun üstünden ona şüphcyle baktım. "Kentleri yerle bir edebilecek bir müzik."

Lukas'ın dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Olsun. Sen bir müzisyensin. Bunu sezgisel olarak anlayabilirsin."

Onun baştan çıkarıcı çekimine odaklanmamaya kararlı bir hâlde manzaraya gözlerimi kısarak baktım. Şafak güneşi karanlık fırtına kuşağının üzerine yükselirken kırmızı taştan kemerleri yumuşak bir gül rengine boyuyordu.

Fırtınanın bulanık ufkunda gümüş şimşekler çakıyordu.

"Hazırım," dedim gergince.

"Güzel," dedi Lukas, kısık sesi büyüye odaklanma çabalarımı yerle bir etmek üzereydi. "Şimdi mum yakma büyüsünün sözlerini söyle."

İçimden bıçak gibi keskin bir şaşkınlık geçti.

Başımı şiddetle iki yana sallarken ona döndüm. "Kendi büyünü benim elimden göndereceğini söylemiştin," diye ısrar ettim. "Gücümü serbest bırakamam. Bu güvenli değil."

"Ben kontrol altında tutarım," dedi sakince.

"*Hayır*, Lukas." Kollarından çıkıp ona doğru döndüm ve boştaki elimi yana savurdum. "Bunu *benim* yapmamı istiyorsan hepinizin benden çok uzaklaşması ve siper alması gerek."

Lukas bana şüpheci bir bakış attı. "Elloren, sen o testte gerçek bir asa kullandın. Şimdiyse elinde bir daldan oyulmuş tek katmanlı bir asa var. Ayrıca..." Sesini alçaltıp bana keskin bir bakış attı. "Gücünün ne düzeyde olduğunu gayet iyi biliyorum."

O ateşten nehri hatırlayarak ikna olmamış bir şekilde başımı iki yana salladım. *Benim* ateşten nehrimi. "Hayır," diye itiraz ettim ısrarla. "*Bilmiyorsun*, Lukas."

Chi Nam, Valasca'yla birlikte bizi izledikleri yerden tartışmamızı böldü. "Elloren haklı. Eğer ona kendi büyüsünü kullandırtacaksan geri çekilmen gerek, biz de birleşik bir kalkan oluşturacağız. Onun neler yapabileceğine tanık oldum."

"Görünüşe göre onun yanında büyükannesi sopalarla oynayan bebek bir Dryad gibi kalıyor," dedi Valasca. "Yerinde olsam dikkatli olurdum." Yüzünde geniş bir gülümsemeyle matarasını bana doğru kaldırarak kadeh kaldırır gibi yaptı.

Lukas, Valasca'yı şöyle bir süzdü. Sonra bana gülümseyip döndü ve Chi Nam'ın rün değneğine yaslandığı, Valasca'nın ise devasa bir taş kemerin dibinde duran kırmızı bir kayanın üstüne tünediği yere doğru uzun adımlarla yürüdü. Valasca'nın dudaklarında her zamanki hafif gülümsemesi vardı, keskin gözleri beklentiyle kısılmıştı.

Chi Nam değneğine hafifçe vurdu ve suya benzeyen mavi bir sis fırlayıp üçünü birden sardı. Sonra Lukas asasını çekti, bir büyü mırıldandı ve Chi Nam'ın kalkanına karanlık şimşekler gönderdi. Valasca rün bıçağını çıkarıp onu tembel tembel kalkana değdirdi, kıvılcımlar saçan şimşekler de dâhil olmak üzere her şey Amaz kırmızısına döndü.

Lukas her zamanki rahat tavrıyla Valasca'nın kayasına yaslandı, gözleri bendeydi.

Vu Trin'in korkunç büyüme karşı kendilerini koruma altına almalarının çok daha uzun sürdüğünü hatırlayarak Chi Nam'a, "Yeterince iyi korunduğunuzdan emin misiniz?" diye sordum tiz bir sesle.

Chi Nam değneğine yaslanıp başını evet anlamında salladı. "Burada, üçümüzün arasında çok daha fazla güç var."

Yutkunarak tekrar önümdeki uçsuz bucaksız kızıl çöle döndüm. Güneş ufuktaki fırtına kuşağından sıyrıldıkça havanın sıcaklığı artıyordu.

Yoğun endişemle boğuşarak dişlerimi sıktım, dalı kaldırdım ve mum yakma büyüsünün sözlerini söylemeye başladım.

Güç ayaklarımın altındaki topraktan uğultulu bir gümbürtüyle yükselmeye başladı, sonra hızlı bir akım gibi bacaklarımı karıncalandırarak yukarı yayıldı.

Sonra bu gücün tamamı bir arbaletten fırlayan bir okun hızıyla asa elime doğru aktı ve ardından geriye savruldu.

Gücüm şiddetle parladı, yatkınlık bağlarım nefesimi ciğerlerimden sökecek kadar şiddetli bir kuvvetle içe doğru bükülürken gözlerim kocaman açıldı. Bağlarım daha da yoğun bir şekilde kasılınca iki büklüm oldum, sanki oraya vahşice koordine edilmiş bir saldırı tarafından çekilmişim gibi dizlerimin üstüne çöktüm ve kumlu zemine devrildim. Birçok yerimde duyduğum bu korkunç gerilimin nereden geldiğini hissedebiliyordum.

Çöl ağaçları.

Nefes almaya çalıştım, Lukas uzaktan adımı haykırırken kendi bağlarım beni hareketsiz kılmıştı. Bu sırada güç asa elimden geriye doğru sekmeye devam ediyor, vücudumun merkezinde kördüğüm olmuş yatkınlık bağlarıma doğru uçuyordu. En derinlerimde dayanılmaz bir sıcaklık belirdi, sonra dışarıya doğru aniden, şiddetle fırladı ve bir patlamayla dünya alevler içinde kaldı.

Ateş görüşümü keser, içimi yakıp kavururken Lukas'a seslendim. Her yer alevlere boğulmuştu.

Etrafımdaki cehennemin vahşi kükreyişinin arasında Lukas'ın anlaşılmaz büyülü sözler haykırdığını duyabiliyordum. Acımasız bir rüzgâr üzerime çarparak beni yana devirdi ve yangını hızla söndürdü, kızgın havaya boğucu, kapkara bir duman yükseldi.

Lukas dumanın içinden koşarak geldi, dizlerinin üzerine çökerek beni tuttu. Chi Nam ve Valasca Lukas'ın hemen peşinden koşuyordu, kalkanlarını indirmişlerdi. Lukas asasını sallayıp büyülü sözler söyledi, dumanın geri kalanını da hortum şeklinde esen rüzgârla temizledi.

Müthiş bir telaşla, "*Elloren,*" dedi. Şimdiye dek hiç bu kadar sarsıldığını görmemiştim, ben öksürerek nefes almaya çalışırken gözleri alev alev yanıyordu.

Panikle etrafıma bakındım.

Etrafımdaki arazi zarar görmemişti. Lukas, Chi Nam ve Valasca da sapasağlamdı. Hepsi ağızları şoktan bir karış açık kalmış hâlde bana bakıyordu.

Dumandan ötürü boğuk çıkan sesimle, "Ne oldu?" diye sordum nefes nefese. "Her yeri ateş basmıştı..."

"Alev aldın," diye açıkladı Valasca. "*Çok fazla* alev."

"Patladın," dedi Chi Nam.

Bakışlarım korkunç bir kesinlikle ağaçlara kaydı.

"Bunu ağaçlar yaptı," dedim onlara. İçimde daha derin bir farkındalık kök salarken öfkem alevlendi. "Güç yatkınlıklarımın haritasını çıkardılar. Bunu haftalardır yapıyorlardı ve en sonunda net bir şekilde çözdüler. Gücümün asa elimden uzağa, kendi içime doğru akmasını sağladılar. Sonra da doğru ânı bekleyip saldırıya geçtiler."

Lukas'ın gözlerine baktım, aramızdan korkunç bir anlayış geçti.

Lukas dönüp gözlerini kısarak ağaçlara bakarken çenesi kasıldı, sonra sarsılmış gibi bana döndü. "Yatkınlıklarına tamamen sızdılar mı diyorsun yani?"

Öfkem patladı. "Beni *öldürmeye* çalıştılar diyorum! Hayatta olmamın tek nedeni..." Bu neden kafama dank etti.

Çünkü Yvan beni öptü ve benim ateşe karşı bağışıklığım var.

Derin, titrek bir nefes alıp asa elimi esnettim, sonra bir kez daha Lukas'ın gözlerinin içine baktım. "Hayatta kaldım çünkü bağlarımda Ejderateşi var ve ben *yanamam*."

Lukas'tan görünmez bir yatkınlık ateşi püskürdü, içinde kıskanç bir sıcaklık belirdi, göz açıp kapayıncaya dek geçip giden anlık bir şey.

"İzin ver de onları okuyayım," dedi Lukas. "Bağlarını okumama izin ver."

Ne istediğini anlayıp başımla onayladım. Lukas beni sımsıkı tuttu, kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma yaklaş-

tırdı. Ateşi içime aktı, dalları canımı yakacak ölçüde kördüğüm olmuş bağlarımın üstünde kıvrıldı. Ama hepsi yanlıştı, bağlarımın haritası tamamen eğri büğrüydü, karmakarışıktı.

Lukas geri çekildi ve sert bakışlarını Chi Nam'a çevirdi. "O haklı. Ormanda yolculuk ederken ağaçlar yatkınlık bağlarının haritasını çıkarmış olmalılar. Sonra korunmasız olduğu bu âna kadar beklediler ve saldırıya geçtiler." Ağaçlara sanki onları yeni bir gözle tartıyormuşçasına acımasız bir bakış attı. "Akıllıca," diye fısıldadı.

Chi Nam Lukas'a, "Onda ne okuyorsun?" diye sordu.

Lukas keskin bakışlarını tekrar rün büyücüsüne çevirdi. "Bağlarını merkezine doğru yönlendirecek şekilde bağlamışlar."

"İyi de bu *ne demek*?" diye sordu Valasca.

"Elloren ateşten başka bir yatkınlık kullanarak büyü yapmaya çalışırsa büyüsü ona geri dönüp onu öldürecek."

Bu korkunç gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Lukas," dedim güçlükle konuşarak, "gücüme hâkim olmayı nasıl öğreneceğim?"

"Öğrenemezsin," dedi sertçe. "Şu anda olmaz."

Öfke içimde kör edici bir ateş gibi parladı, içimdeki güç kabarmaya başladı.

Çılgına dönmüş ve isle kaplı bir hâlde ayağa fırlayıp kırmızı kumların üstünden en güçlü çekimi hissettiğim ağaca, Manzanita korusunun önünde duran büyük Baobab ağacına doğru ilerledim.

Öfkeyle dişlerimi sıkarak asa elimi ağacın siyah, şişkin gövdesine doğru uzattım, birbirine dolanmış bağlarımdan görünmez bir yatkınlık gücü dalgasını doğruca ağacın üstüne gönderdim.

Ağacın güç alanı devasa gövdesinden köklerine kadar titredi.

İçinde benimkine eş bir öfke kükreyerek cana geldi, çok geçmeden bizi çevreleyen tüm çöl ağaçlarına yansıdı ve kök-

lerinin ne kadar derinlere indiğinin, hepsinin birbirine nasıl dolandığının tüm netliğiyle farkına vardım.

Aşağı...

Aşağı...

Ve daha aşağı...

Uçsuz bucaksız çöle ve tüm Diyarlardaki daha gür ormanlara doğru uzanan, fersahlar boyunca birbirlerine bağlanmış kökler.

Karanlık Cadı.

Karanlık Cadı.

Karanlık Cadı.

Bu kelimeler kafamın içinde çınlıyordu. Bütün ağaçlardan amansız bir suçlama gibi tekrar tekrar yankılanıyordu.

Öfkem içimi dağlayan bir hiddete dönüştü.

Asa elimi Baobab'ın gövdesine bastırıp bağlarımın üstündeki birleşik güçlerine çaresizce karşı koymaya çalışırken o ağaca, bütün ağaçlara, "Vogel'ın kazanmasını mı istiyorsunuz?" diye haykırdım. "Dünya için istediğiniz bu mu?"

Aniden önümdeki ağacın pürüzlü gövdesinin görüntüsü kayboldu ve yerini etrafımda çığlık çığlığa bağrışan, alabildiğine uzanan ağaçların görüntüsü aldı.

Ormanı kasıp kavuran kara bir yangın.

Dumana boğulmuş kızıl gökyüzü.

Yanıp kül olmuş fersahlarca orman.

Ve ormanın küllerinin içinde uzun adımlarla yürüyen pelerinli, başlıklı bir Gardnerya rahibi. Elinde sıkıştırılıp büzüştürülmüş, çalkantılı bir Gölge'den yapılmış bir asa vardı. Soluk yeşil gözleri etrafı tarıyor, ardında duman gibi tüten bir Gölge izi bırakıyordu.

Arkasında başka biri ilerliyor, dönüp duran karanlığın sisinden sıyrılıp hızla görünür hâle geliyordu. Gardneryalı siyahları giymiş genç bir kadın, elinde sarmal bir asa. Kafasından sarmal Gölge boynuzları çıkıyordu.

Gözleri çalkantılı gri birer kütleden ibaretti.

Bendim.

Bozulmuş görüntüm kaybolup giderken korku boğazımı düğümledi.

İçimi bunun bir hayalden ibaret olmadığına dair korkunç bir his kaplarken geriye doğru sendeledim. Bunlar Vogel'ın yaktığı Batı Diyarı'nın ormanlarıydı. Ve Vogel, daha da hızlı bir yıkım getirmek için beni arıyordu.

Beni Gölge yaratıklarından birine dönüştürecekti.

Ağaçlara doğru çaresizce, "Ben onun tarafında değilim!" diye haykırdım. "Büyümü rahat bırakın! Ben sandığınız gibi biri değilim!"

"Elloren." Lukas'ın eli omzumu kavradı.

Onu üzerimden silkeleyip ormana doğru dönerek ağaçlara tekrar, "*Bırakın beni!*" diye bağırdım.

Zihnimde ağaçlara, *Mutlu musunuz?* diye sordum öfkeyle. *Ben Büyücülere tamamen karşıyım ama siz benim gücümü bağladınız!*

Aferin size, aptal ağaçlar!

Lukas'ın eli tekrar koluma uzandı ama öylesine bir öfkeye kapılmıştım ki ona odaklanmakta zorlanıyordum.

"Elloren." Lukas beni kendine doğru çevirirken sesi sakin fakat kararlıydı.

Gözyaşlarımı sertçe sildim. "Yararı yok." Öfke içimi kaplarken elimi devasa Baobab ağacına doğru salladım. "Kurtulamıyorum. Büyülerimin *hiçbirine* erişemiyorum."

"Şu anda olmaz," dedi Lukas. "Yoksa kendini öldürürsün. Üzgünüm, Elloren. Ama asalar şimdilik sana yasak."

@ayisigikitap

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Askeri Çırak

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Kuzeybatı Agolith Çölü

"Demek öyle," dedi Valasca, kollarını önünde kavuşturup Chi Nam'a baktı. "Elloren'ı ağaçların etkisinden kurtarabilir miyiz?"

Öfkeye kapılarak kızıl kumların üzerinden ağaçlara doğru bakıp içimden onlara lanetler yağdırdım.

Chi Nam asa elimi sıkıca tuttu, diğer elinin parmakları değneğine işlenmiş rünlerin üstünde dolaşıyordu. Mavi bir enerji gözlerimin önünde parlayıp bağlarımdan geçince irkildim.

Değneğindeki tüm Noi rünleri safir mavisi ışıkla parladı.

Elimi bıraktığında rünlerin hepsi ânında söndü. Lukas'la Valasca'ya bakarken yüzü kötü bir şeyin farkına varmışçasına gerildi. "Tüm ormanın etkisini kırmaya yetecek gücümüz yok," dedi. "Doğu'ya gidene dek beklememiz gerek. Elloren'ın büyüsünü serbest bırakmak ve bağlarını ormanın etkisinden korumak için birçok büyücünün yardımına ihtiyacımız olacak."

"Karşıt rünik rezonans konusunda yetenekli olmaları gerekecek," dedi Lukas.

"O nedir?" diye sordum.

Bana baktı. "Karmaşık bir büyü sisteminin her parçasına karşı koyabilecek rünler oluşturma yeteneği. Bu konuda yetkin büyücüler, elemental büyülerini bileşenlerine ayırıp büyünün her parçasını etkisiz hâle getirecek rünler oluşturabilirler. Ağaç büyüsü karmaşıktır."

Valasca hin bir bakışla, "Bütün bu ağaçları öldürebiliriz," diye önerdi.

"Fena fikir değil," dedim bir çırpıda ama bu düşünce beni garip bir şekilde güçlü, neredeyse içgüdüsel bir çatışmanın içine sürükledi.

"Olan oldu," dedi Lukas, çenesi öfkeyle kasılmıştı. "Bu çaba ve büyü israfı olur. Hem benim erişebildiğim büyü gücünü azaltabilir."

"Ayrıca bu Elloren'ın bağlarını çözmez," diye ekledi Chi Nam sakince.

Lukas iç çekti. "Bizler kısmen Dryad olduğumuz için ağaçlar gücümüzün kaynağı. Gardneryalılar bu gerçeği inkâr etmek için çok uğraşıyorlar ama bunu değiştirmek mümkün değil."

"Vogel, Batı Diyarı'nın ormanlarının büyük bir kısmını yok ediyor," diye belirtti Valasca daha sert bir sesle. "Bunun farkındasın, değil mi?"

"Evet. Görünüşe göre o büyüsünü yeni bir yerden temin ediyor," dedi Lukas.

Valasca sinirle ofladı. "O zaman başka bir plan yapmamız gerek." Gözlerinde inatçı bir ışık parladı. Başını yana eğerek beni dikkatle inceledi. "Onu rünik silahları kullanmayı öğreteceğiz."

Lukas onu onaylayarak, "Bence şu anda yapabileceğimizin en iyisi bu," dedi.

Chi Nam, Lukas'a keskin bir bakış atarak ağırlığını değneğine verdi. "Yatkınlığıyla uyumlu rünleri güçlendirebilir. Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Bu beni patlatmaz mı?" diye sordum, ağaçlara öfkeyle bakarak.

"Hayır," diye yanıtladı Chi Nam. "Sen doğrudan büyüne erişmeyeceksin. Sadece yatkınlıklarının güç alanlarıyla rünleri ateşleyeceksin." Lukas'a imalı bir bakış attı. "Tıpkı birbirinize büyü göndermeniz gibi."

Valasca düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Hiç silah kullandın mı, Elloren?"

Hüsranla başımı iki yana salladım, umutsuzluğa kapılıyordum. Erthia'nın bir olmuş tüm ormanlarının etkisinden kurtulmam imkânsız olabilirdi.

Yani güçsüzdüm. Yine.

Muhtemelen sonsuza kadar.

Çünkü ağaçlar, kendi kaderleriyle birlikte bizimkini de mühürlemiş cahil aptallardı.

Lukas, Chi Nam ve Valasca sessizliğe bürünmüştü, sorunlu yatkınlık ateşim, düğüm düğüm olmuş büyümden keskin ışınlar hâlinde fırlarken bana endişeli gözlerle bakıyorlardı.

"Elloren..." Lukas koluma dokununca geri kaçtım.

Beni teselli etmesini hak etmiyordum. Onu korkunç bir tehlikeye atmıştım. *Hepsini* korkunç bir tehlikeye atmıştım.

Bir hiç uğruna.

Chi Nam dilini şaklatıp yanıma geldi. Kolunu omzuma doladı ve her yanım müthiş bir pişmanlıkla kasılsa da geri çekilmedi.

"Toiya," dedi otoriter ama nazik bir sesle, "Şu anda asla pes etmemeye karar vermen gerekiyor. *Asla*."

"Eh, bu o kadar kolay değil," dedim çatallanan sesimle.

Chi Nam omzumu sıkıp usulca güldü. "Sana bunun *kolay* olacağı sözünü veren oldu mu?"

Lukas ve Valasca'nın dudakları seğirirken acı bir ses çıkardım. "Hayır," diye isteksizce kabullendim. "Kesinlikle öyle bir şey demediniz."

Chi Nam hafifçe gülümsedi. "Noi topraklarında bir söz vardır: Kader bir kapıyı kilitlediğinde, kilidi açacak olan bazen halkadaki en beklenmedik anahtardır. Bunu unutma."

Bir ateş dalgası içimi titretti ve beni izleyen Lukas'a baktım. Onun görünmez, ateşli kucaklayışının sıcaklığı hayal kırıklığıyla dolu öfkemle umutsuzluğumu deşti ve beni biraz toparlanmaya teşvik etti.

Şansımız çok düşükten imkânsıza gerilemişti ama yine de hepsi buradaydı. Bana inanıyorlardı.

Pes etmiyorlardı.

Ortak desteklerinden etkilenmeden edemedim. "Tamam o zaman," dedim, "birkaç anahtarı deneyelim."

"Bir yerden başlamamız gerek sadece," dedi Valasca, konuyu hızla değiştirerek. Rün bıçaklarından birini kınından çıkardı. Silahın oniks kabzasına Noi safir mavisi parlayan, kendi etrafında dönüp duran üç rün işlenmişti. "Al," dedi ve bıçağın kabzasını bana uzattı.

Bıçağı ondan aldım, rünler vızıldayarak parmaklarımda statik elektriğe benzer bir batma hissi yarattı.

"Ne kadar acemiyiz bir görelim bakalım." Valasca parmağını bir ölü Baobab ağacı kümesine doğru uzattı, parlak pembe gökyüzünün altındaki yapraksız dalları solmuş, çelimsizleşmişti. En büyük ve en yakındaki ağacı işaret etti. "Bıçağı ona fırlat."

Beni esir alan canlı ağaçlara kötü kötü bakarak bıçağı onlardan birine fırlatmayı düşündüm ama onlara zarar vermeye dair içgüdüsel isteksizliğim alevlendi.

İnanılmaz bir öfkeye kapılarak içimden onlara, *Müttefik olabilirdik,* diye bağırdım.

Valasca arkama geçip kolumu kavrayarak bana bıçağı nasıl tutmam gerektiğini gösterdi. Onun talimatlarını izleyerek bıçağın kabzasını avucumun içinde gevşekçe tuttum, işaret parmağımı kör kenarına bastırdım.

Valasca bıçağın kabzasındaki, ortasında titrek mavi bir aleve benzeyen küçük bir nokta bulunan bir rünü işaret etti. "Başparmağını ortadaki bu rüne koy." Bana anlamlı bir bakış attı. "Bu bir ateş elementali."

"Patlamayacağımdan emin misin?" diye sordum düz bir sesle.

Valasca kısa bir kahkaha attı. "Bıçak gücünü çekmez. Sadece yatkınlığınla eşleşen rünleri güçlendireceksin. Eğer bir Su Fae'i olsaydın doğal olarak su gücü içeren bir rünü güçlendirirdin."

"Bir hedef belirleyelim," dedi Chi Nam, rün değneğini ölü Baobab ağacının gövdesine doğrulttu. Değnekten ağaca doğru mavi bir ışık çaktı, geniş gövdenin üstünde parlak mavi bir daire belirdi, ortasında daha küçük bir daire vardı.

"Beni dikkatle izle," dedi Valasca. "Sana doğru duruşu göstereceğim."

Chi Nam uzaklaşır uzaklaşmaz Valasca bana verdiğine benzer bir bıçağı kınından çıkardı, başparmağını ateş rününün üstüne koydu, kolunu geri çekti ve bıçağını şimşek hızıyla havaya savurdu.

Bıçak öne doğru savrularak dairenin merkezine yakın bir yere tok bir *küt* sesiyle saplandı ve hedeften anlık bir yıldız gibi küçük mavi alevler fışkırdı.

Valasca bana bakıp hafifçe gülümsedi, sonra kolunu hedefe doğru beni oraya davet ediyormuşçasına uzattı.

Bir adım öne çıktım, hedefimi zorlu bir düşmanmış gibi süzüp bıçağımın kabzasına daha sıkı sarıldım.

"Hadi, Gardneryalı," diye bana cesaret vermeye çalıştı Valasca.

Hedefi vurmak şöyle dursun, bu bıçağı ağaca bile saplayabileceğimden fena hâlde şüphe duysam da kolumu geri çekip savurmaya hazırlandım.

Efsanelerdeki Asa belimin yan tarafındaki kınında ısrarla vızıldamaya başladı. Bıçaktan yarı saydam yeşil çizgiler fırladı

ve silahtan hedefe uzanan parıldayan bir iz misali havada bir yay çizerek ağaca doğru uçtu.

Bu tuhaf görüntüyle ve Asa'nın ani uyanışıyla şaşkına dönerek gözlerimi kırpıştırıp bıçağı indirdim.

Parıldayan yeşil çizgiler solup gitti.

Afallamış bir hâlde Lukas, Chi Nam ve Valasca'ya, "Gördünüz mü?" diye sordum.

Valasca kaşlarını merakla çatarak, "Neyi?" dedi.

Asa'nın vızıltısının dindiğini fark ettim. "Çizgileri," diye yanıtladım. Ağacı işaret ettim. "Yeşil çizgiler gördüm. Ve Asa'm belimde vızıldıyordu."

Chi Nam değneğini sıkıca kavrayıp doğruldu ve bakışları üstümde yoğunlaştı. "Tekrar dene," dedi. "Bu sefer bıçağı fırlat."

Elimi geriye attım ve Asa'nın ısrarcı vızıltısı bir kez daha başladı. Parıldayan yeşil çizgiler ağaca doğru uçtu, etrafındaki her şey bulanıklaştı. Çizgiler daralırken kolumu öne doğru savurdum ve tam da hedefe giden incecik yol dışında her şey kaybolup giderken bıçağı ne zaman elimden bırakmam gerektiğini içgüdüsel olarak hissettim.

Kabzayı bıraktım... ve bıçak havada süzüldü, parlak çizgileri takip etti, olduğu yerde iki kez döndü ve sert bir *küt* sesiyle hedefi on ikiden vurdu.

Ölü ağaç aniden patlayan safir rengi alevlere boğulurken her şey yeniden netleşti.

Şaşkınlıkla Lukas, Valasca ve Chi Nam'a döndüm.

Valasca uzun, alçak sesli bir ıslık çaldı ve en az onun kadar şaşkın görünen, bir karış açık kalmış ağzıyla gözlerini kırpıştırarak ağaca bakan Lukas'a döndü.

"Eh, bu oyunun kurallarını değiştirir işte," dedi Valasca gülerek, bana takdirle başını salladı. "Harika bir atıştı."

"Asa'm yaptı," dedim hayretle, ağaç çatırdayıp mavi alevler saçarken biraz şaşkındım. "Bıçağı o yönlendirdi."

"Asa'yı bana ver, Elloren," dedi Lukas elini uzatarak.

Efsanelerdeki Asa'yı kınından çıkarıp duraksadım.

Her zamanki yıldız ışığı parıltısı yerini yeşil bir ışığa bırakmıştı, sarmal desenli sapı elimde soğuk değil, ılıktı.

"Yeşile döndü," dedim hayretle. Enerjisi avucumda hafif bir nabız gibi atıyordu.

Sanki bir uykudan uyanıyormuş gibi.

"Uyanıyormuş gibi hissediyorum," dedim Lukas'a, Asa'yı ona verirken şaşkınlıktan nefesim kesilmişti.

Lukas Asa'yı sıkıca kavrayarak bizden uzaklaştı ve kırmızı kumların üstünde, epey uzağımızda bir yere kadar gitti. Durdu, asa elini kaldırdı, sonra indirdi ve ufku kaplayan fırtına duvarına doğrulttu.

Hiçbir şey olmadı.

Bunu birkaç kez daha deneyip sonuç alamadı, bu sırada Asa'nın parlak yeşil ışıltısı daha koyu bir yeşile dönüşüyordu.

Lukas yanımıza dönüp Asa'yı bana geri verdi. Ben onu tekrar kınına sokarken Chi Nam'a, "Elimde tuttuğumda tekrar uykuya dalıyormuş gibi görünüyor," dedi.

"Çünkü sen Zhilin'in gerçek taşıyıcısı değilsin," diye karşılık verdi Chi Nam, ardından beni sorgulayıcı, meraklı bir bakışla süzdü. Gözlerini benden ayırmadan Lukas ve Valasca'ya, "Ona başka bir hedef verin," dedi.

Lukas kollarına bağlanmış Noi rün bıçaklarını kınlarından çıkardı. "Al," diyerek kabzalarını bana uzattı.

İçi kuruyup boşalmış başka bir ölü Baobab ağacını işaret etti, diğer eli hafifçe belime dokunuyordu. "O deliğin iki yanına nişan al," dedi. "Hafif aşağısını. İki bıçağı da aynı anda fırlat. Rün gücü kullanmadan."

Lukas geri çekilirken bir an duraksadım, iki elimin parmaklarını Valasca'nın gösterdiği gibi bıçakların üzerine yerleştirmeye çalıştım.

Doğrulup ağaca uzun uzun baktım, sonra parlak yeşil çizgiler bir kez daha canlanıverirken iki kolumu birden geriye

attım. Bu kez çizgiler bıçaklardan ağacın oyulmuş gövdesinin merkezinin iki yanına doğru kavis çizdi, birbirinin eşi izlerin ötesinde her şey bulanıklaştı. Dişlerimi sıkarak kollarımı öne doğru savurdum ve bıçakları tam da yeşil izler daralırken ellerimden bıraktım. Bıçaklar çizgiler boyunca hızla uçarak hedeflerime aynı anda sert birer çatırtıyla saplandı.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle onlara döndüm. Valasca Noi dilinde öyle yakası açılmadık bir küfür savurdu ki yanaklarımın kızardığını hissettim.

Lukas kahkahayı patlatıp Valasca'ya şaşkın bir bakış attı. "Amazkaran'da böyle konuşmana izin veriyorlar mı?"

Valasca gülüp ona yan yan baktı. "Orada değiliz, değil mi?"

Chi Nam dudağı yukarı kıvrılırken, "Eh, bu ilginç olasılıklar doğuruyor," dedi.

"Öyle," diye onayladı Valasca keyifle. "Kusursuz nişan alma ve gelişmiş rün güçlendirmesi." Bana dönüp sırıttı. "Görünüşe göre yeni bir planımız var, Elloren Grey. Madem henüz Karanlık Cadı olamıyorsun..."

Yeni yeteneklerim karşısında afallamış bir hâlde gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Valasca'nın sırıtışı genişledi. "O zaman seni bir Amaz savaşçısının eşdeğerine dönüştüreceğiz."

✶

Sabahın geri kalanında Chi Nam sessizce bizi izlerken Valasca'yla Lukas bana ölü Baobab ağacı kümesinin üstünde türlü silahlar denettiler ve hepsi de aynı sonucu verdi.

Kusursuz nişan alma.

Parlak güneş ışığı fırından farksız sıcaklığıyla üstümüze vururken bir adım gerileyip az önce fırlattığım rün mızrağına baktım. Valasca'nın benden epeyce uzaktaki kararmış ağacın gövdesine çizdiği çemberin tam ortasına saplanmıştı.

Üstelik Asa'yı Lukas'a versem bile sonuç aynıydı.

Kusursuz nişan alma. Bu yetenek, Efsanelerdeki Asa tarafından bana tamamen aktarılmıştı. Ona dokunmasam veya elimde tutmasam bile.

Bir armağan gibi.

Zihnim bu ani dönüşümüme uyum sağlamakta zorlanıyordu.

Hayatım boyunca kendimi fiziksel olarak güçsüz hissetmiştim. Büyüm üzerinde zaten tamamen hâkimiyetten yoksundum, üzerine bir de ağaçlar bağlarımı karıştırınca bu his hepten şiddetlenmişti. Ama şimdi Asa bana *gerçek bir güç* vermişti. Bir Karanlık Cadı'nın gücüne kıyasla küçük bir güç ama yine de bir güç.

İçimde bastırılması imkânsız, baş döndürücü bir umut yeşerdi.

Valasca, Lukas'la Chi Nam'a tehditkâr bir gülümseme attı. "Rün büyüsünü tekrar kullanalım."

Uyluğuna bağlı büyük bıçağı çıkardı. Bıçağın kabzasının bir yanında çok sayıda küçük, olduğu yerde dönüp duran Amaz rünü, diğer yanındaysa Amaz tanrıçasının karmaşık bir işlemesi vardı. Tanrıçanın görüntüsü parlak sedefle muhteşem bir şekilde işlenmiş ve küçük lal taşlarıyla süslenmişti. Valasca bıçağı bana uzattı.

Parmaklarımı kabzasının etrafına sarıp parmak ucumu rünlerden birinin üstüne bastırdım. Temasımla rünlerin dönüşü kısa bir süreliğine durdu.

"Bu Ash'rion," diye açıkladı Valasca. "Kutsal bir bıçaktır. Şimdiye dek halkımın elinden çıkmış en güçlü rün bıçaklarından biridir. Elemental gücünün eşi yoktur."

Lukas ona eğlenir gibi baktı. "Peki bu nasıl eline geçti?"

Valasca ona biraz sinirli bir bakış attı. "Ödünç aldım."

Lukas güldü. "Seni kâfir. Bu bıçak dini törenlerinizde kullanılıyor, değil mi?"

Valasca omuz silkti.

Lukas'ın kara kaşı havalandı. "Köklü dini sınırları çiğneyip kutsal bir dini nesneyi Karanlık Cadı'ya vermek. Bunun Amazları bizim tarafımıza çekeceği kesin."

Chi Nam Lukas'a alaycı bir bakış attı. "Gelecek önyargılı, katı sınırlarını aşabilenlere aittir."

Lukas'ın yüzüne kötücül bir sırıtış yayıldı. "Bence gelecek Vogel'ı ve Gölge yaratıklarını yok etmeyi öğrenebilenlere aittir."

Chi Nam bunu duyunca takdirle başını salladı ve Lukas'a rünlerimle çevrilemeyen, anlaşılmaz bir lehçede bir şey söyledi. Lukas bunu duyunca bilmiş bilmiş gülümsedi ve alaycı bir tavırla başını aşağı yukarı salladı.

Chi Nam Ortak Dil'e geçerek, "Ama senin kâfirin teki olduğunu uzun zamandır biliyorum," dedi. "Elimde olmadan seni sevmemin bir nedeni de bu."

Lukas yine sırıtarak, "Beni seviyorsun çünkü seni neredeyse yenebiliyorum," dedi.

Chi Nam soğuk bir gülümsemeyle, "Dikkatli ol, çocuk," dedi. "Bu savaş kendine pervasızca güvenenlerin kazanacağı bir savaş değil."

"Bıçağı nasıl kullanacağım?" diye araya girdim. Rünler tenime değip statik elektriğe benzer bir vızıltı çıkarırken bıçağın kabzasını sımsıkı tuttum.

Lukas kendi rün bıçağını çekerken Valasca'ya meydan okurcasına bakarak, "Gösterelim mi?" diye sordu.

Valasca sırıtarak, "Ah, hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi ve Ash'rion'u benden aldı. Lukas'a pis pis bakarak birkaç adım ötesine dikildi "Artık benim bölgemdesin, Gardneryalı." Vahşi sırıtışı genişledi. "Çok eğlenceli olacak. Bu anı defalarca kez hayal ettim. Şu anda aynı tarafta olmamız çok yazık."

Lukas parmaklarını bıçağının kabzasında gezdirip Valasca'yı dikkatle süzüyormuş gibi yaptı, sonra saldırmaya hazırlanarak kolunu zarifçe geri çekti. "Beni kötürüm bırakma."

Valasca bunu yapamayacak olmak onu fena üzüyormuş gibi başını iki yana salladı. "Seninle hâlâ ölümüne düşman olmayı *öyle çok* isterdim ki." Savaş duruşuna geçti. "Tamam, Karga. Hadi bakalım. Ne yapabileceğini göster bana."

Lukas gülümsedi ve ateş yatkınlığının aniden kaynamaya başladığını hissettim. Bıçağını müthiş bir hızla Valasca'ya fırlattı. Bıçağın etrafında altın rengi bir ateş parladı ve Valasca'ya doğru uçtu.

Valasca aniden kendi silahını kaldırdı, Lukas'ın gönderdiği ateş şeridi bıçağın parıldayan yüzüne çarptığında zihnimde tuzla buz olan aynaların görüntüsü belirdi. Valasca bıçağını aşağıya doğru savurdu, Lukas'ın saldırısını savuşturup ateşi bir yana itti. Büyü küçük bir çalılığa çarpınca çalılık parlak mavi bir alev topuna dönüştü.

"Ben kazandım," dedi Valasca, gözleri çatışmanın verdiği heyecanla parıldıyordu.

"Daha yeni ısınmaya başlıyorum," diye karşılık verdi Lukas ufak bir gülümsemeyle. Bağlarından gümüşi bir ateşin geçtiğini gördüm. Lukas vakit kaybetmeden asasını çekip Valasca'ya doğru salladı ve ucundan beyaz şimşekler fırladı.

Valasca bir anda ikinci bir bıçak çekti, iki bıçağı önünde çapraz şekilde tutarken parmakları rünlerin üstünde âdeta dans ediyordu. Lukas'ın şimşeği çarpının ortasına çarpıp ona geri döndü.

Lukas asasını kendine doğru salladı ve vücudunun üstünde dalgalanan altın bir kalkan oluşturdu. Şimşekler üstünde bir kıvılcım sağanağı gibi çatırdayarak dağıldılar.

Lukas bu hamleden etkilenmiş gibiydi, kalkanını bozarken Valasca'ya, "Bana bunu nasıl yaptığını göster," dedi.

Valasca ona şaşkın gözlerle baktı. "Büyücü gücü saptırmak bir Amaz askeri sırrıdır."

Lukas kararlıydı. "Öğret bana."

Valasca kahkahayı patlatıp ona küstah gözlerle baktı. "Seninle asla paylaşmayacağım bazı şeyler var, Gardneryalı."

Lukas sırıtarak ona imalı bir bakış attı. "Benimle asla paylaşmayacağın *birçok* şey var, Valasca."

İçimde bir kıskançlık alevlendi. "Durun bakalım!"

İkisi de benim bu korumacı patlamama karşılık yüzlerinde keyifli bir şaşkınlıkla bana döndü. Dudağımı ısırdım, birbirlerine takılmalarına verdiğim tepkiden utanmıştım

Lukas bana sıcak bir bakış attı ve görünmez bir ateş şeridi göndererek bağlarımı okşadı. Ateşinin yarattığı hoş hisle titredim ve mahcup bir tavırla gözlerinin içine baktım. Ona duyduğum sevgi kabarırken kendimi hafifçe gülümsemekten alamadım.

Benim bağ-eşim.

Bağ çizgilerim büyüyle gizlenmiş durumdaydı. Beni Lukas'a bağlamalarına rağmen aniden gözüme bir kafesmiş gibi görünmediler. Ateşi içimi yakıp geçerken, zihnimden onunla bağ-eşi olmamızı hiç de sorun etmediğim birçok ânı geçirirken yanaklarım daha da kızardı.

"Flörtleşmeyi kesin," diye azarladı bizi Chi Nam. Valasca'yı işaret etti. "Elloren'a Ash'rion'u ver."

Valasca sırıtarak yanıma geldi ve Ash'rion bıçağını uzattı, rünlerin statik enerjisi ellerimi karıncalandırdı

Chi Nam'a baktım. "Sen de onlar gibi savaşabilir misin?" diye sordum, yapabileceklerini merak ediyordum. Lukas da Valasca da hızla Chi Nam'a döndü.

Chi Nam'ın dudağı sanki sorum hoşuna gitmiş gibi yukarı doğru kıvrıldı. Lukas'la Valasca'ya baktı. Neredeyse hevesle, "Bana saldırın," dedi.

Lukas bıçağının yanı sıra asasını da çekti. "Geri çekil, Elloren," dedi. Chi Nam'ı saygıyla süzdü.

Valasca eline iki bıçak alırken geri çekildim. Lukas'la birlikte çömelirlerken Chi Nam parmaklarını değneğindeki rünlerin üstünde gezdirdi.

Lukas ve Valasca hızlıca birbirlerine baktılar.

Bir an için Lukas'ın ateşini asasıyla bıçağına, Valasca'nın rünik yıldırım enerjisini bıçaklarına aktardığını hissettim, sonra silahlarıyla büyülerini Chi Nam'a öyle bir şiddetle fırlattılar ki yüzümü buruşturdum. Saldırıları havada parıldayıp çatallandı.

İkisinin birleşik büyüsü Chi Nam'a çarptı, kadının etrafında bir kalkan belirip yüzeyi bir an için karmakarışık bir mavi yıldırım ağıyla kaplanırken kulakları sağır eden bir *çat* sesi duyuldu.

Chi Nam değneğini yana eğince yıldırım ağı Lukas'la Chi Nam'a doğru uçtu, ikisini de sırtüstü devirdi ve onları ağa yakalanmış iki balık gibi yere çiviledi, silahları ellerinden fırladı ve ulaşamayacakları bir yere düştü.

Chi Nam bana döndü, sanki hiç enerji harcamamış gibi sakince değneğine yaslandı. Bana kurnaz bir bakış atarken vücudunda hâlâ küçük mavi şimşekler çatırdıyordu. Parmakları değneğindeki rünlerin üzerinde hafifçe hareket etti ve Lukas'la Valasca'nın etrafındaki enerji ağları gözden kayboldu.

Lukas ve Valasca ayağa kalktı, üstlerine bulaşan kızıl kumları silkeleyip silahlarını aldılar. Sonra durup Chi Nam'a doğru bariz bir saygıyla başlarını eğdiler.

Chi Nam Valasca'ya odaklandı ve parmağının bir hareketiyle beni işaret etti. "Onun elemental gücünü test et."

Valasca yanıma döndüğünde bıçağı ikimizin arasına kaldırdım. Kabzasının yan tarafında çok sayıda kırmızı Amaz rünü parıldıyordu.

"Elloren," dedi, "bu belki de en karmaşık elemental bıçağımızdır. Bu rünlerin tamamı bir şekilde elemental güçlere – ateş, şimşek, su, buz vesaire– karşılık gelir ve önceden büyülerle doldurulmuştur. Parmaklarını belirli rünlerin üstüne koyarak bıçakla elemental güç salabilirsin." Lukas'ı baştan aşağı dikkatle süzdü. "Rakibini ölçüp biçmeli ve sana ne tür bir büyüyle saldıracağını tahmin etmeye çalışmalısın, böylece en etkili karşıt elementi seçebilirsin. Mesela, su ateşi etkisiz hâle getirir."

"Kulağa kolay geliyor," dedim. "Sen kullanmadan önce büyünü hissedebiliyordum." Lukas'ı işaret ettim. "Bıçağını fırlatmadan önce ateşinin güçlendiğini hissettim ve asasından salıvermeden önce şimşeklerinin oluştuğunu sezdim." Ash'rion bıçağını kaldırdım. "Daha önce, sen onun ateşini saptırmak için bunu kullanmadan evvel gözlerimin önüne bir tür ayna büyüsünün görüntüsü geldi."

Lukas yanıma geldi, yüzünde artık ciddi bir ifade vardı. "Tüm bunları sezdin mi?"

Başımı evet anlamında salladım. "Tıpkı Büyücüler ve Faelerin yatkınlık güçlerini sezebildiğim gibi."

Lukas bakışlarını Valasca ve Chi Nam'a çevirdi, gözleri olasılıklarla parlıyordu.

"Büyülü bir empati yeteneği var," diye açıkladı Chi Nam. "Bu kadar güçlüsü ender görülür. Sadece birkaç kudretli Büyücü ve Fae'de daha düşük seviyede büyülü empati yeteneği gördüm, o da sadece diğer yatkınlıkları veya Fae etkisini hissetme yeteneğinden ibaretti. Rünik yüklenme hissi, Elloren'ın gizli bir ışık büyüsü gücüne sahip olması gerektiği anlamına gelir."

Valasca uzun bir ıslık çaldı. "Savaşta amma işe yarar."

Chi Nam bana dönerken dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın, Elloren?"

Sevinçten başım döndü. "Rün silahları kullanmakta epey iyi olabilirim mi demek?"

Chi Nam dişlerini göstererek güldü. "Rün sistemlerini ve doğru parmak pozisyonlarını öğrendiğinde" –Lukas ve Valasca'yı işaret etti– "bu ikisini alt edebileceksin demek." Hem Lukas hem de Valasca bunu eğlenceli bulmuş gibiydi.

Chi Nam, Lukas ve Valasca'ya, "Tüm Noi ve Amaz rün kılavuzlarını geri almamız gerekecek," diye talimat verdi, gözleri sanki aniden ardına kadar açılmış bir kapıymışım gibi bana sabitlenmişti. "Ona tüm element kombinasyonlarını öğretin. Umarım

sen de onun kadar beceriklisindir." Başparmağıyla Lukas'ı işaret etti ve ona yüzünde daha geniş bir gülümsemeyle baktı. "Şimdiye dek gördüğüm en güzel rünik parmak hareketlerine sahipsin."

Lukas elini kaldırarak, "Piyanistim," dedi. "Bunun rünik dövüş sanatlarında da kullanım alanı var." Bana baktı, ağzı hafifçe kıvrıldı. "Elloren da usta bir kemancı olduğu için çok çevik parmakları var. Ellerini kullanmayı iyi biliyor." Gözlerindeki imalı bakış yüzümü yeniden kızarttı ama aynı zamanda takdiri içimi ısıttı.

"Bu sadece zihinsel rünik egzersizlerden ibaret olmayacak," dedi Valasca uyarırcasına. "Sıkı bir eğitim seni bekliyor. Bugün rünik sistemlerle başlayacağız ama hazır ol. Yarın sabah ilk iş sana herhangi bir Amaz askeri çırağıymışsın gibi davranmaya başlayacağım. Savaşçı olmak sadece büyü ve silah ustalığından ibaret değildir. Zihinsel ve fiziksel olarak da güçlü olman gerekir."

Bize saldıran ilk akreple yüzleştiğimde nasıl dağıldığımı hatırlayarak Valasca'nın sert bakışlarına ciddiyetle karşılık verdim.

Her yönden daha sert olma ve gerçek bir güce hâkim olma fikriyle heyecanlanarak, "Bunu istiyorum," dedim. "Beni bir Amaz gibi eğit."

Valasca'nın gözleri vahşi bir ışıkla parladı. "Hiç hoşuna gitmeyecek, Gardneryalı."

Önyargısı sinirimi bozdu, içimde bir isyan kıvılcımı çaktı.

Muhtemelen haklıydı.

Üstümüze doğru uçan mor benekli bir kuzgun sürüsü dikkatimi çekti ve gözlerim Valasca'nın arkasına kaydı. Kuşlar alçalıp ölü Baobab ağaçlarının dallarına kondu. Bize doğru dönerlerken kanatları duruldu ve hareketsiz kaldılar.

Aniden tüm kuşların beni izlediğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Ağaçlarla birlikte.

BEŞİNCİ KISIM

YÜKSEK BÜYÜCÜ HÜKMÜ

✶

Gardnerya Kutsal Büyücüleri ve Noi toprakları arasında savaş hâli ilan edilmiştir. Kutsal Büyücüler'i korumak adına Noi saldırganları ve Vu Trin güçlerini bastırmak için gereken her şey yapılacaktır.

Gardnerya Muhafızları İç Emri

Yüksek Büyücü Marcus Vogel tarafından gönderilmiştir

✶

Carnissa Gardner'ın gücünün vârisi Elloren Gardner için askeri arama başlatılacaktır.

NOI MECLİSİ EMRİ

6'203'68

✶

Gardnerya'ya ve Doğu Diyarı halkına
karşı saldırılarında onlara katılan
herkese savaş ilan edilmiştir.
Noi topraklarına yönelik bütün tehditleri
ortadan kaldırmak için Vu Trin
kuvvetlerinin tüm gücü kullanılacaktır.

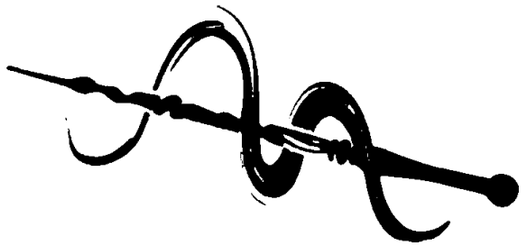
VU TRIN ORDUSU İÇ EMRİ

Vu Trin Kuvvetleri Kumandanı Vang Troi tarafından düzenlenmiştir

✶

Bir sonraki Karanlık Cadı Elloren Gardner'ın
peşine düşülüp avlanması emri verilmiştir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Zalyn'or

WYNTER EIRLLYN

Altıncı Ay
Amazkaran,
Başkent Cyme

Wynter, yırtık pırtık kanatlarını kendine bir battaniye gibi sımsıkı sararak önü ve arkası iki Amaz askeri tarafından çevrelenmiş hâlde Kraliçe Salonu'nun koyu mor perdeli kemerli geçitlerinden geçti.

Kraliçe Alkaia'nın Konsey Salonları'ndan gelen bu beklenmedik çağrıya cevap vermeye hazırlanırken kalbinde hissettiği heyecan giderek artıyordu. Fırtınada kalmış küçük bir sandal gibi oradan oraya savrulan zihni, Noi toprakları ve Gardnerya arasında savaş ilan edildiği akşam gelmiş ve onu derhâl Amaz kraliçesinin huzuruna çağıran bu acil çağrıya neyin sebep olabileceğine dair demir atacak bir liman bulamıyordu.

Bu savaş ilanının Cyme'ın havasına yaydığı yeni isyankâr gerginliği hissedebiliyordu. Tüm Amaz Muhafızları hem Gardnerya'yla hem de Alfsigr Elfleriyle olası çatışmalara hazırlık için seferber olmuştu. Tanıdığı Amaz askerleriyle asker çırak-

larının tamamı Amaz topraklarının çevresindeki askeri üslere çağrılmıştı.

Amazkaran.

Direnen son topraklar. Batı Diyarı'nda Gardnerya veya Alfsigroth tarafından ilhak edilmemiş tek ülke.

Lupin toprakları düşmüştü.

Verpakya düşmüştü.

Keltanya düşmüştü.

Ve şimdi iki korkunç derecede güçlü ordu Amazkaran'ın kapısına dayanmış durumdaydı, Amazların geride kalan tek askeri müttefiki yok olmuştu. Gardneryalılar, Noi topraklarının bütün Batı Vu Trin güçlerini bir günde kırıp geçirmişlerdi.

Wynter, Amaz çocuklarının türlü dillerde sorduğu korku dolu soruları hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

Anne, Gardneryalılar ve Alfsigr gelip canımızı yakacak mı? Muth'li, boyun eğdirilmiş ejderhaları gönderecekler mi? Onları gönderirlerse ne olacak?

Teyze, Tith'lin anne Gardneryalılarla savaşmaya giderse onu öldürürler mi? Onun evde kalmasını sağla. Onu öldürmelerini istemiyorum.

Çeşitli şekillerde ve dillerde, aynı zoraki ve avutucu tonlarla söylenen aynı cevaplar...

Topraklarımızın üstündeki rün kalkanı dayanacak, tatlım. Cesur kraliçemize ve cesur askerlerimize güvenmelisin.

Güvendesin, toiya. Kalkan ejderhaları uzak tutacak.

Sana hiçbir şey olmayacak, canım. Cesur askerlerimiz bizi koruyacak. Ben de seni koruyacağım.

Ama çocuklar bu sözlerin altındaki şüpheleri fark ediyorlardı, korkuları yatışmıyordu.

Çünkü bu durum giderek kötüleşen bir kâbustu.

Amazkaran ordusu çok güçlüydü. Fakat sayıları Gardneryalı ve Alfsigroth ordularının toplamına kıyasla çok azdı. Bu da

Amaz toprakları üstüne kurulmuş rünik kubbe kalkanının tam bir yok oluşla aralarındaki tek şey olduğu anlamına geliyordu.

Wynter sıkıntılı düşünceleriyle boğuşarak perdeli koridorda ilerlerken kuşları etrafını sardı. Her türden kuş, Wynter nereye gitse onunla birlikte hareket eden kanatlı bir dalga misali onu göz kamaştırıcı renkleriyle çevreliyordu.

Kızıl turuncu tüyleri ateş gibi parlak sarıasma kuşları.

Sırtları masmavi ışıldayan kara kırlangıçlar.

Tüyleri zümrütler, safirler ve yakutlar gibi ışıl ışıl parlayan minicik sinekkuşları.

Güneş kadar parlak altın ispinozlar.

Ve yırtıcı olanlar. Gün ışığında bile üç baykuş. Şahinlerle atmacalar, avcılar ve av kuşları, Wynter'a haberlerini verirken birbirleriyle temkinli bir ateşkes içindeydiler. Bazıları bu haberleri ona cıvıl cıvıl ötüşerek, bazılarıysa zihnine korkunç görüntüler yansıtarak veriyordu. Ama hepsinin sesinde aynı dehşet dolu ton vardı...

Uyarı. Uyarı. Uyarı.

Yanan ormanlar! Yozlaşmış elementler! Elinde kıvrılıp bükülen Gölge'den Asa'yı tutan rahip!

Doğal dünyanın tamamen çözülmeye başladığı korkusu hep oradaydı artık.

Ve tüm bunların ortasında... o korkunç ateş getiren. Ormanların Katili.

Karanlık Cadı.

Wynter, arkadaşı Elloren Gardner'a dair güven verici düşünceleri kuşlara geri göndermeye çalışsa da çabaları her seferinde panikle çırpınan kanatlarla sonuçlanıyordu.

Karanlık Cadı! Karanlık Cadı! Karanlık Cadı!

Ağaçları yok eden!

Her şeyi yok eden!

Önündeki askerler hızlı adımlarını yavaşlattılar. Sayısız kuş hısmı üstlerine, Tanrıça'nın yılan bedeninin işlendiği Ver-

pakya Karaağacı kirişlere konarken Wynter da onlarla birlikte yavaşlayarak kraliçenin Konsey Salonları'nın perdeli girişinin önünde durdu.

Wynter'ın önündeki yılan desenli mor perdenin ardından sessiz konuşmalar duyuluyordu.

Önündeki askerlerden biri dönüp ona, *Hazır mısın?* diye sorarcasına baktı.

Wynter küt küt atan kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetmesine rağmen kendini toparlayarak başını evet anlamında hafifçe salladı.

Asker güçlü mavi elini uzatıp perdeyi çekti.

Wynter şaşakaldığını hissetti. Kraliçe Alkaia'nın ve Konseyi'nin önünde, kırmızı goblenlerle kaplı odanın ortasında bir Alfsigr Elfi duruyordu. Genç Elf kızının üstünde kızıl kahverengi Kelt kıyafetleri vardı, parlak beyaz saçları kısacık kesilmişti ve beyaz kulaklarının süssüz uçları dağınık saçlarının arasından fırlıyordu.

Elf kız başını çevirip omzunun üzerinden baktı ve keskin gümüşi gözlerini Wynter'ın gözlerine dikti.

Wynter aniden onu tanıdığını hissetti.

Sylmire Talonir. Wynter Alfsigroth'tayken ona alenen nazik davranacak kadar cesur olan az sayıdaki Alfsigr'den biriydi. Soylu bir ailenin kızı ve asi rün büyücüsü Rivyr'el Talonir'in kuzeniydi.

Aşağı yukarı on üç yaşında olmalıydı. Onu son görüşünden bu yana boyu uzamıştı, artık çocuktan çok kadın sayılırdı. Ama onun aynı sert, isyankâr Sylmire olduğu belliydi yoksa Kraliçe Alkaia ve yaşlı kadınlardan oluşan Konsey'inin önünde, kırmızı goblenlerle kaplı odanın ortasında duramazdı.

Konsey, Sylmire'in önünde yarım daire şeklinde oturuyordu. Kraliçe'nin heybetli Muhafızları da oradaydı, hazırda tuttukları silahlarıyla Konsey'in arkasında dimdik duruyorlardı, tüm Amazların yüzleri rünik dövmelerle işaretlenmişti. Krali-

çe'nin en güçlü savaşçısı Alcippe Feyir, Kraliçe Alkaia'nın hemen arkasında duruyordu. Devasa savaşçının soluk pembe yüzü kalın rün dövmeleriyle süslenmiş, gül rengi saçları çok sayıda düğümle bağlanmıştı, yüzünün ve boynunun sağ tarafındaki dövmeler iyileşmekte olan büyük bir yanık iziyle örtülüydü.

Kuşları içeri dalıp goblenlerle kaplı tavanla duvarları destekleyen, yıldızlar gibi parlayan kirişlere konarken Wynter odanın eşiğinde duraksadı. Büyük Tanrıça'nın koyu kırmızı kumaşın üzerinde gerçekte olduğundan daha büyük görüntüsü Kraliçe Alkaia'nın arkasında yükseliyordu, yıldız ışığından yapılma bir kuş sürüsü Tanrıça'yı çevreliyor ve tavana doğru yükselerek Wynter'ın kendi huzursuz sürüsüne karışıyordu.

"Wynter Eirllyn," dedi Sylmire ona selam verircesine. Wynter kanatlarını ince, kambur duran vücuduna sımsıkı sararak halı kaplı zeminde kızın yanına doğru sessizce ilerlerken kız gözlerini üzerinden bir an bile ayırmadı.

Sylmire'in alaycı sesi ve gururlu duruşu tam da Wynter'ın hatırladığı gibi olsa da gergindi. Hem de çok. Wynter bunu kızın beyaz kirpikli gözlerindeki belli belirsiz ürkeklikten, solgun dudaklarının sımsıkı büzülüşünden anlayabiliyordu

Ve kuşlarda yarattığı huzursuzlukta.

Wynter dönüp sorgulayıcı bakışlarını Kraliçe Alkaia'ya çevirdi, sonra diz çöküp önünde yerlere kadar eğildi, alnı dokuma halıyla buluştu.

Kraliçe Alkaia nazik ama kararlı bir sesle, "Kalkabilirsin, Wynter Eirllyn," dedi.

Wynter doğruldu ama dizlerinin üstünde kaldı.

Sylmire hâlâ ona meydan okurcasına dimdik duruyordu, bir yumruğunu kalçasına dayamıştı.

Buraya nasıl geldi? diye düşündü Wynter, onu görmenin şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Sylmire tam da Elian'thir, yani reşit olma törenini yapacak yaştaydı. Ailesinin ve

rahibelerin etrafında dört dönmesi gereken, Alfsigroth'tan sıvışıp Amaz topraklarına yolculuk yapması en zor olacak dönemdeydi.

Alcippe o kalın, gür sesiyle ağır ağır, "Talepte bulunmadan önce Kraliçe'nin önünde diz çökmek *zorundasın*," dedi, pembe kuvars rengi gözleri Sylmire'e dikerek. Bu emre uyulması gerektiğini vurguluyormuşçasına her kelimeyi teker teker, net bir şekilde telaffuz etmişti.

Sylmire'in keskin bakışları baltalı devasa savaşçıya kaydı. Korkusuzca, "Öyle bir şey yapmayacağım," diye çıkıştı. Dudakları meydan okurcasına kıvrıldı. "Ben *hiç kimsenin* elini eteğini öpmem."

Alcippe tehditkâr bir hareketle hafifçe öne doğru hamle yaptı ama Kraliçe Alkaia elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bırak ayakta kalsın," diye emretti sakin bir sesle, zümrüt yeşili zeki gözlerini kıza dikmişti, yeşil yüzü siyah rün dövmeleriyle kaplıydı. "Bazen gerçekler sert sözler ve daha sert eylemler gerektirir. Uzun bir yoldan geldi. Tahminimce tehlikelerle dolu bir yolculuktan." Avucunu hızla yukarı kaldırdı. "Konuş, çocuğum."

"Sizden koruma talep ediyorum," dedi Sylmire, talebinde bir meydan okuma vardı.

"Kime karşı?" diye sordu Kraliçe Alkaia sakin bir sesle.

"Alfsigr Elflerine." Sylmire'in cesareti sarsılır gibi oldu, vücudu sanki savaşa hazırmışçasına kasılsa bile dudağı hafifçe titredi. "Peşimdeler. Ve beni bulurlarsa öldürecekler."

Konsey'in yaşlı kadınları kızı dikkatle süzerken mırıltılar yükseldi. Wynter odada kendisi ve genç Sylmire dışındaki tek Alfsigr Elfi'nin sert bakışlarını yakaladı.

Ysilldir Illyrindor.

Alcippe'in yanında duran, Kraliçe Muhafızları'nın uzun boylu, ince yapılı üyesi.

Ysilldir'in uzun, kar rengi saçları birbirine dolanmış pek çok örgüyle şekillendirilmişti, rünik Amaz dövmelerinin karan-

lık çizgileri yüzünün, boynunun ve ellerinin bembeyaz teniyle feci bir tezat oluşturuyordu. Sırtına bir yay ve sadak asılmıştı.

"Alfsigr neden seni öldürecek, çocuğum?" dedi Kraliçe Alkaia.

Sylmire tuniğinin cebine uzandı ve parlak gümüş bir kolye çıkardı, zincirini yumruğuyla kavrayarak Kraliçe'nin görmesi için kaldırdı. Kolyenin ucundaki parlak rünik süsleme sağa sola sallanırken fener ışığını yansıtarak parıldadı.

"On üç yaşına basmadan Alfsigroth'tan kaçtım," dedi Sylmire. "Elian'thir'imden hemen önce. Beni *bunu* takmaya zorlamamaları için."

Kraliçe Alkaia başını aşağı yukarı sallayarak, "Bu bir Zalyn'or, değil mi?" diye sordu. "Bu kolyeyi biliyorum. Reşit olan tüm Alfsigrlere bu kolyeden verilir. Dini ritüellerinizin bir parçası, yanılıyor muyum?" Kraliçe onay için Ysilldir'e baktı.

"Evet, Kraliçem," dedi Ysilldir. Zarif sesi tıpkı Wynter'ınki gibi ağır aksanlıydı. Yirmi bir yılının beşini burada geçirmiş olmasına rağmen Alfsigr aksanı hiç kaybolmamıştı. Ysilldir Sylmire'e baktı, beyaz kaşları şüpheyle çatıldı. "Hepimiz bu kolyeyi on ikinci yaşımızda alırız. Rünik güçle tenimize kalıcı olarak işlenir."

İki eliyle tuniğinin yakasını indirerek göğsünün üst kısmını ortaya çıkardı. Tebeşir beyazı teninde bir kolyenin ve ucundaki süslemenin dövmesi vardı, gümüş bir zincirin ve üstünde çok sayıda Alfsigr rünü olan oval bir diskin yassı izi.

Wynter tuniğinin kumaşının hemen altındaki kendi Zalyn'or izini düşünürken teninde bir karıncalanma hissetti.

"Zalyn'or içimize işlenmiştir," diye devam etti Ysilldir, "Alfsigr Kraliyet Konseyi'nin rün büyücüsü tarafından. Bize dinimiz ve geleneklerimize dair bilgileri aşılar." Wynter, Ysilldir'in sesinde beliren küçümseyici tonu fark etti, bunun nedenini gayet iyi biliyordu.

Cyme'da Ysilldir'le birlikte pek çok kez devriye gezmişti. Asker arkadaşı ona Alfsigroth'tan kaçışının nedenlerini usulca anlatmıştı. Toprak altında yaşayan Smaragdalfar Elflerinin nasıl ezildiklerini görünce uysal kalma ve ailesiyle halkını memnun etme arzusunun nasıl yok olduğunu ona itiraf etmişti. Ysilldir zaman içinde Alfsigr monarşisinin ya da rahibelerinin yazdıkları fermanları sorgulayan nadir Elflerin ya ortadan kaybolduklarının ya da toprak altına sürülerek orada Smaragdalfar Elfleriyle birlikte hapsedildiklerinin farkına varmaya başlamıştı.

Sonra bir gün ebeveynlerinin onu Alfsigr Rahibeler Çemberi tarafından seçilen bir eşe zorla bağlama planlarına kulak misafiri olmuştu. Yüzü sert, tavırları katı, ondan yirmi yaş büyük bir eş.

O gün kaçmaya dair kararlılığını neredeyse alt üst eden ve onu şiddetli bir akıntı gibi geri çeken dönme arzusunu zorlukla bastırarak Amaz topraklarına doğru yola çıkmıştı.

Sylmire âdeta hırlayarak, "Zalyn'or sadece Alfsigr geleneklerini aşılamanın bir yolu değildir," diye karşı çıktı. "Ona ilkel bir güç aşılanmıştır. *Gölge* gücü. Ve bu güç zihinlere hükmeder."

İçeriden tedirgin mırıltılar, uğultular yükseldi.

Kraliçe Alkaia uğultunun dinmesini sabırla bekledi, meraklı bakışları kızın üzerine kilitlenmişti. "Bu nasıl doğru olabilir?" diye sordu. "Önünde ve yanında iki Alfsigr kız kardeşin duruyor, Zalyn'or ikisinin de tenine işlenmiş. İkisi de kendi zihinlerine hâkim."

"Tamamen değil." Sylmire hem Wynter'a hem de Ysilldir'e baktı. "Göründükleri gibi değiller. *Kendilerinin* düşündükleri gibi bile değiller."

Kraliçe Alkaia'nın yüz ifadesi sertleşti. "Ne demek istiyorsun, çocuğum?"

Sylmire kolyeyi biraz daha yukarı kaldırırken yumruğu zincirin etrafında gerildi. "Bu kolye sadece Alfsigr dini ve kültürü hakkında bilgi aşılamakla kalmaz. Bunların üstünlüğüne

dair *mutlak bir inanca* zorlar. Ve bütün isyankâr düşüncelerle fiziksel arzuları da bastırır." Kolyeye tehlikeli bir yılanmış gibi şöyle bir göz atarken dudakları tiksinti dolu bir ifadeyle büzüldü. "Bu kolye takanı Alfsigr devletinin itaatkâr bir kölesi hâline getirir."

İçeride bir ateş rünü patlatılmış gibiydi. Tüm Konsey üyeleri hep bir ağızdan telaşlı seslerle konuşmaya başladılar.

Kraliçe Alkaia elini kaldırıp bekledi, herkes sessizleşirken yeşil gözleri Sylmire'e sabitlenmişti.

"Hem Wynter Eirllyn hem de Ysilldir Illyrindor Alfsigroth'tan kaçtılar ve Alfsigr geleneklerinin çoğuna karşı çıkıyorlar," diye sertçe çıkıştı. "Şayet bu kolye senin dediğin gibi onlara hükmedebiliyorsa nasıl muhalif olabildiler?"

"Sadece en isyankâr olanların zihinleri bundan kısmen sağ çıkabilir." Sylmire endişeyle önce Ysilldir'e, ardından Wynter'a döndü. "Sizler gerçek benliklerinizin hayaletlerisiniz. Gölge rünlerine hapsolmuşsunuz."

Bir şaşkınlık ve hayret hissi Wynter'ı mızrak gibi delip geçti.

Hayır. Bu doğru olamazdı.

Wynter'ın doğruluğundan emin olduğu tek şey iblislerden biri olmasıydı. Bir Deargdul Icaral yaratığı.

Genç Sylmire'in gözlerinde gümüşi bir ateş parladı. "Bu ikisi tüm diyarlardaki en sağlam iradeli Alfsigrler olmalılar. Özgür iradelerinin bir kısmının Zalyn'or'u atlatabilmesinin tek yolu bu."

Daha da tedirgin mırıltılar başladı.

Sylmire, Wynter'la bir kez daha göz göze geldi. "Kardeşin Cael ve onun yardımcısı Rhys... onlar da isyancılar. Yoksa Zalyn'or'un çekimine *asla* karşı koyamazlardı. Alfsigr tüm Icarallaın katledilmesini istemesine rağmen Alfsigroth'tan ayrılıp sana destek olabilmelerinin tek nedeni bu." Sylmire duraksadı, cesur sözlerine bir tereddüt yerleşti, solgun kaşları bariz bir endişeyle çatıldı. "Wynter... Cael ve Rhys Alfsigroth'a döndükten kısa

süre sonra Alfsigr Kraliyet Konseyi tarafından reddedildiler. Ben kaçmadan hemen önce. Askeri gözaltına alındılar." Yutkunup Alfsigr dilinde konuşmaya başladı. "Bir Icaral'ın kaçmasına yardım ettikleri için muhtemelen yeraltına sürülecekler."

Wynter'ın nefesi kesildi, bu haber onu doğrudan kalbinden vuran müthiş bir darbe gibiydi. Sevgili abisi Cael. Koruyucusu ve sarsılmaz destekçisi. Ve çocukluğundan beri sadık dostu olan keskin zekâlı, kitap kurdu, kibar ve zarif Rhys.

İkisi de Alfsigr asilzadelerinin soyundan geliyordu.

Onların yeraltına sürülüp Alfsigrlerin orada yaşayan Smaragdalfar Elflerine uyguladıkları korkunç zulmün intikamı olarak katledilme tehlikesiyle karşı karşıya kalacakları düşüncesi Wynter'ın içinde müthiş bir korku uyandırdı.

Bir an için hareket edemedi. Gözleri yaşlarla dolarken nefes almakta zorlanıyordu.

"Bu kızın Zalyn'or hakkında söyledikleri," diye araya girdi Ysilldir, "doğru olamaz, Kraliçem." Wynter'a koruyucu bir bakış attıktan sonra gümüşi gözlerini Sylmire'e çevirdi. Köşeli beyaz çenesini kaldırarak, "Ben bir Amaz savaşçısıyım," dedi. "Kaçmak ve buraya gelmek için her şeyimi geride bıraktım. Zalyn'or'un izini taşıdığım hâlde."

"Çünkü senin özgür zihnin *demir gibi sağlam*," diye üsteledi Sylmire, geri adım atmıyordu. "Bir parçasının hükmedilmeye direneceği kadar sağlam."

Ysilldir bunu duymazdan gelip Kraliçe Alkaia'ya baktı. "Kraliçem, bunun doğruluğunu kabullenmekte zorlan–"

"Parlayan Varlıklar'dan vazgeçmekte zorlanıyor musun?" diye sözünü kesti Sylmire.

Ysilldir donakaldı ve şaşkınlıkla sessizliğe büründü. Wynter'ın zihninde Alfsigr kutsal kitabından ayetler dolaşıyor, onu kendi günahkâr doğasının, Parlayan Varlıklar tarafından sonsuza dek kovulmuş iğrenç kanatlı bir canavar olduğunun kesinliğine sürüklüyordu.

Lanetli bir Icaral.

O tanıdık, bastırılması imkânsız dürtü kabarmaya başladı...

Kefaret. Kefaret. Kefaret.

"Tek Gerçek İnanç'tan kovulma korkusuyla kâbuslar görüyor musun?" diye üsteledi Sylmire. Wynter bu sözlerin doğruluğunu iliklerine kadar hissetti. Kendi uykuları da Parlayan Varlıklar'ın ışığı tarafından kovulup dünya yüzeyinin altındaki Habis Uçurum'a atıldığı kâbuslarla doluydu.

Kefaret. Kefaret. Kefaret.

Ysilldir'in gümüşi gözleri Sylmire'e sabitlenmişti, ifadesi sertti, sanki bu genç Alfsigr kızı doğrudan Ysilldir'in ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibiydi.

"Zalyn'or onları sadece dini inançlara hükmederek kontrolü altına almıyor," diye devam etti Sylmire. "Romantik dürtüleri de ortadan kaldırıyor." Bir kez daha Ysilldir'e baktı. "Kimseye karşı hiçbir arzu duymaman seni şaşırtmıyor mu?"

Ysilldir açıkça sarsılmış bir şekilde, "Arzu hissetmeyen pek çok kişi var," diye karşılık verdi. "Bu bazıları için normal–"

"Bütün bir ülke için değildir," diye sözünü kesti yine Sylmire. Wynter'a döndü. "Abin Cael'in hiçbirine hasret duyduğunu gördün mü? Ya da Rhys'in?"

Kraliçe Alkaia biraz sabırsız bir sesle, "Çok, çok sayıda Alfsigr var," diye karşılık verdi. "Birbirlerini arzuladıkları açık."

"Sadece Alfsigr Kraliyet Konseyi ve rahibeler buna izin verdiğinde," dedi Sylmire. "Konsey'in rün büyücüsü, Zalyn'or'un gücünün bir kısmını sadece bir çifte çocuk sahibi olma hakkı verdiği zaman kaldırır. Sadece bir günlüğüne."

Wynter, Cael ve Rhys için duyduğu keder ve endişenin sisiyle Sylmire'in söylediği her şeyden alabildiğine uzaklaşma içgüdüsü arasında bunları düşündü.

Zihin kontrolü.

İçindeki duyguların tamamı bu yıkıcı düşüncelere karşı isyan etse de cılız omuzlarını gerdi ve kendini bu fikirlerle doğrudan yüzleşmeye zorladı.

Evet, Cael'in, Rhys'in, Ysilldir'in ve bizzat kendisinin, görünüşe göre etraflarında Alfsigr olmayan neredeyse herkesin kendini kaptırdığı o arzu ya da romantik aşk kıvılcımını hiç hissetmemiş olduğu doğruydu. Wynter hep Alfsigrlerin bu konuda farklı yaradılışta olduklarını düşünmüştü. Kibar tabiatlı ve bu tür darmadağınık, çalkantılı duygulardan uzak.

Ama ya bunun sebebi düşünce ve arzularının çok büyük bir kısmının bastırılmış olmasıysa?

Wynter'ın eli refleks olarak göğsüne, mor Amaz tuniğinin kumaşının hemen altındaki Zalyn'or izine gitti. Giymekte zorlandığı o mor renk... Alfsigr kıyafetleri dışındaki bütün kıyafetler ona *yanlış* geliyordu.

Sylmire'in dudakları titredi yüzünü buruşturarak Kraliçe Alkaia'ya, "Bir yıl önce kız kardeşime o kolyelerden birini zorla taktılar," dedi. "Ve o *değişti*. Artık hayalet gibi. İçine zincir vurulmuş sanki. Onu kurtarmak için bir yıldan fazla zaman harcadım, Alfsigr Kraliyet Konseyi ve Lonca salonlarına gizlice girdim. Gizli arşivlerini araştırdım. Ve *bazı şeyler* öğrendim."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Kraliçe Alkaia.

"Alfsigr Rahibeleri, Erthia uluslarının Deargdul'thil iblislerinin ve onların Gölge Kalemi'nin gücüne karşı ayaklandıkları Elf Savaşları sırasında Deargdul'thil rünlerini ele geçirmişler. Rahibeler bunun şeytani büyü olduğunu biliyorlardı ama Tek Gerçek İnanç'ın taşıyıcıları olarak bunu *iyilik adına* kullanma gücüne sahip olduklarını düşünüyorlardı." Sylmire'in dudakları alaycı bir edayla kıvrıldı. "Onlar bunu Zalyn'or'u yaratmak ve bizi inancımıza, kültürümüze ve Konsey hiyerarşisine itaate zorlamak için kullandılar. Biz de böylece güçlendik ve Smaragdalfar Elflerini karşımıza adamakıllı kimse çıkmadan hapsettik, onların emekleri bizi zengin etti.

"Ama şimdi Alfsigr Kraliyet Konseyi ve ruhban sınıfı endişeli. Marcus Vogel'ın, Elf Savaşları sırasında kullanılan ilkel Gölge aracını ele geçirdiği ve onu bir Gölge Asa olarak kullandığı söyleniyor. Bu da onun kendi Zalyn'or büyülerini yaratmasını mümkün kılabilir." Sylmire teker teker bütün Konsey üyelerine baktı. "Ve bu, onun Zalyn'or kolyesiyle işaretlenmiş herkesin zihnine hâkim olmasını ve en sonunda da Gardneryalı egemenliği vizyonuna uygun olarak tüm Diyarlardaki herkesi hapsetmesini, iki orduyu da kontrolü altına almasını sağlayabilir."

İçeriye gergin bir sessizlik çöktü.

Wynter'ın gözleri Ysilldir'inkilerle buluştu, Elf savaşçının yüzünde de onunkine eş bir endişe vardı. O anda Wynter, Sylmire'in söylediklerinin kulağına son derece gerçekçi geldiğini ve hem kendisinin hem de Ysilldir'in Zalyn'or tarafından hapsedilip benliklerinden geriye küçücük kırıntılar kalmış olabileceğini fark etti.

Zihinleri ele geçirilmiş olabilirdi.

Kraliçe Alkaia sanki tüm bu bilgileri sindirmeye çalışıyormuş gibi dikkatle, "Rünlerini incelemek için bu Zalyn'or'u Ysilldir'in derisinden kaldırmaya çalıştık," dedi. "Tüm rün büyücülerimiz birlikte çalışsalar bile bu rünik işareti kaldıramadılar."

Sylmire Kraliçe'nin delici bakışlarına korkmadan karşılık verdi. "Bu işareti sadece bir Alfsigr rün büyücüsü kaldırabilir. Büyünün içine işlenmiştir. Ve tüm Diyarlarda onlardan sadece iki tane var."

Kraliçe Alkaia'nın ağzı acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyleyse bu görev için Alfsigr Kraliyet Konseyi'nin rün büyücüsünün yardımını istemeyi mi teklif ediyorsun?"

"Hayır," diye karşılık verdi Sylmire sertçe. "Kuzenim Rivyr'el Talonir'den yardım isteyin. Diğer tek Alfsigr rün büyücüsü odur. Zalyn'or ile işaretlenmiş olanları kurtarabilecek tek kişi o olabilir."

Etraftan öfke dolu sesler yükseldi.

Kraliçe Alkaia'nın yüz ifadesi kilitli bir kapıya dönüşmüştü. "O bir erkek."

Sylmire'in yıldızları andıran gözleri parladı. "Kendi Zalyn'or'unu çıkardı ve Alfsigr'e karşı geldi! Noi Wyvern Muhafızları'na katılmak için Doğu'ya kaçtı! O bu rünleri kırabilir! Bu rünleri kırmak *zorunda*!"

Kraliçe Alkaia'nın yüzü gerildi, yeşil gözleri kısıldı. "O bir erkek. Ve bu nedenle bir ucube. Bir ucubeliğe karşı bir ucubeyle savaşamayız. Tanrıça'nın lütfundan oluruz. Başka bir yol bulmamız gerek." Hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli görünen Sylmire'i incelerken tekrar sessizliğe büründü. En sonunda, "Sylmire Talonir," dedi, "söylediklerinin doğru olup olmadığını, küçücük bir şüpheye bile yer bırakmayacak şekilde öğrenmek son derece önemli."

Sylmire cesurca Kraliçe'nin gözlerinin içine baktı, çenesini inatçı bir tavırla kastı. "Kanıt önünüzde ve yanınızda duruyor."

Ysilldir'e baktı. "Ysilldir Illyrindor, Alfsigr olmayan her şeyin yozlaşmış, murdar ve şeytani olduğu fikrine karşı mücadele ediyor musun?"

Tüm gözler ona çevrilince Ysilldir yüzünü buruşturdu. Alfsigr savaşçının zihnindeki baskıcı düşüncelerinin ortaya çıkmasına karşı mücadele ettiği apaçık ortadaydı. "B-ben Alfsigr'in bana öğrettiği yalanları yıkmanın," diye kekeledi, "zaman alacağını düşündüm hep..."

Sylmire gözlerini Wynter'a çevirdi, acı dolu bir şefkat sert bakışlarını yumuşattı. "Wynter Eirllyn, senin bir kez olsun kötülük ettiğini görmemiş olsam da kendini iblislerin en kötüsü olarak görüyor musun?"

Wynter'ın içinde duygusal bir acı fırtınası patlak verdi ve onu boğmakla tehdit etti.

"Varlığından suçluluk duyuyor musun?" diye üsteledi Sylmire acımasızca. "Sırf *Ealaiontora* öyle olması gerektiğini söylediği için kanatların seni iğrendiriyor mu?"

"Dur lütfen, yalvarırım," dedi Wynter, tüm vücudu kasıldı ve yere yıkılıp tortop oldu. Yaşlar görüşünü bulanıklaştırırken kuşlar ona doğru ötüşerek, cıvıldayarak, cırlayarak hızla uçtular, Wynter onları içinde kopan duygu fırtınasının arasından zar zor duyabiliyor, Alfsigr kutsal kitabındaki ayet zihninde yankılanıyordu...

Dinleyin, Parlayan Varlıklar habis kanatlıları vurmak ve yeryüzünü onların ahlaksızlıklarıyla günahlarından arındırmak için gelecekler.

Sylmire Wynter adına öfkelenerek, "Hiç merak etmedin mi?" diye devam etti, "neden uçamadığını? Neden ateşinin olmadığını?" Bakışları alev alev yanmaya başladı. "Çünkü sana kendin hakkında *yalanlar* yutturdular ve ateşini senden çaldılar!"

"*Ben uçmak istemiyorum!*" diye şiddetle haykırdı Wynter, iğrenç kanatları yüzünden ezici bir acıya ve utanca boğulurken. Asla olamayacağı bir şey olmaya can atıyordu: temiz ve kanatsız bir Alfsigr, sırtı lekesiz. Birinin bir bıçak alıp sırtındaki kanatları kesip atabilmesini düşlüyordu...

Parlayan Varlıklar, büyük günahım için beni bağışlayın.
Parlayan Varlıklar, büyük günahım için beni bağışlayın.
Parlayan Varlıklar, ucubeden farksız bir Icaral olarak doğduğum için beni bağışlayın.

Wynter, "Ben lanetliyim!" diye haykırıp katılarak ağlamaya başladı. "Sefillerden biriyim ben! Hiç doğmamış olsaydım daha iyi olurdu!"

"*Yeter!*" diye bağırdı Kraliçe Alkaia. Herkes ânında suspus olurken kızıl kuyruklu bir şahin, küçük bir peçeli baykuş ve birkaç sığırcık Wynter'ın omuzlarına, kucağına ve kanatlarının kenarlarına konarak Wynter'ı şiddetli sevgilerine boğdular.

Wynter kuşların toplu sevgisine tutunarak Sylmire'e baktı. Genç Elf de bakışlarına karşılık verdi, tüm vahşeti kaybolup gitmiş, yüzünü bir keder almış, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu.

"Etrafına bak," dedi duygularla çatallanan sesiyle, "Emrine amade bir şahin ordun olabilir. Bütün Diyarlardaki tüm kanatlılar Marcus Vogel'a karşı savaşta peşinden gelmeye hazırlar."

Wynter ona cevap veremeden Kraliçe Konseyi kürsüsünün yanındaki perdeler aniden sağa sola sallandı, ardından kumaşlar hışımla açıldı ve bir Icaral çocuğu odanın içine uçtu. Siyah kanatlarını hızla çırpıyordu, dört yaşındaki Pyrgomanche doğrudan Alcippe'e uçarken yüzü neşe ve heyecanla doluydu, kuşlar da aynı heyecanla kanat çırptılar, bulaşıcı neşeleri içeriye yayıldı.

Pyrgo neşeyle, "Muth'li Alcippe!" diye bağırırken Alcippe çocuğu güçlü kollarına aldı, bir sinekkuşu sürüsü çocuğun etrafında mücevherlerle süslenmiş bir takımyıldız gibi hızla dönmeye başladı.

Wynter, Alcippe'in soluk gül rengi yüzüyle boynunun yarısındaki rün dövmelerini kaplayan, neredeyse iyileşmiş derin yanık izlerine baktı. Kolunun yan tarafında da aynı izler vardı. Küçük Pyrgomanche, Gardneryalı annesini kaybetmesi ve Yvan'la Elloren tarafından kurtarılmadan önce Büyücülerin hapishanesine atılması nedeniyle yaşadığı travmalar yüzünden kâbuslar görüyor, hem bu kâbuslar hem de kontrol edemediği öfke nöbetleri yüzünden alev alıyordu. Wynter ve Amaz Ateş Faeleri ateşten etkilenmedikleri ve Alcippe'in ateşe karşı bağışıklığı olmadığı için çocuğa bakmasına birçok kez yardımcı olmuşlardı. Amaz rün büyücüleri de Alcippe'e ateşe karşı biraz olsun bağışıklık kazandırmak ve yanıklarının iyileşmesini hızlandırmak için çok uğraşmış, onu rünlerle işaretlemişlerdi.

Ama Pyrgo onu kaç kez yakmış olsa da bu çocuğa karşı şiddetli bir ebeveyn sevgisi geliştiren devasa savaşçı, onu büyütmekten bir an olsun vazgeçmemişti.

İnce yapılı, genç bir Elfhollen-Amaz kızı Pyrgomanche'in arkasından koşarak geldi ve Kraliçe'nin önünde eğildi. "Çok özür dilerim, Ana Kraliçe. Çocuk elimden kaçtı."

Kraliçe Alkaia, kuşlar odada uçuşup çocuğun etrafındaki kirişlerle Wynter'ın etrafında toplaşırken şaşkın bir tavırla elini kaldırdı. Kıza şefkatli bir gülümsemeyle, "Bazen Tanrıça geleneklere uymaz," dedi. "Bazen bizimle bir çocuğun aracılığıyla konuşur."

Kuşların hışırtısı dindi, Pyrgo Kraliçe'ye gülümseyip Alcippe'e sımsıkı sarılırken zümrüt yeşili bir sinekkuşu omzuna kondu.

Kraliçe Alkaia buruşuk ellerini uzatarak Pyrgo'ya sıcacık bir sesle, "Gel bana, çocuğum," dedi.

Pyrgo'nun kanatları heyecanla titreşti. Alcippe'ten Kraliçe'nin kollarına götürülmesine izin verirken yüzündeki gülümseme neşeyle genişledi ve Kraliçe Alkaia'nın sıcak kucağına atladı.

Bir an sonra Kraliçe geri çekilip keyifle çocuğu inceledi. "Söyle bana, Pyrgomanche," dedi. "Tanrıça ateşini azaltmanı mı istiyor?"

Pyrgo ona birçok kez sorulmuş bu soruyu neşeyle, "Hayır!" diye bağırarak cevapladı. Bu sorunun farklı versiyonları tüm Amaz çocuklarına düzenli olarak sorulurdu. Pyrgo cevabı böyle bağıra çağıra verdiği için biraz utanmış gibi Alcippe'e kaçamak bakışlar attı.

Kraliçe Alkaia'nın gülümseyen dudakları seğirdi. "Söyle bana, çocuğum. Tanrıça sesini alçaltmanı mı istiyor?"

Pyrgo sırıttı. "Hayır!" diye bağırdı.

"Ya da gücünü saklamanı mı istiyor?"

"Hayır!"

"Ya da kendinle ilgili yalanlara inanmanı mı?"

"HAYIR!" Bu son *hayır* bir kükremeden farksızdı.

Kraliçe Alkaia memnuniyetle başını salladı. "Söyle bana, Pyrgomanche, Tanrıça senden kanatlarını saklamanı mı istiyor?"

"*HAYIR!*" Pyrgo bir kasırgadan daha yüksek sesle bağırdı, Wynter daha derin bir acıya ve çatışmaya sürüklenirken oracıkta sevinçten alev alacakmış gibi göründü.

Bir an için Kraliçe Alkaia da Pyrgomanche de sessiz kalıp birbirlerine gülümsedi.

"Sen kimsin, çocuğum?" diye sordu Kraliçe Alkaia birden ciddileşerek.

"Tanrıça'nın sevgili savaşçısı!" diye haykırdı Pyrgo.

Kraliçe Alkaia başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı. "Peki seni kim seviyor, Pyrgomanche Feyir?"

"Amazkaran Özgür Halkı!"

Kraliçe Alkaia çocuğu öne doğru iteklerken yüzünde vahşi bir gurur belirdi. "Göster bize, Pyrgomanche Feyir, Amazkaran'ın biriciği. Bize kanatlarını göster!"

Pyrgo Kraliçe'nin kucağından atlayıp öne çıktı, onay bekler gibi ona baktığında Kraliçe Alkaia cesaret verircesine başını salladı. Pyrgo'nun masum yüzü opal taşları gibi parıldayan kanatlarını tamamen açarken sevinç ve gururla doldu. Küçük bir şahin tünediği kirişten süzülüp omzuna konarken gözleri altın alevlerle parladı.

Kraliçe Konseyi'nin tüm üyeleri aynı anda ayağa kalkarak sevinç çığlıkları attı, odada bulunan tüm askerler Pyrgomanche'e selam durmak için aynı anda harekete geçerek yumruklarını göğüslerine götürdü. Alcippe büyük elini çocuğun başına koyarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve Pyrgo başını kaldırıp Alcippe'e katıksız bir bağlılıkla baktı.

Wynter'ın darmadağın olmuş zihninde bir şey kıpırdandı. Küçük, zincirlenmiş ve prangalarından kurtulmak isteyen bir şey.

Tanrıça'nın kutsamaları devam ederken Kraliçe Alkaia, "Icarallar kimdir, Pyrgomanche Feyir?" diye sordu.

Pyrgo kanatlarını çırparken içtenlikle, "*Ejderhısımları!*" diye yanıtladı. "Tanrıça'nın sevgili çocukları!"

Kraliçe Alkaia gözlerini Wynter'a dikti ve Wynter acıyla kıvranırken bile gözlerini onun titrek bakışlarından ayırmadı. "Senin geleceğin *bu*, Wynter Eirllyn," diyerek çocuğa imalı bir bakış attı. "Senin gerçeğin *bu*. Alfsigr'in sana içirdiği zehir değil. Şu Zalyn'or'un ruhuna aşıladığı yalanlar değil." Kraliçe Alkaia'nın bakışları Konsey'in yanına toplanmış, vücutları dövmelerle kaplı kadınlara kaydı.

"Büyücüler Çemberi," diye gürledi. Kemerlerindeki kınlara çok sayıda rün kalemi takılı kadınlar hep birlikte ayağa kalkarken odaya sessizlik hâkim oldu.

Kadınların en yaşlısı, "Evet, Ana Kraliçe," diye yanıtladı, teni lacivert, saçları tuz beyazıydı. Sivri kulakları ışıldayan kırmızı Amaz rünleriyle süslenmişti.

"Çember'ini Zalyn'or'un gücünü kırmak üzere topla," diye emretti Kraliçe Alkaia. Parlak yeşil gözlerini Sylmire'e çevirdi. "Sylmire Talonir, sana Amaz topraklarında sığınma hakkı tanıyorum. Çember'le birlikte çalışacak ve bildiğin her şeyi onlara anlatacaksın." Kraliçe Alkaia'nın bakışları sertleşti. "Wynter Eirllyn ve Ysilldir Illyrindor'u özgür bırakma ve Elflerin gündiyarlarındaki tüm kadınları özgürleştirmek için bir ordu kurma zamanı geldi."

Bu açıklamanın ardından tezahüratlar yükselirken bile Wynter'ın küçük umut ışığı sönüp ortadan kayboldu.

Onu saran çalkantılı ıstırabın içinde neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

Zalyn'or onu hapsediyorsa salıverilmek istiyordu. Alfsigroth'un tüm kadınlarının da serbest bırakılmasını istiyordu.

Ama Cael ve Rhys'in de serbest bırakılmasını her şeyden çok istiyordu.

Ne var ki onlar *erkekti*.

✶

Alacakaranlık çökerken Wynter, Cyme kentine bakan büyük, geniş bir kayanın üstünde, Ysilldir'in yanında otururken akan gözyaşları yanaklarını serinletiyordu. Gerilerinde gür orman uzanıyor, önlerinde geniş bir arazi eğimlenerek alçalıyordu, kentse bunların hemen ötesinde, çanak şeklindeki devasa vadiyi dolduruyordu.

Ormandaki tüm baykuşlar bu akşam Wynter'ın yanına gelmiş gibiydi, gözleri solgun altın rengi, tüyleri açık kahverengi küçük bir peçeli baykuş omzuna konmuş, çok sayıda diğerleriyse civardaki ağaçlara tünemişti.

Durmaksızın yaydıkları uyarı hissi, Wynter'la Ysilldir'in ortak sessizliğinin üzerine bir ağırlık gibi çöküyordu. Bir de zihnine yansıttıkları o doğaya aykırı, kıvrılıp bükülen Gölge vardı.

Aklı hem kuşların tehditkâr havasına hem de Cael'le Rhys için duyduğu, neredeyse onu felç edecek kadar şiddetli endişeye kapılmış olan Wynter, kenti seyreden Ysilldir'in yüzünün gergin hatlarını inceledi. Arkadaşının dimdik sırtı kanatlarca lekelenmemiş, kirletilmemişti.

Kendi lanetli kanatlarının fazlasıyla farkında olan Wynter onları gövdesine çekti ve cezalandırmak istiyormuşçasına, canını acıtacak kadar sıktı. Bir Icaral olarak doğduğu için kendi kefareti olarak onlara acı çektirmek istercesine.

Utanç. Utanç. Utanç.

Ysilldir ona Alfsigr dilinde, "Zalyn'or olmasaydı nasıl olurduk sence?" diye sorarak sessizliği ve Wynter'ın ıstırap dolu düşüncelerini böldü.

Wynter bir an duraksadı. "Ben... bilmiyorum," diye cevapladı. Baykuşlar ona sürekli uyarılar gönderirken sözleri gergindi, sakin ama tehditkâr havaları kuş kardeşlerinin heyecanlı seslerinden çok daha ürkütücüydü.

Ysilldir ona döndü, gümüşi gözleri telaşla parladı. "Bu kolyeleri çıkarmamız gerek."

Wynter duraksadı, içini sessiz kalma dürtüsüyle dolduran bir çekim ona engel oldu. Kendini zorlayarak, "Doğru söylüyorsun, Ysilldir," dedi. Derin bir nefes aldı ve boğazı düğümlenmeden önce sözlerini aceleyle söyledi. "Sylmire'in Zalyn'or hakkında söylediklerinin doğru olduğuna inanıyorum."

Ysilldir'in yüzü sanki o da yasak düşünceleri dile getirmemek için kendiyle büyük bir mücadele içindeymiş gibi gerildi. "Bize bu kolyeleri taktıklarında değiştik. Abim de değişti. Tanıdığım herkes derinden etkilendi."

Anılar aniden Wynter'ın zihnine hücum etti, sanki biri bir kayayı tekmeleyip devirmiş ve zihninin küçük bir parçasını ortaya çıkarmış gibiydi. "Abim Cael'i hatırlıyorum... Zalyn'or'dan önce."

Ele avuca sığmaz Cael. Zalyn'or kolyesini almaya vaktinden önce götürülmüştü, geleneklere göre on iki yaşında alması gerekirken daha on bir yaşına yeni bastığında almıştı. Çünkü kontrolden çıkmıştı. Sevgili kız kardeşine pis Icaral demeye cesaret eden herkesle kavga ediyordu.

Bu anıyı düşününce Wynter'ın gözleri yaşlarla doldu.

Ve Cael'in en yakın dostu, sessiz, kitap kurdu Rhys... O da Zalyn'or'la işaretlenmek için rahibelere vaktinden önce götürülmüştü. Wynter'ı destekleyen uzun bir yazı yazıp altına imzasını attıktan ve sessizce okulun ön kapısına çivileyerek ailesini, rahibeleri, tüm okulu ve Alfsigr Kraliyet Konseyi'ni dehşete düşürdükten sonra.

İki Alfsigr delikanlısı, o gün karga tulumba Alfsigr Ealaiontor'lian Mabedi'ne götürülmüşlerdi.

Wynter, biricik abisinin sürüklenerek götürülürken anne babasıyla Alfsigr askerlerine nasıl küfürler yağdırdığını ve birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarında Cael'in gözlerindeki delice, yalvaran bakışları hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

Cael ona, *Senin bir sorunun yok!* diye bağırmıştı. *Sana yalan söylüyorlar! Kanatlarında hiçbir sorun yok. Seni seviyorum! Bunu unutma! Bunu* asla *unutma!*

Wynter uzunca bir süre sessiz kaldı, içinden acı dalgaları geçerken konuşamıyordu, baykuşları sanki onu teselli etmek için üstüne bir pelerin örter gibi yakınına sokuldular.

"Cael ve Rhys geri döndükten sonra nasıldılar?" diye sordu Ysilldir alçak ve temkinli bir sesle.

Wynter'ın gözünden bir damla yaş akıp yanağından süzüldü. "Cael'in üstüne bir huzur çökmüş gibiydi. Mutsuzluğu... öfkesi... hepsi geçti. Herkesle kavga etmeyi bıraktı. Anne babamızla kavga etmeyi bıraktı. Ama yine de hem o hem de Rhysindor bana gizlice Alfsigrlerin hakkımda yanıldıklarını, benim Lanetli Habis Varlıklar'dan biri olduğum konusunda yanıldıklarını söylerlerdi."

Ysilldir gümüşi gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle Wynter'a baktı. "İsyanları yine de patlak verdi."

Sylmire'in açık ettiklerinin önemi zihninin özgür kalmış kısmında etkisini tam anlamıyla göstermeye başlarken Wynter bunu düşündü. Zihninin daha büyük kısmı bu fikirlerden korkup kaçınsa da bu düşünceler Wynter'ın içinde yanan ve söndürülmeyi reddeden isyan kıvılcımıyla gün yüzüne çıkıyordu.

"Sen Zalyn'or'dan önce nasıldın?" diye sordu Ysilldir. Sesi öylesine gergindi ki üstüne ağır bir yük bindirilmiş gibiydi.

Wynter kendini zihninin daha derinlerine dalmaya zorladı, çocukluğu bulanıktı, zar zor hatırlanan bir rüya gibiydi.

Kısmen silinip gitmiş bir rüya gibi.

Wynter'ın omzundaki küçük baykuş boynuna sokuldu ve sanki onu daha derinlere inmeye teşvik ediyormuşçasına sevgi yaydı.

"Odama saklanırdım," diye itiraf etti Wynter usulca. "Dışarı çıkmak ve kanatlarıma bakan herkesin yüzlerindeki nefreti görmek... çok zordu. Annemle babamın olduğum şey yüzün-

den çektikleri acıyı görmek. Ama... bazen mutluydum. Cael ve Rhys bana resim malzemeleri getirirler, yanımda otururlardı. Ve onlarla birlikteyken neredeyse... mutlu olduğum anlar olurdu."

Aklına başka çocukluk anıları gelirken sesi yine kesildi.

Hüzünlü anılar.

Gizlice havalanıp yabani erik ağaçlarının beyaz çiçeklerine doğru uçma girişimleri, kuş dostları etrafında uçuşur ve ona mutlulukla seslenirken baharın kalbini neşeyle doldurduğu anlar. Ve sonra yükseliyor, göklerin merkezine doğru dümdüz yükseliyordu, sıcak günışığı kanatlarını öperken göğün bulut beyazı çiçekleri onu kucaklıyordu.

Sonra biri onu ayak bileğinden sertçe kavrıyor, hışımla yere çekiyordu. O haykırırken, bağırırken, çimen kaplı toprağın üstünde kıvranırken bedenine darbeler yağıyor, sevgili kanatlı dostları telaşla ötüşüp rahibelerin üstüne uçuyor ama vuruluyorlardı.

Öldürülüyorlardı.

Yanında yere düşmüş, bir kanadı paramparça olmuş gümüşi kızılgerdan kuşunun hatırası aklından çıkmıyordu.

Kuşun gözlerindeki dehşet dolu bakışlar Wynter'ın kalbini paramparça ederken darbeler kendi kanatlarına iniyor, haykırıp yalvarırken, bir daha asla ama asla uçmayacağına söz verirken korkunç bir acı çekiyordu.

Ve sonra rahibeler tarafından eğitilmek üzere sürüklenip götürülüyordu. Alfsigr'in kutsal kitabı Ealaiontorian*'dan tekrar tekrar bölümler okumaya zorlanıyordu.*

Kanatlıların kötülüğünden bahseden, tüm kalbiyle karşı geldiği bölümler.

Aniden başka bir anıya geçti.

İçinde bir mangalın yandığı bir odaya giriyordu, tüm varlığı bu mangalın içinde yanan ve sanki onu mutlulukla selamlıyormuş

gibi ona doğru sıçrayan ateşin büyüsüne kapılıyor, içindeki ateş gücü giderek ısınıp altın rengine bürünüyordu.

Küçük parmağını içine sokuyordu ve tüm vücudunun içinden geçen, kanatlarında dolaşan o muhteşem, sıcacık ateş ona zarar vermiyordu.

Tüm varlığı can buluyordu.

Kanatları can buluyordu.

Sonra onu ateşten çekip alan, baş rahibeye sürükleyen soğuk ellerin yaşattığı şok geliyordu. Ardından bir hücreye atılışı, o abisi için yalvarıp haykırarak tövbekâr cübbesi içinde yerlerde kıvranırken küçük bedeninin tekrar tekrar buzlu sulara sokuluşu. Sopalarla dövülüşü. Cehennem ateşiyle oynayan ucubeler hakkında ayetler okumaya zorlanışı.

Varlığının her zerresiyle tiksindiği o ayetler.

Ama sonra hatıraların en kötüsü geldi.

Zalyn'or'u takma zamanın gelip çatışı.

Kolye tenine değdiği anda üstüne korkunç bir gerçeklik çökmüştü. Ve sonunda, Ealaiontorian'*da "kanatlılar" hakkında yazılmış her ayetin doğru olduğunu, şüphenin zerresine yer kalmayacak şekilde anlamıştı. Rahibelerin başından beri haklı olduğunu da.*

O bir ucubeydi. Kirlenmiş, şeytani, pislik iliklerine işlemiş. Ömür boyu kefaret bile üstündeki bu korkunç lekeyi silemezdi.

Boyun eğdirilmiş, pişmanlığıyla çaresiz kalmış bir hâlde kendini sanatına adamış, kanatsız Alfsigr'i, asla parçası olamayacağı o grubu yüceltmişti. O parlak, kutsanmış şeyi.

Onun gibi olmayanları.

Ama içinde, derinlerden akıp gelen başka bir şey vardı. Zalyn'or'un söndüremediği bir şey: İyi kalpli abisi Cael'e ve kolye hepsini birden sahiplendikten sonra bile ondan vazgeçmeyi reddeden Rhys'e duyduğu sevgi.

Ysilldir, Wynter'ın ıstırap dolu düşüncelerini bölerek, "Ateşin var mıydı?" diye sordu. "Zalyn'or'dan önce?"

Wynter pişmanlıkla yüzünü buruşturdu ve başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe evet anlamında salladı. Açığa çıkmış utancının acımasız yükünden kurtulup kaybolup gitmek istiyordu.

Bu sözcükler Erthia'nın sonunu getirebilecekmiş gibi hissederek, "Zalyn'or'u üstümden çıkarmak istiyorum," dedi. Midesi kasıldı, kanatları yırtılma noktasına kadar gerildi.

Ysilldir'in gümüşi gözleri kocaman açıldı, içlerinde şiddetli bir mücadele kopuyordu. "Ben de."

"Bunu düşünmekte bile zorlanıyorum," dedi Wynter.

"Ben de," diye onayladı Ysilldir kasvetli bir sesle. "Wynter..." diye söze başladı ama sonra durdu ve bu duraksama baykuşların uyarı niteliğindeki uğultusunu delip geçerek Wynter'ın dikkatini çekti. "Sylmire'in söylediği diğer şeyler sence doğru olabilir mi? Alfsigrler Zalyn'orlardan kurtulursa..." Ysilldir yine duraksadı, sonra Wynter'a dik dik baktı. "Sence arzu hisseder miyiz?"

Bu, Wynter'ı şaşırtmıştı; hem bu sorunun niteliği hem de Alfsigrler Zalyn'orlardan kurtulursa böylesine iffetli bir grup olmaktan çıkacakları fikri.

"Belki," dedi Wynter, gerçi bu tür bir arzunun düşüncesi bile Wynter'ın tam olarak algılayamayacağı kadar yoğun bir şeydi. Başkalarına dokunmak bile mahrem anılara ve duyguların hücumuna yol açıyordu, daha da fazla mahremiyeti, hatta belki daha da güçlü bir çekimi ve bağı tecrübe etmek...

"Kraliçe Konseyi sona erdikten sonra Tamalyyn benimle konuştu," dedi Ysilldir, sözlerinde tedirgin bir ciddiyet vardı. "Zalyn'orlar ortadan kaldırılırsa kaderimizde Tanrıça'nın uğruna am'ior olarak resmen bağlanacağımızın yazdığına inanıyor. Tamal'a karşı hissettiğim kadar güçlü bir dostluk kıvılcımını daha önce hiç hissetmediğim bir gerçek."

Wynter bunu düşünürken kalbi hem Ysilldir hem de Tamalyyn için çarptı. Ysilldir ne kadar çekingen ve ölçülüyse genç Smaragdalfar kadını da o kadar tutkulu ve coşkuluydu.

Tamalyyn'in Ysilldir'e deliler gibi âşık olduğu ortadaydı.

Wynter zihnindeki karmakarışık düşünceleri bir kenara iterek, "Belki de özgürlüğümüzü kazanırsak Tamalyyn'e daha yakın bir bağın çekimini hissedersin," dedi. "Ve belki de buradaki bazıları gibi, arzudan doğal olarak arınmış hâlde o yolda mutlu olursun."

Ysilldir, Alfsigrlerin tam isimleri kullanma alışkanlığına uyarak, "Ya sen, Wynter Eirllyn?" diye sordu. "Daha tutkulu bir şekilde sevebileceğin biri var mı?"

Bu soruyu duyunca Wynter'ın kalbi sıkıştı, ânında kederle dolup taştı.

Ariel.

"O öldü," dedi Wynter kelimeleri ağzından zar zor çıkararak. "Gardneryalılar öldürdü."

Wynter sevdiklerini birer birer kaybetmenin acısıyla sarsılırken Ysilldir ona şefkatli bir bakış attı.

Cael, Rhys. Neredesiniz, sevdiklerim? Alfsigr sizi soğuk bir zindana mı kapadı? Sizi yeraltına mı atacaklar?

Ateşböcekleri gökyüzünü aydınlatmaya başlarken ikisi de sessizliğe büründü, günbatımı mücevherler gibi ışıldayarak doğu gökyüzünü boyadı, şehri kırmızı rünlerin yumuşak sisi kapladı.

"Gardneryalılar bu topraklara saldıracak," dedi Ysilldir, sesinde Wynter'ın baykuşlarına benzer bir öngörü vardı.

Wynter gökyüzüne baktı, şehrin neredeyse görünmez kubbe kalkanına işlenmiş çok sayıda devasa, lal taşı renginde rünün ışıldayan kenarlarını görebiliyordu. "Rünik kalkanı aşamazlar," dedi Wynter.

Ysilldir Sırt'a bakıp kaşlarını çatarak, "O zaman bizi boğarlar," diye karşılık verdi. "Ticaret yok. Dışarı çıkmanın bir yolu yok. Hepimiz Kaledonya Dağları'nda hapsolacağız." Göz-

lerini Wynter'ın gözlerine dikti. "Vogel buraya girmenin bir yolunu bulana kadar."

Amaz rünlerini aşmanın bir yolunu bulana kadar.

Bu korkunç düşünceye tepki olarak Wynter'ın içinden bir ürperti geçti.

"Vogel'ın gücü artıyor," diye itiraf etti gönülsüzce, bu düşünce muazzam, boğucu bir dalga gibiydi. "Kanatlılarımın bana gösterdikleri... akılalmaz şeyler." Wynter Ysilldir'in gümüşi gözlerinin içine baktı. "Gücü doğal dünyanın sınırlarını zorluyor."

Ysilldir Wynter'a anlamlı bir bakış attı. "Yakında zihinlerimizin sınırlarını da zorlayacak."

Wynter'ın içindeki endişe giderek büyüyordu. "Ama... zihinlerimizin bir parçası bize ait."

"Ya girmenin bir yolunu bulursa ve o parçayı da kaybedersek?" Ysilldir başını iki yana salladı, sivri kulaklarındaki metal halkalar dizisi şehrin kızıl rün ışığını yansıtıyordu. "Wynter Eirllyn, beş yıl önce buraya geldiğimden beri Amazlara sadık kaldım. Ve onların geleneklerini *asla* çiğnemedim." Beyaz kaşları daha da çatıldı. "Ama bu kez kraliçemizin yanıldığından endişeleniyorum. Rün büyücüsü Rivyr'el Talonir'i bulmamız gerek. Zalyn'or'un etkisini kırmak için onun yardımına ihtiyacımız var. Bir erkek olsa bile."

Ağaçlarda bir hışırtı duyuldu ve Wynter başını kaldırdı. Serçe ve sığırcık sürüleriyle çok sayıda diğer kanatlılar etraflarındaki ağaç dallarına doluşmak için alçalıyor, getirdikleri mesajın gücü giderek artıyordu.

Uyarı. Uyarı. Uyarı.
Gölge geliyor.
Geliyor. Geliyor.
O burada.

Wynter'ın zihnine vahşi doğaya ve her şeye dokunan, çürümesini doğal dünyaya derinlemesine yaymaya ve içinden akıp giden her şeyi ele geçirmeye hazır bir Gölge'nin görüntüleri hücum etti.

İçindeki telaş giderek artarken, *Acele et, Elloren,* diye düşündü. *Acele et ve Vogel seni bulmadan gücüne kavuş.*

Sırt'ın sarp zirvelerine baktı.

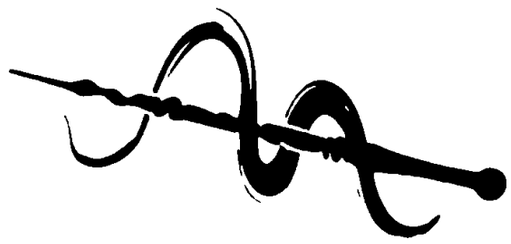
Kuş sürüsüyle bir mesaj gönderirken, *Gölge senin peşinde, Elloren*, diye düşündü.

Kuşların içgüdüsel itirazlarını ve Karanlık Cadı'ya duydukları korkuyu bir kenara atarak, *Onu uyarın*, diye emretti.

Onun hakkında yanılıyorsunuz, diye ısrar etti. *Yanılıyorsunuz. Gidin ve uyarın onu.*

Ona Gölge'nin burada olduğunu söyleyin.

İKİNCİ BÖLÜM

Dışlanmış

RHYSINDOR THORIM

Altıncı Ay
Alfsigroth

Rhys Thorim'in tüm vücudu acı içinde kıvranıyordu. Buz beyazı Alfsigr giysilerinin üstüne sıçramış koyu kırmızı kan lekelerine baktı, darbe üstüne darbe yemekten görüşü bulanıklaşmıştı, gözlerinin önünde yıldızlar çakıyordu. Güneşin parlak ışınları gözlerini alıyordu.

Parlak gümüş zırhlı Alfsigr askerleri soğukkanlılıkla bekliyorlardı, ellerinde kemik beyazı rün kırbaçları vardı, Alfsigroth hükümdarı Iolrath Talonir'in emriyle tekrar vurmaya hazırdılar.

Rhys titrek bir nefes aldı, haftalar boyunca bir zindanda kapalı kaldıktan sonra dışarının havası onu şaşkına çevirecek kadar tatlıydı. Kararın nihai sonucunu geciktiren tek şey bir asilzade oluşuydu.

Dışlanma.

Yeraltı dünyasına mahkûm edilme.

İki Alfsigr güvercini başının üstünde daireler çiziyor, onları izleyen Rhys'in başını daha beter döndürüyorlardı.

Bu kuşların Cael'le birlikte yerde kanlar içinde yatarkenki yürek parçalayan görüntülerini biriciği Wynter Eirllyn'e gönderebilecek haberciler olabileceklerinden endişelenince kalbini daha da büyük bir acı delip geçti.

Rhys'in Wynter Eirllyn'e duyduğu sevgi öylesine güçlüydü ki boynundaki Zalyn'or izi bile bunu bastıramamıştı.

Ağzında kan tadıyla Wynter'ın abisine ve bağlı yardımcısı olduğu Elf'e, Cael Eirllyn'e döndü.

Cael de beyaz mermer zeminde ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüştü, parlak kan lekeleriyle kaplıydı ve nefes nefeseydi, yüzünde isyankâr bir ifade vardı. Ağzının köşesinden kanlı bir tükürük akıyor, kaslı ve gürbüz bedeni rün kırbaçlarının gücüne karşı koyamıyordu.

Hükümdar Talonir'in rün büyücüsü öne çıktı.

Uzun boylu suratsız Elf, Cael ve Rhys'e tepeden kötü kötü bakarken gümüşi rün kalemini kaldırdı.

Solgun ve hızla dönüp duran gümüşi rünlerden oluşan yarı saydam bir kubbe onunla Cael'in üstünde belirip altlarındaki mermeri genişçe bir çemberin içine alırken Rhys irkildi. Çemberin içinde kalan zemin, dalgalanan gümüşi bir gölün masalsı görünümünü almaya başlasa da dokunulduğunda hâlâ katıydı.

İçine korkunç bir his doğarken Rhys, *Ama bu uzun sürmeyecek*, diye düşündü.

Hayır. Yeraltı uçurumuna fırlatılmak üzereydiler. Wynter Eirllyn'e destek verdikleri için.

Bir Icaral'a.

Rhys'in içinde, sırtından geçip giden acı dalgalarıyla eşdeğer bir ıstırap kıvılcımı çaktı.

Ama kararlılığı sarsılmayacaktı.

Onu kırbaçlayıp paramparça etseler bile Wynter'ı asla Alfsigr'e teslim etmeyecekti. Tek pişmanlığı onu son bir kez görememiş, onu ne çok sevdiğini, başından beri hep sevdiğini söyleyememiş olmaktı.

Fildişi cübbeli hükümdar, "Caelidon Eirllyn ve Rhysindor Thorim," diye gürledi. Gümüşi gözleri buz gibiydi. Beyaz cübbeli Alfsigr Kraliyet Konseyi Elfleri ve soğuk bakışlı askerleri, Kraliyet Konseyi'nin korunaklı Yeraltı Diyarı girişinin çevresine toplanmışlardı, etraflarını saran soluk mermer duvarların üstüne sarmal desenler oyulmuştu.

"Bir Deargdul iblisini barındırarak hem Alfsigroth'a hem de Kutsal Parlayan Varlıklar'a karşı geldiniz," diye devam etti Hükümdar Talonir. "Bu nedenle Alfsigroth tarafından dışlanmış durumdasınız. Ulu Elfler'in kutsanmış, güneşli topraklarında, lekesiz Elf krallığında yaşamaya layık değilsiniz. Üstünüze Deargdul'un kötülüğü bulaştı, kurtarılamayacak kadar yozlaştınız ve Alfsigroth için tehlike oluşturuyorsunuz."

Hükümdar doğruldu, sesi sert ve resmî bir tona bürünürken parlak gözleri gün ışığını yansıttı. "Kanatlı Deargdul iblisi Wynter Eirllyn'i Alfsigroth'a getirme emrini açıkça reddettiğiniz için, Caelidon Eirllyn ve Rhysindor Thorim, sizi yeraltına sürgün cezasına çarptırıyorum. Bu hayatta ve bir sonrakinde, tüm Elf Diyarı'ndan sürüldünüz."

Beyaz cübbeli bir rahibe öne çıktı. Uzun kar beyazı saçlarının üstünde fildişi beyazı bir taç vardı. Tacın gümüşü Parlayan Varlıklar'ın sarmallar çizerek uçan kutsal yıldız ışığı kuşlarının şeklinde dövülmüştü. Yerleri süpüren giysilerinin üstüne kutsal gümüş rünler işlenmişti ve rahibenin iki yanı gümüş zırhlı Alfsigr askerleriyle çevriliydi.

Suratsız rün büyücüsü rahibenin peşinden geldi.

Tümü birden sanki havadan yapılmış gibi rünik kubbenin içinden geçti, rünler kubbeye temas edince gümüşi bir ışık saçtılar ama Rhys, Cael'le birlikte bu kubbeden çıkmaya çalışırlarsa katı bir duvara çarpacaklarını biliyordu.

Askerler Rhys ve Cael'in üstüne çullandı, güçlü ellerle kollarını kavrayıp ikisini birden yere yatırarak sırtlarını zemine bastırdılar.

Rhys'in sırtındaki kırbaç yaralarından müthiş bir sızı yayılınca gözlerinin önünde kıvılcımlar çaktı. Cael hafifçe inlerken Rhys ona döndü, acı çektiği apaçık ortada olan dostunun başı geriye eğilmişti, soluk gümüşi gözlerindeki ıstırap öylesine şiddetliydi ki Rhys'in yüreği sızladı.

Rahibe, belindeki kutsal rün bıçağı kınından çıkardı ve yere bastırılan Cael'e doğru uzun adımlarla ilerledi. Bir dizinin üstüne çöktü, Cael'in tuniğini orta yerinden sımsıkı tutup bıçağıyla boylu boyunca keserek morluklarla kaplı solgun göğsünü ve Zalyn'or damgasını ortaya çıkardı. Rahibe sonra hızla Rhys'in yanına gidip aynısını ona da yaptı. Rhys çığlık atma dürtüsünü bastırırken bedeninden yeni bir acı patlaması geçip gitti.

Sonra rün büyücüsü, rün kalemini Rhys'in Zalyn'or dövmesine bastırdı. Dövme acı verici bir cızırtıyla üç boyutlu bir rünik kolyeye dönüştü, gölgeli bir rünik kolye ucu ince gümüş bir zincirden sarktı. Ardından Cael'e doğru ilerledi, aynı işlemi tekrarladı ve sonra zarif bir şekilde ayağa kalktı.

Rahibe parıldayan gözlerinde tiksinti dolu bir ifadeyle Rhys ve Cael'e, "Artık Alfsigroth'un çocukları değilsiniz," dedi. "Sizler Deargdul'un iğrenç yaratıklarısınız ve kutsal kitabımız *Ealaiontorian*'ın emrettiği gibi onların yoz çukuruna atılacaksınız."

İçinde patlayan felç edici acı bulutuyla serseme dönen Rhys, başını kaldırıp gökyüzünün parlak mavisine, havada daireler çizen solgun kuşlara, güneşin göz kamaştırıcı beyazlığına ve gözlerinin önünde parçalanan ışınlarına baktı.

Korkunç bir şeyin farkına vararak yerle bir oldu.

O ve Cael yeraltına atıldıktan sonra Wynter onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda yapayalnız kalacaktı.

Rahibelere *Ealaiontorian*'ın tüm kaidelerini uygulamak için yeni güçler verildiğini biliyorlardı. Kutsal kitabın katı sözlerinden sapmaya kesinlikle izin yoktu.

Bu yüzden Marfoir'i tekrar Wynter'ın peşine salmışlardı.

Ama bu kez sadece iki kişi değildi. O korkunç Alfsigr suikastçılarından on üçünü.

Rahibe bir kez daha önünde diz çöktü. Zalyn'or'unu zincirinden tutup rün bıçağının kenarını hemen altına kaydırarak zinciri çekerken Rhys askerlerin onu tutan ellerine karşı çırpındı.

Zalyn'or'u kaybetme düşüncesiyle paniğe, kolyenin onda kalması adına yalvarıp yakarmak için ani ve çaresiz bir arzuya kapıldı. Bütün günahlarından dönmek ve yozlaşmasının, hain düşüncelerinin kefaretini ödemek istedi.

Kendi zihnini arındırıp temizlemek istedi.

Ancak dişlerini sıkıp bu duyguyu bastırdı, Wynter'a olan sevgisi Zalyn'or'u elinde tutma arzusundan daha güçlüydü.

Rahibe kolyenin zincirini kesti, kolyeden gümüş kıvılcımlar uçuşurken Rhys tüm vücudunun bir an için şeklini kaybettiğini hissetti. Sonra rahibe kolyeyi Rhys'in boynundan koparırcasına aldı, *Ealaiontorian* kutsal kitabından dışlama sözlerini okudu ve onu sonsuza dek Alfsigr olmayan biri olarak damgaladı.

Kirlenmişlerden biri.

Rhys onu zar zor duyabiliyordu.

Duygular içinde patlamak üzere olan bir yanardağın gücüyle kabarıyor, kabarıyor, giderek kabarıyordu. Göğsünde birleşen keder, öfke ve isyan bir fırtınaya dönüşürken tüm zihni keskinleşiyordu ve gözlerinin gerisinde bir anlığına kör edici bir ışıktan oluşmuş beyaz bir kuşun görüntüsü parladı.

Başını hızla Cael'e çevirdiği sırada rahibe kolyeyi onun boynundan koparıp aldı. Rhys'i tutan kollar kayboldu. Askerler, rahibe ve rün büyücüsü gümüşi kalkan kubbenin içinden çıktı.

Rhys içinde alev alev yükselen öfkeyle derin bir nefes aldı. Göğsünde bir isyanın ateşi yanarken hızla toparlandı ve Cael de ayağa kalkıp tüm heybetiyle dimdik dururken yerden kalkmaya başladı.

Cael gümüşi gözlerini Konsey'e ve rahibeye çevirirken içlerinde ani, öfkeli bir şok belirdi. Üzerlerine diktiği bakışları

volkanik bir fırtına gibi parladı, solgun yumruklarını sıktı, gözlerinde her şeyi yerle bir edebilecek bir isyan ateşi yanmaya başladı.

Rhys de içini yakan acıyı görmezden gelerek doğruldu.

İkisi birden Alfsigroth hiyerarşisinin tamamına karşı durdular.

Cael öfkeyle, "Ne yaptın sen?" diye sordu, sesinin gücü korkunç bir kuvvetle hepsinin üstüne çöken bir kar fırtınası gibiydi. "Kendi halkına ne yaptın?"

"Habis Varlıklar'ı susturun," diye emretti Rahibe, Hükümdar Talonir'e.

"Bizi Habis Varlıklar olduğumuz için susturmaya çalışmıyorsun," diye çıkıştı Cael. "Bizi yeraltına atıyorsun çünkü senin Zalyn'or'un bile zihinlerimize boyun eğdirmene yetmedi. Bizden korkuyorsun. Çünkü ne benim söylediklerime" –parmağını Rhys'e doğrulttu– "ne de onun yazdıklarına hükmedebiliyorsun."

Rhys Cael'in apaçık isyanına, önündeki intikam dolu güzel yaratığa hayranlıkla bakıyordu. Boyun eğdirilmiş Elf Cael yoktu artık. Başka bir muhteşem varlığa dönüşmüş gibiydi.

Rhys'in Zalyn'or'lardan önceki zamanlardan hatırladığı Cael.

Öfkeli Cael.

"Bize *asla* hükmedemeyeceksin," diye gürledi Cael. "Çünkü özgür düşünce gücümüz çok kuvvetli."

Iolrath Talonir rün büyücüsüne, "Onları yeraltına at," diye emretti. "Habisler'in yaşadığı yere."

Rün büyücüsü öne çıkıp kalemini Rhys ve Cael'in altındaki zemine doğrulttu.

Yer ayaklarının altından kayarken Cael gökleri sarsan bir öfkeyle, "Yaşasın Direniş!" diye haykırdı.

Rhys, Cael'le birlikte yeraltının karanlığına düşerken kolları havaya savruldu, yüreği ağzına geldi. Hızla düşerlerken

tepelerindeki güneşli dünya çemberi uçup gitti, kuşlar giderek ufalanan maviliklerde dönüp duran küçük noktalara dönüştü.

Rhys yere çarptığında haykırdı, tepelerindeki güneşin aydınlattığı delik hızla katılaşan bir sis gibi titreşip kapanırken yaraları acıyla alev alev yanıyordu.

Sessizlik.

Ve sonra... şaşırtıcı ölçüde keskin bir korku Rhys'in acısını delip geçerken aniden parlak bir yeşil ışık çaktı.

Rhys, Cael'le birlikte ışığın geldiği yere doğru döndü.

Işık yaylara takılmış rün oklarından geliyordu. Birkaç Smaragdalfar Elfi onlara yaklaştı, zümrüt yeşili desenli yüzlerinde ölümcül ifadeler vardı.

Silahlarını Cael ve Rhys'in kafalarına doğrultmuşlardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaklaşan Fırtına

—

VOTHENDRILE XANTHILE

Altıncı Ay
Doğu Diyarı,
Wyvern Muhafızları

"Ablan Elloren Gardner, Karanlık Cadı."

Komutan Ung Li, dünyayı değiştirecek bu haberi sertçe iletirken Trystan Gardner da içindeki su gücü de bir anda donakaldı.

Vothendrile Xanthile'in kendi gücü de dondu ve o anda neden Wyvern Muhafızları'nın Kuzey İkiz Adası'nın zirvesindeki silindir şeklindeki bu kulede, Ung Li'nin özel toplantı odasında durduklarını, neden etraflarının askerlerle sarılmış olduğunu tam olarak anladı.

İçeri girmeden önce Trystan'ın asasına neden el koyduklarını da.

Dışarıdaki zifiri karanlık gökyüzünde parlak bir şimşek çaktı ve rün fenerleriyle aydınlatılan odaya yayılmış safir mavisi ışığı bir anlığına parlaklaştırdı. Vo Dağları'nda gök gürültüsü yankılandı.

"Bu imkânsız," dedi Trystan en sonunda, sesi gergin, yüzü solgundu. "Elloren'ın gücü yok ki. O *Birinci* Seviye bir Büyücü..."

"Değil," diye çıkıştı Komutan Li, keskin bakışlarını Trystan'a dikti. "Ona Vu Trin tarafından asa testi yapıldı."

"Anlamıyorum."

"Ablan, büyükannenin bile hiç olmadığı kadar güçlü."

Ung Li'nin sözlerinin bu kesinliği, Vothendrile'ın içinde Trystan'ın büyüsünde hissettiği şimşeklere eşdeğer bir şok dalgası yarattı.

Vothe ayrıca Wyvern-şekildeğiştiren hisleriyle Ung Li'nin bu konuda kendinden gerçekten emin olduğunu da hissedebiliyordu. İçinde korku vardı. Gerçek bir korku.

Ve Ung Li, tüm Noi muhafızları arasındaki en korkusuz Vu Trin askerlerinden biriydi.

Vothendrile'ın zihni allak bullak oldu.

Karanlık Cadı geri dönmekle kalmamıştı, daha da güçlü bir Karanlık Cadı'ya dönüşmüştü.

Bu mümkün olabilirmiş gibi.

Trystan'ın içinde bir telaş ve endişe fırtınası kopuyordu şimdi, görünmez şimşekler yatkınlık bağları boyunca patlıyordu. Vothe ona baktı, bu Büyücü'ye karşı hissetmeye başladığı çelişkili duygular neredeyse çılgınca bir hâl almaya başlamıştı.

Trystan'ın istismara kararlılıkla karşılık vererek Wyvern Muhafızları'ndan uzaklaştırılmayı reddetmesine defalarca tanık oldukça başlangıçta Trystan Gardner'a karşı beslediği düşmanca hislere tutunmakta zorlanmaya başlamıştı. Trystan, Vogel'a ve güçlerine karşı savaşmaya kendini içtenlikle adamıştı. Büyü talimi yaptığı her gün asa kolu feci morluklarla kaplanmasına rağmen büyüsünü Vu Trin'e sunuyor, savunma yöntemlerini test ediyor ve onlara karşı savunma yöntemleri bulmaya çalışıyordu.

Ama bir Karanlık Cadı ablası vardı. Doğu Diyarı'nı yerle bir edebilecek bir ablası.

Bu her şeyi değiştiriyordu.

Bunun olası sonuçlarını anladığı apaçık ortada olan Trystan boğuk bir hırıltıyla, "O nerede?" diye sordu.

Ung Li tereddüt etti. Pürüzsüz, geniş alnı kırıştı ve Vothendrile, komutanın Trystan'ın dünyasını başına yıkabilecek bir haber vermek üzere olduğunu fark ederek derin bir nefes aldı.

Çünkü Ung Li nadiren tereddüt ederdi.

"Muhtemelen öldü," dedi Ung Li.

Trystan keskin bir nefes aldı ve görünmez su büyüsü serbest kalınca hafifçe iki büklüm oldu, fiziksel darbe yemiş gibi ellerini karnına götürdü.

Vothe neredeyse ona doğru bir adım atacakken kendini sertçe geri çekilmeye zorladı. Yüreği Trystan için sızlarken, bu vahşi anlayışa sürüklenip gittiği için kendine lanet okurken bile içinde fırtınalar kopuyordu.

Kendine gel, Zhilon'ile, diye bağırdı kendine. *Düşmanlarının kim olduğunu hatırla.*

"Batı kuvvetlerimiz Büyücüler Konseyi'ne saldırdığında ablan çapraz ateşte kaldı." Komutan Li tüm bunları düz bir askeri sesle aktarsa da Vothendrile, Trystan'ın bariz yıkımıyla yüzleşen komutanın tedirginliğini hissedebiliyordu.

Trystan başını kaldırıp komutanla göz göze geldi. Neredeyse yalvarır gibi, "Ama öldüğünden tam anlamıyla emin değilsiniz, değil mi?" diye sordu, içinde hissedilir bir acı fırtınası koparken sesi titriyordu. Vothe, o bu soruyu sorarken sesindeki acı ama umutlu tona tanık olmakta zorlandı.

Ung Li koyu renkli gözlerini kıstı. "Düşük bir ihtimal ama hâlâ hayatta olabilir."

Vothe, Ung Li'nin sözlerindeki sahteliği Wyvern duyularıyla hissedip olduğu yerde kalakaldı.

Yalanın kokusunu almıştı.

Sarsılmış bir hâlde, *Hayır,* diye düşündü. *Hayatta olma ihtimali hiç de düşük değil, değil mi?*

Vothendrile'ın kendi güçleri içinde çırpınmaya başladı, bunun Doğu Diyarı için ne anlama gelebileceğini fark ederken içindeki su ve rüzgâr büyüsü kabardı.

Daha güçlü bir Karanlık Cadı...

Yaşıyor.

"Wyvern Muhafızları'nda ve şehirde, üstünde ablanın resmi olan afişler göreceksin," dedi Ung Li, haşinliğini derinlerine gömüp ihtiyatlı enerjisini artırdı.

Trystan, "Afişler mi?" diye sorarken Vothe onun şaşkınlığını hissedebiliyordu.

"Ablan hayatta kaldıysa," dedi Ung Li, ses tonu ve yüz ifadesi bu olasılığı hafife aldığını gösteriyordu, "ve Doğu Diyarı'na ulaşırsa derhâl Vu Trin'e getirilmesi gerektiğini açıkça ifade etmemiz gerekiyor." Normalden bir saniye daha uzun süren bir duraklama oldu. "Korunması için." Ung Li'nin yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı ama koyu renk gözleri taş kadar sertti.

Vothe, Trystan'ın içindeki tüm su büyüsünün buz kestiğini hissedebiliyordu.

Göz ucuyla ona baktı, Trystan'ın bu duraksama ânında her şeyi kendisi kadar net bir şekilde okuyabildiğini fark etti.

Bu afişler Elloren Gardner'ın korunması için değildi. Çünkü Trystan'ın ablası büyükannelerinden daha güçlüyse...

...bu, Elloren Gardner'ın, Diyarların şimdiye dek gördüğü en güçlü silah olduğu anlamına gelirdi.

Ve Vu Trin'in onu bulup öldürmek isteyeceği kesindi.

Derhâl.

Ung Li, Trystan'ı bir yırtıcı kuşun keskin bakışlarıyla inceledi. Tarafsız tutmaya özen gösterdiği bir sesle, "Ablan Noi topraklarına ulaşırsa," dedi, "senin ya da abin Rafe'in peşine düşmesi muhtemel. Öyle olursa onu bir an önce bize getirmen gerekiyor. Anladın mı, Büyücü Gardner?"

Trystan'ın görünmez su gücünün bir dalgası odayı sardı ve Vothe'ın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Sonra Trystan'ın büyüsünün tamamı aniden, hızla içine çekildi, muazzam su ve ateş bir anda Vothe'ın Zhilon'ile güçlerinin en ufak bir zerresini bile algılayamayacağı kadar derine gömüldü.

Trystan yumruğunu göğsüne sertçe vurarak Ung Li'yi resmî bir tavırla selamladı. Yüzünde sert bir ifadeyle, "Evet, Komutanım," dedi. "Ablam hayattaysa ve beni arıyorsa onu derhâl size getireceğim."

Yalancı, diye düşündü Vothe, içinde çalkalanan çatışma kızıştı. Trystan'ın Vu Trin'le olan ittifakında şimdiye dek ne kadar dürüst olduğunu umursamadan bu Büyücü'yü burnunun dibinden ayırmayacağına yemin ederken Zhilon'ile gücünde şimşekler çaktı.

Çünkü ailesiyle olan bağının daha kuvvetli olduğu açıktı.

Ablasıyla.

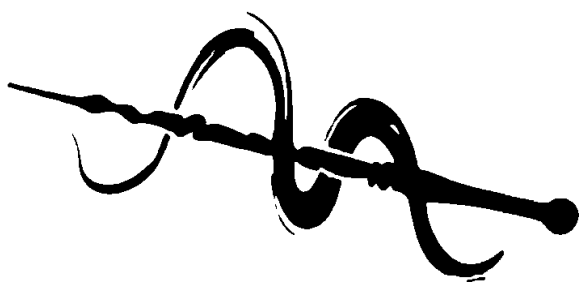
Ve bu ittifak, onu tüm Doğu Diyarı'na düşman ediyordu.

Elloren Gardner artık Doğu Diyarı'nın en çok aranan düşmanıydı, belki de Marcus Vogel'dan bile daha tehlikeliydi ve Vu Trin'le Zhilon'ile kuvvetlerinin tamamı onun peşine düşecekti.

Vothendrile onun peşine düşecekti.

Elloren Gardner ölmemişse bile çok yakında ölecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gölge İstilası

—

TIERNEY CALIX

Altıncı Ay
Doğu Diyarı,
Wyvern Muhafızları

Yağmur terk edilmiş Wyvern Muhafızları terasını döver, fırtınalı ve zifiri karanlık bir gece çökerken Tierney Vo Nehri'nin dalgalı sularına bakıyordu. Fırtına kuzeyden yaklaşırken hem yağmur hem de soğuk rüzgâr şiddetini arttırmaya başlamıştı, Vo'nun dalgaları Tierney'nin karmakarışık duyguları kadar çalkantılıydı.

Tierney gözlerini kapadı, Asrai gücünü etrafındaki sularla birleştirdi ve yağmuru hafifçe uzaklaşmaya zorlayarak vücudunun hemen önünde sisli bir kalkan oluşturdu. Kuru havayla çevrili bir hâlde üniformasının cebine uzandı ve duvardan kopardığı afişi çıkarıp açtı. Terastaki fenerden yayılan ve yağmurla loşlaşmış safir mavisi ışık kâğıdı hafifçe aydınlattı.

Elloren Gardner'ın siyah mürekkeple çizilmiş kopyası gözlerini Tierney'ye dikmiş bakıyordu. Afişte, Doğu Diyarı'nda bulunması hâlinde derhâl Vu Trin'e götürülmesi talimatı yazılıydı.

Askeri emirle.

Tierney'nin zihni allak bullak olurken vücudundaki her kas gerildi. Yağmurun tekrar üstüne yağmasına izin verirken afişi buruşturup top yaptı ve yere fırlattı.

Komutan Ung Li, Vu Trin çıraklarına Karanlık Cadı'nın bulunduğunu bildirdiğinde herkes aynı anda nefesini tutmuştu. Wyvern Muhafızları'nın devasa merkez salonunu aniden ağır bir dehşet kaplamıştı.

Tierney bu inanılmaz haberi ve odayı dolduran katlanılmaz gerginliği sindirmeye çalışırken kendini nefeslerini kontrollü tutmaya zorlaması gerekmişti.

Sadece yarım aydır bir Vu Trin çırağı olmasına rağmen son Karanlık Cadı'nın hükümdarlığı hakkında sayısız hikâye duymuştu. Noi topraklarındaki herkes Diyar Savaşı'nda aile üyelerini kaybetmişti.

Carnissa Gardner'ın Doğu'ya ilerleyişi sırasında.

O kutlu Kelt Icaral onu öldürmemiş olsaydı son Karanlık Cadı'nın Doğu Diyarı'na neler yapacağını herkes çok iyi biliyordu.

Şimdi, Doğu Diyarı'ndaki tüm kâhinlerin dile getirdiği kehanet gerçekleşmek üzereydi.

Ufukta yeni bir Karanlık Cadı beliriyordu.

Carnissa Gardner'dan bile daha güçlü.

Elloren.

Yağmur ince vücudunun üstüne boşanırken Tierney terasın kaygan taştan korkuluklarına sımsıkı tutundu. Gök gürültüsü başının üstünde yankılanıyordu.

Elloren gücüne nasıl hâkim oldu? Ve Vu Trin bunu nasıl öğrendi?

Peki Elloren *bunu nasıl öğrendi?*

Elloren, Büyücüler Konseyi saldırı altındayken ateş hattında ne arıyordu?

Ve Vu Trin neden Büyücüler Konseyi'ne saldırmıştı?

Tierney'nin keskin zekâsı parçaları bir araya getirmeye çalıştı.

Pek çok soru cevapsız kalmıştı ama Tierney'nin cevabını zaten bildiği bir soru vardı, içindeki su büyüsü bu sezgisel kesinliğin etrafında yükseliyordu.

Elloren Gardner yaşıyordu.

Ve hem Gardneryalılar hem de Vu Trin onun ne olduğunu biliyordu.

Ah, Elloren, diye düşündü Tierney acı acı. *Bir savaş başlattın, değil mi? Zaten çıkacak olan ama şimdi senin yüzünden patlak vermiş bir savaş.*

Ama Vogel Elloren'ı ele geçirmemişse ve Elloren'ın Doğu Diyarı'na gelebileceğine dair ciddi tahminler varsa...

Bu, onun kaçtığı anlamına gelirdi.

Dahası, muhtemelen sadece Vogel'dan kaçmıyordu.

Tierney yakın dostunun tüm o afişlerdeki yüzünü düşünürken içinden bir ürperti geçti ve her şey ölümcül bir netlik kazandı.

Bu Elloren'ı koruma uğruna yapılan bir arama değildi. Bu bir avdı. Tierney bundan kesinlikle emindi.

Vu Trin Elloren'ı bulursa onu öldürecekti.

Tierney yapması gerekeni kabullenirken içinde yıkıcı bir kararlılık belirdi. Avuçlarını Vo Nehri'ne doğru uzatıp kelpilerini çağırdı.

Onun için endişeleniyorsun.

Bu doğaüstü, kalın ses zihninde yankılanınca Tierney paniğe kapıldı. Kalbi göğsünde hızla çarparken gözlerini fırtınalı Vo Nehri'nden ayırmadan dişlerini sıktı, avuçlarını terasın korkuluğuna indirdi.

Bir şimşek çaktı.

"Çık kafamın içinden, Viger," diye homurdandı Tierney, onu düşüncelerinden uzak tutmak için çaresizliğini gizlemeye çalıştı.

Çünkü yapacağı şey yüzünden askeri hapishaneye atılabilirdi. Ve Viger bunu hissederse...

"Neden Karanlık Cadı'nın torunu için endişeleniyorsun?" diye üsteledi Viger sinsi sesiyle.

Tierney öfkeyle kara gözlü genç Fae'e döndü. Etrafında şakır şakır yağan yağmur, onu çevreleyen karanlık güç alanı tarafından durdurulmuş bir sis perdesine dönüşmüştü. Gözleri onlara bakanı içine çeken bir kuyu gibiydi ve Tierney ânında içlerine düştüğü hissine kapıldı.

Korkusu bir sopayla karıştırılmış gölet gibi etrafında dalgalanırken Viger'ın gözlerinin akı kapkara kesildi.

"Etkini üstümden çek, Viger," diye çıkıştı Tierney. "Seni uyarıyorum. Burada gücü olan tek kişi sen değilsin."

Tierney yumruklarını sıkıp içinden ona ve tüm bu duruma lanet okurken Viger'ın bedeni aniden karanlık bir sis bulutuna dönüşüp ortadan kayboldu.

"Onun için neden endişeleniyorsun?"

Tierney olduğu yerde hızla dönüp Viger'ın uzun boylu bedenini terasın korkuluğuna sakince yaslanmış hâlde bulunca öfkelendi. Viger tuhaf bir şekilde her zamanki gibi yılanlarla kaplı değildi, boynuzları yoktu, gözlerinin akı geri dönmüş, pençelerini çekmişti.

"Seninle konuşursam," dedi Tierney sert bir sesle, "kıpırdamadan durup o Ölüm Fae'i numaralarını kesecek misin? Epey etkileyici ve ürkütücü ama hiç havamda değilim."

Viger sadece bir Ölüm Fae'inin yapabileceği şekilde sessizleşti. Normal bir sessizlik değildi bu. Kendini Erthia'nın tam merkezine gömülmüş gibi hissettiren ve havada iliklere kadar işleyen, düşük bir frekansta yankılanıyormuş gibi asılı duran bir sessizlikti.

Tierney o anda onun tuhaf etkisini, solgun ve hastalıklı görünüşünü garip bir şekilde rahatlatıcı buldu. Tam manasıyla dışlanmış oluşunu da.

Tierney, Ölüm Faelerinin nasıl hiçbir gruba bağlı olmamalarıyla meşhur olduklarını, her türlü kalabalıktan nasıl ayrı durduklarını düşündü.

Viger her ne kadar ürkütücü olabilse de bu, o anda lehine çok büyük bir artıymış gibi görünüyordu.

Tierney sesinde bir parça meydan okumayla, "Elloren Gardner'ın kardeşinin arkadaşı oldun," dedi. Onun gerçekte hangi noktada durduğunu anlamak istiyordu.

Yağmur şiddetini artırıp o hipnoz etkisi yaratan, kapkara gözleri dışında tüm vücudunu sislere gömerken, "O, onların düşündüğü gibi biri değil," dedi Viger, bakışları yoğunlaştı. Sarsılmaz bir doğrulukla, "Karanlık Cadı'yı bulmak için Ölümhısmı su atlarını çağırıyorsun," dedi.

Tierney bu sözleri çürütmek için makul bir yalan bulmaya çalışırken büyüsü içinde tutukluk yapar gibi oldu. Ama Tierney, burada Ölüm Faelerine güvenilmemesinin, sıklıkla ve açıkça aşağılanmalarının temel nedenlerinden birini gayet iyi biliyordu.

Onlara yalan söylemek imkânsızdı.

Viger'ın rahatsız edici gözlerine bakıp her şeyi riske atarak onu içeri almaya karar verdi. Gerçeği görebilmesini sağlamak için tek şansı buydu. Viger'ın onu tamamen anlaması gerekiyordu yoksa onu muhtemelen vatana ihanet suçlamasıyla ihbar edecekti.

Tierney uzun ve titrek bir nefes aldı, içinde kendini salıverip tüm korkularını ona açtı.

Viger'ın gözleri biraz büyüdü, sonra iyice kısıldı.

Her şey kararırken Tierney nefesini tuttu ve kendini çok yükseklerden aşağı düşüyormuş gibi hissetti. Viger'ın büyüsü onu alabildiğine sararken nefesi titredi ve ikisi de daha derin bir karanlığa gömülürken her şey kaybolup gitti. Yağmur, rüzgâr, dalgaların savurduğu safir mavisi rün ışıkları, hepsi yok oldu.

Viger ve her şeyi tüketen o *bakışları* hariç her şey.

"Elloren Gardner onların sandığı gibi biri değil," dedi Tierney. Karanlık ikisini de sarmalamıştı, Viger'ın bedeni loş bir gümüşi ışıkla parlıyordu.

Tierney'nin gözlerinin önüne Viger'ın omzuna konmuş bir kuzgunun görüntüsü geldi.

Viger ürpertici bir kesinlikle, "O Karanlık Cadı," dedi. "Orman da bunu söylüyor. Kuzgunlarım da bunu söylüyor." Sesi öylesine kalınlaşmıştı ki Tierney onu kalbinin derinliklerinde hissedebiliyordu. "Onların *korkusu* da bunu söylüyor."

Tierney'nin içinde bir isyan kabardı. "Öyle olabilir, Viger. Ama... meselenin herkesin düşündüğünden daha derin olabileceğine inanmıyor musun?"

"Senin gibi mi?" diye karşılık verdi Viger ipeksi bir sesle. Bu sözler Tierney'nin büyüsüne sıcak bir kargaşa gönderdi ve Tierney, bunun ona ne kadar çekici geldiğini görmezden gelmeye çalıştı. Viger'dan hem etkilenmenin hem de onun bazı yönlerinden korkup tiksinmenin tuhaf olduğunun farkındaydı. Bu Ölüm Faeleri buranın kenarında köşesinde dolaşan efsanevi figürler gibiydiler, kişiyi rahatlatan düzen duygusunu bozuyorlardı.

İşin içine Ölüm'ü katıyorlardı.

Seni ele vermeyeceğim, dedi Viger zihnine.

Tierney'nin endişesi bu düşüncenin etrafında dönmeye başladı.

Viger onu ihbar etmeyeceğini mi söylüyordu?

"Biraz daha açık konuşsan, Viger," diye çıkıştı, "çok yardımcı olur."

Geliyorlar, diye karşılık verdi Viger, büyüsünü geri çekerken ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Rüzgâr, yağmur, çakan şimşekler hızla geri dönüp ikisinin etrafını sardı, Viger'ın kömür karası üniforması, diken diken saçları, solgun yüzü ve sivri kulakları sırılsıklam oldu.

Kelpiler oluşup devasa platforma atlarken dev bir dalga yükselip korkuluğun üstüne vurdu.

Tierney dönüp onlara baktı, kelpiler terasın safir mavisi rün ışığıyla aydınlanan katı ve dalgalı bedenlere bürünürlerken toynakları su sıçrattı.

Es'tryl'lyan öne çıktı ve gözlerindeki garip dehşeti görünce sarsılan Tierney ona doğru ilerledi. Kelpi güçlü başını eğdi ve Tierney kolunu kaldırıp onun sular gibi akıp giden vücuduna tutundu. Kelpi pürüzsüz ve sağlamdı ancak Tierney'nin elinin üstünden akıp giden sularla kaplıydı.

Tierney kelpi ordusundan yayılan yoğun telaşı o anda hissetti.

Uyarı. Uyarı. Uyarı.

Onlardan gelen ani bir görüntü zihnine hücum etti.

Tierney onların toplu düşüncelerini, Vo ormanında bulduklarını okurken kendi gözlerini kapadı.

Viger'ın karanlığı, kelpilerin gösterdikleriyle birlikte aniden zihninin kenarlarında çırpınmaya başladı.

Onlarda ne okuyorsun, Tierney Calix? Viger'ın sesi aynı anda her yerden yankılanıyormuş gibiydi.

"Doğal olmayan bir şey," diye yanıtladı Tierney düğümlenen boğazıyla. "Burada olmaması gereken hayvanlar. Bazıları dengesiz bir güçle dolu. Doğal olmayan, doğanın yapısını parçalayabilecek bir şeyle."

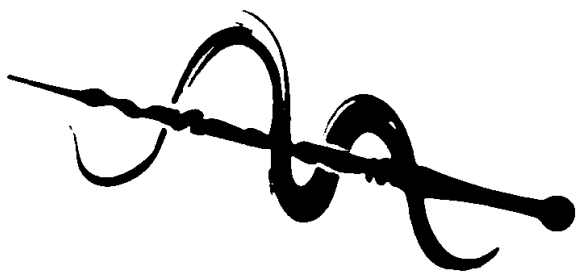
Ne buldular? dedi Viger bir kez daha, zihnindeki varlığı Tierney'nin ensesindeki tüyleri diken diken ediyor, karanlık büyüsü giderek yoğunlaşıyordu.

"Sadece kitaplarda gördüğüm yaratıklar. Çöl yaratıkları. Böcekler. Kâbuslardan fırlamış bir şey gibi." Tierney, Es'tryl'lyan'ın karanlık, vahşi bakışlarına sırtını dönüp Viger'ın gözlerinin içine baktı. "Akrepler," dedi nefes nefese, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Burada, Doğu Diyarı'nın ormanlarında bir çöl akrebi sürüsü bulmuşlar."

ALTINCI KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Hortlak Yarasalar

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Kuzeybatı Agolith Çölü

Lukas, Valasca ve Chi Nam'la birlikte, Chi Nam'ın çöl Vonor'unda geçirdiğimiz ilk tam günde yoğun rün eğitimime başlarken havaya bir telaş hâkimdi.

Valasca, önümdeki alçak yuvarlak masanın üstüne kalın bir Noi rünik tomarı açtı. Hepimiz Chi Nam'ın devasa ön odasındaki oniks masanın etrafında oturuyorduk. Önümüzde birkaç rünik metin ve Ash'rion da dâhil olmak üzere bir dizi rün bıçağı vardı.

Valasca işaret parmağını köşeli Noi yazısının bir satırına koyarken ben de uzun sütunlar hâlinde dizilmiş karmaşık rünik şekilleri inceledim.

"Bunların hepsi ateş elementallerini çağırır," dedi Valasca. "Buradan başlayacağız."

"Ne kadar hızlı ezberleyebilirsin?" diye sordu Chi Nam.

Şekilleri incelerken, "Epey hızlı," diye yanıtladım, Lukas'ın kolunun belime dolandığını hissedince rahatladım. "Üniversitedeyken yüzlerce ecza formülü ezberlemek zorundaydım."

Sayfaya çizilmiş rünlerden üçünü, Ash'rion bıçağının kabzasına kazınmış rünlerle görsel olarak eşleştirdim. Valasca ve Chi Nam'a, "Bu bıçakların bazılarının üstündeki rünleri siz mi işlediniz?" diye sordum.

"Birkaçını," dedi Valasca, parmağı küçük bıçaklardan üçünü işaret etti. "Onlara güç de yükledim."

"Sage de silahların üstündeki rünlere güç yükleyebiliyor olmalı, değil mi?" diye sordum.

Üçü birden başlarını evet anlamında salladı.

"Sagellyn Gaffney rünlere güç yükleyebiliyor çünkü o bir Işık Büyücüsü," diye açıkladı Chi Nam. "Sadece rün büyücüleri veya Işık Büyücüleri rünlere güç yükleyebilir."

Lukas'a bakarak tüm bunları çözmeye çalıştım. "Ama sen bunlardan ikisi de olmadan rün bıçağı kullanabiliyorsun."

"Kullanabiliyorum," dedi Lukas. "Çünkü bu rünler bir rün büyücüsü tarafından önceden güçle yüklenmiş ve ben bazılarının kilidini açabilecek rün büyüleri biliyorum. Bir Işık Büyücüsü olmadığım için rünlere güç yükleme yeteneğine sahip değilim."

Chi Nam, Lukas'la gizemli bir tavırla bakışarak, "Ama o, güç yüklenmiş büyüyü yatkınlık gücüyle güçlendirebilir," diye ekledi. Bana döndü. "Sen de öyle."

"Çok daha güçlüsün sadece," dedi Lukas, parmağı belime kışkırtıcı bir çember çizip geride bir sıcaklık bırakırken bana bakarak sinsice gülümsedi.

"Tamam o zaman," dedim, dövüşmeyi öğrenmeye dair kararlılığım güçlenirken metni işaret ettim. "Başlayalım."

✶

Chi Nam günün geri kalanını güç yüklenen portalımızın etrafına karmaşık rün güçlendirme büyüleri kurmakla geçirirken Lukas, Valasca ve ben karmaşık şekillere uzun süre odaklan-

maktan gözlerim kan çanağına dönünceye dek rün metinlerini inceledik.

Chi Nam'ın penceresiz, mağara gibi Vonor'unun duvarları içinde zaman sanki durmuş gibiydi, ben farkına bile varmadan akşam olmuştu. Lukas ve Valasca beni önce tekil rünler, sonra da giderek karmaşıklaşan rünik kombinasyonlar ve bunlara karşılık gelen büyüler üstünde acımasızca çalıştırırken nasıl olduysa sadece Noi dilinde konuşmaya başlamıştık.

"Feh, Ur, Tey, Oth..." Valasca, Ash'rion bıçağının kabzasına işlenmiş rünleri bulmam için bana ateş ve toprak temelli Noi rünlerinin isimlerini farklı sıralamalarda söyledi.

Parmaklarımı bıçağın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim, rün kombinasyonlarını gittikçe daha hızlı bulmaya başlamıştım, keman eğitimim bu konuda ne kadar değerli olduğunu kanıtlıyordu.

Silahla birlikte bir ateş patlaması fırlatmak için bir kombinasyon.

Bıçağın üstüne şimşekler çekmek için bir diğeri.

Öteki silahla birlikte taşlar fırlatmak için.

Bir başkasıysa hedefe temas ettiğinde toprağın açılıp onu yutması için.

Vonor'un safir mavisi rünik ışığı köşeli yüzünde parıldayıp canlı gök mavisi tenini vurgularken Valasca en sonunda, "Güzel," dedi. Lukas'a bakıp gülümsedi. "Onu yarın dışarı çıkaracak ve tozu dumana nasıl katacağını göreceğiz."

✶

O akşam bacaklarımı esnetmeye ve kafamı boşaltmaya ihtiyaç duyarak Vonor'un korumalı çıkıntısının ötesinde yürüyüşe çıktım. Kafamın içi rünik şekiller ve kombinasyonlarla doluydu, Ash'rion Asa'mın yanındaki kınında duruyordu.

Kızıl ay iyice yükselmiş, yakut kırmızısı yıldızlar gökyüzüne alabildiğine serpilmişti. Ufku çevreleyen fırtına duvarı donuk beyaz ışık patlamalarıyla parıldıyor, gök gürültüsü yumuşak, düzensiz bir ritimle yankılanıyordu.

Bir an için efkâr dolu bir arzuyla kemanımın yanımda olmasını, bu uçsuz bucaksız, masallardan fırlamış gibi duran manzaranın önünde bir şeyler çalabilmeyi diledim.

Vonor'un kayalık dağını çevreliyormuş gibi duran yassı, kavisli çıkıntıda yürüdüm. Chi Nam'ın Vonor'unun dışını, bu çıkıntı da dâhil olmak üzere tüm dağı kaplayan yarı saydam kubbe kalkanını incelerken tenimde gezinen gece havası serindi. Kalkanın tüm yüzeyinde soluk mavi rünler ağır ağır dönüyor, hareketleri beni yatıştırıyordu.

Kendimi güvende hissederek getirildiğim bu tuhaf, yeni yerde merak içinde yürümeyi sürdürdüm. Vonor'un fenerle aydınlatılmış girişinden ve bitişiğindeki portalın parlak mavi ışıltısından uzaklaştıkça dünya karanlığa gömüldü.

Keskin bir dönemeci aşarken durdum.

Yakut kırmızısı ay ışığı önümdeki manzarayı kaplıyor, Vonor'un kalkan rünlerinin kenarlarında mor bir ışıkla parıldıyordu. Çölün yüzeyi çok sayıda devasa kaya oluşumuyla bezeliydi, sanki bir tanrı devasa bir fırça alıp birbirini takip eden bu kıvrımları çizmiş ve kızıl boya şeritleri taşlara dönüşmüş gibiydi.

Ufuktaki fırtına duvarı kehribar rengi buğulu bir ışık saçmaya başlamıştı ve yakınlarda, ay ışığının altında devasa, hantal bir hayvan sürüsü çölün kızıl kumları üzerinde tembelce ilerliyordu.

Başımı mücevher gibi parıldayan lal taşı rengindeki yıldızlara doğru kaldırdım. Bir gerçek dışılık hissi beni sardı ve nedeni sadece Batı Diyarı'nın çok ötesinde, rüyalardan farksız çöl manzarasının orta yerinde durmam değildi.

İçimde küçük bir olasılığın kıvılcımı parladı.

Gücüm vardı. Erişebileceğim gerçek bir güç. Çünkü ağaçlar bağlarımı bağlamış olsalar da yatkınlık büyümün güç alanıyla element rünlerine güç kazandırabiliyordum.

Bakışlarım tepesinde durduğum yüksek çıkıntının üstünde yükselen ağaç tepelerinin karanlık silüetlerine kaydı.

Agolith Meskit ağaçları.

Koruluğun dalları yıldızlı gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Tüm bu çöl ağaçlarının köklerinin suyu bulmak için nasıl derine indiklerini, birbirlerine nasıl dolandıklarını, sonra dışarıya doğru kilometrelerce uzanarak tüm diyarlardaki uzak ormanlarla nasıl birleştiklerini hissedebiliyordum.

Belli belirsiz bir tedirginlik hissi tenimi karıncalandırmaya başladı.

Beni izliyorlardı.

Çok yakından.

Karanlık Cadı.

Bu fısıltı çölden esen hafif rüzgârla tenimi okşadı, sırtımdan bir ürperti geçti. Ağaçların keskin dikkatinin havayı ağırlaştırdığını hissedebiliyordum.

Gerginlik tenimin altına yerleşti.

Bir şeyi bekliyormuş gibiydiler.

Benim peşimdeki bir şeyi.

Ağaçların karanlık oyuklarına bakarken refleks olarak bir adım geri attım ve gözlerim oraya gizlenmiş, devasa siyah bir şekle takıldı.

Yüreğim ağzıma geldi, bir adım daha gerilerken dehşete kapıldım.

Yarasaya benzer korkunç bir canavar bir dala tünemiş, gecenin karanlığına gizlenmişti. Bir panter kadar büyüktü, duruşu kamburdu ve kaslıydı, teni en koyu maun ağacı kadar siyahtı, ışıldayan kara gözlerinin bebekleri bir kertenkeleninkiler gibi iki yarıktan ibaretti. Kanatları meşin gibiydi, boynu yoktu. Kocaman bir çenesi vardı sadece, sessizce dişlerini gıcırdatıyordu.

Ve tek de değildi.

Kalkanın hemen ardında, ağaçların tepesine bir sürü gizlenmişti.

Ve hepsi birden bana odaklanmıştı.

Kaçmak için harekete geçtim ve sıcak, sert bir vücuda çarptım. Elleri uzanıp kollarımı tuttu. Başımı hızla çevirdim, kalbim göğsümde çılgınlar gibi çarpıyordu.

"Lukas..." Ağaçların tepesini işaret ederken kelimeleri ağzımdan zorlukla çıkarabiliyordum. "Ağaçların tepesindeler."

Gece karanlığına gizlenmiş yaratıkları izlerken ölümcül bir sakinlikle, "Biliyorum," dedi.

Tekrar o yarasa benzeri şeylere baktım, kalkana minnettardım. "Onlar hortlak yarasalar mı?"

"Evet," diye yanıtladı, tutuşunu biraz gevşetti.

"Beni *avlıyorlar* galiba."

Lukas onları inceledi. "Kolayca korkup sinen avları severler. Ve korkuyu hissedip onu güçlendirebilirler."

Yaratıklar hançer gibi dişlerini gösterdiler ve Lukas'ın elleri kollarımdan kayıp giderken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tekrar ona döndüm. "Yani beni *gerçekten* avlıyorlar."

Konuştuğunda Lukas'ın sesinde anlayıştan eser yoktu. "Çünkü sen fiziksel bir tehditle karşılaştığında korkup siniyorsun."

Korkumun arasına öfke karıştı. "Korku onlara karşı makul bir tepki, Lukas."

"Hayır, değil," diye karşı çıktı. "Sen böyle nişan alabiliyorken değil. Üstelik yanında dünyanın en güçlü rün bıçaklarından biri var. Sağduyunla değil, korkunla düşünüyorsun."

"Yani kalkan olmasaydı onlardan hiç korkmaz mıydın?" Sesimin titremesine engel olamamaktan nefret ediyordum.

"Onlara karşı en ufak bir korku bile duymuyorum." Lukas onlara soğuk soğuk baktı. "Onları çoğu düşmanım gibi görü-

yorum. Çözülmesi gereken bir bulmaca gibi. Onlara hükmetmenin en iyi yolunu bulmak için."

Amansız gözlerini tekrar bana çevirdi ve ben de üstüme diktiği ürkütücü bakışlarına karşılık verdim. Etrafındakilere bakışı çok acımasızdı. Aniden benim de bir savaşçı gibi düşünmeyi öğrenmem gerektiğinin farkına vardım.

"Bu kadar korkusuz olmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordum, yarasalara dair korkunç farkındalığımla boğuşurken gözlerim öfkeli yaşlarla doluyordu.

"Hâkimiyet," dedi Lukas. "Ve beceri. Sen muazzam bir güce sahipsin, Elloren. Korkup sinmenin nedeni hâkimiyet ve beceri eksikliğin ve kendine duyduğun inancın yoksunluğu. Bu zayıflığını ortadan kaldırman gerek yoksa düşmanların bunu sana karşı kullanır." Karanlıkta gizlenen canavar yarasalara bir bakış attı. Onların kara bedenlerini görünce korkum yeniden tırmandı. Tüm vücudum gerilip titremeye başlarken yarasaların üstümde yarattıkları etki içime işliyor, azmimin son kırıntılarını da un ufak etmeye çalışıyordu.

Beni iyiden iyiye felç etmek için.

Boğazımın tıkandığını hissettim.

Dehşete kapılırken güçlükle, "Lukas..." dedim.

Lukas bana keskin bir bakış attı, sonra yanımdan geçip çıkıntının kenarına doğru ilerledi. Uzun adımlarla yürürken elini kalkana doğru savurdu, temasıyla mavi ışık şeritleri parladı ve Lukas doğrudan yarı saydam kubbe duvarının içinden geçti.

Çıkıntının üstünde yürüyüp hortlak yarasaların istila ettiği ağaç tepelerinin hemen önünde, uçurumun kenarında durunca korkum içimde âdeta patladı.

Kapıldığım dehşeti alt ettim ve bir korku dalgası daha kördüğüm olmuş bağlarımdan geçer, tekrar ciğerlerimi sıkıştırıp adımlarımı yavaşlatırken kalkana doğru koştum.

Lukas için duyduğum korkuyla titrerken olduğum yere çivilenmiş vaziyette nefes almaya çalıştım.

Hortlak yarasalar gelişiyle heyecanlandılar, ağaçların tepelerinde kıpırdanarak tehditkâr bir şekilde ağızlarını açıp kapadılar. Ondan hiçbir tepki gelmeyince ıslak sesler çıkararak düz ve ince burun delikleriyle havayı koklamaya başladılar.

Lukas'ın kokusundan ürkmüş gibi geri çekildiler. Yarasalardan dördü güçlü kanatlarını çırparak uçup gitti.

Lukas iki rün bıçağı çekip aniden onları sertçe fırlattı.

İki bıçak da ağaçların gövdelerine kırbaç şaklamalarını andıran çatırtılarla saplanırken irkildim. Bıçaklardan yanlamasına ince beyaz şimşekler püskürdü ve ışık patlaması geride kalan yaratıkları ürküttü.

Yarasalar şaşkına dönüp öfkeye kapılarak sallanan dallarda dengelerini korumaya çalışırlarken kısık, hırıltılı homurtular çıkardılar. Lukas rünlerle işaretlenmiş avuçlarını uzattı ve bıçaklar gerisin geri ellerine uçtu.

Yarasalar hırlayarak ve dişlerini gıcırdatarak dallardan uçup gittiler.

Lukas bıçaklarını kınlarına soktu, döndü ve avucunu kalkana doğru uzattı, sonra mavi bir ışık parlamasıyla içeri geri adım attı.

Gözlerinde bana meydan okuyan bir bakışla önümde durdu.

Yarasaların korkum üstündeki psişik etkisi ağır ağır gevşeyen bir mengene gibi dağılırken Lukas'a ağzım hayretle bir karış açık kalmış hâlde bakakaldım. Fakat kendi korkum hâlâ oradaydı, ürkütücü yankısı içimden hızla geçip gidiyordu.

Lukas parmağını belimdeki kınında duran Ash'rion'un kabzasına doğrulttu. "Sırf sana bugün öğrettiklerimizi kullanarak o yaratıkları alt edebilirdin ya da kaçırabilirdin. Karşılarında korkup sinmene gerek yok." Kaşları çatıldı. "Bu yüzden yarından itibaren sana acımayacağız. Çünkü öğrenmen gereken pek çok şeyin büyüyle hiçbir ilgisi yok. Kendine güvenini kazanmalısın."

Sözleriyle kendime gelerek Lukas'ın ötesindeki manzaraya baktım ve ay ışığının aydınlattığı kumların üstünde uçup giden ölümcül sürünün silüetini izledim.

İçimde güçlendirdikleri korku, kötü bir şeylerin olacağına dair uğursuz bir hisse dönüştü.

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık, ben kalkana doğru ilerlerken hava serin ve durgundu. Lukas'ın gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum.

Uzaklardaki şimşeklerle aydınlanan fırtına duvarına bakarak uzun ve titrek bir nefes aldım. Şu anda hiçliğin ortasında gizlenmiş hâldeydik ama Vogel beni eninde sonunda bulacaktı.

Alçak ve kararlı bir sesle, "Gerçekten cesur olmayı öğrenmek istiyorum," dedim. "Senin gibi."

Lukas'ın ateşinin bir dalgası hızla içimden geçti ve bir an sonra sırtıma yaslanıp kolları belime doladı. Bir duygu dalgası içimde fırtınalar kopuyormuşçasına benliğimden hızla geçip gitti.

Fırtına duvarında çakan şimşekleri izlerken sert bir fısıltıyla, "O yarasalara korkusuzca karşı koymayı öğreneceğim," dedim. "Ve Marcus Vogel'la savaşacağım. Karşısında korkup sinmeden."

Ateşlerimiz birbirini besler, aramızdaki sıcaklık bir nabız gibi atarken, "Evet," dedi Lukas. "Gücünü kullanmayı öğrenmene yardım edeceğiz." Eğilip burnunu boynuma usulca sürttü, tekrar konuşmaya başladığında sesi boğuklaşmıştı. "İşe bana nasıl hükmedeceğini öğrenerek başlayabilirsin." Boynuma dayalı dudaklarının minik bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim.

Lukas daha fazla ateş gönderdi ve sıcaklığı doğrudan omurgamdan aşağı yayıldı, yatkınlık bağlarımı buldu ve içimde çakan şiddetli arzu kıvılcımıyla yüzüm kızardı.

Omzumun üstünden ona alaycı bir bakış attım, ellerimi kaslı kollarında gezdirirken gücü beni giderek daha fazla şaşırtıyordu. "Sana hükmetmenin hortlak yarasalara kıyasla çok daha zor olacağını hissediyorum."

Lukas alçak sesli bir kahkaha attı. "Doğru. Bu da bana harcadığın çabaya değeceği anlamına geliyor." Bana yanaştı, dudakları kulağıma sürtünürken aniden ciddileşti. "Gel benimle, Elloren."

Ne teklif ettiği apaçık ortadaydı. Benimle yatmak, evet ama bundan daha da fazlası. Ateşindeki özlemi, içindeki her şeyin bana yöneldiğini hissedebiliyordum. Ve aniden... onu istedim. Sadece fiziksel olarak değil. Olduğu şeyle birleşmek ve bunu sahiplenmek istiyordum. Çünkü Lukas o anda benim istediğim ve olmaya ihtiyaç duyduğum her şeydi.

Olduğum yerde döndüm, elini tuttum... ve onu peşimden içeri sürükledim.

✶

Vonor'da Chi Nam'ın meditasyon odasına giden devasa ön odaya girerken içeriden çıkan Chi Nam ve Valasca'nın yanından geçtik. Lukas döşeklerimizle Sanjire kökünü aldı, sonra beni uzun ve dolambaçlı bir koridordan geçirdi. Sonunda Vonor'un çok sayıda mağarasından birinin içinde yer alan küçük bir harita odasına vardık. Harita ruloları taştan oyulmuş ve duvarlara sabitlenmiş rafları dolduruyordu, ayaklarımızın altında, üstüne fildişi bir ejderha resmi işlenmiş siyah bir halı vardı. Duvarlar, küçük bir rafa yerleştirilmiş tek bir fenerden yayılan rünik ışıkla safir mavisi parıldayan ışıltılı oniks taşından yapılmıştı.

Kapının rünlerle işaretlenmiş perdesini kararlılıkla çekerken omurgamdan bir ürperti geçti. Çünkü bu bana yeni bir şey gibi geliyordu. Sanki kalbim ona daha önce hiç olmadığı kadar açılıyormuş gibi.

Lukas döşekleri yan yana serdi, tunik cebinden Sanjire kökü şişesini çıkardı ve bana imalı bakışlar atarak onu mağara duvarındaki küçük bir oyuğa bıraktı.

Tuniklerimizle silahlarımızı çıkarmaya koyulduk, Lukas'ın gözleri sık sık benimkilere takılıyor, hareket ederken kasları geriliyordu. O çizmeleriyle pantolonunun hemen altına bağladığı bıçakları çıkarırken bakışlarımı rünlerle işaretlenmiş göğsünün sert hatlarında ve kaslı kollarında gezdirdim, içimde bir ateş yükseldi ve bağlarımda ağır ağır kaynayarak yayıldı.

Lukas doğruldu, asasının kınını asa hâlâ içindeyken çıkardı ve ben siyah Noi pantolonumu çıkarırken onu bir kenara bıraktı. Karşısında sadece siyah ketenden Noi kaşkorsesi ve içliğimle kaldım.

Lukas'ın bakışları vücuduma kilitlendi, üstümdeki birkaç parça incecik giysinin üstünde dolaştı.

Gözlerimiz birbirini bulurken ikimiz de hareketsiz kaldık ve Lukas'ın ateşi parlayıp bağlarımda dalgalandı.

Bir davetti bu.

Onu tepeden tırnağa süzerken nefesim kesildi. Yüzünün tanıdık hatları. Yemyeşil gözleri. Sert vücudu, cildinin yeşil parıltısı. Ellerindeki bağ çizgileri.

Bileklerindeki Mühürleme çizgileri.

Birleşmelerimizin vahşi heyecanını ve onun zincirlerinden boşanmış *gücünün* verdiği hissi hatırladıkça yüzüme ve göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

O tamamen bana aitti. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Kendini bana defalarca kez, tam anlamıyla teslim etmişti.

Sanjire kökünün durduğu oyuğa yürüdüm, şişeyi aldım ve heyecandan nefesim kesilmiş, başım dönmüş bir hâlde tıpasını beceriksizce açtım. Sanki bu bizim ilk gecemizmiş gibi.

Şişenin içine baktım ve kökten sadece bir dal kaldığını fark ettim.

"Bu sonuncusu," dedim ona.

Lukas'ın yüz ifadesi gerildi.

Söylemeye gerek yoktu. İkimiz de bu anlardan herhangi birinin birlikte geçireceğimiz son an olabileceğinin farkındaydık.

"O zaman," dedi kabaran ateşiyle, "bunu en iyi şekilde değerlendirmemiz gerek."

Kökü alıp ağzıma attım, şişeyi tekrar taşın üstüne koyarken Lukas'ın dikkatinin üstümde olduğunu hissediyordum. Cam şişe sessiz odada yankılanan bir çınlamayla taşa çarptı, aramızdaki hava patlayıcı bir gerilimle doldu.

Dönüp bakınca Lukas'ın gözlerinin üstüme sabitlenmiş olduğunu gördüm, parlayan ateşi bir titremeyle içimden geçti ve onunla birlikte gelen vahşi arzunun beni sarhoş ettiğini, korkuttuğunu ve heyecanlandırdığını hissettim.

Gidip tam önünde durdum.

Gergin bir tavırla hafifçe gülümseyerek, "Ee," dedim, birden onu her şeyden çok ister olmuştum. "Demek ellerimi kullanmakta iyi olduğumu düşünüyorsun."

Lukas hiç vakit kaybetmedi. Kollarını etrafıma dolayıp beni kendine çekti, dudakları şakaklarıma yaklaştı ve beni uzun uzun öptü. Ateşini salıverdi, beni tutuşunda, gücünün bağlarımı açgözlülükle sarmalayışında müthiş bir tutku vardı.

Aniden her şey kafama dank etti. Kendimi ondan nasıl uzak tuttuğum. Sonsuza dek kaybettiğim biri için duyduğum kederi nasıl atlatamadığım. Oysa Lukas benim için hayatını defalarca kez tehlikeye atmış, kaderini tamamen bana bağlamıştı. Ve dün gece yüzündeki o ifade...

Seni hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

Kalbimdeki son tereddütleri de bir kenara bırakarak ateşimi ona titrek bir dalga hâlinde salıverdiğimde Lukas keskin bir nefes aldı, bakışları daha da tutkuyla doldu.

"Özür dilerim," dedim, ona duyduğum arzum daha da güçlenirken sesim titriyordu. "Sana senin bana değer verdiğin gibi değer vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim..."

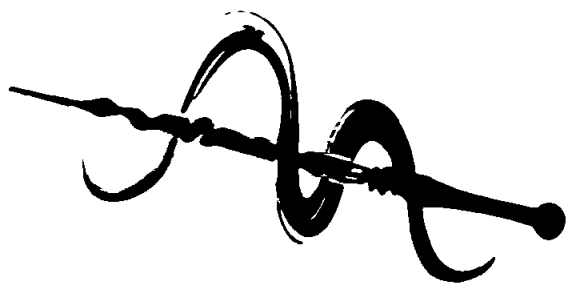
Parmakları saçlarımı okşarken sesinde içten bir şefkatle, "Şşş," dedi.

Sonra beni kendine çekti, dudaklarımızı birleştirip beni uzun uzun öperken ateşi her yanımı yakıp geçti.

Gücüm onun gücüne akarken, "Bana ateşini ver, Elloren," diye fısıldadı. "Hepsini ver bana."

Kükreyen alevlerimle onu duvara bastırıp dudaklarını tutkuyla öptüm, Lukas beni kucaklarken yumuşak kıvrımlarım onun sert vücuduna uyum sağladı, bağlarımız birleşti ve birbirimize her şeyimizi verdik.

İKİNCİ BÖLÜM

Gölge Ateş

ELLOREN GREY

Altıncı Ay
Kuzeybatı Agolith Çölü

Acı verici, sırılsıklam bir soğuğun şokuyla uyandım.

Yattığım yerden fırlayıp doğrulurken paniğe kapılmış kalbim küt küt atıyordu, ıslak başımı sallarken bakışlarım çılgınca etrafta dolaştı. Gördüklerimi idrak etmeye çalışırken uyku mahmurluğum hızla geçti.

Tüm vücudum tir tir titrerken gözlerimi kırpıştırıp Valasca'ya baktım. Vu Trin savaş kıyafetleri giymişti, yüzündeki ifade bir bıçak kadar keskindi, ellerinde az önce üstüme başıma su dökmek için kullandığını fark ettiğim ahşap bir kova vardı. İçimden utanç ve müthiş bir öfke geçip giderken ıslak battaniyemi gri çıplak vücuduma sımsıkı sardım.

Lukas, Valasca'nın hemen arkasında duruyordu. O da koyu renkli bir Noi tuniği ve pantolonu giymişti, vücudunun her yerine silahlar bağlamıştı. Üstüme diktiği gözlerinde dün geceki sevgi ve tutkunun zerresi yoktu, ateşini tamamen geri çekmişti.

Şaşkına dönmüş bir hâlde onlara, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım.

"Kalk," diye emretti Valasca.

"Ne? H-h-hayır!" İtiraz ederken dişlerim takırdıyordu. "B–ben çı-ç-çıplağım!"

"Umursamamayı öğren," dedi Valasca, sesi sertti.

"Ama umursuyorum!"

Valasca öne atılıp kolumu sertçe tuttu, ben battaniyeye sokulmaya çalışırken beni kaldırdı. Nafile bir çabayla kolumla göğsümü örtmeye çalışırken battaniyeyi üstümden koparır gibi çekip aldı.

"Ne *yapıyorsun*?" diye çıkıştım.

Valasca üzerime eğilip, "Eğitimin şimdi başlıyor, anlaştığımız gibi," diye hırladı.

"Böyle olmaz!"

"*Bal gibi* de olur!" diye bağırarak karşılık verdi. "Tam da bizim bildiğimiz gibi, Elloren! Amazkaran'da işler *tam olarak* böyle yürür."

Ona çığlık çığlığa haykırmak, ikisine birden saldırmak istedim. Dün gecenin ardından tavrını böylesine değiştirmesiyle beni şaşkına çeviren Lukas'a kötü kötü baktım ama bana sarsılmaz kararlılıkla dolu gözlerle karşılık vermekle yetindi.

"İyi!" diye bağırdım. Valasca peşimizde Lukas'la beni yanında ite kaka sürüklerken kendimi öfkeli ve aşağılanmış hissediyordum. İçimden onlara hakaretler yağdırırken soğuktan titriyordum.

Valasca beni Vonor dağ üssüne inen bir geçitten aşağı sürükledi. Seyrek aralıklarla yerleştirilmiş fenerler karanlığı delip geçen soluk mavi bir ışık yayıyordu, dar geçit en sonunda kemerli bir mağaraya açıldığında taşlara damlayan suların ritmik şapırtısı duyulmaya başladı. Mağaranın içinden karanlık bir nehir akıyordu ve etraf koyu gri taş duvarlara kazınmış birkaç devasa Noi rünüyle aydınlanıyordu.

Suları kendine çeken rünler.

Chi Nam'ın bu nehri kendi başına yaratıp yaratmadığını merak ettim.

Valasca'nın ya da Lukas'ın –veya her ikisinin de– sabah buraya gelmiş olduğunu görebiliyordum. Kocaman, geniş bir taşın üstünde türlü silahlar vardı ve katlanmış bir havlu da dâhil olmak üzere Vu Trin kıyafetleri ve ekipmanı nehrin kenarındaki başka bir taş masanın üstüne özenle yerleştirilmişti.

Akan suların hemen önünde durduğumuzda Valasca, "Gir," diye emretti.

Tir tir titreyerek ayak parmağımı suya daldırdım ve canımı yakacak kadar soğuk olduğunu hissettim. Başımı hızla ona çevirdim. "Çok soğuk..."

Valasca beni ileriye doğru itip, "Umursamamayı öğren," dedi.

Buz gibi suya yüzüstü düşmemle nefesim kesildi, nehrin rünlerle aydınlatılmış yüzeyinin altına batarken bir acı dalgası içimi donmuş bir bıçak gibi kesip geçti, gözlerimin önünde siyah ve mavi çizgiler dalgalandı. Derin akarsuda tutunabileceğim hiçbir yer yoktu. Yüzeye çıkmak için debelenirken kollarımla bacaklarım buz gibi akıntıya karşı çırpındı, kendimi kurtarıp nehrin taşlı kıyısındaki kaygan, pürüzlü bir kaya parçasına tutunarak öksürüp su tükürdüm, tenim soğuktan neredeyse yanıyordu.

Ayaklarım kayalık bir çıkıntıya değdi ve kendimi akarsudan çekip çıkarmak için tutunacak bir yer ararken tekrar içine düşmekten son anda kurtuldum.

Dizim sıyrılsa da sonunda kendimi taş çıkıntıya çekmeyi başardım. Soğuktan zangır zangır titreyerek kurulanmak için havluyu kaptım ve Valasca'yla Lukas'ı nefret dolu bakışlarla süzerek içimden onlara küfürler yağdırdım.

Lukas kollarını kavuşturup mağaranın duvarına yaslanmış, beni her zamanki sıcaklığından tamamen yoksun, acımasız gözlerle izliyordu.

İkisine birden, "Bitti mi?" diye bağırdım. "Bunun ne faydası var?"

Valasca bana temiz bir çamaşır uzattı. Noi giysileri. Üstüne küçük beyaz bir ejderha işlenmiş bol, siyah, keten içlik.

"Şimdilik sadece *dhunya*yı giy," diye emretti Valasca. Çamaşırı üstüme geçirdim ve bağcığını sıkıca bağladım. İçimdeki öfke, böylesine çırılçıplak kalmanın utancını bastırıyordu.

Valasca rün kalemini çıkardı, ben oracıkta soğuktan titrerken işine odaklanmış bir şekilde duruşumu inceledi.

Lukas'a dönüp dün geceki hâlinden bir iz aradım. Kendimi tamamen teslim ettiğim ve karşılığında sahibi olduğum o adamdan. Ama duvar gibiydi, kendini tamamen kapamıştı. Tavırları neredeyse agresifti. Bir yandan canımı yaksa da bu ani sertliğini anlayabiliyordum. Bu değişimin olması gerekiyordu. Hortlak yarasalarla yüzleşmem fazlasıyla duygusal olduğumu açıkça göstermişti. Çok çabuk paniğe kapılıyordum.

Çok çabuk pes ediyordum.

Titrek bir nefes alıp öfkemi dizginledim.

Bana yardım etmeye çalışıyorlardı.

Valasca kılığımı değiştiren büyünün kaynağını kontrol ediyormuşçasına göğsümü baştan aşağı kaplayan dövme benzeri rün zincirlerini inceledi. Sonra rün kalemini karnıma dokundurdu.

Sage'in Smaragdalfar iblis algılama rünü, gri Elfhollen görüntümün altında parlak zümrüt yeşili bir ışık yaydı.

Valasca Lukas'a imalı bir bakış atarak, "İnanılmaz," dedi. "Bir Işık Büyücüsü'nün işaretlerinin gücü." Sage'in sanatına hayranlık duymuşçasına başını iki yana salladı, sonra yanıma diz çöküp bacağımın yanına ışıldayan mavi Noi rünleri çizmeye koyuldu. Tenimde Sage'in zümrüt yeşili rünlerini çizdiğinde hissettiğimden daha şiddetli bir sızı hissettim.

Karşılarında üstsüz hâlde durmanın utancı hızla kaybolup giderken yarım ağızla, "Üstüme ne çiziyorsun?" diye sordum.

Valasca rünleri oluşturmaya odaklanırken, "Yatkınlık güç alanlarından güç çekecek bir dizi rün," dedi. "Yatkınlıklarına cevap veren tüm Noi ve Amaz silah rünlerinin elemental güçlerini artıracaklar."

Valasca özenle çizmeyi sürdürürken, "Chi Nam nerede?" diye sordum. Chi Nam'ın bu sert Amaz geleneklerini bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Vonor'un etrafındaki kalkanı güçlendiriyor," dedi Lukas.

Valasca kaşlarını çatarak uyluklarımla kollarımın yanlarına ışıldayan safir mavisi rünler çizerken gergin bir sessizlik çöktü. Mağaranın serin havası giderek aydınlanan çıplak tenimi okşarken ürpermemi bastırdım.

Kollarımla bacaklarıma çizdiği rünleri bitirmiş gibi görünen Valasca onları ölçüp biçercesine inceledi, sonra önüme geçerek Sage'in yeşil iblis algılama rününün etrafına bir dizi mavi Noi rünü çizdi. Ardından arkama geçip sırtım üzerinde çalışmaya koyuldu.

Birbirine dolanmış ateş bağlarım canlanarak altın rengi ışıklar saçtı, Valasca çizmeye devam ederken görünmez toprak gücüm onun kalemine doğru dallandı. Daha zayıf su ve rüzgâr yatkınlıklarım da onun büyüsü altında hareketlendiler ve şaşkınlıkla, hayatımda ilk kez, geri kalan yatkınlıklarıma karışmış, iplikten farksız, incecik bir ışık büyüsü bağının farkına vardım.

Neredeyse algılanamayacak kadar ince, parlak yeşil bir çizgi.

Valasca tekrar uzun adımlarla önüme geldi. "Ellerini aç," diye emretti.

Söylediğini yaptığımda avuçlarımın ortasına Chi Nam'ın ve onun elindeki rünün aynısı olan, ışıldayan bir Noi rünü çizmeye koyuldu.

"Bunlar silah geri alma rünleri mi?" diye sordum.

Valasca başıyla onayladı. "Evet. Silahını kullandıktan sonra bunların ortasına basarsan silah eline geri dönecektir."

Ellerini açarak aynı mavi rünleri gösteren Lukas'a baktım, yüzündeki ifade hâlâ ürkütücü derecede sertti.

Valasca en sonunda beni işaretlemeyi bitirerek rünik bir büyü mırıldandı ve kalemini göğsümün ortasına hafifçe vurdu.

Tüm rünler üstümdeki büyünün içine çekildi ve sahte gri tenimin altında görünmez oldular.

Valasca bana Vu Trin üniformasını uzattı, ben de ateşe dayanıklı, siyah savaş tuniğini ve pantolonunu üzerime geçirdim. Ardından kayalık bir çıkıntıya oturup çoraplarımla çizmelerimi giydim ve silah kemerimi taktım, Valasca'nın sertliğiyle Lukas'ın soğukluğunun içimde uyandırdığı tüm öfkeyi çizmelerimden çıkarıp bağcıklarını iyice sıktım.

Valasca mağaranın duvarına dayalı uzun bir çuvaldan rengi yeşile dönmüş Asa'mı çıkardı. Asa'yı ondan alıp kemerimdeki kınına sokarken onu benim için buraya getirmeleri karşısında anlam veremediğim bir rahatlama hissettim.

Lukas öne çıkıp Valasca'yla birlikte üstüme başıma rünik silahlar bağlamaya koyuldu. Valasca göğsüme bir dizi Vu Trin yıldız silahını çaprazlama tuttururken Lukas kınındaki Ash'rion kılıcını üst koluma taktı. Valasca daha sonra omzuma içinde üç bıçak daha bulunan gizli bir kın yerleştirdi. Lukas önümde diz çöktü, pantolonumun paçasını yukarı çekti ve kınındaki başka bir bıçağı alt bacağıma bağladı. Valasca da aynı şeyi diğer bacağımda hızlıca tekrarladı.

Lukas kılıfın bacağıma oturup oturmadığını yüzünde ciddi bir ifadeyle kontrol ederken yutkundum, aklıma dün gece beni okşayan elleri geldi. Bacaklarımda, uyluklarımda gezinen dokunuşları. Adımı tekrar tekrar mırıldanışı. Şu anda bu ateşli sevgiden eser yoktu ve kendi tepkisel duygularımın ötesini görmeye ve onu anlamaya çalışırken bile duygusal olarak kendi kabuğuna çekilişini çok yoğun bir şekilde hissediyordum.

Bıçaklar yerlerine bağlandıktan sonra onları örtmek için pantolonumun paçalarını indirdiler. Sonra doğrulup geri çekilerek duruşumu incelediler.

Valasca sanki ben orada değilmişim gibi, "Bence onu dışarı çıkarmaya hazırız," dedi. Islak saçlarım karmakarışık yumaklar hâlinde yüzüme yapışmıştı.

Lukas beni bir kez daha süzdü. Sanki bir nesneymişim gibi. Bir kılıç. Kullanılacak bir silah. Başını evet anlamında sallayıp Valasca'nın gözlerinin içine baktı. "Neler yapabilecek bir görelim."

✶

Sonraki birkaç hafta boyunca, portal kaynaşıp güç toplarken, Valasca ve Lukas pestilimi çıkardı.

Chi Nam sürekli arka plandaydı, ya sakince Vonor'un kalkanını güçlendiriyor ya portala güç yüklüyor ya da silah eğitimimi sessizce izliyordu. Onun rehberliğini her şeyde hissedebiliyordum, Lukas ve Valasca onunla sık sık, hiç konuşmadan bakışıyor ve Chi Nam da onlara başını hızla ve neredeyse fark edilemeyecek kadar hafifçe sallayarak karşılık veriyordu.

Valasca beni her sabah kafamdan aşağı buz gibi su boşaltarak uyandırıyordu. Bunun tüm Amaz asker çıraklarının rahatsızlığa verdikleri tepkileri dizginlemeyi öğrenmek için katlandıkları bir sınav olduğunu artık biliyordum. Bunu Valasca beni canımı yakacak kadar soğuk sulara ikinci kez attığında ona sövüp saydıktan ve o da bana böyle davranmasının nedenini bağıra çağıra açıkladıktan sonra öğrenmiştim.

Ona meydan okurcasına, sabahları o ve Lukas gelmeden önce uyanıp o buz gibi sulara gitmeyi, onlar orada kollarını kavuşturmuş beklerken öfkeyle soyunmayı öğrenmiştim. Sonra da dişlerimi sıkıyor ve Valasca beni itemeden buz gibi sulara atlıyordum.

Her gün şafak sökmeden önce Valasca vücudumdaki rünlerin gücünü artırıyordu, ikisi üstüme başıma silahlar bağlıyor ve beni Vonor'un dışındaki geniş kıvrımlı çıkıntının ucuna kurdukları bir talim alanına götürüyorlardı. Talim alanına eş merkezli daireler ve türlü boyutlarda şekillerle işaretlenmiş bir dizi tahta hedef dikmişlerdi. Hedeflerden bazıları çıkıntının hemen ötesindeki meskit ağacının dallarına gerilmiş iplere asılmıştı. Bana hareket hâlindeki bir hedefle başa çıkmayı öğretmek içindiler.

Bana yıldız, bıçak ve mızrak atmayı ve rünik arbalet kullanmayı öğretmişlerdi. Ağırlığı ve verdiği his açısından en rahat kullandığım silahın bıçaklar olduğu ortaya çıkınca daha çok bıçak talimine odaklanmışlardı.

Beni acımasızca zorluyor, kollarımı, omuzlarımı ve göğsümü güçlendirmek için alıştırmalar yaptırıyor ve vücudumun kontrolüyle dengemi geliştirmek için dövüş sanatları hareketleri öğretiyorlardı. Vücudumdaki her kas sızlayıp yanıyordu ama beni çektiğim acı yüzünden her yerime kramp girinceye, bir bıçak daha atamayacak hâle gelinceye ve omuzlarım ağrıyla âdeta çığlık çığlığa bağırıncaya dek çalıştırıyorlardı.

Bana aşırı sıcakta, buz gibi gece yarılarında talim yaptırıyorlardı. Ve tüm bu zaman boyunca beni kasten uykusuz bırakmak için üstüme su boşaltarak, alay ve hakaretler ederek ya da kollarımdan tutup ayağa kalkmaya zorlayarak uyandırıyorlardı.

Onlarla talim yapmadığım zamanlarda Chi Nam bana rünik sistemleri belletiyordu. Keman çalma becerim, parmaklarımı rün bıçaklarının kabzaları üstünde hızla kaydırarak doğru rünik kombinasyonları gittikçe daha hızlı bulmamda bana büyük bir avantaj sağlamıştı.

Geceleri öylesine yorgun oluyordum ki Chi Nam'ın meditasyon odasında başım döşeğime değdiği anda, Lukas artık benden çok uzakta, başka bir mağarada uyuduğu için yapayalnız uykuya dalıyordum.

Lukas tüm bu zaman boyunca bana karşı mesafeli davranmıştı. Bana neden böyle davrandığını mantıken anlasam bile ilgisinin ve cesaretlendirici ateşinin aniden kesilmesine tepki olarak duygularım giderek daha da çalkantılı hâle geliyordu.

Hem o hem de Valasca, kendimi duygularımı bir kenara bırakmaya zorlamaya alıştırmam gerektiğini açıkça söylemişlerdi. Yalnızlık, dışlanma, yorgunluk ve hatta korkunun karşısında sağlam durmam gerektiğini. Ama bu neredeyse imkânsızdı. İyiden iyiye yıpranmış bir halat gibiydim, kopmak üzereydim ve kalbimi sızlatan kinim içimde öylesine büyüyordu ki tırmanan acımı dindirmek için elime aldığım bütün silahları doğruca Lukas'a fırlatmak istiyordum.

✶

Burada geçirdiğimiz yirminci gecede Valasca avlanmak ve çevreyi taramak için dışarı çıktı, böylece son yakınlaşmamızdan bu yana Lukas'la ilk kez baş başa kaldım.

Gecenin geç saatlerinde Vonor'un dışındaki taş çıkıntıya bir ayaz çökmüştü, kızıl ayın incecik bir dilimi meskit ağaçlarının tepesinde yükseliyordu.

Öyle yorgundum ki zar zor ayakta durabiliyordum.

Beni şafak sökmeden saatler önce uyandırmışlardı ve her yerim ağrıyordu. Rünik silahları kullanma konusunda daha güçlü ve daha becerikli hâle gelmiş olabilirdim ama Lukas ile Valasca bana talim üstüne talim yaptırıyor, dinlenmeme asla izin vermiyorlardı.

Son bıçağı fırlattım. Önümdeki tahta hedef, Asa'mın bana verdiği kusursuz nişan alma yeteneği sayesinde mükemmel bir şekilde sıralanmış bıçaklar ve yıldızlarla delik deşik olmuştu, hızım ve çevikliğim önemli ölçüde gelişmişti. Bu acımasız, aşırı sert eğitimlerine duyduğum öfke attığım her bıçakla artıyor, acı dalgaları kolumda yukarı aşağı dolaşıyordu. Son yıldızı fırlatıp

Lukas'a döndüm, bakışlarım alev alev yanıyor, daha fazlasını yapmayı reddediyordu.

Bana soğuk soğuk baktı. "Bir daha," dedi.

Öfkem alevlendi.

Ellerimi uzatıp geri alma rünlerini kullanarak önümdeki ağaca asılı hedeften yıldızları teker teker çektim. Silahlar havada uçarak rünlerle işaretli avuçlarıma acı verici bir güçle çarptılar, hepsini birer birer tutup göğsümdeki çapraz kılıfa soktum. Sonra iki bıçağı avuçlarıma geri çektim, öfkeli yaşlar gözlerimi dolduruyordu. Öfkem, gücenmişliğim ve bitkinliğim, aniden alt edemeyeceğim şiddetli bir dalga gibi üstüme çöktü. Hırlayarak bıçakları yere fırlattım, yıldız kılıfını da üstümden söküp yere attım, sonra Lukas'a dönüp ona yatkınlık ateşimi tüm öfkemle, mümkün olabildiğince sertçe püskürttüm. Görünmez ateş gücüm ona çarparken dimdik durdu ve büyülü itirazımdan hiç de etkilenmemiş görünerek bana ters ters baktı.

Kendimin tuzla buz olmuş bir versiyonuymuş gibi hissederek, "Neredesin, Lukas?" diye haykırdım. "Son baş başa kalışımızda kendimi sana verdim. Ama şimdi... sanki senin için bir *hiçim*. Bunun beni eğitmek için olduğunu söylüyorsun ama bana sanki *sadece* bir silahtan ibaretmişim gibi davranıyorsun." Ateşim karmakarışık bir şekilde ona doğru fırlayıp sonra dağınık bir ısıya dönüşerek ortadan kaybolurken sesim çatallanıyor, içimden acı dalgaları geçiyordu. "Sana ihtiyacım var, Lukas. Senin için bir silahtan fazlası olmak istiyorum!" Aniden duygusal ve fiziksel bir yıkılışın eşiğine geldim, her şey üstüme çökerken yaşlar gözlerimi yakıyordu. Karşı karşıya olduğumuz şey. En çok ihtiyacım olduğu anda bağımızı nasıl koparıp attığı.

Bir anlığına sessiz bir savaşa tutuştuk, Lukas'ın üstüme diktiği bakışları o kadar sertti ki şiddete varacak kadar yoğundu.

Sonra bana doğru uzun adımlarla yürümeye başladı, ateşi içime doğru kükreyip kendisi aynı anda bana yaklaşırken yü-

zünde vahşi bir ifade vardı. Vücudu benimkine değdiği anda dudaklarıma yapıştı, beni sımsıkı tutup tüm ateşini ve toprak yatkınlığının tüm dallarını müthiş bir hızla doğrudan içime yönlendirerek beni arkamdaki taş duvara bastırdı.

Ona duyduğum, büyüsünün gücüyle ateşlenen çaresiz arzum zincirlerinden kurtulup serbest kaldı ve ben de kendi ateşimi, kendi dallarımı ona gönderdim. Büyülerimiz birbirine tutunup şiddetle sarılırken ben de onu aynı şiddetle öptüm, güçlerimiz birleşip ateşli bir kasırgaya dönüşürken dili ağzımdaydı, benimki de onunkine dolanmıştı.

Lukas geri çekildi, gözlerinde delice bir bakışla bana sarılırken ikimiz de nefes nefeseydik.

"Seni *seviyorum*, Elloren. Duymak istediğin bu mu?"

Şaşkınlıktan dilim tutuldu.

"Bu mu?" diye sordu sertçe. "İstediğin bu mu?"

Elleri kollarımı sıkıca tutar, ateşi beni kasıp kavururken, "Evet," deyip yutkundum.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, sözcükleri üstüme nefesimi kesen bir şiddetle savurdu. "Ama sen *Karanlık Cadı'sın*. Vogel'dan canlı kurtulacaksan seni *şımartamayız*. Onu yenmeni, hayatta kalmanı istiyorum! Ama bunu başarmak neredeyse *imkânsız* olacak! Anlıyor musun?"

Bir kez daha yutkunup başımı sertçe evet anlamında salladım, bu hiddetli sözleri karşısında öyle şaşkına dönmüştüm ki zar zor nefes alabiliyordum.

Lukas bir adım gerileyip büyüsünü çekti ama ben bedeninin kenarlarından taşan ateşin varlığını hâlâ hissedebiliyordum.

Toparlandı, ellerini beline dayadı, kendini daha düzenli nefes alıp vermeye zorladı. Bana tekrar baktığında yüz ifadesi yine mesafeliydi, ateşi gitmişti. Yere attığım silahlara baktı.

"Bir daha, Elloren," diye emretti.

✶

On iki gece sonra Lukas, Valasca ve Chi Nam'la birlikte ateşin etrafında oturuyordum. Tüm kaslarım ağrıyordu ama hepsi birden beni her gün ve her gece, gittikçe daha fazla zorladıkça bu sürekli acıya alışmaya başlamıştım.

Değişiyordum. Bunu hissedebiliyordum. Vücuduma bağlanmış silahlar artık bir parçam gibiydi. Fazladan kollarla bacaklar gibi. Dahası bu silahların her santimini, kabzalarına işlenmiş her rünü ve neler yapabileceklerini yakından tanımaya başlıyordum. Parmaklarımın bu rün kombinasyonlarının üstüne kapanışı, bir kemanın telleri üstündeki duruşları kadar doğal gelmeye başlamıştı.

Lukas ve Valasca benimle gece yarıları dövüşüyordu. Beni uykusuz ve mahmur bir hâlde yatağımdan sürüklüyor, her seferinde ölümümle sonuçlanan sahte savaşlara sürüklemeden önce bana bağırarak, beni itip kakarak korkutmaya, dengemi bozmaya çalışıyorlardı.

Ama ben kendimi daha zinde, daha hazır hissediyordum. Bana bıraktıkları azıcık boş zamanlarda atışlarım ve rünik kombinasyonlarım üstünde kendi başıma deneyler yapmaya başlamıştım. Asa'nın rehberliği sayesinde zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak tamamen tükenmiş olsam bile birden fazla silahı aynı anda etkili bir şekilde kullanabilmeye başladığımı hissediyordum.

Henüz bir savaşçı olmayabilirdim ama kendimi gerçek bir askeri çırak gibi hissediyordum. Üstümdeki Elfhollen sureti ve bu yeni, uydurma kimliğimle birlikte tenimin grisine de alışmaya başlamıştım.

Adım artık Elloren Gardner değil, Ny'laea Shizoryn'di.

Bu yeni kimliğime iyice alıştırılmıştım, uydurma geçmişimi akıcı bir şekilde anlatabiliyor ve Ny'laea ismine cevap veriyordum, artık neredeyse sadece Elfhollen dilinde konuşuyor ve iç kısmı Noi askeri rünik sembolleriyle korunan gri Elfhollen kıyafetleri giyiyordum.

Lukas'ın ateşli aşk ilanından bu yana kendimi hepsinin yanında farklı hissediyordum, beni ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar, mesafeli ve sert tavırları artık canımı yakmıyordu. Lukas bana karşı hâlâ mesafeliydi ama bana neden bu kadar sert davrandığını hem mantıklı hem de duygusal olarak tamamen anlıyordum ve bunu kabullenmiştim.

Ama arada bir onu bana kaçamak bakışlar atarken yakalıyor ve o dikkatlice geri çekmeden önce gücünün ateşinin bana doğru uzandığını hissediyordum.

✶

Buradaki otuz altıncı günümde güneş dünyayı kasıp kavuruyor, sıcaklığını hareketsiz çöl havasına boşaltıyordu. Üstüme düşen gölge, amansız sıcağa karşı çok az bir rahatlama sağlıyordu.

Ellerimdeki rün bıçaklarını daha sıkı kavradım, güç yüklenmiş rünler yatkınlık alanlarımdan güç toplarken parmaklarımın altının karıncalandığını hissettim.

Çöl düzlüğünün kızıl kumları üstünde Lukas ve Valasca'yla yüzleşirken kızgın ensemden ter damlıyordu. Hava fırın gibiydi, gri Elfhollen giysilerim beni boğuyordu. Chi Nam rün değneğine yaslanmış, kenardan sakince bizi izliyordu. Gerisinde büyük bir kızıl taş kemeri yükseliyor, Lukas, Valasca ve benim tepemizden kıvrılarak kumlara iniyordu.

Lukas ve Valasca bana iki yandan saldırdılar.

Silahlarını müthiş bir hızla çektiler ve güçlendirdikleri yatkınlıkları hemen hissettim.

Lukas bıçağına ateşin gücünü çekiyordu. Silahına baktığımda bunu hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum, bıçağın kabzasının iç yüzünde titreşen sıcaklığın görüntüsü parlarken ateş yatkınlığım geriliyordu. Valasca kendine rün gücü çekerek karmaşık toprak büyüsünü metal oklara dönüştürdü, okların

yarı saydam güç alanları silahındaki rünlerden yayılıyor ve Valasca'nın etrafında uçuşuyordu.

İkisi birden silahlarını aynı anda bana fırlatırlarken parmaklarım kas hafızasıyla bu saldırıya karşılık gelen rünik savunma kombinasyonuna kaydı.

Lukas'ın ateşi üstüme doğru uçan silahının etrafında parlayıp canlanırken Valasca'nınkinin etrafında yüzlerce sivri ok belirdi.

Kollarımı açtım ve bıçaklarımın ışıldayan yanlarını Lukas'la Valasca'nın yaklaşan saldırılarına doğru çevirdim.

Önce büyüleri bıçaklarıma çarptı. Lukas'ın ateşi bir bıçağımdan fışkıran buz gibi suyla bir anda buhara dönüşerek sönüp gitti, Valasca'nın oklarıysa diğer silahımdan püsküren, yoğunlaştırılmış ateşle parlak kırmızı bir kül bulutu hâlini aldı. İkisinin bıçağı da büyümün saf gücüyle havaya fırlayıp zıt yönlere doğru uçtu.

İkisi de hızla yeni bıçaklar çektiler ama silahlarına güç yükleyemeden önce kendi bıçaklarımı avuçlarımın içine çektim ve hızlı parmak hareketleriyle üstlerindeki büyüleri güçlendirdim. Sonra Asa'nın bana rehberlik eden yeşil çizgilerini takip ederek iki bıçağı da üzerlerine fırlattım.

Bıçaklar onlara çarpıp yana doğru fırlarken Lukas ve Valasca bir anda altın renkli alevlere boğuldu.

Alevler kendilerini korumak için ördükleri yarı saydam kalkanlardan hızla dağılırken önümde kopan ikiz yangına ağzım hayretle bir karış açık kalmış hâlde baktım.

İkisi birden müthiş bir memnuniyetle gülümseyip bana yüzlerinde apaçık bir gururla baktılar.

Kelimenin tam anlamıyla afallamış hâlde Chi Nam'a döndüm. Hayretle, "Başardım, değil mi?" diye sordum. "Sonunda başardım. Onları öldürdüm."

Chi Nam sırıttı. "Başardın, Ny'laea. İkisi de tam anlamıyla, kesin olarak öldüler."

✶

Birkaç gece sonra Lukas'la mağaranın dışındaki çıkıntıda, Chi Nam'ın kalkanının hemen içinde durmuş, ağaçlarda gizlenen, bizi acımasız gözleriyle sessizce izleyen altı hortlak yarasayı inceliyorduk.

Dün gece korkumu bastırmayı başarmış ve o canavarları rünik büyüyle korkutup kaçırmıştım ama Lukas onlarla Vonor'un kubbe kalkanının koruması olmadan yüzleşme zamanımın geldiğini düşünüyordu.

Savunmasız.

Yarın portaldan geçip çölü ve hortlak yaratıkları geride bırakacağımızdan fırsatını bulmuşken korkumu bastırmak üstünde çalışmak için.

Lukas elini koluma koyarken yutkundum, bakışları ağaçlara gizlenmiş yaratıklara sabitlenmişti. Çölün gece havası etrafımızı sarmış serin ve durgun bir kucaklama gibiydi.

"Birazdan kalkanın bir kısmını indireceğim," dedi. "Hazırlan."

Derin bir nefes aldım ve yumruğumu rün bıçağımın etrafında sıkıp açarak tüm duygularımın yanıp kül olduğunu hayal ederken bağlarımı ateşle dolmaya zorladım. Korkumdaki en ufak bir artışın bile bu devasa yarasalar tarafından güçlendirileceğini ve bunu kullanarak beni felç etmeye çalışacaklarını biliyordum. Yine de bir endişe zerresi içime sızmayı başardı ve ben de var gücümle onu bastırmaya çalıştım.

Temkinli bir sesle, "Çok fazlalar," dedim. Hızlıydılar da. Cüsselerinden hiç beklenmeyecek kadar hızlıydılar.

Güç alanlarının zihnimin etrafında zehirli bir sis gibi toplaştığını hissedebiliyordum, beni paniğe sürüklemeye çalışıyorlardı.

Ash'rion bıçağını daha sıkı kavradım ve gözlerimi sırayla üzerlerine diktim, onları şimşeklerle korkutup kaçırmaya ha-

zırlanırken içimi sarmaya başlayan korkuyu görünmez ateş gücümle bastırmaya çalıştım.

"Onlarla başa çıkabilirsin," dedi Lukas. "Hem Val'ı hem de beni alt ettin."

Ses tonu hiç beklenmedik bir şekilde öylesine sıcaktı ki içimi bir sevgi dalgası sardı. Lal taşı rengi ay ışığında rünlerle işaretlenmiş sert göğsünün, teninin koyu yeşil parıltısından yansıyan kızıllığın çekiciliğine kapılarak ona minnet dolu bir bakış attım. Akrep saldırısından kalan ince, gümüşi bir yara izi boylu boyunca göğsünden ve omzundan geçiyordu.

Bu gecenin ağır talimi sırasında tuniğini çıkarmıştı. Talimin büyük bir kısmı fiziksel saldırıların nasıl savuşturulacağıyla ilgiliydi ve çok yakın temaslar içeriyordu.

Çekici vücudunu inceleyip birbirimizle güreşirken yakınlığımızın ikimizi de nasıl etkilediğini düşünmeye daldığımda bağlarımda mangal kadar kızgın bir sıcaklık hissettim. Lukas'ın ateşi bu akşam sımsıkı tutuşundan birkaç kez kaçmıştı, işimiz bittiğinde bağları alev alev yanıyordu.

Cesaretlenerek bıçağımı kınına soktum ve tüm vücudumu ona döndürdüm, sonra bağlarını okşamak ve dikkatini yarasalardan uzaklaştırmak için ateşimin sıcak, kıvrımlı bir dalgasını ona gönderdim.

Lukas sorgular gözlerini bana çevirirken ateşi aniden parladı.

Ona duyduğum şiddetli yatkınlık çekimim daha da alevlenip tüm temkinli tavrımı bastırdı. Çünkü o anda onu çok özlemiştim. Ona dokunmak, ona yakın olmak... Gücümün kendini özgür hissettiği, ağaçların bağlarından kurtulduğu tek yer orasıydı. Bana öpücükleriyle gönderdiği ateşi özlüyordum. Dokunuşlarıyla...

Uzanıp parmağımı göğsünde gezdirirken ateşim serbest kalıp Lukas'a doğru yayıldı. Beni korurken aldığı yara izinin üstüne. Sonra elimi yukarı kaydırdım ve gergin omzunun sert

kaslarının üstünde gezdirdim, içimi saran sıcaklık ve arzuyla serserlemeye başlamıştım.

Gözlerinin içine bakınca gücünün bir akımı içimde dalgalandı.

Lukas'ın yeşil gözleri gece kadar kararmıştı, artık içlerinde vahşi bir arzu vardı.

Cesaretlenerek elimi boynuna kaydırdım ve parmaklarımı gür siyah saçlarından geçirip avucumda topladım.

Onu istiyordum. Tüm mantığın ve ihtiyatın ötesinde. Onu istiyordum.

Lukas'ı kendime çekip uzun uzun öperken pervasız bir arzuya kapıldım.

Ağzının kıvrımlarını hissedebiliyordum, dudakları bir anlığına, sanki eğleniyormuş gibi gerildi ama bu his ona aralıksız dalgalar hâlinde gönderdiğim görünmez ateşimin gücüyle ânında yok olup gitti. Durmadım. Onu kor alevlerle doldurmayı sürdürdüm, onun ateşi de parlayıp güçlü alevleri aniden patlayan cehennemimin etrafında dönüp dururken bu ateşin ikimizi birden yok etmesini istedim.

Lukas'ın elleri bileklerimi kavradı ve ateşi yakıcı bir güçle bana doğru savrulur, benim ateşim de ona doğru amansızca ilerlerken beni sertçe itti.

"Dur," dedi nefes nefese, gözleri tutkuyla buğulanmıştı. "Sanjire kökümüz yok."

Gücüm ona doğru daha da şiddetle aktı, alevleri besledi ve çılgına çevirdi. Aç, hayal kırıklığı dolu bir sesle, "Keşke Sanjire kökümüz olsaydı," dedim. Onu öyle çok istiyordum ki tamamen pervasız olmaya hazır sayılırdım.

"Sanjire kökümüz olsaydı," dedi Lukas, gözleri tutkuyla alev alevdi, "sana hemen burada sahip olurdum. O duvara yasladığım gibi."

Bunu duyunca pis pis sırıttım. "Belki de önce ben sana sahip olurdum."

Lukas'ın vahşi bakışlarına karanlık bir keyif karıştı. Elini uzattı ve geride görünmez bir alev bırakarak parmağını göğsümün yanında gezdirdi. "Yatkınlıklarına hükmedebildiğin zaman," dedi, kalın sesi kadife gibi pürüzsüzdü, "tamamen senin insafına kalacağım."

Gülümsemem daha da genişledi. "O zaman iki Diyar üstünde Karanlık Cadı hükümdarlığımı böyle başlatacağım. Seni emrime amade ederek."

Lukas'ın neşeli bakışları aniden bir duygu seline kapılmışçasına kaybolup gitti, ateşi artık düzensizce yanıp sönüyordu. Taş gibi sert bir sesle, "Bunu yapamayız," dedi. "Seninle flört etmem değil, sana sert davranmam ve seni bir asker gibi eğitmem gerek." Sesi biraz yumuşadı. "Seninle mesafemi biraz olsun koruyabilmem gerek."

Hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım, ateşimin tamamı ona yönelmişti, salıverilmek için çırpınıyordu. "Gerçekten orduda mıyım şimdi?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Askere alındın."

"Gerçekten mi? Kimin ordusuna?"

Sakin bakışları üstümden ayrılmadı. "*Benim.*"

Biraz geri çekilip derin, düzensiz bir nefes aldım, onu ve güzel vücudunu açık bir arzuyla süzdüm. "Noi topraklarına vardığımızda ne olacak, Lukas?" diye sordum, hayal kırıklığı ses tonumu sertleştiriyordu. Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bize ne olacak?"

Lukas'ın gözleri üstümde dolaşırken gülümsemesi hafifti. "Bol miktarda Sanjire kökü bulacağız."

"Sınırlarına adım attığın anda Noilerin seni öldürmeyeceklerini varsayıyorsun."

Lukas kısa bir kahkaha attı. "Beni öldürmezler. Gardneryalı ordusu hakkında çok ihtiyaçları olan bilgilere sahibim. Ve güçlüyüm. Vu Trin aptal değildir. Gücümden faydalanmak

isteyeceklerdir. Ama *seni* öldürmek isteyecekler. Bir süreliğine bu kılıkta gezmen gerekecek."

"Birlikte yaşamayacağız yani."

Lukas gülümsedi. "Benimle birlikte yaşamak mı istiyorsun, Elloren?"

Evet, seninle yaşamak istiyorum, diye düşündüm. *Ve yatağını paylaşmak.*

Ama meselenin bundan ibaret olmadığını fark ettim. Bundan çok daha derindi.

Lukas'ın beni süzen bakışlarına karşılık verdim. "Evet," dedim ona. "Hayatımı seninle kurmak istiyorum." Bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda üzerime bir hüzün dalgası çöktü.

Yvan.

O öldü, diye sertçe hatırlattım kendime, beklenmedik anlarda yükselen kederi uzaklaştırarak. *Sen bağlandın. Ve mühürlendin. Derinden sevdiğin birine. Yvan'ı unutman gerek.*

Lukas yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Başlangıçta birlikte yaşayamayız," dedi. "Bu, Vu Trin'i doğrudan üstüne çeker." Yaklaşıp beni kollarına aldı, dudakları saçlarıma sürtündü. Sesinde şehvetli gülümsemesini hissedebiliyordum. "Arka sokaklarda ve iğrenç meyhanelerde buluşmak zorunda kalacağız."

Ciddileşerek biraz geri çekildim. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Ne olursa olsun."

Lukas'ın bakışları benimkiler kadar ciddileşti, aramızda yeni bir şey filizlenirken gözlerinde güçlü duygular parladı. "Ben de bunu istiyorum," dedi. "Seninle olmak istiyorum. Her zaman. Ne olursa olsun."

Gözlerim yaşlarla dolarken içimde sevgi beklenmedik bir güçle kabardı.

Ve aşk.

Lukas Grey'e duyduğum aşk.

"Elloren," dedi Lukas tutku dolu bir sesle, beni kendine çekip öptü.

Yatkınlık dallarımız, sarılışımız kadar sımsıkı bir şekilde birbirine dolanırken birbirimize duyduğumuz arzuya teslim olduk.

Birbirimize olan sevgimize.

Kendimi Lukas'ın öpücüğüne ve ateşli tutkusuna daha da kaptırırken gözlerimi kapamaya başladım, tam o sırada yakındaki bir ağaçta bir hareketlilik gözüme çarptı.

Bir yırtıcı hayvanın gözlerinin parıltısı.

Çok sayıda göz.

Bedeni tuhaf bir şekilde uzayıp gerilmiş yarasaya ait birçok göz. Karnımdaki rün sızlamaya başlarken meşinimsi kanatlarından Gölge süzülmeye başlamıştı.

Korku içime örse vuran bir çekiç gibi çarptı.

Lukas'tan uzaklaşıp kolunu sımsıkı tuttum, gözlerinde ve ateşinde şaşkınlık belirirken nefesim sıkıştı.

Hızla başını çevirip bakışlarımı takip ederken Chi Nam'ın Vonor'un etrafına yerleştirdiği askeri seviye rünik kubbe bariyeri söndürülmüş bir mum gibi öylece ortadan kayboluverdi.

Hortlak yarasa ve diğer birkaçı kanatlarını açıp ağaçtan hep birlikte havalanır, çok gözlü yarasa gerisinde bir duman izi bırakırken boğuk bir sesle, "Lukas," dedim. Çok gözlü yaratığın göğsüne işaretlenmiş saptırma rününü fark edince asa elim refleks olarak Ash'rion bıçağına uzandı. "Büyü kullanma!" diye bağırdım.

Lukas beni geri çekerken yüz ifadesi vahşileşti, asasını kaldırdı ve havalanan işaretlenmemiş yarasaların üstüne bir ateş şeridi fırlattı.

Boyu uzatılmış çok gözlü yarasa hariç diğer bütün yarasalar alev aldı ve kulakları sağır eden çığlıklarla yere çakıldılar.

Lukas beni sertçe gerisine çekerken boyu uzatılmış ve rünlerle işaretlenmiş yarasa şiddetli bir *küt* sesiyle önümüze indi, bir kobra yılanının hızıyla Lukas'ın üstüne atıldı.

Lukas yana doğru kaçınca canavar Vonor'un taş duvarına çarptı ama hemen toparlandı. Lukas kılıcını çekti, yarasanın üstüne atladı ve canavarı ikiye böldü.

Bir kanadı ve alt kısmının yarısı kopan uzun yarasa tüm gözlerini bana çevirdi ve sağlam kanadını yere çarptı. Pençeli ucunu taşa bir hançer gibi saplayıp tiz bir çığlık attı, dişlerini takırdattı ve parçalanmış vücudunu bana doğru sürükledi, ben bıçağımı hazırlarken gerisinde karanlık kan izleri bırakıyordu.

Lukas öfkelenerek ileri atıldı, kılıcını kaldırdı ve hızla indirip yaratığın kafasını kesti. Yarasanın açık kalan gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Ejderha çığlıkları gökyüzünü yırtıp geçti ve birkaçı uçarak gelirken başımızı hızla yukarı kaldırdık. Ejderhalar Vonor'un etrafında geniş bir çember çizerek dönmeye başladığında zihnimde Gölge'den yapılmış karanlık bir ağacın görüntüsü belirdi ve telaşla kasıldığımı hissettim.

Lukas'ın dehşet içindeki gözleri benimkilerle buluştu, beni bir kez daha tutup Vonor'un girişine doğru son sürat koşmaya başladı.

Valasca ve Chi Nam da oradaydı. Valasca rünik silahlarını kuşanırken Chi Nam bir rün taşıyla portalın çerçevesine arka arkaya vurarak rünik kodlar yazıyordu. Portalın inatla güç yüklenmemiş merkezi gümüş rengindeydi.

Valasca Lukas'la bakışırken bir küfür savurdu. "Vogel'ın güçleri gelişmiş rünik sistemleri kapatabiliyor. Başımız belada."

"Vogel burada," dedim, Lukas'ın anlık bir dehşete kapılmış hâlini inceleyerek.

Ama hemen sonra yüzüne çelik gibi sert bir ifade yerleşti. Chi Nam'a baktı. "Portal ne zaman hazır olur?"

Chi Nam bir rün taşını portalın çerçevesine dayayarak, "Yakında," dedi. Merkezdeki gümüşi ışık dalgalanarak parlamaya başladı. Lukas'a ciddi bir bakış attı. "Ama sadece bir geçiş için. Belki iki ama ikincisi rotadan sapabilir."

"Hızlandırabilir misin?" diye ısrar etti Lukas.

"Deniyorum."

Lukas yüzünde kararlı bir ifadeyle bana döndü. Kollarımı sıkıca tuttu, tekrar konuştuğunda sesi sertti. "Elloren. Noi topraklarına vardığında kardeşlerini bul. Sonra, eğer hâlâ oradaysa, Kam Vin'i bul. Onları uyar. Wyvern Muhafızları'nı yaklaşan tehlikeye karşı uyar."

Dehşete kapıldım. "Hayır! Hepiniz olmadan bir yere gitmem!"

"Sessiz ol!" diye hırladı Lukas. "Beni dinle! Onlara Vogel'ın gelişmiş askeri rünleri kapayabildiğini söyle. Kam Vin'e anlat. Sana inanacaktır. Batı Diyarı'nda neler olup bittiğini anlıyor."

Sözleri bir tokat gibi yüzüme çarptı. Ellerinden kurtulmaya çalıştım, paniğe kapılarak başımı şiddetle iki yana salladım. "*Hayır.* Siz olmadan gitmem!"

"Elloren." Lukas'ın sesi otoriterdi, Valasca üstüme fazladan bıçak bağlamaya başlarken kollarımı sımsıkı tutuyordu. "*Gideceksin.*"

Valasca tuniğimin cebine bir para kesesi tıkıştırdı, sonra doğruldu ve o da kolumdan tuttu, yüz ifadesi hem çaresiz hem de kararlıydı. Sesinde müthiş bir telaşla, yalvaran bir tonda, "Ni'yi bul," dedi. "Ni'yi bulup Vogel'ın neler yapabildiğini ona anlatacağına söz ver. Onu uyar. Ve..." Yüz ifadesi bir an için paramparça oldu, sesi çatallandı. "Onu sevdiğimi söyle. Söz ver bana, Elloren. Ona söyleyeceğine söz ver."

Benim için hayatlarını feda ediyorlardı.

Görüşüm yaşlarla bulanıklaşırken başımı iki yana salladım, çaresiz kalmıştım. "Hayır. Lütfen. *Hayır.*"

Ejderhalar havada dönmeyi bırakıp Vonor dağının önündeki düz çöl arazisine indiler.

Lukas'ın sesi hırsla doldu. "Elloren, sen zayıf *değilsin*. Sen bir *savaşçısın*. Güçlü olduğunu *hep* biliyordum. Ama şimdi *se-*

nin buna inanman gerek. Hayatta kalmalısın. Vogel'la savaşmalısın. Ve *kazanmalısın.*"

Ejderhalara bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Yedi binicisi uzun adımlarla bize doğru geliyor, bu mesafeden karanlık ve küçük görünüyorlardı.

Lukas'a baktım, hem korkmuş hem de yıkılmıştım. "Seni seviyorum," dedim ona.

Lukas'ın yüzü gerildi, irkilir gibi oldu, bunu müthiş bir acı ifadesi izledi. Birbirimize yalan söyleyemiyorduk, o yüzden az önce söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. Yvan'ı seviyordum. Bu asla değişmeyecekti. Ama Lukas'ı da sevmeye başlamıştım.

Bağ-eşim. Sevgilim. Dostum.

Konuştuğunda sesi duygu doluydu, hafif çatallıydı. "Sana olan duygularımı kelimelerle ifade edemem. Hiç edemedim." Yaklaşan Büyücülere baktı, kollarımı bıraktı ve sonra dönüp asasını çekti, yüzünde ölümcül bir ifade belirdi.

Büyüsünün bilenmiş, ölümcül bir mızrağa dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Benden uzaklaştı ve taş çıkıntının ucuna doğru ilerleyip değneğini taşlara indiren Chi Nam'ın peşinden gitti. Mavi bir ışıkla ve daha fazla rünle örülmüş başka bir rünik kalkan üstümüze doğru uçtu.

Lukas, Chi Nam'ın hemen arkasına geçip saldırmaya hazırlandı. Valasca iki bıçağını ellerinde sımsıkı tutarak onun yanına geçti.

Kalbim küt küt atarken kendi bıçaklarımı hazırladım. Vogel bize doğru uzun adımlarla gelirken görünüşü netleşti. Rahip tuniğinin üstüne beyaz kuş işlenmişti, Gölge Asa'sı elindeydi.

Dört adet Beşinci Seviye Büyücü asker, iki elçisiyle birlikte etrafını sardı ancak elçilerin görünümü korkunç bir şekilde değişmişti. Kafalarından yavaşça Gölge boynuzlar yükselip kıv-

rıldı, gözleri yanan kömür kızılıydı. Karnımdaki rün alev alev yanmaya başladı.

Bunlar iblis, diye düşündüm dehşetle.

Vogel'ın karanlık ağacı bir anda yatkınlık gücünden bir yumruk gibi üzerime çarptı, ellerimle bileklerim sayısız iğneyle deşilmiş gibi sızladı. Hem onun gücü hem de hissettiğim acıyla nefesim kesilirken bir adım geri çekildim. Vogel'ın Gölge dalları bağlarımın etrafına sarıldı, ben görünmez tutuşuna karşı debelenirken beni olduğum yere sabitledi. Boğazımdan kin dolu bir çığlık yükseldi.

Vogel'ın gücüne karşı var gücümle mücadele ediyor, esaretinden kurtulmak için bağlarımı geriyordum ama tutuşu çok güçlüydü.

Bir sürü çok gözlü hortlak yarasa civardaki ağaçlara ve etrafımızdaki taştan kemerlere konmasıyla yeşil Asa'm yanımda delice bir enerjiyle uğuldamaya başladığında hissettiğim çaresizlik doruğa ulaştı.

Vogel'a saldırmak, onunla savaşmak istiyordum ama yerimden kımıldayamıyordum. Kördüğüm olmuş bağlarımı tamamen ele geçirmişti.

Aniden Asa'mdan ışıldayan yeşil dalların kıvrılarak yükseldiğini ve zihnimdeki karanlık ağacın etrafına dolandıklarını hissettim.

Bağlarımı saran Gölge öfkeli bir şaşkınlık patlamasıyla geri çekildi. Temasın etkisiyle tıslayarak bağlarımı daha da kuvvetle sarmalamak için üstlerine atıldı.

Vogel'ın tutuşuna karşı canla başla direniyordum ama boşunaydı. Bağlanmış büyüm, Asa'm ve tüm müttefiklerim Vogel'la ve Gölge Asa'sıyla başa çıkamıyordu. Çok güçlüydüler.

Vogel çok güçlüydü.

Vogel ve Büyücüleri dosdoğru Chi Nam'ın kalkanına ilerleyip önünde durdular.

Vogel Chi Nam'a yavaşça, acımasızca gülümsedi. "Sende bana ait bir şey var, Chilon. Bana Karanlık Cadı'mı ver."

Chi Nam gözlerini Vogel'a dikip başını kaldırdı. "Onu alamazsın, seni canavar." Değneğini bir kez daha taşa vurunca hem değneğinden hem de etrafımızı saran kalkandan mavi ışık şeritleri yayıldı.

Vogel Chi Nam'ı yüzünde duygusuz bir ifadeyle, sanki dikkatini dağıtan bir böcekmiş gibi tepeden tırnağa süzerken mavi rün ışıkları yüzünün zarif hatları üstünde ışıldadı.

Aniden her şey arkamda patlayan altın rengi ışığa boğuldu.

Valasca başını hızla geriye çevirdi, arkama bakarken gözleri kocaman açıldı. Boğuk bir sesle, "Bir geçiş yüklendi," dedi, gözleri benimkilere kayarken yeni bir meydan okumayla parladı.

Her şey bir anda olup bitti.

Vogel'ın tavırlarıyla duruşu vahşileşirken hortlak yarasalar bir ağızdan çığlık koparak ağaçlardan fırladı ve Vogel'ın tüm Gölge Büyücüleri asalarını aynı anda kaldırdı.

Asalarından Gölge ateşi püskürdü.

Gölge Büyücülerin yarattığı alev duvarı kalkana çarparak onu mavi bir parıltıyla patlatıp Chi Nam'ın vücudunu ateşe verir ve bize doğru hızla ilerlerken Lukas dönüp üstüme atladı.

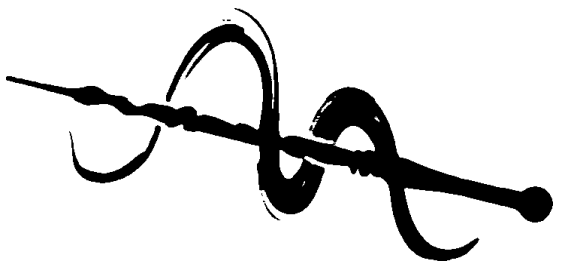
Beni havaya kaldırdı ve önce beni, sonra Valasca'yı portalın içine attı. Ben doğruca portalın parıldayan altın derinliğine çekilirken Valasca hızla yana savruldu.

Kara ateş sırtına çarparken Lukas'ın gözleri benimkileri buldu, dudaklarından dökülen tek kelime ateşin kükremesine karıştı.

Elloren.

Işıldayan altından bir dalga onu yuttu ve ismini haykıran sesim duyulmaz oldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yangın

—

ELLOREN GREY

Yedinci Ay
Dyoi Ormanı, Doğu Diyarı

Portalın parıldayan altın merkezinden fırtınalı göğün altındaki sık ağaçlarla kaplı mor bir ormana düşerek yere yüzüstü çakıldım.

Yolumu yordamımı şaşırmış hâlde avuçlarımı yosunlu toprağa dayayarak doğruldum ve başımı hızla çevirdim.

Arkamda portal havada asılı duruyordu. Altın rengi ışıltısı bir sis gibiydi, belli belirsizdi, çerçevesine işlenmiş rünler şeffaflaşmış, su gibi dalgalanıyordu.

Sönüp gitmesine rağmen ona doğru sendeleyerek ilerledim, kalbim göğsümde küt küt atıyordu, paniğe kapılıyordum.

Hızla kaybolan portala doğru, "*Lukas!*" diye bağırdım. "*Chi Nam! Valasca!*"

Titreyerek kolumu portala doğru uzattım ama kolum dosdoğru içinden geçip gitti. Sesimin hepsine ulaşması için çaresizce, "*Lukas!*" diye haykırdım.

Kadim Varlık aşkına, hayır. Hayır. Benim için canını verdi. Ve Chi Nam...

Güçlü Chi Nam'ın Vogel'ın Gölge ateşi tarafından ânında yutulduğu, ben onlardan çok uzaklara sürüklenmeden önce Lukas'ın sırtına çarptığı ânın görüntüsü kalbimi delip geçen bir bıçak gibiydi.

Portala doğru, "*Lukas!*" diye bağırdım. "*Chi! Valasca!*" Valasca neredeydi? Benden fersahlarca uzaklara mı sürüklenmişti? Yoksa bu ormanın içinde bir yerlerde olabilir miydi?

Yıkılmış bir hâlde başımı kaldırdım, yaşlarla dolu gözlerimle etrafıma baktım ve korkunç boyutlardaki, bugüne kadar gördüğüm en büyük ağaçların nefes kesici görüntüsünü zihnime kazıdım.

Hepsi mor renkteydi.

Devasa gövdeleri karartılmış itüzümü rengindeydi, gözyaşı damlası şeklindeki yaprakları canlı bir mordu. Ormanın zemini soluk ametist moru renginde kıvrık eğrelti otlarıyla kaplıydı. Sırtı karmaşık mor geometrik desenlerle kaplı küçük bir kertenkele yanımdaki geniş ağaç gövdesinden yukarıya doğru koşturuyordu.

Sessiz, parlak beyaz bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü. Aniden kulaklarımı dolduran gök gürültüsünün şiddetli çatırtısıyla sanki bir darbe yemiş gibi irkildim, kalbim yeniden sızladı.

Çılgına dönmüş gözlerle portala baktım, içindeki altın sis kaybolup gitmişti, etrafındaki kemerde mavi rün ışığının soluk, hayaletimsi yankıları vardı.

Boğazım gözyaşlarımla düğümlenirken tekrar, "Lukas!" diye haykırdım. Kıvrık kuyruklu gümüşi bir turna ağaçların arasından süzülürken tanımadığım kuş cıvıltıları duyuldu.

Noi topraklarındayım, diye düşündüm ani bir farkındalıkla. Dyoi Ormanı'ndaydım. Onlardan çok, çok, çok uzaktaydım.

Lukas'tan çok uzaktaydım.

Ormana doğru çaresizce, "Valasca!" diye bağırdım. Ona dair bir iz bulabilme umuduyla ağaçları taradım, adını her yöne doğru umutsuzca tekrar tekrar haykırdım.

Cevap yoktu.

Böceklerin cırıltılarından, tanıdık olmayan kuş seslerinden ve mor yaprakların hışırtısından başka hiçbir şey yoktu.

Lukas'ın Vogel'ın kara ateşiyle vurulduğu görüntü zihnimde tekrar canlandı, ardından yüreğimi paramparça eden o farkındalık çöktü üstüme.

Lukas öldü.

Ateş onu bir mucize eseri öldürmediyse bile Vogel ve askerleri şimdiye dek onu katletmiş olmalıydı.

Görüşüm yeni yaşlarla bulanıklaşır, nefes almakta zorlanırken başımı ellerimin arasına gömdüm.

O ânı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Lukas'ı son görüşüm. Gözlerindeki o alev alev yanan bakışlar. Ben ondan kopup gitmeden hemen önce adımı seslenişi.

Beni kurtardı. Hayatımı kurtardı. Hepsi kurtardı.

Başımı kaldırıp bakınca portalın tamamen kaybolduğunu gördüm.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak boşluğa doğru, "Lukas!" diye bağırdım. "Valasca. Chi..." Sesim kederle boğularak solup gitti, midem bulanırken kalbimin sızladığını hissettim.

Bir şimşek daha gökyüzünü kulakları sağır eden bir çatırtıyla yırtıp geçti, elimin altındaki kökler hissedilir bir şekilde kıvrılıp bükülerek canlanırken kederle yüzümü buruşturdum. Bunu etrafımdaki ormandan yükselip hızla bana doğru yaklaşan bir düşmanlık dalgası izledi, kördüğüm olmuş bağlarımın sertçe çekildiğini ve her yöne doğru gerildiğini hissettim.

Onları yeniden bağlıyorlardı.

Biliyorlar.

Burada, Doğu Diyarı'nda bile ağaçlar benim ne olduğumun farkındaydı.

Ağaçların Batı Diyarı ormanlarından başlayıp uçsuz bucaksız çölü aşarak Doğu'ya uzanan, haberlerini birbirine yayan, fersahlarca uzanan kök ağını hayal ettim.

Karanlık Cadı.

Öfke içimde şaşırtıcı bir güçle alevlendi. Avucumu köklerden çekip ayağa kalktım.

Ormana öfkeyle, "Demek biliyorsunuz," dedim, ağaçlarla yüzleşirken dudaklarım titriyordu, yüzüm asılmıştı. "Hepiniz benim ne olduğumu biliyorsunuz."

Bir panik dalgası öfkemi aniden bastırdı.

Yalnızım. Bana düşman bir ormandayım. Ordusunun beni öldürmek istediği bir diyarda. Ve buradan nasıl çıkacağıma dair en ufak bir fikrim yok.

Vogel hem benim hem de tüm bu Diyar'ın peşinde.

Zemin ayaklarımın altından kayar gibi oldu, eğilip ellerimi uyluklarıma dayayarak kendimi düzgün nefes alıp vermeye ve sakinleşmeye zorladım.

Lukas'ın sözleri zihnimi doldurdu.

Sen bir savaşçısın. Güçlü olduğunu hep biliyordum. Ama şimdi senin *buna inanman gerek.*

Lukas'ın cesaret verici tok sesini, onun, Valasca'nın ve Chi Nam'ın güçlü olabileceğime dair sarsılmaz inancını hatırlarken gözlerimden yeniden yaşlar süzüldü.

Acı dolu kedere gömülürken öfkeyle, *Hepsi senin bir savaşçı olabileceğine inandı*, diye düşündüm. *Ve kaçmana yardım etmek için her şeylerini feda ettiler.*

Güçlü olmalısın.

Biraz önce yığılıp kaldığım yerdeki ezilmiş eğrelti otlarına, yere düşmüş rün bıçaklarıma bakarken daha da korkunç bir gerçeği fark ettim.

Vogel, Noi ordusunun rünlerini yok edebilir. Noi topraklarının en güçlü büyücüsüne elini kolunu sallayarak ulaşıp onu kolayca öldürebilir. Bu da onun dosdoğru Doğu Diyarı'na girip içindeki her şeyi ve herkesi yok edebileceği anlamına gelir.

İçimi bir kararlılık kapladı.

Wyvern Muhafızları'na gidip Vu Trin'i uyarman gerekiyordu.

Avuç içlerimdeki rünlere bastırdım ve rün bıçaklarım orman zemininden havaya fırlayarak ellerime uçtu.

Parmaklarımı kabzalarının etrafına doladım.

Kendime, *Artık yıkılmak yok*, diye emrederek bıçakları sımsıkı tuttum. *Artık tek başınasın.*

Keder göğsümde yanarken bıçaklarımı kınlarına soktum, gözyaşlarımı sildim ve üstümdeki diğer silahları yokladım: kollarıma ve pantolonumun paçalarının hemen altına bağlanmış bıçaklar, belimdeki kınında duran Asa.

Hepsi yerli yerindeydi.

Şimşek çaktı, içimdeki telaş artarken havaya yaklaşan fırtınanın enerjisi yayıldı ve birbirine dolanmış bağlarımdan buna karşılık bir enerji dalgası geçti. Wyvern Muhafızları'na ev sahipliği yapan Noi şehri Voloi'ye gitmem ve acele etmem gerekiyordu.

Çünkü Vogel Doğu Diyarı'nın peşine düşmüştü.

Gölge Asa yükseliyordu.

Etrafımı saran mor ormana kaşlarımı çatarak bakıp Chi Nam'ın Doğu haritasını hayal ettim. Burası gerçekten Dyoi Ormanı'ysa doğuya doğru ilerleyip Zonor Nehri'ni ve Vo Sıradağları'nı aşmam gerekiyordu. Oradan da Vo Nehri'ni geçerek Voloi'ye ulaşmalıydım.

Ama pusulam yoktu...

Bir çocuğun çığlığı havayı yarıp geçti, ses düşüncelerimi delip geçerken tüm vücudum gerildi.

Aynı yönden bir çığlık daha geldi. Peşinden de takırtılarla biten böceksi bir haykırış.

O sesi anımsadığımda rengim attı.

Akrepler.

Korkuya kapılıp bir anlığına olduğum yerde donakaldım.

Derken yürek parçalayıcı bir çığlık daha duyuldu. Urisk dilinde haykıran bir kadın.

Panik dolu sesi korkumu camı parçalayan bir çekiç misali darmadağın etti. Rün bıçaklarımı kınlarından çekip bağırışların geldiği yöne doğru koşmaya başladım, ağaçlardan sakınarak kalın köklerin üstünden atladım, eğrelti otlarını çizmelerimin altında ezip geçtim.

Önümde ağaçlar seyrekleşiyor, gür orman yerini sığ, çanak şeklindeki bir vadiye bırakıyordu. Soluk menekşe rengi çimenler fırtına öncesi rüzgârda dalgalanıyor, başımın üstünde biriken öfkeli bulutlardan şimşekler çakıyordu.

Önümdeki kâbustan farksız manzaraya bakarken duraksadım.

Mor tenli bir Urisk kadını ve küçük bir kız, arazinin kenarındaki büyük bir kayanın gerisine sığınmış, sırtlarını kayaya dayamış, oldukları yere sinmişlerdi. Aşağı yukarı on üç yaşında görünen zayıf, vahşi tipli bir Gardneryalı kız onların önünde duruyordu, üzerlerine gelen üç devasa akreple yüzleşirken titrek elindeki bıçağı kaldırmıştı. Akreplerden biri diğerlerinden daha uzun boyluydu ve vücudu da ürkütücü bir şekilde uzamıştı, kabuk kaplı göğsüyle sırtı Gölge rünleriyle işaretlenmişti, aralarında bir saptırma rünü de vardı.

Bir an için olduğum yerde taş kesildim; küçük çocuk çığlık atarken o korkunç yaratıklar elinde bıçak tutan büyük kıza durmadan saldırmaya yelteniyordu. Takırdayıp tiz sesler çıkarıyor, öldürücü ön uzuvlarıyla zehirli kuyruklarını savurup ona gözdağı vermek istercesine arka bacaklarının üstünde doğruluyorlardı.

Tırmanan öfkemle kendime gelip askeri eğitimimi hatırladım. Rün bıçaklarımı daha sıkı kavrayıp öne doğru dikkatlice ilerledim.

Ayağım bir kökün üstünde kaydı, topuğum orman zeminine çarptı.

Akreplerin kafaları hep birlikte bana döndü.

Karnımdaki iblis algılama rünü sızlarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Akreplerden ikisi derinlikten yoksun böcek gözleriyle bana baktı. Ama boyu uzatılmış üçüncü akrebin sadece pörtlek böcek gözleri değil, onların etrafına dağılmış çok sayıdaki diğer gözleri de üzerimdeydi. Ve hepsinin ortasında, böceklerinkine hiç benzemeyen bir göz daha vardı. Soluk yeşil, bilge bir göz.

Bir Vogel gözü.

İçimdeki bütün tereddütler kopan bir fırtınaya kapılmış gibi savrulup gitti. Bağlarımdan akkor Büyücüateşi hızla geçerken çılgınca bir öfke beni sardı.

Lukas. Chi Nam. Lupinler. Yvan. Vogel'ın öldürdüğü herkes. Ateşim müthiş bir yangına dönüşürken tüm bunlar beni âdeta delip geçti.

Boğazımdan derin bir hırıltı koptu ve hızla bir kükremeye dönüştü. "Onlardan uzak dur, seni *pislik!*"

Koşarak vadiye daldım, aldığım eğitimin devreye girmesiyle parmaklarım iki bıçağın kabzalarına işlenmiş rünlerin üstünde kaydı ve ateş rünlerini güçlendirdim.

Yeşil Asa yanımda vızıldarken küçük akrepler kendilerini savunurcasına geri çekildiler, ben de bıçaklarımı kaldırdım. Gözümün önünde ışıldayan yeşil çizgiler belirdi ve parmaklarımı rünlerin üstünde kaydırıp Noi dilinde büyülü sözler söylerken çizgiler doğrudan canavarlara doğru ilerledi.

Akreplerin boyunlarını hedef alarak hırıltılı bir haykırışla iki bıçağı birden fırlattım.

Silahlarım hedeflerini buldu ve iki yaratığın kafası da altın alevlere boğuldu, yere yıkılırlarken çırpınıp hırıldadılar. Akreplerden daha büyük olanı devasa bacakları üstünde bana doğru ilerledi.

Kanımda öfke akarken avuçlarımdaki rünlere bastırdım ve bıçaklar arazi boyunca uçarak sert bir şangırtıyla ellerimi buldular.

Gölge işaretli akrebe, "Beni görüyor musun?" diye hırladım, bıçakları daha sıkı kavrayarak ona doğru ilerledim. "*İyi!* Devam et, Vogel! Saldır bana, seni pislik!"

O şey aniden havaya fırlayarak üstüme atladı. Gözlerimin önünde yeşil çizgiler belirince iki bıçağı da doğrudan yaratığın savunmasız boynuna fırlattım.

Bıçaklarım boğazına saplanırken akrep haykırdı ve tam yere çakılırken kendimi yana attım, devasa ön kolunun pençeli kenarı omzumu kıl payı ıskaladı.

Akrep çırpınırken boynundan siyah bir sıvı fışkırdı, ön kolunu tekrar tekrar bana doğru savurmaya çalışırken yuvarlanarak uzaklaştım. Küçük kız çığlıklar atarken çimenlerin üstünde yuvarlanmayı sürdürdüm. Yaratık çırpınıp kıvranmaya devam ederken sendeleyerek doğrulup ayağa kalktım.

İçim hâlâ hiddetle dolup taşıyordu. Başka bir bıçağı kınından çıkardım ve o iğrenç şeye yaklaştım, çırpınışları nihayet durulsa da soluk yeşil Vogel gözü hâlâ açıktı.

Gözümü öfke bürümüştü, intikama duyduğum açlığı giderebilecek hiçbir şey yoktu.

Canavara iyice yaklaşıp doğrudan soluk yeşil gözünün içine baktım.

"Peşine düşeceğim," dedim Vogel'a hiddetle. İçim boşalmış gibiydi, hiddetten başka bir şey yoktu. "Ve en kötü kâbusun olacağım."

O şeyin bir yüz ifadesi olması imkânsızdı ama o tek gözde parıldayan soğuk, acımasız kini hissedebiliyordum.

"*Cehenneme git, Vogel,*" diye tıslayıp bıçağımı gözüne sapladım.

Yaratığın üstüne atılıp Vogel gözünü ve diğer hepsini oydum. Bıçağımı kafasına tekrar tekrar sapladım. Sonra doğrulup titrek bir nefes aldım, gözlerimi kırpıştırarak önümdeki manzaraya bakarken kan dökme arzusu hâlâ bağlarımda dolaşıyor, yarattığım yıkımı incelerken gerçekler âdeta eğilip bükülüyordu.

İki küçük akrep önüme yığılmıştı, kömüre dönmüş kafalarında hâlâ duman tütüyordu ve bıçaklarımın boyunlarını deldiği yerlerde garip açılarla geriye doğru bükülmüşlerdi, fışkıran siyah irin etraftaki menekşe rengi çimenleri lekelemişti. Vogel akrebinin kafası kan gölüne dönmüştü.

Büyücüateşi kördüğüm olmuş bağlarımdan tüm sıcaklığıyla, öfkeyle boşanıyordu. Ama dahası da vardı. Sıcaklığı altın gibi parlayan ve gücü giderek artan başka bir ateş bağı. Bunun Yvan'ın Ejderateşi'nin bir yankısı olduğunu fark edince içimi bir keder kapladı.

Hayret dolu bir şaşkınlıkla bıçağımı kaplayan kara sıvıyı soluk menekşe rengi çimenlere silmek için eğildim, ardından Ejderateşi'm bağlarımda dolaşırken ayağa kalkıp silahımı kınına soktum.

Ellerimi kaldırıp başparmaklarımla avuç içlerimdeki silah geri alma rünlerine bastırdım.

Vogel akrebinin boynuna saplanmış diğer iki bıçak, canavarın kafasını neredeyse koparacak şiddetle bana doğru uçtu ve kabzaları avuç içlerime çarptı.

Onları da çimlere silip sakince kınlarına soktum.

Kadın, genç kız ve çocuk birbirlerine tutunmuş, yüzlerinde katıksız bir şokla beni süzüyorlardı. Kadın ve küçük çocuğun hasta olduğunu hemen fark ettim. Çok hastalardı. Gözleri kan çanağı gibiydi, ağızlarının etrafı kırmızı yaralarla kaplıydı. Ateşli ve bitkin görünüyorlardı ve kemikleri sayılacak kadar zayıftılar.

Kızıl Humma.

İkisinin de hâline bakılacak olursa son aşamalarında.

Gardneryalı kız kararlı bir şekilde onların önüne dikildi, öfkeyle bakan yeşil gözleri bana sabitlenmişti, bıçağı hâlâ elindeydi. Bütün bedeni kopmak üzere olan bir keman teli gibi fena hâlde gergindi. Üçünün de birbirlerine benzer, kalp şeklinde yüzleri olduğunu fark ettim.

Daha yakından baktım.

Gözlerim Gardneryalı kızın uzun, yıkanmamış siyah saçlarından dışarı fırlamış kulaklarına takıldı. Kulakları çentilmişti –yaralıydı– ve dehşet dolu bir farkındalıkla kesilmiş olduklarını anladım. Gardneryalı çetelerin Verpakya'nın her yerinde Urisklere saldırdığı o korkunç gecede Olilly'nin kulaklarını kestikleri gibi.

Bu da bu kızın kulaklarının bir zamanlar uçlarının sivri olduğu anlamına geliyordu.

Gözlerimi küçük Urisk kızına diktim ve ametist moru gözlerindeki zümrüt yeşili lekeleri, menekşe rengi saçlarına karışmış Gardnerya karası saç tellerini fark ettim.

Aniden bu iki çocuğun da yarı Gardneryalı, yarı Urisk olduğunu ve Batı Diyarı'nda neredeyse hiç kimse tarafından hoş karşılanmayacaklarını fark ettim.

Her şey zihnimde bir araya geldi. Bu üçünün muhtemelen Doğu'ya kaçıyor olmasının birçok sebebi.

Endişeyle ellerimi kaldırdım. "Korkmayın," dedim. Onlarla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin değildim, biraz önce yaptıklarım beni hayrete düşürmüştü. Dönüp gözlerimi kırpıştırarak akreplerin mahvolmuş leşlerine baktım, görüntü bir hayal gibiydi.

Üç akrebin icabına baktım.

Üç.

Lukas'ın, Chi Nam'ın ve Valasca'nın bana olan sarsılmaz inançları yine aklıma gelince gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Haklıydınız, dedim onlara, yüreğim sızlıyordu. *Karşı koyabilirim. Bir savaşçı olabilirim.*

Urisk kadını bana Ortak Dil'de, titrek bir sesle, "Sen... sen kimsin?" diye sordu, ağır aksanlı sesi gergindi.

Ona dönüp bakınca kızarmış ametist moru gözlerindeki saf korkuyu gördüm.

Karanlık Cadı, diyecektim az daha.

"Ben..." diye söze başladım, sonra durakladım, düşüncelerimi hızla toparlamaya, Doğu Diyarı'nda kullanmam gereken sahte Elfhollen ismini, Valasca, Lukas ve Chi Nam'ın bana ezberlettikleri Elfhollen kimliğini hatırlamaya çalıştım.

Yeni bir keder dalgasıyla sesim çatlarken, "Adım Ny'laea Shizoryn," dedim.

Fal taşı gibi açılmış gözleri bana sabitlenmişti.

Onlara doğru bir adım attım ama hepsi birden irkilip geri çekilince durdum. Küçük kız, annesi olduğunu tahmin ettiğim kadına doğru inleyip kalın bir balgam topağı tükürdü. Yeşil benekli gözleri kocaman açılmıştı ve ürkekti, akrep saldırısı zihninde tekrar tekrar oynuyormuş gibiydi. Çok zayıftı. Aşırı zayıftı. Annesi gibi...

Eczacı zihnim hastalıklarına dair soğuk gerçekleri acımasızca sıralarken dehşet içimde dipsiz bir kuyu misali birikti. Norfure tentürü bulamazlarsa birkaç güne kalmadan öleceklerdi. Durumlarının aciliyeti bana kendi acımı bir an için unutturdu.

Bağlarımdan altın rengi bir sıcaklık bir kez daha ışıldayıp yayılırken onlara, "Neredeyiz?" diye sordum.

Genç kız kadına sorgular bir bakış attı, kadın temkinli bir tavırla sessiz kalınca yüzünde çelişkili bir ifade belirdi. Ama sonra kız, kendi korkusuyla savaşıyormuş gibi, meydan okurcasına doğruldu ve orman yeşili, keskin gözlerini bana dikti.

Bıçağını sımsıkı kavrayarak, "Dyoi Ormanı'ndayız," diye yanıtladı.

Bunun imkânsızlığı beni bir kez daha şaşırttı.

Burada, kardeşlerim ve sevdiğim pek çok kişiyle birlikte Doğu Diyarı'ndaydım. Trystan ve Rafe. Diana, Jarod ve Andras. Tierney, Naga, Sage ve diğer müttefiklerimle arkadaşlarım. Hepsi muhtemelen buralarda bir yerlerdeydi.

Şimşekler müthiş bir çatırtıyla göğü delip geçerken kıza, "Pusulan var mı?" diye sordum.

Kız başını evet anlamında salladı, kaşlarını çatarak cebinden altın bir pusula çıkardı. Kadınla çocuğu güvenli bir yere ulaştırmak için cehennemi aşmaya bile hazır görünüyor, bir asker gibi dimdik duruyordu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim. "Hangi yöne gideceğimi bilmiyorum."

Bunu düşünürken dudakları büzüldü, bakışlarının gücü muazzamdı.

"Sana yardım edeceğim," dedi en sonunda. Sözlerinde aniden bir uçurumdan atlamaya karar vermiş gibi telaşlı, pervasız bir hava vardı.

Böylesine zor bir durum karşısında gösterdiği bariz cesaretle hem yüreklenip hem de duygulanarak başımı aşağı yukarı salladım. "Ben de seni koruyacağım," diye söz verdim ona.

Asa yanımda nabız gibi atarken hava titreşip bükülür gibi oldu, yarı saydam beyaz kuşlar belirip kızın, çocuğun ve kadının omuzlarına kondular.

Ruhani Gözcüler'in ortaya çıktığı diğer anları hatırlarken yüreğim burkuldu.

Kahraman Ariel'a sevgi ve şefkat uyandırmak için.

Beni Marina'ya götürmek için.

Gözcüler'i Smaragdalfar mülteci çocuklarının omuzlarında ve Lupinler öldürüldüğünde korkunç bir yas içinde görmüştüm.

Gözcüler beni belimdeki kınında sakladığım Asa'ya götürmüşlerdi.

Şimdi de burada, bu kızla hasta ailesinin yanındaydılar.

Dünyada daha büyük bir gücün iş başında olabileceği düşüncesi beni cesaretlendirdi. Ezilenleri önemseyen, iyilerin yanında bir güç.

Gölge Asa'nın gücüyle karşılaştırıldığında sönük kalsa bile.

Sage'le ikimizin de Taşıyıcı'sı olduğumuz Efsanelerdeki Asa hakkında konuşmalarımızı hatırladım.

İyiliğin gücü çok, çok zayıf görünüyor, diye yakınmıştım ona.

Sage de sarsılmaz bir kararlılıkla, *O zaman onu güçlendirelim*, diye karşılık vermişti. *Bence bunun için bize ihtiyacı var.*

Gözcüler ortadan kaybolup Asa bir kez daha sessizliğe bürünürken önümdeki üçlüye baktım.

Gözlerim yaşlarla dolarken, *Belki de böyle başlıyordur*, diye düşündüm. *Birbirimize yardım ederek.*

Aniden bağlarımdan yakıcı bir sıcaklık dalgası daha geçti, alev alev bir altın rengiydi ve son derece kuvvetliydi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, bu ani sıcaklık dalgasıyla ağaçların gücü hissedilir bir şekilde geri çekilmişti.

"Ne oldu?" diye sordu kız endişeli bir sesle.

Altın ateş içimde bir kez daha gürledi ve ben kıza cevap veremeden alevler şiddetlendi. Bunun Büyücü ateşi olmadığını fark ettim. Hayır. Bu ısının kendine özgü altın ışıltısını, içimde yarattığı kendine has sızıyı tanıyordum.

Bu ısıda belirsiz veya şekilsiz hiçbir şey yoktu. Yeri yönü belliydi. Kuzeydoğudan bana doğru püskürüyordu ve bana kendi kalbim, kendi bağlarım kadar tanıdıktı. Birden fazla öpücükte, derinliklerimde hissettiğim bir sıcaklık. Bana yakın mesafeden gönderilmiş bir sıcaklık.

Bu farkındalık beni sararken başım dönmeye başladı.

Yvan. Bu Yvan'ın sıcaklığı.

Bundan emindim. Kendi varlığımdan emin olduğum kadar.

Yüce Kadim Varlık.

Ejderateşi bağlarımdan hızla geçip etrafımda müthiş bir güçle dönmeye başlarken nefesim kesildi, beni tanıyormuş gibiydi, içinde müthiş bir özlem vardı.

Yvan yaşıyor mu?

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve içimden geçen yangına kendi ateşimi gönderdim. Altın ateş her yerimi doldururken alevleri birbirine sımsıkı doladım. Zihnimin derinliklerinde yandığını görebiliyordum, tek bir kelimenin yankısıyla dolmuştu. Ne ka-

dar uzaklara gittiğini sadece Kadim Varlık'ın bilebileceği, Doğu topraklarına fersahlarca yayılmış bir kelime. İçimde bir özlem, arzu ve şiddetli bir keder kasırgası yaratacak kadar tutkuyla yüklü bir kelime.

Elloren.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle sarsılmaz ve coşkulu desteği için eşim Walter'a teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Muhteşem kızlarım Alex, Willow, Taylor ve Schuyler'a, bu yazarlık işinde bana destek oldukları ve her konuda harika oldukları için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Merhum annem Mary Jane Sexton ve merhum yakın arkadaşım Diane Dexter'a sevgilerimi gönderiyorum. En zorlu anlarda ikinizin de bana ve bu seriye nasıl inandığınızı hatırladım. Sarsılmaz mirasınız bana ilham vermeye devam ediyor.

Bu kitabın düzenlemesinin en zor kısmında bana yardımcı olan yazar Ileana'ya özel teşekkürlerimi sunuyorum –teşviklerin ve öngörülerin çok değerliydi– arkadaşlığını ve muazzam yeteneğini paylaştığın için teşekkür ederim.

Tüm destekleri için kayınvalidem Gail Kamaras ve görümcem Jessica Bowers'a teşekkür ederim. Sizi seviyorum. Her zaman harika olan ve desteğini benden hiç esirgemeyen yazar kardeşim Mr. Beanbag'e selamlar.

Uluslararası yazar grubumun üyeleri Cam M. Sato ve K., inanılmaz yeteneğinizi ve dostluğunuzu benimle haftalar bo-

yunca paylaştığınız için teşekkür ederim. Sizinle birlikte bu yolculuğuna çıktığım için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

Yazar/editör Dian Parker'a inanılmaz yeteneğini benimle paylaştığı için ve yazar Eva Gumprecht'e bana ilham kaynağı olduğu için teşekkür ederim. Liz Zundel'e, özellikle de bu zorlu düzenleme sürecinde yazma yeteneğini paylaştığı ve dostluğu için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Liz. Sana da teşekkür ederim, Betty, seni çok seviyorum. Teşekkürler, Suzanne. Geçtiğimiz yılki desteğin benim için çok değerliydi.

Inkyard Press'teki yazar arkadaşlarıma milyonlarca kez teşekkür ederim. Hepinizin yeteneklerine hayranım, desteğiniz ve dostluğunuz için de minnettarım. Utah'daki yazarlar ve Teksas'taki kütüphaneciler, hepinizi tanıdığım için çok mutluyum. Desteğiniz için teşekkür ederim. YALSA'yla beni ve serimi destekleyen tüm kütüphaneciler, sizler harikanın sözlük anlamısınız. Jessie'ye teşekkürler.

Ve yazarlar Cerece, Nan, Kelly, Abigail, Laura, A., Shaila, Jennifer, Summer, Ira, Erin, Stephanie, Keira, G., Abby, McCall, Liz, Lia, P., Joel, Laura, R., C., Meg, Sierra, Jon, J. ve V.'ye ve geçtiğimiz yıl boyunca beni destekleyen tüm diğer yazarlara teşekkür ederim (o anonim Facebook yazar grubuna özellikle teşekkürler, sizleri tanıdığım için çok şanslıyım). Lorraine'e bunca olumlu desteği için teşekkürler. Seni seviyorum, üniversite oda arkadaşım :) Burlington Writers' Workshop'a yeteneklerini ve öngörülerini benimle paylaştıkları için teşekkür ederim. Mike Marcotte, internet sitemle ilgili tüm teknik destek için teşekkür ederim. Serime büyük destek veren tüm Vermont yazarlarına teşekkür ederim (muhteşemsiniz). Hepinize minnettarım. Ayrıca bana yıl boyu verdiği destek için Vermont Güzel Sanatlar Üniversitesi'ne teşekkür ederim. Burası bana ilham kaynağı olan büyülü bir yer. Vermont Yazarlar Birliği'ne teşekkür ederim. Dan ve Bronwyn'e (sizi seviyorum) ve desteğiyle dostluğunu hiç esirgemeyen John G.'ye teşekkür

ederim. Kellogg Hubbard Kütüphanesi'ndeki tüm kütüphanecilere, serime olan coşkulu destekleri için çok teşekkür ederim. Bu seriye büyük ilgi gösteren Vermont Burlington'taki Phoenix Books, Vermont Montpelier'daki Bear Pond Books ve Vermont Barre'deki Next Chapter Bookstore dâhil olmak üzere bütün kitapçılara teşekkür ederim. Ayrıca Vermont Burlington'daki Barnes & Noble'ın genç yetişkin bölümünde çalışan kitap satıcılarına sonsuz coşkuları için teşekkür ederim.

İnternette bana büyük destek veren, dünyanın dört bir yanından tüm blog yazarlarına ve okurlara teşekkür ederim, hepiniz çok eğlenceli ve harikasınız. Sizinle birlikte bu seri yolculuğunda olmaktan çok keyif alıyorum. Tüm notlarınız, mektuplarınız ve harika fikirleriniz için teşekkür ederim! Hassas okurlarıma: Bu kitabı öngörülü önerileriniz ve kapsayıcı vizyonunuzla çok daha iyi bir hâle getirdiğiniz için teşekkür ederim. Kalan tüm kusurlar tamamen bana aittir.

En sevdiğim yazarlardan ikisine, Tamora Pierce ve Robin Hobb'a, destekleri ve övgüleriniz için teşekkür ederim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Serinin olağanüstü yetenekli seslendirme sanatçıları Julia Whelan, Jesse Vilinsky ve Amy McFadden'a teşekkür ederim.

Hem beni hem de bu seriyi destekleyen Inkyard Press ve HarperCollins'teki herkese çok teşekkür ederim. Sizin kadar kaliteli insanlarla çalıştığıma inanamıyorum. Inkyard Press'in yönetici editörü ve harika editörüm Natashya Wilson'a ve yardımcı editör Connolly Bottum'a her şey için teşekkür ederim. Tashya, bu serinin geri kalanında seninle çalışmaktan dolayı minnettarım. Ve birlikte çalıştığımız her kitabı çok daha iyi hâle getiren editör Lauren Smulski'ye teşekkür ederim. Harlequin alt haklar ekibinden Reka Rubin ve Christine Tsai'ye, Karanlık Cadı Günlükleri'nin büyük hayranları oldukları ve kitaplarımı dünyanın her yerindeki okurlara ulaştırmak için gösterdikleri çabalarından dolayı teşekkür ederim. Shara Alexander, Laura

Gianino, Linette Kim, Bess Braswell, Brittany Mitchell ve bu serinin tanıtımına yardımcı olan pazarlama ve tanıtım ekibindeki herkese teşekkür ederim. Harlequin'in yetenekli sanat departmanından Kathleen Oudit ve Mary Luna, kitaplarımın muhteşem kapakları ve haritalar için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Satış ekibine destekleri için çok teşekkür ederim, özellikle de Karanlık Cadı Günlükleri'ne duyduğu sonsuz coşkusu için Gillian Wise'a. Inkyard Press'in dijital tanıtım ekibi ve sosyal medya ekibine çok teşekkür ederim: Eleanor Elliott, Larissa Walker, Olivia Gissing, Marianna Ricciuto, Brendan Flattery ve Dijital Varlıklar ekibi. Ayrıca baş editör Ingrid Dolan'a, editör Gina Macedo'ya çıkardıkları harika işleri için (notlarınıza bayıldım!) ve baş redaktör Tamara Shifman'a teşekkür ederim.

Son olarak muhteşem menajerim Carrie Hannigan, Ellen Goff ve HG Literary'deki herkese, tüm desteğiniz ve Karanlık Cadı Günlükleri'ne yıllardır güvendiğiniz için teşekkür ederim. Hepinize sevgilerimle.

@ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP